

श्रीमदखण्डभूमण्डलाचार्यवर्यश्रीकृष्णवदनविरहवैश्वानरावतार-

श्रीश्रीमद्वल्लभाचार्यप्रादुर्भाविता

श्रीमच्चतुर्थप्रस्थानश्रीमद्भागवतशास्त्रदशमस्कन्ध-

सुबोधिनी

श्रीमदखण्डभूमण्डलाचार्यवर्यश्रीकृष्णवदनविरहवैश्वानरावतार-

श्रीश्रीमद्वल्लभाचार्यप्रादुर्भावितायां

श्रीमच्चतुर्थप्रस्थानश्रीमद्भागवतशास्त्रदशमस्कन्ध-

सुबोधिन्यां

प्रथमजन्मप्रकरणाध्यायचतुष्टयी

श्रीटिप्पण्यादिसकलसामग्रीसमेता

॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥
॥ श्रीमदाचार्यचरणकमलेभ्यो नमः ॥

प्रकाशकीय

श्रीमन्महाप्रभुके परमानुग्रहका ही केवल यह फल है कि षोडशग्रन्थ षड्ग्रन्थ प्रकरणत्रयोपेत-तत्त्वार्थदीपनिबन्ध तथा रश्मिप्रकाशटीकोपेत अणुभाष्य के पुनः-प्रकाशनके बाद अब हम श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धान्तर्गत जन्मप्रकरणके चारों अध्यायोंकी सुबोधिनी पुनःप्रकाशित करने जा रहे हैं।

इधर समादरणीय श्रीकृष्णशंकर शास्त्रीजीने भी अपने सर्वटीकोपेत श्रीमद्भागवतके सद्यःप्रकाशित खण्डमें इस अंशका पुनःप्रकाशन करवा ही दिया है, फिरभी उस बृहत्काय ग्रन्थरत्नका दैनंदिन अनुशीलनार्थ उपयोग सुकर नहीं है. वैसे मूलमात्र तो इधर हिन्दी-गुजराती अनुवादके साथ भी प्रकाशित हो गया है, फिर भी सर्वटीकोपेत सुबोधिनीके लघुकाय संस्करणको प्रकाशित करनेका हमारा चिरकालीन मनोरथ अब पूर्ण होने जा रहा है. स्वाभाविक है कि हृद्गत उल्हास तथा कृतकृत्यता के मनोभावोंको व्यक्त करनेमें सक्षम शब्द हमें मिल नहीं रहे हैं।

श्रीमग्नलाल गणपतराम शास्त्रीजीद्वारा वि. सं. १९८३ तथा १९८५ में टीप्पणी-प्रकाश-लेख-योजना-कारिकाव्याख्योपेत जन्मप्रकरण-सुबोधिनी दो भागोंमें प्रकाशित हुई थी. इसी तरह वि. सं. १९९४ में श्रीधीरजलाल व्रजदास सांकलिया तथा श्रीमंगलराय मोहनलाल ने श्रीयोगीगोपेश्वरजीविरचित शास्त्र-रीत्या-बुभुत्सुबोधिका संशोधित-संपादित करके प्रकाशित करवाई थी. पू. पा. गोस्वामी श्रीव्रजरत्नलालजी महाराजश्रीके यहां श्रीमत्प्रभुचरणके निजहस्ताक्षरोमें लिखित सुबोधिनीटिप्पणीकी पाण्डुलिपि विराजमान है, इसका अनुमान श्रीतेलीवालाको श्रीप्रभुचरणकी कृपासे सहसा हो गया और सुबोधिनी-टिप्पणीके अनुशीलनप्रेमी सभी लोगोपर महती अनुकम्पा करके पू. पा. श्रीव्रजरत्नलालजी महाराजश्रीने भी शुद्धपाठनिर्धारणार्थ श्रीतेलीवालाको दर्शन पाठसंशोधनकी अनुमति प्रदान की थी. फलरूपेण शुद्धिपत्रोपेत टिप्पणीका प्रथम संस्करण वि. सं. १९७७ में प्रकाशित हुआ था. बादमें तदनुसारी संशोधित द्वितीय संस्करण भी वि. सं. २००७ में प्रकाशित हुआ था.

प्रकाशक :

श्रीवल्लभविद्यापीठ-श्रीविडलेशप्रभुचरणाश्रम ट्रस्ट
वैभव को-ऑपरेटिव्ह सोसायटी
पुना बेंगलोर रोड, कोल्हापूर
महाराष्ट्र

प्रथम संस्करण : वि. सं. १९८३-८५

द्वितीय संस्करण : वि. सं. २०४६

श्रीवल्लभाब्द : ५१२

मुद्रक :

प्र० पु० भागवत
मौज प्रिंटिंग ब्यूरो
खटाववाडी, गिरगाव
मुंबई ४०० ००४

श्रीमग्नलाल शास्त्रीजीवाले सर्वटीकोपेत संस्करणका प्रकाशन यद्यपि टिप्पणीके प्रथम संस्करणके प्रकाशनके बादही हुआ था. फिरभी किन्हीं कारणोंवश उस संस्करणमें टिप्पणीकी पाण्डुलिपिके आधारपर संशोधित पाठ समाविष्ट हो नहीं पाया. अतः टिप्पणीके द्वितीय संस्करणमें से संबद्ध अंशोको भी यहां परिशिष्टके रूपमें समाविष्ट कर दिया गया है.

इस तरह प्रस्तुत संस्करण उक्त ग्रन्थचतुष्टयीका ही ओफसेट प्रोसेसद्वारा एककाय तथा पुनर्मुद्रित रूप है. संशोधन-संपादन-प्रकाशनके परिश्रमका जो भी श्रेय है वह तो इन्हीं उल्लिखित महानुभावोंको जाता है परन्तु उनके परिश्रमके फलभागी होनेका सौभाग्य तो श्रीवल्लभ विद्यापीठ-श्रीविह्वलेशप्रभुचरणाश्रम-न्यासको भी मिला ही है इसमें संशय नहीं. इस पुनः प्रकाशनके अवसरपर अतएव हम उन सभी महानुभावोंके प्रति अपनी हार्दिक कृतज्ञता प्रकट करते हैं. साथ ही साथ प्रस्तुत संस्करणके पुनःप्रकाशनमें रुचिपूर्वक परिश्रम लेनेवाले मौज प्रेसके श्रीमाधव भागवतके प्रति भी हम अपना आभार प्रदर्शन करते हैं.

गो. श्याम

श्रीप्रभुचरण प्राकट्योत्सव
वि. सं. २०४६

अनुक्रमणिका

विषय	पृष्ठ
जन्मप्रकरणसुबोधिनी	१-२४०
प्रथमाध्याय	१-८०
द्वितीयाध्याय	८१-१३०
तृतीयाध्याय	१३१-२१६
चतुर्थाध्याय	२१७-२४०
शास्त्ररीत्याबुभुत्सुबोधिका	२४१-५११
शास्त्ररीत्याबुभुत्सुबोधिका परिशिष्ट	५१२-५१८
शास्त्ररीत्याबुभुत्सुबोधिका प्रस्तावनादि	५१९-५२६
श्रीमती टीप्पणी	५२७-५५४

श्रीनवनीतप्रियो जयति ।

श्रीभागवतपीयूषसमुद्रमथनक्षमाय नमः ।

श्रीटिप्पणी-प्रकाश-लेख-योजना-कारिकाव्याख्यादिभिर्विभूषिता

गुर्जरानुवादयुता च

श्रीभागवतप्रतिपदमणिवरभावांशुभूषितमूर्तिश्रीमद्ब्रह्मभाचार्यचरणविरचिता

श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धसुबोधिनी ।

(जन्मप्रकरणम्)

श्रीसुबोधिनीकारिकाः ।

नमामि हृदये शेषे लीलाक्षीराब्धिशायिनम् ॥

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

नमः श्रीकृष्णपादान्जतलकुङ्कुमपङ्कयोः । रुचे यदरुणं शश्वन्मामकं हृदयाम्बुजम् ॥ १ ॥

श्रीनिःसाधनजनोद्धारकाय नमः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नमामि श्रीमदाचार्यचरणान्जरजांसहम् । लाभामिलाषमात्रेण येषां कृष्णः प्रियो भवेत् ॥ १ ॥

अग्नेस्तनूजं ननु जन्तुहेतोरविष्कृतस्त्वं सततं प्रणम्य ।

दृष्ट्वा तदाज्ञां च विचारयेऽहं सुबोधिनीस्थानगमान्पदार्यान् ॥ २ ॥

श्रीगोवर्धनधारिणे नमः ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

यत्कृपादृष्टिपातेन भावार्थो हृदि भासते । तानहं श्रीमदाचार्यान्नमामि करुणाकरान् ॥ १ ॥

नुमः शशितगोपीशलीलाब्धिहृदयान्प्रभून् । ततः श्रीकृष्णपादान्जतलस्रक्तमानसान् ॥ २ ॥

श्रीयशोदेवसङ्गलाहिताय नमः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

श्रीगोवर्धनधारिणं शुभकरं शृङ्गारमूर्तिं भजे, वन्दे नन्दपुराणपुण्यफलितं श्रीबालकृष्णं प्रभुम् ।

श्रीमद्ब्रह्मविठ्ठलेश्वरविभू ध्यायामि सद्गन्धितौ, कुर्वे तत्कृपया निरोधविवृतौ सन्देहविध्वंसनम् ॥ १ ॥

श्रीरासरसिकाय नमः ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

श्रीकृष्णास्वचो वन्दे दुर्बोधं विदुषामपि । तद्वाख्यातृवचो वन्दे तत्सुबोधत्वसाधनम् ॥ १ ॥

सुबोधिण्याः समुद्धृत्य प्रायः सकलकारिकाः । तत्र पूर्वं निरोधस्था विवृणोमि समासतः ॥ २ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पितृपदसरसिजनतिततिविनिहतविश्वाशुभैर्निरोधस्य । विवृतौ संशयवञ्छेदः श्रीविद्वलैः क्रियते ॥२॥

दशमस्कन्धविवरणं चिकीर्षवोऽत्र स्कन्धार्थरूपोऽपि भगवानेवेति ज्ञापनाय तद्रूपं तं नमस्यन्ति नमामीति । “निरोधोऽस्यानुशयनमात्मनः सह शक्तिभि”रितिवाक्यात् तद्रूपं तं विवृण्वन्तो, यथा नारायणो दास्योपयोगिशय्यादिसर्वार्थरूपत्वेन प्रभोः शेषभावं प्राप्तत्वेन तत्त्वेनैव प्रसिद्धे वेदात्मकत्वेन प्रमाणरूपे शेषे लक्ष्म्या सेव्यमानः क्षीराब्धौ श्रेते, तथा सर्वात्मभावेन दासत्वं प्राप्तत्वेन शेषरूपेऽस्मद्दये पुष्टिरसप्रेस्पुषेयोऽत्यन्तागाधो यो लीलाक्षीराब्धिस्तत्र शयानत्वेनान्यत्र गतिरहितो, यस्तं नमामीत्यर्थः । लक्ष्मीसहस्रैस्तल्लीलाभिश्च सेव्यमानं चतुःषष्टिकलानिर्धिं तद्रसपोषणेऽति-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तत्र पूर्वं टिप्पण्याम् । तत्र प्रथमश्लोके नम इत्यादि । श्रीश्च कृष्णश्च श्रीकृष्णौ तयोः पादा-
ञ्जतलकुङ्कुमसंबन्धिनौ यौ पङ्क्तौ तयो रूचे नमः । अत्रोभयोः परस्परसंबन्धेन सात्त्विकभावात् कुङ्कु-
मस्यार्द्रतां गतत्वेन पङ्कभावः । वैलक्षण्यबोधनार्थं द्विवचनम् । हृदयाऽऽरुण्यजनकतायां विशेषाभावात्
रुच इत्येकवचनञ्च बोध्यम् ॥ १ ॥ पितृपदेत्यग्रिमश्लोके कान्तिच्छन्दः । यस्मान्मार्ग्यामक्षरेषु षोडश
गुरूणि पञ्चविंशतिलघूनि एवमेकचत्वारिंशदक्षरा कान्तिरिति पिङ्गलप्रदीपे तलक्षणत्वात् । विनिहत-
विश्वाशुभैरिति । विशेषेण निहतं विश्वेषां स्वीयानामशुभं यैरित्यर्थः । नमामीत्यस्याभासे स्कन्धा-
र्थरूपोऽपि भगवानेवेति । अपिशब्दात्तत्कर्तृत्वमपि संगृह्यते । तद्रूपं तमिति । स्कन्धार्थकर्तृ-
त्वे सति स्कन्धार्थरूपम् । अत्रेदं विचार्यते । मूलस्थनिरोधलक्षणगतमनुशयनपदं भावव्युत्पत्त्या द्विती-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

दशमस्कन्धे नमामीत्यत्र । लीलायामस्मद्दये प्रकटायां शायिनं तदनु रूपतया तत्परतया
स्थितम् । यैव लीलाऽस्माभिर्भाव्यते तामेव कुर्वन्नस्मद्दये प्रकटो भवति । “यद्यद्विया त उरुगाय
विभावयन्ति तत्तद्गुणः प्रणयसे सदनुग्रहाये”तिवाक्यादितिभावः । अत्र शयनपदार्थः स्थितिरिति टिप्प-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

टिप्पणीलेखमाश्रित्य प्रकाशं पौरुषोत्तमम् । गोस्वाभिवल्लभीयं च किञ्चिद्भक्तं समुत्सहं ॥ ३ ॥

श्रीमदाचार्यवर्या दशमस्कन्धविवरणं चिकीर्षवोऽत्र स्कन्धार्थरूपोऽपि भगवानेवेति ज्ञापनाय
स्कन्धार्थरूपं भगवन्तं नमस्यन्ति नमामीति । सर्वात्मभावेन दासत्वं प्राप्तत्वेन शेषरूपेऽस्मद्दये यो
लीलाक्षीराब्धिस्तत्र शायिनं, लक्ष्मीसहस्रैस्तल्लीलाभिश्च सेव्यमानं, कलानिर्धिं पूर्णं पुरुषोत्तमं नमा-
मि । अत्र लक्ष्मीसहस्राणि च लीलाश्च ताभिलक्ष्मीसहस्रल्लीलाभिरितिद्वन्द्वसभासः । लक्ष्मीसहस्राणां
लीला इति तत्पुरुषाश्रयणे तु लीलाक्षीराब्धिः शायिनमित्यत्रोक्तलीलापदेन प्रभुलीलामध्यपातिनायिका-
यामपि प्राप्तत्वात्सुनस्तदुक्तिरनुपपन्ना स्यादिति व्याख्यातं टिप्पण्याम् । तथा च लीलाक्षीराब्धिः शायिन-
मित्यत्र लीलापदेन सामान्यतो लीला विवक्षिता । लक्ष्मीसहस्रल्लीलाभिरित्यत्र तु लक्ष्मीसहस्रपदेन स्वरू-
पेण सेवा, लीलापदेन कटाक्षादिरूपाभिलीलाभिः सेवेति विशेषलीला विवक्षितेति न पुनरुक्तिः । मूले
“निरोधोऽस्यानुशयन”मिति शयनपदोक्त्या नारायणे शयनं प्रसिद्धमिति नारायणधर्मसाम्यभाचार्यै-
र्निरूपितम् । अत्र टिप्पण्यामनुशयनशब्दार्थो द्विधा स्वीकृतः । भावव्युत्पत्तिपक्षे तत्तल्लीलानुरूपा स्थितिः ।

लक्ष्मीसहस्रल्लीलाभिः सेव्यमानं कलानिधिम् ॥ १ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

चतुरम् । अथवा स्वाशकलानिधानत्वेन पूर्णं पुरुषोत्तममित्यर्थः । एतेन नारायणाद्वैलक्षण्यमुक्तं भवति ।
तत्रैका लक्ष्मीरत्रपरिमितास्ताः । तत्र क्षीराब्ध्यधिकरणके शेषे श्रेते, अत्र तु हृदयात्मकशेषाधिकर-
णकलीलाक्षीराब्धौ श्रेते । अत्रेदमाकृतम् । सर्वात्मभाववति हृदये सततभावनया प्रकटो यो रसात्मकः
पुष्टिभागीयो लीलाब्धिः स्वयमेव कृतो यथा वृन्दारण्यप्रवेशवेणुकूजनादिः, तत्र पुष्टिभागीयैर्भक्तैः
स्वस्वरूपेण स्त्रीलाभिः कटाक्षादिरूपाभिश्च सेव्यमानस्तादृशम् । तेन नायिकानामपि प्रभुली-
लामध्यपातित्वात् पृथक्तदुक्तिरनुपपन्नेति शङ्का निरस्ता । यथा पुरि शयनं पुरुषसोच्यते, तथात्र तत्-
ल्लीलानुरूपा स्थितिः शयनपदेनोच्यते, न तु निद्रा । तथा सति विविधनायिकालीलानामनुपयो-
गात्तत्सेवनोक्तिर्भ्रूयते । नारायणे कमलवत् स्थायिभावात्मके स्वस्मिन् विचित्रान् भावानुत्पाद्य
प्रभवत्तादृशं कश्चन प्रचुरं भावमुत्पादितवान् येन तल्लीलाविवर्णणात्मकमखिलरसात्मकं जगदाविर-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

यस्कन्धसुबोधिन्यां श्रीमदाचार्यचरणैर्व्याख्यातम् । ‘अस्य भगवतोऽनु पश्चाच्छयनम् शक्तीः शाययित्वा
तद्गोर्गार्थं स्वस्य शयनं’मिति । इदमेव च “निरोधोऽस्यानुशयनं प्रपञ्चे क्रीडनं हरेः । शक्तिभिर्दुर्विमा-
व्याभिः कृष्णस्येति हि लक्षणं”मिति कारिकया स्फुटीकरिष्यते । “यथा पुरि शयनं”मित्यादिना विवे-
रिष्यते चास्मिन्पद्यविवरणे । एवं सति विलक्षणस्थितिक्रियाया एव स्कन्धार्थत्वं वक्तुमुचितम्, न तु तस्य
भगवत्त्वम् । अथ श्रीभागवतस्य लीलाविशिष्टभगवद्वाचकत्वाददोष इति चेद्विभाव्यते, वाढं तदापि
महावाक्यस्यैव वाचकत्वमायाति, नत्ववान्तरवाक्यानाम् । यदि च क्रियायां प्रविष्टो यज्ञ इव लीलायां
प्रविष्टोऽनुशयनात्मार्थत्वेनाभ्युपेयते, तदापि शायिनमिति प्रयोगः कथं संगच्छत इति चेत् उच्यते ।
अत्र हि शयनं लीलाधिकरणकमुच्यते । तेन लीलायां प्रविष्टो भगवान्स्कन्धार्थत्वेन प्रत्याय्यत इति
प्रयोगः सूपपन्नः । न च मूलविरोध इति वाच्यम्, स्कन्धार्थस्य नान्तरीयकारणरूपत्वेन लक्ष्यसह-
भावेनैव स्फुरणात् । न चेदमप्रयोजकम्, लोकेपि यत्र चेदादिभिर्नान्तरीयकैर्लक्ष्यबुद्धिस्तत्र लक्षणानां
लक्ष्यव्याप्तानामेव निश्चायकत्वदर्शनात् । अत एव तादृशं लक्षणमाहात्म्यं ज्ञापयितुं भगवतः स्वभावं
‘लीलायां तिष्ठन् लीलामन्तरो यमयती’ति रूपं ज्ञापयितुमेवमाचार्यैर्निरूपितमिति न कोपि चोद्यवसरः ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

ण्यामुक्तम् । एवं कारिकाद्वयेन स्कन्धार्थप्रकरणार्थरूपस्तत्कर्ता वा भगवानस्मद्दये विवरणहेतु-
भूतं प्रचुरं भावमुत्पादितवानतो ग्रन्थोयं क्रियत इति स्वस्य ग्रन्थकरणे हेतुरक्तः । अस्मद्दयानुरूप-
लीलायां स्थितः सन्नस्मद्दये विवरणहेतुभूतं प्रचुरं भावं उत्पादितवान् इत्यर्थटिप्पण्यां स्फुटीकृतः का०

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

करणव्युत्पत्तिपक्षे तु स्वकीयेष्वेव स्वविषयकभावोत्पादनसाधनीभूता लीला चेति । यदुक्तं टिप्पण्याम्—
‘मूले अनुशयनशब्दस्य भावार्थकत्वपक्षे तु अनुशय्यतेऽनेनेत्यनुशयनमिति करणव्युत्पत्त्ये’त्यादि । तत्र
भावार्थकत्वपक्षे इत्यस्य भावव्युत्पत्तिपक्षे इति नार्थः, किन्तु निगूढभावार्थकत्वपक्षे इत्येवार्थः । तथा
च अनुशयनशब्दव्यकतीभूतशीब्धतोर्निगूढभावोऽर्थः । ल्युदप्रत्ययः करणार्थकः । अत एवोक्तं “ताभिः
सहात्मनो निगूढभावकरणं येन स निरोध” इति । निरोधशब्दस्य यौगिकार्थस्तु प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विका
भगवदासक्तिः । भरताचार्योऽप्याह—“या तु व्यसनसंपत्तिर्निरोधः स तु कथ्यते” इति ॥ १ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

सूदिति । तेन मूले शयनपदोक्त्या नारायणे तत्प्रसिद्धमिति तद्धर्मसाम्यमाचार्यैर्निरूपितम् । मूलेऽनुशयनशब्दस्य भावार्थकत्वपक्षे त्वनुशय्यतेऽनेनेत्यनुशयनमिति करणव्युत्पत्त्या ताभिः सहात्मनो निगूढभावकरणं येन स निरोधः । स्वकीयेषु स्वविषयकभावोत्पादनं यया लीलया क्रियते सा निरोधशब्दवाच्येत्यर्थः ॥ १ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अयमेवार्थोऽस्येति पुरोवर्तीत्यनेन द्वितीयसुबोधिन्यामुक्तः । स एव चार्थः प्रभुचरणैः 'यथा पुरि शयन'-मित्यादिना ध्वनितः । पुरुषसूक्ते तादृशस्थितेः पुरुषे सिद्धत्वादिति दिक् । अतः सुभूक्तं स्कन्धार्थरूपोपि भगवानिति । अत एव स्कन्धान्तरारम्भे नमनानुक्तिरत एव च मूलेत्र प्रथमतो जन्मप्रकरणमुक्तमन्यथा यत्र कचनैव वदेत् । नवमस्कन्ध एव भगवत्प्राकट्यस्य राजानं प्रत्युक्तत्वेन प्रयोजनाभावात् । राजप्रशानुसारेणापि प्रथमतो वीर्याणामेव वक्तव्यत्वादिति । नमामीत्यस्य विवरणे । तद्रूपं तं विवृण्वन्त इति । अनुशयनरूपं भगवन्तं व्यक्तीकरिष्यन्तः । नमन्तीति शेषः । तदेतत् व्यक्तीकुर्वन्ति—यथेत्यादि । तच्चेनेति शेषत्वेन । एवं व्याख्यायैतत्प्रयोजनमाहुः—एतेनेत्यादि । एतेनेति । व्यतिरेकालङ्कारगर्भेणानेन वाक्येन । तदेव व्युत्पादयन्ति—तत्रैकेत्यादि । व्यतिरेकं स्फुटीकृत्य विशेषणानां तोषर्यं वदन्तः प्रथमं द्वितीयस्याहुः—अत्रेत्यादि । तेनेति पुनर्लीलापदकथनेन । तथा च प्रथमविशेषणस्थलीलापदेन नायिकाप्राप्तावपि विवक्षितरूपतया प्राप्तिर्न स्यादतस्तथेत्यर्थः । प्रथमस्य तदाहुः—यथा पुरीत्यादि । तथा सतीति निद्रार्थकत्वे सति । तथा च द्वितीयविशेषणस्य शङ्कानिरासः शयनशब्दार्थनिश्चयश्चेति प्रयोजनद्वयमित्यर्थः । एवञ्चात्र जाग्रच्छयनमेव विशेषतो निरूप्यत इति ज्ञापितम् । तत्तल्लीलानुरूपपदेनेतरे स्वप्नसुषुप्तिरूपे अपि सूचिते ज्ञेये । अतो न द्वितीयस्कन्धसुबोधिनीविरोधः । ननु स्कन्धार्थरूपत्वेन भगवति निरूपणीये व्यतिरेकमुखेन निरूपणस्य को वाऽऽशय इत्याकाङ्क्षायामाहुः—नारायण इत्यादि । स्याद्यिभावात्मके स्वस्मिन्निति । यद्यञ्जनकं तत्तद्गुणकं, यद्यद्गुणकं तत्तदविनाभूतं, यद्यदविनाभूतं तत्तदात्मकमितिव्याप्तेः समन्वयाधिकरणे सूचितत्वात्तादृशभावोत्पादकत्वेन रत्यात्मकस्थायिभावात्मके पुरुषोत्तमे । तथा च लीलाविवरणात्मककार्येण तादृशभगवत्स्थितिः श्रीमदाचार्यहृदयेऽनुमेयेति स्वीयानां बोधनार्थं तथा भावनीयमिति स्वीयशिक्षणार्थं च व्यतिरेकमुखेन कथनं चमत्काराधानार्थमित्यर्थः । नन्वेवं सति कृष्णावतारस्य सर्वावतारश्रेष्ठत्वेन तापनीये श्रावणात् कृष्णावतारसाम्यमेव स्कन्धार्थरूपत्वे रूपे निरूपणीयं किं नारायणसाम्यनिरूपणेनेत्यत आहुः—तेनेत्यादि । तथा च मूलानुरोधेन तथा निरूपणमित्यर्थः । ननु यद्यपि मूले लक्षणवाक्ये भावव्युत्पत्त्यानुशयनपदेन स्थितिक्रियाविशेषो वक्तुं शक्यस्तथापि स्कन्धे तु नानाविधा लीला एव स्फुटं प्रतीयन्ते इति सा व्युत्पत्तिः कथं संगच्छत इत्यत आहुः—मूलेऽनुशयनेत्यादि । तुरप्यर्थे । स निरोध इति । ग्राह्य इति शेषः । 'मूलेऽनुशयनशब्दस्य भावार्थकत्वपक्षेपीत्यस्य 'स निरोध' इत्यनेनान्वयः । 'अनुशय्यत' इत्यादिनोक्तकरणव्युत्पत्त्या ताभिः शक्तिभिः सह निगूढभावकरणं येन क्रियाविशेषण स निरोधः । तथा चात्र लिङ्गोपहितलैङ्गिकभानवत् करणोपहितैव क्रियोच्यते, क्रियोपहितं वा करणमिति व्युत्पत्तिद्वयेऽप्यदोषः । तदेतन्निरुपयन्ति—स्वकीयेष्वित्यादि । सेति करणरूपा फलरूपा च । अतो न कोपि दोषः । इदमेव

चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च चतुर्भिश्च त्रिभिस्तथा ।
षड्विर्विराजते योसौ पञ्चधा हृदये मम ॥ २ ॥
दशमार्थः प्रकरणाध्यायार्थश्च विचार्यते ।
नवलक्षणलक्ष्यो हि कृष्णस्तस्य निरूपणात् ॥ ३ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अथ प्रकरणार्थरूपं नमस्यन्ति—चतुर्भिरिति । दशमस्कन्धे पञ्चप्रकरणानि सन्तीति पञ्चधा प्रकरणार्थरूपो मम हृदये यो विराजते तं नमामीति सम्बन्धः । पञ्चरूपत्वं प्रकटयन्ति । आद्यं चतुर्भिरध्यायैः । द्वितीयं प्रमाणप्रमेयसाधनफलत्वकैश्चतुर्भिः प्रकरणैः । तथैव तृतीयम् । चतुर्थं त्रिभिः प्रकरणैः । पञ्चमं षड्विधैः । एवं पञ्चधा यो विराजत इति सम्बन्धः ॥ २ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

करणोपधानं द्वितीयसुबोधिन्यां "शक्तीः शाययित्वा तद्भोगार्थं स्वस्य शयन"मिति भोजनक्रियायाः संग्रहेण अत्रत्यटिप्पण्यां तत्तल्लीलानुरूपा स्थितिरिति विशेषणेन च सूच्यत इति न कोपि दोषलेशः ॥ १ ॥ सुबोधिन्यां—सोक्तो दशमार्थः सर्वत्रादिसम्मतो नेति वादिनिरासाय विचारं प्रतिजानते—दशमार्थ इत्यादि । इदं निबन्धे स्पष्टम् । ननु कथमत्र संशय इत्यत आहुः—नचेत्यादि ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

॥ १ ॥ २ ॥ दशमार्थ इति । विचार्यते । एतासु कारिकास्त्विति शेषः । दशमार्थविचारेण संशयनिवृत्तिस्ततोर्ध्वविचारेण दार्ढ्यं भवतीति विशेषोपधानाय प्रकरणाध्यायेतिसमाप्तश्चकारश्च । अर्थत्रयस्यैव विचारे हेतुमाहुर्नचेति । "अर्थत्रयं तु वक्ष्यामी"तिप्रतिज्ञानाद्यपि वाक्यपदाक्षराणामर्था अत्रे वाच्यास्तथापि हि यत इति संशयोऽतः कारिकास्थैत्रयमेव विचार्यते, निबन्धे उक्तमपि

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अथ प्रकरणार्थरूपं नमस्यन्ति—चतुर्भिरिति । आद्यं जन्मप्रकरणं चतुर्भिरध्यायैः । द्वितीयं तामसप्रकरणं प्रमाणप्रमेयसाधनफलनिरूपकैश्चतुर्भिरवान्तरप्रकरणैः । तृतीयं राजसप्रकरणमपि प्रमाणादिनिरूपकैश्चतुर्भिः प्रकरणैः । चतुर्थं सात्त्विकप्रकरणं प्रमेयसाधनफलनिरूपकैश्चिभिः प्रकरणैः । पञ्चमं गुणप्रकरणमैश्वर्यादिगुणप्रतिपादकैः षड्विधैः । अत्र सात्त्विकानां प्रमाणबलापेक्षाभावात्तीयेषावान्तरप्रकरणानि । तथा चोक्तं दशमस्कन्धनिबन्धे "प्रमाणानां बलं तत्र सात्त्विकानां न मृग्यते ॥ प्रक्रियान्नितयं तत्र प्रमेयादि निरूप्यते" । अत्रावान्तरप्रकरणानि प्रायः क्रमेण ऐश्वर्यवीर्यशःश्रीज्ञानवैराग्यनिरूपकैः सप्तभिः सप्तभिरध्यायैः । तामसप्रकरणीयफलप्रकरणे तु क्रमभेदः । तत्र पञ्चमाध्याये धर्मा । षष्ठाध्याये वैराग्यम् । सप्तमे युगलगीताध्याये ज्ञानमिति । एवं सात्त्विकप्रकरणेऽपि सुबोधिन्यां क्रमभेदः स्वीकृतः । तत्र षड्विः षड्विः षड्विधैः प्रमेयसाधनफलप्रकरणीयान्धर्मान्निरूप्य संलभ्यैरेव त्रयस्त्रिंशदादिभिश्चिभिरध्यायैश्चयोऽपि धर्मिणो निरूपिताः । निबन्धे तु नैवं क्रमभेदो विवक्षितः । सुबोधिन्यां तु प्रमेयसाधनफलनिरूपकैः षड्विः षड्विः षड्विः-रध्यायैः क्रमेण धर्मार्थकामान्निरूपयन्ति । धर्मिनिरूपकैश्चिभिरध्यायैर्नोक्षो निरूप्यत इति धर्मार्थकामोक्षप्रकरणान्यपि विवक्षितानीति विवक्षाभेदेन व्यवस्था ॥ २ ॥ एवं प्रकरणार्थरूपं भगवन्तं नमस्कृत्य

आश्रयः क्रमभावित्वान्निरोधो वेति संशयः ।
लीलानिर्धारको ह्यर्थः क्रममात्रं तु कुर्वलम् ॥ ४ ॥
यथाकथञ्चिच्छ्रवणं सफलत्वाय कल्पते ।
निरोधः प्रलयो लोके प्रसिद्धः प्रकृते न सः ॥ ५ ॥
प्रतीतो द्वादशेन्यत्र महत्वाच्छुद्धलीलया ।
सहितो ह्याश्रयः स्कन्धे प्रतिपाद्य इहेति चेत् ॥ ६ ॥
न हि सापेक्षरूपस्य प्रथमं सुनिरूपणम् ।
नवलक्षणसापेक्षो ह्याश्रयो रूप्यते कथम् ? ॥ ७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

यः कृष्णो नवलक्षणलक्ष्य उक्तः 'आभासश्च निरोधश्चे'त्यादिना तस्मात् निरूपणात् ॥ ३ ॥ क्रम-
भावित्वादिति । 'अत्र सर्गो विसर्गश्चे'त्यत्रोक्तः क्रमः । यद्यपि स्वसुद्धा निर्णीतापेक्षया महापुरुषो-
क्तक्रमस्य प्रबलत्वान्निरोध एव दशमार्थत्वेनायाति तथापि प्रलयात्मकस्य तस्य परिदृश्यमानत्वाभा-
वात्सन्देह इति भावः । पूर्वपक्षी अत्र चोदयति—लीलेत्यादि ॥ ४ ॥ अत्र दौर्बल्यं साधयति—
यथेत्यादि । अथवा महापुरुषोक्तत्वात्कम एवादरणीय इत्यत आहुः—यथेत्यादि । अर्थानिर्धारं किं
विश्वासमात्रेण फलं भवत्यपि तु नेति काकुः परिहासार्थः । दूषणान्तरमाहुः—निरोध इत्यादि ॥ ५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

परिशील्यत इत्यर्थः । का० ॥ ३ ॥ ४ ॥ प्रतीत इति । दशमादन्यत्र द्वादश इत्यर्थः । फलितमाहुर्म-
हत्वादिति । दशमस्कन्धस्यांशिलीलानिरूपकत्वेन महत्वात् । सत्त्वाद्यव्यवधानेन प्रकृतस्य शुद्धस्य
कृष्णस्य लीलया प्राकट्यादिरूपया सहित आश्रयः परब्रह्मपरमात्मेतिशब्दवाच्य इह प्रतिपाद्य
इत्यर्थः । एतादृशलीलासहितसाश्रयत्वं युक्तं न तु द्वादशस्कन्धीयलीलासहितस्येति हिशब्दः ॥ ५ ॥ ६ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

स्कन्धार्थप्रकरणार्थाध्यायार्थविचारं प्रतिजानते—दशमार्थ इति । निबन्धे विचारितोऽपि स्कन्धाद्यर्थः
संक्षेपेणात्रापि विचार्येत इत्यर्थः । एवं विचारं प्रतिज्ञाय दशमार्थ आश्रयो निरोधो वेति संशयम्,
आश्रय इति पूर्वपक्षम्, निरोध एवेति सिद्धान्तं च वक्तुं प्रथमं सोपपत्तिकं संशयमाहुः—नवल-
क्षणलक्ष्य इति । सर्गविसर्गादिनवलक्षणलक्ष्यस्य कृष्णस्य दशमस्कन्धे निरूपणादाश्रयो दश-
मार्थो, वा क्रमभावित्वान्निरोधो दशमार्थ इति संशयः ॥ ३ ॥ एवं संशयं प्रदर्श्य पूर्वपक्षमाहुः—
लीलानिर्धारक इत्यादिसार्धद्वयेन । पूर्वमीमांसापञ्चमाध्याये क्रमबोधकानि श्रुत्यर्थपठनस्थान-
मुख्यप्रवृत्त्याख्यानि षड्प्रमाणानि उक्तानि । तेषामुत्तरोत्तरं दौर्बल्यं चोक्तम् । यथा वा अर्थकमात्
पाठक्रमो दुर्बलः । एवं सति यथा "अग्निहोत्रं जुहोति" "यवागूं पचति" इत्यत्र अर्थक्रममाश्रित्य
पूर्वं यवागुपाकानुष्ठानमङ्गीकृतम् । पाठक्रमेण पश्चाद्यवागुपाके तु प्रयोजनबाधः स्यात् । तथात्रापि
पाठक्रमत्यागेन अर्थक्रममाश्रित्य आश्रय एव दशमस्कन्धार्थः । ननु व्युत्क्रमेण श्रवणे फलं न
भविष्यति इत्याशङ्क्योक्तं यथाकथञ्चिदिति । किञ्च, लोके निरोधः प्रलय इति प्रसिद्धः, स
प्रकृते दशमस्कन्धे न प्रतीयते किन्तु दशमादन्यत्र द्वादशस्कन्धे प्रतीतः । तथा च दशमस्कन्धस्य
अंशिलीलानिरूपकत्वेन महत्वात् शुद्धस्य कृष्णस्य लीलया प्राकट्यादिरूपया सहित आश्रय
इह स्कन्धे प्रतिपाद्य इति पूर्वपक्षः ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ तं दूषयन्ति—न हीति । सर्गविसर्गा-

अग्रे लीलाद्वयकथा फलसिद्धौ वृथा भवेत् ।
पूर्वोत्तरस्कन्धयोश्च नश्येत्कारणकार्यता ॥ ८ ॥
कृष्णस्त्वेकादशेऽप्यस्ति क्रमश्च स्वीकृतो भवेत् ।
निरोधोऽस्यानुशयनं प्रपञ्चे क्रीडनं हरेः ॥ ९ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पूर्वोत्तरेति । अशरीरस्य विष्णोः पुरुषशरीरस्वीकारः सर्गः । पुरुषात् ब्रह्मादीनामुत्पत्तिर्विसर्गः ।
उत्पन्नानां तत्तन्मर्यादाया स्थापनं स्थानम् । स्थितानामभिवृद्धिः पोषणमितिप्रकारकः कार्यकारणभावः ।
प्रकृते च पूर्वस्कन्धे भक्तानां निरूपणात् तेषां चित्तवृत्तिनिरोधे कथ्यमाने स तिष्ठति । अन्यथा मुक्ता-
नामाश्रयत्वेनाश्रयनिरूपणान्मुक्तिमनिरूप्य तन्निरूपणमशक्यमिति तदसंगतं स्यात् । निरोधः प्रलय-
त्वेन तेऽभिमत इति मुख्यनन्तरं तन्निरूपणे मुक्तानां प्रलय इति संगतिर्भवेत् । सा चायुक्ता ।
अनेवंकथने कार्यकारणभावक्षतिरित्यर्थः ॥ ८ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

फलितमाहुः—महत्वादित्यादिना ॥ ६ ॥ समादधते—न हीत्यादि ॥ ७ ॥ ननु अयं न नियमः
इत्यत आहुः—अत्र इत्यादि । तस्याः फलार्थं श्रवणमस्तिवति चेत्त्राहुः—पूर्वेत्यादि ॥ ८ ॥ ननु
सोक्तकार्यकारणभावो नादर्थव्य इति ग्रहिलवादेऽतिप्रसङ्गं दूषणान्तरमाहुः—कृष्ण इत्यादि । सोक्त-
समर्थनायाहुः—क्रम इत्यादि । ननु भवत्वेवं तथापि लक्षणसमन्वयः कथं कार्य इत्याकाङ्क्षायां

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

फलसिद्धाविति । "अग्रेपि ये भविष्यन्ति कीर्तनातेपि तादृशा" इति सिद्धान्तात्तत्तल्लीलाश्रवणेन
तत्तल्लीलामध्यपातित्वं भवति । तथा चाश्रयसिद्धौ तदेव भागवतश्रवणफलमभयरूपमिति राज्ञो भाग-
वतश्रवणफलसिद्धावग्रे लीलाद्वयकथा व्यर्था स्यादित्यर्थः । पूर्वोत्तरेति । पूर्वपूर्वस्य कारणत्व-
मुत्तरोत्तरस्य कार्यत्वम् । अधिकारिणां साधनानि (१) साधनयुक्तानां श्रवणम् (२) तत्रादौ
सर्गलीला (३) सृष्टानां धर्मादिपुरुषार्थसाधनं (४) सिद्धपुरुषार्थानां तत्तन्मर्यादाया स्थापनं (५)
ततस्तन्मध्ये केषांचिदनुग्रहः (६) पुष्टौ प्राप्तस्य वैषम्यदोषस्य निवृत्त्यर्थं वासनाः (७) ततो
वासनानिवृत्त्यर्थं सद्धर्माः (८) ततो निवृत्तदोषाणां भक्तिः (९) ततो भक्तानामासक्तिः (१०)
आसक्तानां स्वरूपेण व्यवस्थितिः (११) तथाव्यवस्थितानां भगवदाश्रयः (१२) एवं कारण-
कार्यतेत्यर्थः । इदं निबन्धे तत्तत्स्कन्धे स्फुटम् । का० ॥ ८ ॥ श्रीडनमिति । स्थितिर्लीला वेति

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

दिनवलक्षणसापेक्षस्य आश्रयस्य प्रथमं निरूपणं सुकरं न भवति । एवं सति नवलक्षणानि
अनिरूप्य नवलक्षणसापेक्ष आश्रयः कथं निरूप्यते ॥ ७ ॥ किञ्च, अग्रे लीलाद्वयेति । आश्रय-
श्रवणात् फलसिद्धौ सत्यामग्रे एकादशद्वादशप्रतिपाद्यमुक्तिनिरोधरूपलीलाद्वयकथा वृथा भवेत् ।
अन्यच्च, पूर्वपूर्वस्कन्धार्थस्य कारणता उत्तरोत्तरस्य कार्यतारूपा सङ्गतिरस्ति । तथा सति मुक्तिनि-
रोधौ अनिरूप्य पूर्वमेवाश्रयनिरूपणे पूर्वोत्तरस्कन्धयोः कारणकार्यतारूपा सङ्गतिर्नश्येत् ॥ ८ ॥
ननु दशमस्कन्धस्य नवलक्षणलक्ष्यकृष्णनिरूपकत्वादाश्रयार्थकत्वमेव युक्तमिति पूर्वोक्तां शङ्कां
परिहरन्ति—कृष्णस्त्वेकादशेऽप्यस्तीति । तथा च एकादशस्कन्धेऽतिव्याप्तिः स्यादिति
भावः । सिद्धान्ते उपपत्तिमाहुः—क्रमश्च स्वीकृतो भवेदिति । निरोधार्थकत्वपक्ष इत्यर्थः । एवं

शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः कृष्णस्येति हि लक्षणम् ।
नैमित्तिको निरोधोऽन्यो धर्मगलानिनिमित्ततः ॥ १० ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

लक्षणं विवृण्वन्ति—निरोध इत्यादि । तथा च लक्ष्यनिरूपके स्कन्धे क्रीडनस्य दर्शनार्थमेव लक्षणार्थं नान्य इति न दोष इत्यर्थः । एवञ्च द्वितीयसुबोधिन्यां यदुक्तं 'मनुशयनं नाम शक्तीः शाययित्वा तद्गोर्गार्थं पश्चात्स्वस्य शयनं तच्च, जाग्रदादिभेदेन त्रिविधं शक्तयश्च द्वासप्ततिभाडीरूपा देहस्य तावत्सः, आत्मनश्च श्रीप्रभृतयो द्वादश तेन सप्ताशीत्यध्याया इति' तदप्येतेन स्मारितं ज्ञेयम् । प्रपञ्चस्य देहत्वात्तेन दैहिकीनां दुर्विभाव्यपदाच्छ्रयादीनां च संग्रहात् । तेनाभेदः फलिष्यति ॥९॥ ननु किमित्येवं व्याख्यायते, भगवता दुष्टराजानोपि मारिता इति तमादाय प्रलय एवार्थः कुतो नोच्यत इत्यत आहुः—नैमित्तिक

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

द्वयमपि क्रीडनपदेनोच्यते । "प्रपञ्चविस्तृतिपूर्विका भगवदासक्तिस्तु निरोधो यौगिकः" इति निबन्धे विवृतम् ॥ का० ॥ ९ ॥ नैमित्तिक इति । निमित्तमाहुः—धर्मैति । धर्मगलानिनिमित्ताद्धरिणा कृतो दुष्टभूजानां नैमित्तिको निरोधः प्रलयरूपो दशलीलाभ्योन्यः सङ्घर्षकार्यरूप इत्यर्थः ॥ १० ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

अथ निरोधस्य स्कन्धार्थत्वात्प्रथमं तस्वरूपं विचार्यते । तत्र "निरोधोऽस्यानुशयनमात्मनः सह शक्तिभिः" रितिवाक्यादात्मनः पुरुषोत्तमस्य शक्तिभिरनुशयनं निरोधः । आत्मपदान्निर्गुणं परं ब्रह्म ग्राह्यम् । "गौणश्चेत्त्रात्मशब्दादि" त्यत्रात्मशब्दस्य परवाचकताया निर्द्धारितत्वात् । तत्र "कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः । तयोरेक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयत" इति श्रुतेः, "कृष्णस्तु भगवान्स्वय"मित्यादिवाक्याच्च परमात्मत्वं कृष्णस्य सिद्धम् । अतः कृष्णस्यानुशयनं निरोधः । अनुशयनं नाम लीलानुरूपा स्थितिः । "विष्णुः सर्वगुहाशय" इत्यादौ शीङ्घातोः स्थित्यर्थकत्वात् । न हि गुहायां शेत इति व्युत्पन्नेन गुहाशयशब्देन निद्रातीत्यर्थः सिध्यति, निद्राया अविद्यावृत्तित्वात् । अतः शीङ्घातोस्तादृशस्थितिरत्रार्थः । एवं सति शक्तिभिः सह भगवतः स्थितिः शयनम् । अनुरूपतोपसर्गार्थः । कस्यानुरूपत्वाकाङ्क्षायां स्थितेर्लीलाप्रयोजनकत्वालीलानुरूपेति बोध्यम् । एवञ्च कृष्णस्य लीलानुरूपा स्थितिरनुशयनमिति सिद्धम् । स्थितिरपि लीलाविशेषोनेकविधलीलासाधकः । अतः सर्वलीलासाधिका स्थितिरूपा लीला निरोधपदार्थो भगवद्धर्मः । स च प्रपञ्चमध्य एव स्फुटः । कृष्णावतारस्य प्रपञ्च एव जातत्वात् । तदुक्तं निबन्धे "स एव कदाचिज्जगदुद्धारार्थमखण्डः पूर्ण एव प्राहुः

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

निरोधस्य दशमार्थत्वं निर्णयं निरोधलक्षणमाहुः—निरोधोऽस्येत्यादि । अत्र "निरोधोऽस्यानुशयन"मिति वाक्यं द्वितीयस्कन्धदशमाध्यायस्थम् । तस्यैव विवरणं प्रपञ्चे क्रीडनं हरेरिति । तथा च अस्यानुशयनमित्यत्र इदंशब्देन हरिरेव न तु जीवः । एतेन 'अस्यात्मनो जीवस्य द्वैर्योगनिद्रामनु पश्चात् शक्तिभिः सह शयनं लयः निरोध' इति श्रीधरव्याख्या व्यावर्तिता ॥ ९ ॥ एवं स्वसिद्धान्तानुसारेण निरोधं लक्षयित्वा दुष्टभूजानां प्रलयो निरोधशब्दार्थ इति मतं निराकुर्वन्ति—नैमित्तिक इति । धर्मगलानिनिमित्ताद्धरिणा कृतो दुष्टभूजानां निरोधः प्रलयरूपो दशविधलीलाभ्योन्य इत्यर्थः ॥ १० ॥

(१) योजनाग्रन्थो नवमकारिकात एव प्रारभ्यते श्रीलालभट्टैरेति विदाकुर्वन्तु भगवदीयविद्वांसः ।

स चात्र नैव सद्भावो हरिणा दुष्टभूजाम् ।
आद्यन्तयोरिहाभावान्मुक्तावप्यनुवृत्तितः ॥ ११ ॥
लक्षणस्याप्रवेशश्च लीलाधिक्यं तथा भवेत् ।
तदर्थं जन्मकथनं पृथास्तोत्रविरोधि हि ॥ १२ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

आद्यन्तयोरिति । प्रकरणयोरिति शेषः । तत्र दुष्टमारणाभावाल्लक्षणस्याप्रवेश इत्यव्यापकं लक्षणमिति भावः । मुक्तावपीति । स्कन्धान्तरे तत्रिरूपणाददिव्यापकं तदिति भावः । एवं सति तस्या लीलाया दशविधलीलामध्यपातित्वाभावेन भागवतेऽप्रवेशः ॥ ११ ॥ अथ ग्रहिततया प्रवेशो वाच्यस्तदा दशविधली-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स्तिक इत्यादि । अन्य इति प्रासङ्गिक इत्यर्थः ॥ १० ॥ कुतो न ग्राह्य इत्याकाङ्क्षायां दूषणानि आहुः आद्यन्तयोरित्यादि । एषामर्थेष्टिप्पणीतो ज्ञेयः । टिप्पण्यमेवं सतीति । मारणलक्षणस्यार्थस्य स्कन्धद्वयव्यापकत्वेनातिरिक्तत्वे सतीत्यर्थः । तस्या इति । नैमित्तिकत्वेनागन्तुक्या इत्यर्थः ॥ ११ ॥ सुबोधिन्याम्—'भूमिभारावताराय यदर्थं जन्म मापते'रिति वोपदेवमतं दूषयन्ति तदर्थमित्यादि पृथास्तोत्रेति । तथा हि—'तथा परमहंसानां मुनीनाममलात्मनाम् । भक्तियोगवितानार्थ

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स निरोधश्चकाराद् व्यहान्तरकार्यधर्मरक्षादिरूपश्च निरोधोऽत्र स्कन्धार्थत्वेन न सद्भिर्ग्राह्यः । भगवत्सम्पादितयौगिकनिरोधाङ्गभूतः स इति भावः । अग्राह्यत्वे हेतुमाहुराद्यन्तयोरिति । का० ॥ ११ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भूतः कृष्ण इत्युच्यत" इति । अतोनेकशक्तिभिः सह कृष्णस्य प्रपञ्चे क्रीडा निरोध इति फलितम् । एतदुक्तं सुबोधिन्याम् "निरोधोऽस्यानुशयनं प्रपञ्चे क्रीडनं हरेः । शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः कृष्णस्येति हि लक्षणमिति" इति । इह कारिकायां कृष्णस्येतिपदं मूलव्याख्यानपदव्याख्यानरूपम् । भागवतमते कृष्णस्यैवात्मत्वेन निरूपणात् । अत एवावतारान्तरलीलायां स्कन्धान्तरप्रतिपाद्यायां नाव्याप्तिरिति भावः । एवं निरोधशब्दोऽनुशयने रूढ इत्युक्तम् । किञ्च, प्रपञ्चविस्तृतिपूर्विका भगवदासक्तिनिरोधः, नितरां रोधो निरोध इति व्युत्पत्तेः । रोधः कस्येत्यपेक्षायां

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

स निरोधोऽत्र स्कन्धार्थत्वेन सद्भिर्न ग्राह्यः, किन्तु भगवदासक्तिरूपनिरोधसाङ्गभूतः स इति भावः । पृतनाकंसादिमारणेन नन्दवसुदेवादीनां भगवता स्वस्मिन्नासक्तिरेव ढडीकृता । तादृशनिरोधस्याग्राह्यत्वे हेतुमाहुः—आद्यन्तयोरिति । स्कन्धार्थत्वाद्गो वक्तव्यो यः संपूर्णस्कन्धेऽनुस्यूतो भवति । एवं सति आद्यन्तयोर्जन्मप्रकरणगुणप्रकरणयोर्दुष्टमारणाभावाल्लक्षणस्याप्रवेश इत्यव्यापकं लक्षणमिति भावः । मुक्तावपि एकादशस्कन्धेपि दुष्टमारणनिरूपणाददिव्यापकं लक्षणमिति भावः । एवं सति दुष्टमारणात्मकलीलाया दशविधलीलामध्यपातित्वाभावेन लीलाधिक्यं भवेत्, एकादशी सा लीला भवेदित्यर्थः ॥ ११ ॥ दूषणान्तरमाहुः—तदर्थं जन्मकथनमिति । तदर्थं दुष्टमारणार्थ

कार्यकारणहानिश्च प्रक्रान्तत्याग एव च ।

भक्तत्वाद्भुव उद्धारो भारहाराक्षिरूपितः ॥ १३ ॥

(१) श्रीमभुचरणनिरन्तरिता श्रीटिप्पणी ।

लाभ्यो भिन्नत्वेन भागवतमध्यपातित्वेन चैकादशी सा भवेदित्याहुः लीलाधिक्यमिति ॥१२॥ नवलक्षणज्ञानं द्वाश्रयज्ञाने कारणम्, तथा सति तयोस्तथात्वहानिश्चैत्याहुः—कार्येत्यादि । ‘दशमस्य विशुद्धार्थं नवानामिह लक्षणं’मित्युपक्रान्तत्वात्तेभ्यः पूर्वमाश्रयोक्तौ तत्यागश्च भवेदित्याहुः—प्रक्रान्तेति ॥१३॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

कथं पश्येन हि क्षिय’ इत्युक्तं, तद्विरोधीत्यर्थः ॥ १२ ॥ दूषणान्तरमाहुः—कार्येत्यादि । अर्थोऽस्य टिप्पण्यां स्फुटः । टिप्पण्यां तथा सतीति नवम्य आधिक्ये सतीत्यर्थः । त्यागश्चेति । चकारः प्रस्तुतपक्षेपि तदूषणज्ञापनार्थः । “दशमस्ये”ति वाक्ये हि नवानामेव लक्षणत्वमभिप्रेतं न तु दशानामिति हृदयम् । सुबोधिन्याम्—ननु मारणलक्षणनिरोधश्चेन्न दशमार्थस्तदा ‘भूमिर्दत्तनुपे’त्याद्युक्तकथायाः कथं सङ्गतिरित्यत आहुः—भक्तत्वादिति । उद्धार इति दुःखोद्धारः । तथा च तत्रापि

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

कार्यकारणेति । भावप्रधानमिदम् । आश्रयज्ञानस्य कार्यत्वं नवलक्षणज्ञानस्य कारणत्वं तयोर्हानिरित्यर्थः । अत्र निबन्धे “भक्ताः पूर्वत्र निर्दिष्टास्ते रोद्धव्या विमुक्तयः” इत्यनेन कार्यकारणभावसङ्गतिर्निरूपिता । सङ्गतिं सूचयन्तोत्र भूम्युद्धारणमपि भक्तत्वादेवेत्याहुः—भक्तत्वादिति । उद्धारो दुःखादिति शेषः । भारहरणाद्धेतोर्दुःखाद्भूमेरुद्धारो भक्तत्वाच्चिरूपित इत्यर्थः । का० ॥ १३ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भक्तानामिति पूर्वस्कन्धार्थसङ्गत्या लभ्यते । कस्माद्रोध इत्यपादानापेक्षायां प्रपञ्चो ग्राह्यः । तथा सति प्रपञ्चाद्रोध इति सिद्धयति स्म । प्रपञ्चाद्रोधेपि “कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् । इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते” इतिवत्प्रपञ्चस्मरणं चेत्तदा भगवल्लीलानुभवे मुख्योऽधिकारो न स्यादतः प्रपञ्चविस्मरणमपेक्षितं, तदुपसर्गो लभ्यते । नितरां रोधः प्रपञ्चविस्मरण-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

प्रथमस्कन्धेऽष्टमाध्याये “तथा परमहंसानां मुनीनाममलाल्मनाम् । भक्तियोगविधानार्थं कथं पश्येन हि क्षियः” इति पृथावाक्ये भक्तियोगविधानार्थमेव भगवदाविर्भावस्योक्तत्वाद्दुष्टमारणस्य भगवदवतारप्रयोजनाङ्गीकारे कुन्तीस्तोत्रविरोध इति दुष्टमारणलक्षणो निरोधो न स्कन्धार्थ इत्यर्थः । यद्यपि कुन्तीस्तुतौ “केचिदाहुरजं जातम्” इत्यादिश्लोकेषु दैत्यवधादिकमपि अवतारप्रयोजनमुक्तं, तथापि पूर्वपक्षत्वेन, न तु सिद्धान्तत्वेनेति व्याख्यातं सुबोधिन्याम् ॥१२॥ आश्रयस्य दशमार्थत्वे दूषणान्तरमाहुः—कार्यकारणेति । कार्यकारणेति भावप्रधानो निर्देशः । आश्रयज्ञानस्य कार्यत्वं, नवलक्षणज्ञानस्य कारणत्वं, तयोर्हानिरित्यर्थः । दूषणान्तरमाहुः—प्रक्रान्तेति । “दशमस्य विशुद्धार्थं नवानामिह लक्षणं”मित्युपक्रान्तत्वात्तेभ्यः पूर्वमाश्रयोक्तौ उपक्रान्तत्यागश्च भवेदित्यर्थः । अत्र निबन्धे “भक्ताः पूर्वत्र निर्दिष्टास्ते रोद्धव्या विमुक्तयः” इत्यनेन भक्तिनिरोधयोः कार्यकारणभावसङ्गतिर्निरूपिता । सङ्गतिं सूचयन्तोत्र भूम्युद्धारणमपि भक्तत्वादेवेत्याहुः—भक्तत्वादिति । भारहरणाद्धेतोर्दुःखाद्भूमेरुद्धारो

प्रकटः परमानन्दो यदा भूमेस्तदैव हि ।

मर्दनकेशहानिः स्यादिति तस्याः समुद्यमः ॥ १४ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भक्ताया एव निरोध इति सुकरैव सङ्गतिरित्यर्थः ॥ १३ ॥ ननु भूभारभूता हि राजानस्ते च न जन्म-प्रकरणे मारिता इति कथं दुःखोद्धारो जन्मप्रकरण इत्यत आहुः—प्रकट इत्यादि । भूमेर्हि पाप-बाहुल्येन भारो, न तु नरबाहुल्येन । अन्यदापि तेषां पर्वतादीनां च सत्त्वात् । प्रकटे च प्रभौ सूर्ये तम इव पापं नष्टमस्तथेत्यर्थः । “दिष्ट्या हरेसा” इति द्वितीयाध्यायपद्ये स्पष्टमिदम् । प्रथमाध्यायेऽव्याप्तिमाशङ्क्य तत्परिहारायाहुः—इतीत्यादि । समुद्यम इति सफल उद्यम इत्यर्थः । तथा

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

पूर्वकः स निरोध इति । कस्मिन्ननिरोध इत्यपेक्षायां भगवति निरोध इति ज्ञेयम् । स हि परम-रुच्युत्पादकलीलाजन्यत्वेन परमसुखरूपत्वादासक्तिरूपो भवितुमर्हति । एवं यौगिकव्युत्पत्त्या प्रपञ्च-विस्मृतिपूर्विका भगवदासक्तिर्निरोध इति फलितम् । “या तु व्यसनसम्प्राप्तिर्निरोधः स तु कथ्यते” इति भरताचार्यवाक्ये व्यसनपदवाच्याया आसक्तेरेव निरोधत्वकथनाच्च । सा च “इति नन्दादयो गोपाः कृष्णरामकथां मुदा । कुर्वन्तो रममाणश्च नाविन्दन्भववेदनामि”त्यत्र, “शय्यासनाटनालाप-स्नानक्रीडाशनादिषु । न विदुः सन्तमात्मानं वृष्णयः कृष्णदेवता” इत्यत्र च स्फुटमभिहिता । एवमुभयं निरोधपदवाच्यम् । “समुदायो जन्मवाची क्रीडायुक्तस्य वै हरेः । प्रपञ्चविस्मृतिः सक्तिर्भक्तानां चापि योगतः” इति निबन्धाच्चिरोधशब्दस्य यौगिकत्वपक्षे भक्तकर्मकनिरोधवत्कृष्णकर्मको निरोधोपि गोप्यतया विवक्षितः । यथा भगवता लीलाभिर्निरुद्धा भक्ता भगवद्भो भवन्त्येवं पुष्टिभक्तैर्लीला-भिर्निरुद्धो भगवान्भक्तवश्यो भवति । अत एव भगवता भक्तेरविषयकज्ञानाभावः स्वस्मिन्प्रदर्शितो “नाहं तेभ्यो मनागपी”त्यनेन । इममर्थं सूचयितुं स्वहृदयशेषे भगवतः शयनमाचार्यैरुक्तम् “नमामि हृदये शेष” इत्यनेन । “अन्यत्र गतिरहितो यः” इति टिप्पण्यां व्याख्यातं च । अन्यच्च, “आभासश्च निरोधश्च यतश्चाध्यवसीयते । स आश्रयः परं ब्रह्म परमात्मेति शब्द्यतः” इत्यादौ प्रलयो निरोधपद-वाच्यः, स च प्रपञ्चप्रतियोगिकः । एवं च सुबोधिन्युक्त्या टिप्पणीव्युत्पादितया पूर्वोत्तरस्कन्धार्थ-सङ्गत्या नवमदशमार्थसङ्गतिविचारे भक्तानां प्रपञ्चप्रलयो निरोध इत्यायाति । अत एव द्वितीयस्कन्ध-सुबोधिन्यां “भक्तानां प्रपञ्चाभावो निरोधः” इत्युक्तम् । इहापि सुबोधिन्यां “मतो निरोधो भक्तानां प्रपञ्चेति निश्चयः” इत्यभाषि । तथा च भक्तानां प्रपञ्चस्य प्रलयस्तिरोधानं नित्यलीलापथिकदेहत्व-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

भक्तत्वाच्चिरूपित इत्यर्थः । तथा च कार्यकारणभावसङ्गत्या भक्तानामेव निरोधः स्कन्धार्थो, न तु दुष्टभूभुजां प्रलय इति भावः ॥ १३ ॥ प्रकट इति । यदा परमानन्दः पुरुषोत्तम एव प्रकटो भवति तदैव भूमेर्दैत्यकृतमर्दनकेशहानिः स्यादिति हेतोस्तस्याः पृथिव्याः समुद्यमः, जह्मशरण-गमनद्वारा भगवत्समीपगमनम् । तथा चोक्तं सुबोधिन्यां द्वितीयस्कन्धसप्तमाध्याये “भूमेः सुरेतरव-रूपविमर्दिताया” इतिश्लोकविवरणे ‘मर्दनकेशाभावार्यं साक्षादानन्दमयः, पुत्रत्वेन जननार्थं प्रयुज्यते,

ब्रह्मरुद्रादिदेवानामत एवान्यसंश्रयः ।

भक्तानामेव निस्तारः कृतः कृष्णेन संसृतेः ॥ १५ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

ब्रह्मेति । तेषां भक्तत्वेऽप्यधिकारित्वात् केवलभक्ताया भूमेराधिक्यं तदपेक्षयेति भावः । अन्य-
संश्रय इति । भक्तेष्वेवाविश्य सेवितवन्तो, न स्वातन्त्र्येणेत्यर्थः । यद्वा, प्रभोराविर्भावस्य
स्वसापीष्टत्वेऽपि न स्वयं विज्ञापयितुं शक्तास्तादृगार्थभावात्, किन्तु तादृशीं भुवमग्रे कृत्वेत्यर्थः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

चोद्यमसाफल्यकथनात्त्रापि क्लेशहानिरुक्तैवेति न दोष इति भावः ॥ १४ ॥ ननु भक्तनिरोध
एव चेद्भगवतः कर्तव्यस्तदा ब्रह्माद्योपि भक्ताः सात्त्विकाश्चेति त एव कुतो न निरुद्धास्तत्राहुः
ब्रह्मेत्यादि । एतदर्थेऽपि प्रणीतो ज्ञेयः । ननु “तदात्मानं सजाम्यहम्” इति वाक्यस्वारस्यात्रै-
मित्तिकोपि निरोधः प्रलयात्मा भगवत्कर्तृक एवेति, लक्षणवाक्यार्थविमर्शे निरोधस्य प्रलयली-
लात्वेन व्यवस्थापनाच्च नैमित्तिकस्य कुतो न स्कन्धार्थरूपतेत्याशङ्कायां पूर्वस्कन्धार्थस्वारस्यमादाय
सोक्तार्थं दृढीकुर्वन्त आहुः—भक्तानामित्यादि । नवमे हीशानुक्तप्रायां भक्तनिष्ठस्यैव संसारस्य
लय उक्तः, तेनापि तेषामेव प्रपञ्चस्य लयो वाच्योऽतो न नैमित्तिकस्य स्कन्धार्थेत्यर्थः ॥ १५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अत एवेति । भूमिर्भगवन्मात्रनिर्वह्युःखा, अतस्तस्या अधिकभक्तत्वादेवेत्यर्थः । प्रलयरूपनिरोधो-
प्यङ्गत्वेनोच्यते इत्याहुः—भक्तानामेवेति । एतेषामेव निस्तारकरणादेतेषामेव प्रपञ्चस्य निरोध

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

फलको जाड्यात्मकप्रपञ्चभावलय इति यावत् । सूतोक्तलक्षणेषु निरोधस्थाने संस्था पठिता । संस्था
च “नैमित्तिकः प्राकृतिको नित्य आत्यन्तिको लयः । संस्थेति कविभिः प्रोक्ताचतुर्थास्य स्वभावतः”
इत्यनेन प्रलयरूपा व्याख्याता । अतो निरोधशब्देन प्रलय उच्यते । ‘निरोधोऽनुशयनमि’त्यस्य
सुबोधिन्यामपि ‘शक्तीः शाययित्वा तद्भोगार्थं भगवतः शयनमिति’ व्याख्यातम् । तत्रापि शक्ति-
शयनानन्तरं शयनकथनेन प्रलय उक्तः । अतो भक्तप्रपञ्चसंपादिकाः शक्तीः स्वस्वरूपे तिरो-
हिताः कृत्वा तिष्ठति ततो भक्तान्प्रति प्रपञ्चस्तिरोभवत्यतो भक्तानां प्रपञ्चनिवृत्तिरिति सिद्ध-
ह्य-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

धर्मरक्षार्थमनिरुद्धो नारायणांशः, भूमिभारनिराकरणार्थं सितकृष्णकेशांश इति ॥ १४ ॥ ब्रह्मेति ।
अत एव भूमेः केवलभक्तत्वादेव । ब्रह्मरुद्रादिदेवानामन्यसंश्रयः भूमिसंश्रयः । ब्रह्मादयो भक्ता
अपि अधिकारित्वात् स्वयं विज्ञापयितुमशक्ताः केवलभक्तां भुवमग्रे कृत्वा विज्ञापितवन्त इत्यर्थः ।
भक्तानामेवेति । अतो भक्तानामेव निस्तारकरणादेतेषामेव प्रपञ्चस्य निरोधो विस्मृत्यात्मक
आत्यन्तिकप्रलयरूपो ग्राह्यः । द्वादशस्कन्धे आत्यन्तिकप्रलयस्य मोक्षात्मकत्वेन स्वीकारात् । तथा
च निरोधशब्दस्य प्रलयवाचकत्वेपि भक्तानां प्रपञ्चस्य विस्मृत्यात्मक एव लयः आसत्तयङ्गत्वेन

अतो निरोधो भक्तानां प्रपञ्चस्येति निश्चयः ।

यावद्बहिःस्थितो वह्निः प्रकटो वा विशेष हि ॥ १६ ॥

तावदन्तःस्थितोप्येष न दारुदहनक्षमः ।

एवं सर्वगतो विष्णुः प्रकटश्चेन्न तद्विशेत् ॥ १७ ॥

तावन्न लीयते सर्वमिति कृष्णसमुद्यमः ।

रूपान्तरं तु नटवत्स्वीकृत्य त्रिविधान्निजान् ॥ १८ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ननु भक्तप्रपञ्चलयो नात्र स्फुट इत्याकाङ्क्षायां तल्लयस्वरूपमाहुः—यावदित्यादित्रिभिः ।
किञ्च, नन्वप्रकट एव भगवान् स्वभक्तान् कुतो न निरुद्धवानित्याशङ्क्यामपीदमुच्यते । तत्र
हेतुर्वस्तुस्वभाव एवेति । किञ्च, द्वितीयाध्याये समुद्यमरूपान्तररूपणादव्याप्तिरपि निवारिता ज्ञेया ।
तृतीयाध्यायेऽव्याप्तिं निवारयन्ति रूपान्तरमित्यादि । एतेनैव कापट्यस्याप्यङ्गता व्यख्यातप्राया

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

आत्यन्तिकप्रलयरूप इति भावः । का० ॥ १५ ॥ ननु “तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशति”ति श्रुतेः सर्व-
त्रानुप्रविष्ट एव भगवान् प्रपञ्चभावं साधयतु किं विशेषावतारेणेत्याशङ्क्य दृष्टान्तपूर्वकं साधयन्ति
यावदिति । का० ॥ १६ ॥ तर्हि “तमद्भुत”मितिरूपेणैव तावत्कार्यसिद्धौ रूपान्तरस्वीकरणं
किंप्रयोजनकमित्यत आहुः—रूपान्तरं त्विति । यथा वेपान्तरधारणेपि नटः स्वरूपतः स एव तथा

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

ति । एतदभिसंधायोक्तमत्र यावद्बहिःस्थितो वह्निः प्रकटो वा विशेष हि । ताव-
दन्तःस्थितोप्येष न दारुदहनक्षमः । एवं सर्वगतो विष्णुः प्रकटश्चेन्न तद्विशेत् ।
तावन्न लीयते सर्वमिति कृष्णसमुद्यम इति । इदमत्र ज्ञेयम् । स्वच्छन्दलीलाभिर्भगवा-
न्निरोध्यभक्तानां देहादिसकलप्रपञ्चे स्वानन्दं प्रवेशयन्तिरोहितानन्दमप्याविर्भावयति, ततो भगव-
दानन्दानुभवयोग्यालौकिकदेहत्वप्राप्तौ जाड्यादिरूपपूर्वप्रपञ्चभावो लीयते । अयमेव प्रलयपदार्थः ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

स्कन्धार्थः स्वीकर्तव्यो, न तु दुष्टभूज्जां प्रलयः स्कन्धार्थ इति भावः ॥ १५ ॥ ननु अप्रकट
एव भगवान् भक्तनिरोधं कुतो न कृतवानित्याशङ्क्याहुः—यावदिति । काष्ठाद्बहिःस्थितो
वह्निर्वा मथनादिना प्रकटो वा वह्निर्योवत्काष्ठं न प्रविशेत् तावत्पर्यन्तं एष वह्निः काष्ठ-
मध्यस्थितोपि दारुदहनसमर्थो न भवति, एवं सर्वव्यापकोपि विष्णुः प्रकटो भूत्वा भक्तहृदयादिकं
न प्रविशेत्तावत्पर्यन्तं सर्वं भक्तदेहेन्द्रियादिकं विलयं न प्राप्नोति । लौकिकत्वपरित्यागेन अलौकिकत्वं
न प्राप्नोतीत्यर्थः । इति हेतोः कृष्णसमुद्यमः ‘आविवेशांशभागेने’त्यादिप्रकारेण अवतारार्थं भगव-
दुद्यम इत्यर्थः । एतेन कृष्णोद्यमरूपस्य द्वितीयाध्यायार्थस्य स्कन्धार्थप्रकरणार्थभ्यां सङ्गतिरपि सूचिता ।
उद्यमस्यावताराङ्गत्वम् । अवतारस्य निरोधाङ्गत्वमिति ॥ १७ ॥ अथ रूपान्तरस्वीकरणस्य तृती-
याध्यायार्थस्य स्कन्धार्थेन सह हेतुत्वरूपां सङ्गतिं दर्शयन्तः प्रयोजनमाहुः—रूपान्तरं त्विति ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मानन्यायादेव बोध्या । एवञ्चात्रेदं सिद्धमिति । प्रपञ्चे क्रीडनं दशमार्थस्तत्फलं च तत्प्रपञ्चलयः । स च 'यावदि'त्यादिकारिकोक्तलक्षणको, न तु लोकप्रसिद्धप्रलयात्मकस्तेनैवास्त्वलीलात्वं ब्रह्मलक्षणत्वं च । सोऽयं सम्पूर्णं स्कन्धेऽनुस्यूतः । "प्रपञ्चविस्मृतिः कृष्णात् कृष्णास-
क्तेश्च वर्ण्यते" इत्यनेनोक्ता तु क्रीडनव्यापारभूता । सापि भरतसूत्रे निरोधपदेनोच्यते । 'या तु व्यसनसंप्राप्तिर्निरोधः स तु कथ्यते" इति । एवं सति करणव्यापारफलानां निरोधता । पदार्थान्तर-
निरूपणविशेषस्तु प्रसङ्गादिसङ्गतिविशेषप्राप्त इति न कोपि बोधावसर इति ॥ १६-१७-१८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

रूपान्तरधारणेपि भगवान् स्वरूपतः स एवेति, त्रिविधा भक्तास्तत्तद्भावातुक्त्यैव साध्या भवन्तीति रूपान्तरस्वीकरणम् । वक्ष्यन्ति च पञ्चमाध्याये, "स्वभावस्थान्यथाभावो न वै शक्यः कथंचन ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

अतो भक्तानां प्रपञ्चप्रलयो निरोध इति फलति स्म । तथा च प्रपञ्चे शक्तिभिर्भगवत्क्रीडनं, भक्तानां प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विका भगवदासक्तिः, भक्तानां प्रपञ्चाभावश्चेति त्रयं निरोधपदवाच्यम् । तत्र भगवत्क्रीडनं करणं, भगवदासक्तिर्व्यापारः, भक्तानां प्रपञ्चाभावः फलमिति त्रितयरूपो निरोधः स्कन्धार्थः । एवमत्रेदं सिद्धम् । भगवाननेकशक्तिभिः करणरूपनिरोधात्मिकां क्रीडां कुर्वन् प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिरूपनिरोधात्मकव्यापारेण प्रपञ्चाभावरूपफलरूपनिरोधं सेवकानां संपादयतीति त्रिष्वपि निरोधपदव्यवहारः सुबोधिनीनिबन्धादिषूपलभ्यत इति सर्वमदुष्टम् । किञ्च, "लौकिकेषु तु भावेषु यत्रैव हरिवेशनम् । निवर्तते तदेवात्र वह्नेदारुभयं यथे"ति कारिकायां फलात्मको निरोध उक्तः । तथा हि लौकिकेषु भावेषु पदार्थेषु यत्र यत्र भगवान् प्रविशति तत्र तत्र चिदानन्दयोस्ति-
रोभूतयोरविभावात्तदेव पूर्वस्थितस्वरूपं तिरोहितानन्दकं निवर्तते, ब्रह्मात्मकं भवति । प्रकटसच्चिदान-
न्दकं भवतीति यावत् । तत्र दृष्टान्तः वह्नेरित्यादि । यथा वह्निप्रवेशे दारूणां वह्निरूपत्वं तद्वदित्यर्थः । एवं भक्तानां प्रपञ्चप्रलयो बोध्यः । अन्यच्च, शक्तिशयनान्तरशयनवाचकेनानुशयनशब्देन गोप्योर्थो-
ऽपि विवक्षितः । तदनुसारेण स्कन्धारम्भे स्कन्धार्थरूपं नमस्तद्विः श्रीमदाचार्यचरणैः "नमामि हृदये शेषे लीलाक्षीराब्धिशायिनम् । लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमानं कलानिधिम्" त्युक्त्या रहस्यलीलानां निरोधपदवाच्यत्वं सूचितम् । तदनुसारेण प्रभुचरणैष्टिप्पण्याम "नुशय्यते अनेने"ति करणन्युत्पत्तिं प्रदर्शयति "निगूढभावकरणं येन स निरोध" इत्युक्त्वा 'स्वकीयेषु स्वविषयकभावोत्पादनं यया लीलया क्रियते सा निरोधपदवाच्ये'त्युक्त्वाङ्गुलिगुणलीलायाः स्कन्धार्थता प्रतिपादितेति विद्वद्भिर्विभावनियम् । एवं च शुक्रोक्तिसुबोधिनीटिप्पणीषु सर्वत्रानिरोध इत्येक एवाशयस्तिष्ठणामिति प्रादुर्भवति स्म । तथा सतीदं सिद्धम्, देहादौ चिदानन्दयोः प्राकट्येन जाड्यादिप्रपञ्चभावप्रलयः फलरूपो निरोधः सिद्धः । तस्मिन्सति जाड्याभावेन प्रपञ्चे विद्यमानानामपि भक्तानां कृष्णानन्दातुभवयोग्यदेहत्वं सिद्धमिति । इदमेव यमुनाष्टके "ममास्तु तव सन्निधौ तनुनवत्वमेतावता" इत्यनेन प्रार्थितम् । ततो नित्यलीलाप्रवेशः स मुक्तिपदवाच्यः । निरोधलीलायां भक्तानां साधारणमायागुणरहितत्वेपि लीलास्थभक्तनियामकान्तरङ्गमायागुणव्याप्तत्वेन लौकिकसादृश्यव्यवहारः पुराणदौ तेषाम् । अन्त-
रङ्गयोगमायागुणनिवृत्तौ नित्यलीलाप्रवेशरूपा मुक्तिरतो मुक्तिलीलायां शुद्धनिर्गुणत्वमिति विवेकः ।

प्रपञ्चाभावकरणादुज्जहारेति निश्चयः ।

पञ्च प्रकरणान्यत्र चतुर्भिर्जन्म सत्पतेः ॥ १९ ॥

अष्टाविंशतिभिः पूर्वं तामसत्त्वाद्भ्रजोद्धतिः ।

तथैव राजसानां च यादवानां विशेषतः ॥ २० ॥

सात्त्विकानेकविंशत्या निःप्रपञ्चांश्चकार ह ।

भगवानेव नान्योत्र तदर्थं पञ्चगाभिधाः ॥ २१ ॥

चतुर्भूर्तेर्जन्मतोत्र तथाध्याया निरूपिताः ।

तत्तत्प्रकरणे तेषामुपयोगस्तु वक्ष्यते ॥ २२ ॥

हेतूद्यमस्वीकरणकापट्यैः प्रथमो महान् ।

प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्च वासुदेवस्तथापरः ॥ २३ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

॥ १५ ॥ प्रद्युम्न इति । अत्र निबन्धानुरोधादयं क्रमो न विवक्षित इति ज्ञेयम् ॥ २३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तदेतद्धृदि कृत्वाहुः—इति निश्चय इति । स्कन्धार्थं निश्चित्य प्रकरणानि विभजन्ते—पञ्चेत्यादि

॥ १९ ॥ नान्य इति । अन्तर्याम्यधिदेवरूपौशो नेत्यर्थो निबन्धानुसारेण ज्ञेयः ॥ २०-२१ ॥

चतुर्भूर्तेर्प्राकट्यस्य किं प्रयोजनमत आहुः—तत्तदित्यादि ॥ २२ ॥ प्रथम इति । आद्यप्रकरणार्थ

इत्यर्थः । टिप्पण्यां निबन्धानुरोधादिति । निबन्धे हि प्रथमे वासुदेवस्ततः संकर्षणस्ततः

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अतस्त्रिविधजीवेषु त्रिधा भगवतः कृतिरिति । प्रपञ्चाभावकरणाद्देतोः संसारादुज्जहारेत्यर्थः । एवं

दशमार्थं विचार्य प्रकरणार्थं विचारयन्ति पञ्चेति । का० ॥ १८-१९ ॥ भगवानेव नान्योत्रेति ।

बहिर्मुखशास्त्रप्राप्तमायाप्राकृतगुणसंबन्धवान् न इत्यर्थः । इदं षड्विंशाध्याये "इति विवक्षितं तासां"-

मित्यत्र टिप्पण्यां स्फुटम् । एवं प्रकरणविभागादपि निरोधस्य स्कन्धार्थत्वे संशयो न कार्य इति

भावः । का० ॥ २१ ॥ अध्यायार्थं विचारयन्ति—चतुर्भूर्तेरिति ॥ २२ ॥ एवमर्थत्रयनिरूपणेन

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

"मुक्तिर्हित्वान्यथारूपमि"तिवाक्यात् । सगुणत्वस्थान्यथारूपत्वात् । का० ॥ १६-१७ ॥ हेतूद्य-

मस्वीकरणकापट्यैरिति । हेत्वादयश्चत्वारः क्रमेण चतुर्णामध्यायानामर्थाः । हेतूद्यमस्वीकरणकाप-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

"धमूक् प्राकृतः शिशुरिति"त्युक्ते रूपान्तरं नटवत् स्वीकृत्य त्रिविधान् तामसराजससात्त्विकभावाप-

ज्ञानं निजान् भक्तान् उज्जहार उद्धृतवान् । एवं स्कन्धार्थं विचार्य प्रकरणानि विभजन्ते—पञ्च

प्रकरणानीति । स्पष्टम् । एवं प्रकरणचतुष्टयाध्यायसंख्यामभिधाय गुणप्रकरणसंख्यां तत्रोपपत्तिं चाहुः

भगवानेव नान्योत्रेति । अत्र स्कन्धे भगवानेव ऐश्वर्यादिगुणवानेव निरोधकर्ता निरूप्यते,

न तु अन्यो निर्धर्मकादिस्तदर्थं षण्णां भगानामैश्वर्यवीर्ययशःश्रीज्ञानवैराग्याणामभिधा निरूपणम् ।

तथा च षड्विंशाध्यायैर्गुणप्रकरणमित्युक्तं भवति ॥ १८-१९-२०-२१ ॥ एवं प्रकरणानि विभज्य चतुर्भि-

र्जेन्मप्रकरणनिरूपणे हेतुमाहुः—चतुर्भूर्तेरिति । वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धानां क्रमेण तत्तत्कार्यार्थं

चतुर्ध्यायेष्वाविभांवे ज्ञेयः । तदुक्तं निबन्धे "प्रथमे वासुदेवोभूदसुदेवहृदि स्थितः । सृष्ट्वारण-

सामर्प्यमन्यथा न भवेत् कचिदि"त्यादि ॥ २२ ॥ अथ जन्मप्रकरणीयाध्यायार्थानाहुः—हेतूद्य

हेतुश्च त्रिविधो ह्यत्र गुणा भक्ताहितप्रदाः ।

कंसादेः कालतोऽज्ञानात्रिधा दुःखं तु तद्गतम् ॥ २४ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

हेतोर्लैविष्ये तात्पर्यमाहुः—गुणा इति । सत्त्वादय इत्यर्थः । तद्गतम् । भक्तगतमित्यर्थः ॥ २४ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

प्रद्युम्नस्ततोऽनिरुद्ध इत्येवं सोपपत्तिकमुक्तमतस्तथेत्यर्थः ॥ २३ ॥ न केवलं गुणा एव तथा किन्त्व-
न्येऽपि तदनुरोधिन इत्याशयेन दृष्टान् पीडकानाहुः—कंसादेरित्यादि । अज्ञानादिति कंसमौ-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्कन्धार्थसंशयो निराकृतः । प्रथमाध्यायार्थमाहुः—हेतुश्चेति । भक्तदुःखं हेतुः । तस्य त्रैविध्यं विवृ-
ण्वन्ति—कंसादेरिति । अज्ञानादिति । “नन्दाद्या ये ब्रजे गोपा याश्चापीषां च बोधित”
इतिवाक्यश्रवणानन्तरं कंसेन कृतं भगवदवताराज्ञानाज्ञातम् । अनेन दुःखेन भगवानवतरिष्यतीति

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

औरध्यायार्थैरवयवैः कृत्वा प्रथमो जन्मप्रकरणार्थरूपो जन्मलीलात्मको भगवान्महानवयवीत्यर्थः ।
इह स्कन्धे पञ्च प्रकरणानि तेषां जन्मादयोर्थाः । तेषु जन्मरूपोर्थः प्रथमः, स च हेत्वादिभिरवयवैर्महत्वं
प्राप्नोतीत्यर्थः सम्पद्यते । तत्र पूर्वाध्याये जन्मनो हेतुर्निरूप्यते स चाङ्गतया जन्मप्रकरणे सङ्गति
प्राप्नोति । द्वितीये जन्मोद्यमः, सोपि जन्मसम्बन्धितया जन्मन्यन्वेति । तृतीये रूपान्तरस्वीकारः, स च
भगवतो जन्मबोधकः । अन्यथा “तमद्भुतं बालकमि”त्यादिविशेषणोक्तभगवद्रूपतत्त्वावगतिसम्पन्नयो-
र्देवकीवसुदेवयो “रूपं यत्तत्राहुरव्यक्तमाद्यम्” “विदितोसि भवान्साक्षात्पुरुषः प्रकृतेः पर”इत्यादिभिः
स्तुवतो जन्मज्ञानं न स्यात् । तथा सति सर्वापि खेहलीला बाध्यते । रूपान्तरस्वीकारे तु ममायं
बाल इतिबुद्ध्या “तदा तु स्वत एवासीद्भगवद्भावसङ्गतिरि”त्यादिवाक्योक्ता भावना सिद्धाभूत् । अतो
रूपान्तरस्वीकारस्य जन्मबोधकत्वाज्जन्मप्रकरणे निरूपणं सङ्गतमेव । चतुर्थे कापट्यमुक्तं, तन्मायाकार्यं,
तदप्यावश्यकं, माययैव भगवतो जन्म । वस्तुतो ब्रह्मणि जन्माभावात् । “राजन्परस्य तनुभृजननाप्य-
येहा मायाविडम्बनमवेहि यथा नटस्य” “देवकीजन्मवाद” इत्यादिवाक्येभ्यः । अतो जन्मप्रकरणे मा-
याकार्यस्य नाट्यस्य निरूपणमुचितम् । नाट्यस्य जन्मसाधकत्वात् । एवं हेत्वादीनां जन्मप्रकरणे निरू-
पणं संगच्छत एव । वस्तुतस्तु परब्रह्मणः पुरुषोत्तमस्य प्रादुर्भावो न तु जन्म । प्रादुर्भावप्रयुक्ता जन्मो-
त्सवादि लीला । अत एव “सिंचन्तोऽजनमुज्जु”रित्यत्राजनपदं श्रीशुकोक्तम् । देवकीनन्दनयशो-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

मेति । भगवदवतारहेतुः भक्तदुःखं प्रथमाध्यायार्थः । अवतारार्थं भगवदुद्यमो द्वितीयार्थः । रूपान्तरस्वी-
करणं तृतीयार्थः । मायाकार्यं कापट्यं चतुर्थार्थः । एवं हेत्वादिभिर्ध्यायार्थैः प्रथमो जन्मप्रकरणार्थ-
रूपो भगवान् महानित्यर्थः । प्रथमप्रकरणार्थरूपो भगवांश्चतुरूप इत्याहुः—प्रद्युम्नश्चानिरुद्धश्च
वासुदेवस्तथा पर इति । परः संकर्षणः । “अत्र निबन्धानुरोधादयं क्रमो न विवक्षित” इत्युक्तं
टिप्पण्यां । निबन्धे हि “प्रथमे वासुदेवोभूद्रसुदेवहृदि स्थित” इत्यादिना वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्ना-
निरुद्धा एव क्रमेणोपपादिता इति स एव क्रमो ग्राह्यः ॥ २३ ॥ हेतुश्चेति । भगवदवतारे भक्तदुःखं
हेतुस्तस्य त्रैविध्यं तात्पर्यमाहुः—गुणा इति । सत्त्वादयो गुणा एव भक्ताहितप्रदाः भक्तदुःख-
दायका इत्यर्थः । भक्तदुःखहेतोर्लैविष्यं विवृण्वन्ति कंसादेरिति । भक्तगतं दुःखं त्रिविधमित्यर्थः ।

भूमिर्माता तथा चान्ये दुःखभाजो हरिप्रियाः ॥

यथायोग्यं दुःखमेषामत्रैवेति निरूप्यते ॥ २५ ॥

त्रयं भगवता शक्यं दूरीकर्तुमितीर्यते ॥

प्रश्रोप्यत्राधिकः प्रोक्तः स्कन्धद्वितयवर्तनः ॥ २६ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ख्यादित्यर्थः ॥ २४ ॥ त्रयमिति दुःखत्रयमित्यर्थः । ईर्यत इति प्रथमाध्याय उच्यत इत्यर्थः । एतेन
त्रयाणां भगवन्नाशयत्वरूपं हेतुतावच्छेदकमेकमिति हेत्वननुगमोपि परिहृतः ॥ २६ ॥ द्वाद्-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

ज्ञाने तु दुःखं न भवेदिति भावः । का० ॥ २४ ॥ दुःखत्रयाधिकरणान्याहुर्भूमिरिति । कंसादिकृतं
दुःखं भूमेः । कालरूपाकाशवाणीकृतं दुःखं मातुः । भगवदवताराज्ञानकृतं दुःखमन्येषां सर्वेषामिति
विभागः । अज्ञानकृतं पूर्वयोरपि परं कंसादिकृतत्वं कालकृतत्वं च विशेष इति तथा चेत्युक्तम् ।
तदुःखनिवृत्तिप्रकारोपि निबन्धे निरूपितः “कालजं प्रभुसम्बन्धात् कंसजं हेतुवारणात् । वाक्यैरज्ञान-
संभूतं शक्यं तत् त्रितयं हरे”रिति । तृतीयाध्याये स्वस्वावतारेण पृथिसम्बन्धज्ञापनेन चाकाशवाणीज-
नितं मातुर्दुःखं निवारितवान् । ततः कंसादिकृतं दुःखं कंसवधान्तेष्वध्यायेषु कंसादिमारणेन निवा-
रितवान् । ततः “सभाजितान्समाश्रास्ये”तिश्लोकोक्तसभाजनसमाश्रासनवाक्यैः स्वावतारज्ञापनेन तद-
ज्ञानजं दुःखं निवारितवान् । “त्वमेव पूर्वसर्गोऽभू”रितिश्लोके देवक्यां खेदातिशयो विवृतः । अतः
क्रममपहाय पूर्वं मातुर्दुःखं निवारितवानिति ज्ञेयम् । व्रजस्थाधिदैविकदुःखनिवृत्तेस्त्ववतारकार्यत्वाभा-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

दानन्दनादिनामान्यपि प्राकट्यप्रयुक्तान्येव । स च प्रकरणार्थरूपो भगवांश्चतुरूप इत्याहुः—प्रद्यु-
म्नश्चानिरुद्धश्च वासुदेवस्तथापर इति । तथा च प्रद्युम्नादिचतुरूपो भगवानेव जन्मलीलात्मक
इह प्रकरणे प्रतिपाद्य इत्यर्थः सम्पन्नः । “चतुर्भूर्तेर्जन्मतोत्र तथाध्याया निरूपिता” इतिवाक्यात् ।
अत एकैकस्मिन्नध्याये प्रद्युम्नादेर्निरूपणं, न तु प्रद्युम्नादयोऽध्यायार्थाः । किन्तु प्रद्युम्नादिचतुर्व्यूहो
भगवाञ्जन्मप्रकरणप्रतिपाद्य इति भावः ॥ २३ ॥ २८६ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अत्र श्रीवल्लभगोस्वामिनः “कंसादिकृतं दुःखं भूमेः । कालरूपाकाशवाणीकृतं दुःखं मातुः । भगवदव-
ताराज्ञानकृतं दुःखमन्येषां सर्वेषामिति विभागः । “नन्दाद्या ये ब्रजे गोपा” इतिवाक्यश्रवणानन्तरं
कंसेन कृतं दुःखं भगवदवताराज्ञानाज्ञातं ज्ञेयं, अनेन दुःखेन भगवानवतरिष्यतीति ज्ञाने तु दुःखं न
भवेदिति भाव” इति व्याख्यातवन्तः । श्रीपुरुषोत्तमास्तु आवरणभङ्गे “कालो द्वापरकलिसंधिरूपस्ततो
भूमेर्दुःखम् । कंसादेर्मातुर्दुःखमज्ञानजनितम् । कंसमूर्खत्वजनितमन्येषा”मिति व्याचख्युः ॥ २४ ॥ यथा-
योग्यमिति । भगवदवतारहेतुभूतदुःखनिरूपकेत्राध्याये एषां भूयादीनां यथायोग्यं दुःखं निरू-
प्यते ॥ २५ ॥ प्रश्न इति । अत्र प्रथमध्याये प्रकरणत्रयात् प्रश्रोधिकः प्रोक्त इत्यर्थः । स्कन्धद्वि-
तयवर्तन इति । “देहं मानुषमाश्रित्य कति वर्षाणि वृष्णिभिरि”तिप्रश्न एकादशस्कन्धीयप्रमेयविषयकः ।
अन्ये प्रश्ना दशमार्थविषयकाः । तथा च प्रथमाध्याये चत्वारि प्रकरणानि । प्रश्नप्रकरणं भूमिप्रकरणं
मातृप्रकरणं अन्यप्रकरणं चेति । तदुक्तं निबन्धे, “प्रश्नेन सहिताः पूर्वं चतस्रः प्रक्रिया मता” इति ।

अनुवादः स्तुतिः प्रश्ने भक्तस्वज्ञापकावुभौ ॥
 अन्यथा ह्यतिगुणार्थं श्रीशुको वर्णयेत्कथम् ॥ २७ ॥
 अज्ञानमन्यथाज्ञानं कृष्णं विनिवार्यते ॥
 प्राणनत्वं कथायाश्च दयासिद्धौ शुकस्य हि ॥ २८ ॥
 एवं प्रश्नो द्वादशभिः समतो गुणदोषगः ॥ २८ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

द्वादशभिः प्रश्ने हेतुमाहुः—गुणदोषग इति । षड्गुणा, लोके दोषत्वेन प्रसिद्धा धर्माश्च षड्-
 देशान्तरगता गर्भमातुलमारणादयः । उभयविषयकत्वात्तस्य तथात्वमित्यर्थः । गुणवाक्यसाम्यं दोष-
 वाक्यानामयुक्तमित्याशङ्क्याहुः—समत इति । यथा गुणा उत्तमास्तथा लोके दोषा अप्युत्कटा इत्यु-
 भयोः साम्येन राज्ञा प्रश्नः कृत इति तथेत्यर्थः । समत इति भावप्रधानः ॥ २८ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

शभिरिति । प्राणनवाक्यस्य प्रश्नरूपत्वाभावात्तथेत्यर्थः । गुणदोषग इत्यत्र टिप्पण्यां दोष-
 त्वेनेति । ऐश्वर्यादिगुणविरुद्धदोषत्वेन । आद्य इति आदिपदेन असंज्ञासिद्धभावबहुकालद्वारका-
 वासबहुपरिग्रहाणां प्रश्नस्थानां सङ्ग्रह इति । अत्राद्यस्य वीर्येण, द्वितीयस्यैश्वर्येण, तृतीयस्य यशसा,
 तुरीयस्य श्रिया, पञ्चमस्य ज्ञानेन, षष्ठस्य वैराग्येण विरोधः स्फुट एव । तथा चातो द्वादशभिः
 प्रश्नो न तु पुरःस्फूर्तिकैर्वाद्यादिभिः । प्रश्नस्य स्कन्धद्वितयविषयकत्वादितिभावो बोध्यः ॥ २८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

वादत्र तदकथनम् ॥ २५ ॥ अनुवाद इति । सार्धेनानुवादो, 'निवृत्तपैरि'त्यनेन चरित्रस्तु-
 तिश्चेत्यर्थः । अन्यथेति । भक्तत्वाभावे इत्यर्थः । अज्ञानमिति विनिवार्यते 'पितामहा मे'
 इत्यादिना भगवन्माहात्म्यकथनेनेति शेषः ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

सुबोधिन्यां च "तत्र दशभिः श्लोकैर्भूमिसान्त्वनं वाचा । उपायेन देवक्याः पञ्चत्रिंशद्भिः । ततोष्टभिः
 सर्वेषां"मिति ॥ २६ ॥ अनुवाद इति "कथितो वंशविस्तार" इत्यादिसार्द्धश्लोकेन नवमस्कन्धो-
 कचरित्रानुवादः, "निवृत्तपैरि"त्यनेन चरित्रस्तुतिश्चेत्युभौ स्तुत्यनुवादौ श्रोतुर्भक्तत्वज्ञापकौ ।
 पूर्वोक्तानुसंधानेन अनुवादसामर्थ्यं भक्त्यैवेति भावः । अन्यथेति भक्तत्वाभावे इत्यर्थः ॥ २७ ॥
 अज्ञानमिति । "पितामहा मे" इत्यादिना भगवन्माहात्म्यकथनेन परीक्षिता स्वस्य कृष्णविषय-
 कमज्ञानमन्यथाज्ञानं च विनिवार्यते । तथा च त्वदुक्ते भगवन्माहात्म्ये मम विश्वासो भविष्यतीति
 परीक्षिता शुकं प्रति स्वाधिकारो बोधितः । प्राणनत्वमिति । "नैषातिदुःसहा क्षुन्माभि"त्यनेन हरि-
 कथास्मृतस्य जीवनसंपादकत्वं यदुक्तं तच्छुकस्य दयासिद्धयर्थम् । एवं प्रश्न इति । "नैषातिदुःस-
 हे"तिश्लोकस्य प्रश्नरूपत्वाभावात् विहाय द्वादशभिरिति भावः । द्वादशभिः प्रश्ने हेतुमाहुः—गुण-
 दोषग इति । षड्गुणा ऐश्वर्यादयः । लोके दोषत्वेन प्रसिद्धा धर्माश्च षड् मातुलमारणादयः । उभय-
 विषयकत्वात्प्रश्नस्य गुणदोषविषयकत्वमित्यर्थः । गुणवाक्यसाम्यं दोषवाक्यानामयुक्तमित्याशङ्क्याहुः—
 समत इति । यथा गुणा उत्तमास्तथा लोके दोषा अप्युत्कटा इति गुणदोषयोः साम्येन राज्ञा प्रश्नः कृत
 इति गुणवाक्यसाम्यं दोषवाक्यानां युक्तमित्यर्थः । समत इति भावप्रधानो निर्देशः, समत्वादि-

पूर्वस्कन्धे भक्तेः प्रतिपादितत्वादुत्कण्ठापूर्वकमुक्तानुवादमाह सार्धेन—कथितो वंशवि-
 स्तार इति ।

राजोवाच—

कथितो वंशविस्तारो भवता सोमसूर्ययोः ।

राज्ञां चोभयवंश्यानां चरितं परमाद्भुतम् ॥ १ ॥

यदोश्च धर्मशीलस्य नितरां मुनिसत्तम ॥

श्रीसुबोधिनी ।

भक्तत्वादेव तत्रत्यानां वंशयोर्विस्तार उक्तः । अभ्यर्हितत्वात्सोमस्य पूर्वनिपातः ।
 वंशविस्तारप्रश्नश्च वारयति-विस्तार इति । अन्यतमकथननिवारणायोभयग्रहणम् । रात्रि-
 न्दिवं सर्वेषां सर्वान्धकारनिवारकत्वाद्वंशविस्तारकथनं युक्तमिति पूर्वोक्ताभिप्रायं च वदन्
 स्वस्य श्रोतृत्वं च समर्थयति—उभयवंश्यानां राज्ञां चरित्रमपि कथितमिति । उत्पत्त्यैव
 भक्ताः । चरित्रमपि तेषामन्येषां भक्तिजनकमित्यम्बरीषादेश्चरित्रस्य तथात्वात्पृथगनुवादः ।
 अत्र षष्ठी जननसम्बन्धप्रतिपादिका । चकारात्तत्र भगवतोऽपि चरित्रं प्रतिपादितमित्युक्तम्
 विशेषतोभिप्रायेण कथने श्रवणे च हेतुः परमाद्भुतमिति । परमेण भगवता, परमया भक्त्या
 वा ॥ १ ॥ यदोः पितुरादेशोऽलङ्घनादधर्मपरत्वेन कथनायुक्तत्वमाशङ्क्य जरया भगवद्भजनप्र-
 तिवन्धकत्वान्मुख्यपितुः सेवार्थं गौणपितुराज्ञोऽलङ्घनं युक्तमित्याह—यदोश्चेति । धर्म-
 शीलस्येति पृथगनुवादे हेतुः । जरया च धर्मनाशः । शीलपदेन पितुर्धर्माज्ञानमुक्तम् ।
 पुत्रवयसा तन्मातृसम्बन्धस्यात्यन्तमयुक्तत्वात् । अतो भगवदवतारात्पूर्वमेव पूर्वोर्वशो
 निवर्तितः । अन्यथा तैः सह भगवत्सम्बन्धोऽपि न युक्तः स्यात् । भीष्मस्य वस्ववतार-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

राज्ञामित्यत्र षष्ठी जननसम्बन्धप्रतिपादिकेति । राज्ञामिति या षष्ठी सा चरित्रेषु जननसम्ब-
 न्धप्रतिपादिका । तथा च तत्कृतं चरित्रं, न तु तत्सम्बन्धन्यकृतमित्यर्थः ॥ १ ॥ यदोश्चेत्यत्र

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

कथित इत्यत्र पूर्वोक्ताभिप्रायं चेति । विनियमाणादुत्तरवाक्यात्पूर्वमुक्तस्य 'सोमसूर्य-
 योरितिपदस्य 'रात्रिन्दिवमि'त्यनेन निरूपितमभिप्रायं वंशे उभयसम्बन्धकथनेनानुवादत्रित्यर्थः ।
 श्रोतृत्वं चेति । यथार्थानुवादेन स्वस्य शक्तितात्पर्यनिर्धाररूपश्रवणकर्तृत्वं समर्थितमित्यर्थः ।
 उत्पत्त्यैवेति । भक्तवन्द्यत्वकथनादिति भावः । पृथगनुवाद इति । वंशत्पृथक् चरित्रानुवाद
 इत्यर्थः । अत्र षष्ठीति । राज्ञामिति कर्तरि षष्ठी । तथा च राजकृतं चरित्रं न तु राजसम्बन्ध-
 न्यकृतमित्यर्थः । परमयेति । परो मीयतेऽनया कर्ष्येति परमा भक्तिरित्यर्थः ॥ १ ॥ यदोश्चेत्यस्याभासे
 इत्याहेति । इति धर्मशीलपदेन सूचयन्निति शेषः । व्याख्याने अत्र इति । अधर्मजनकवयोदानकर्तृत्वा-
 दित्यर्थः । पाण्डुप्रभृतीनां तु क्षेत्रजत्वमिति भावः । अन्यथेति । तद्वीजजवंशनिवृत्त्यभावे तादृशवयो-
 दातृवंशियैः पाण्डुप्रभृतिभिः सह कुन्तीसुभद्रादिदानेन भगवत्सम्बन्धो न युक्तः । तेषु जीवसु पाण्डु-
 द्वारा तेऽपि भगवत्सम्बन्धित्वेन व्यपदिश्येरन्निति भावः । ननु भीष्मस्तु जीवतीति कथं सम्बन्ध इत्यत
 आहुर्भीष्मस्येति । वस्ववतारत्वात्तस्य सम्बन्धित्वेन व्यपदेशेऽपि न दोषः । अपिशब्दाद्भक्तिः ।

तत्रांशेनावतीर्णस्य विष्णोर्वीर्याणि शंस नः ॥ २ ॥

त्वात् सम्बन्धोऽपि । दोषस्तु तत्कृत एव । अग्रे च तेषां तिमिङ्गिलत्वं वक्ष्यति । अतो यदुः स्वभावत एव धर्मरूपः । अत एव तदंशस्य च नितरां कथनमुक्तम् । मननशीला मुनयः । तत्रापि प्राप्तज्ञानाः सन्तः । तादृशा अपि भक्ता अतिशयिताः । अनुवादप्रश्नयोर्मध्ये मुनिसत्त्वमेतिसम्बोधनमुभयहेतुत्वार्थम् । एवमनूद्य, भगवतो वीर्याणि चरित्राणि च पृच्छति साद्धेन—तत्रांशेनेति । तत्र वंशे । विष्णोर्व्यापकस्य । सर्वत्रोद्गमने प्रयोजनाभावात्, प्रपञ्चविलयप्रसङ्गाच्च तत्रैव वंशे देवकीगृहदेशे मायोद्गमेन प्रकटितपरमानन्दस्य तावति देशे तेन प्रकारेण मायां दूरीकृतवानिति अंश एव स भवति । द्वितीयस्कन्धविवरणे चैतत् समर्थितम्, 'अदीनलीलाहसितेक्षणोल्लस'दित्यत्र । शास्त्रार्थापरिज्ञानादंशभगवत्पदाभ्यां लोको भ्राम्यति । अंशावतारप्रसिद्धा वा प्रश्ने तथोक्तम् । प्रद्युम्नांशेनेति केचित्, वंशसम्बन्धस्तस्यैवेति । अवतरणं वैकुण्ठादत्रागमनम् । तच्च तत्त्वद्वारापि भवतीति तन्निवारणार्थं साक्षात्त्वकथनाय विष्णोरित्युक्तम् । माहात्म्यज्ञानार्थं वीर्याणां प्रश्नः । अचिन्त्यैश्वर्यबोधकानि चरित्राणि वीर्याणि । शंस कथय । सूक्तसाधारण्येनानुशासनरूपेण कथयेत्यर्थः । न इति विशेषतः स्वस्य तदाकाङ्क्षित्वं निरूपितम् ॥ २ ॥ स्वतन्त्रपुरुषार्थत्वाच्चरित्रमात्रमेव पृच्छन् मत्स्याद्यवतारेष्वप्ययमेव भगवानवतीर्ण इति, तस्य च वीर्याणि चरित्रं चोक्तमिति व्यर्थः प्रश्न इति शङ्कं निवारयति—अवतीर्थेति ।

अवतीर्थं यदोर्वंशे भगवान् भूतभावनः ।

यदोर्वंशे भगवानवतीर्थं यानि कृतवांस्तानि सर्वाण्येव कथयेतिसम्बन्धः । वीर्याधिक्यास्तित्वकथनाय बहुकालावस्थानं सूचयति—वंश इति । तच्चरित्रं सर्वमेव धर्मात्मकमपीति वक्तुं यदुसम्बन्धः । असमासस्तु ततोऽप्याधिक्यसूचकः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तत्कृत इति वंशकृत इत्यर्थः ॥ २ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

दोषस्त्विति । असुरावेश इत्यर्थः । उभयहेतुत्वार्थमिति । तादृशवक्तुः सकाशाच्छ्रवणे यथार्थज्ञानात्तथाऽनुवादो भवति, भगवद्दीर्घप्रश्नश्च तादृशवक्तव्येव संभवतीति उभयत्रापि हेतुत्वं मुनिसत्त्वमत्वस्येत्यर्थः । विष्णोरित्यस्यार्थमाहुः—व्यापकस्येति । अंशेनावतीर्णस्येत्यर्थमाहुः 'सर्वत्रे'त्यारभ्य 'प्रकटितपरमानन्दस्य'त्यन्तेन । एतत्समर्थितमिति । दशलीलाविशिष्टत्वपूर्णत्वकथनेनांशत्वमेतादृशमेव सिद्धमिति भावः । अंशभगवत्पदाभ्यामिति । अत्रांशपदं 'कुण्डस्तु भगवान् स्वय'-मित्यत्र च भगवत्पदमतो प्राप्यति । अंशः पूर्णो वेत्युक्त्युक्तिकसंशययुक्तो भवतीत्यर्थः । 'अमु अनवस्थाने' इतिपाठात्संशयोपि भ्रम एवेति भावः । अत्र वीर्यप्रश्नोऽग्रिमश्लोके चरित्रप्रश्नस्तत्र वीर्य-

कृतवान् यानि विश्वात्मा तानि नो वद विस्तरात् ॥ ३ ॥

व्यसनावेशतया अप्रयोजककरणं वारयति—भगवानिति । अवतारप्रयोजनं सामान्यतः स्वज्ञातमाह—भूतभावन इति । भूतानि भावयत्यनुभावयतीति । भगवानेव संसारे स्थितो न बद्ध्यते । अन्ये तु बद्ध्यन्त इति निर्द्धारितत्वाद्भगवद्भावेनान्येऽपि चेद्भावितास्ते कृतार्था भवन्तीति भगवदवतारः । एवमवतीर्थं यानि कृतवान्, इच्छयापि तत्रत्यानां मुक्तिदानसामर्थ्यं विद्यमानेऽपि यत्कार्याणि कृतवांस्तदग्रिमप्रयोजनार्थमेवेत्यवसीयते । अत एव व्यासावतारः । ज्ञातानि तान्युपयुज्यन्त इति । एतज्ज्ञापयति विश्वात्मेति । भगवानेव स्वतन्त्रतया यदि हितं न कुर्यात्तदान्योन्याश्रयः प्रसज्येत । स्वतःकरणे विश्वात्मत्वं हेतुः । तानि सर्वाण्येव पूर्ववन्नो वद । यद्यपि 'जातो गतः पितृगृहा'दित्यत्र, द्वितीयस्कन्धादिषु च चरित्रमुक्तं, तथापि विस्तरेण कथयेत्याह—विस्तरादिति ॥ ३ ॥ एवं भगवद्दीर्याणां चरित्रस्य च प्रश्नमुक्त्वा चरित्रस्य भगवतश्च माहात्म्यमाह त्रिभिः । भगवतो माहात्म्यं द्विविधम् । अदृष्टदृष्टभेदेन । तत्र प्रथमं चरित्रमाहात्म्यमाह—निवृत्तेति ।

निवृत्ततर्षैरुपगीयमानान्द्रवौषधाच्छ्रोत्रमनोऽभिरामात् ।

क उत्तमश्लोकगुणानुवादात् पुमान् विरज्येत विना पशुघ्नात् ॥ ४ ॥

(१) श्रीमधुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अग्रिमप्रयोजनार्थमिति । अनवतारसामयिकजीवोद्धारार्थमित्यर्थः ॥ ३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

निवृत्ततर्षैरित्यत्र कारिकास्तु । गुणानुवादविशेषणानां तात्पर्यं वक्तुं पूर्वं गुणरूपस्य

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

चरित्रयोर्भेदमाहुः—अचिन्त्यैश्वर्येति ॥ २ ॥ अवतीर्थेत्यत्र व्यसनावेशतयेति । व्यसनानां क्षुत्पिपासारोगकर्मद्यूतपानस्त्रीसङ्गानामावेशो यस्य तत्तयेत्यर्थः । षड्गुणैर्धर्मिणा च सत्त्वव्यसनाभावः सिद्ध इति भावः । भगवद्भावेनेति । अवतारे सति चरित्रश्रवणादिना तद्द्वारा भगवत्सम्बन्धे सति भगवतो भावेन संसारावद्धत्वलक्षणधर्मेण भक्ता भाविता भवन्ति, पुष्पसम्बन्धे तिला इव कृतार्था मुक्ता भवन्ति । अवद्धत्वधर्मो जीवेष्वगतो मोक्षपदेनोच्यते । भगवतस्तु वन्धाभावात्तत्र स्थितस्य न मोक्षपदवाच्यत्वमत एव 'न मे मोक्षो न बन्धन'मितिभगवद्वाक्यम् । इच्छयापीति । तत्रत्यानां अवतारसामयिकानां सर्वे मां पश्यन्त्वितिच्छया साक्षात्कारे मुक्तिः संभवतीत्यर्थः । पूर्ववन्नो वदेति । सूक्तसाधारण्येनेत्यर्थः ॥ ३ ॥ निवृत्ततर्षैरित्यत्र मूले उत्तमश्लोकगुणानुवादमाहात्म्यमुक्तमिति श्रवणकीर्तनमाहात्म्यमेव वाक्यार्थो न तु चरित्रमाहात्म्यमित्याशङ्क्य तत्साधयन्तो विशेषणत्र-

स्वरूपात् फलतश्चापि महापुरुषयोगतः ।
विषयोत्तमतश्चापि चरित्रं परमं मतम् ॥ १ ॥
मुक्तस्य कार्यमेतद्धि मुमुक्षोर्भवनाशकम् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

चरित्रस्योत्कर्षमाहुः—स्वरूपादित्यादि । महापुरुषयोगत इति । महापुरुषो भगवान्, तस्य मन्धात् । विषयोत्तमत इति । विशेषेण सिनोतीति विषयः । विषयश्च तत् उत्तमं च विषयोत्तमं, विषयेभ्यो वा उत्तमम् । इदं यथा तथा “परिनिष्ठितोऽपि नैर्गुण्य” इत्यत्र द्वितीयस्कन्धे सिद्धम् । विषयोत्तमत इति भावप्रधानः । परममिति । परः पुरुषोत्तमो मीयते ज्ञायते येनेति तादृशम् । “अत्र मां मार्गयन्त्यद्दे”त्येकादशस्कन्धे सप्तमाध्याये भगवद्वाक्यात् । एवं चरित्रोत्कर्षमुक्त्वा तदनुवादोत्कर्षमाहुर्मुक्तस्येत्यादि । एतच्चरित्रकथनं जीवन्मुक्तस्य कार्यम्, ‘तदद्दे तेभिर्मास्वामी’ति द्वितीयस्कन्धे शुकवाक्यात् । स्वभावतस्तस्येयमेव कृतिरित्यर्थः । तथा च ब्रह्मानन्दादप्यधिकतरसरूपत्वात्स्वरूपोत्कर्षः । भवनाशकत्वात्फलतः । ननु चरित्रगानाधिकारो मुक्तानामेवेति चेदन्येषां श्रवणादिकं न स्यात् । तेषां दुर्मिलत्वादित्यत आहुर्मुमुक्षोरित्यादि ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

यतात्पर्यमाहुः—स्वरूपादिति । आद्येन स्वतन्त्रफलत्वसूचकेन स्वरूपतो महापुरुषयोग उक्तः । द्वितीयेन फलसाधनत्वसूचकेन फलतो महापुरुषयोग उक्तः । तृतीयेन श्रोत्रमनोरमणकथनाच्छेदविषयस्य चरित्रस्य विषयोत्तमत्वं निरूपितम् । विषयोत्तमेतिभावप्रधानं, कथनविषयेषूत्तमत्वात् । चरित्रस्येति शेषः । गुणानुवादस्य तथात्वं गुणसम्बन्धादेवेति चरित्रमाहात्म्यमेवोक्तं भवतीति भावः । इदं त्रयं विशदयन्ति मुक्तस्येति । एतद्गुणकीर्तनमित्यर्थः । तृतीयविशेषणस्यार्थमाहुः

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

निवृत्ततर्पैरुपगीयमानादित्यादि । इह भगवद्गुणस्य मुक्तमुमुक्षुसेव्यत्वादिना श्रवणस्य परमोत्कर्षः प्रतिपादितस्तथा सति सर्वोत्तमत्वात्कथं न सर्वेषां प्रवृत्तिरित्याशङ्क्य अत्राप्रवृत्तौ दोषाणां

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

त्यर्थः ॥ २८६ ॥ निवृत्ततर्पैरित्यत्र गुणानुवादविशेषणत्रयतात्पर्यमाहुः—स्वरूपादित्यादि । निवृत्ततर्पैरुपगीयमानादिति विशेषणेन फलरूपत्वसूचकेन स्वरूपत उत्तमत्वम् । भवौषधादिति विशेषणेन दोषनिवृत्तिरूपफलसाधनत्वसूचकेन फलत उत्तमत्वम् । श्रोत्रमनोभिरामादिति विशेषणेन विषयोत्तमत्वाद्दुत्तमत्वम् । महापुरुषयोगत इति ‘उत्तमश्लोकगुणानुवादादि’त्यस्य तात्पर्यार्थः । अत एवैतदाभासे ‘एवं स्वरूपगुणकार्यैश्चरित्रस्य उत्कृष्टत्वमुक्त्वा सम्बन्धतोपि तस्योत्कर्षमाहे’त्युक्तं सुबोधिन्याम् । अत्र महापुरुषो भगवान् तद्योगतस्तत्सम्बन्धत इत्यर्थः । एतदेव विशदयन्ति अत्र मुक्तस्येति । आद्यविशेषणार्थम् । द्वितीयस्यार्थमाहुः—मुमुक्षोरिति । तृतीयस्यार्थमाहुः—अनि-

अनिन्द्यविषयश्चायं विरक्तोऽस्मिन् यंतेद्भवम् ॥ २ ॥
आत्मघाती कर्मजडो निन्दितार्थरतः सदा ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नन्वस्यैवमुत्कर्षे को हेतुरत आहुरनिन्द्यविषयश्चेति । च पुनः अनिन्द्यश्चासौ विषयश्च । अन्ये हि रूपादयः संसारं बध्नन्ति, इदं तु भगवति बध्नातीति तथेत्यर्थः । तत्र प्रकारमाहुः विरक्त इत्यादि । संसारद्विरक्तः अस्मिन् गुणगाने ध्रुवं यत्नं कुर्यात् । तथा चात्र राजशुकयोः श्रवणे कथने च प्रवृत्तिं बोधयता शास्त्रकारेणास्मिन्पद्ये प्रकारो बोध्यत इति भावः । पतेदिति पाठे तु अस्मिन् गुणानुवादे रतिरहितोऽयं जीवः स्थानाद्गोऽधः पतेदित्यर्थः । अस्मिन् पक्षे उत्तरार्द्धस्य इदं तात्पर्यम् । ननु गुणानुवादे विरक्तिरेव कथमित्याकाङ्क्षायां पशुपदतात्पर्यमाहुरात्मघातीत्यादि । अत्र केचिदकारप्रश्लेषं कृत्वा ‘अपगता शुक् यस्मादित्यपशुक् आत्मा, तं हन्तीत्यपशुप आत्मघाती’त्याहुः । तत्र, अपशुकत्वस्य सुषुप्तौ मुक्तौ वा भवनात्तादृशस्य ‘नायं हन्ति न हन्यत’ इतिश्रुत्यादिभिर्चित्यत्यायोगात् । अतः सङ्घाताभिमानिन एव तथात्वं युक्तम् । तच्चाकारप्रश्लेषं विनापि पशुं हन्तीति पशुश्च इति मूलविशुजादित्वात्कप्रत्यये कृतेऽपि प्राप्यते । एवञ्च ‘पशुपतिः पशूनां चतुष्पादासुत च द्विपदाम्’, ‘शिवस्य पशवः सर्वे जीवाः संसारवर्तिनः’ इतिश्रुतिस्मृतिभ्यां संसारिणां

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अनिन्द्येति । अयं चरित्ररूपोऽनिन्द्यो विषयः । ‘को विरज्येतेतिकथनादस्मिन्विरक्तस्य पातः सूचित इत्याशयेनाहुरस्मिन्विरक्तो ध्रुवं पतेदिति । एतेनापि चरित्रमाहात्म्यमेवोक्तं भवतीत्याभासोक्तो वाक्यार्थः । आत्मेति । ‘पुमानितिपदेन पशुजीवानां स्त्रीजीवानां च चरित्रे विराग उक्तः । तद्व्यतिरिक्तश्चेद्विरक्तस्तदा आत्मघात्यादिभ्यः पृथक् न, किन्तु तदन्तर्गत एव । तथा च यो गुणानुवादे विरक्तः स आत्मघात्यादीनां पञ्चानामन्यतम एव ज्ञेय इति भावः । आत्मघातीत्यादिपदत्रयं विशेषणत्रयस्यार्थः । निर्दुष्टान्तःकरणैर्विधीयमानान्निवृत्तौ दुष्टान्तःकरण एव भवतीत्यन्तःकरण-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

हेतुत्वं वक्तुं श्रीमदाचार्यचरणाः श्लोकाशयं विशदयन्ति आत्मघाती कर्मजड इत्यादिना । पशुस्त्रीव्यतिरिक्तश्चेद्विरक्तस्तदा ततः पृथक् नेत्यन्वयः । पशुजीवाः स्त्रीजीवा भगवद्गुणानुवादाद्विरक्ता भवन्ति । तेषां तत्त्वभावप्राधान्यात् । जीवद्वयाद्विज्ञेपु जीवेषु तु आत्मघातिकर्मजडनिन्दितार्थरतेष्वन्यतम एव गुणानुवादविरक्तो भवेन्नान्य इत्यर्थः । तथा च पशुजीवाः, स्त्रीजीवा, आत्मघातिनः, कर्मजडा निन्दितार्थरताश्चेति पञ्च विरक्ता भवन्ति ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

न्येति । अयं चरित्ररूपोऽनिन्द्यो विषयः । मूले को विरज्येतेतिकथनादस्मिन्गुणानुवादे विरक्तस्य पातः सूचित इत्याशयेनाहुरस्मिन् विरक्तो ध्रुवं पतेदिति । आत्मघातीति । अत्र श्रीवल्लभगोस्वामिनः “पुमानितिपदेन पशुजीवानां स्त्रीजीवानां च चरित्रे विराग उक्तः तद्व्यतिरिक्तश्चेद्विरक्तस्तदा आत्मघात्यादिभ्यः पृथक् न, किन्तु तदन्तर्गत एव । तथा च यो गुणानुवादे विरक्तः स आत्मघात्यादीनां पञ्चानामन्यतम एव ज्ञेय इति भावः । आत्मघातीत्यादिपदत्रयं विशेषणत्रयस्यार्थः । निर्दुष्टान्तःकरणै-

पशुस्त्रीव्यतिरिक्तश्चेद्विरक्तो न ततः पृथक् ॥ ३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

द्विपदां चतुष्पदां च पशुत्वे सिद्धे अवैधप्रकारेण तद्वातिन आत्मघातित्वं स्वारसिकम् । तथा एका-
दशस्कन्धीयेषुक्तं चमसवाक्येषु 'कर्मण्यकोविदाः स्तब्धा मूर्खाः पण्डितमानिन' इत्यादिना, 'ये कैव-
ल्यमनुप्राप्ता ये चातीताश्च मूढताम् । त्रैवर्गिका ह्यक्षयिणी आत्मानं घातयन्ति ते', 'एत आत्म-
हनोऽशान्ता अज्ञाने ज्ञानमानिन' इत्यन्तेन कर्मजाख्यानिन्दितार्थरत्या च तेषामप्यात्मघातित्वं सिद्धम् ।
बहिष्पदुपाख्यानश्रवणेन राज्ञापि तेषां तथात्वं ज्ञातं, तदभिसन्धाय त्रिविधसङ्ग्रहार्थं पशुघ्नपदमेव
राज्ञोक्तं ज्ञेयम् । यदि तु 'श्रोतव्यादीनि राजेन्द्र ! नृणां सन्ति सहस्रश' इत्यादिद्वितीयस्कन्धार-
म्भवाक्यानुरोधान्निर्बुद्धिरपि गुणानुवादरतिशून्यत्वेनाद्रियते तदा तु हन्तीति न इति घञर्थे कं विधाय
तेन त्रिविधानात्मघातिनः सङ्गृह्य पशुसहितो घ्नः पशुघ्न इत्येवं व्युत्पत्त्या पशुपदेन पशुं, हन्तेः सकर्म-
कत्वात्समभिव्याहारतोर्यतस्त्रिविधान् पशुघ्नानादाय पशुघ्नपदेन चत्वारः सङ्गाह्याः । किञ्चात्र पुमा-
नितिपदेन पशुघ्नव्यतिरिक्तानां पुंसां श्रवणाधिकारबोधनात् स्त्रीजीवोपि श्रवणाधिकारशून्यत्वेन
बोध्यते । स च मायापरिग्रहीतः सुखमेदेहविशिष्टो ज्ञेयः । यो गीतायामासुरीसम्पत्तियुक्त उक्तः ।
एवमेते पञ्चापि कारिकया सङ्गृहीताः । तथा चायमन्वयः—आत्मघाती कर्मजडो निन्दितार्थरतः सदा
विरक्तः ततः पृथक् चेत् पशुस्त्रीव्यतिरिक्तो नेति बोध्यः । अत्र यत्पशुस्त्रियौ त्रिभ्यो भिन्नतयोक्तौ

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

दोषेणात्मानं हन्तीत्यर्थः । पशुस्त्रीव्यतिरिक्त इति पुमानितिपदसार्थः ।

(४) श्रीमदीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

अस्मिन्मूलश्लोके 'कः पुमान्विरज्येते'ति पुंपदेन पुमान् विरज्येत स्त्री तु विरज्येतेत्यर्थः
स्फुटितः । स्त्रीत्वपशुत्वे च न देहगते भगवद्गुणानुवादवैराग्यकारणे, "मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि
स्युः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तोपि यान्ति परां गति"मित्यादिवाक्यात् । कुन्तीप्रभृ-
तिस्त्रीणां भक्तत्वस्मरणान्न । मनुष्याधिकारकं शास्त्रमिति सर्वतत्र सिद्धान्तादेहपशुनामसम्भावित-
त्वात् । अतो जीवधर्मवैव स्त्रीत्वपशुत्वे विवक्षिते । अत एव 'पुमान्विरज्येते'त्यस्य व्याख्याने 'ये
पशवताराः रुयवतारा' इत्यादि व्याख्यातमाचार्यैः । अतः स्त्रीजीवानां पशुजीवानां च भगवद्गुणविरागः ।

(५) भगवदीयनिर्भयरात्रनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

गीयमानान्निवृत्तो दुष्टान्तःकरण एव भवतीत्यन्तःकरणदोषेणात्मानं हन्तीत्यर्थः । पशुस्त्रीव्यति-
रिक्त इति पुमानितिपदसार्थः इति व्याचक्षुः । एवं भवौषधान्मोक्षसाधनाद्गुणानुवादाद्विरक्तः कर्मजड
एव । श्रोत्रमनोभिरामादन्यविषयाद्विरक्तो निन्दितार्थरत एवेति स्फुटम् । तथा च मूले 'गुणानुवा-
दाद्विरक्तः पशुघ्न' इत्युक्तं, तस्य पशुघ्नस्य 'निवृत्ततर्षैरि'त्यादिगुणानुवादविशेषैरात्मघात्यादिभेदेन त्रैविध्यं
सूचितं, तदेव कारिकायां स्फुटीकृतम् । पुमानितिपदेन पशुजीवानां स्त्रीजीवानां च स्वभावत एव
गुणानुवादाद्विरागो बोधितः ।

प्रथमतः फलरूपं चरित्रमेतदित्याह—निवृत्ता तर्षा तृड् येषाम् । तृष्णा अन्तःकर-
णदोषोपलक्षिका । निवृत्ताः सर्व एव दोषा येषामिति । नह्यल्पदोषवतमपि भगवद्गुणा
गातुं शक्याः । उप समीपे गीयमानाद्भ्रमनप्रथासो निवारितः । श्रवणानन्दत्वेन च
विषयानुभवेपि प्रयासो निवारितः । बहुवचनेनावृत्त्या निवार्यदोषनिवृत्तिरपि सूचिता ।
अनिवार्यास्त्वग्रे फलिष्यन्ति । स्वतन्त्रफलत्वादेव सर्वत्रागल्य गानम् । अनेन रसाभिनिवेशो
ज्ञापितः । एवं वक्तुः फलरूपत्वं, श्रोतुर्दोषनिवारकत्वं चोक्तम् । चरित्रस्य फलसाधकत्व-
माह—भवौषधादिति । भवस्य संसारस्थौषधं निवर्तकम् । अत उपकारस्मरणाद्गानम् ।
श्रोतुस्तु कर्मज्ञानभक्तिभ्य इदं परमं साधनं मोक्षस्य । औषधं हि रोगनिवृत्तौ न पुरुषव्या-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

श्रवणानन्दत्वेनेति गानतात्पर्यम् । अनिवार्या इति । भगवद्विषयकत्वेन निवारयितुमयोग्याः

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तत्पशुघ्नपदस्य व्युत्पत्तिद्वयबोधनार्थम् ॥ का० ३ ॥

एवं कारिकाभिस्तात्पर्यं सङ्गृह्य श्लोकं व्याकुर्वन्ति—प्रथमत इत्यादि । निवार्यदोषेति ।
ते चक्षुरादयो ज्ञेयाः । आवृत्तेस्तत्रिवारकत्वं च 'परस्परं त्वद्गुणवादे'ति कर्मस्तुतौ तृतीये स्फुटम् ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्वतन्त्रेति । चरित्रस्य फलरूपत्वमाभासे पदसार्थ उक्तः सोनेन समर्थित इत्येवकारः । दोष-

(४) श्रीमदीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तत्र जीवे स्त्रीत्वं तु विषयासक्तिहेतुप्रकृतिपरवशत्वम्, 'स्त्रीजीवाः प्रकृतिपरवशा' इति
तत्त्वदीपप्रकाशात् । अत एवोक्तं गीतासु 'राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिता' इति । एवं च
तेषां प्रकृत्यधीनतया प्रकृतेः संसारेकसाधकतया गुणानुवादे युक्तो विरागः । पशुत्वं सर्वत्र
विवेकराहिल्यम्, 'श्वविङ्गराहोष्ट्रखरैः संस्तुतः पुरुषः पशुः । न यत्कर्णपयोपेतो जातु नाम गदाग्रज'
इत्यत्र तथा निर्णयात् । एवं स्त्रीजीवपशुजीवयोर्गुणानुवादवैराग्यम् । तत्र लौकिकचातुर्यवत्त्वे सति
पारमार्थिकसाधनशून्यत्वं स्त्रीजीवत्वम् । लौकिकालौकिकचातुर्यशून्यत्वं पशुजीवत्वमिति विशेषः । मूले
चिना पशुघ्नादित्यनेन आत्मघातिकर्मजडनिन्दितार्थरतानां ग्रहणम् । तथा हि, अपगता शुक
यस्मादित्यपशुक् आत्मा, तं हन्तीति तथा, आत्मघाती । तल्लक्षणं तु पारमार्थिकसाधनविवेकादिवत्त्वे
सति भगवदानन्दासिंसाधनशून्यत्वम् । 'मयानुकूलेन न भस्वतेरितं पुमान्भवान्धि न तरेत्स आत्महे'ति
भगवद्वाक्यात्सोपि विरज्येत । पशुहन्तीति पशुघ्नः, केवलसकामत्वेन श्रुतितात्पर्यप्रमात्परप्राण-
घाती कर्मजडः, 'नानाकामो यथा भवान्'तिनारदवाक्यात् । एवंभूतोपि चरित्राद्विरक्तो भवति ।
किञ्च, पशुहन्ति अविहितप्रकारेण जिहालौल्येन पशुहन्ति स पशुघ्नः, 'देवसंज्ञितमप्यन्ते क्रमिवि-
द्भस्मसंज्ञितम् । भूतघ्नकृते स्वार्थं किं वेद निरयो यत' इतिवाक्यात्, 'स्वप्राणान्यः परप्राणैः
प्रपुष्णाल्यघृणः खल' इति निन्दितत्वाच्च । स पशुघ्नो ह्यत्यन्तनिन्दित इति निन्दितार्थरतोपलक्षको भवति ।
तथा सति निन्दितार्थरतोपि विरक्तः स्यादित्यर्थः । एभ्यः पञ्चभ्यो भिन्नः सर्वथा न विरज्यत इति सर्वसदु-
पादेयतया समस्तसाधनोत्कर्षः प्रतिपादितो मूले, तथैवाचार्यवर्षैरनया कारिकया विशदीकृतः ॥ का० ३ ॥

पारमपेक्षतेऽन्तःप्रवेशनातिरिक्तम् । अत्र चान्तःप्रवेशः श्रवणद्वारा । अतः फलत्वसाधनत्वे एव यद्यपि वक्तव्ये, तथापि श्रवणस्य प्रविष्टग्राहकमनसश्च यदि सुखकरं न भवेत्तदा पूर्वोक्तं न सम्भवतीति जघन्यत्वेऽपि विषयत्वेन पश्चान्निरूपयति—श्रोत्रमनोभिरामादिति । श्रोत्रं मनश्चाभितो रमयतीति । प्रविष्टमेव तथा करोतीति ज्ञातव्यम् । अनिचल्यदोषेण चाप्रवेशः । उपेत्यप्राप्तिदोषो निवारितः । तृष्णाभावेन धनार्पणदोषः । गानेन शब्दमाधुर्यम् । जन्ममरणदुःखस्य बहुधानुभूतत्वात्तन्निवारकमौषधमत्यादरेण सेव्यम् । कर्णाकदुत्वं परिणाममनोहरत्वं चोक्तम् । परलोकमभिव्याप्य रमयतीत्यभिशब्दार्थः । एवं स्वरूपगुणकार्येश्रितस्त्वोत्कृष्टत्वमुक्त्वा सम्बन्धतोऽपि तस्योत्कर्षमाह—उत्तमश्लोकेति । उत्तमैः श्लोक्यन्ते ये गुणाः, उत्तमश्लोकस्य वा माहात्म्यख्यापकास्तेषामनुवादः कथनं यत्रेति वा भागवतादिरूपात् । गतदोषाणामप्युत्कर्षो भगवता । भगवतोऽप्युत्कर्षज्ञापका गुणाः । अनुवादस्तेषामप्युत्कर्षहेतुरिति समभिव्याहारादवगम्यते । पुमानिति । ये पश्ववताराख्यवतारास्तेऽत्र नाधिकारिणः । या अपि स्त्रियः श्रवणाद्यासक्तास्ता अपि निमित्तवशादेव स्त्रियः, स्वभावतः पुरुषा एव । अतः पुमान् कोपि न विरज्येत । इत

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

कामादय इत्यर्थः । तथापि श्रवणस्येति । आधा प्रवृत्तिविषयत्वेनैवेति तथाप्रवृत्तस्याखिलपुरुषार्थसाधकेऽर्थे प्रवृत्तिप्रयोजकं विषयान्तरसमानधर्मवत्त्वं जघन्यमेवेति तथोक्तम् । अनिचल्यदोषेण चेति

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अत्राप्यग्रे स्फुटम् । ननु कारिकायां पशुनामनधिकारकथनमसङ्गतं, तेषां श्रवणयोग्यताया एवाभावादित्यत आहुः—ये पश्ववतारा इति । तथा च स्तनपानजनकसंस्कारवधेषां पशुत्वसंस्कारस्य गृह्यन्त इत्यदोषः । ननु स्त्रीणामनधिकारः प्रत्यक्षापहित इत्यत आहुः—या अपीत्यादि । ननु वजर्थे कविधानं

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

निवारकत्वमिति । निवृत्ततर्पणीतचरित्रश्रवणेन स्वस्यापि तर्पणनिवृत्तिर्भवतीति भावः । अतः फलत्वमेति । अन्तःप्रवेशस्यापेक्षितत्वादेवेत्यर्थः । पूर्वोक्तमिति । चरित्रान्तःप्रवेशनमित्यर्थः । उपेत्यप्राप्तीति । मूले उपेत्युपसर्गोणाप्राप्तिरूपो दोषो निवारितः, किन्तु अनिचल्यं सहजासुरत्वमेव दोष इति भावः । धनार्पणदोष इति । 'निवारित' इति पूर्वोक्तान्वयः । उत्तमैः श्लोक्यन्त इति । उत्तमश्लोकगुणानामनुवादः शुकादिकर्तृकं सर्गादिक्रमेणोपनिबन्धनं निवृत्ततर्पणैर्गीयत इत्यर्थः । अत एव शौनकेन शुकसंवादः पृष्टः, राज्ञापि तृतीयस्कन्धारम्भे मैत्रेयोक्तं पृष्टम् । 'तस्माद्धारते'त्यत्र श्रोतव्यविषयतावच्छेदकधर्मनियमकथनात्तत्पुनःसर्गं शुकादिकृतो गुणानुवादः श्रोतव्यः । अत एव निवृत्ततर्पणस्य एव गीयत इति भावः । आद्यपक्षेऽनुवादः सर्गादिक्रमेणोपनिबन्धनम् । बहुश्रीहिपक्षे नायं विशेषः किन्तु कथनात्रमनुवाद इत्यर्थः । गतदोषाणामपीति । भगवानुत्तमश्लोक, उत्तमानां गतदोषाणां स्वश्लोकनेतोत्कर्षसम्पादकः । तथा च तेषामुत्कर्षज्ञापको भगवान्, भगवत उत्कर्षज्ञापका गुणाः, गुणानामुत्कर्षज्ञापकोनुवाद इत्यर्थः । नाधिकारिण इति । एते स्वरूपत एवानधिकारिणः । आत्मघालादयस्त्रयस्तु दोषनिवृत्ताधिकारिणो भवन्त्यपीति भावः । निमित्तवशादिति, तादृन्देहसम्पादककर्मवशादित्यर्थः । स्वभावत इति । जीवनिष्ठपुंस्त्वत्वं इत्यर्थः । जीवनिष्ठस्त्रीत्वपुंस्त्वे

उत्कृष्टरसस्य वैराग्यजनकस्याभावात् । निवर्तमानानां दैत्यत्वमिति वक्तुं दैत्यलक्षणपुरःसरमाह—विना पशुघातितस्ते दैत्याः । दित्युपाख्याने दैत्यानां दयाभावः स्वभावतः प्रतिपादितः । ते च नित्यं भगवत्प्रत्यनीका एवेति न तद्दोषः परिहार्यः । दैत्यानां च मुक्तिर्दोषस्यात्यन्तनिवृत्तित्वापनाय । आविष्टानामपि मुक्त्यभावे पुनरन्यत्राविश्य तथा कुर्युरित्याधारभूतास्तु मुच्यन्त एव । अपुनरावृत्ति तम एव तेषां मुक्तिः । विरक्तं दृष्ट्वाऽन्यो विरक्तो मा भवत्वित्येतदर्थमुक्तम् ॥ ४ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

सहजासुरत्वेनेत्यर्थः । वैराग्यजनकस्येति । गुणानुवादे वैराग्यजनकस्येत्यर्थः । दैत्यानां मुक्तिस्वरूपमाहुः—अपुनरावृत्तीति ॥ ४ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

संज्ञायां भवति, अत्र च न इति कस्यापि संज्ञाभावात् पशुघ्नशब्दस्य द्वितीयाव्युत्पत्तिरसङ्गतेत्यत आहुः—ये हीत्यादि । तथा च दित्युपाख्यानसिद्धत्वात् मूलं दैत्यानां संज्ञात्वेन सिद्धमित्यदोषः । न तद्दोषः परिहार्य इति । गुणश्रवणविरागरूपस्तद्दोषो गुणानुवादपरिहार्यो नेत्यर्थः । ननु दैत्यानां तथामुक्तिप्रतिपादनस्य किं तात्पर्यमत्राहुः—आविष्टानामित्यादि । मुच्यन्त इति, आविष्टानां निवृत्तत्वे मुच्यन्त इत्यर्थः ॥ ४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

एकोनविंशोऽध्याये टिप्पण्यां विवृते । तदुपलक्षणेन पशुत्वादिकमपि ज्ञेयम् । निवर्तमानानामिति । आत्मघालादिपञ्चानां दैत्यत्वं साधारणधर्म इति भावः । ननु 'मन्येऽसुरा'नित्यत्र दैत्यानामपि मुक्तिरुक्तेत्यत आहुर्दैत्यानां चेति । तथा च कार्यार्थं मुक्तिं ददात्यपि गुणानुवादे तु नाधिकार इति भावः । अत एव 'मुक्तिं ददाति कर्हिचित्स न भक्तियोग'मित्युक्तम् । आविष्टानामिति सहजासुराणां कालनेमिप्रभृतीनामपीत्यर्थः । आधारभूता इति । आवेशिनः कंसादय इत्यर्थः । अपुनरावृत्तीति । न पुनरावृत्तिर्यस्मात्तादृशतमःप्राप्तिरेव । तेषां देहादिविशिष्टानां सहजासुराणां मुक्तिः । सहजासुराणां केवलजीवानां भगवत्प्राप्तिः । 'मन्येऽसुरा'नित्यत्र तथा निर्णयात् । देहेन्द्रियादिविशिष्टानां तु तमःपर्यन्तमेव गमनमित्येवकारः । ततस्तमसा सहजां विहाय भगवन्तं प्राप्नुवन्ति । अत एव 'कालं प्राप्य भगवन्तं प्राप्नुवन्ती'ति तत्रोक्तम् । अत्रायमभिसन्धिः । सहजासुराणां देहेन्द्रियादिसामग्र्या दैव्या अमावात्कालेनासुरसहजां विहाय स्वरूपमात्रेण भगवत्प्राप्तिः । अन्येषां तु 'इया इ प्राजापत्या' इत्यत्रोक्तोभयविधसामग्रीसत्त्वात्कालेनासुरीं सामग्रीं विहाय दैव्या सामग्र्या विशिष्टमलौकिकदेहं प्राप्य भगवता सह सर्वकामाशनम् । यथा कंसादीनामाधारभूतानां स्वयोग्यदेहप्राप्त्या स्वयोग्यलीलानुभवः । आविष्टानां कालनेमिप्रभृतीनां तु स्वरूपमात्रेण भगवत्प्राप्तिः । देहेन्द्रियादिविशि-

(४) श्रीमहीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

श्रोत्रमनोभिरामादित्यस्याभासे जघन्यत्वेपीति । चरित्रियाभ्यां गतसर्वदोषयोग्यत्वभवौषधस्वरूपानां श्रवणसुखकरत्वरूपगुणस्य हीनकक्षत्वेऽपि तस्य गुणस्य श्रोत्रमनोभिरामादिति पदेन यन्निरूपणं तच्चरित्रस्य गतसर्वदोषयोग्यत्वभवौषधत्वसिद्ध्यर्थमित्यर्थः । यदि भगवच्चरित्रं श्रवणमन्वाल्हादकं न स्यात्तर्हि तज्ज्ञानं श्रवणं च न स्यादिति भावः ॥ ४ ॥

एवं चरित्रं स्तुत्वा पुण्यद्वारमात्रतां वारयितुं भगवन्तं स्तौति—पितामहा इति
द्वाभ्यां, श्रुतदृष्टभेदेन ।

पितामहा मे समरेऽमरञ्जयैर्देवव्रताद्यातिरथैस्तिमिङ्गिलैः ।

दुरत्ययं कौरवसैन्यसागरं कृत्वाऽतरन् वत्सपदं स यत्स्रवाः ॥ ५ ॥

मे पितामहाः पाण्डवाः समरे दुरत्ययं कौरवसैन्यसागरं वत्सपदं कृत्वा
यत्स्रवा अतरन्ति संबन्धः । एक एव पौत्र उर्वरितः । पञ्चापि पितामहाः, त्रयो वा ।
क्षेत्रजेषु क्षेत्रस्य स्वकीयत्वाभावात् बीजिनः । यत्र पुनः क्षेत्रं यथाकथञ्चित् स्वकीयं तत्फलं
बीजिन एव । समर इति । मरो मरणं, तत्सहिते । अवश्यं युद्धे मरणमिति । तथा सति
कोपि न मृत इति भगवत्सन्निधिमाहात्म्यमुक्तम् । अमरञ्जया भीष्मादयः । तेषाममर-
ञ्जयः संज्ञाहेतुरिव जात इति 'संज्ञायां भृवृज्जी'त्यादिना खशू । देवानपि जयन्तीती-
न्द्रपुत्रत्वादिनापि न निस्तारसम्भावना, देवदत्तशस्त्रैश्च न प्रतीकारः । न च तेषां कदा-
चिदपि अमरञ्जयत्वं गच्छतीत्याह—देवव्रतेति । देववत् सत्यसङ्कल्परूपं व्रतं यस्य । अनेन
भीष्मस्य स्वधर्मत्याजनसामर्थ्यमपि तेषां जातमित्युक्तम् । देवव्रतो भीष्मस्तथात्वेन
प्रसिद्धः । अन्येपि द्रोणादयस्तथा । देवव्रताद्या ये अतिरथाः । स चेदाद्यः, तद्रूपा
एवान्ये । तथाभूता अप्यतिरथा अलौकिकसर्वसामर्थ्यातिशययुक्ताः । 'अस्ति मत्स्यस्ति-
मिर्नाम शतयोजनविस्तृत' इतिवाक्यात्तद्भक्षकस्ततोऽप्यधिकः सहस्रांशेन । अनेन

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पितामहा इत्यस्याभासे पुण्यद्वारमात्रतामिति । अग्रे हि भगवान् साक्षाहेव भक्तदुःखं
निवारितवान् तु केचिद्द्वारेणेत्युच्यते । तेन तच्चरित्रेपि साक्षात्पुरुषार्थसाधकत्वं, न तु पुण्यद्वारेति
ज्ञापितं भविष्यतीति तथेत्यर्थः । क्षेत्रं पाण्डोः, बीजिनो धर्मेन्द्रादयः । एकस्वामिकक्षेत्रजत्वेन प-
ञ्चापि । एकक्षेत्रजत्वेन तु त्रय एव पितामहा भवन्ति । स्वधर्मत्याजनसामर्थ्यमपीति । भगव-
दिङ्गितकरणं देवव्रतं, तद्विरुद्धं तद्वैत्यव्रतम् । तथा च देवव्रते भीष्मे तिमिङ्गिलत्वं वैत्यव्रतं कौरवैः

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

पितामहा इत्यस्य टिप्पण्याम् । राजपितामहेषु पञ्चत्वत्रित्वे उपपादयितुमाहुः—क्षेत्रमि-
त्यादि । सुबोधिन्यां टिप्पण्युक्तदिशोक्तसंख्याकेषु पितामहत्वं कथमित्यत उपपादयन्ति—क्षेत्रजे-
ष्वित्यादि । बुधे व्यभिचारमाशङ्क्य समादधते—यत्रेत्यादि । तत्र तारायाश्चन्द्रनिगृहीतत्वेन चान्द्री-
त्वान्न व्यभिचार इत्यर्थः ॥ ५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

द्यानां तु तमःपर्यन्तगतिरेवेति 'तम आसीत्तमसा गूढमग्रे प्रकेत'मितिश्रुतेः कालरूपतमसः परो भगवानिति
ज्ञेयम् ॥ ४ ॥ पितामहा इत्यत्र । यत्स्रवा अतरन् यश्च जुगोप तस्य वीर्याणि चदस्वेति
तृतीयश्लोकेनान्वयः । स इत्येकवचनस्यार्थमाहुरेक एवेति । यथाकथञ्चिदिति द्रव्यादिदानेपीत्यर्थः ।

तत्समुद्रे पतितस्तत्रत्योपि न जीवति, विजातीयस्य का वार्तेत्युक्तम् । तेषां दैत्यावेशेना-
तिक्रूरत्वाज्जातिघाताय तथोक्तम् । ततः सम्बन्धित्वेन पितामहत्वेन वा त्यक्ष्यतीति निवृ-
त्तम् । अविचारश्चोक्तः । गिलनेनास्थयादीनामिव सर्ववंशनाशकत्वं च । बहिःस्थितमपि
ते मारयन्ति, किं पुनः स्वसेनापतितमिति समुद्रत्वम् । अत एव दुरत्ययं, साधनघात-
कत्वान्मकरादेः । कुरुवंशोद्भवाश्च नार्वाङ्गिवर्तन्ते । सैन्यसागरमिति । चेतनसागरत्वेन
स्वरूपतो नाशकत्वमुक्तम् । महानौकादिसाधनानामपि दुःखेनातिक्रमोतिक्रमणं यस्य ।
यो भगवान् भ्रुवो येषामिति । भगवतोल्परूपेण सन्निधिमात्रेण रक्षकत्वम्, अयुद्धमान-
त्वात् । मनःशङ्कानिवृत्त्यर्थं वत्सपदं कृत्वेति । तुच्छकरणतरणयोर्भगवदाश्रयत्वमेव
हेतुः । गीतायां भीष्मादिमरणज्ञानात्तुच्छकरणम् । तथापि सम्यगाश्रयणाभावात्पाण्डवानां
पिपीलिकात्वमेव, स्वदृष्ट्या भगवान् गृह्यत इति । भगवद्भावे कथमेवं स्यात् । तेषामव-
स्थापनात्तुच्छकरणम् । उभयमलौकिकं सकृदेव जातमिति । अन्ततस्त्रयाणाममारणाद्भूत्स-
पदम् । द्विधा विदीर्णो मुखस्थानीयोऽश्वत्थामा, वारद्वयमपकारकरणात् । भ्रुवमारुह्य
तीर्णं तीर्णं समुद्रांशं शोषयन्तोऽन्ते किञ्चित्स्थापयित्वोत्तीर्णा इत्यर्थः । कीर्तेरपि प्राप्तत्वा-
त्कर्तृत्वम् । इदमत्यन्तमलौकिकम् । एवमेव पूर्वपूर्वसंसारमपि शोषयित्वा भगवत्सेवामात्रं

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

संपादितमिति तेषां कौरवाणां तथासामर्थ्यं जातमित्यर्थः । इदमितिसामर्थ्यमिति भावः । सैन्यसा-
गरपदतात्पर्यमाहुर्बहिःस्थितमपीति । सैन्यस्था हीतस्ततः स्वसेनाबहिःस्थितं मारयन्ति, न तु
स्वसेनाम् । समुद्रस्थास्तु स्ववृन्दमध्यस्थमपि । इह चोभयरूपत्वमुक्तम् । तेनोक्तकैमुतिकन्यायस-
चनय सैन्यत्वं समुद्रत्वं चोक्तमित्यर्थः । पोतमपि गिलन्तीति साधनघातकत्वम् । चेतनेति । जला-
त्वकः समुद्रः, स स्वयं न मारकोऽचेतनत्वात्, किन्तु तत्स्थाश्वेतनाः । इह समुद्रस्यैव चेतनत्वात्
स्वस्वरूपेणैवान्यनाशकत्वं ज्ञाप्यत इत्यर्थः । भ्रुवत्वोक्तितात्पर्यमाहुर्भगवत इत्यादिना । भ्रुवो हि समु-
द्रात् स्वल्पतरस्तत्स्वरूपानन्तःपाती च । साश्रयणमात्रेण तारको, न तु मकरादिनिवारणे स्त्रिक्रियान्त्रं,
एवं भगवानपि पाण्डवसैन्यमशेषं रक्षितुं नोद्यतः, तदा बृहद्भ्रुः स्यात्, किन्तु पाण्डवानेव रक्षितुम् ।
अतोल्परूपत्वमयुद्धमानत्वात्तदनन्तःपातित्वम् । तथापि सम्यगित्यादि । उक्तसागरं वत्सपदमङ्क-
र्वन्नित्येतावतैव चारितार्थ्यं प्रभोः भ्रुवत्स्वरूपं तत्तरणोक्तिश्च निरर्थी । वत्सपदे मज्जनासम्भवेन
भ्रुवनपेक्षणादित एव तरणस्याप्यसम्भवादुल्लङ्घनस्यैव तत्र सम्भवादित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः—तथा-
पीति । वत्सपदे तासामेव मज्जनसम्भवात् भ्रुवतरणोक्त्या तेषां तथात्वं ज्ञाप्यत इत्यर्थः । तत्र हेतुः
सम्यगित्यादि । तत्रापि हेतुः स्वदृष्टयेति । स्वसाम्येनेत्यर्थः । लौकिकदृष्टयेति वा । भगवत्त्वेन
भगवति ज्ञाने वत्सपदे मज्जनसम्भावना न स्यादित्याहुः—भगवद्भावे इति । ब्रह्माक्षदर्शनं उत्तराव-
च्छरणगमनमेव स्यात् शस्त्रग्रहणम् । तदा चक्रेण प्रसुणा चेन्न रक्षिताः स्युस्तदा स्वसामर्थ्यस्या-
प्रयोजकत्वाद्भावे एव स्यात् । इदमेव मज्जनरूपम् । स्वसामर्थ्येनास्माकं जय इत्यभिमानेन हि तदा
शस्त्रग्रहणम् । एवं सति पूर्वमपि प्रभुणैव रक्षितत्वेन तदुपकाराज्ञान्माहात्म्याज्ञानाच्च क्षुद्रत्वमेव तेषु

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तेषामवस्थापनादिति, अश्वत्थामकृपकृतवर्मणामित्यर्थः । उभयमिति त्रयाणामवस्थित्या तुच्छ-
णं, अश्वत्थामनिर्मुक्तपञ्चसायकेभ्यः सुदर्शनेन रक्षया तत्तरणं चेत्यर्थः । सकृदेवेति एकप्रकृ

संसारपदार्थपरिग्रहं स्थापयित्वा पारस्थितं भगवन्तं भगवदाश्रयाः प्राप्नुवन्तीत्युक्तम् ॥ ५ ॥

एवं श्रुतमाहात्म्यमुक्त्वा दृष्टमाहात्म्यमाह—द्रौण्यस्त्रेति ।

द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टमिदं मदङ्गं सन्तानबीजं कुरुपाण्डवानाम् ।

जुगोप कुक्षिं गत आत्तचक्रो मालुश्च मेयः शरणं गतायाः ॥ ६ ॥

सर्वथा पाण्डवाशक्तौ स्वयमपि कृतवानिति वदन् स्वस्मिन् कृपातिशयमप्याह । माहात्म्यमारणेपि पितृनाम्ना द्योतिते । द्रोणो ह्यस्त्रविद्यायां मूलभूतः । पितृमारणं चाप्रतीकार्थं वैरम् । तस्य चानिवर्त्यब्रह्मास्त्रेण विप्लुष्टं विशेषेण दग्धमिदं मम शरीरम् । अर्जुनस्य वैष्णवत्वाद्दंशात्मकं बीजभावावशिष्टमत एव सन्तानबीजम् । कुरूणामपि मुक्तिदानाद्दंशाभावे न मुक्तिरिति कुरुपाण्डवानां ग्रहणम् । कुरुभिः सहिताः पाण्डवाः कुरुपाण्डवाः । कौरवाः पाण्डवाश्चेतिपक्षे 'जनपदे लुबि'तियोगविभागालुप् । अन्तर्बीजमात्ररूपेण स्थितं देहं दग्धैरप्यशैरदग्धभावनयाऽन्यथाप्रतीतैः सह जुगोपेत्यर्थः । दाहानन्तरं रक्षणमंशक्यम् । दाहो धर्मरक्षार्थः । मोक्षे प्रतिबन्धाभावार्थश्च । इदमित्यविकलत्वायाद्भुत्या निर्देशः । मदङ्गमिति स्वानुभवो दर्शितः । सन्तानस्य वंशस्य बीजमिति

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पिपीलिकात्वम् ॥ ५ ॥ द्रौण्यस्त्रेत्यस्य विवरणे अर्जुनस्येत्यादि । सर्वात्मना गर्भदाहे गोप्यसाभावद्रोपनासम्भव इति गोप्यमशमाहुः—अर्जुनस्येत्यादिना । स्थूलांशे दग्धेऽप्युक्तबीजत्वांशात्मको धर्मस्तु वैष्णवांशत्वात् स्थित एवेति दग्धानप्यंशान् स्वसामर्थ्येनादग्धान् भावितवानिति तैः सहभूतं बीजभावं जुगोपेत्यर्थः । योगविभागादिति । 'जनपदशब्दात् क्षत्रियादजित्सूत्रप्राप्ताऽप्रत्ययस्य लोपस्तु 'जनपदे लुबि'तिसूत्रेण भवति । इह कुरुशब्दस्य जनपदावाचित्वेऽजो लोपासम्भवादेवं प्रयोगासम्भव इत्याशङ्क्य तत्सम्भवप्रकारमाहुः—योगविभागादिति । जनपदशब्दे विभक्ते कृते, लुबित्येतावन्मात्रं सूत्रमिति जनपदावाचित्वेपि तत्प्रत्ययलोपात्तथाशब्दसिद्धिरित्यर्थः । अन्यथाप्रतीतैरिति । पूर्वदग्धत्वेन प्रतीतानामदग्धत्वेन प्रतीतिरन्यथाप्रतीतिः । धर्मरक्षार्थं इति । वेदमन्त्रेणाधिष्ठापितब्रह्मरूपदेवताकं हि ब्रह्मास्त्रम् । तत्कार्यस्य भगवता प्रतिबन्धे भगवतो वेदमार्गरक्षकत्वलक्षणो धर्मो गच्छेदिति तथा । एतेनादाहेऽपि प्रभौ सामर्थ्यं सूचितम् । मोक्ष इति । वेदमन्त्राधिष्ठिता देवता

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

द्रौण्यस्त्रेत्यत्र अर्जुनस्य वैष्णवत्वादिति । नरांशत्वेन वैष्णवत्वात् । ननु दृष्टमाहात्म्ये वक्तव्य एतस्य देहविशेषणस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुः—कुरूणामपीति । भीष्मादिसदृशानां भक्तानामसंन्यस्तानां, ग्रहणमिति वंशसद्भावार्थं ग्रहणम् । तथा चेदं देहरक्षाप्रयोजनमपि स्वयं ज्ञातमितिवोधनाद्येदं विशेषणमित्यर्थः । अत्र कुरुशब्दात्केवलमपत्यप्रत्ययं कृत्वा द्वन्द्वे कृते तेषां मुक्तिप्राप्तिरूपोर्धो न सिद्ध्यति, वंशस्य लोकप्राप्तिमात्रसाधनतायाः शास्त्रेषु स्मरणात् । प्रकृते तु मुक्तिरप्य-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

एवेत्यर्थः । वत्सपदसादृश्यं विवृण्वन्ति—अन्तत इति ॥ ५ ॥ द्रौण्यस्त्रेत्यत्र बीजं देहं जुगोपेत्यस्य देहनिष्ठं बीजत्वं जुगोपेत्यर्थः, 'सविशेषणे ही'तिन्यायेनेत्याशयेन 'बीजभावं जुगोपे'तिटिप्पण्य-

तदानीं रक्षायामिदानीं चारक्षायां हेतुः । कुरुवंशोद्भवा ये पाण्डवा इति मूलतो भक्तत्वम् । कुक्षिगत इति प्रकारान्तरेणान्यतो रक्षाभावो दर्शितः । आत्तचक्र इति तत्त्वसहितं स्वस्वरूपं दर्शितवान् । उत्तरत्र ध्यानार्थं इत्युपकार उक्तः । न तु चक्रेण रक्षा, अस्त्रतेजो-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

हि स्वकार्यं कृत्वा निवर्तते । तदकरणे तदनिवृत्त्या मोक्षप्रतिबन्धः स्वान्मर्यादामार्गं इति तदभावार्थं तथेत्यर्थः । तत्त्वसहितमिति । 'तेजस्तत्त्वं सुदर्शन'मितिवाक्यादिति भावः । इह चक्रपदं भगवति स्थितानां सर्वेषां तत्त्वानामुपलक्षकम् । तानि तु द्वादशे स्कन्धे, 'अयेममर्थं पृच्छाम' इत्युपक्रम्य, 'तात्रिकाः परिचर्यायां केवलस्य श्रियः पतेः । अङ्गोपाङ्गायुधाकल्यं कल्पयन्ति यथा च यै'रिति शौनकेन पृष्टः सूतो 'नमस्कृत्य गुरुन् वक्ष्ये विभूतीवैष्णवीरपी'त्युपक्रम्य अङ्गादीनि पूजायां येन रूपेण ध्यायन्त्याचार्यास्तानि रूपाण्यवदत् । तथा चात्र ध्यानार्थमेव तथाप्रदर्शनमिति साधूक्तम्—उपकार इति । रक्षार्थं

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भिप्रेता पूर्वस्कन्धानुसारात्, 'यास्यन्यदर्शनमलं बलभीमपार्थव्याजाह्वयेन हरिणा निलयं तदीय'-मित्तिवाक्याच्च । अतः कुरुशब्दात्पूर्वमपत्यप्रत्ययं विधाय ततो बहुत्वविधक्षायां 'तद्राजस्य बहुष्वि'-त्यनेन तल्लुके विधाय तत 'ओरजि'त्यनेनादूरभवार्थेऽजप्रत्ययं विधाय तस्य च लुपं विधाय तादृशः कुरुशब्दो द्वन्द्वविग्रहे निक्षेप्तव्यः । तथा सति केषाम्बिकुरूणां लोकप्राप्त्या केषाम्बिच मुक्तिप्राप्त्या, लोकबोधकानि 'धृतराष्ट्रात्मजाः सर्वे यातुधाना बलोत्कटाः । क्रद्धिमन्तो मदात्मानः शस्त्रपूता दिवं गताः इत्यादिजातीयकानि स्वर्गोहणपूर्ववाक्यानि, तथा मुक्तिबोधकानि 'सम्पद्यमानमाज्ञाय भीष्मं ब्रह्मणि निष्कले' इतिप्रथमस्कन्धीयवाक्यं, 'ये लोका मम विमलाः सकृद्विहर्तुं ब्रह्माद्यैः सुररूपभैरपीष्य-माणाः । तान् क्षिप्रं ब्रज सतताऽमिहोत्रयाजिन् मत्तुल्यो भव गरुडोत्तमाङ्गयान' इतिद्रोणपर्वीयं भूरिश्रवसं प्रति भगवद्वाक्यं, तादृशान्यन्यानि च वचनानि सङ्गच्छेरन् । अन्यथा तु कुप्येरन्निति सर्वसामञ्जस्यार्थमाहुः—कुरुभिरित्यादि लुबित्यन्तम् । तदेतन्न विग्रहवाक्यं, किन्त्वर्थकथनमात्रमित्यभिसन्धाय प्रभुचरणा व्याकुर्वन्ति—जनपदशब्दादित्यादि । अत्रेतिशब्दः प्रकारवाची । अजप्रत्ययस्येति । अजप्रभृतिप्रत्ययस्य, लोप इति । 'तद्राजस्य बहुष्वि'त्यनेन सूत्रेण भवतीति शेषः । तुशब्दः पुनरर्थकः । तथा च 'जनपदशब्दात् क्षत्रियाद'जित्वेवंप्रकारकसूत्रप्राप्त्याऽजप्रभृतिप्रत्ययस्य लोपः 'तद्राजस्य बहुष्वि'त्यनेन सूत्रेण भवति । तु पुनः अदूरभवार्थस्याणपवादस्य 'ओर-जि'तिसूत्रेण जातस्याजो लोपो 'जनपदे लुबि'तिसूत्रेण भवतीति योजना । यदि तु भाष्ये लक्ष्यैकच-क्षुष्कतापक्षस्यैवादरणाद्रोणपर्वणि भूरिश्रवसो बाहुच्छेदावसरे 'एवं तु मनसा पार्थ पूजयामास कौरव'मिति, अत्रे च 'स मोघं कृतमात्मानं दृष्ट्वा पार्थेन कौरव' इति पूजागर्हयोः सापिण्ड्यप्रयुक्ततया तत्रापत्यप्रत्ययदर्शनादेवमन्यत्रापि दर्शनाच्च लक्ष्योपलब्धौ उत्सर्गासाजोप्यङ्गीकारे न किञ्चिद्वाक्य-मित्यङ्गीक्रियते, तदा तु 'जनपदशब्दात् क्षत्रियादजित्सूत्रप्राप्ताऽजप्रत्ययस्य लोप' इत्यन्तं यथाश्रुतमेव व्याख्येयम् । शेषं तु पूर्ववदेव योजनीयम् । अदूरभवस्याजो लोपः कथमित्याकाङ्क्षायामाहुः—इह कुरुशब्दस्येत्यादि । अर्थस्तु स्पष्टः । अत्रादूरभवत्वं भक्त्यतिशयेन बोध्यं, न तु वंशनैकत्वात् । तस्यान्येष्वपि तौल्यात् । न. च देशानुवृत्त्या चेतनवाचकाल्कुरुशब्दादजोऽभावः शङ्क्यः, 'अदूरभवश्चे'-त्यतः पूर्वसूत्रत्रय एव काशिकायां तदनुवृत्तेरङ्गीकारात् । 'अदूरभवं नगर'मित्युदाहरणाच्च । एवञ्च

दूरीकरणं वा । अत एवास्त्रतेजः स्वगदयेत्यनेनाविरोधः । कालनिग्रहार्थं वा चक्रग्रहणम् । अत एव भगवति सानुभावे निवृत्ते तच्चक्रं परिभ्रान्तमितीदानीमियभवस्था । मातुर्भयो ज्ञेयः । चकारान्ममपि । शरणं गतत्वाद्दर्शनं, कुक्षिप्रवेशोपि । माहात्म्यस्यानुभूतत्वाद्भवदुक्ते विश्वासो भविष्यतीति भावः ॥ ६ ॥

एवं स्वस्य भगवच्छ्रवणाधिकारं बोधयित्वा पूर्वपृष्ठं भगवच्चरित्रं पुनः प्रकारान्तरेण फलसाधकमिति वदन्ननुवदति—वीर्याणीति ।

वीर्याणि तस्याखिलदेहभाजामन्तर्बहिः पुरुषकालरूपैः ।

प्रयच्छतो मृत्युमुतामृतं च मायामनुष्यस्य वदस्व विद्वन् ॥ ७ ॥

केचिदिदं प्रश्नं पूर्वस्माद्भिन्नमाहुः—यच्चरित्रं मानुषभावेन कृतं सर्वजनीनं, तत्पूर्वं पृष्टम् । यत् पुनरवतारसम्बन्धरहितं वरुणलोके गत्वा नन्दादिविमोचनरूपं वैकुण्ठ-प्रदर्शनादिरूपं वा तत्पुनःप्रश्रविषयमिति । तथासत्यस्य चरित्रस्यामृतत्वसम्पादकत्वं वक्ष्यमाणं फलं भवेन्नान्यस्येति चिन्त्यम् । तस्य कृष्णस्याखिलदेहभाजामन्तर्बहिर्भेदेन पुरुषरूपैः कालरूपैश्चामृतं मृत्युं च प्रयच्छतः पुरुषोत्तमस्यैव मायामनुष्यस्य वदस्वेति सम्बन्धः । अनेन भगवतात्रावतारे रूपद्वयं प्रदर्शितं मूलरूपमवताररूपं च । इदमेव मूल-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

चक्रोक्तावग्रिमोक्त्या विरोधः स्यात् तूक्तरीत्यामित्याहुरत एवेति । कालनिग्रहार्थं वेति । चक्रं मारकत्वेन कालरूपम्, तद्ब्रूया तिष्ठतीति तत्र स्वकार्यकरणक्षमं भवतीति तथा । चक्रपदोपादानतात्पर्यान्तरमाहुरत एवेति । दम्भस्यापि पूर्वभावसम्पादनेन, जीवितेसम्पादनमनुभावः । तादृशो भगवान् पूर्णं गर्भं प्रयोजनाभावात्ततो निवृत्त इति सोऽनुभावोऽपि निवृत्तः । अन्यथा भगवता रक्षित इति कालादेरपि भयाभावादयं देहो नित्य एव स्यात् । तथा च चक्रं भ्रमणशीलमिति व्याधुष्य मत्परितो भ्रमणं कृतवदिति कालाधीनत्वं सम्पत्तिमितीदानीं न जीवनसम्पत्तिरित्यर्थः ॥ ६ ॥ वीर्याणीत्यत्र अनेनेत्यादि । वारद्वयं वीर्यप्रश्रकथनेनेत्यर्थः । यदुवंशे वंशसंबन्धिकार्यकरणार्थं प्रधुम्नाशेनावतीर्य वीर्याणि कृतवानिममलकंसमागधादिवधरूपाणि प्रवयसामपि यौवनं यदूनां द्वारकानयनवैदर्भीहरणादिरूपाणि चेति । 'तत्राशेनावतीर्यस्ये'त्यनेनावताररूपं निरूपितम् । 'वीर्याणि तस्ये'त्यनेनोक्त-पद्वयमुक्तफलदाने' वाशीवत् करणभूतं यस्य तन्मूलभूतं रूपं निरूपितम् । अखिलदेहभाजामिति-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

निवृत्तायां तदनुवृत्तौ तददूरभवेषु चेतनेष्वप्यजः प्राप्तिर्निरावाधा । किञ्च 'नद्यां मनु'वित्त्वेन विहितस्य मनुष्य इक्षुमतीवेन्नवतीत्यादौ नद्यभिमानीन्यपि यमुनागङ्गादिवत्प्रसिद्धेथ कुरुशब्देपि तथाङ्गीकारे वाधकाभावादिति दिक् ॥ ६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मुक्तम् ॥ ६ ॥ वीर्याणीत्यस्याभासे चरित्रमिति । वीर्यमपि चरित्रविशेष एवेति भावः । प्रकारान्तरेणेति । अनवतारसामयिकजीवोद्धारप्रकारेण । फलसाधकत्वं पूर्वमुक्तं, चरित्रस्य तथात्वोक्तावपि वीर्याणामपि तद्विशेषत्वात्तेषामपि तत्फलसाधकत्वमुक्तं भवति ।

रूपमिति तन्माहात्म्यं वा । तस्येति रूपान्तरव्युदासाय । माहात्म्यज्ञानाय वीर्याणीति । अखिलेति प्रकारान्तरव्युदासाय । न हि केषामपि भगवद्व्यतिरेकेणान्यस्मान्मृत्युरमृतं वा भवति । देहभाजामिति आत्मत्वेऽपि निमित्तवशात्तेषां तथाकरणमिति सूचितम् । पुरुषरूपाणि मत्स्यादीनि, कालरूपाणि विषया इति केचित् । भगवद्व्यानरूपाणि पुरुषरूपाणीत्यन्ये । कालरूपाण्याब्रह्मरूपतृणस्तम्बरूपाणि । यद्यपि सर्वाण्येव रूपाणि भगवत्-स्तथाप्यन्तर्बहिर्भेदकृतो विशेषोऽयमित्याह—अन्तर्बहिरिति । अतः कथमपि साधनैर्बहिर्मुखा मृत्युमेव प्राप्नुवन्ति । अन्तर्मुखास्त्वमृतमेव । तथात्वे तस्य किं सामर्थ्यं, किमन्तर्बहिर्भूतमेव, मर्यादार्थं तथेच्छा वाऽतस्तादृशस्य पराक्रमे ज्ञातेऽयं सन्देहो निवर्त्तत इति तदवश्यं श्रोतव्यम् । एतत्, गोकुलवासिनां वैकुण्ठगमने निर्णीतं भविष्यति । मानुषभावे नैतत्सम्भावितमिति शङ्कान्वुदासायाह—मायामनुष्यस्येति । बुद्ध्यावरिका सेति पुरुषोत्तमत्वबुद्धिमावृत्य मनुष्यत्वबुद्धिं करोतीति तथा कृत्वा तथाज्ञानविषयस्येत्यर्थः । न केवलं भगवद्दीर्घकीर्तनमसदुपकारायैव, किन्तु कीर्तनफलं तवापि भविष्यतीत्यात्मनेपदम् । विद्वन्निति ज्ञानं सर्वत्र हेतुः ॥ ७ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पदादेतदवतारपूर्वमपि तेषामुक्तफलदानोक्तेस्तथात्वं ज्ञायते । एवं सत्यवतारकार्यस्य मूलरूपकार्यस्यापि करणादुभयरूपत्वमस्मिन्नवतारे ज्ञाप्यत इत्यर्थः । तेन वीर्यवहुत्वसम्भावनास्तीति तत्रश्च इति भावः । अत्रैतदवतारवीर्यं पृच्छंस्तत्कर्तुं नमूलरूपत्वमुक्तवांस्तेनासैवावतारस्य मूलरूपत्वोक्त्या माहात्म्यमेवोक्त-वानित्याशयेन पक्षान्तरमाहुः—इदमेवेत्यादिना । आत्मत्वेन मृत्युदानमनुपपन्नमित्याशङ्क्य समादधते—निमित्तवशादिति । देहभाक्तोक्तित्वात्पर्योक्तिरियम् । 'पराभिध्यानात् तिररोहितं ततो ह्यस्य बन्ध-विपर्यया'वितितत्वसुत्रात्, 'स नैव रेमे, तस्मादेकाकी न रमते स द्वितीयमैच्छ'दित्यादिश्रुतिभ्यश्च जीवानां देहसम्बन्धः स्वकीडार्थमेव भगवता कृत इति कीडैव निमित्तं, तद्वशात्तथेत्यर्थः । भगवद्व्यानरूपाणीति । आन्तरत्वादिति भावः । अतः कथमपीति । जनेतिपदादन्तर्मुखेभ्यो रूपद्वये-नाप्यमृतदानम् । विषयपक्षे भजनोपयोगित्वेन तथात्वम् । ब्रह्मादिपक्षे भगवत्कीडोपयोगित्वेन विभूतिरूपत्वेन च ज्ञानात्तथात्वम् । बहिर्मुखेभ्यस्तथात्वं स्पष्टम् ॥ ७ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अत्रामृतसाधकत्वप्रकारेण फलसाधकत्वं वदन्नित्यर्थः । व्याख्याने अनेनेति । केचिदितिपक्ष इदं ज्ञेयम् । द्वितीयपक्ष आहुः—इदमेवेति । 'वीर्याणि तस्ये'ति पूर्वपरामर्शितच्छब्दकथनान्न तावद्वि-भेदसूचनपर्यन्ताशयो राज्ञ इति भावः । आब्रह्मरूपेति । ब्रह्मरूपं तृणस्तम्बरूपाणि च मर्यादी-कृत्वेत्यर्थः । ब्रह्मपर्यन्तमिति महन्मर्यादा । तृणपर्यन्तमित्यल्पमर्यादा । तत आब्रह्मरूपतृणस्तम्बरूपं वर्तते यत्र तादृशानि कालरूपाणीत्यर्थः । अव्ययीभावानन्तरमर्थ आद्यत् । प्रत्यक्षा क्रियेतिवत् । विशेषोऽयमिति । पुरुषत्वकालत्वरूपो विशेष इत्यर्थः । अत इति । द्वैविध्यस्यान्तर्बहिर्भेदमात्र-कृतत्वादित्यर्थः । बहिर्मुखानां मत्स्यादिरूपाण्यपि मृत्युदातृत्वात्कालरूपाण्येव । अन्तर्मुखानां विषया अप्यमृतदातृत्वात्पुरुषरूपा एवेत्यर्थः । निर्णीतं भविष्यतीति । तत्र बहिर्मुखेभ्योऽप्यमृतदाना-द्वितीयपक्ष एव निर्द्धारितो भविष्यतीति भावः ॥ ७ ॥

एवं भगवच्चरित्राणि पृष्ठा सन्दिग्धान् युक्तिविरुद्धानर्थान् पृच्छति—रोहिण्या इति पञ्चभिः ।

रोहिण्यास्तनयः प्रोक्तो रामः सङ्कर्षणस्त्वया ।

देवक्या गर्भसम्बन्धः कुतो देहान्तरं विना ॥ ८ ॥

‘बलं गदं सारणं चे’त्यत्र रोहिण्यास्तनयः प्रथमत उक्तः । ‘वसुदेवस्तु देवक्यामि’-
त्यत्र ‘कीर्तिमन्तमि’तिगणनायां सप्तमोऽहीश्वरो गणितः, ‘सङ्कर्षणमहीश्वर’मिति । यद्यपि
तत्र भगवत्प्रभाव एव कारणं, तथापि लौकिकप्रकारविषयः प्रश्नः । देहान्तरं विनेति ।
तस्मिन्नेव जन्मनि कथमुभयत्रोत्पत्तिः ? ॥ ८ ॥

भगवतो मथुरापरित्यागे को हेतुरिति पृच्छति—कस्मादिति ।

कस्मान्मुकुन्दो भगवान् पितुर्गोहाङ्गजं गतः ।

क वासं ज्ञातिभिः साकं कृतवान् सात्वतां पतिः ॥ ९ ॥

कालादिभयनिवारकस्य शुद्धब्रह्मणो भयाभावे ब्रजगमने को हेतुरिति मुकुन्दपदेन
सूचितम्, सर्वेभ्यो मोक्षदाता मुकुन्दः । बृहद्ब्रह्मवृन्दावनादिषु मध्ये नन्दादीन् ज्ञाति-
त्वेन परिकल्प्य ज्ञातिभिः सह क वासं कृतवान् ? अथवा असञ्ज्ञातिभिः सम्यग्ज्ञा-
तिभावरहितैः क वा साकं सहभावं कृतवान् । भगवत्स्ववतारः सतामेव संरक्षार्थः ।
यतः स सात्वतां शुद्धसत्त्वे प्रतिष्ठितानामेव पतिः ॥ ९ ॥

प्रश्नान्तरम्—ब्रजे वसन् किमिति ।

ब्रजे वसन् किमकरोन्मधुपुर्यां च केशवः ।

भ्रातरं चावधीत्कंसं मातुरद्घातदहर्णम् ॥ १० ॥

तज्जात्यनुकरणतद्भावानुकरणलीलाप्रश्नः । पूर्वोक्तानुवाद एव वा । ब्रजे च वसन्
किमकरोत् ? कंसवधादिकं स्पष्टमपि लोके विगर्हितमिति पृच्छति भ्रातरमिति । मातु-
र्भ्रातरमद्वा स्वहस्तेन । मातुलस्य मान्यत्वादतदहर्णं वधानहर्मम् । कस्मादिति पूर्वस्यानुष-
ङ्गोऽत्र ज्ञेयः । ब्रजे मथुरायां च के के उद्धृताः ? कंसस्यापि का व्यवस्थेति प्रश्नः ॥ १० ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

क वासमित्यत्र अथवेत्यादि । अधुनापि ‘वयं गोवृत्तयोऽनिशं’ श्रूयतां मे पितरित्यादि-
वचनानामश्रवणाद्भगवत्पुत्रत्वेन यादवत्वेन ज्ञानादेवमपि कथनं सम्भाव्यत इत्याशयेनेदमुक्तम् ॥ ९ ॥

(२) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

कस्मादित्यत्र भगवत्स्त्विति । सद्रक्षार्थमवतारः । एते तु भगवत्ज्ञातिभावरहितास्तामसा
न तु सन्त इत्यर्थः ॥ ९ ॥

द्वारकायां कियत्कालं स्थितवानित्याह—देहमिति ।

देहं मानुषमाश्रित्य कति वर्षाणि वृष्णिभिः ।

यदुपुर्यां सहावात्सीत् पत्न्यः कत्यभवन् प्रभोः ॥ ११ ॥

अत्यन्तनटोपि प्रहरमात्रं वेपं करोति, कपटमानुषवेपं कियत्कालमास्थाय स्थित
इति कालप्रश्नः । तत्र स्थितस्य विशेषप्रयोजनाभावाद्देहं मानुषमाश्रित्येति तत्रैवोक्तम् ।
वृष्णिभिर्भियादवैः सहैति असमानसमानतापि बहुकालमयुकेति सूचितम् । यदुपुर्या-
मिति परस्थाने वासः । अवात्सीदिति वासे न सन्देहः । लक्ष्मीसमानभाग्यं कियतीनां
जातमिति पत्न्यः कत्यभवन्नितिप्रश्नः । प्रभोरित्यनेन सर्वसामर्थ्यं तस्य वर्तते इति
सङ्गोप्य नान्यथा कथनीयमिति सूचितम् ॥ ११ ॥

अन्यदपि युक्तिविरुद्धं सोपपत्तिकं वक्तव्यमित्याह—एतदन्यच्चेति ।

एतदन्यच्च सर्वं मे मुने कृष्णविचेष्टितम् ।

वक्तुमर्हसि सर्वज्ञ श्रद्धानाय विस्तृतम् ॥ १२ ॥

अन्यदपृष्टं सर्वं भगवत्कृतम् । म इति तदीयत्वान्ममैतदेव कृत्यमिति । मुन-
इति ज्ञानार्थं सम्बोधनम् । कृष्णविचेष्टितमिति स्वतन्त्रफलत्वम् । ‘कृषिर्भूवाचकः
शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः । तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयत’ इति सदानन्दः
कृष्ण उक्तः । तच्चरित्रमपि सदानन्दरूपमेवेति फलत्वात् सर्वमेव वक्तव्यम् । एतन्मर्माभि-
ज्ञस्त्वमेवेति वक्तुमर्हसि । वीर्याद्यरूपेपि केवलचरित्रेऽप्यहं श्रद्धानः । विस्तृत-
मिति तादृशोपि विस्तारो वक्तव्यः । सर्वत्रैव चरित्रे चतुर्विधेपि विस्तारः । वीर्याणि,
सर्वभोग्यचरित्राणि, अलौकिकवीर्याण्यभोग्यचरित्राणीति चातुर्विध्यम् ॥ १२ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

देहं मानुषमित्यत्र तत्रैवोक्तमिति । तत्रैव वृष्णिमानुषदेह एवाश्रयणमत्रोक्तमित्यर्थः ।
तेषु सर्वेषु भूभारराजपूतनानिरसनसामर्थ्याय भगवानाविष्टस्तिष्ठतीति तथा । वृष्णिभिः सह संव्यव-
हारे क्रियमाणे वृष्णिदेहेष्वाश्रयणसंभवादपि तथा । एतज्ज्ञापनयैवाद्यशरण उक्तः । अन्यथा तं
विनापि प्रश्नसम्पत्तेस्तं न वदेत् । एवं सति ‘वृष्णिभिः सह देहं मानुषमाश्रित्य कति वर्षाणि
यदुपुर्यामवात्सी’दिति सम्बन्धो ज्ञेयः । अत एवाग्रे प्रभुर्वक्ष्यति ‘नैवान्यतः परिभवोऽस्य भवेत्
कथञ्चि’दित्यत्र हेतुभूतं विशेषणं ‘मत्संश्रयस्ये’ति ॥ ११ ॥

(२) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

एतदन्यच्चेत्यत्र वीर्याद्यरूपेऽपीति । चतुर्विधस्यापि चरित्रस्यान्यस्य च कृष्ण-
विचेष्टितमिति चेष्टामात्रकथनेनानुवादादिति भावः । वीर्याणीति । ‘तत्राशेने’त्यनेन
वीर्याणि । ‘अवतीर्ये’त्यनेन सर्वभोग्यचरित्राणि । ‘वीर्याणि तस्ये’त्यनेनालौकिकवीर्याणि । ‘रोहिण्या’

एवं द्वादशभिः प्रश्नं निरूप्य सर्वथा कथनार्थमकथने वा बाधकमाह—नैषेति ।

नैषाऽतिदुःसहा क्षुन्मां त्यक्तोदमपि बाधते ।

पिबन्तं त्वन्मुखाम्भोजच्युतं हरिकथामृतम् ॥ १३ ॥

आर्त्तिकथनायैषेति । अप्रयोजकत्वं वारयति—अतिदुःसहेति । क्षुन्मामिति प्रमाण-
कथनम् । उदकत्यागः प्रकारान्तरेण देहरक्षाभावार्यः । एषा परमोत्तमाधिकारस्थितिः ।
उदकस्योभयनाशकत्वात् तथोक्तम् । क्षुधो भ्रातृव्यत्वश्रवणादवश्यवाधकत्वात्तदेवोक्तम् ।
शीघ्रकथनाय वर्त्तमानप्रयोगः । अम्भोजत्वममृतस्यत्वात् । कथाकथने वक्तुः परवशत्वा-
पादकं चरित्रमिति ज्ञापयितुं च्युतमिति । पानमन्तःप्रवेशनमविस्मरणाय । इदानीमपि
पूर्वोक्तकथनानुसन्धानाद्वर्त्तमानप्रयोगः । सम्भावनयेत्यन्ये । आनन्दत्वचेतनत्वद्योतना-
याह—हरीति । विशेषतो दुःखनाशकत्वं तत्र प्रसिद्धमिति । विशेषतो हरिकथा अमृत-
मिवेत्यमृतपदे यौगिकोर्थो गृहीतः । असङ्कोचान्मुक्तिरेव फलति । अतस्त्वमेव मोक्षदा-
तेति वक्ता स्तुतः ॥ १३ ॥

शौनकादीन् सावधानतयाभिमुखान् करोति सूतः—एतमिति ।

सूत उवाच—

एतं निशम्य भृगुनन्दन साधुवादं वैयासकिः सभगवानथ विष्णुरातम् ।

प्रत्यर्च्य कृष्णचरितं कलिकल्मषघ्नं व्याहर्तुमारभत भागवतप्रधानः ॥ १४ ॥

परस्परामिनन्दनेनायमर्थः स्फुरतीति तथा प्रतिपाद्यते । एतस्य प्रश्नस्य मूलत्वात्
प्राधान्येन निर्देश एतमिति । पुनः पुनः प्रश्ने वक्तुरुद्देशः सम्भवति । आक्षेपे क्रोधः ।
तदुभयं निरस्यति—निशम्येति । नितरां श्रुत्वा, अर्थतोभिप्रायतश्च समीचीनमिति,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नैषेत्यत्र सम्भावनयेति । कथयिष्यतीति सम्भावनया । वर्त्तमानसामीप्याद्वर्त्तमानप्रयोग
इत्यर्थः ॥ १३ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इत्यादिनाऽमेयचरित्राणि पृष्ठानीति विभेदः ॥ १२ ॥ नैषेत्यत्राभासे बाधकमिति भावप्रधानम् ।
अकथने सति क्षुधः प्राणवाधकत्वमाहेत्यर्थः । व्याख्याने उदकत्याग इति । प्राञ्चभौतिके शरीरेऽ-
न्नजलाभ्यां पृथिव्यन्नजलांशयोः पोषणं क्रियते, अन्यथा तेजोऽशस्तावंशौ दहेत्तथाऽन्नाभावे केवलजले-
नापि जलांशाभिवृद्ध्या तेजोऽशस्तमनेन देहरक्षा भवति तेन प्रकारेण रक्षाभावार्य इत्यर्थः । एषेति
देहरक्षार्थं सर्वथा यत्नाभाव इत्यर्थः । उभयनाशकत्वादिति । जलं क्षुत्पौरुषयोरपि नाशकमतो
जलग्रहणे क्षुदपि न बाधतेत्यर्थः । तर्हीविशेषात्तुष्ण बाधत इत्येव कुतो नोक्तमित्यत आहुः—क्षुध इति ।
त्वन्मुखाम्भोजच्युतमितिपदस्य तात्पर्यमाहुः—आनन्दत्वेति । कथामृतस्यानन्दत्वद्योतनायाम्भोज-
सम्बन्धश्चेतनत्वद्योतनाय स्वत एव 'च्युत'मिति चोक्तमित्यर्थः । सत्त्वं तु स्वत एव कथाया इति भावः ।
तेन कथायाः सद्बिदानन्दामकत्वमुक्तमिति भावः ॥ १३ ॥ एतमित्यत्र नितरां श्रुत्वेति । यद्यप्युपसर्ग-
सहितस्यैव श्रवणार्थत्वं तथापि श्रुत्वेत्यादिपदानि विहायालोचनार्थकशमधातुनिष्पन्नपदोक्त्याऽऽ-
लोचनपूर्वकं श्रवणं सूच्यत इति भावः । तथा च तात्पर्यार्थोऽयमुक्तो न तु वाच्यार्थ इति ज्ञेयम् ।

न तु दाक्षिण्येनेत्यर्थः । विश्वासार्थं भृगुनन्दनेति सम्बोधनम् । हेतुभूतं विशेषणं साधुवा-
दमिति । शब्दतो वदनं वादः साधूनां वादः साधुवादः, साधवः पदार्था भगवत्सम्बन्धि-
नोस्मिन्नच्यन्त इति । साधूनां वादो यस्मादिति वा । वीतरागा भगवत्कथामेव कुर्वन्तीति
निरूपितप्रमेयस्य साधुवादत्वज्ञापनाय विशेषणम् । भगवद्भक्ताश्चेन्मिलन्ति तदैव वाक्यं
प्रष्टव्यमिति महता कष्टेन व्यासो भगवद्गुणप्रतिपादकमिदं शास्त्रं चकार । तस्य प्रवर्तनार्थं
च शुकः प्रवृत्तः । तादृशं प्रश्नरूपं साधुवादमेवापेक्षते । महता प्रयासेन भगवन्मतप्रवर्त-
कत्वात् । तदाह—वैयासकिरिति । तथापि भगवच्चरित्रस्य दुर्ज्ञेयत्वात्कथमुत्तरमत आह—
सभगवानिति । भगवता सहितः । तदन्तःस्थितो भगवानेवोत्तरं प्रयच्छतीत्यर्थः । नन्वेवं
भगवान् स्वयमुत्तरं प्रयच्छति कथमित्याशङ्क्याह—विष्णुरातमिति । अथेति भिन्नो-
पक्रमे । एतावत्कालं शुकः स्वयमेवाह । इदं चरित्रं तु तत्र स्थितो भगवानेवाऽऽहेति
भिन्नः प्रक्रमः । विष्णुना एतदर्थमेव रक्षितः । अन्यथा पुरुषार्थो न सिद्ध्यतीति किं
रक्षणेन । श्रवणे निमग्नचित्तत्वात् प्रत्यर्चनम् । पूर्वं शुकः स्तुतः । तेन शुकोपि तमग्रे
स्तौतीति प्रत्यर्चनम् । पूज्यो हि भगवान्, तद्गुणाश्च । ते चोभयत्र पूर्णा इति परस्परं
पूजा । एवमेव भगवत्कथायां परस्परार्चनं शास्त्रसिद्धम्, 'येऽन्योन्यतो भागवतां' इति
वाक्यात् । एतावदुद्योगस्य फलमाह—कृष्णोति । अवतारचरित्रत्वेनालौकिकत्वमुक्तम् ।
पापस्य प्रतिबन्धकत्वात्तत्र श्रद्धा भविष्यतीत्याह—कलीति । षण्णां शोधकानां देशादीनां
धर्महेतूनां चाभावाच्चरित्रमेव शोधकम् । अन्यथा युगे धर्मप्रवृत्तिर्मोक्षो वा न स्यात् ।
महता प्रक्रमेण समारम्भे हेतुः—भागवतप्रधान इति । भागवता एव प्रधानं यस्येति ।
विशेषेणाहर्तुं वक्तुमारम्भं कृतवान् । अत एव मननपरित्यागेन कथामेव कथयति,
सभाजयति च तामेव, न ज्ञानादिकमिति भावः ॥ १४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

शब्दतो वदनमिति । अस्मिन्क्षेपे साधूनां पदार्थानां वादः कथनं यत्रेतिविग्रहः । उच्यन्त इति
त्वर्थकथनम् । निरूपितेति । उत्तरे शुकेन निरूपितस्य प्रमेयस्येत्यर्थः । पञ्चमीबहुव्रीहिणैतत्प्रश्ने-
तुक्तस्योत्तरस्य वीतरागकारूपसाधुवादत्वं ज्ञापितमिति भावः । श्रवणे इति । 'निशम्य'त्यनेन प्रश्नश्र-
वणे निमग्नचित्तत्वं शुकस्योक्तमतः प्रश्नं सम्यग्विभाष्य प्रत्यर्चनं कृतवानित्यर्थः । अवतारचरि-
त्रत्वेनेति । न तु प्रियव्रतादिवदावेशचरित्रमिदमित्यर्थः । इत्याहेति । एवमाशङ्का जायत इति हेतो-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

वैयासकिः सभगवानित्यस्य विवरणे एतावत्कालं शुकः स्वयमेवाह इदं चरित्रं तु
तत्र स्थितो भगवानेवाहेति भिन्नः प्रक्रम इति । 'न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः' इतिवा-
क्याच्छ्रीकृष्णमहिमा न ज्ञातुं शक्यो महर्षिणा शुकनापि । दशमस्कन्धे तु तस्यैव कृष्णस्य चरित्रं वाच्यं
तत्कथं भवतीत्याशङ्क्य सूतः समाधत्ते—सभगवानिति । भगवता सहितः सभगवान् । भगवदाविष्ट
इति यावत् । तथा च भगवानेव शुक्रे आविश्य दशमचरित्रं कथयतीत्यर्थः 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ

समानशीलव्यसनं दृष्ट्वा राजानं प्रश्नं चाभिनन्दति द्वाभ्याम्—सम्यगिति ।
श्रीशुक उवाच—

सम्यग्व्यवसिता बुद्धिस्तव राजर्विसत्तम ।

वासुदेवकथायां ते यज्जाता नैष्ठिकी रतिः ॥ १५ ॥

भगवति लयात्पूर्वं स्थिरप्रज्ञतैव सर्वोत्तमा । सम्यग् व्यवसायं भगवत्कथैव श्रोतव्या,
नान्यत्किञ्चिदित्यध्यवसायं प्राप्ता । ब्रह्मर्षीणामप्येतदुर्लभं, तव तु जातमित्याश्चर्येण
सम्बोधनं—राजर्विसत्तमेति । राजा स्वधर्मनिष्ठः, स च लौकिकः । ऋषिर्वैदिकधर्मनिष्ठः ।
स चासौ सन् भगवद्दर्शननिष्ठः । तत्राप्युत्कर्षो भगवदङ्गीकारात् । अत एव तवैतादृशो
व्यवसाय उचित इति भावः । द्विधा च निश्चयः सम्भवति, शास्त्रार्थनिश्चयात् स्वरूच्या वा ।
तत्राद्यो मध्यमः । त्वं तूत्तम इत्याह—वासुदेव इति । यत् यस्मात् कथायां रतिर्जाता ।
सापि न चञ्चला, न केनाप्यन्यथाकर्तुं शक्या । निश्चयस्य सम्यक्त्वपोषिका रतिः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सम्यगित्यत्र पूर्वाद्धै व्यवसायशब्देनोक्तं निश्चयं स्तोतुमुत्तरार्द्धं वदतीत्याशयेन तदवता-
रयन्ति द्विधेत्यादि । द्विधा व्याकुर्वन्ति । तत्र यस्मादित्यादि रतीत्यन्ता एका व्याकृतिः ।
तथा च नैष्ठिकरतिपोषितनिश्चयवत्त्वात्तद्बुद्धिरुत्तमेत्यर्थः । यज्जानेतिपदं समस्तमङ्गीकृत्य द्वितीया
याकृतिः यस्मान्निश्चयादित्यादि । तथा च निश्चयोत्पन्ननैष्ठिकरतिमत्त्वात्तद्बुद्धिस्तथेत्यर्थः ।
पूर्वाद्धै 'तवे'तिपदे सत्यप्युत्तरार्द्धं 'त' इतिपदं यदुक्तं ततः प्रकारद्वयेनापि राजैव स्तूयत इत्याशयेन

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सदाशङ्कानिवर्तकं कलीतिपदमाहेत्यर्थः । अत एवेति भागवतप्रधानत्वादेवेत्यर्थः ॥ १४ ॥ सम्य-
गित्यत्र भगवति लयादिति । 'यो बुद्धेः परतस्तु स' इतिवाक्याद्बुद्धेः परो भगवान्, तत्राप्तेः
पूर्वं ततोऽवराया बुद्धेः स्थिरतैवोचिता न तु चाञ्चल्यं, तथा सति भगवत्प्राप्तिर्न स्यादिति भावः ।
लयानन्तरं तु परप्राप्त्यर्थमलौकिक एव सद्भातः प्राप्स्यत इति लयात्पूर्वमित्युक्तम् । अध्यवसाय-
मिति । संशयाद्यवस्थासु मध्ये निश्चयावस्थां प्राप्तेत्यर्थः । स्वरूचेति उत्तरार्द्धोक्तकथारत्ये-
त्यर्थः । यस्मात्कथायामिति । यस्मादुत्तमत्वाद्धेतोस्तव रतिर्जाताऽतो रतिज्ञापितस्वरू-
पसिद्धव्यवसायवत्त्वात्त्वमुत्तम इत्यर्थः । विनियमाणमेवोत्तमत्वं 'यस्मा'दित्यनेन सामान्यत
उक्तं, यस्माद्भूमन्तस्माद्बुद्धिमानितिवत् । अस्मिन्पक्षे व्यवसायस्य न रतिहेतुत्वं किन्तु 'स्वरूचे'-
तिकथनाद्विपरीतमिति ज्ञेयम् । सम्यक्त्वेति रतिसिद्ध एव निश्चयः समीचीन इत्यर्थः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

त्वं पुरुषोत्तमे'तिवाक्यात्स्वचरित्रज्ञानस्य कृष्ण एव सत्त्वात् । 'वैष्णवानां यथा शम्भु'रितिवाक्या-
च्छिवस्य परमभगवदीयत्वं, 'द्वैपायनाच्छुको जज्ञे भगवानेव शङ्कर' इतिवाक्याच्छुकस्य शिवरूप-
ताऽतो भगवदावेशस्तत्र युक्त एव । एतावतोऽर्थस्य सूचनार्थं मूले सकारः पठितः । अन्यथा सकारं

१ शाब्दे उक्तं भगवद्भक्तिः कर्तव्येति हेतोः । २ शाब्दार्थमन्तरेणापि । ३ रतिसहितव्यवसायवत्त्वादिति क. ख.
घ. ड.

यस्मान्निश्चयाद्वासुदेवकथायां रतिर्जातेति वा । अथवा हेतुद्वयं राजाभिनन्दन एव ।
दुर्लभत्वं कथारतेर्वदन् कारणभूतं निश्चयमाह । साध्यसाधनयोर्निष्पन्नत्वात्समाजनम् ।
प्रश्नेन चैवम्भावस्तस्याभिज्ञातोऽतोर्थात्तत्र एव स्तुतः ॥ १५ ॥

प्रकारान्तरेणापि साक्षात् प्रश्नं स्तौति—वासुदेवेति ।

वासुदेवकथाप्रश्नः पुरुषाँस्त्रीन् पुनाति हि ।

वक्तारं पृच्छकं श्रोतुँस्तत्पादसलिलं यथा ॥ १६ ॥

वासुदेवस्य मोक्षार्थत्वात् तत्सम्बन्धि यत्किञ्चिद्वस्तु तत् पवित्रयत्येव । तत्रापि
कथा तत्सम्बन्धिगुणदोषाभिनिवेशजनिका । तत्रापि प्रश्नस्तज्जिज्ञासाया दाढ्यहेतुः ।
त्रीन् पुरुषान् । प्रश्नानन्तरं कश्चिद्वक्ता, कश्चिच्छ्रोता मध्यस्थः, प्रश्नकर्ता च त्रयो भवन्ति ।
स्तब्धचित्ततया पूर्वं वक्ता भगवद्गुणाभिज्ञोपि तूष्णीं स्थितः । तत्र भगवद्गुणेषु तूष्णीम्भावः
पापादेवेत्यध्यवसायते । प्रश्ने च यदुद्गता भवन्ति गुणास्तत्पापनाशादेव । श्रोतृणामपि
विद्यमाने पापे भगवत्प्रवर्णं चित्तं न भवतीति, प्रश्ने च जायत इति तत्पापनाशकत्वमापे ।
प्रश्नं करिष्यामीति यदा मनसि प्रश्न उद्गतस्तदा पापे विद्यमाने मुखान् निःसरति । यदा
पुनर्निःसरति तदा तस्यापि पापं नाशयतीति ज्ञायते । अतस्त्रीन् पुरुषान् पुनातीति युक्तं,
तदाह—हीति । प्रश्नकर्तुः पितृपितामहादयो भविष्यन्तीति तद्वावृत्त्यर्थं गणयति—वक्ता-
रमिति । वक्तारमुत्तरस्य । पृच्छकः प्रश्नकर्ता । श्रोता मध्यस्थः । यद्यपि श्रोतृत्वं पूर्वयो-
रप्यस्ति, तथापि निमित्तं भिन्नमिति तदेव प्रयोजकत्वेनोक्तम् । पुरुषपदं पूर्ववत् । तत्र

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वृत्तीयं पक्षमाहुः—अथवेत्यादि । पूर्वाद्धै हेतुद्वयं राज्ञो नैष्ठिकरत्याधारतायोर्ग्यत्व एव सम्भव-
तीति तद्वारा राजस्वरूपमेव स्तूयत इति तथेत्यर्थः । तद्बुत्पादयन्ति दुर्लभत्वमित्यादि कार-
णभूतमिति । कथारतिकारणभूतम् । तथा च सभायां यद्यपि देवत्रयस्वरूपैः सर्वेऽपि तिष्ठन्ति
तथापि तवैव जातमिति त्वमेव समाजनीय इत्यर्थः । एतेन सिद्धमर्थान्तरमाहुः—प्रश्नेनेत्यादि ॥ १५ ॥
वासुदेवकथेत्यत्र पूर्ववदिति । 'निवृत्ततर्षै'रिति श्लोके व्याख्यातपुं पदवत् । तथा च प्रश्नोपि आसुर-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अथवेति आद्यपक्षे राज्ञ उक्तमत्वे रतिसिद्धव्यवसायो हेतुरुक्तः । अस्मिन्पक्षे व्यवसायो रतिश्चेति
द्वयं हेतुरिति भेदः । कार्यकारणभावस्तु 'यस्मान्निश्चया'दित्यनेनोक्त एवात्रापीत्याशयेनाहुः—दुर्लभ-
त्वमिति ॥ १५ ॥ वासुदेवत्वत्र गुणदोषेति । प्रतीतिमनुसृत्योक्तम् । लोकेपि गुणत्वेन प्रतीय-
मानाः पतनाभारणादयो दोषत्वेन प्रतीयमाना मातुलमारणादयः, उभयोरपि यथार्थज्ञानेन भगवत्यभि-
निवेशः कथया जन्यत इत्यर्थः । मध्यस्थ इति । साक्षिवत्प्रश्नमुत्तरं च शृणोति न तु स्वयं किञ्चि-
द्ददतीत्यर्थः । पूर्ववदिति । 'निवृत्ततर्षै'रित्यत्र 'पुमा'नितिपदे इव । पञ्चवताररूपवतारव्यतिरिक्तानि-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

विनापि चारितार्थमिति सकारं न पठेत् ॥ १४ ॥ वासुदेवकथाप्रश्न इत्यत्र । ननु 'वक्तारं पृच्छकं
श्रोतु' नित्यनेन त्रयाणां स्फुटमभिधाना 'त्रीन्पुनाती'त्युक्तिर्व्यर्थेत्याशङ्क्य तदभिप्रायं विशदयन्ति—
कार्यान्तरार्थान् चारयति त्रीनित्यनेनेति । त्रिशब्दो मूले त्रीनेव पुनातीति नियमार्थः । तथा च

कार्यान्तरार्थान् वारयति—त्रीनिति । पावित्र्यमनेकविधं सम्भवतीति तद्व्यावृत्त्यर्थं पावनत्वं विशिनष्टि दृष्टान्तेन—तत्पादसलिलं यथेति । प्रश्नः क्वचिदुद्गतः । कश्चित् प्रेरितवान् । कश्चिदभिमुखीचकार । नैतावता परमः पुरुषार्थः सिद्धः, यदा पुनस्त्रयाणां चित्तं भगवदेकनिष्ठं करोति तदा हि सफलता । गङ्गा च पुनः साक्षाद्भगवत्सेवौपयिकं शरीरमुत्पादयति पूर्वसम्बन्धि पापं तत्कार्यं नाशयित्वा, तथा भगवत्कार्योपयोगि चित्तं यावत्या भवति तावतीं शुद्धिं करोतीत्यर्थः । त्रीन् त्रिलोकस्थान् सात्त्विकादिभिन्नान् वा । कूलद्वयस्थितान्मध्यस्थान् वा । ब्रह्माणं महादेवं भगीरथं च वा ॥ १६ ॥

एवं भगवत्सम्बन्धित्वेन प्रश्नमभिनन्द्य भगवदवतारप्रयोजनज्ञानार्थं कथामारभते—भूमिरिति ।

भूमिर्दसन्पञ्चाजद्वैत्यानीकशतायुतैः ।

आक्रान्ता भूरिभारेण ब्रह्माणं शरणं ययौ ॥ १७ ॥

भक्तानां दुःखनाशाय कृष्णावतरणं मतम् ।

भूमिर्माता तथा चान्ये भक्ता वै त्रिविधा मताः ॥ १ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

व्यतिरिक्तानेव त्रीन् पुनातीत्यर्थः ॥ १६ ॥ भूमिरित्यत्राभासे भगवदवतारप्रयोजनज्ञानार्थं कथामारभत इति यदुक्तं तद्व्युत्पादयन्ति कारिकासु ।

ननु तृतीयस्कन्धे उद्धवैः 'स्वज्ञानरूपेष्वितरैः स्वरूपैरभ्यर्धमानेष्वनुकम्पितात्मै'त्यत्रोक्तमवतारप्रयोजनं राज्ञा ज्ञातमेवेति कथायाः किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां तदनुवदन्तस्तत्र विशेषमाहुः—भक्तानामिति द्वाभ्याम् । मतमिति उद्धवैर्विचारितम् । शान्तरूपाण्येव भूमिरित्यादिनोक्तानि ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्यर्थः । कार्यान्तरार्थानिति । कार्यान्तरमर्थः प्रयोजनं येषां, श्रोतृभिर्वक्त्रा वा सह वाणिज्याद्यर्थं कथास्थले समागतानित्यर्थः ॥ १६ ॥ भूमिरित्यत्राभासोक्तं प्रयोजनं विशदयन्ति—भक्तानामिति । भक्तदुःखनाशार्थं भगवदवतरणं सर्वेषां सम्मतमतो भक्तदुःखमवतारप्रयोजनमिति भावः । 'तदुःखं

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

'व्यर्थं सत्किञ्चिदिष्टं ज्ञापयती'तिन्यायेनेष्टबोधनस्य शास्त्रार्थत्वाच्छास्त्रलक्षणयुक्तानेव त्रीन्पुनाति न तु तदितरान्पुनातीति फलितम् । सति नियमे व्यावर्त्यपेक्षायां ये पुनर्वक्तृपृच्छकश्रोतारः कथनप्रश्रवणादिकार्यं चित्तशुद्धिसुक्तिभक्त्यादिभिन्नधनार्जनादिरूपलौकिककार्यार्थं कुर्वन्ति ते व्यावर्त्यन्ते, तेषां धनार्जनादिप्रयोजनोद्देश्यकश्रवणादिकरणेन दोषविशेषोत्पत्त्या पावित्र्यासम्भवादतः कार्यान्तरार्थान्

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

भूमिर्दसन्पञ्चाजेल्यत्र भक्तानां दुःखनाशायेत्यादि । स्पष्टोऽर्थः ॥ का० १-३ ॥ ननु

सर्वेषां च महदुःखं नान्येन विनिवार्यते ।

यदा तदा हरिः कृष्णः प्रादुरासीदिति स्थितिः ॥ २ ॥

ये भक्ताः शास्त्ररहिताः स्त्रीशूद्रद्विजवन्धवः ।

तेषामुद्धारकः कृष्णः स्त्रीणामत्र विशेषतः ॥ ३ ॥

येषां निरोधकं शास्त्रं योगादि विनिरूपितम् ।

शेषभावस्तत्र हरेर्न कदाचिद्गमिष्यति ॥ ४ ॥

(१) श्रीपुरुषचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भूमिर्दसेत्यत्र उद्धारविषयनिर्द्धारमाहुः—ये भक्ता इति । शास्त्रीयसाधनरहितानामित्यर्थः ॥ का० ३ ॥ ननु ससाधनानामपि कथं न विषयत्वमित्याकाङ्क्षा तत्र बाधकमाहुः—येषामिति ॥ का० ४ ॥ किञ्च,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अन्येनेति साधनान्तरेण स्वरूपान्तरेण वा । स्थितिरिति निर्णयः । तथा च भक्तदुःखनिवारणे साधनान्तराद्यशक्तिरेव स्वावतारप्रयोजनमित्यर्थः । नन्विदमवतारप्रयोजनं तृतीयस्कन्धे सिद्धमेवेति किमत्र तदनुवादेनेत्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यां तत्प्रयोजनमाहुः—उद्धारेत्यादि । तथा चेदभनुवादप्रयोजनमित्यर्थः । का० १-२ ॥ 'अन्य' इत्यनेनोक्ता ये त्रिविधा भक्तास्तान्निर्कषन्ति—ये भक्ता इत्यादि । तथा चात्रारम्भे भुवो गोरूपताकथनाद्ये शास्त्ररहितास्तेषां भुवश्च स्त्रीत्वात् । अन्ते च 'माधव्यो' लेभिरे परमां गति'मितिकथनान्मध्ये साधनशून्यानामन्येषां च कथनात्तादृशां च तथेत्यर्थः । अग्रिममवतार्यं व्याकुर्वन्ति—टिप्पण्यां नन्वित्यादि ॥ का० ३ ॥ कारिकायां शेषभाव इति । समाध्यादिविषयत्वेन तन्निर्वाहकत्वाच्छेषभावः । एतदग्रिममवतार्यं व्याकुर्वन्ति—टिप्पण्यां किञ्चेत्यादि । एतेषामिति । ससाधनानामित्यर्थः । उपसंहारं व्याकुर्वन्ति—एवमित्यादि । तथा च फलस्य वाक्यतात्यर्थनिश्चायक-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्रिविधं त्रयाणांमिति पूर्वोक्तमवसरे स्मारयन्ति—भूमिरिति ॥ का० १ ॥ इति स्थितिरिति । इयं प्रादुर्भावमर्यादा, क्वचिदन्यथापि, यथा नारदस्य 'आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि' । ब्रह्मादस्य च सर्वदा दर्शनं तृतीयस्कन्धे निरूपितं, सा पुष्टिरिति भावः ॥ का० २ ॥ स्त्रीणामत्रेति । अवतारान्तरेष्वपि यत्र शबरकिरातादीनामुद्धारस्तत्र कृष्ण एवोद्धारकः, प्रमेयबलस्य पुरुषोत्तम एव प्राकृत्यात् । अत्रावतारे शूद्रद्विजवन्धवपेक्षया स्त्रीणां विशेषत उद्धारोत्रे तथैव वक्ष्यमाणत्वात् । अवतारान्तरे तु त्रयाणामपि समेत्यर्थः ॥ का० ३ ॥ येषामिति चित्तवृत्तिनिरोधार्थं भगवद्भ्यामं निरूपितम् । तथा च परार्थत्वाच्छेषेत्यर्थः । निरोधकं चित्तवृत्तिनिरोधकमित्यर्थः ॥ का० ४ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

व्यावर्त्यन्ति त्रीनिति सुष्ठुक्ताचार्यवयैः ॥ १६ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

ससाधनानामपि कथं नोद्धारविषयत्वं तत्र बाधकमाहुः—येषामिति । येषां योगादिशास्त्रं चित्तवृत्तिनिरोधजनकं निरूपितं तत्र हरेः शेषभावः । अन्यशेषत्वं कदाचिदपि न गमिष्यति किन्तु स्थास्यत्येवेत्यर्थः । योगशास्त्रे हि चित्तवृत्तिनिरोधार्थमेव भगवद्भ्यामं न तु स्वातन्त्र्येणेति तेषां नोद्धारविषयत्वमिति भावः ॥ का० ४ ॥ किञ्च, तेषां निरोधपदायोपि पूर्वस्माद्विलक्षणोऽतोपि नोद्धारविषयत्वमित्याहुः—

संसारदुःखव्यावृत्त्यै निरोधोऽत्र निरूप्यते ।

अतो निरोधो ज्ञानात्मा दुःखरूपा च संसृतिः ॥ ५ ॥

एवमेकं फलं प्रोक्तं द्वयं वा न विरुद्ध्यते ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

एतेषां निरोधपदार्थोऽपि पूर्वस्माद्विलक्षणोऽतोपि न विषयत्वमित्याहुः—संसारं इति । अत्र ससाधनेष्वित्यर्थः । निरूप्यते । त्वयेति शेषः । तथा च संसारस्याविद्याकार्यत्वेन तन्निवृत्तेश्च ज्ञानैकसाध्यत्वेन तद्रूप एव निरोधस्तेषां वाच्य इत्याह—अत इति । तथा च बह्वेव वैलक्षण्यमिति भावः । किञ्च, भक्तानां संसारो लीलोपयोगित्वेन सुखरूपस्तेषां तु दुःखरूप इतीतोपि तद्वैलक्षण्यमित्याहुः—दुःखेति ॥ का० ५ ॥ प्रासङ्गिकमुक्त्वा पूर्वोक्तमुपसंहरन्ति—एवमिति । एकं निःसाधनानां भगवत्प्राप्तिलक्षणमित्यर्थः । ननु भगवत्कृतनिरोधो न शास्त्रैर्जनयितुं शक्य इति पूर्वोक्तशेषभावासम्भवात् ससाधनानामपि विषयत्वं वक्तुं युक्तम् । अत एव 'तथा परमहंसानां मुनीनाममलात्मनाम् । भक्तियोगवितानार्थं कथं पश्येमहि स्त्रिय' इति पृथावचनमपि गीयत इत्याशयेन पक्षान्तरमाहुः—द्वयं वेति । उभयोर्निरोधस्यैकरूपत्वेनोक्तवैलक्षण्या-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्वादुक्तदोषाभावाच्च निःसाधना एवोद्धारविषया इत्यर्थः ॥ का० ४-५ ॥ 'द्वयं वे'त्यादिग्रन्थमवतारयन्ति—ननु भगवदित्यादि । द्वयं वेत्यत्र वाशब्दः पक्षान्तरे । द्वयं भिन्नविधं भक्तसङ्घद्वयम् । न विरुद्ध्यते कर्मकर्त्तरि प्रयोगः । फलैक्याद्विरोधं न प्राप्नोतीत्याशयेन व्याकुर्वन्ति—उभयोरित्यादि । तथा चात्र स्कन्धे ससाधनानामप्युद्धारदर्शनात्पूर्वोक्तदोषाभावाच्च ससाधना अपि सद्ग्राह्या इत्यर्थः । तर्हि पूर्वमेव तथा कुतो नोक्तमित्याकाङ्क्षायामग्रिममवतार्य व्याकुर्वन्ति—एवम्प्रकारेणेत्यादि । निःसाधनोद्धारजनकप्रकारेण लीलाकरणे तस्य शुकव्यासभ्यां च कथने हेतुमाहुरित्यर्थः ।

(३) श्रीमद्बलभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

निरोधो ज्ञानात्मेति । टिप्पण्यां द्वितीयव्याख्याने ज्ञानपदेन स्मृतिः । तथा च स्मरणत्वेत्यर्थः । भक्तानां संसृतिर्लौकिकाभिनवेशशङ्कया दुःखजनिका न तु स्वयं दुःखरूपा, लीलापदार्थत्वेनानन्दरूपत्वात् । अतस्तेषां भक्तानां दुःखमेव निवारितवान् तु संसृतिम् । येषां तु संसृतिर्दुःखरूपा तेषां संसृतिमपि निवारितवान् । तथा च संसृतिः केषाञ्चिदुःखरूपापि वर्तते । अतः फलद्वयमपीत्यर्थः ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

संसारं इति । अत्रेति ससाधनेष्वपीत्यर्थः । इयमुक्तिः प्रतिवादिनं प्रति ज्ञातव्या, अत एव 'निरूप्यत' इत्यख्यानन्तरं 'त्वयै'त्युक्तं टिप्पण्याम् । तथा च संसारस्याविद्याकार्यत्वेन तन्निवृत्तेश्च ज्ञानैकसाध्यत्वेन ज्ञानरूप एव निरोधस्तेषां ससाधनानां वाच्य इत्याहुः—अतो निरोधो ज्ञानात्मेति । किञ्च भक्तानां संसारोपि लीलोपयोगित्वेन सुखरूपस्तेषां तु दुःखरूप इतीतोपि तद्वैलक्षण्यमित्याहुः—दुःखरूपेति ॥ ५ ॥ प्रासङ्गिकमुक्त्वा पूर्वोक्तमुपसंहरन्ति—एवमिति । एकं निःसाधनानां भगवत्प्राप्तिलक्षणं फलमित्यर्थः । ननु भगवत्कृतनिरोधो न शास्त्रैर्जनयितुं शक्य इत्यनुग्रहे सति ससाधनानामप्युद्धारविषयत्वं वक्तुं युक्तमित्याशयेन पक्षान्तरमाहुः—द्वयं वेति । निःसाधनानां फलं ससाधनानां फलं वेति द्वयमप्येकविधमेवेति न विरुद्ध्यत इत्यर्थः । अथ टिप्पण्युक्ते 'पदे'त्यादिविद्वितीयव्याख्याने 'द्वयं वा न विरुद्ध्यत' इत्यस्य संसारदुःखनिवृत्तिः संसारनिवृत्तिश्चेति फलद्वयमप्यधिकारिभेदेन विरोधाभावाच्च विरुद्ध्यत इत्यर्थः ।

अ. १ श्लो० १७] श्रीटिप्पणी-प्रकाश-लेख-योजना-कारिकाव्याख्यादिभिर्विभूषिता ।

साङ्गस्य प्रक्रिया युक्ता ततः स्कन्धोऽपि युज्यते ॥ ६ ॥

अवतारो निरोधाङ्गं तदङ्गं दुःखमेव च ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भावात्तथैत्यर्थः । एवम्प्रकारेण लीलाकरणे कथने च हेतुमाहुः—साङ्गस्येति । निरोधस्वेति शेषः । अत्रोपपत्तिमाहुः—तत इति । यतश्चिकीर्षितनिरोधमवतीर्य स्वयं कृतवानतो हेतोरथं स्कन्धो दशमत्वेन युज्यत इत्यर्थः । अन्यथाऽनवतीर्यैवाम्बरीषादेरिवात्रापि भक्तदुःखनिवारणोक्तौ भक्तकथैवोक्ता भवतीतीशानुकथैवेयमपि भवेदित्यस्य स्कन्धस्य दशमत्वं न स्यादिति भावः ॥ का० ६ ॥ अङ्गमाहुः—अवतार इति । येन विना यत्र सम्भवति तत्तदङ्गमत्रोच्यते । तथा चानाविर्भावे निरोधपदार्थ एव न स्यादिति भावः । यद्वा, यतः संसारभवदुःखव्यावृत्तिरेव निरोधप्रयोजनमतो निरन्तरं भगवत्स्मरण-त्मको निरोधो दैवासुरसाधारणो 'निरूप्यत' इत्याहुः—संसारं इति । स्मृतिश्च क्वचित् खेहात् क्वचिद्देपादिनेति परं विशेषः । एकं पूर्वोक्तमित्यर्थः । अथवा यतो (लीलानुपयोगिसंसारवतां) संसृतिरपि दुःखरूपातोधिकारिभेदेन विरोधाभावाद्दुःखनिवृत्तिः संसारनिवृत्तिश्चेति द्वयमपि फलमित्युक्तमित्याहुः—दुःखरूपा च संसृतिः, द्वयं वा न विरुद्ध्यत इति । एवमनुक्तौ 'दुःखरूपे'त्याद्यनर्थकं स्यात् । केषाञ्चिद्भक्तानां दुःखमेव निवारितम् । अहम्ममात्मकः संसारस्तु लीलोपयोगित्वेन स्थापित एव । केषाञ्चिद्भक्तानामन्येषां च संसारोऽपि नाशितः । तेन द्वयमपि फलमित्यर्थः ॥ का० ७ ॥ नन्वाधिदै-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

साङ्गस्येत्यादि । अङ्गं भूमौ प्रादुर्भावस्तत्सहितोऽत्र निरोधो भगवदेकतानत्वं, तस्य । प्रक्रिया प्रकर्षणं कृतिः । उभयाकाङ्क्षायुतं वाक्यकदम्बकं च सा युक्ता, अनुकम्पाप्रस्तुतत्वाद्दुःखिता । यदि हि ससाधनानेव मुख्यतयोद्देशेच्छुकव्याप्तौ च तदुद्धारं मुख्यतया कथयेताम्, तदा साधनरूपस्योपाधेर्विद्यमानत्वान्निरुपधिपरदुःखप्रहाणेच्छान्यङ्गोत्तुग्रहोऽनुकम्पात्मा भगवति न सिद्ध्येदतो निःसाधनानामेव मुख्यता युक्तैत्यर्थः । टिप्पण्यां अत्रेति औचित्ये ॥ का० ६ ॥ ननुद्धारविषयनिर्द्धारस्तु 'गमिष्यती'त्यन्तकारिकाभ्यामेव जात इति 'संसारे'त्यादिकमनतिप्रयोजनमित्यस्य संसारेत्यस्य व्याख्यानान्तरमाहुः—यद्वेत्यादि । पूर्वोक्तमिति । भगवत्प्राप्तिलक्षणम् । तथा च 'ददर्श चक्रायुधमग्रतो यतस्तदेव रूपं दुरवापमापे'त्यादिवाक्यादसुरा अप्युद्धारविषयत्वेन सद्गहान्त इतीदं प्रयोजनमित्यर्थः । एवं चात्र सन्दर्भे 'स्वशान्तरूपे'ष्वित्यत्र भगवद्भक्तेषु याऽनुकम्पा उक्ता सा तदुःखदासुरमुक्तिपर्यन्ता न तु भक्तमात्रपर्यवसन्नेति तत्सर्वकार्याय भगवदवतार इति पूर्वं

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

केषाञ्चिद्भक्तानां दुःखमेव निवारितमहन्ताममतात्मकः संसारस्तु लीलोपयोगित्वेन स्थापित एव । केषाञ्चिद्भक्तानामन्येषां च संसारोपि नाशितस्त्वेन द्वयमपि फलमित्यर्थः । साङ्गस्येति । अवतार-रामकाङ्गसहितस्यैव निरोधस्य प्रक्रिया युक्ता योग्या, ततोऽयं स्कन्धोपि दशमत्वेन युज्यते योग्यो भवतीत्यर्थः । अन्यथाऽनवतीर्यैवाम्बरीषादेरिवात्रापि भक्तदुःखनिवारणोक्तौ भक्तकथैवोक्ता भवतीतीशानुकथैवेयमपि भवेदित्यस्य स्कन्धस्य दशमत्वं न स्यादिति भावः ॥ का० ६ ॥ अङ्गमाहुः—अवतार इति । ननु दुःखमेवाध्यायार्थोऽतः सान्त्वनं कुत्रोपयुज्यत इत्यत

धैर्यार्थं सान्त्वनं प्रोक्तं भूमिमात्रोर्न चान्यथा ॥ ७ ॥
अन्ते दुःखं भक्तकृतं प्रादुर्भावाय वै हरेः ।
आकाशवाणीवाग्देवः सर्वमुत्तयर्थमुद्गतः ॥ ८ ॥
अशक्तः संस्तथा चक्रे तथा नारद एव हि ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

विक्रमवर्तनं विना वाण्युद्रमासम्भवे भक्तदुःखहेतुवाणीं स कथं प्रवर्तितवानित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः—
सर्वमुत्तयर्थमिति । ह्योर्विर्भावं विना सा न भवतीति स्वयं तं कर्तुमशक्तस्तद्देहेतुं चक्र इत्यर्थः ।
'तदनुगुणदेवतायास्तदुत्कर्षमसहमानाया' इतिरूपेऽग्रिमग्रन्थे तत्पदाभ्यां कंस एवोक्त इति ज्ञेयम् ।
मुक्तिहेतुत्वेन तदनुगुणत्वम् । भगवन्मातृदासं दैवपक्षे परमोत्कर्षः । अयं चासुर इत्यसहमानत्वम् ।
एवमविरोधः पूर्वापरयोः । 'कालो ह्यत्र प्रतिबन्धको जात' इत्यत्रापि 'अत्र'पदस्य दैवानुगुणत्वे
कंसस्येत्यर्थो ज्ञेयः । तथा सति मातृदुःखासम्भवेन मातृत्वमेव न स्यादिति भावः ॥ का० ८-९३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

राज्ञा न ज्ञातमतस्तत्सर्वज्ञानार्थं कथारम्भ इति सिद्धयति ॥ का० ६ ॥ ननु तथापि दुःखान्त एव ग्रन्थो
वक्तव्यः सान्त्वनस्य किं प्रयोजनमत आहुः—सुबोधिन्यां धैर्यार्थमित्यादि । दुःखसहनार्थं भूमि-
मात्रोः सान्त्वनमाशासनं प्रोक्तमन्यथा सान्त्वनभावे दुःखस्य महत्त्वात्स्थितिरेव न स्यात्तथा
सत्यवतारोपि न स्यादेवातस्तथेत्यर्थः ॥ का० ७ ॥ ननु यद्येवं तर्हि पश्चान्नारदोक्त्या दुःखं किमि-
त्युक्तमत आहुः—अन्त इत्यादि । ननु तर्ह्येवाकाशवाण्याः किं प्रयोजनमत आहुः—चै इत्यादि । हरेः
सकाशाद्या आकाशवाणी सा चै प्रादुर्भावनिश्रयाय । यर्ह्येवाकाशवाणी न स्यात्प्रादुर्भावनिश्रयो
न स्यादतस्तथेत्यर्थः । ननु तस्याः किं प्रयोजनं यदेव निश्चायितवतीत्यत आहुः—वाग्देव
इत्यादि । वाग्देवः सर्वमुत्तयर्थमशक्त उद्गतः सन् तथा चक्रे, कलहोवमेन प्रादुर्भा-
विश्रयानं कृतवान् । ननु कथमेतदवगम्यते इत्यत आहुस्तथेत्यादि । हि यतो हेतोः
नारदस्तथैव । द्वितीयस्कन्धे 'पायुर्थमस्ते'त्यत्र सुबोधिन्यां नारदस्यानुद्भूतकलहानां कलहमुत्पाद्य
तद्धार। तन्निवर्तकत्वं व्याख्यातम् । स नारदस्तथैवात्रापि कलहोत्पादकत्वेनान्ते उक्तः । अत उप-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

॥ का० ५ ॥ दुःखमेवाध्यायायोऽतः सान्त्वनं कुत्रोपयुज्यते इत्यत आहुः—धैर्यार्थमिति । धैर्याभावे
तादृशदुःखेनान्यथाऽवस्थैव स्यात्तदावतार एव न सम्पद्येतेति तस्य दुःखसावतारहेतुत्वमेव न स्यादिति

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

आहुः—धैर्यार्थमिति । धैर्याभावे तादृशदुःखेनान्यथाऽवस्थैव स्यात्तदावतार एव न सम्पद्येतेति तस्य
दुःखसावतारहेतुत्वमेव न स्यादिति भावः ॥ का० ७ ॥ अन्ते इति । अन्ते अध्यायान्ते 'नन्दाद्या ये
ब्रजे गोपा' इत्यादिवाक्यैर्भक्तेन नारदेन कृतं दुःखं हरेः प्रादुर्भावायेत्यर्थः । आकाशवाणीति ।
आकाशवाणीरूपो वाग्देवः सर्वमुक्तिहेतुभूतं ह्योर्विर्भावं कर्तुमशक्तः सन्नाविर्भावहेतुभूतं भक्त-

दशभिः सान्त्वनं भूमेः पञ्चत्रिंशत्तमेस्तथा ॥ ९ ॥
अष्टभिर्नारदोक्तयैव सर्वेषां दुःखमञ्जसा ॥ ९३ ॥

तत्र दशभिर्भूमिसान्त्वनं वाचा । उपायेन देवक्याः पञ्चत्रिंशद्भिः । ततोऽष्टभिः
सर्वेषां दुःखं भगवदवतारार्थं हेतुभूतमुच्यते । उद्यमः स्वदुःखनिवेदनेन दैन्यम् । ततो
भक्तानां भगवत्समीपगमनम् । निवेदनार्थं स्तोत्रम् । ततो भगवद्वाक्यनिवेदनम् । शब्दत-
स्तदर्थश्चतुर्भिर्विवृतः क्रियाजन्मसङ्कर्षणमायाभिः । तत उपसंहार इति । तत्र प्रथमं भूमेरुद्योग
उच्यते । व्यापिवैकुण्ठ एव हरिः प्रकटः । अन्यत्र सर्वत्र गुप्त इति । भगवत्स्थाने न गता
भूः । ब्रह्मणा च जनिता । अत उपायकरणार्थमेव भून्मुद्गरणवदधुनापि करिष्यतीति तत्र
गमनम् । भूमिर्वस्तुतो दैत्यानाम् । 'यावदासीनः परापश्यति तावद्देवानां'मत्स्तावद्रूपेण
देवोपयोगिना गमनम् । शीघ्रं बाधाभावाय । कार्यावश्यकत्वाय च शरणगमनम् । दैत्याः
सर्वे मायादेवताः कापट्येनैव भूमिं रसातलं नेतुं राजरूपेणावतीर्णाः । राज्ञां दैत्यत्वज्ञापकं
लक्षणं दृष्टत्वमुच्छास्त्रवर्तित्वम् । एतदेव सर्वत्र लक्षणम् । हाता अमुक्तास्ते देवेष्वपि प्रविष्टा
इति देवा अपि तथा । अतस्तेष्वन्ते निराकृताः । अवतारे तद्धर्मा भविष्यन्तीति तद्व्या-
वृत्त्यर्थमाह—व्याजेति । ते च दैत्या नोपभोगार्थमागताः, किन्तु घातार्थमिति ज्ञापयितु-
माह—अनीकेति । दैत्यानामनीकानि तेषां शतान्यसंख्यातानि तानि चायुतान्यमिलितानि
तत्र तत्र पुञ्जीभूय स्थितानि । अत एवासमन्तात् क्रान्ता, यथा सर्वतश्च शीघ्रं निमग्ना

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अतस्तेऽप्यन्त इति भीष्मादय इत्यर्थः । तद्धर्मा इति नृपधर्मा इत्यर्थः ॥ १७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

संहारादवगम्यत इत्यर्थः । श्लोकान् विभजन्ते—दशभिरित्यादि तथेति । श्रीदेवकीसान्त्वन-
माकाशवाण्या मातृदुःखमेव, न सर्वेषामतस्तदर्थं नारदोक्तिः । तथा च शीघ्रमवताराय नारदोक्ति-
रित्यर्थः । अग्रे स्फुटम् ॥ का० ८-९३ ॥

क्रियेति । 'यदुपपन्न्यता'मित्यनेनोक्ता सेवार्था जननक्रियेत्यर्थः । भूमिरित्यत्र यावदासीन
इत्यादि । 'असुराणां वा अयमग्र आसीद्यावदासीनः परापश्यति तावद्देवानां'मिति श्रुतौ देवानां भूयाच-
नोत्तरं क्रियद्वो दास्यामीति प्रश्ने, ततः सालावृकी त्रिः परिक्रान्तिमितां याचित्वा धृतसालावृकीरूपेण-
न्द्रेण सर्वसाः परिक्रमणे भूमेः प्राप्या वेदित्वमुक्तमिति तदिदानीं नष्टमितिज्ञापनाय तावद्रूपेण हविर्धा-
न्यात्मकेन गमनमित्यर्थः ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भावः ॥ का० ७ ॥ शीघ्रमिति सर्वरूपेण गमने दैत्या जानीयुस्तादा शीघ्रमेव रसातलं नयेयुस्ताद-
भावाय स्वल्परूपेण गमनमित्यर्थः । मायेति । माया देवता येषां, मायोपासका इत्यर्थः । इत्यत-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

दुःखोपायं चक्र इत्यर्थः । तथैव नारदोपि चक्रे ॥ का० ८ ॥ श्लोकान्विभजन्ते—दशभिरित्यादि ।
दशभिर्भूमिसान्त्वनं वाचा । उपायेन देवक्याः पञ्चत्रिंशद्भिः ॥ का० ९ ॥ श्लो. ॥ १७ ॥

भवति । भूरिभारेणाक्रान्ता । दैत्यत्वं भारजनकत्वम् । यथा उन्मत्त एकोऽपि नौकारूढो नौकां मज्जयति । बलाक्रमणे च भारः । पूर्वं ब्रह्मणा उद्धारो उपायः कृत इति ब्रह्माणं शरणं गयौ ॥ १७ ॥

रूपान्तरेण गमनं देवानां हितकारि न भवतीति हविर्द्विनीरूपेण गतेत्याह—
गौर्भूत्वैति ।

गौर्भूत्वाश्रुमुखी खिन्ना रुदन्ती करुणं विभोः ।

उपस्थितान्तिके तस्मै व्यसनं समवोचत ॥ १८ ॥

गौर्भूत्वा अन्तिके उपस्थिता तस्मै व्यसनं समवोचतेति सम्बन्धः । अश्रूणि अप्रोञ्चितानि निरन्तरं प्रवृत्तानि मुखे समायान्ति । अन्तःखेदात्मके तापे स्वेद एवाश्रूणि भवन्ति । खेदोपि ज्ञानजनितश्चेत्तदा ज्ञानद्वारा नेत्रयोर्निर्गतः स्वेदोऽश्रुशब्देनोच्यते । दैत्यानामभिप्रायज्ञानेन शोकः । अन्तःस्थितधर्मविसंवादि वाक्यमप्रमाणमिति धर्मप्राकट्य-पूर्वकं धर्मकथनम् । बहूनां तादृशानां सम्भवान्निर्द्धारार्थं कथनम् । अधिकारित्वादविचार-दशायां न सर्वज्ञतेति युक्तं कथनम् । खिन्नेति दुःखसन्ततिरत्यन्तं निरूपिता । दौर्बल्यं कान्त्यभावश्च तस्य ज्ञापकौ । तस्यास्ततोऽन्योपायवोधननिवृत्त्यर्थं तथोक्तम् । रोदनं शब्दा-त्मकं करुणं यथा भवतीति पितृवियोगजनितखेदाभावाय । अधिकारित्वात् कार्यान्तर-व्यावृत्त्यर्थं रोदनम् । विभोरिति ब्रह्मणः सामर्थ्यं प्रतीकारे द्योतितम् । उप समीपे भगवत्येवाऽन्तर्यामिणि स्थिता बहिरन्तिके स्थिता ब्रह्मणः । व्यसनमप्रतीकारदुःखम् । स्वं सम्यगवोचतेत्यर्थः ॥ १८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मिति । एतस्मैव विवरणमुच्छास्त्रवर्तित्वमिति ॥ १७ ॥ गौर्भूत्वैत्यस्याभासे । गौरूपभवनस्या-
वान्तरवाक्यार्थस्य तात्पर्यमुक्तं, मुख्यवाक्यार्थस्तु 'स्वदुःखनिवेदनेन दैन्य'मिति पूर्वोक्त एवानुसन्धेय
इति भावः । गौर्भूत्वैत्यत्र ज्ञानजनित इति, क्रियाजनितः खेदोऽज्ञान्तरेभ्यो निर्गच्छतीत्यर्थः ।
धर्मप्राकट्येति । अश्रुमुखीखिन्नेतिपदाभ्यामन्तःस्थितखेदप्राकट्यपूर्वकं वहिःखेदकथनमित्यर्थः ।
बहूनामिति । अश्रुहेतुभूतानां बहूनां दुःखानां सम्भवादित्यर्थः । तस्या इति । ततः प्रतीकारादन्य
उपायो ज्ञानादिरूपस्तद्वोधननिवृत्त्यर्थं तस्या भूमेः खिन्नत्वमुक्तमित्यर्थः । अन्तःखेदे ज्ञानानधि-
कार इति भावः । कथनान्यथाऽनुपपत्त्यैवान्तिकोपस्थितेर्लव्यावपि तत्कथनात्प्रकारान्तरेणार्थमाहुः—उप
समीप इति । तथा च पूर्वमुपस्थिता ततोऽन्तिके स्थितेति शेषः । ततो व्यसनं समवोचतेत्यन्वयः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

उपस्थिताऽन्तिके तस्मै इत्यत्र उप समीपे भगवत्येवेत्यादि । ब्रह्माणं प्रति स्वदुःखं
भूनिवेदयन्ती स्वस्या भक्तत्वाद्ब्रह्मणो हृदयेन्तर्यामितया वर्तमानं भगवन्तं प्रति स्ववार्ता निवेदनीयेति
विचार्य, नैकत्वं विना तु स्वदुःखनिवेदनसम्भावितमिति भक्तिमार्गीयध्यानेन भगवन्नैकत्वं सम्पाद्य
स्वकेशं निवेदयतीति सूचनार्थं मूल उपस्थितेत्पुपोपसर्गः । अन्तिक इतिपदेन ब्रह्मसमीपे स्थिति-
रुक्ता । एवमन्तर्यामिनैकत्वं ब्रह्मनैकत्वं च वक्तुमुपशब्दान्तिकशब्दौ । अन्यथैकैव चारितार्थ्यं पदद्वयं
न वदेत्, इत्यमाशयं स्फुटीकर्तुमुप समीपे भगवत्येवेत्यादि विवृतं सुबोधिन्याम् ॥ १८ ॥

ततो ब्रह्मा दैत्यसम्बन्धित्वाद्भूमेः सहायार्थमाकारणशङ्काव्यावृत्त्यर्थमालोचनज्ञानेन
तदुक्तार्थं निश्चित्य प्रतीकारं कृतवानित्याह—ब्रह्मेति ।

ब्रह्मा तदुपधार्याथ सह देवैस्तथा सह ।

जगाम सत्रिनयनस्तीरं क्षीरपयोनिधेः ॥ १९ ॥

ब्रह्मत्वात्तथासामर्थ्यं ज्ञानात्मकत्वात् । अथेति स्वनिश्चयानन्तरं, न तु भूमिवाक्य-
मात्रेण । देवानां नयनमाज्ञापनार्थं, आलोचने प्रतीकारं ससाधनं ज्ञातवानिति । महादेवस्य
नयनं दैत्यानामुपायान्तरोपदेशाभावाय । भूमेर्नयनं निमित्तज्ञापनाय । अत एव त्रिनय-
नपदम् । त्रिष्वपि देवदैत्यमनुष्येषु नयनं यस्येति । श्वेतद्वीपं भगवतः प्रियं धामेति
व्यापिवैकुण्ठद्वारस्य तत्र नैकव्याद्वा क्षीरपयोनिधेस्तीरं जगाम, भूमावासक्त एव भूम्यु-
पकारं करिष्यतीति ज्ञापनार्थं च ॥ १९ ॥

तत्रापि भगवतस्तिरोभावात् स्तोत्रं कृतवानित्याह—तत्र गत्वेति ।

तत्र गत्वा जगन्नाथं देवदेवं वृषाकपिम् ।

पुरुषं पुरुषसूक्तेन उपतस्थे समाहितः ॥ २० ॥

गमनमात्रेणैव स्तोत्रं कृतवानिति ज्ञापनार्थं गत्वेत्यनुवादः । तत्र गत्वा समाहितो
योगारूढः पुरुषसूक्तेन उपतस्थ इति सम्बन्धः । स्वयं कथं न प्रतीकारं कृतवानिति
शङ्काभावायाह—जगन्नाथमिति । जगतां स एव नाथस्ततः स्वस्याकरणम् । ननु जग-
न्नाथत्वे दैत्यानामपि नाथ इति प्रतीकारं न कुर्यादित्याशङ्क्याह—देवदेवमिति । देवा-
नामपि स एव देवः । देवैर्दीव्यतीति वा । 'प्रजापतेः प्रजापतिरग्नेरग्निः सूर्यस्य सूर्य' इति ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इत्यर्थ इति । अयमत्र वाक्यार्थः । आभासोक्तस्त्वान्तरवाक्यार्थ इति भावः ॥ १८ ॥ ब्रह्मेत्यत्र
श्वेतद्वीपमिति । श्वेतद्वीपे व्यापिवैकुण्ठवेशात्तस्मान्नैकत्वं व्यापिवैकुण्ठद्वारस्येति भावः ॥ १९ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

ब्रह्मा तदुपधार्येत्याभासे दैत्यसम्बन्धित्वाद्भूमेरित्यादि सहायार्थमाकारणश-
ङ्काव्यावृत्त्यर्थमिति । भूमेः सहायार्थं ब्रह्मकर्तृकभूमिसहायार्थमित्यर्थः । इदमत्र तात्पर्यम् ।
व्यसनं समवोचतेतिवाक्याद्भूमिः सर्ववृत्तान्तं स्वहार्दं च ख्यापितवती । तत्र भूमिर्हि भक्ताऽतो नेयं
स्वभारभूतदुःखनिवृत्त्येकप्रयोजनार्थं यत्नवती किन्तु भारनिवारणार्थमपि भगवदविर्भावोऽस्तु सोप्य-
भीष्ट इति तदर्थं यतते । दैत्यसम्बन्धित्वात्केवलं दुःखनिवृत्तिर्मेऽस्तु हर्षाविर्भावेण किं प्रयोजन-
मित्यपि भूमिर्हार्दं सम्भवतीत्युभयोः शङ्का । युक्तं चैतद्वयं, भक्तानां हि स्वतः प्रभवाविर्भावोऽभि-
लषितो; दुःखनिवृत्तिरपि कृष्णादेवेष्टा न तु यस्मात्कस्माच्चिन् । दैत्यसम्बन्धित्वेन तु येन केनापि
साधनेन खेदं सिध्यत्विति बुद्धिः । एवमुभयसम्भवे ब्रह्मणो मनसि मामेव स्वसहायार्थमाकारयति
न स्वस्या भगवदभिलाषः एतस्या दैत्यसम्बन्धित्वादित्याशङ्कोत्पन्ना; तत्रिवृत्त्यर्थमालोचनं कृतवान् । तेन
परमभक्ता भूर्भगवदभिव्यक्त्येकप्रयोजनेति ज्ञात्वा ब्रह्मा भगवत्सन्निधौ भूमिसाहित्येन गमनं भूमिमनो-
रथावुकूलं कृतवानित्युक्तं मूले ब्रह्मा तदुपधार्याथेत्यादिना । विवृतं च 'दैत्यसम्बन्धित्वाद्भूमे'

अतो देवानां भगवानाधिदैविकरूप इति न दैत्यहितं करिष्यतीति भावः । जगन्नाथो मर्यादया । सांप्रतं दैत्यानामतिक्रमाच्च पक्षपातः । ननु भूमे रसातलगमनेपि स्वर्गं देवैः सह क्रीडा देवहिताचरणं च सम्भविष्यतीत्याशङ्क्याह—वृषाकपिमिति । वृषो धर्मो यज्ञादिरूपः, तस्यासमन्तात् कं सुखं फलं स्वर्गादि तत् पिबतीति । सर्वयज्ञफलभोक्ता । भूम्यभावे ततो यज्ञाभावः । देवानां च देवत्वं यज्ञफलभोगादेव । नन्वदृष्टोऽसंनिहितश्च कथं स्तूयत इत्याशङ्क्याह—पुरुषमिति । स हि स्वहृदय एव वर्तते । 'पुरुषो वा नारायणः स्वपिते'ति । ततः कार्यावश्यम्भाव इति ज्ञापनार्थम् । पुरुषसूक्तेनेति वैदिकेन भगवत्प्रेरणया प्राप्तेन भगवतोऽतिप्रियेण । पुरुषसूक्तं च तेजोमयम् । उपस्थानविद्यया तेजोमयः परितुष्यतीत्यन्तर्यामिपुरःसरं स्तोत्रकरणात् तत्सूक्तेनैव स्तोत्रमुचितम् ॥ २० ॥

ननु पुरुष एव तथा सत्यवतरिष्यतीत्याशङ्क्य तन्निराकरणपूर्वकं भगवत् उत्तरं जातं स्वान्तःकरणे उपलभ्यातिसूक्ष्मत्वाद्देवानामगम्यं तान् ज्ञापितवानित्याह—गिरमिति ।

गिरं समाधौ गगने समीरितां निशम्य वेधास्त्रिदशानुवाच ह ।

गां पौरुषीं मे शृणुतामराः पुनर्विधीयतामाशु तथैव मा चिरम् ॥ २१ ॥

समाधौ यो भावितो भगवान् सलोकः । तत्राकाशे भगवद्भावं भगवतोक्तं श्रुतवान् । तत्र प्रमाणमाह—वेधा इति । अन्यथा कथं विदधाति भगवदाज्ञाव्यतिरेकेण । ननु देवा अपि ब्रह्मतुल्याः कथं न श्रुतवन्तस्तत्राह—त्रिदशानिति । तिस्रो दशा येषां, बाल्यं कौमारं यौवनमिति । अनेन तेषामुत्पत्त्याज्ञापि युक्ता भवतीति ज्ञापितम् । अकस्मात् क्षणं स्थित्वा किञ्चिद् विचार्य उक्तवानिति सर्वेषामाश्चर्यं हेत्याह । स्वतः कथनं वारयति—पौरुषीमिति । गामित्यखण्डनाय । तस्या वाचो दोग्धृत्वाय च । म इति प्रमाणार्थम् । न हि ब्रह्मवाक्यमन्यथा भवति । पुरुषसम्बन्धिन्येव मत्तो वा श्रोतव्येति । आदौ भगवत् आज्ञापनयाह—अमरा इति । प्रथमतः श्रुत्वा पुनः पश्चाद्विधीयताम् ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

गिरमित्यत्र तत्र प्रमाणमिति । ब्रह्मणा भावितस्य यथार्थत्वेनान्यथानुपपत्तिः प्रमाणमित्यर्थः । अन्यभावितं तु मनसोऽसद्भावकत्वाच्च यथार्थमिति भावः । पुरुषसम्बन्धिन्येवेति । वस्तुतः पुरु-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

रित्यादिना सुबोधिन्याम् ॥ १९ ॥ पुरुषं पुरुषसूक्तेनेत्यत्र अन्तर्यामिपुरस्सरं स्तोत्रकरणादित्यादि । अन्तर्यामित्वरूपधर्मपुरस्सरं स्तोत्रकरणादित्यर्थः । इदमत्राकृतम् । श्रुदुःखनिवेदनार्थं समागतं वेधसा तत्र 'क्षेत्रज्ञ ईक्षत्यमलेन चक्षुषे'तिवाक्याद्भगवान् सर्वं स्वत एव जानातीत्यभिप्रायेणान्वर्यामित्वं भगवतो विवक्षुरन्तर्यामित्वरूपधर्मपुरस्सरं पुरुषसूक्तस्य प्रवर्तमानत्वात्पुरुषसूक्तेनैव भगवन्तं धाता तुष्टाय ॥ २० ॥ गिरं समाधौ गगन इत्यस्याभासे पुरुष एव तथा सत्यवतरिष्यतीत्यादि । पुरुषत्वेन भगवत्स्तोत्रस्य कृतत्वात्पुरि शेत इति व्युत्पत्त्या पुरुषस्यान्तर्यामित्वादान्तर्यामिपुरसूक्तैवावतारो भविष्यतीत्याशङ्क्याभिप्रायः । अन्तर्यामित्वधर्मपुरःसरं पुरुषोत्तमस्य स्तुतत्वात् पुरुषोत्तम एवाविर्भविष्यतीति भगवदुत्तराशय इति भावः ।

चिरं मा विलम्बो न कर्तव्यः । सामग्रीमेव सम्पादयितुमादौ बोधयति पश्चाद्दृश्यत्याज्ञाम् । श्रेये च वक्तव्यमंशावतरणम् । तद् देवानां मरणानन्तरं भवतीतिशङ्काव्युदासाय अमरा इति सम्बोधयति । शृणुतेति सावधानार्थं वचनम् । पुनःपदं च पूर्वं रामावतारे रावणभीतेन ब्रह्मणा पूर्वमपि देवा आज्ञा अंशावतारणार्थमिदानीमपि तथैवाज्ञेतिज्ञापनार्थम् । पूर्वं विलम्बेन कृतं तद्बुदासायाश्चिति । पुनस्तथैवांशावतरणं विधीयतामित्यर्थः । तथैवेति । यो देवो यावतांशेन जातः पौर्वापर्येण वा । पूर्वं दशरथो नावतीर्ण इत्याज्ञया तमवतार्य षष्टिसहस्रवर्षानन्तरं स्वयमवतीर्णोतो विलम्बः । तां शङ्कां प्रकृते वारयति चिरं मेति ॥ २१ ॥

ननु त्वया किमुक्तं किं वा भगवतोक्तमितिशङ्कां दूरीकुर्वन् पूर्वं वानरेष्ववतारं प्राप्य खेदो भूयान् प्राप्त इति देवाशङ्कां च परिहरन् भगवदुक्तमाज्ञापनमाह पुरैवेति ।

पुरैव पुंसावधृतो धराज्वरो भवद्भिरंशैर्यदुपूपजन्यताम् ।

स यावदुर्व्या भरमीश्वरेश्वरः स्वकालशक्त्या क्षपयंश्चरेद्भुवि ॥ २२ ॥

भूमेः पीडाकथनात् पूर्वमेव भगवता धराज्वरोवधृतो निश्चितः । तत्र हेतुः पुंसेति । पुरुषो हि भार्या स्पृशति । ज्वरस्तु स्पर्शमात्रेणैव ज्ञायते । अतोऽस्मत्कृतं ज्ञापनं नापेक्षितम् । अतो भगवान् मद्भाक्यात् पूर्वमेव स्वयमेवोक्तवान् । आज्ञामाह भवद्भिरिति । भगवानप्यवतरिष्यति ततः पूर्वमेव भवद्भिरुपजन्यतां भगवज्जननसमीपे जन्यताम् । आवश्यकत्वायांशौरिति । भवन्तो हि भगवदंशा हस्तपादादय इव सेवकाः । प्रभुः ससेवक एव सर्वत्र गच्छति । पूर्वस्माद्द्वैलक्षण्यं यदुष्विति । भगवानपि यदुष्ववतरिष्यति । अतो लोके प्राकृत्याभावाय समीपे जन्यतामित्याज्ञा । इदं जननं सेवार्थत्वात् स्थितिपूर्वकम् । तत्र कियत्कालं स्थातव्यमित्याकाङ्क्षयामाह यावदिति । यावत् स भगवान् यदुषु चरेत् तावदुपजन्यताम् । समीपे स्थातव्यम् । जननं पुत्रपौत्रादिरूपेणाऽऽन्तमुत्पत्त्यर्थमुक्तम् । स्थितिस्त्वर्थादेव भविष्यतीति तन्नोक्तम् । भगवानपि कियत्कालं स्थास्यतीत्याशङ्कयामाह उर्व्या भरं स्वकालशक्त्या यावत् क्षपयंश्चरेदिति । तदपि कियत्कालमित्याशङ्कयामाह ईश्वरेश्वर इति । ईश्वर एव स्वच्छन्दचारी । तेषां सर्वेषां कालादीनामपि य ईश्वरः स कथं नियन्तुं ज्ञातुं वा शक्यत एतावत्कालं स्थास्यतीति ? अनेनैव नियतभोगयुक्तानां देवानामकरणशङ्कापि व्यावर्तिता । दैत्या अस्मान् मारयिष्यन्तीति न शङ्कनीयं यतः

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स यावदित्यत्र—आन्तमिति । 'अत्यन्तसंयोगे' द्वितीया । तथा चावतारसमाप्तिमभिव्याप्येत्यर्थः ॥ २२ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

षोक्ता, मत्तस्तु श्रवणमात्रमितिहेतोर्भेदितिपदादादौ भगवत्कर्तृकमाज्ञापनं पौरुषीमितिपदेनाहेत्यर्थः ॥ २१ ॥

पुरैवेत्यत्र—त्वया किमुक्तमित्यस्य परिहार आद्यचरणेन । भगवान् पूर्वमेव ज्ञातवानतो मया स्तोत्रमेव कृतं न त्वन्यत् किञ्चिदुक्तमिति । किं वा भगवतोक्तमित्यस्य परिहारार्थं द्वितीयचरणे

खकालशक्त्यैव भारं ह्रीकरिष्यति । चरेदिति । भारभूता दैत्या नैकत्र तिष्ठन्तीति तदर्थं चरणम् । कालनियमस्य चाज्ञानम् । अज्ञातस्तु न भविष्यतीत्याह भुवीति । न हि भूमौ जासौलौकिकं करोति ॥ २२ ॥

तथापि क्वावतरिष्यतीत्याकाङ्क्षायामाह वसुदेवगृह इति ।

वसुदेवगृहे साक्षाद्भगवान् पुरुषः परः ।

जनिष्यते तत्प्रियार्थं सम्भवन्तु सुरस्त्रियः ॥ २३ ॥

तस्याप्यंशावतरणव्युदासायाह साक्षाद्भगवानिति । न तु चक्रादिरूपेण सस्व-
व्यवधानेन वावतारः । भगवच्छब्दो गौणेष्वपि वर्तते इति तद्व्युदासार्थं पुरुषः पर इति ।
पुरुषोत्तम इत्यर्थः । ब्रह्माण्डात् परस्य कथनादधादेव प्रकृतिप्रवर्तकः समागतः । ततः
परस्तु पुरुषोत्तम एव । स च जनिष्यते । अतस्तत्प्रियार्थं तत्सेवार्थं सुरस्त्रियः सम्यक्
सर्वसौन्दर्यपुरःसरं तस्य योग्यस्थानेषु सम्भवन्तु । सुरस्त्रियोप्सरसो लक्ष्म्या सहिताः
समुद्रादुत्पन्नास्तासां भोगो भगवता न कृत इति स्वजन्मसाफल्यार्थमेव तासामवतरणम् ।
तत्प्रियार्थमिति वचनाद्देवानां स्त्रीत्वेनावतरणं निवारितम् ॥ २३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वसुदेवगृह इत्यत्र—ननु 'पुरुषः पर' इत्यत्राक्षरपुरुष एव व्याख्यायतां न तु पुरुषोत्तमो
मूलेक्षरव्यावर्तकपदाभावाद्ब्रह्माण्डात्परत्वेन पुरुषत्वेनाक्षरस्य गीतायां निरूपणाच्चैत्यत आहुः ब्रह्माण्डा-
दित्यादि । अयमर्थः । गीतायां यद्यपि 'परस्तस्मात्तु भावोऽन्योऽन्यक्तो व्यक्तात् सनातन' इत्यत्र व्यक्तात्
परत्वमक्षरस्योक्तं परं भावत्वेन रूपेण न तु पुरुषत्वेन रूपेण वाक्यान्तरे च "द्वाविमौ पुरुषौ लोक" इत्यनेन
लोकस्थत्वं पुरुषत्वेन रूपेणोक्तं न तु परत्वं, प्रकृते चांशावतारव्युदासार्थं भगवत्पदेन वि-
शेषिते ब्रह्माण्डात् परस्य 'नारायणे तुरीयाख्ये भगवच्छब्दशब्दित' इति श्लोकोक्तस्य कथनात् तस्य
तुरीयत्वेनाक्षरात्मकः प्रकृतिप्रवर्तको पुरुषोर्थादेव समागतो न तु व्यक्तात्पर्योक्त इति 'पुरुषः
पर' इत्यनेनाक्षरात् परः पुरुषोत्तम एव प्राप्यतेतः स एवात्राभिप्रेत इत्यर्थः । ननु लक्ष्मीपतेः
सुरस्त्रीभिः किं वा प्रियं सेत्स्यतीत्यत आहुः सुरस्त्रिय इत्यादि । नन्वयमर्थो मूले कस्माच्छब्दात्प्रत्यत
इत्यत आहुः तत्प्रियेत्यादि । तथा च सेवार्थो य आसामवतारः स तत्प्रियार्थं तस्य पूर्वाभीप्सितस्य
प्रियस्य निमित्तमित्यर्थादेनैव शब्देन लभ्यते । न च भगवत्प्रियार्थमिति शङ्कनीयम् । श्रीलक्ष्म्यपेक्षया
तासु सौन्दर्याधिक्याभावात् । देवानां स्त्रीत्वेनावतरणेपि तत्सम्भवादिति ॥ २३ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भगवदुक्ताज्ञापनमुक्तम् । पूर्वमित्यादिनोक्ताया द्वितीयशङ्कायाः परिहार उत्तरार्थेन । पूर्वं रामावतारे
भगवत्प्राकट्यात् पूर्वमवतारसमाप्त्यनन्तरं च बहुकालं स्थितत्वात् खेदः । अत्र तु यावद्भगवांस्तावदेव
स्थातव्यमतो न खेद इत्यर्थः ॥ २२ ॥

वसुदेवगृह इत्यत्र—ब्रह्माण्डादिति । ब्रह्मणाप्यदर्शनादत्र पुरुषपदेन ब्रह्माण्डात् परः
कथित एव तथापि परपदकथनात् पुरुषोत्तम एव जनिष्यत इत्यर्थः ॥ २३ ॥

भगवदवतरणात् पूर्वमेव सेवासावधानार्थं भगवच्छब्दयोरूपस्य शेषस्य सङ्कर्षणसहित-
सावतारमाह वासुदेवेति ।

वासुदेवकलानन्तः सहस्रवदनः खरात् ।

अग्रतो भविता देवो हरेः प्रियचिकीर्षया ॥ २४ ॥

सान्त्विकेषु तु कल्पेषु यः श्रेते सलिले हरिः । वासुदेवः स विज्ञेयस्तस्यांशोनन्त उच्यते ॥१॥
कालात्मा च स विज्ञेयो भूभारहरणे प्रभुः । तत्र सुप्तो हरिश्चापि तदाविष्टो भविष्यति ॥२॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

वासुदेवकलानन्त इत्यस्य विवरणे—तदाविष्टस्तस्मिन् सङ्कर्षण आविष्ट इत्यर्थः ॥ का. २ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वासुदेवकलेत्यत्र—पूर्वश्लोके पुरुषोत्तमनिरूपणादत्र तत्कलेत्येतावतैव चारितार्थ्येपि यद्वासुदेव-
पद्मोपादानं तत्तत्पर्यमाहुः सान्त्विकेत्यादि । य इति व्यहृत्सुख्येवैताराधिकारी । अनन्त इति
सप्तमी । तथा चानन्ते वासुदेवांश उच्यते । तेनानन्तस्य योशी स पुरुषोत्तमस्य रूपान्तरं न तु पुरुषोत्तम
इतिबोधनार्थं वासुदेवपदमित्यर्थः ॥ का. १ ॥ ननु तर्हि वासुदेवकलानन्तपदयोः सामानाधिकरण्येन
कथमुक्तिरित्यत आहुः कालात्मेत्यादि । चोप्यर्थे । तथा चैकरूप्यादेककार्यकारित्वाच्च तथोक्ति-
रित्यर्थः । नन्वनन्तस्य तथासामर्थ्ये विद्यमाने तत्र वासुदेवकलासत्ताकथनस्य किं प्रयोजनम् ? आहु-
स्तत्रेत्यादि । तथा च कलाद्वारा तत्र वासुदेवावेशबोधनार्थं तदुक्तिरित्यर्थः ॥ का. २ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

वासुदेवेत्यस्याभासे—सावधानार्थमिति भावप्रधानं, सेवायां सावधानत्वार्थमित्यर्थः ।
प्रथममवतीर्णो हि तावत्पर्यन्तं महान् सन् सेवायां यथायोग्यलीलासम्पादने सावधानो भवेदिति-
भावः । व्याख्याने सान्त्विकेष्विति । 'आसीनमुर्व्या भगवन्तमाद्य'मित्यादिना तृतीयस्कन्धे
विवृतमिदम् । अनन्त इति शेष इत्यर्थः ॥ का. १ ॥ कालात्मेति । स शेषः सङ्कर्षणाविष्ट-
त्वात् सङ्कर्षणात्मा चेत्यर्थः । तत्रेति सलिलाधारकशेषाधारकसङ्कर्षणे । सुप्तो हरिर्वासुदेवस्त-
स्मिन्नवतारदशापत्रे शेषाविष्टसङ्कर्षणे आविष्टो भविष्यति । कलयेतिशेषः । तथा च शेषे सङ्कर्ष-
णवेशः सङ्कर्षणे वासुदेवकलवेश इति बलदेवस्वरूप सर्वदा । पुरुषोत्तमानवेशस्तु कदाचिदतस्त्रलीलांशां-
शिनोरभेदान्मूलचरित्रत्वेन स्कन्धार्थो न तु स्वातन्त्र्येण स्कन्धार्थ इत्यर्थः ॥ का. २ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

वासुदेवकलानन्त इत्यस्याभासे—शय्यारूपस्य शेषस्येति । 'अहीन्द्रतल्पेविशयान एकः
कृतक्षणः स्वात्परतावनीह' इत्यादिवाक्याच्छेषस्य शय्यारूपत्वम् । सङ्कर्षणसहितस्येति । स्वाधि-
दैविकसहितस्येत्यर्थः । शेषस्याधिदैविकः सङ्कर्षणः । स च व्यहृत्सुख्ये । 'भगवत्श्रुतुर्देवस्तुरीयां तामसीं
मूर्ति'मिति पञ्चमस्कन्धे शुकवाक्यात् । तत्सहित एव शेषोवततार । अत एव बलदेवस्य शेषत्वेन
कचिदुक्तिर्देवकया जठरे गर्भे शेषाख्यं धाम मामकमिति । कचिद्बलदेवस्यांशत्वेन शेष उक्तो यथा
(५) भगवद्दीक्षितनिर्मयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

वासुदेवकलानन्त इत्यत्र—तस्मिन् शेषे सुप्तो हरिर्वासुदेवोवतारदशायां तस्मिन् सङ्कर्षण
आविष्ट इत्यर्थः ॥ का. २ ॥

अतोनुशयनं विष्णोर्वलभद्रेण नात्मनः । एकवत् प्रोच्यते कृष्णो द्विवल्लोकैः प्रतीयते ॥३॥

(१) श्रीप्रमुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अत्र पूर्वं शय्यारूपे सङ्कर्षणे शयानस्यावतारदशापन्ने तस्मिन्नावेशरूपा स्थितिरनुशयनं भवति । तथा चानुशयनस्यैव स्कन्धार्थत्वाद्बलदेवाविष्टवासुदेवकलाया एव लीला स्कन्धार्थः स्यादित्यत आहुरत इति । यतः शयानस्यावेशोत्तरोहेतोर्विष्णोः सात्त्विककल्पाधिष्ठानुरेव बलभद्रेण कृत्वानुशयनमुच्यते । नात्मनः पुरुषोत्तमस्य नेत्यर्थः । 'निरोधोऽस्यानुशयनमात्मन' इति मूलवाक्यादितिभावः । तेन नोक्तदूषणमितिभावः । तर्हि बलदेव एवं निरूपणे किं तात्पर्यं तदाह एकवदिति । पूर्वोक्तवासुदेवस्यांशत्वादंशशिनोश्च तादात्म्येनाभेदादेकवदेव प्रोच्यते तेन तत्रापि तथानिरूपणमित्यर्थः । अतस्तत्रैवमपि मूलचरित्रमेवेतिभावः । नन्वेवं लोके न प्रतीयत इत्यत आह कृष्ण इति । यथांशत्वेनैक्येपि स्वरूपे द्वैविध्यप्रतीतिस्तथा चरित्रेपीत्यर्थः ॥ का. ३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नन्वत्र वासुदेवांशस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यां विवेचयन्स्वप्न पूर्वत्यादि । आवेशरूपा स्थितिरिति । बह्वचयोगोलकन्यायेन स्थितिः । लीला स्कन्धार्थः स्यादिति । तल्लीलात्वेन रूपेण स्कन्धार्थः स्वाश्र तु पुरुषोत्तमलीलात्वेन रूपेण । तथा सति स्कन्धार्थाननुगम इत्यर्थः । नोक्तदूषणमिति । तेन रूपेण स्कन्धार्थत्वाभावात् प्रतिपाद्याननुगमरूपं दूषणमित्यर्थः । तर्हीत्यादि । यदि बलदेवेन पुरुषोत्तमस्य नानुशयनं तर्हि बलदेवेनानुशयननिरूपणे किं तात्पर्यमित्यर्थः । एकवदिति । यथानन्दमयविद्यासद्विद्याशाण्डिल्यविद्याप्रभृतिषु तत्तत्प्रकारभेदेन भिन्नतया प्रतीयमानमपि सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वादेकमेव ब्रह्मोच्यते तद्वदित्यर्थः । तदेतत् स्फुटीकुर्वन्ति पूर्वोक्तेत्यादि । अंशत्वादिति । पुरुषोत्तमांशत्वात् । तत्रापि तथानिरूपणमिति । बलदेवेपि तदावेशनिरूपणम् । अत इति । यतोऽंशत्वात् । अंशत्वात् । तत्रापि तथानिरूपणमिति । परम्परया तथा । तथा च न प्रतिपाद्याननुगमेनापि स्कन्धार्थाद्बहिर्भाव इत्यर्थः । तेन तद्द्वारा यो भक्तनिरोधः सोपि मूलचरित्रत्वेनैव फलिष्यतीति तात्पर्यमितिभावः । एषमिति । बलदेवचरित्रमूलचरित्रयोरैक्यम् । यथेत्यादि । तथा च लोको बाह्यमेव शृङ्गाति नान्तरमतस्तत्रतीत्या न चरित्रैक्यमितिभावः ॥ का. ३ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

एकवदिति । कृष्णो यथेति । शेषटिप्पणीव्याख्यानादवगन्तव्यः । यथा कृष्णस्वरूपं बलकृष्णभेदेन लोकैर्द्विवत् प्रतीयते वस्तुतस्त्वंशांशिनोभेदादेकवदेव प्रोच्यते तथा तयोश्चरित्रमपि लोकैर्द्विवत् प्रतीयते वस्तुतस्त्वेकमेवेत्यर्थः । अंशशिनोर्भेदाभेदमभिप्रेत्योभयत्रापि वृत्तिप्रत्यय उक्तः ॥ का. ३ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

बलदेवस्तुतौ दशमोसरावै यद्युनावाक्यं 'यस्यैकांशेन विभृता जगती जगतः पते'रिति । एकांशेन शेषेणेत्यर्थः । शेषस्तु सङ्कर्षणव्यूहस्याः । यतः शेषस्य सङ्कर्षणसहितस्यावतारो बलदेव इति यदुक्तं तद्युक्तमेव ॥ २४ ॥

(५) भगवद्दीक्षितभैरवराजमिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अत्र पूर्वं शय्यारूपे सङ्कर्षणे शयानस्यावतारदशापन्ने तस्मिन्नावेशरूपा स्थितिरनु पश्चात् शयनं भवति । तथा चानुशयनस्यैव स्कन्धार्थत्वाद्बलदेवाविष्टवासु-

देवक्यां शयनस्यैव सम्भवो न हरेः स्मृतः ।

(१) श्रीप्रमुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अत एव यथा चतुर्व्यूहरूपेण प्राकट्यं मथुरायां पुरुषोत्तमस्य ब्रजे तथान्नापीत्याह देवक्यामिति ॥ का. ४ ॥ २४ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

एकस्यैवानेकत्वे दृष्टान्तं वक्तुमाहुः अत एवेत्यादि । यत एकस्यैव द्विधात्वं न तु द्वित्वमत एव । यथा चतुर्व्यूहरूपेण प्राकट्यं मथुरायां व्यूहान् बहिरवस्थाप्यान्तः स्वस्य प्राकट्यं ब्रजे चैतद्वैपरीत्येन पुरुषोत्तमस्य तथान्नापि द्विरूपेण प्राकट्येपि वस्तुतः स्वरूपैक्यमित्यर्थः । देवक्यामिति कारिकाार्थस्तु—देवक्यां शयनस्य शेषस्यैव सम्भवो न हरेः शयानस्य । तत्र प्रमाणमाहुः स्मृत इति । 'देवक्या जठरे गर्भं शेषाख्यं धाम मामक'मित्याज्ञास्मरणात् ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

शयनस्यैवेति । शेषाविष्टसङ्कर्षणस्य न तु वासुदेवांशस्यैवकारः । स्मृतः 'सप्तमो वैष्णवं धाम यमनन्तं प्रचक्षत' इतिवाक्येन 'देवक्या जठरे गर्भं शेषाख्यं धाम मामक'मिति भगवद्वाक्येन चेतिशेषः । वाक्यद्वये देवक्यां निविष्टस्य धामत्वमात्रोक्तेरितिभावः । यद्यपि केवलशेषस्यापि धामत्वं तथापि 'गर्भसङ्कर्षणात् वै प्राहुः सङ्कर्षण'मितिवाक्यात् सङ्कर्षणस्यापि देवक्यां सम्भवो ज्ञेयः । अपरस्येति वासुदेवांशस्येत्यर्थः । इति कर्षणसमये वासुदेवांशस्याभावाद्धेतोर्वासुदेवस्य मोक्षदातुर्माया-निवारकस्य मायाकृतकर्षणाद्धीनता मायातो दौर्बल्यं स्यादित्याशङ्का नेत्यर्थः । व्यूहत्रयस्य सत्त्वरजस्तमोभेदभिन्नस्य न मायाविरोधित्वं वासुदेवस्य तु निर्गुणस्य मोक्षार्थं मायाविरोधित्वात्तत्र तद्दौर्बल्यं परिहरणीयमेवेतिभावः । ब्रजलीलायां बलदेवोपयोगस्यापि वक्ष्यमाणत्वाद्ब्रजशोद्धारस्य च 'गुणातीतस्वरूपेण तामसत्त्वाद्ब्रजस्थिता निरुद्धा' इत्यादिना वासुदेवकार्यत्वेन वक्ष्यमाणत्वाद्बलदेवे वासुदेवांशस्याप्याविर्भावो वाच्यः स रोहिण्यां जात इति ज्ञेयम् ।

अत्र टिप्पण्यां चतुर्व्यूहरूपेणेति यद्यपि वासुदेवप्राकट्यं ब्रज एवेति वक्ष्यते तथापि व्यापिवैकुण्ठाद्वासुदेवदृष्टवतीर्यादौ स्वकार्यं देवकीमृत्युनिवारणं कृतवानिति निबन्धे निरूपणात् कार्यतो-न्तःप्राकट्यं वसुदेवहृदि स्वरूपतो बहिःप्राकट्यमादौ ब्रज एवेति ज्ञेयम् । पुरुषोत्तमस्येति केवलस्ये-

(५) भगवद्दीक्षितभैरवराजमिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

देवकलाया एव लीला स्कन्धार्थः स्यादित्यत आहुरत इति । यतः शयानस्यावेशोत्तरो हेतोर्विष्णोः सात्त्विककल्पस्याधिष्ठानुरेव बलभद्रेण कृत्वानुशयनमुच्यते । नात्मनः पुरुषोत्तमस्य नेत्यर्थः । तर्हि बलदेव एवमनुशयननिरूपणे किं तात्पर्यं तदाहुरेकवदिति । यथा कृष्णस्वरूपं बलकृष्णभेदेन लोके द्विवत् प्रतीयते वस्तुतस्त्वंशांशिनोर्भेदादेकवदेव शक्ये प्रोच्यते तथा तयोश्चरित्रमप्यंशशिनोर्भेदालोके द्विवत् प्रतीयते वस्तुतस्त्वेकवदेवेत्यर्थः । तथा च बलदेवचरित्रमप्यंशशिनोर्भेदान्मूलचरित्रत्वेन स्कन्धार्थो न तु सातन्त्र्येण स्कन्धार्थ इत्यर्थः ॥ का. ३ ॥

देवक्यामिति । शयनस्यैवेति । शय्यारूपस्य सङ्कर्षणस्य न तु वासुदेवस्यैवकारः । एवकारार्थं विशदयन्ति न हरेरिति । वासुदेवस्य नेत्यर्थः । अपरस्येति । वासुदेवांशस्य

रोहिण्यामपरस्येति कर्षणाच्चैव हीनता ॥ ४ ॥

तं सङ्कर्षणमन्यस्मान्नतया ज्ञातुं विशिनष्टि वासुदेव इति । वासुदेवस्य प्रथमतः कला धर्मरूपः । सोपि शयनरूप इत्यनन्तः कालात्मा । स हि स्वाश्रय एव शेते । तत्राधिदैविकरूपमपि स्थितमिति ज्ञापयितुमाह सहस्रचदन इति । सङ्कर्षणो हि सहस्रचदनो वेदात्मा । शेषोपि केवलस्तथा भवतीति तद्भावावृत्त्यर्थमाह स्वराडिति । यः स्वर्गेऽपि राजते । सङ्कर्षणरूपो यः "सितकृष्णकेशः" सोऽग्रतो भविता । ननु तेनैव चरितार्थत्वे किं भगवदवतारेणेत्याशङ्क्याह देव इति । स हि देवरूपेणैवावतीर्णो नाधिक कार्यं करिष्यति । तर्हि किं तदवतारेणेत्याशङ्क्याह हरः प्रियचिकीर्षयेति । स हि भग-

(२) श्रीपुरुहोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

रोहिण्यामपरस्य हर्यशस्य । इति अस्माद्धेतोः । कर्षणात् मायाकृताच्छेषांशस्य कर्षणात् । रोहिणीगर्भस्य हीनता मायाधीनता नेत्येवं—बोध्यः । एवं चात्र द्वयोः पृथग्गर्भवोध-नाच्छ्रीरोहिणीगर्भस्याकस्मिकत्वशङ्काप्रयुक्ता हीनतापि वारिता । अतो गर्भसम्भवोत्तरमेव रोहिण्याः श्रीगोकुले स्थापनमन्यासामन्यत्रेति बोध्यम् ॥ का. ४ ॥

व्याख्याने—स्थितमिति । अविनाभावेन स्थितम् । स्वर्गेऽपीति । सङ्कर्षणस्य यत् स्वं स्थानं तस्मिन्नपीत्यर्थः । दैत्यानां सुखार्थं इति । तेषां कालं प्राप्यैव भगवत्प्राप्तेस्तथा । तदिदं 'मन्येसुरान् भागवता' नित्यत्र तृतीयस्कन्ध उपपादितम् ॥ २४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्यर्थः । नन्वत्र वासुदेवप्राकट्यमप्यस्तीति चेदत्रैवं ज्ञेयम् । प्राकट्यं द्वेषा कार्यतः स्वरूपतश्च । तत्र कार्यतःप्राकट्ये व्यूहचतुष्टयप्राकट्यं मथुरायाम् । पुरुषोत्तमस्य ब्रजे । प्राथमिकतत्त्वकार्यस्य तत्र तत्रैव जातत्वात् । स्वरूपतःप्राकट्यं तु व्यूहत्रयविशिष्टपुरुषोत्तमस्य मथुरायाम् । वासुदेवविशिष्टपुरुषोत्तमस्य ब्रजे । तत्र कार्यतःप्राकट्यमत्रोच्यते । तथा च वासुदेवस्यादौ ब्रज एव बहिःप्राकट्येपि तत्कार्यमादौ मथु-रायामेव जातमिति निबन्धे स्फुटम् । पुरुषोत्तमकार्यं तु निःसाधनजनोद्धरणमादौ ब्रज एव जातमिति ।

सुबोधिन्यां सोपीति । अंशरूपोपि स शय्यारूपो भवतीतिहेतोरनन्त इतिविशेषण-मुक्तमित्यर्थः । आद्यविशेषणकथने हेतुमाहुः स हीति । हि यतः स भगवान् स्वाश्रयः शेतेतस्त-च्छय्यायास्तत्कलात्वं वक्तव्यमित्यर्थः । अन्यविशेषणेभ्यः प्रथमत इत्यर्थः । वेदात्मेति । 'सहस्रशीर्षे-त्यादिवेदस्यात्मा तन्मतिपाद्य इत्यर्थः । यः स्वर्गेऽपीति । खेन राजत इतिविग्रहः । शेषो हि स्वफण-स्थितमणिना राजते । तदुक्तं पञ्चमस्कन्धे । अस्य स्वत एव राजनकथनात् स्वर्गादिलोकेष्वपि राजते न तु शेषवत् पातालमात्र इत्याशयेन स्वर्गेऽपीत्युक्तम् । तथा च खेन राजनकथनात्त्रायं केवलशेष इतिभावः । देवरूपेणेति । साक्षिरूपेणेत्यर्थः । अत एव लीलासु साक्षिवत् तत्स्थितिं वक्ष्यति । लीलां तु भगव-

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

रोहिण्यां सम्भव इत्यर्थः । इतिहेतोः कर्षणसमये वासुदेवांशस्याभावाद्वासुदेवस्य मोक्षदातुर्माया-निवारकस्य मायाकृतकर्षणाद्धीनता मायातो दौर्बल्यं स्यादित्याशङ्का नेत्यर्थः ॥ २४ ॥

वान् सर्वेषां दुःखहर्ता । दैत्यानां सुखार्थं भूभारहरणार्थं च साहाय्यकरणाद्भगवतः प्रियं करिष्यतीति ॥ २४ ॥

एवं संसामग्रीकस्य गमने सर्वमुक्तिर्भविष्यतीत्याशङ्क्यामाह विष्णोरिति ।

विष्णोर्माया भगवती यया सम्मोहितं जगत् ।

आदिष्टा प्रभुणांशेन कार्यार्थं सा भविष्यति ॥ २५ ॥

यो हि विष्णुर्मायोद्घाटनेनावतरिष्यति सा तदंशभूता माया कार्यार्थं भविष्यति । सापि भगवती पद्भुणैश्वर्ययुक्ता भगवत्प्रसादात् । अतस्तस्याः स्वस्थानत्यागेन गमनेपि न दोषः । अत्रापि स्थास्यति कार्यमपि करिष्यतीति । सर्वमुक्त्यभावश्च तत एव भविष्यतीत्याह यया सम्मोहितं जगदिति । कदाचित् तस्या अनागमनशङ्कां व्यावर्तयति आदिष्टा प्रभुणेति । अनेन यत्र सर्वव्यामोहिका भगवदाज्ञयावतीर्णा तत्र के भवन्त इति गर्वाभावोपि ज्ञापितः । कार्यं यशोदायाः स्तन्यं सङ्कर्षणं कंसादिव्यामोहो वसुदेवादिमोचनमिति ॥ २५ ॥

एवं सर्वान् ज्ञापयित्वा ब्रह्मा ततो निर्गत इत्याह इत्यादिश्येति ।

श्रीशुक उवाच—इत्यादिश्यामरगणान् प्रजापतिपतिर्विभुः ।

आश्रास्य च महीं गीर्भिः स्वधाम परमं ययौ ॥ २६ ॥

अनेकविधा देवाः । ते च स्वस्वमुख्याज्ञाकारिणः । अत एव सर्वानेवं गणपतीनाज्ञा-पितवानित्याह अमरगणानिति । तर्हि ब्रह्मणः कथं नावतार इत्याशङ्क्याह प्रजापति-पतिरिति । प्रजापतीनां स नियन्ता । अन्यथा सृष्टिर्न स्यादित्यर्थः । ननु साक्षाद्भगवता नोक्तमिति देवा न करिष्यन्तीत्याशङ्क्याह विभुरिति । ब्रह्मा स्वत एव समर्थो देवाना-ज्ञापयितुम् । अनेनैव वृत्तान्तेन भूमिः कृतार्था जाता तथापि गीर्भिरपि महीमाश्रास्य स्वधाम सत्यलोकाख्यं ययौ । गीर्भिरिति भूमेः प्रशंसावाक्यानि बहून्युक्तानीति ज्ञायते । भूमौ भगवदागमनं पूर्वं न सम्भावितमधुना जातमिति तद्भागाभिनन्दनं युक्तमिति ॥ २६ ॥

(२) श्रीपुरुहोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विष्णोर्मायेत्यत्र—तदंशभूतेति । तदंशेति । उद्घाटनेन राशिभूतो योऽंशस्तदात्मिका । इदं च अंशेनेतिपदस्य विवरणम् ॥ २५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

दावेशेन । सर्वेषामिति दैत्यानां भूमेश्चेत्यर्थः । सुखार्थं इति मोक्षार्थं इत्यर्थः । प्रलम्बादीनां मोक्ष-दाने तद्द्वेषेन साहाय्यं भूमेर्भाररूपदुःखहरणे जरासन्धादिभिः सह युद्धेन साहाय्यं ज्ञेयम् ॥ २४ ॥

विष्णोर्मायेत्यत्र—सा तदंशभूतेति । उद्घाटितो योऽंशस्तद्वैत्यर्थः । तथा च मातृषाकारक-स्वरूपप्राकट्यार्थं तदाकारकतावदंशोद्घाटनमतः सा तदाकारकतावत्परिमाणकरूपेत्यर्थः । न दोष इति । यथा पुरुषोत्तमो भगवत्त्वेन सर्वसामर्थ्यवांस्तथा सापि भगवतीत्वेन सर्वसामर्थ्यवत्यत्रापि व्यापिवैकुण्ठेपि स्थास्यति भूमौ कार्यं यशोदास्तन्यादिकं च करिष्यतीतिहेतोरवतरणार्थं भूमौ गमनेपि स्वस्य प्रकटस्वरूपस्य स्थानस्य व्यापिवैकुण्ठस्य त्यागेन प्राप्तः परिच्छिन्नत्वलक्षणो दोषो नेत्यन्वयः ॥ २५ ॥

इत्यादिश्येत्यत्रापि पूर्वं न जातमिति । अंशकलावतार एवान्यदा जात इतिभावः ॥ २६ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितकलाञ्जलिभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

प्रजापतिपतिरित्यस्य व्याख्याने—प्रजापतीनां स नियन्तेत्यादि । सर्वे देवा

एवं भूमेः सान्त्वनमुक्त्वा देवक्याः सान्त्वनं वक्तुं तस्याः प्रथमं दुःखप्रापणोपाय-
माह शूरसेन इति दशभिः ।

शूरसेनो यदुपतिर्भथुरामावसन् पुरीम् ।

माथुरान् शूरसेनांश्च विषयान् बुभुजे पुरा ॥ २७ ॥

सहस्राजुनस्य पुत्राणां मध्ये ये पञ्चोर्वरितास्तेषां द्वितीयः शूरसेनः । यादवानां
राज्यं ययातिना निवारितम् । ततः पुष्ट्यैव राज्यम् । यो महान् भगवदंशो भवति स
राजेति । तत्र सहस्राजुनो भगवदंशः पुष्ट्या राजा बभूव । स जीवन्नेव शूरसेनाय मण्डल-
द्वयं दत्तवान् मथुराशूरसेनात्मकम् । ज्येष्ठस्तु माहिष्मत्यामेव ।

सर्वोत्कर्षे तु यद्दुःखं तद्दुःखं स्वल्पके स्मृतम् ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

शूरसेनो यदुपतिस्त्रिभुवनं—ननु मातृचरणानां दुःखप्रापणोपायमात्रं ह्यत्र वाच्यं तनु
विवाहं कृत्वा गृहगमनसमये तथाकाशवाण्यमृदिलेतावतैवोक्तं भवतीति देशकालावस्थादिभिः
सर्वोत्कर्षवर्णनं व्यर्थमित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः सर्वोत्कर्षे त्वित्यनेन । भगवदाविर्भावस्थानमिति
यथा वसुदेवजन्मसमय आनका दुन्दुभ्यश्च नेदुरिति सर्वत्रोत्कर्षो लोके ज्ञातस्तथा स्त्रिया मर्तृगृह
एव पुत्रजन्म भवति तत्र विवाहो निमित्तमिति तं कृत्वा तद्गृहगमनसमये मातुः सर्वोत्कर्षे भगवता
सम्पादिते सति यद्दुःखमुपस्थितं तत् स्वल्पके निमित्ते शीघ्रमनायासेन भगवता निरसितुं योग्ये सति

(२) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

शूरसेन इत्यस्याभासे—दुःखेति । ननु दुःखस्याध्यायार्थत्वात् सान्त्वनस्य दुःखाङ्गत्वं युक्तं न
तु दुःखस्य सान्त्वनाङ्गत्वं तत् कथमत्र तयोक्तमिति चेदत्रैवं ज्ञेयम् । अध्यायार्थभूतं मातृदुःखमुपसंहारे
वक्तव्यं देवकीं वसुदेवं चेत्यनेन । तत्रापण उपायोत्रोच्यते । तथा च दुःखस्य न सान्त्वनाङ्गत्वं
किन्तुपायस्य । उपायकथनं सान्त्वनकथनार्थमित्यर्थः । तथा चैतत्सान्त्वनपूर्वकमुपसंहारोक्तं महद्दुःखमव-
तारहेतुत्वाद्ध्ययार्थस्तादृशदुःखाङ्गवताराङ्गनिरोधरूपा 'नन्दस्य हरेर्लीला शाश्वतार्थ' इति सप्तार्थसङ्घटि-
रिति दुःखप्रापणोपाय आकाशवाणी तस्याः स्वल्पकत्वज्ञापनाय पूर्वं सप्त श्लोकास्तत्कार्यं नवमे दशमे
सान्त्वनारम्भः । एवं सान्त्वनविशिष्टो भगवन्निरस्यः सकार्यं आकाशवाणीरूप उपायो दशश्लोकानां
महावाक्यार्थः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालसुबोधिनीयोजना श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भगवत्सेवका भगवदाज्ञायावतीर्णा इति ब्रह्मणोपि भगवत्सेवकत्वात् तस्य कथं नावतार इत्याशङ्क्य
प्रजापतिरित्युक्तं मूले । तथा च प्रजापतीनां सर्वेषां नियमनेन तद्वारा सृष्टिकारणार्थं ब्रह्मणोवतारा-
भावो युक्त इति भगवता नावतारित इति ज्ञेयम् । अन्यथा भगवदाज्ञाया अनुलङ्घयत्वाद्ब्रह्माप्यवतरेत् ।
तथा सति प्रजानां स्वच्छन्दतापत्या सृष्टिकार्यं न चलेदिति भावः ॥ २६ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

शूरसेनो यदुपतिरित्यत्र—सर्वोत्कर्षे त्वित्यादि । सर्वोत्कर्षे तु यद् दुःखं तद्
दुःखं स्वल्पके स्मृतम् । देशकालावस्थादिभिर्भगवता मातुः सर्वोत्कर्षे सम्पादिते दुःखमुप-
स्थितं तत् स्वल्पके निमित्ते शीघ्रमनायासेन भगवता निरसितुं योग्ये सति भवतीति भगवन्मार्गे
शास्त्रे निरूपितमित्यत्रापि न काचिच्चिन्तेति भावः । एतदेव ज्ञापयितुं देशकालावस्थादिभिर्मातु-
रुत्कर्षः सम्पाद्यत इत्यर्थः ।

देशतः कालतश्चैव अवस्थातः स्वतो न्यतः ॥ १ ॥

द्रव्यतो मानतश्चेति ससैव सुखदाः स्मृताः ।

तथाभूता शब्दवशात् प्राप्ता दुःखं तदा पतिः ॥ २ ॥

प्रतिक्रियां समारेभे नवभिश्च प्रतिक्रिया ॥ २३ ॥

तत्र प्रथमं देशस्योत्कर्ष उच्यते । पूर्वं शूरसेनः शत्रुघ्ननिर्मितायां मथुरायां तत्रत्य-
मानन्दमनुभूय निवासं कृतवान् । स च यदुपतिः । यादवानां प्रभुः । तत्रान्ना जातानपि
शूरसेनान् विसृज्य मथुरामेवावसन् उभयान् देशान् बुभुजे । अनेन यादवानां मथुरा
स्वदेश इत्युक्तम् ॥ २७ ॥

कालभेदेनापि सा महती जातेत्याह राजधानीति ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भवतीति भगवन्मार्गे शास्त्रे निरूपितमित्यत्रापि न काचिच्चिन्तेतिज्ञापनाय तद्दर्शनमित्यर्थः । सुष्ठु
अल्पकमतिस्सूक्ष्मं दुर्ज्ञेयमितियावत् । तादृशे निमित्ते सतीत्यर्थः । भक्तदुःखं विना भगवदाविर्भावो
न भवतीति तदर्थं तत्कथनमित्यपि तात्पर्यं ज्ञेयम् । देशतः कालत इत्यादि । ससैव सुखदा
इत्युक्त एकस्य द्वयोर्वापि सुखदत्वं सम्भवतीति नायं नियम इत्याशङ्क्य निमित्तानां तावद्रूपत्वात्तथेति
बोधयितुं तान्येवोक्तानि देशत इत्यादिना । अथवा 'सर्वविभक्तिस्तसिलिति केचि'दितिवाक्यादत्र
प्रथमातस्तसिलिति ज्ञेयम् ॥ २७ ॥

(२) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भवान्तरवाक्यार्थानाहुर्देशत इति । सर्वोत्कर्ष इत्यस्य टिप्पण्यां भक्तदुःखमिति ।
सर्वोत्कर्षस्य स्वल्पायमानेपि महद्दुःखकथनार्थमपि सर्वोत्कर्षवर्णनमित्यर्थः । अवस्थातः स्वतश्चैवेकेन
द्रव्यकृतो द्वाभ्यामिति विभागः ॥ २७ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अथवा सर्वोत्कर्षस्य स्वल्पकेप्यपमाने महद्दुःखं भवतीति महादुःखकथनार्थमपि सर्वोत्कर्ष-
वर्णनमित्यर्थः । एतदेवोक्तं टिप्पण्यां भक्तदुःखं विनेत्यादिना । तद्देशतइत्यादि । देशतः
कालतश्चैवेत्यादि । 'शूरसेनो यदुपति'रित्यनेन देशोत्कर्षः । 'राजधानी'तिश्लोकेन कालोत्कर्षः ।
'तस्यां तु कर्हिचि'दित्यर्थेनावस्थोत्कर्षः । 'देवक्या सूर्ये'तिद्वितीयायैव स्वत उत्कर्ष उक्तः ।
'उग्रसेनसुतः कंस' इत्यनेनान्यत उत्कर्षः । 'चतुःशतं पारिवर्ह'मित्यादिश्लोकद्वयेन द्रव्योत्कर्षः ।
'शङ्खतूर्य'तिश्लोकेन मानोत्कर्षः । तथाभूतेति । तथाभूता शब्दवशात् प्राप्ता दुःखं तदा
पतिः । प्रतिक्रियां समारेभे नवभिश्च प्रतिक्रिया । तथाभूता भगवता देशकालाद्यु-
त्कर्ष प्रापिता देवकी शब्दवशादाकाशवाणीवशाद् दुःखं प्राप्ता तदा पतिर्वसुदेवः प्रतिक्रियां
समारंभे । सा च प्रतिक्रिया 'श्लाघनीयगुणः शूरै'रित्यादिभिर्नवभिः श्लोकैः ॥ २७ ॥

राजधानी ततः साभूत् सर्वथादवभूभुजाम् ।

मथुरा भगवान् यत्र नित्यं सन्निहितो हरिः ॥ २८ ॥

ततः प्रभृति यावन्तो राजानः कंसपर्यन्तं स्वबलाज्जाताः खण्डमण्डलाधिपतयस्तेषां तत्राल्यन्तं सुखानुभवान्मथुरैव राजधान्यभूत् । सर्वे च ते यादवभूभुजश्च । ततः शूरसेनप्रभृति । राजा धीयते प्रीयते यस्यामिति सा राजधानी । निधीयते पंड्याभिषिक्तः क्रियत इति वा । अनेन तत्र राज्यलक्ष्म्या नित्यं स्थानमित्युक्तम् । तत्र स्थितानामानन्दे हेतुर्भगवान् । यत्र नित्यं सन्निहित इति ।

सर्वतत्त्वेषु यो विष्टः स भूमावपि सङ्गतः ।

स नित्यं क्वचिदेवास्ति तत्स्थानं मथुरा स्मृता ॥ १ ॥

तत्र स्थित्वा द्वयं चक्रे सर्वेषां सकलं हितम् ।

सर्वदुःखनिवृत्तिं च तत्र चेहुःखसम्भवः ॥ २ ॥

प्रतीकाराः सर्व एव मर्यादामार्गसम्भवाः ।

व्यर्था जाताः सर्वथेतिज्ञापनार्थं निरूपितम् ॥ ३ ॥

श्रीरङ्गादिष्वपि नारायणस्य ब्रह्माण्डविग्रहस्य सान्निध्यम् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

राजधानीत्यत्र—तत इति पूर्वावधिबोधकं पदं कालत उत्कर्षसमर्पकं बहुकालमारभ्य

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

राजधानीत्यत्र—व्यापकत्वात् सर्वत्रास्ति तस्य मथुरायां विशेषं विवृण्वन्ति सर्वतत्त्वे-
ष्विति । 'त्रयोविंशतितत्त्वानां गणं युगपदाविशदि'तिवाक्याद्भूमावपि भगवानाविष्टः । स तु क्वचिदेव
देशे तिष्ठति देहाविष्टजीववत् । तथा च कारणरूपेण सर्वत्र स्थितावप्यनुप्रविष्टरूपेण मथुरायामेव
तिष्ठतीत्यर्थः । अस्या भूमेः पञ्चीकृतत्वेषु तस्या भूमेरुपादानत्वात् तद्द्वारात्राप्यावेशः । यद्यपि
जलादिकमप्युपादानं तथापि भूम्यंशस्याधिकत्वात्तदाविष्टस्यैव स्थितिरुक्तेतिभावः । भगवान्
हरिरितिपदद्वयस्यार्थमाहुर्द्वयं चक्र इति । दुःखसम्भव इति । दुःखस्य सम्भवो यस्मात्तादृशो
भगवतिरोभावो नित्यसन्निधिदेशेपि चेजात इत्यर्थः । निरूपितमिति । सान्निध्यमितिशेषः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

सर्वतत्त्वेषु यो विष्ट इति । अत्रेदं विचार्यते मथुरायां 'नित्यं सन्निहितो हरि'रितिवाक्याद्भगव-
त्सन्निधानमस्ति तत् केन रूपेणेत्याकाङ्क्षायां सान्निध्यकृत्स्वरूपं विवृण्वन्ति सर्वतत्त्वेष्वित्यादिना ।

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

राजधानी ततः साभूदित्यत्र—सर्वतत्त्वेष्विति । सर्वतत्त्वेषु यो विष्ट इत्यादि । 'त्रयो-
विंशतितत्त्वानां गणं युगपदाविशदि'तिवाक्यात् स भूमावपि सङ्गतः । स नित्यं क्वचिदेवास्ति
तत्स्थानं मथुरा स्मृतेति । हृदयदेशे देहाविष्टजीववत् । तथा च कारणरूपेण सर्वत्र तथाप्यनु-
प्रवेशरूपेण मथुरायामेव तिष्ठतीत्यर्थः । तत्र स्थित्वा द्वयं चक्र इति । प्रतीकाराः सर्व एव
मर्यादामार्गसम्भवाः । व्यर्था जाताः सर्वथेतिज्ञापनार्थं निरूपितम् । मथुरा

देशकालादिमध्यस्थः षडङ्गत्वं य आगतः ।

सोन्यत्र सर्वदेशेषु शालग्रामादिषु स्थितः ॥ ४ ॥ २८ ॥

तस्या अवस्थोत्कर्षमाह तस्यामिति ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

राजधानीत्वादोध्यम् । ननु श्रीरङ्गादिषु देशान्तरेष्वपि भगवत्सान्निध्यस्योक्तत्वाद्न को विशेष इत्यत
धाहुर्देशकालादीत्यादि । तथा चाङ्गभूतात् प्रधानभूतोधिक इति तेनैव चेन्न सुखं तदाङ्गभूतात्
कृतः सुखं भवतीतिज्ञापनायेदमुक्तम् । तेन तापनीयोक्ताभ्यो द्वादशभूतिभ्योपि न सुखमिति
ज्ञापितम् ॥ २८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रसङ्गात्तीर्थान्तरसान्निध्यमपि विवृण्वन्ति श्रीरङ्गादिष्विति । ब्रह्माण्डं विग्रहो यस्य । पूर्वमचेतने
ब्रह्माण्ड आविष्टस्येत्यर्थः । तर्हि देशान्तरे भगवत्पूजादिकं न स्यादित्याशङ्क्य तदपि व्यवस्थापयति
देशेति । तीर्थान्तरदेशेषु 'देशः कालः पृथग्द्रव्यमि'तिवाक्याद्देशादिषडङ्गरूपो यो भगवान् स
शालग्रामादिषु स्थितः । 'द्या गतिनिवृत्तौ' तिरोभावरहितो नित्यसन्निहित इत्यर्थः । मूर्तौ
विसर्जनविकल्पादाधिर्भावतिरोभाववानिति शालग्रामेत्युक्तम् । आदिपदेनैकादश्यादिकाले
तुलयादिद्रव्ये शमादिगुणवति कर्तारि गोपालादिमन्त्रे पूजादिकर्मणि तत्तद्रूपो भगवान् स्थित
इत्युक्तम् ॥ २८ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तत् सृष्ट्यारम्भे 'तदेवानुप्राविशत्' 'त्रयोविंशतितत्त्वानां गणं युगपदाविशदि'त्वादिश्रुतिपुराणवाक्येभ्यः
सर्वतत्त्वेषु भगवानाविष्ट इति तन्मध्यपातिन्यां भुव्यपि प्रविष्टः । स चान्तर्यामी । अतोन्तर्यामी यथा
देहे प्रविष्टोपि 'गुहां प्रविष्टा'वितिश्रुतेर्देहेकदेशेऽन्तःकरणेभिव्यक्तो भवति तथा सर्वत्र भुवि तिष्ठन्नपि
भूम्येकदेशे मथुरायामेवाभिव्यक्तो 'नित्यं सन्निहितो हरि'रितिवाक्यादितिभावः ॥ २८ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

भगवान् यत्रैत्यत्रोक्तस्य भगवानितिहरिरितिपदद्वयस्यार्थमाहुर्द्वयं चक्र इति । तत्र नित्यं
भगवत्सान्निध्यवत्यां मथुरायामपि दुःखसम्भवश्चेत् तदा सर्व एव प्रतीकारा व्यर्था इतिज्ञाप-
नार्थं निरूपितम् । सान्निध्यमितिशेषः । वक्ष्यन्ति च 'तस्यां तु कर्हिचिञ्चौरि'रित्यत्र 'सर्वान-
शान् सर्वतो भगवान् स्वावतारार्थमाचकर्षे'ति । एतद्विषयं च 'पूर्वसान्निध्ये सति भक्तदुःखाभावे
स्वावतारो न सम्भवतीति तदर्थं तत्सान्निध्यं दूरीकृतवानग्रे च तत्रयोजनाभावात् स्वस्मिन्नेव लीनं
कृतवानित्यर्थ' इति । पुनरत्रैव चाग्रे देशकालेत्यादि । देशकालादिमध्यस्थः षडङ्गत्वं
य आगतः सोन्यत्र सर्वदेशेषु शालग्रामादिषु स्थितः । एतेन प्रसङ्गाद्देशकालद्रव्यकर्तृ-
मन्त्रकर्मरूपेषु षट्सु वर्माङ्गेषु भगवत्सान्निध्यं विवृतम् । यो देशकालादिमध्यस्थः षडङ्गत्वं
प्राप्तः स भगवानन्यत्र तीर्थान्द्वयत्रापि शालग्रामादिषु स्थितः । नित्यं सन्निहित
इत्यर्थः ॥ २८ ॥

तस्यां तु कर्हिचिच्छौरिर्वसुदेवः कृतोद्ग्रहः ।

देवक्या सूर्यया सार्धं प्रयाणे रथमारुहत् ॥ २९ ॥

तुशब्दो दुःखपर्यवसानेन भगवत्कृतसुखव्यावृत्त्यर्थः । सर्वानंशान् सर्वतो भगवान् स्वावतारार्थमाचकर्षेतिज्ञापनार्थं वा तुशब्दः । कर्हिचित् कस्मिंश्चित्काले । पूर्वोक्ते वा । सुमुहूर्तादिकं न भवतीति कर्हिचिदित्युक्तम् । शौरिर्वसुदेवः शूरस्य पुत्रः । अन्येपि वसुदेवाः सन्तीति पितृनाम्ना तन्निवृत्तिः । वसुदेवभ्रातरौपि बहव इति वसुदेवपदम् । कृत उद्ग्रह उद्वाहो येन । देवक्या सूर्यया नवोदया सार्धं स्वगृहप्रयाणार्थं इवशुरदत्तं रथमारुहत् । विवाहोत्सवसमयो भर्तृसाञ्छ्रियं चोत्तमावस्था स्त्रियाः । देवक्या सूर्ययेति स्वत उत्कर्ष उक्तः । भर्तृप्राधान्यमपि पतिव्रतायामुत्कर्षहेतुः । यद्यपि देवको ज्येष्ठस्तथापि मर्यादाराज्यं न भवतीति उग्रसेन एव राजा कंसो वा ॥ २९ ॥

मुख्य एव व्यवहारे सम्बन्धहेतुर्लोकप्रसिद्धः । अत उग्रसेनपुत्रोपि कंसो देवकपुत्र्या देवक्या भ्रातृकार्यं कृतवानित्याह उग्रसेनसुत इति ।

उग्रसेनसुतः कंसः स्वसुः प्रियचिकीर्षया ।

रश्मीन् हयानां जग्राह रौक्मै रथशतैर्वृतः ॥ ३० ॥

स्वसुर्भगिन्या देवक्याः सम्माननरूपप्रियचिकीर्षया स्वयं हयानां रश्मीन् प्रग्रहान् जगृहे सूतो जात इत्यर्थः । केवलेन प्रतिष्ठा न भवतीति विशेषणम् । रौक्मैः सुवर्णपरिकरै रथशतैरनेकशतैरथैर्वृतो वेष्टितः । अनेन वसुदेव एव मुख्यो राजा कृतः । स्वयमपि दासभावं प्राप्त इति महत् सम्माननम् । अन्यत उत्कर्ष उक्तः ॥ ३० ॥

पितृकृतं द्रव्यकृतमुत्कर्षमाह चतुःशतमिति द्वाभ्याम् ।

चतुःशतं पारिवर्हं गजानां हेममालिनाम् ।

अश्वानामयुतं सार्धं रथानां च त्रिषट्शतम् ॥ ३१ ॥

दासीनां सुकुमारीणां द्वे शते समलङ्कृते ।

दुहित्रे देवकः प्रादात् यानैर्दुहितृवत्सलः ॥ ३२ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

तस्यां तु कर्हिचिदित्यस्य विवरणे—सर्वानित्याद्याचकर्षेत्यन्तम् । पूर्वसाञ्छ्रिये सति भक्तदुःखाभावे स्वावतारो न सम्भवतीति तदर्थं तत्साञ्छ्रियं दूरीकृतवान् । अग्रे च तत्प्रयोजनाभावात् स्वस्मिन्नेव लीनं कृतवानित्यर्थः ॥ २९ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तस्यां त्वित्यत्र—पूर्वोक्ते वेति । यस्मिन् भगवान् स्वावतारार्थं सर्वानंशानाचकर्षं तस्मिन् वेत्यर्थः ॥ २९ ॥

(३) श्रीमद्बलभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तस्यां त्वित्यत्र—तुशब्दस्य द्वितीयपक्षे 'कर्हिचिदि'त्यनेनान्वयो ज्ञेय इत्याशयेनाहुः पूर्वोक्ते वेति । सर्वांशकषणकाल इत्यर्थः ॥ २९ ॥

उग्रसेनसुत इत्यत्र—रथशतैरितिचहुवचनसार्धमाहुरनेकशतेति ॥ ३० ॥

१ उत्कर्ष हेतुरिति छ. २ मर्यादया राजमिति घ. झ. ३ जगृह इतिपाठः श्रीसुबोधिनीकारसम्मतः प्रतिभाति ।

क्षत्रिया हि चतुरङ्गिणीं सेनां विवाहे पारिवर्हं प्रयच्छन्ति वधूवरयोः सन्तोषार्थम् । तत्र पदातीनां स्थाने कन्याप्रीत्यर्थं दास्यो दत्ताः । हेम्नो माला येषां गजानाम् । अश्वानां पञ्चदश सहस्राणि । रथानां त्रिषट्शतमष्टादशशतम् ॥ ३१ ॥

दासीनां सखित्वज्ञापनाय सुकुमारत्वमलङ्करणं चोक्तम् । दास्यः कन्यायै केवलं दत्ता न तद्भर्त्रे । अतो न यथेष्टं तेन विनियोगः कर्तुं शक्यः । ननु देवक्या एव विवाहे कथमेतावद्दत्तवानित्याशङ्क्याह देवक इति । अत्यन्तमयं देवो भगवानत्रावतरि यतीति-ज्ञानयुक्तः । ता अपि दास्यो यानैर्दोलाभिः सहिताः । तासां तथाकरणे हेतुर्दुहितृवत्सल इति । स हि दुहितृषु वात्सल्ययुक्तः । तासामपि कन्यात्वादेवकीवाक्याद्वा तथा कृतवानित्यर्थः ॥ ३२ ॥

सम्माननामाह शङ्केति ।

शङ्कतूर्थमृदङ्गानि नेदुर्दुन्दुभयः समम् ।

प्रयाणप्रक्रमे तावद्वरवध्वोः सुमङ्गलम् ॥ ३३ ॥

शङ्को हि मुखवाद्यम् । तूरी हस्तवाद्यं मृदङ्गानि च । दुन्दुभयो दण्डवाद्यम् । सममेकदा । नैमित्तिकं तदित्याह प्रयाणप्रक्रम इति । वरवध्वोः सुमङ्गलं यथा भवति तथा नेदुः । अनेन शकुनमप्युक्तं पर्यवसानस्योत्तमत्वात् ॥ ३३ ॥

कालो ह्यत्र प्रतिबन्धको जात इति वक्तुं तस्याधिभौतिकः कालनेमिः कंसे निविष्टः शेत इति तत्प्रादुर्भावार्थं तदनुगुणदेवतायास्तदुत्कर्षमसहमानाया अकस्माद् वाक्यं जातमित्याह पथीति ।

पथि प्रग्रहिणं कंसमाभाष्याहाशरीरवाक् ।

अस्यास्त्वामष्टमो गर्भो हन्ता यां नैयसेबुध ॥ ३४ ॥

शोभातिशयो मध्येमार्गं प्रादुर्भूत इति पथ्येवोक्तवती न तु गृहे नापि गमनानन्तरम् । अनेनाधिभौतिकः कालोस्मिन्मार्गे बाधकः स प्रतिविधेय इति ज्ञापितम् । सर्व-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पथि प्रग्रहिणमित्यत्र—अनेनाधिभौतिकः काल इति । भगवत्प्रादुर्भावहेतुर्भक्तिमार्गीय-

(२) श्रीमद्बलभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

पथीत्यत्राभासे—वाक्यं जातमिति । अशरीरवाक्त्वात् स्वत एव जातमित्यर्थः । न तु गृह इति । कंसगृहे रहसीत्यर्थः । गमनानन्तरमिति । वसुदेवगृह इत्यर्थः । पथीत्यनेन गृहद्वयनिषेध उक्त इतिभावः । आधिभौतिक इति । कालाधिभौतिका दैत्याः साम्प्रतं यवनाः । तत्कृतः प्रतिबन्धः

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुमहोदयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

पथि प्रग्रहिणं कंसमित्यत्राभासे—तस्याधिभौतिकः कालनेमिरित्यादि । तस्येति काल-स्येत्यर्थः । कालो हि सर्वसम्बन्धितया गुणदोषाभ्यां संयुज्यते तदा गुणी दुष्टश्च भवति । तत्र दुष्टकाल-

१ तत्करण इति ट. २ तूर्थस्थाने दूरीतिपाठः श्रीसुबोधिनीसम्मतः प्रतिभाति । ३ बहस इत्येकदेशिनां पाठः ।

प्रकारेण प्रग्रहिणं रश्मिग्राहिणमाभाष्य रे रे कंसेति सावधानपर्यन्तमुक्त्वा । अशरीर-
वागाकाशवाणी । शरीरात् ताल्वोष्ठपुटाघातेन न निर्गता । तस्या वाक्यमाह अस्या
इति । अष्टमो गर्भ इति । सङ्ख्या निस्सन्दिग्धा । कन्या पुत्रो वेति न विशेष उक्तः ।
मध्ये भगवता तथा प्रेरिता । स बालक एव त्वां हन्ता हनिष्यति । दासीषु प्रेक्षिकासु
वेतिसन्देहव्युदासायाह यां नयस इति । न चेयं मम भगिनी न तथा कर्तुं दास्यतीति
वक्तव्यं यतस्त्वमवुधः । कस्यापि तत्त्वं न जानासीत्यर्थः । हे अबुधेतिसम्बोधनं वक्तु-
हितवज्ञापनाय ॥ ३४ ॥

ततो यज्जातं तदाह इत्युक्त इति ।

इत्युक्तः सखलः पापो भोजानां कुलपांसनः ।

भगिनीं हन्तुमारब्धः खङ्गपाणिः कचेग्रहीत् ॥ ३५ ॥

आकाशवाण्यास्त्वभिप्रायः सा स्वगृह एव स्थापनीयान्यदा वा किञ्चित् कर्तव्य-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

निवाहश्चेत्युभयोः साम्यादेतस्मन्निभमार्गे कालकृतप्रतिबन्धकयनेन भक्तिमार्गेपि तथात्वं ज्ञायत
इत्याशयेनेदमुक्तम् । एवं सत्यस्मिन्मार्गे भगवत्प्रापकमार्ग इत्यर्थः ॥ ३४ ॥

खङ्गपाणिः कचेग्रहीदित्यत्र—कचेषु किञ्चिदित्यादि । ग्रहणक्रियाकर्मत्वेपि कचानां

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्वमार्गे भवति । स उपायेन प्रतिनिधातव्यो न तु तदर्थं भगवान् प्रार्थनीयो वसुदेवोपायेनैव प्रति-
विधानकरणादितिभावः । स्वयमपि दासभावं प्राप्त इति पूर्वमुक्तत्वात् । प्रग्रहिणमित्यत्र 'निल-
योगे मत्वर्थीय इनि'रित्याशयेनाहुः सर्वेति । सतत्वमेव स्वस्याङ्गीकृतवानित्यर्थः । शरीरादिति ।
यद्यपि तदनुगुणदेवताया वाक् तथापि ताल्वाघाघातेन शरीरात् निर्गता किन्तु तदाघातव्यति-
रेकेण मुखनिवारादेवोद्गतैत्यर्थः । तथा च शरीरादया वाक् तद्व्यतिरिक्तेतिविग्रहः । तद्व्यतिरिक्ता
तद्विग्रहप्रकारिकैत्यर्थः । गर्भस्थेन हननमसम्भावितमित्याशयेनाहुर्बालक एवेति ॥ ३४ ॥

इत्युक्त इत्यत्र—तत इत्येतावतैव चारितार्थ्येपीत्युक्त इतिपूर्वातुवादस्य तात्पर्यमाहुराकाशेति ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

स्वाधिभौतिकः कालनेमिः । कृष्णावतारे निहतानां दैत्यानामाध्यात्मिकपक्षमर्यादाया दोषरूपत्वात् ।
अस्मिन्नवतारे नृणावर्तादयो यावन्तो हतास्ते सर्वे निरोध्यभक्तानां दोषरूपा 'लोभक्रोधादयो दैत्या'
इति कृष्णोपनिषद्भ्यः । अत एवाचार्यवैधेनुको देहाध्यासत्वेनोक्तः । 'लोभक्रोधादयो दैत्या' इतिश्रुतौ
'आदि'शब्देन सर्वेषां सङ्गहात् । तत्र कस्य दैत्यस्य का दोषरूपतेत्याकाङ्क्षायां तस्य तस्य दैत्यस्य
कार्यधर्मनामानि विचार्य तत्तद्दोषसाधर्म्यं विचार्य तत्तद्दोषरूपता वाच्या । यत्कार्य दम्भः करोति
तादृशं कार्यं यो दैत्यः करोति तस्य दम्भरूपता वाच्या । यथा सुबोधिन्यां बकासुरस्य दम्भरूपता
निरूपिता । एतावानेवांशष्टिपण्यामुपपाद्यते । सर्वत्र दैत्यानां दोषरूपत्वे प्रमाणं तु 'लोभक्रोधादयो
दैत्या' इतिश्रुतिर्बोधा । प्रकृते तु कालनेमिरितिनमैवाधिभौतिकरूपत्वं कालनेमेः प्रकाशयति । पथि
प्रग्रहिणमित्यत्र—आहेलेतावत्वे वक्तव्य आभाष्येतिपदस्य वैयर्थ्यमाशङ्क्य तस्यार्थकत्वायाह
रे रे कंसेति सावधानपर्यन्तमुक्त्वत्यनेन । अस्यास्त्वामष्टमो गर्भ इत्यत्र—गर्भेण मरणा-
सम्भवमाशङ्क्य स बाल एव त्वां हन्तेति गर्भपदतात्पर्यमुक्तम् ॥ ३४ ॥

मिति । कंसस्तु इत्युक्त एव सखलः कालनेमिसहितः । स प्रसिद्धो दिग्विजयी खलः
प्रकृत्या । भगिनीं हन्तुं खङ्गपाणिर्भूत्वा कचे केशपात्रे तामग्रहीत् । ननु महत्पार्थ कथं
करिष्यतीत्याशङ्काह पाप इति । निरन्तरपापकरणेन स पापात्मैव जातः । तस्मात् तस्य
शास्त्रं न बाधकम् । खलत्वाल्लोकोपि न बाधकः । वंशजा अपि न तस्य बाधका जाता
इत्याह भोजानां कुलपांसन इति । भोजवंशोद्भवा ये तेषां कुले पांसनो मलरूपः
कलङ्करूप इतियावत् । कुले कलङ्कजननं तस्य स्वरूपम् । अतः कुलविचारेणापि न
निवर्तत इतिभावः । कचेषु किञ्चित् कर्तव्यं नास्तीति सप्तमी । स तु भगिनीमेव हन्तुं
कालेन समारब्धः । आरब्धवान् वा । अपलायनार्थं तस्या ग्रहणम् ॥ ३५ ॥

वसुदेवस्तु शूरोप्यसहायः कंसबलं च जानातीति स्वतो दोषस्तस्य च न भवतीति
निश्चित्य सान्त्वनार्थं प्रवृत्त इत्याह तमिति ।

तं जगुप्सितकर्माणं नृशंसं निरपत्रपम् ।

वसुदेवो महाभाग उवाच परिसान्त्वयन् ॥ ३६ ॥

नायं स्त्रीलोभेन तथा करोति किन्त्वनुचितमिति दयाविष्टस्तं परिसान्त्वयन्नु-
वाचेतिसम्बन्धः । लोकलज्जया स्वयमेव न करिष्यतीति ज्ञात्वा कथं न तूष्णीं स्थित-
स्तत्राह जुगुप्सितमेव सर्वदा करोतीति तथा । स्वस्य दयया लक्ष्यतीत्यपि न यतो
नृशंसः कूरात्मा । दैत्येष्वपि हीनत्वादपत्रपयापि न करिष्यतीत्यपि न । यतो निर्गता
अपत्रपा यस्य । 'लज्जा सापत्रपान्यतः' । वसुदेव इति । उपेक्षायामयुक्तः सर्वप्रकारेण
मोचयितुं शक्तः । किञ्च महाभागः । तस्य जन्मन्यानका दुन्दुभ्यश्च नेदुरतो महा-
भाग्यवान् ॥ ३६ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

कर्तुर्ग्रहणक्रियेप्यस्ततमत्वाभावात्तथात्वज्ञापनाय सप्तम्युक्ता न द्वितीयेत्यर्थः ॥ ३५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तथा च तदैव कृतवानितिबोधनार्थमनुवाद इतिभावः । सखल इति पदस्यावृत्तिरभिप्रेतेति ज्ञेयम् ।
न बाधकमिति । निरन्तरपापेन दुष्टान्तःकरणत्वाच्छास्त्रं तं निवर्तयितुमसमर्थमित्यर्थः । कचेष्वित्यत्र
टिप्पण्यां कर्मत्वेपीति फलश्रयत्वेपीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

तमित्यत्र—नन्वेवमतिक्रमकर्तुर्हितत्वाज्ज्ञानं नोपदेष्टव्यमित्यत आहुर्नार्थमिति । वसुदेवस्य
श्रीकंसयोस्तुल्या दृष्टिरतो न कंसस्याहिते तात्पर्यं किन्त्वनुचितत्वान्मारणं निवारणीयमत उभयसाधक-
त्वाज्ज्ञानेन प्रतीकारमुवाचेत्यर्थः । अपत्रपेति । लोका मां द्रक्ष्यन्तीति लज्जा, दृष्ट्वा मां दुष्टं
वदिष्यन्तीत्यपत्रपेतिविभेदः । सर्वेति । शुद्धसत्त्वरूपत्वाज्ज्ञानप्रकारेणापीत्यर्थः ॥ ३६ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

वसुदेवो महाभाग इत्यत्र—वसुदेवपदव्याख्यानमुपेक्षायामयुक्त इति । अयुक्तशब्दे
युक्त इति भावे क्तः । न युक्तं योगो यस्य सोयुक्तः । उपेक्षायां तस्य सम्बन्धो नास्ति । विवेकि-
त्वेन न दीनस्योपेक्षाकृतिस्तस्योचिता । अतो देवकीं येनकेनाप्युपायेन रक्षितुं यतत इतिभावः ॥ ३६ ॥

आकाशवाणी च श्रुत्वेयं च न मरिष्यतीति निश्चित्य कथञ्चित् प्रतीकारः कर्तव्य इति प्रतियुद्धादिकमकृत्वा कंसं परितः सान्त्वयन् तिष्ठ तिष्ठ मद्भिज्ञापनां शृण्वति वदन्नाकाशवाण्याः समाधानार्थं वक्ष्यमाणमुवाच । आकाशवाण्युक्तं न मिथ्या । अयं च प्रतीकारार्थं यतते । तत्र क्रियया प्रतीकारो न भवति ज्ञानेनैव प्रतीकारो भवतीति नवभिः प्राणश्लोकैस्तस्य सर्वं तत्त्वमुपदिशति श्लाघनीयेति ।

वसुदेव उवाच—श्लाघनीयगुणः शूरैर्भवान् भोजयशस्करः ।

स कथं भगिनीं हन्यात् स्त्रियमुद्गाहपर्वणि ॥ ३७ ॥

यद्ययं मृत्यौ निरभिमानस्तिष्ठेदक्लिष्टकर्मा भगवान् तं न हन्यात् । अत इदमुपदिश्यमानं देवगुह्यत्वात् प्रतिबन्धकत्वेन फलितम् । वसुदेवोपि भगवता प्रेरित इत्यनधिकारिणमनवसरे बोधयति । आकाशवाणीप्रामाण्येन हि स मारयितुमुद्यतः । सा चेन्मारिता स्यादाकाशवाण्यप्रमाणैव स्यादतो न्य एवोपायश्चिन्तनीयस्तेनापि । अतो नवसरेपि दयया तद्धितमेवोक्तवान् । नवधा एतदकर्तव्यम् । महतो निन्दितकरणमनुचितम् । नायं च प्रतीकारः । नापि प्रतीकारः कर्तव्यः पूर्वदेहस्य मलत्वात् । नापि देहान्तरं दुर्लभम् । नापि पूर्वदेहस्य त्यागे कश्चन प्रयासः । नापि वस्तुतो देहाध्यासव्यतिरेकेण देहिनः स्वतो जन्मास्ति । देहाध्यासश्चाज्ञानादिति ज्ञानेन निवर्तते । किञ्च यावदन्यस्मै न द्रुह्यति तावन्न तस्य भयं भवति । द्रोहे मया वा मन्निष्ठेन वा भगवता तव हननं निश्चितमा-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अग्रिमश्लोकाभासमाहुराकाशेति । प्रतीकारार्थमिति । आकाशवाण्युक्तस्य हननस्य प्रतीकारार्थमित्यर्थः । कंसेन क्रियमाणो न प्रतीकारः किन्तु वसुदेवोक्तः । यदि कंस इदमङ्गीकुर्यात्तदा प्रतीकारः स्यादेवेतिभावः । सङ्घातात्पर्यमाहुः प्राणश्लोकैरिति । 'नव वै पुरुषे प्राणा इतिश्रुतेः प्राणरूपैः श्लोकैः 'प्राणैर्भनो मनसश्च विज्ञानमि'तिश्रुतेर्ज्ञानजनकैरित्यर्थः । 'अर्वाग्बिलश्चमस' इतिश्रुत्युक्ताः सप्त द्वाववाञ्छाविति नव प्राणा ज्ञेयाः । सर्वं तत्त्वमिति । पारमार्थिकं लौकिकं च सिद्धान्तमित्यर्थः । श्लाघनीयेत्यत्र—प्राणश्लोकैरपि तत्त्वोपदेशे मरणानिवृत्तौ हेतुमाहुर्घयमिति । अक्लिष्टकर्ममिति । क्लिष्टमिति भावे क्तः क्लेश इत्यर्थः । ततो 'श आद्यच्' क्लेशयुक्तमित्यर्थः । न तादृशं कर्म यथेत्यर्थः । देवगुह्यत्वादिति । देवो भगवांस्तत्कृतं गुह्यम् । श्लाघनीयेत्यादि । प्रशंसया तस्याभिमान एवोत्पन्नो येन ज्ञानरूपप्रतीकारानङ्गीकारोतोभिमानजनकत्वादिदं मरणनिवृत्त्यर्थमुपदिश्यमानं प्रत्युत तन्निवृत्तौ प्रतिबन्धकं जातम् । तथा च श्लोकानां प्राणरूपत्वेऽप्यस्यानधिकारित्वेन भगवताभिमानजननान्मरणमिति सूचितम् । तर्हि वसुदेवः कथं बोधितवानित्यत आहुर्वसुदेवोपीति । देवगुह्यत्वादभिमानजननार्थं भगवता प्रेरित इत्यर्थः । किञ्चेति । अन्त्ययोलौकिकत्वेन मध्यस्थितपङ्क्तयो विभेदसूचनाय किञ्चेत्युक्तम् । मन्निष्ठेन वा भगवतेति । मद्बुद्धयेन वासुदेवेनेत्यर्थः । इदं निबन्धे स्फुटम् । नन्वस्याः पुत्रो मारयिष्यतीत्याकाशवाण्योक्तमतोन्यस्मान्मम कथं मरणमित्यत आहुराकाशेति । मिथ्यात्वं तु देवकीद्रोहे सति तत्पुत्रासम्भवाज्जातमेवेत्यर्थः । स कथं हन्यादित्यनेन स्वहस्तेन साक्षाद्जननस्य निषिद्धत्वाच्छेषाभ्यनुज्ञान्यायेन प्रकारान्तरमारणमभ्यनुज्ञातमिव जातमित्याशयेनाहुर्लौकिका इति । एवं वा कर्तव्यमित्यर्थः । नेदमिति । साक्षाद्हननं नोचितमित्यर्थः ॥ ३७ ॥

काशवाण्या अमिथ्यात्वात् । लोकस्वभावविरुद्धश्चायमिति । तत्राद्यमन्त्यौ च लौकिकौ । मध्ये षट् पारमार्थिकाः । तत्र प्रथमं तव विगर्हितमनुचितमित्याह । शूरैर्जरासन्धादिभिः श्लाघनीया गुणा यस्य । शूरा हि युद्धमभिमन्यन्ते कातरा एव मृत्युं विचारयन्ति । अतोऽस्याः पुत्रो मारयिष्यतीतिश्रवणे शूराणामुत्साह एव युक्तो न तु स्वशौयनाशकं तन्मारणमुचितं 'द्वौ सम्मताविह मृत्युं दुरापा'वितिवाक्यात् । भवांश्च क्षत्रियधर्मे निष्णात इति सर्वैः श्लाघ्यते । किञ्च भोजयशस्करो भवान् भोजयंशो नैतादृशः शूर इति । अतः स्वधर्मकीर्तिजनकत्वादाकाशवाणीवाक्यश्रवणेन वधो नोचितः । किञ्चेतादृशयशोधर्मयुक्तो दयापात्रं भगिनीं कथं हन्याद् यदर्थं लोकाः स्वयं म्रियन्ते ? किञ्च स्त्रियम् । स्त्रीवधो नोचितः शूराणाम् । भगिन्यपि कदाचित् क्षत्रियवंशोद्भवत्वाच्छौर्यमवलम्बते तादृश्यपीयं न भवति । सा तु पुम्प्रकृतिका भवति । इयं तु रुषेवेति न पुनरुक्तिः । किञ्च वधे कर्तव्येपि कालान्तरे कर्तव्यो न तु विवाहोत्सवे । लौकिका राजानो मारणीयं विधादिनापि मारयन्ति । तस्माच्छौर्यादिधर्मवतस्ते नेदमुचितम् ॥ ३७ ॥

किञ्च यदियं हन्यते तन् मृत्युप्रतीकारार्थं न तु वैरभावेन न च मृत्युरस्यां हतायां प्रतिकृतो भवति सहजत्वादित्याह मृत्युरिति ।

मृत्युर्जन्मवतां वीर देहेन सह जायते ।

अथ वाब्दशतान्ते वा मृत्युर्वै प्राणिनां ध्रुवः ॥ ३८ ॥

नापि विलम्बार्थम् । वाणीवचनादेव नेयं हन्ति नापि हनिष्यति । अस्या अप्यष्टमो गर्भः शीघ्रमेव हनिष्यतीतिवाक्यमस्ति । अथ कदाचिद्धनिष्यतीतिशङ्का तन्नित्यमृत्योरनेनान्येन वा हननं सिद्धमिति नायं प्रतीकारः । तदाह जन्मवतामुत्पन्नानां मृत्युर्देहेन सहैव जायते । 'मृत्युर्नैवेदमावृत्तमासी'दित्युपाख्याने भगवान् मृत्योः सकाशात् प्राणिनो बहिः कृत्वा तेषामन्तर्मृत्युं पातितवान् । 'अशनाया मृत्युरेवे'तिश्रुतेः । अशनायारूपो मृत्युर्देहेन सहैव जायते । तस्मात् प्रत्यहमनुभूयमानो मृत्युर्नित्य इति । अथ वाब्दशतान्ते वा प्राणिनां मृत्युः सिद्ध एव । वीरेतिसम्बोधनमेवङ्कथनेपि भयाभावाय । अब्दशतान्ते मृत्युः सर्वेषामभिमत इति तदैव वाकाशवाणी सत्या भविष्यतीति न मारणमुचितमितिभावः ॥ ३८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मृत्युरित्यत्र—वाणीवाक्ये गर्भपदेन बाल्य एव हनिष्यतीति सूचितमित्याशयेनाहुः शीघ्रमेवेति । तथा च गर्भपदमुक्त्वा तदर्थनेन विवृत इति ज्ञेयम् । पञ्चाग्निविधायां 'गर्भः सम्भवती'ति छान्दोग्यश्रुतौ 'पुरुषवचसो भवन्ती'तिप्रश्नैकवाक्यतायै 'पुरुषः सम्भवती'तिवृहदारण्यकैकवाक्यतायै च गर्भपदेन बालः पुरुष उक्तः । 'योनेः शरीर'मितिसूत्रे व्युत्पादितं च । प्राणिन इति । अप्राणिनामशनायारूपोन्तर्मृत्युर्न किन्तु बहिर्धर्मेरेव तेषां नाश इतिभावः । तदैव वेति । अब्दशतसन्निहितकाल एवाष्टमो गर्भः सम्भविष्यतीत्यर्थः ॥ ३८ ॥

न च देहत्यागे क्लेशो भविष्यतीति क्लेशनिवृत्त्यर्थमौषधपानवदस्या मारणमुचित-
मित्याह देह इति ।

देहे पञ्चत्वमापन्ने देही कर्मानुगोवशः ।

देहान्तरमनुप्राप्य प्राक्तनं त्यजते वपुः ॥ ३९ ॥

देहे पञ्चत्वमापन्ने पञ्चमहाभूतेष्वंशतो लीने सत्यं देहाभिमानी जीवो देहा-
न्तरं नवीनं कल्याणतरं प्राप्य प्राक्तनं मलप्रायं वपुस्त्यजते । ग्रहणे त्यागे वा नास्य
प्रयासोस्ति यतः कर्मानुगः कर्मणैव तथोपस्थाप्यते । नाप्यस्य प्रयत्नापेक्षा यतोवशः ।
अनुप्राप्येति कालविलम्बो निराकृतः । अतः प्रयासाभावादौषधवदप्यस्या मारणम-
युक्तम् ॥ ३९ ॥

किञ्च देहान्तरप्राप्तौ विलम्बो भविष्यतीत्यपि न शङ्कनीयमित्याह ब्रजन्निति ।

ब्रजंस्तिष्ठन् पदैकेन यथैवैकेन गच्छति ।

यथा तृणजलौकैवं देही कर्मगतिं गतः ॥ ४० ॥

यथा गच्छन् पुरुष एकेन पदा तिष्ठन्नेकेन गच्छति । प्रथमतः स्थितिः पश्चाद्गति-
स्तथा प्रथमतो देहान्तरग्रहणं पश्चादस्य परित्यागः । गमने देशभेदस्य दुर्ज्ञेयत्वाद् दृष्टान्ता-
न्तरमाह यथा तृणजलौकेति । तृणान्तरे स्थित्वा पूर्वतृणं त्यजतीति प्रत्यक्षसिद्धम् ।
यथात्र बुद्धिप्रयत्नौ तथा देहान्तरे कर्मगतयः । तदाह कर्मगतिं गत इति । कर्मगतिं
देवतिर्यगादिदेहम् ॥ ४० ॥

नन्वधिकप्रयासाभावेपि दृष्टान्तानुरोधेनाल्पप्रयासो भविष्यति सोपि शीघ्रं मा
भवत्विति मारणमिति चेत्तत्राह स्वप्ने यथेति ।

स्वप्ने यथा पश्यति देहमीदृशं मनोरथेनाभिनिविष्टचेतनः ।

दृष्टश्रुताभ्यां मनसानुचिन्तयन् प्रपद्यते तत् किमपि ह्यपस्मृतिः ॥ ४१ ॥

न हि स्वप्नदेहग्रहणे परित्यागे वाणुमात्रमपि प्रयास उपलभ्यते । वैलक्षण्यमपि
कदाचिदेव प्रतीयते न सर्वदेहत्याहेदृशमिति । ननु स्वप्नदेहः कर्मसाध्यो न भवतीति न
प्रयास इति चेत्तत्राह मनोरथेनाभिनिविष्टचेतन इति । मनोरथेन तत्तद्भस्तुभावनया
मनोगत्या कर्मणा तादृशे देहे तदुपभोग्ये विषये वाभिनिविष्टा चेतना बुद्धिर्यस्य ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ब्रजन्नित्यत्र—कर्मगतय इति । 'तदेव तत्सहकर्मणैतल्लिङ्गं मनो यत्र निषक्तमस्ये'तिश्रुतेः
कर्मगतय एव बुद्धिप्रयत्नस्थानीया इत्यर्थः ॥ ४० ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

ब्रजन्नित्यत्र—कर्मगतिमिति । कर्मणा गतिः प्राप्तिर्यस्य तादृशं देहमित्यर्थः ॥ ४० ॥

स्वप्ने यथेत्यत्र—यथेदं तथा देही प्राक्तनं वपुस्त्यजत इतिपूर्वेणान्वयः । मनोगत्येति ।
कर्मणा जनिता या मनोगतिस्तथेत्यन्वयः । स्वप्ने मनोरथहेतुको मनोरथस्तु कर्मणेत्यर्थः ।

मनोरथेनापि स्वप्ने दृश्यते । ज्ञानकर्मणी च तत्र भवतः । यथा लोकान्तरगतौ 'तं
विद्याकर्मणी समारभेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति । ततः स्वप्नदेहलोकान्तरदेहयोस्तुल्यत्वात् ग्रहणपरि-
त्यागयोः प्रयासः । न च वक्तव्यं मनोरथस्य तत्र कारणता नास्तीति यतो दृष्टश्रुताभ्यां
प्रत्यक्षशास्त्राभ्यां प्रमाणाभ्यां मनसा राजादिदेहमिन्द्रादिदेहं वानुचिन्तयन्तत्र प्रति-
पद्यते स्वप्ने राजाहमस्मीन्द्रोहमस्मीति । पूर्वदेहस्य तु स्मरणमपि नास्ति कुत्र ग्रहणपरि-
त्यागप्रयाससम्भावना ? तदाहापगतता स्मृतिः पूर्वदेहस्मरणं यस्य । तत् पूर्वानुभूतमेव
किमप्यनिर्वचनीयम् । स्वाप्निकस्य मायिकत्वात् । 'तदुदितः स हि यो यदनन्तर'
इतिन्यायेन स्वप्ने मनोरथहेतुक इति ॥ ४१ ॥

किञ्च देहस्योत्पत्तिमरणे न त्वात्मनः । आत्मा तु तदध्यासाज्जायते म्रियते वा ।
तदाह यतो यत इति ।

यतो यतो धावति दैवनोदितं मनो विकारात्मकमाप पञ्चसु ।

गुणेषु मायारचितेषु देहसौ प्रपद्यमानः सह तेन जायते ॥ ४२ ॥ ०

अस्मिन्सिद्धान्ते मन एव देहग्रहणपरित्यागयोर्हेतुस्तच्च मनो विकारात्मकं
नानाविकाराः सङ्कल्पविकल्पात्मका आत्मा यस्य । तस्य प्रेरकं कालकर्मभगवदिच्छा-
नामन्यतरदैवशब्दवाच्यम् । तेन दैवेन प्रेरितं मनो मायारचितेषु विषयेषु मोहेनोत्तमत्वं
प्रापितेषु मध्ये यस्माद्यस्माद्यं यमर्थं विहाय यत्र यत्र लग्नं भवति तत्र तत्रैवासौ देही
तदेव प्रपद्यमानोहमिति मन्यमानस्तेन सह जायते न तु स्वतः । मनश्च यदा यद्भाव-
यिष्यति तादृशो देहो भविष्यति यच्च त्यक्ष्यति तद्गमिष्यति । विषयास्तु समा एव ।
एवमपि सति यमेवार्थं मन उत्कृष्टत्वेन मन्यते तदस्मादुत्कृष्टं भवतीति नोत्कृष्टदेहरक्षार्थं
इयं मारणीयेत्यर्थः ॥ ४२ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स्वप्ने यथेत्यत्र—श्रुतिसूत्रविरोधपरिहारायाहुस्तदुदित इत्यादि । तथा च लोकबुद्धिमनुसूले-
दशुच्येतेतो न विरोध इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

यतो यत इत्यत्र—कालकर्मभगवदिच्छानामन्यतरदिति । अत्र बहूनां मध्ये एकस्याति-
शये विवक्षिते तमप्रत्ययोपेक्षितस्तथापि महाभाष्य 'एतेषु कतरो देवदत्तः कतरो यज्ञदत्त' इति
तमबुपाधिनादृष्टैव तरप्रयोगादत्र तदनुसारेणैवमुक्तम् । यत्र लग्नं भवतीति । इदं मूलस्याया
आपेत्तिक्रियाया व्याख्यानं बोध्यम् ॥ ४२ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मनोरथेनापीति । अपिशब्दस्य स्वप्न इत्यनेनान्वयः । लोकान्तरेत्यादि यथा तथा
स्वप्नेपि दृश्यत इत्यर्थः । मनोरथः पूर्वप्रज्ञास्थानीयो ज्ञेयः ॥ ४१ ॥

यतो यत इत्यत्र—अपादाननिरूपितं विच्छेषं विवृण्वन्ति यं यमर्थं विहायेति । गुणेषु
मध्ये यतो यतो यं यमर्थं विहाय धावति यं यं चाप यत्र यत्र लग्नं भवति तत्र तत्रैव
तदेवेति यं यमाप तदेव प्रपद्यमानस्तेनैव सह जायत इत्यन्वयः । अत्र गुणपदेन
गुणकार्यमुच्यते । श्रोतुरसुरत्वादासुरसिद्धान्त उच्यत इति ज्ञेयम् ॥ ४२ ॥

एवं मनोनुसरणेन देहानुसरणमपि मोहादेव प्रतिबिम्बन्यायेन न त्वात्मनस्तथा-
त्वमस्तीत्याह ज्योतिरिति ।

ज्योतिर्यथैवोदकपार्थिवेष्वदः समीरवेगानुगतं विभाव्यते ।

एवं स्वमायारचितेष्वसौ पुमान् गुणेषु रागानुगतो विमुह्यति ॥ ४३ ॥

उदकयुक्तेषु पार्थिवेषु शरावादिषु तथोदकस्थानीयमन्तःकरणं पार्थिवस्थानीयो
देहः । उदकेषु उदकयुक्तेषु पार्थिवेषु काचादर्शादिषु वा समीरवेगाश्चाञ्चल्यमालिन्या-
दयस्तरानुगतं सूर्यादिज्योतिर्विभाव्यते । प्रतिबिम्बितस्यैव सूर्यादेस्तत्सम्बन्धो नाकाशादि-
स्थितस्य । अद् इति । सम्बन्धाभावायाकाशादिस्थितः प्रदर्शितः । एवमेव स्वमोहेन
रचितेषु सम्यक्तयाभिमतेषु देहेन्द्रियादिष्वसौ जीवः पुमान् भगवानेव रागेणानुगतस्तेन
सहैकत्वं प्राप्तः प्रतिबिम्बन्यायेन प्रविष्टो विशेषेण मुह्यति । यस्माद्देहसम्बन्धो भ्रमादतो
न तद्दशादात्मनोपकारः कर्तव्यः ॥ ४३ ॥

एवं तत्त्वं निरूप्य देहरागात्तानोपकारः कर्तव्य इति यदुक्तं तल्लोकेपि तुल्यमिति
वदन् मारणे भेदात्मकं भयं प्रदर्शयति तस्मादिति ।

तस्मान्न कस्यचिद् द्रोहमाचरेत् स तथाविधः ।

आत्मनः क्षेममन्विच्छन् द्रोग्धुर्वै परतो भयम् ॥ ४४ ॥

यस्माद्देहो नात्मा तस्माद्देहार्थं कस्यचिदपि द्रोहं नाचरेत् । यतः स तथाविधः ।
यादृशो हन्यते तादृशः । अनेन स्वसाम्येन दया निरूपिता । यथा स्वस्वा विचार्यते तथा
पररक्षापि विचारणीयेत्युपदेशफलम् । अविचारे बाधकमाहात्मनः क्षेममन्विच्छन्निति ।
यदि विचारयति तदात्मनोपि क्षेमो भवति सोपि विचारयतीति । यदि न विचारयति तदा
द्रोग्धुर्घातकस्य परतो मार्यात् मत्त एव तव भयं भविष्यतीत्यर्थः ॥ ४४ ॥

लौकिकव्यवहारेणापि मारणं नोचितमित्याहैषा तवानुजेति ।

एषा तवानुजा बाला कृपणा पुत्रिकोपमा ।

हन्तुं नार्हसि कल्याणीमिमां त्वं दीनवत्सलः ॥ ४५ ॥

लोके कनिष्ठभगिनी स्नेहपात्रं भवति तत्रापि बालाष्टवार्षिकी लालनयोग्या तत्रापीयं
दीना भयविह्वला चातुर्यानभिज्ञा च । पुत्रिकोपमा प्रतिमोपमा । तस्मादेवैव परं नेया न
तु मारणमुचितमित्याह हन्तुं नार्हसीति । कल्याणीं विवाहालङ्कारयुक्ताम् । इमामिति ।
प्रदर्शनेन दयामुत्पादयति । त्वं च दीनवत्सलः । अनाविष्टस्वरूपस्य तथात्वात् । स हि
तमनाविष्टमेव मन्यते ॥ ४५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तस्मादित्यस्माभासे—तत्त्वं निरूप्येति । पारमार्थिकमिति शेषः । अग्रे लौकिकं तत्त्वं वक्तव्य-
मिति भावः । देहेति । मारणे देहरागसिद्धावप्यात्मनोपकारो भवतीत्यर्थः । व्याख्याने मत्त इति ।
देवक्याः सकाशाद्दयासम्भवात् स्वस्य च पतित्वेन तदर्धत्वादहमपि मार्यस्तत इत्यर्थः । अत्र
परशब्देन शत्रुर्भो मार्यते स इति ॥ ४४ ॥

एवं शास्त्रार्थनिरूपणेन दयाभयादिजननेपि न मारणाशिवृत्त इत्याहैवमिति ।
श्रीशुक उवाच ।

एवं स सामभिर्भेदैर्बोध्यमानोपि दारुणः ।

न न्यवर्तत कौरव्य पुरुषादाननुव्रतः ॥ ४६ ॥

भेदा आत्मानात्मविवेकपरमार्थलौकिकभयरूपाः । साम ज्ञानं साम्यं दया च ।
एवमनेकप्रकारेणापि बोध्यमानो दारुणो दैत्यात्मा न न्यवर्तत । तस्माद्द्रवाशिवृत्तो न
जातः । तत्र हेतुः पुरुषादान् राक्षसाननुव्रतोनुसृतः । पुरुषादाननु मारणलक्षणं व्रतं
यस्येति वा । आविष्टो हि तथैव ॥ ४६ ॥

एवं पूर्वप्रयास उपदेशात्मके विफले जाते पुनर्भगवदिच्छया प्रकारान्तरेण समाधानार्थं
यत्नं कृतवानित्याह निर्बन्धमित्यष्टभिः ।

अयं लौकिको नालौकिकेन परमार्थेन निवर्ततेतोस्य लौकिक्येव युक्तिर्वकव्या ।
तस्माद्युक्तेः स्फूर्तिः प्रथममुच्यते । सा च पुत्रदानात्मिका । तस्याश्चायुक्तत्वमाशङ्क्य युक्त्या
युक्तत्वसमर्थनम् । ततः स्फुरितस्योपायस्यानुवादः सोपपत्तिकः । तस्यैव प्रतिकूलतर्क-
पराहत्या समर्थनम् । अशक्तावदृष्टशरणागतिः । तस्याप्युपायस्य ग्रहणार्थं साधनानु-
ष्ठानम् । तत उद्योगः कथनञ्चेति । अलौकिकस्फुरणात् तस्याङ्गीकारः । तेनायमुपाय
आपाततः सफलः ।

पूर्वोपायवैयर्थ्यमनुवदति निर्बन्धं तस्येति ।

निर्बन्धं तस्य तं ज्ञात्वा विचिन्त्यानकदुन्दुभिः ।

प्राप्तं कालं प्रतिव्योढुमिदं तत्रान्वपद्यत ॥ ४७ ॥

तस्य कंसस्य वधरूपं तं निर्बन्धमवश्यक्रियासाधनयत्नं तच्चेष्टया ज्ञात्वातःपरं किं
कर्तव्यमिति विचिन्त्येदमग्रे वक्ष्यमाणमन्वपद्यतेतिसम्बन्धः । विरोधस्त्वनेनाशक्यो
दृष्टप्रकारेणालौकिकप्रकारेण च । अन्ये उपाया निवर्तिताः । अतःपरं द्वयमवशिष्यते । इत्थं
वा देया । अस्याः पुत्रा वा । एतस्या दान एतां मारयिष्यत्येव । मत्सम्बन्धिपुत्राणामाकाश-
वाण्यामश्रुतत्वाद् देवद्वारापि तथात्वशङ्कया मारणमावश्यकम् । इदानीं स्वतो मारयति
पश्चान्मारणे तु ममापि दोषः स्यादिति । पुत्रदानं चायुक्तं यतः स पुत्रो भगवद्रूपो
भविष्यतीत्यानकदुन्दुभिपदेन ज्ञापितम् । तस्य जन्मन्यानका दुन्दुभयश्च नेदुरिति तत्र
भगवदुत्पत्तिरावश्यकी । सापि न भार्यान्तरे । आकाशवाणीप्रामाण्यात् । एवं सङ्कटे पतित
आनकदुन्दुभिः स्वस्मिन् भगवदुत्पत्तिं निश्चित्यास्यामेवेत्यपि पुत्रदानमेव कर्तव्यत्वेन
ज्ञातवान् । तदपि न सर्वथा । भगवद्भूमुख्यप्रसङ्गे सति भगवदवतार एव न स्यादिति । तदाह
प्राप्तं कालं प्रतिव्योढुमिति । इदानीं मृत्युः प्राप्तस्तस्याः स दूरीकर्तव्योयुक्तमप्युक्त्वेतीदं
पुत्रदानलक्षणं तत्र तस्मिन् समयेन्वपद्यत । अकस्माद्दृश्ये समागतमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

निर्बन्धमित्यत्र—अन्वपद्यतेत्यस्य प्राप्तवानित्यर्थः । 'ये गत्यर्थास्ते प्राप्स्यथ' इति ।
दृष्टप्रकारेणेति । शक्यैश्चैत्यर्थः ॥ ४७ ॥

ननु 'प्रक्षालनाद्भिः पङ्क्तस्ये'त्यादिन्यायेनेदानीमेव कथं न तूष्णीम्भावस्तत्राह मृत्यु-
बुद्धिमतापोह्य इति ।

मृत्युबुद्धिमतापोह्यो यावद्बुद्धिवलोदयम् ।

यद्यसौ न निवर्तेत नापराधोस्ति देहिनः ॥ ४८ ॥

अन्यथा भगवान् पश्चादिभ्यो विशिष्टानस्मान् किमित्युत्पादितवान्? अतो बुद्धि-
मता मृत्युरपोह्यः स्वस्य परस्य वा । ननु कृत एवैकवारमुद्यम इति चेत्तत्राह यावद्-
बुद्धिवलोदयमिति । बुद्धेर्बलस्य च यावदभ्युदय उत्तरोत्तरोद्गतिः । न तु समता ह्रासो
वा । तावद्विवेकवता यत्नः कर्तव्यो बुद्ध्या क्रियया वा । ननु यथा पूर्वमुद्यमो विफलो
जात एवमग्रेपि चेद्बुद्धिविष्यति तदा किमुद्यमेनेति चेत्तत्राह यद्यसौ मृत्युर्न निवर्तेत तदो-
पेक्षालक्षणोपराधो देहाभिमानिनो नास्ति । देहाभिमानि कालादिदण्डमर्हति । अतो
नापराधः कर्तव्यः । शास्त्रञ्च यच्छ्रुयात् तत् कुर्यादिति । फलं तु देवाधीनमतोयमुपायः
कर्तव्य इति निर्धारः ॥ ४८ ॥

तमुपायमाह प्रत्यर्प्येति ।

प्रत्यर्प्यं मृत्यवे पुत्रान् मोचये कृपणामिमाम् ।

सुता मे यदि जायेरन् मृत्युर्वा न म्रियेत चेत् ॥ ४९ ॥

मृत्युरयं कंसे निविष्टः प्रतीयते । तस्य हि सर्वे भक्ष्याः । अप्रतीकार्यश्च । स तु पुत्रान्
कदाचिद्भक्षयिष्यत्येव । स चेदिदानीं मह्यं दास्यत्येतां तदा पुत्रानपि स एव दत्तवानतो
दत्तस्य प्रतिदाने न कोपि दोषः । तथाकरणे विशेषमाह मोचये कृपणामिमामिति ।
इयमिदानीं मोचिता स्यात् । अधिकोस्मिन् पक्षे लाभः । अरक्षायाम् तु नापि पुत्रा
नापीयम् । नन्वेतदप्यनुचितम् । इयमेका पुत्राश्च बहवस्ते च बालका स्वस्यान्तरङ्गा
दोषाधिक्यञ्च । अर्पणश्च न सम्भवति । इदानीं पुत्राणामभावात् । विद्यमानाविद्यमानयोः
सिद्धवत्कारेण विषयविभागोप्यसङ्गतः । अतो धर्महानिप्रसङ्गालोकापकीर्तेश्च नायमुपाय
इति चेत्तत्राह सुता मे यदि जायेरन्निति । तेषां नरकत्राणाभावात् पुत्रत्वम् । प्रसवाज्जायन्ते
इति सुतत्वमस्येव । पुत्रोत्पादनं तु स्वाधीनम् । तस्मादिदं भिन्नतयैव स्थापनीया । तथा
सति न कोपि दोषो भवेत् । प्राणरक्षायाम् ऋतुकालगमनापेक्षयाधिकफलत्वात् । नन्वेतदप्यशक्यं
'कामाच्चोदनयापि वे'ति चेत्तर्ह्येकः पुत्रो भवतु । नैकः पुत्र पुत्र इति चेत्तर्हि द्वौ भविष्यतः ।
पुत्रयोर्जातयोर्नगमनेपि न दोषः । एतावती लौकिक्युपपत्तिः । अथालौकिकी ।
भगवदिच्छयाकाशवाणीप्रामाण्याच्च यदि मे बहव एव सुता जायेरन्तेपि बहुकालेनोत्पाद-
नीयाः । कालेपि भगवदिच्छा चेत्तदा पुत्ररक्षार्थं मृत्युरेव म्रियेत । प्राणिमात्रे शतं

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

प्रत्यर्प्येत्यत्र—इदानीं पुत्राणामभावादित्ययं हेतुर्प्राणासम्भवेपि ज्ञेयः । तदा पुत्रसं-
रक्षार्थं मृत्युरेव म्रियेतेति । अत्र तदापदं म्रियेतेत्यनेन सम्बध्यते । तदुपपादयन्ति प्राणि-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रत्यर्प्येत्यत्र—प्रत्यर्पणं विवृण्वन्ति मृत्युरयमित्यारभ्य न दोष इत्यन्तेन । सुता मे

१. 'चेरक्षेलादिः पाठः प्रकाशे स्पष्टो लेखे त्वस्यः ।

मृत्यवस्तत्रतत्रस्थाने निरन्तरमुत्पद्यन्ते 'अत्रात्र वै मृत्युर्जायत' इति श्रुतेः । तत्रतत्रैव
प्रतीकारः कर्तव्यः । 'यत्रयत्रैव मृत्युर्जायते तत एवैनमवयजत' इति श्रुतेः । तस्माद्य उत्पद्यते
स म्रियत एव । अत इदानीमुत्पन्नो मृत्युः प्रतीकारे कृते म्रियेत । अन्यस्थान्य उपायः
कर्तव्यः । एको मृत्युरित्यपि पक्षः । तस्मिन्नपि पक्षे स नियतकालः । स चेदिदानीं निवृत्तः
पुनस्तस्य कालाभावात् तं प्रति म्रियेतैव । अतःशब्दनित्यत्ववदस्या मृत्युरेव गच्छेत् ।
नन्वेकमृत्युमरणपक्षे मृत्योर्मरणं न श्रूयते'लोकालोकादेव मृत्युमवयजते नैनं लोके लोके
मृत्युर्विन्दती'ति श्रुतेः । तत्राह मृत्युर्वा न म्रियेत चेदिति । तदा नियतत्वात् पुत्रान्
समर्पयिष्ये । कंसो मृत्युरित्यप्यव्याख्यानम् । 'अत्रात्र वै मृत्युर्जायत' इति श्रुतिविरोधात् ।
मृत्योरधिकरणमेव सः । लक्षणया तत्परः शब्द इति चेन्मृत्युत्वादेवामरणे सिद्धे व्यर्थोऽनुवादः
प्रसज्येत । अस्तु वा तथा । सोप्याकाशवाणीप्रामाण्याच्च मरिष्यत्येव तथापि दास्यामीति-
सम्बन्धः ॥ ४९ ॥

ननु कथमेवमयुक्तं कर्तुं शक्यते तत्राह विपर्ययो वा किं न स्यादिति ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मात्र इत्यादि । एकमृत्युपक्षे मृत्युमृत्युमुपपादयन्त्येक इत्यादि । इदानीमिति स्वसहकारिणि
कालोपाधौ । अस्मिन् पक्षे भाक्तं मृत्योर्मरणमित्याशयेनाहुरतःशब्दनित्यत्ववदिति । शास्त्रतः
सिद्धमपि शब्दनित्यत्वं यथा नियताभिव्यञ्जकस्य वायोर्नाशाच्छब्दाश्रवणे गतमिव भवत्येवं मृत्युरपि
नियताभिव्यञ्जकस्य सहकारिणः कालोपाधेरभावाद्च्छेदेवेत्यर्थः । तत्राहेति । मृत्योर्मरणपक्षे तस्मै
प्रत्यर्पणमाहेत्यर्थः । श्रीधरव्याख्यानं दूषयन्ति कंस इत्यादि । दूषणे विशेषप्रयोजनाभावादनुमन्यन्ते
अस्तु वा तथेति । ननु तर्हि कंसस्यामरणे तस्मै बालकार्पणं नोचितमित्यत आहुः सोपीत्यादि ।
अपिशब्दाद्बालकः । तथापीति कंसस्यामरणेपि ॥ ४९ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

यदि जायेरन्नित्यत्र यदीत्यसार्थमाहुः—पुत्रोत्पादनं त्वित्यारभ्य लौकिक्युपपत्ति-
रित्यन्तेन । मृत्युरेवेति । अस्या इतिशेषः । अस्या मृत्यावचिरकालेन जाता बहवः पुत्रा न
संरक्षिताः स्युरितिभावः । तस्मादिति । मृत्योर्जन्मश्रवणादुत्पत्तितमश्च मरणनियमोतोहेतोर्मृत्युरपि
म्रियत इत्यर्थः । अन्यस्येति । सुतमृत्योरित्यर्थः । एको मृत्युरिति । एक एव सर्वमारक इत्यर्थः ।
नियतकाल इति । एकवारं तस्य कालः । स मृत्युस्तदेवायाति तदा चेन्नित्युत्तः पुनः काला-
भावात्प्रायातीत्यर्थः । अत इति । यथा तर्कमत 'आकाशः सम्भूत' इत्यादिवाक्यैः 'सविशेषणे
ही'तिन्यायेन शब्दनित्यत्वमेव निवर्तते न त्वाकाशनित्यत्वं निवर्तते तथात्रापि आकाशवाणी-
प्रामाण्येन धर्मिभूताया निवृत्तेर्बाधितत्वादेतद्धर्मरूपो मृत्युरेव गच्छेन्नित्येतेत्यर्थः । यथा प्रत्यक्ष-
विरोधादेतन्न्यायेन शब्दनित्यत्वमेव निवर्तते नाकाशनित्यत्वं तथाकाशवाणीविरोधान्मृत्युरेव म्रियेत
न त्वियमिति मृत्युर्वा न म्रियेत चेदिति शङ्काया द्वितीया कोटिरिति ज्ञेयम् । नन्विति । तथा
चेत्तन्मृत्युरेनां प्रति न मृतः किन्तु कालान्तर एनामेव प्रत्यागच्छेत्तु सुतानित्यर्थः । नियतत्वादिति ।
एतन्मृत्युः सुतान् मारयिष्यत्यतो न समर्पणे बाधकमित्यर्थः । सोपीति । कंसोप्यष्टमर्षजन्म-
पर्यन्तं मरिष्यति वाणीप्रामाण्यादित्यर्थः । अत्र चाणीप्रामाण्येन मरणाभावनियमिषयाद्यथाकथञ्चित्प्रती-
कारार्थं नानापक्षा उक्ताः । अतो न तथासाधिका युक्तयो विशेषतोपेक्ष्यन्त इति बोध्यम् ॥ ४९ ॥

विपर्ययो वा किं न स्याद्गतिर्धातुर्दुरत्यया ।

उपस्थितो निवर्तेत निवृत्तः पुनरापतेत् ॥ ५० ॥

वाणीप्रामाण्याच्चेत्सामरणं तदा तत एव विपर्यय एव किं न भवेत् मत्पुत्रादे-
वास्य मरणमिति ? नन्वेतद्युक्तिबाधितं बालस्तव पुत्र इति चेत्तत्राहि गतिर्धातुर्दुरत्यया ।
धातुर्भगवतो गतिरुत्पत्तिस्थितिप्रलयरूपा दुरत्यया दुःखेनाप्यतिक्रमितुं ज्ञानुमशक्यत्वात् ।
न हि लौकिकयुक्त्या भगवतो वध्यघातकभावो निर्णेतुं शक्यः । 'अलौकिकास्तु ये भावा
न तांस्तर्केण योजये'दितिवाक्यात् । तस्मात् पुत्रदानकथनेन साम्प्रतमियं रक्ष्या पश्चा-
देतत्पुत्रैरप्यथ वध्यस्तस्मादेतत्कर्तुमुचितम् । तदाहोपस्थितोऽस्या मृत्युरेवं कृते निवर्तेतेति ।
एतन्मारणेन निवृत्तोऽप्याकाशवाण्योऽसौ मृत्युरेतत्संरक्ष्यायां पुनरापतेत् । तस्मात् कंस-
वधार्थमेवैवम्भ्रणेन संरक्ष्येत्यर्थः । धातुर्गतिरेव विवृतेति केचित् । एतस्याप्यनङ्गीकारे
क्षणविलम्बनेदानां निवृत्तः पश्चादापतेच्चेत् तदा 'नापराधोऽस्ति देहिन' इतिपूर्वैरेव सम्बध्यत
इति वा ॥ ५० ॥

ननु यद्यपि परमाथेयं तथापि लोकविरुद्धं न कर्तव्यं पुत्रदानमनुचितमिति
चेत्तत्राहाग्रेरिति ।

अग्रेर्यथा दारुवियोगयोगयोरदृष्टतोऽन्यत्र निमित्तमस्ति ।

एवं हि जन्तोरपि दुर्विभाव्यः शरीरसंयोगवियोगहेतुः ॥ ५१ ॥

न हि मया समर्पितं इत्येव क्षियते किन्तु यदि तथादृष्टं भविष्यति तदैव मरणम् ।
तत्रोपपत्तिररण्ये दावानलेन दह्यमाने निकटस्थितः कश्चिन्न दह्यते दूरस्थितश्च दह्यते ।
तस्मादत्र निमित्तमदृष्टमिति । पुत्रादीनां देहवियोगयोगयोरप्यदृष्टमेव निमित्तम् । हि
युक्तश्चायमर्थो भरतादिषु दृष्टः । स हि हरिक्षेत्रे हरिणदर्शने मृतः कालञ्जरे हरिणो जात
इति । किमत्र हरिणशरीरग्रहणे तत्रापि कालञ्जरे निमित्तं दृष्टं सम्भवति ? जन्तुश्च जीवः
सर्वत्र जायमानस्तत्र दृष्टस्य बाधितत्वाच्छरीरसंयोगवियोगहेतुर्दुर्विभाव्यः । तस्माददृष्ट-
वशात् पश्चात् किमप्यस्तु । इयं तु साम्प्रतं मोचनीयेति ॥ ५१ ॥

निर्धारितमित्याहैवं विमृश्येति ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विपर्ययो वेत्यत्र—अतिक्रमितुमिति । शक्येतिशेषः । एतन्मारणेन निवृत्त इति ।
एतत्प्रत्ययानुपपत्तिरूपप्रतीकारात्मकेन मृत्योर्मारणेन कंसान्निवृत्तः स्थानान्तरे गत इत्यर्थः ।
केचिदिति । श्रीधरस्वामिनः । एतस्य विचारस्य कंसमारणतात्पर्यकत्वे श्रीवसुदेवस्यापि दुराशयत्वं
शङ्कोतेलरुच्या पक्षान्तरमाहुरेतस्यापीत्यादि ॥ ५० ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विपर्ययो वेत्यत्र तस्यामरणमिति । कंससामरणमित्यर्थः । तत एवेति । वाणीप्रा-
माण्यादेवेत्यर्थः ॥ ५० ॥

शुक उवाच ।

एवं विमृश्य तं पापं यावदात्मनिदर्शनम् ।

पूजयामास वै शौरिर्बहुमानपुरस्सरम् ॥ ५२ ॥

स्वकर्तव्येयं विमर्शः । कंसश्चेत्तदङ्गीकुर्यात्तदा सिध्येत् । तस्य सिद्धिर्दुर्घटा । तस्य
दूषणानि वदन् प्रयत्नाधिक्यं कृतवानित्याह । तं प्रसिद्धं दिग्विजयिनं पापमेतादृशकर्मकर्तारं
पूजयामास । पूजायां हि स्वस्मिन् स्थितो भावादिः पूज्ये समारोप्यते । ततः कार्यं सेत्स्य-
तीति । अयमलौकिक उपायः । ननु किमर्थमेतावत् कृतवानित्याह यावदात्मनिदर्शन-
मिति । आत्मनो निदर्शनं ज्ञानं यावद्भवति दृष्टादृष्टभेदेन तावदुपायकरणं युक्तमिति ।
प्रथममदृष्टोपायं कृतवानित्याह पूजयामासेति । वै निश्चयेनेति । पूजने कार्यसिद्धिं निश्चितां
मत्वा । तत्र स्वदेवता समारोपितेति बहुमानपुरस्सरं पूजा । इयं पूजा स्तोत्रनमस्कार-
प्रह्वीभावात्मिका । एवञ्चरणे ज्ञानप्राप्तेर्हेतुमाह शौरिरिति । शूरो वसुदेवस्य पिता ॥ ५२ ॥
पूजयित्वा विज्ञापनां कृतवानित्याह प्रसार्येति ।

प्रसार्य वदनाम्भोजं नृशंसं निरपत्रपम् ।

मनसा दूयमानेन प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ५३ ॥

स्वस्य वदनाम्भोजं प्रसार्य विकसितं कृत्वात्मानमप्रतारकं हितं च ज्ञापयित्वाधिष्ठानस्य
दुष्टत्वादरोपिता देवता तत्र स्थास्यति न वेतिसन्देहाद् दूयमानेन मनसा दुःखाविष्टेना-
न्तःकरणेनोपलक्षितोपि तदाकारसङ्गोपनार्थं प्रहसन्नेतावत्यर्थे किमेतावत् क्रियत इति वदन्ने-
वेदं वक्ष्यमाणमब्रवीत् । अधिष्ठाने दूषणद्वयं येन देवता न सन्निहिता भवति । क्रौर्यलज्जा-
भावौ क्रोधकामनिदानभूतौ । तावाह नृशंसं निरपत्रपमिति । कामसेवका एव निरपत्रपा
भवन्ति । 'पृष्टस्त्रीकृतहीभया' इतिवाक्यात् । नृशंसः क्रूरात्मा तामसक्रोधयुक्तः ॥ ५३ ॥
आत्मीयतया तं गृहीत्वा हितमिवाह न चास्यास्त इति ।

श्रीवसुदेव उवाच ।

न चास्यास्ते भयं सौम्य यद्धि त्वाहाशरीरवाक् ।

पुत्रान् समर्पयिष्येऽस्या यतस्ते भयमुत्थितम् ॥ ५४ ॥

अस्याः सकाशात् ते भयं न चास्ति चकारान्मत्तो भविष्यति वा । वाणीप्रामाण्या-
देव । अतो निरपराधवधो न कर्तव्यः । सौम्येति सम्बोधनं सौम्यो भव विज्ञापितं

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

न चास्यास्त इत्यत्र—सम्भयुत्थितमिति । अत्र सम्भयगिति कंसशयकथनमात्रं न तु
मूलस्थपदस्यार्थः ॥ ५४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रसार्येत्यत्र—उपलक्षितोपीति । 'लक्ष दर्शनाङ्कनयो'स्तादृशान्तःकरणेनाङ्कितस्तत्सहित
इत्यर्थः । सहायं तृतीया ॥ ५३ ॥

न चास्या इत्यत्र—अत्र वसुदेववाचकपदाभावात्तत्समुच्चयो न सम्भवतीति चकारस्यार्थान्तर-
माहुरभविष्यति वेति । अधुना नास्त्यपि न भविष्यतीत्यर्थः । यस्मात्पुत्राङ्गं तस्याष्टमस्य
समर्पणाभावाच्च इत्यस्यार्थान्तरमाहुराक्यत इति ॥ ५४ ॥

कुर्वित्बोधनार्थम् । अत्रार्थे प्रमाणमाह यद्धि त्वाहेति । एतदुभयत्रापि प्रमाणम् । अतोस्याः पुत्रान् नुभ्यं समर्पयिष्ये । यतः पुत्राद्वाक्यतस्ते भयं सम्यगुत्थितम् । निवेदिते त्वदीयस्त्वां न मारयिष्यति । कापद्यशङ्काभावाय बहुवचनम् ॥ ५४ ॥

एवं दृष्टादृष्टोपायस्य कृतत्वादङ्गीकृतवानित्याह सुहृद्ब्रुवादिति ।

श्रीशुक उवाच ।

सुहृद्ब्रुवान्निवृत्ते कंसस्तद्वाक्यसारवित् ।

वसुदेवोपि तं प्रीतः प्रशस्य प्राविशद्गृहम् ॥ ५५ ॥

विवेक उत्पन्ने विचारप्रवणं चित्तं जातमतः सुहृदियं भगिनी किमिति हन्तव्येति सुहृद्ब्रुवान्निवृत्ते । वसुदेवः प्रतारयतीति तु शङ्का नास्ति यतस्तद्वाक्यस्य सारं सत्यमर्थं जानाति वसुदेवो न कदाचिदप्यनृतवादीति । अत एव भगवद्वतारः । निवृत्तः । रथं प्रेरयित्वा गृहे नीताविलम्बवसीयते । अत एव वसुदेवोपि तन्मनोगतकालुष्यस्य गतत्वात् प्रीतः सन् प्रशस्य पुनः स्तुत्वा मार्गस्यातीतत्वाद् गृहं प्राविशत् । एवमनर्थ-समाधानं कथञ्चित् कृतम् ॥ ५५ ॥

एतद्भगवतैव कृतमिति वक्तुमग्रिमं कार्यं समीचीनमेव जातमित्याह षड्भिरथेति ।

अथ काल उपावृत्ते देवकी सर्वदेवता ।

पुत्रान् प्रसुषुवे चाष्टौ कन्यां चैवानुवत्सरम् ॥ ५६ ॥

अथ तदनन्तरमेव शीघ्रमेव । काल ऋतुसमये । उपावृत्ते जातेष्ववर्षमध्ये सर्वानेव पुत्रान् सुषुवे । कन्यायामासक्तिर्जातेति कन्याश्च । अनुवत्सरमिति । प्रतिवत्सर-मेकैकः पुत्रो जातः । पूर्णगर्भाश्च ते । एवं निरुपद्रवतया प्रसवे हेतुः सर्वदेवतेति । सर्वा देवता रक्षणार्थं यत्र । कन्या नवमी । चकारस्तज्ज्ञापकः । प्रसवे न कोपि संवत्सरो व्यवहित इत्युपसर्गः ॥ ५६ ॥

यथैतया पुत्राः प्रसूतस्तथा वसुदेवोपि स्वोक्तं कृतवानित्याह कीर्तिमन्तमिति ।

कीर्तिमन्तं प्रथमजं कंसायानकदुन्दुभिः ।

अर्पयामास कृच्छ्रेण सोनृतादतिविह्वलः ॥ ५७ ॥

ज्येष्ठो हि पुत्रः सर्वेषामदेयस्तत्रापि महान् । तादृशमपि दत्तवानिति स्वस्य धर्मनिष्ठतां ज्ञापयितुं कीर्तिमन्तं प्रथमजमित्युक्तम् । कंस इतिनाम्ना क्रौर्यं

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अथेत्यत्र—आसक्तिर्जातेति प्रथमचकारार्थः । नवमीति द्वितीयचकारार्थः । तज्ज्ञापकः सुभद्राज्ञापक इति प्रतिभाति ॥ ५६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अथेत्यस्याभासे—षट्सङ्ख्यायास्तात्पर्यमाहुर्भगवतैवेति । वसुदेवेवतीर्णेन वासुदेवेनेत्यर्थः ॥ ५६ ॥

कीर्तिमन्तमित्यस्याभासे—यथैतयेति । रक्षार्थं भगवत्कृतसर्वदेवतासाध्निष्येनेत्यर्थः । वसुदेवोपि तथैवार्पणं कृतवानत एव दृष्टेत्यस्याभासे 'भगवत्कृतत्वादिति वक्ष्यन्ति । व्याख्याने महानिति । कीर्तियुक्तत्वान्महत्त्वम् ॥ ५७ ॥

ज्ञापितम् । आनकदुन्दुभिरिति सत्यवाक्यत्वे हेतुः । स्वयं गृहीत्वार्पयामास । कृच्छ्रेण कथेन शोकं संस्तभ्य । नन्वनृतकथनमप्यधर्मः पुत्रसमर्पणमपि तत्र प्राणसङ्कटे-नृतं न जुगुप्सितमिति पुत्रमेव कथं न स्थापितवानित्याशङ्क्याह सोनृतादतिविह्वलः । यतोयमानकदुन्दुभिः । अस्य पुत्रापेक्षयापि सत्यमेव संरक्ष्यं भगवत्प्रापकम् । पुत्रास्तु देह-सम्बन्धिनः । सत्यं तु भगवत्सम्बन्धि । तथा सत्यनृते कृते न भगवत्साक्षिभ्यं भविष्यती-त्यतिविह्वलः ॥ ५७ ॥

ननु पुत्रसमर्पणं दृष्टं सत्यमदृष्टं कथं दृष्टादृष्टयोर्बाध्यबाधकभाव इति चेत्तत्राह किं दुस्सहमिति ।

किं दुस्सहं तु साधूनां ? विदुषां किमपेक्षितम् ? ।

किमकार्यं कदर्पाणां ? दुस्त्यजं किं धृतात्मनाम् ? ॥ ५८ ॥

पुत्रस्यादाने किं मोहो हेतुलौकिकः शास्त्रं वा ? आद्यं दूषयति साधूनां शत्रु-मित्रोदासीनेषु तुल्यस्वभावानां किं दुस्सहम् ? मोहवशादेव पुत्रादिवियोगो दुस्सह-स्तदभावे यथा पुत्रस्तथा कंसः । ततश्च कंसघातकः पुत्रो न रक्ष्य इति युक्तं दानम् । अथ 'पुत्रेण जयते लोकान् पुत्रेण वसुतामेति पुत्राश्चो नरकात् त्रायत' इति 'त्वं यज्ञ' इत्यादिवाक्यैः पुत्रकृतोपकारोपेक्षित इति चेत्तत्राह विदुषां ज्ञानयुक्तानां किं बहिःस्थितमपे-क्षितमिति ? न साधनं नापि फलम् । ननु तथापि वधार्थं स्वतो बालकमज्ञं समर्पयती-त्ययुक्तमिति चेत्तत्राह किमकार्यं कदर्पाणामिति । असमर्पिते वसुदेवमनृतवादिनं ज्ञात्वा कृतसमयबन्धस्य निवृत्तत्वात् सर्वानेव पुत्रान् सर्वा भार्या मां च मारयेदतस्त्यजेदेकं कुलस्यार्थं इतिन्यायेनार्पणमेवोचितम् । न चैतन्न करिष्यतीत्याशङ्कनीयम् । यतः कदर्पाणां कंसादीनां किमकार्यम् ? सर्वोलङ्घनेन लुब्धाः कर्दयाः । कुत्सितायां दर्पा हृदयरूपायां

(४) श्रीमद्दीक्षितलालमुद्रयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

किमकार्यं कदर्पाणामित्यस्य व्याख्याने—कुत्सितायां दर्पामित्यादि । कुत्सिता दरी दुष्टं हृदयं तत्र सम्भनो येषां ते 'हृदयादभिजायत' इतिश्रुतेः प्राणिनां पितृहृदयादुत्पत्तिस्तत्र पितृहृदय-स्य दुष्टत्वे तदुत्पन्नस्यापि दुष्टत्वम् । कंसो हि नोग्रसेनवीर्यजः किन्तु दैत्यवीर्योत्पन्न इति प्रसिद्धं हरिवंशे । एवं सति दुर्वीर्योत्पन्नस्य किमकार्यम् ? अपि तु सर्वमेव । निषिद्धमपि तैः क्रियत एवेत्यर्थः । कचिद् वीर्योत्पन्नस्यापि सद्भर्माचरणदर्शनात् सद्भक्ततावेव गुणदोषाविति सद्भक्त्याध्यात्मिकपक्षे मुख्यत्व-सूचनार्थं पक्षान्तरमाहुः स्थितिर्वेति । कुत्सिता दरी दुष्टं हृदयं तत्र स्थितिर्भ्रतया स्वामित्वादिना वा येषां ते कर्दयाः । कंसो हि दुष्टानां जरासन्धादीनां मित्रं प्रलम्बादीनां स्वामी । अतो मित्रत्वेन स्वामित्वेन वा दुष्टानां हृदये तिष्ठति । दुष्टमित्रमितियावत् । तथा च दुष्टमित्रेपरितः किं किं न कुर्यात् ? तथा च दुःसद् एव सर्वेभ्यो निषिद्धेभ्यः प्रबलेनिष्ठकर्तृत्वाध्यात्मिकपक्षे लाभः । एवंविग्रहे कर्दर्य-शब्दसिद्धिस्तु निरुक्तमर्यादया ज्ञेया । 'अप्यक्षरसामान्येन निर्वायात्र संस्कारमाद्रियेतेतिवाक्यात् प्रायः सुबोधिन्यां नैरुक्ती व्युत्पत्तिर्भागवतशब्दानां यथा पूतनाशब्दे 'पुरुषानप्युत नयती'ति । एवमेव

सम्भवो येषां स्थितिर्वा । ननु तथापि पलायनमेवोचितं न तु निरपराधबालकस्याज्ञस्य मारणमिति चेत्तत्राह दुस्त्यजं किं धृतात्मनामिति । धृत आत्मा वासुदेवो वैः सर्वं गच्छतु हरिस्तिष्ठत्विति येषां बुद्धिस्तेषामन्यत्सर्वं त्यक्तव्यं भगवद्वाधकम् । असमर्पणं च सर्वनाशकत्वाद्भगवद्वाधकमिति भगवदीयानां त्याज्यवस्तुषु कोपि गुणदोषविचारो नास्तीति पूर्वं प्रतिज्ञातस्य समर्पणं युक्तमेव ॥ ५८ ॥

भगवत्कृतत्वानिष्टं जातमित्याह दृष्टेति ।

दृष्ट्वा समत्वं तच्छौरैः सत्ये चैव व्यवस्थितिम् ।

कंसस्तुष्टमना राजन् प्रहसन्निदमब्रवीत् ॥ ५९ ॥

शौरैर्वसुदेवस्य पुत्रे स्वस्मिंश्च तुल्यतां दृष्ट्वान्योन्यघातकत्वमुभयोर्ज्ञात्वा स्वस्यौदासीन्येन स्थितिरेव समता सत्ये वाक्ये चैव व्यवस्थितिमत्राञ्चल्यमेवमुभयेनापि सन्तुष्टः । राजन्नितिसम्बोधनं राजधर्मस्तथैवेतिज्ञापनार्थम् । प्रकर्षेण हास्यं मुग्धोयमितिज्ञापनार्थम् । इदं वक्ष्यमाणमब्रवीत् ॥ ५९ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

दृष्ट्वा समत्वमित्यत्र—अनेन पाञ्चवार्षिक इत्यादि । अत्रायं भावः । अग्रे निगड-निग्रहानन्तरमेव 'जातं जातमहन्नि'तिवक्ष्यमाणत्वात् समर्पणानन्तरं मरणे तत्रोचितमिति मत्वा नारदेन तथाकथनादेतदनुपदमेव तत्कथनमिति ज्ञायते । तथा च निग्रहे गर्भासम्भव इति । अत एव 'जात-ज्ञात'मिति 'कालभेदज्ञापक'मित्यग्रे वक्ष्यते । भगवतस्त्वलौकिकी रीतिरिति नानुपपत्तिः ॥ ५९ ॥

॥ इति श्रीप्रथमाध्यायटिप्पणी ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

छान्दोग्योपनिषद्वाच्य 'इत्योमिति सदोपास्यः सोक्षरः पुरुषोत्तम उच्चत्वाद्दीयमानत्वात्स्यानादुद्गीथ उच्यते' इत्यानन्दतीर्थैर्नैरुक्ती व्युत्पत्तिः प्रदर्शिता । आकाशशब्देपि 'आसमन्तात्कामानश्राती'ति च । एवं 'देवदेवं वृषाकपि'मित्यत्रापि 'वृषो धर्मस्तस्यासमन्तात् कं फलं स्वर्गादि तत् पिबती'तिव्युत्पत्तिः प्रदर्शिता सुबोधिन्याम् । पञ्चमस्कन्धे निबन्धे जम्बूद्वीपदान्तर्गतजम्बूपदेन 'जननात् बुध्यते यत्रे'-त्युक्त्या नैरुक्ती व्युत्पत्तिः स्फुटीकृता । एवमन्यत्रापि सुबोधिन्यां नैरुक्ती व्युत्पत्तिं विचार्य व्याकरणविरोधदोषो दूरीकर्तव्यः । दुस्त्यजं किं धृतात्मनामित्यत्र—धृत आत्मा वासुदेवो यैरिति । अत्रेदं ज्ञेयम् । ज्ञानिभक्ता एव भगवद्धारणं कुर्वन्ति 'ज्ञानी प्रियतमोतो मे' 'ज्ञानेनासौ विभक्तिं मा'मित्येकादशे भगवद्वाक्यात् । तथा च धृतात्मनामित्यस्य ज्ञानिभक्तानामित्यर्थो ज्ञेयः । 'चतुर्विधा भजन्ते मा'मिति-सन्दर्भे भगवदुक्तस्य चतुर्थज्ञानिभक्तस्य 'प्रियो हि ज्ञानिनोत्यर्थमहं स च मम प्रिय' इतिवाक्याद्भगवत्प्रियत्वेन भगवदितरवैराग्यस्य तस्मिन्नुद्भूतत्वात्तस्य किं दुस्त्यजम् ? सर्वमेव सुत्यजमित्यर्थः । तत्र किम्रूपस्य भगवतो धारणमित्याकाङ्क्षायां वासुदेवरूपस्य धारणमिति बोध्यम् । 'ज्ञानवान् मां प्रपद्यते' 'वासुदेवः सर्वमिती'तिभगवद्वाक्यात् । युक्तमेतत् । ज्ञानिभक्तस्य त्रिवर्गोपेक्षया राहिल्यात् केवलमुपेक्षया वासुदेवस्य शोक्षप्रदत्वात् । एतदभिप्रायेणैव गीतासु वासुदेवपदयुक्तमिति श्रीमदाचार्यैरपि धृत आत्मा वासुदेवो यैरिति वासुदेवपदयुक्तमतो निर्दुष्टमिदम् ॥ ५८ ॥

प्रतियातु कुमारोयं न ह्यस्मादस्ति मे भयम् ।

अष्टमाद्युवयोर्गर्भान्मृत्युर्मे विहितः किल ॥ ६० ॥

अनेन पञ्चवार्षिको नीत इति ज्ञायते । पञ्चश्रोदरस्थः । प्रतियात्त्वितिवाक्यादन्यथा 'नये'त्येव वदेत् । पुत्रानितिवहुवचनानुरोधेन तावत्कालं स्थापनम् । प्रतियातु व्याघुष्य गृहे यातु । अयं ते कुमारो न तु मन्मारकः । अमारणे हेतुर्न ह्यस्मादस्ति मे भयमिति । तर्हि समयबन्धो गत इति नाशङ्कनीयं यस्माद्युवयोरष्टमगर्भान्मे मृत्युर्विहित इति । स समानीय देय इत्यभिप्रायः । अत एव नारदादीनामेतदसम्मतम् । न हि भगवद्भक्तानामन्य-निष्ठाप्युचिता । अतोऽन्यथाकरणमप्युचितम् । किलेत्याकाशवाणीप्रतिसन्धानम् ॥ ६० ॥

तत्प्रियार्थमेव नयनमिति प्रकारान्तरेणापि तस्मिन् प्रीते पुत्रत्यागो न युक्त इति तद्वाक्यमङ्गीकृत्य पुनरानीतवानित्याह तथेति ।

तथेति सुतमादाय यथावानकदुन्दुभिः ।

नाभ्यनन्दत तद्वाक्यमसतोविजितात्मनः ॥ ६१ ॥

स्वयमेव गृहीत्वा ययौ । अविश्वासे हेतुरानकदुन्दुभिरिति । अतिक्लेश एव भगवदागमनं न स्वास्थ्ये । आनके दुन्दुभयश्च नेदुर्भगवदागमनार्थम् । तदुभयं विरुध्यते । अतो देवकृतस्य सत्यत्वात् कंसकृतमेवासत्यमिति मत्वा नाभ्यनन्दत तस्य कंसस्य वाक्यमेनं न मारयिष्यामीत्यभिप्रायपूर्वकम् । तत्र हेतुद्वयमाहासतोविजितात्मन इति । असन् सर्वदा नैकविधः । अस्थिरवाक्च घातकश्च स्वतोयुक्तिदार्ढ्यरहितश्च । अतः केनचित् प्रथम एवाष्टम इति ज्ञापिते मारयिष्यत्येव । तस्मादसतो न विश्वासः कर्तव्यः । किञ्च नान्यवाक्यमपि तस्यापेक्ष्यते । यदैव राक्षसैर्भक्ष्यार्थं पुरुषाः प्रार्थयिष्यन्ते तदैवैतान् घातयिष्यति । क्रोधोद्भूतमहेतूनां बहूनां सम्भवादजितान्तःकरणत्वादुत्पन्ने क्रोधे न विलम्बः ॥ ६१ ॥

'महतामन्तःकरणमेव प्रमाण'मिति तथैव जातमित्याह नन्दाद्या इत्यष्टभिः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

प्रतियात्त्वित्यत्र—अन्यनिष्ठेति । भगवद्भक्तिरितिके सत्ये निष्ठा ॥ ६० ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभट्टराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रतियात्त्वित्यत्र—अत एवेति । अष्टमगर्भानयनकथनादेवेत्यर्थः । अन्यनिष्ठेति । भगवद्द्रष्टृभगवद्भेदानमङ्गीकृत्य पुत्रान्तरनिष्ठेत्यर्थः । अन्यथाकरणमिति । नारदादीनामिति कर्तृष्वच्यन्तं शेषः ॥ ६० ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

असतोविजितात्मन इत्यत्र—असन् सर्वदा नैकविध इत्यादि । नास्तीत्यसन्निति-व्युत्पत्तौ स्वरूपतः सतोपि कंसस्याभावः प्राप्तः स च वाधितः कंसस्य प्रमात्मकप्रत्यक्षविषयत्वादतः केनचिद्धर्मेणाभावो विवक्षितस्तमाहुः सर्वदा नैकविध इति । अव्यवस्थितचित्त इतियावत् । एवं स्थिरचित्तत्वेन रूपेण कंसस्याभाव इत्यर्थः । असच्छब्दस्य दुष्टवाचकत्वपक्षे नाभावो व्याख्येयो दोषा एव दुष्टस्य निरूपणीयास्तानाहुरस्थिरवाक्च घातकश्च स्वतो युक्तिदार्ढ्य-रहितश्चेत्यादिना ॥ ६१ ॥

॥ इति श्रीप्रथमाध्याययोजना ॥

नन्दाद्या ये ब्रजे गोपा याश्चामीषां च योषितः ।

वृष्णयो वसुदेवाद्या देवक्याद्या यदुस्त्रियः ॥ ६२ ॥

वसुदेवे कंसकृतं देवानां हितकारि न भवतीति देवगुह्यकर्ता नारदः पर्यवसानानिष्टकर्तारं वसुदेवं पीडयितुं दैत्यरूपं कंसं चोद्वेजयितुं शीघ्रं भगवदागमनार्थं साधारणान् पीडयितुं वाक्यत्रयमुक्तवांस्तदाह । ये यमुनापारे ब्रजे गोपा नन्दादयोमीषां च स्त्रियः यशोदाप्रभृतयश्चकारादन्या अपि कुमारिका अस्मिन्नपि कूले वृष्णिवंशोद्भवा वसुदेवाद्यो देवक्याद्याश्च यदुवंशोद्भवानां स्त्रियः ॥ ६२ ॥

एवमेकेन सर्वाननूद्य देवत्वं विधत्ते सर्वं इति ।

सर्वे वै देवताप्राया उभयोरपि भारत ।

ज्ञातयो बन्धुसुहृदो ये च कंसमनुव्रताः ॥ ६३ ॥

स्त्रियः पुरुषाः सर्वे एव देवताप्राया ईषदसमाप्तदेवाः । मानुषभावस्यापि विद्यमानत्वात् । अतो देवेषु यत् कर्तव्यं तदेतेष्वेव कर्तव्यमिति ज्ञापितम् । उभयोरिति । रोधसोर्ये केचित् तिष्ठन्ति पश्चादयोषि तेपि देवांशाः । भारतेतिसम्बोधनमेतदाहेत्यनेन सम्बध्यते । नारदस्य तथाकथनममन्वानस्य विश्वासजनकं देवगुह्यमेतादृशमेवेति । किञ्च न केवलमुदासीना एव देवाः किन्तु कंसनिकटवर्तिनोप्यक्रूरादयो ये ज्ञातयो गोत्रिणः कंसस्य ये बन्धवः सम्बन्धिनो ये वा सुहृदो मित्राणि ये च कंसस्य सेवकाश्चकारात् पित्रादयोपि ॥ ६३ ॥

सर्वे देवताप्राया इति कंसाय नारदः प्राहेत्याहैतदिति ।

एतत् कंसाय भगवान् शशंसाभ्येत्य नारदः ।

भूमेभारायमाणानां दैत्यानां च वधोद्यमम् ॥ ६४ ॥

नारदस्य दुष्टत्वं व्यावर्तयति भगवानिति । शंसनमेकान्ते कथनं युक्तिपूर्वकमुपाख्यानपूर्वकम् । तत्रैवोपाख्याने फलितानि वाक्यान्यत्रोपनिबध्यन्ते । अत आनुपूर्व्यभावो न दोषाय । एतावतैव कार्यसिद्धेः । ननु देवानामागमने किं स्यादित्याशङ्क्याह भूमेरिति । नाकपृष्ठे देवानां मन्त्रणं जातं भूमेभारायमाणाः कंसादयो दैत्या जातास्ते हन्तव्या इति । तद्वन्नार्थमेव देवागमनं वधोद्यमरूपं जातम् । वधोद्यमं यथा भवति तथैते देवताप्राया इतिवाक्यम् ॥ ६४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नन्दाद्या इत्यत्र—वाक्यत्रयमिति । श्लोकत्रयमित्यर्थः । अत एवोपसंहारेनुवदिष्यन्ति श्लोकत्रयमुक्तवेति ॥ ६२ ॥

ईषदसमाप्तेति । प्रायःशब्दस्तुल्यपर्यायः । तथा चेषदसमाप्ताविलयनासमाप्तिर्नतेत्यभिप्रेत्येवदूतो विद्वानित्युदाहृतत्वादीषन्न्यूनदेवा इत्यर्थः । यथा चन्द्रतुल्यं मुखं चन्द्रादीषन्न्यूनमित्यर्थः । न्यूनतांशं विशदयन्ति मानुषेति । एतदाहेत्यनेनेति । शशंसेत्यस्यैवार्थतःकथनमिदम् ॥ ६३ ॥

वधोद्यमरूपमिति । वधोद्यमं रूपयति तादृशं देवागमनं दैत्यहननार्थं जातम् । अत्र देवागमनमितिपदाभावेपि नारदेनोपाख्याने तथोक्तमित्यार्थिकं देवगमनपदमादाय वधोद्यमपदस्य विशेषणत्वम् । तथा च मूले वधस्योद्यमो येन तादृशं देवागमनमिति च शशंसेत्यन्वयः ।

एवं श्लोकत्रयमुत्स्वर्षौ गते कंसो यत् कृतवांस्तदाह पञ्चभिर्कषेर्विनिर्गम इति ।

ऋषेर्विनिर्गमे कंसो यदून् मत्वा सुरानिति ।

देवक्या गर्भसम्भूतिं विष्णुं च स्ववधं प्रति ॥ ६५ ॥

अनुवादेपि येषांस्ते पूर्वं नारदेनोक्ता इति ज्ञातव्यम् । ऋषिणैव निवारितमिति नर्षे श्रे किञ्चित् कृतवान् । द्वयं ज्ञातवान् । चतुष्टयं कृतवान् । ज्ञातं द्वयमाह यदून् सुरान् देवान् मत्वा देवक्या गर्भेष्टमे सम्भूतिर्यस्य तादृशं च विष्णुं स्वस्य कंसस्य वधं प्रत्येव देवकीगर्भसम्भूतिं विदित्वा ॥ ६५ ॥

देवकीं वसुदेवं च निगृह्य निगडैर्गृहे ।

जातज्ञातमहन् पुत्रं तयोरजनशङ्कया ॥ ६६ ॥

प्रथमतो देवकीं वसुदेवं चकारादन्यांश्च तदन्तर्गतान् स्वगृह एव निगडैर्निगृह्य जातज्ञातमानुपूर्व्येण जातमष्टमसङ्ख्याया अपेक्षाबुद्धिजन्यत्वाद्गणनायामनियमसम्भवादजनशङ्कया विष्णुसन्वेहात् षट् पुत्रानहन् । जातज्ञातमिति न कालभेदज्ञापकं किन्तु मारणे देवक्यां जननमेव निमित्तमितिज्ञापयितुमन्यथा क्षत्रियाणां त्रयोदश एवाह्नि नामकरणसम्भवादुत्पन्नमात्राणामेव मारणे 'कीर्तिमन्तं सुषेणश्चे'त्यादिनामोक्तिराद्य—स्कन्धेनुपपत्ता स्यात् ॥ ६६ ॥

नन्वेवं कथमतिदुष्कृतं कृतवानित्याशङ्क्याह मातरमिति ।

मातरं पितरं भ्रातृन् सर्वांश्च सुहृदः सखीन् ।

प्रान्ति ह्यसुतृपो लुब्धा राजानः प्रायशो भुवि ॥ ६७ ॥

अयं तु दैत्य एव । येष्यन्ते राजानस्तेष्यसुतृपः केवलं प्राणपोषकास्तत्रापि लुब्धाः । लोभः सर्वगुणानाशकोतस्तेषां गुणा न सन्तीतिज्ञापनार्थमुक्तम् । प्रायश इति

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

जातज्ञातमित्यत्र—ननु लक्षणप्रतिपदोक्तयोर्मध्ये प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणं न लाक्षणिकत्वेतिवैयाकरणाभियुक्तोक्तनियमात् कथं नास्य कालभेदज्ञापकत्वमिति शङ्कायां तन्नित्तकं तर्कमाहुरन्यथेत्यादि । तथा च यत्र लक्षणस्य सावकाशता तत्रैव प्रतिपदोक्तस्य ग्रहणं 'यावद्दहनं हि वाचनिक'मितिन्यायात् । यत्र तु लक्षणस्य निरवकाशता तत्र न तत्रवृत्तिर्यथा पतिताग्निहोत्रप्रतिपत्तिसम्युत्पाद- 'हिताग्निमग्निभिर्दहती'ति श्रुतौ यथा च तल्लिङ्गादिभिर्हेतुभिराकाशादिशब्दानां ब्रह्मवाचकत्वे । तथा च मीमांसाद्वयसिद्धत्वाद्न लाक्षणिकग्रहणं नायुक्तमित्यर्थः ॥ ६६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

वधोद्यममिति । तादृशं देवागमनं यथा भवति सम्भवति तथा सात्त्विकत्वप्रकारेणैते देवताप्रायाः । एतेषां सात्त्विकत्वेन देवतातुल्यत्व एतेषु देवानामागमनमंशतोवतरणं सम्भवतीत्यर्थः । वाक्यमिति । एकमेवेतिशेषः । देवागमनसिद्धयै पूर्वं ततुल्यत्वबोधनमिति सर्वमेकवाक्यमेव । 'अर्थैकत्वादेकं वाक्य'मितिलक्षणदित्यर्थः ॥ ६४ ॥

मातरमित्यत्र—एषैवेति । लुब्धा प्रन्त्येवेत्यर्थः । अम्बरीषादयस्तु लोभाभावात् तथेतिभावः ॥ ६७ ॥

॥ इति श्रीप्रथमाध्यायलेखः ॥

लुब्धा इति च पदद्वयेन केचन धर्मात्मानो व्यावर्तिता अम्बरीषादयः । सुन्येषैव व्यवस्था । अतो युधिष्ठिरादयोपि पितामहादीन् मारितवन्तः । स्वस्य यत्रैव मरणसन्देह-स्तानतिमान्यानपि मात्रादीन् पञ्चविधान् प्रन्येव ॥ ६७ ॥

नन्वस्य स्वस्यापि देवत्वसम्भावनया तद्धिताचरणमेव कथं न जातमित्याशङ्क्याहा-त्मानमिति ।

आत्मानमिह सजातं जानन् प्राग् विष्णुना हतम् ।

महासुरं कालनेमिं यदुभिः स व्यरुध्यत ॥ ६८ ॥

पूर्वममृतमथने भगवता महासुरः कालनेमिर्हतो देवपार्ष्णिग्राहेण स एवायं कंस इत्यात्मानं जानन् पुनर्देवप्रेरणयैव मारणार्थमायातीति यदूनां देवत्वात् तैः सर्वैरेव सह विरोधं कृतवान् ॥ ६८ ॥

अन्यदप्यत्यन्तायुक्तं कृतवानित्याहोग्रसेनमिति ।

उग्रसेनं च पितरं यदुभोजान्धकाधिपम् ।

स्वयं निगृह्य बुभुजे शूरसेनान् महाबलः ॥ ६९ ॥

नास्त्रैव महत्त्वं निरूपितम् । स्वस्य पितरं सर्वसहाययुक्तम् । यदुभोजान्धकाधिपं यद्वो भोजान्धकाश्च । उपलक्षणमेतत् पङ्क्तिधानामपि यादवानाम् । तदाज्ञया ते सर्वे विपरीतं करिष्यन्तीति विशेषतस्तस्य बन्धनम् । बन्धकः स्वयमेव जात इत्याह स्वयं निगृह्येति । शूरसेनदेशस्तस्य भोगार्थं स्थितः । अतस्तस्य पुनर्वचनं शूरसेनान् बुभुजे इति । एतत्सर्वकरणे सामर्थ्यं महाबल इति ।

एवं सर्वेषां देवांशानां भक्तानां महानुपद्रवो निरूपितो भगवदवतारहेतुभूतः ॥ ६९ ॥

॥ इति श्रीभागवतसुबोधिन्यां श्रीब्रह्मदीक्षितविरचितायां

दशमस्कन्धविवरणे प्रथमोध्यायः ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

आत्मानमित्यत्र—देवपार्ष्णिग्राहेणेति 'ये ये हताश्रकधरेण राज्ञैलोक्यनाथेन जनार्दनेन ते ते गता विष्णुगतिं प्रपन्नाः क्रोधो हि देवस्य वरेण तुल्य' इतिपाण्डवगीतावाक्यविरोधपरिजिहीर्ष-येदमुक्तम् । पार्ष्णिग्राहस्यानुग्राहकत्वेन मार्यं क्रोधाभावात् । तच्चारुनेन भूरिश्रवसो बाहुच्छेदेर्जुनस्य तथात्वं प्रसिद्धम् । वस्तुतस्तु 'कृतप्रयत्नापेक्ष' इतिन्यायेन तथेत्यापाततो मर्यादाविरोधो न दोषः । यद्भोक्तवाक्ये 'प्रपन्ना' इतिकथनाद्यत्र तदेकतानतारूपा प्रपन्नता तस्यैव मुक्तिर्नान्यस्येति 'क्रोध'स्तु 'वरेण तुल्य' इति लौकिकभोगं दत्त्वापि चरितार्थो भवतीति न कोपि विरोधः । हिरण्यकशिपुवधे क्रोधस्यापि कथनादिति ॥ ६८ ॥

॥ इति श्रीप्रथमोध्यायप्रकाशः ॥

१ भाव इत्यपि पाठः ।

॥ इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे प्रथमे जन्मप्रकरणे
भक्तदुःखनिरूपणं नाम प्रथमोध्यायः ॥

॥ अथ द्वितीयोध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच ।

प्रलम्बवकचाणूरतृणावर्तमहाशनैः ।

मुष्टिकारिष्टद्विविदपूतनाकेशिधेनुकैः ॥ १ ॥

एवं हेतुं निरूप्याथ कृष्णोद्यम उदीर्यते । महत्त्वज्ञापनार्थाय द्वितीये सविशेषणः ॥ १ ॥

दुःखं हेतुरिहागन्तुमितिबोधाय तत्कथा । पुनर्निरूप्यते स्पष्टा शीघ्रागमनहेतुका ॥ २ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

द्वितीयाध्यायार्थोक्तौ—कृष्णोद्यम इत्यादि । भगवदुद्यमे हेतुमाहुर्महत्त्वेति । हेतोरितिशेषः । अत एव तावन्तमपि विलम्बमसहिष्णुर्गर्भसङ्कर्षणमाज्ञप्तवान् न होवमन्यत्रेतिभावः । अथवान्येभ्योव-तारेभ्योत्र महत्त्वज्ञापनाय मायाज्ञापनवसुदेवादिमनःप्रवेशलक्षणः स उच्यत इत्यर्थः । अथवा महत्त्वं पुरुषोत्तमत्वं तज्ज्ञापनाय सविशेषणः स उच्यत इतिसम्बन्धः । असाधारण-त्वेनेतरेभ्यो व्यावर्तको धर्मो हि विशेषणम् । तदत्र मायाज्ञापनमेकम् । न हि ब्रह्मादिव्या-मोहिकां तामन्य आज्ञामुमर्हति सान्याधीना वा भवति । वसुदेवदुरासदत्वादिकं देवक्यां स्वहन्तृ-ज्ञानेप्यासुरभावत्याजनं कंसस्य ब्रह्मादिस्तुतिश्च । का. १-२-३.

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

द्वितीयाध्यायतात्पर्यं निरूपयन्त उपजीवकत्वमत्र सङ्गतिरित्याहुरेवमिति । ननुद्यमनिरूपणस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यां विवृण्वन्ति भगवदित्यादि । तथा चैवं भक्त्यात्सल्य-स्वभावं भगवतो ज्ञापयितुं हेतोर्महत्त्वज्ञापनमित्यर्थः । यद्यप्येवंविधं हेतोर्महत्त्वं प्रह्लादेपि वर्तते परं ज्ञानविशिष्टया मर्यादाभक्त्या परिरक्षितः प्रकृते तु तथा नास्तीति प्रयोजनान्तरमेवोद्यमस्य वक्तव्य-मित्याशयेन प्रकारान्तरमाहुरथवान्येभ्य इत्यादि । एतावतापि न पूर्तिरध्यायतात्पर्यस्येति प्रकारान्तर-माहुरथवा महत्त्वमित्यादि । एते त्रयोपि पक्षा मूलश्लोकेभ्यः स्फुटं प्रतीयन्त इति त्रयाणां समुच्चय एव न तु विकल्पस्तेनाथवेत्यत्र वाशब्दोवधारणे ज्ञेयः । तथा च पूर्व हेतुमहत्त्वं ज्ञात्वा तदनन्तरमुक्तप्रकारेण महत्त्वद्वयमवधारणीयमिति बोधयितुमाचार्यैरयमर्थश्लोक उक्त इत्यर्थोऽथवाशब्द-स्य बोध्यः । सुबोधिन्यामेतदेव स्पष्टीकुर्वन्ति दुःखं हेतुरित्यादिना । इह प्रपञ्च आगन्तुं भगवदा-गमनाय भक्तानां दुःखं हेतुरितिबोधाय तत्कथा शीघ्रागमनहेतुका शीघ्रागमनकारणजन्या पुनः स्पष्टा निरूप्यत इत्यर्थः । एतेन महत्त्वैत्यर्थस्य प्रथमोर्थः स्फुटीकृतः । द्वितीयार्थं स्फुटी-कर्तुमाहुः सर्वेषामित्यादि । तथा च सर्वेषां दैत्यानां भगवदवतारज्ञापनार्थं प्रह्लैष मे प्राणहरो हरि-गृह्णा' मित्यादिकंसवाक्यमवतारान्तरेभ्योत्राधिक्यबोधकमित्यर्थः । तृतीयं स्फुटीकुर्वन्ति तथा स्तुतिरित्यादि । स्तुतिर्ब्रह्मादिकर्तुका । तथा पुरुषोत्तमत्वज्ञापिका । अन्यथा स्तुत्यादिकं न कृतं स्यात् तदा पुरुषोत्तम एव प्रादुर्भूत इति कथं निश्चितं भवेदित्यर्थः ॥ का. १-२-३.

१ कर्षणमित्यपि पाठः । २ भक्त्यापि रक्षित इत्यपि पाठः । ३ ज्ञापनार्थं 'माहेत्यादिरपि' पाठः ।

११ भा० द० सु०

सर्वेषां ज्ञापनार्थाय कंसवाक्यं तथा स्तुतिः । अन्यथा भगवानेव प्रादुर्भूतः कथं भवेत् ॥३॥

पूर्वं सामान्यतो विरोधमुक्त्वा शीघ्रं भगवदागमनार्थं लोके कंसकृतमत्युपद्रवमाह साधैस्त्रिभिः प्रलम्बेति ।

प्रलम्बो दैत्यो दैत्यरूपेणैव वर्तते । बको दैत्यः पक्षिरूपेण । चाणूरो दैत्यो मनुष्यरूपेण । तृणावर्तो राक्षसो वात्यारूपेण । एत एव महाशना बहुभक्षकाः । अनेन 'यदूनां कदनं चक्र' इत्यत्र यादवा भक्षिता इत्यपि ज्ञापितम् । महाशनोघ इति केचित् । तत्र नामसु यौगिकप्रवेशश्चिन्त्यः । मुष्टिकश्चाणूरवत् । यथा प्रलम्बो बलभद्रेण हतः प्रथमनिर्दिष्टस्तथा मुष्टिकोपि । अरिष्टो वृषरूपो बकवत् । द्विविदो वानरः । पूतना राक्षसी । केश्यश्वात्मकः । धेनुको गर्दभात्मकः ॥ १ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

द्वितीयेध्याये महत्त्वेत्यस्य तृतीयव्याख्याने—सविशेषण उद्यमः पुरुषोत्तमत्वज्ञापक उक्तः । तत्पक्षे तान्येव विशेषणानि विवृण्वन्ति सर्वेषामिति । “आहैष मे प्राणहरो हरि”रितिवाक्यं ब्रह्मादिस्तुतिश्च सर्वेषां भक्तानां पुरुषोत्तमत्वज्ञापनाय । स्वसन्निधिमात्रेण दैत्यस्यापि तादृशं ज्ञानम् । 'अवतारो हरेर्यावांस्तत्र ब्रह्मा स्वयं ब्रजेत् । वरादनुक्तेष्वेवं हि स्तुतिः पूर्णं तु सर्वत' इति तृतीयस्कन्धीयनिबन्धवाक्याद् ब्रह्मास्तुतिश्च पुरुषोत्तम एव सम्भवतीतिभावः । अन्यथेति । एतद्द्वयाभावेन भगवान् पुरुषोत्तम एव प्रादुर्भूत इतिज्ञानं कथं भवेदित्यर्थः ॥ का. १-२-३.

प्रलम्बेत्यत्र—चाणूरवदिति । मनुष्य इत्यर्थः । बकवदिति । बक इव भगवद्भूत इत्यर्थः ॥१॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

एवं हेतुं निरूप्येत्यादि । एवं पूर्वाध्याये भक्तदुःखरूपं भगवदवतारहेतुं निरूप्य तस्य हेतोर्महत्त्वज्ञापनार्थाय द्वितीयाध्याये सविशेषणः कृष्णोद्यम उदीर्यत इति । अत्र टिप्पण्यां महत्त्वज्ञापनायेतिपदं त्रिधा व्याख्यातं हेतोर्महत्त्वज्ञापनायाध्वान्येभ्योवतारैभ्योत्र महत्त्वज्ञापनायाथवा महत्त्वं पुरुषोत्तमत्वं तज्ज्ञापनाय सविशेषण उद्यम उच्यत इति सम्बन्धः । अत्र समानविभक्त्यन्तपदोपस्थापितं विशेषणं न ज्ञेयं किन्त्वसाधारणत्वेनेतरेभ्यो व्यावर्तको हि धर्मो विशेषणम् । तदत्र मायाज्ञापनादिकम् । नहि ब्रह्मादिव्यामोहिकां मायामन्य आज्ञसुमर्हति सान्याधीना वा भवति ॥ का. १ ॥

दुःखं हेतुरिति । इह प्रपञ्च आगन्तुं भगवदागमनाय भक्तानां दुःखं हेतुरिति बोधाय तत्कथा 'प्रलम्बकचाणूरे'त्यादिश्लोकैर्दुःखकथा शीघ्रागमनहेतुका शीघ्रभगवदागमनफलिका पुनः स्पष्टा निरूप्यत इत्यर्थः । अत्र हेतुशब्दः प्रयोजनवाची । विदुषां हेतुशब्दस्य कार्येपि प्रयोगात् ॥ का. २ ॥

सर्वेषामिति । 'आहैष मे प्राणहरो हरि'रिति कंसवाक्यं ब्रह्मादिस्तुतिश्च सर्वेषां भक्तानां पुरुषोत्तमत्वज्ञापनाय । स्वसन्निधिमात्रेण दैत्यस्यापि तादृशं ज्ञानं ब्रह्मास्तुतिश्च पुरुषोत्तम एव सम्भवतीतिभावः । अन्यथेति । एतद्द्वयाभावे भगवान् पुरुषोत्तम एव प्रादुर्भूत इतिज्ञानं कथं भवेदित्यर्थः ॥ का. ३ ॥

अन्यैश्चासुरभूपालैर्बाणभौमादिभिर्युतः ।

यदूनां कदनं चक्रे बली मागधसंश्रयः ॥ २ ॥

ते पीडिता निविविशुः कुरुपाञ्चालकैकयान् ।

शाल्वान् विदर्भान् निषधान् विदेहान् कोशलानपि ॥ ३ ॥

एके तमनुरुन्धाना ज्ञातयः पर्युपासते ।

हतेषु षट्सु बालेषु देवक्या औग्रसेनिना ॥ ४ ॥

सप्तमो वैष्णवं धाम यमनन्तं प्रचक्षते ।

गर्भो बभूव देवक्या हर्षशोकविवर्धनः ॥ ५ ॥

अन्ये चैवंविधाः शतशः सन्त्यसुरा भूत्वा ये भूपालाः । बाणो बलिसुतः नरको भौमः । आदिशब्देन जरासन्धादयः । गुप्तान् यदून् प्रलम्बादयो नाधन्ते । प्रकटान् बाणादयः । एवमेतैर्यदूनां कदनमन्यायनाशं चक्रे । एतेषामाज्ञाकारित्वे हेतुर्बलीति । मागधो जरासन्धः श्वशुरः सहायभूतः । तेनापि दिग्विजये पराजितेन सुते दत्ते । एतेषामन्यतरणाप्याज्ञोलङ्घने कृते जरासन्धः साधयतीत्याश्रयः ॥ २ ॥

पीडितानां कृत्यमाह ते पीडिता इति ।

पूर्वोक्तैः पीडिताः कुरुदेशान् हस्तिनापुरदेशान् विविशुः । तथान्ये पाञ्चालदेशान् कम्पिलादिदेशान् कैकयान् चित्रकूटादिदेशान् शाल्वान् पश्चिमदेशान् निषधानुत्तरदेशान् विदर्भान् दक्षिणदेशान् विदेहान् स्तैरभुकदेशान् कोशलानयोध्यादेशान् नितरां विविशुर्गुप्ततया स्थिताः । एते धर्मात्मानो राजानः । अतः स्वदेशं परित्यज्य सकुडुम्नास्तत्रैव स्थिता इत्यर्थः ॥ ३ ॥

ये पुनर्निर्गन्तुं न शक्तास्ते कंससेवका एव भूत्वा स्थिता इत्याह एक इति । एके-कुरादयस्तमनुरुन्धानास्तं संवेष्ट्य तत्सेवकत्वेन स्थिता ज्ञातयो गोत्रिणः परित उपासते । एवं सर्वेषां महदुःखमुद्यमार्थं हेतुत्वेन निरूपितम् ॥ ३३ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

हतेष्वित्यस्याभासे—देवक्या बन्धनावधीति । अत्रेदमाकृतम् । सप्तमे गर्भे जाते 'नन्दाया ये व्रज' इत्यादि नारदेनोक्तं तदा षट्पुत्रहतिर्मातृबन्धनं च जातम् । तदत्र 'हतेष्वित्येके-नानूय स गर्भो देवक्या हर्षशोकविवर्धनो बभूवेलर्धेन शीघ्रं भगवदुद्यमे हेतुरुक्तः । पूर्वं शोकविवर्धनो नासीद्धतेषु तेष्वयमपि तथा भविष्यतीतिज्ञानेन तथा बभूव । तथा चेदं सर्वं बन्धनानन्तरं जातमिति तदेव पूर्वाविधेयस्य तादृशं चरित्रमाहेत्यर्थः । अत एवाग्रे वक्ष्यन्ति 'षट्पुत्र-वधात् पूर्वमेव सङ्कर्षणगर्भ' इत्यासुरहननं सङ्कर्षणगर्भविषयकं दुःखं च भगवच्चरित्रमेव ॥ ४ ॥

तर्हि हर्षवर्धनत्वमनुपपन्नमित्याशङ्क्य तत्रोपपत्तिमाहुः स चार्धमित्यादिना । पुरुषोत्तमस्यैव पूर्णानन्दत्वान्मातृर्भनसि तदागमने तत्रानन्दाविर्भाव एवाभूत् । परस्य परं तादृशी-नाभून्नरोधवशादिति सरस्वतीदृष्टान्तेन वक्ष्यते । अस्यानन्दमयत्वेपि प्रभुसङ्गम एव पूर्णानन्दप्राकट्यकरणं भवतीति तथा ॥५॥

भगवत उद्यमं वक्तुं देवक्या बन्धनावधि चरित्रमाह हतेष्वितिसाधेन ।

देवक्याः षट्सु बालेष्वौग्रसेनिना हतेषु सत्सु । भागिनेयान् हन्तीति पितृनाम्ना निर्देशः । अन्येषां हननमर्थसिद्धमेव । लोके हि भागिनेयोतिमान्यः ॥ ४ ॥

षड् गुणास्तेन बुद्ध्या हता इति धर्मस्थानभूतोक्षरात्मा समागतस्तस्यापि मारणमाशङ्क्य परिहरति वैष्णवमिति । विष्णोर्व्यापकस्य सर्वरक्षकस्य स्वरक्षायां सन्देहो नास्तीति ज्ञापितम् । सप्तम एव परमावधिः । षड् गुणाः । सप्तमो धर्मो च तदाधारभूतः । पुरुषोत्तमस्तु ततो महान् । अतस्तद्द्व्यावृत्त्यर्थं धामेति । यतो लोका यमनन्तं कालात्मकमाचक्षते सोनन्तः सप्तमे पर्याये गर्भः प्रकटो बभूव । स चार्धप्रकटितानन्द इति देवक्या हर्षशोकविवर्धनो जातः । महानिति हर्षः । तादृशोपि मारणीय इति शोकः । प्रभावस्यादर्शनात् ॥ ५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

हतेष्वित्यत्र—टिप्पण्यामासुरहननमिति षड्पुत्रहननम् । तेषां हिरण्यकशिपुपुत्रत्वेनासुरत्वादिति ॥ ४ ॥

सुबोधिन्यां वैष्णवमिति भासे—बुद्ध्येति । भगवद्बुद्ध्या । धर्मस्थानभूतो धर्माणां स्थानभूतः । एतेन तेषामक्षरधर्मत्वं बोधितम् । पुरुषोत्तमधर्माणामनिवार्यत्वादिति । न 'चासन् मरीचेः षट् पुत्रा' इत्यादिगुणप्रकरणीयसन्दर्भविरोधः । 'तदेवै' ब्रह्म कार्याकारेण 'भवतीति श्रुतेर्मत' मिति सिद्धान्तात् क्षरस्याक्षरधर्मतयाक्षरत्वेनादोषात् । चिद्वृत्तौ परमावधिरिति । आनन्दमीमांसाद्युक्तोत्कर्षस्य परमावधिरित्यर्थः । तदेव विवृण्वन्ति षडित्यादि । महन्वज्ञापनपरिकरमिदं ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

हतेष्वित्यत्र—अन्येषामिति । यदूनामित्यर्थः । बुद्ध्या हता इति । 'अजनशङ्कये' त्युक्तत्वाद्धर्मिबुद्ध्या हता इतिहेतोर्धर्मा समागत इत्यर्थः । प्रकटो बभूवेति । एतादृशः सप्तमो गर्भो यः प्रकटो बभूव स औग्रसेनिना बालेषु हतेषु देवक्या हर्षशोकविवर्धनो जात इति मूले सुबोधिन्यां च टिप्पण्यनुसारेणान्वयः ॥ ४-५ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

द्वितीयाध्यायार्थोक्तौ—षड्गुणास्तेन बुद्ध्या हता इति । इहेदं ज्ञेयम् । कृष्णावतारसमये सर्वोपि परिकरो वैकुण्ठादागत इति स्थितं कृष्णोपनिषत्सु । तथाचैतेषामपि स्वरूपं तादृशं वैकुण्ठीयं वाच्यम् । तत्राष्टमगर्भस्य पूर्णपुरुषोत्तमत्वात् सप्तमस्याक्षरात्मकत्वादेतेषां षण्णामैश्वर्यादिषड्गुणात्मकत्वं युक्तं षट्सङ्ख्याया नियामकत्वाद् 'देवकी सर्वदेवते'तिवाक्यात् सर्वदेवतारूपाया देवक्या भगवज्जनन्या उदरे साधारणानां प्रवेशसम्भवाच्च । अत एते षड्गुणानामवतारभूता इतिनिश्चयः । पुरुषोत्तमावताराक्षरावतारयोर्जातयोः षड्गुणावतारस्यावश्यकत्वात् । न च गुणत्वे कंसकृतमारणासम्भव इति वाच्यम् । जीवविशेषेषु गुणानामावेशात् । अत एते जीवा गुणानामावेशावताराः पृथ्वादयो भगवत इव । अत एवा'सन् मरीचेः षट् पुत्रा' इत्यादिना पूर्वजन्मनि जीवत्वमुक्तं ब्रह्मापराधजन्यहिरण्यकशिपुवीर्योत्पत्तिरूपा दुर्व्यवस्था चोक्ता । ततः "पीतशेष गदाभूत" इतिवाक्याद्भगवत्पीतशेषप्रसादलाभेन मुक्ता जाता अत इमे पुष्टिमार्गीया जीवा वैकुण्ठस्थास्तेषां भगवद्विच्छया जन्मानि ततो भगवदैश्वर्यादिषड्गुणानामेतेष्वान्वेशस्ततो मुक्तिः ॥ ४ ॥

१ धर्मस्थानेलादिरपि पाठः । २ वैष्णवत्वमित्यपि पाठः । ३ तदेवैतत् प्रकारेण भवतीति श्रुतेर्मतमित्यपि पाठः । ४ षड्गुणत्वमित्यपि पाठः ।

'भगवानपि विश्वात्मा विदित्वा कंसजं भयम् ।

यदूनां निजनाथानां योगमायां समादिशत् ॥

गच्छ देवि ब्रजं भद्रे गोपगोभिरलङ्कृतम् ॥ ६ ॥

एवं सति भक्तेषु दया स्थापितेति दयापरीतो भगवान् शीघ्रमुपायं कृतवानित्याह भगवानिति ।

षड्गुणैश्वर्यसम्पन्नः पूर्वापराधे प्रतीकारं कर्तुं सप्तमे स्पृष्टे तेनैव हननसम्भवात् प्रतीकारो न भविष्यतीति शीघ्रं च स्वयमागन्तुं तं गर्भमन्यत्र नेतुं योगमायां समादिशत् । या जगत्कारणभूता भगवच्छक्तिः सा योगमाया । लोकानां दुःखपरिज्ञानार्थं विश्वात्मेति । यदूनां कंसजं भयं विदित्वा । सर्वस्यैव स्वरूपं जानाति किं पुनर्यादवानाम्? तेषामेव दुःखे सति प्रतीकारे हेतुर्निजनाथानामिति । निजः स्वयमेव नाथो येषाम् । केवलमिच्छयैव सर्वं न भवतीति दृष्टकारणार्थं योगमायादेशः ॥ ६ ॥

आज्ञामेवाह गच्छ देवीति नवभिः । प्रथमतो ब्रजं गच्छ । तत्र गता स्वास्थ्यं प्राप्स्यतीति । मथुरायां दैत्यावेशात् । तेषां च भगवान् मायारूप इतीयमपि तत्र प्रविष्टा तेषामेव कार्यं साधयेत् । अतः केवलं देवाश्रितं गोकुलमेव गच्छेत्याज्ञा । यतस्त्वं देवतारूपा न दैत्यहितकारिणी । अतस्तथा सम्बोधयति । ब्रजपदेन जङ्गमत्वमुक्तम् । अतः स्थावराजगरादुत्कर्षः । ननु तत्र स्थितानां देवानां मायागमने व्यामोहसम्भवाद् वैपरीत्यं स्यादिति शङ्कां वारयति भद्र इति । त्वं कल्याणरूपा । देवानां या देवता कल्याणरूपा । ऐहिकसुखदा । सा मुग्धैरत्यन्तं सम्मान्यत इति तदर्थमाह गोपगोभिरलङ्कृतमिति । गोपाश्च गोप्यश्च गोपाः । गोपाश्च गावश्च । ते उभये तस्य स्थानस्थालङ्करणभूतास्तैरेव तत्रत्या शोभा । योन्यस्तिष्ठति स तु तदनुगुण एवेति तेषामप्रतिबन्धो निरूपितः । अतो दर्शनादेव तत्र सुखं निरूपितम् ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

गच्छ देवीत्यत्र—स्थावराजगरादिति । न गृणातीति नगरमतः स्थावरतुल्यम् । अभिमानेन स्वय एव तिष्ठतीति तथा ॥ ७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भगवानित्यत्राभासे—दया स्थापितेति 'प्रपन्नोर्पितया भृश'मिति तृतीयस्कन्धे स्पष्टमिदम् । प्रतीकारो न भविष्यतीति । परानन्दप्राकट्याभावे सर्वदुःखनिवृत्तेरभावादित्यर्थः । या जगदिति । द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायसुबोधिन्यां स्पष्टमिदम् । केवलमिच्छयैवेत्यादि । 'स वै नैव रेम' इत्यादिश्रुतिषु 'स तपोतप्यते'त्यादिसाधनान्तरनिर्देशदर्शनाद् भगवान् समर्थोपि स्वीयेच्छायां दृष्टं द्वारमन्यत् सम्पादयतीतिनिश्चितं तथात्र योगमायासमादेश इति नानुपपत्तिः काचित् ॥ ६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भगवानित्यत्र—प्रतीकारं कर्तुमिति । पूर्वेषां कीर्तिमदादीनामपराधे कृते सति प्रतीकारं तदन्तुः कंसस्य वधं कृत्वा'भ्य ताते'तिसम्बोधनपूर्वकं वाक्यान्त्युक्त्वा 'मोहितावङ्गमारोप्य परिवर्ज्यापतुर्मुद'मिति श्लोकोक्तपुत्रपरिवृद्धादिसुजननं कर्तुं योगमायां समादिशदित्यप्रमेणान्वयः । भगवच्छक्तिरिति । न तु सच्चिच्छक्ती क्रियाव्यामोहिके इत्यर्थः । इदं शक्तित्रयं द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये सुबोधिन्यां स्फुटम् ॥ ६ ॥

१ नामेन कापि ह्यनित्यस्य इत्यपि पाठः ।

रोहिणी वसुदेवस्य भार्यास्ते नन्दगोकुले ।

अन्याश्च कंससंविन्ना विवरेषु वसन्ति हि ॥ ७ ॥

तत्र गतायाः किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाह रोहिणीति । वसुदेवस्य भार्या रोहिणी तत्रास्ते । स्थितौ कः सम्बन्ध इत्यत आह नन्दगोकुल इति । नन्दसम्बन्धि-गोकुले । अनेन नन्दवसुदेवयोर्भ्रातृत्वं द्योतितम् । अत्र पादद्वयमधिकं किमिति तिष्ठतीत्याकाङ्क्षायां निरूपितम् । अन्याश्च स्त्रियो वसुदेवस्यान्येषां वा । याः कंससंविन्नाः सत्यो विवरेषु गुप्तस्थानेषु वसन्ति । भयदशायां तथैव स्थितिर्युक्तेति हिशब्दार्थः ॥ ७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

गच्छ देवीत्यत्र—नवभिरिति । अत्र प्रथमश्लोकः षट्पदीरूपो ज्ञेयः ।

रोहिणीत्यत्र—किमिति तिष्ठतीति । रोहिणीति शेषः । आकाङ्क्षार्थमिति । अर्थो निवृत्तिर्भयशार्थं धूम इतिवत् । आकाङ्क्षाया अर्थो निवृत्तिर्यस्मात् तादृशमित्यर्थः ॥ ७ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सुबोधिन्यां गच्छ देवीत्यस्याभासे—आज्ञामेवाहेति । शुक इतिशेषः । 'सन्दिष्टैव'मिति-श्लोकोक्तकृतिराज्ञाकार्यत्वादाज्ञा । 'गर्भ' इतिश्लोकोक्ताक्रोशो'प्यथाह'मित्यत्रोक्ताथशब्दविवरणमिति टिप्पण्यां विवृतत्वादाज्ञैवेत्येवकारः । मध्येर्धमिति तु तत्रैव वक्ष्यते । तथा च नवभिः श्लोकैः शुको भगवत्कृतामाज्ञामेवाहेत्यर्थः । व्याख्याने तत्र गतेति द्वितीयचरणस्य तात्पर्यार्थः सामान्यत उक्तः । इममर्थमग्रे विशदयन्ति तदर्थमाहेत्यादिना । एतादृश्यैहिकसुखदा मुग्धैरेव मान्यत इतिहेतोस्तस्याः सम्माननसिद्ध्यर्थं तत्रस्थाने मुग्धानां गोपगवां स्थितिमाहेत्यर्थः । पदसार्थ-गुप्तसंहरन्त्यत इति । मुग्धानां तत्र स्थितत्वात् तत्स्थानदर्शनादेव सुखं स्वास्थ्यं तव भविष्यतीति निरूपितमित्यर्थः । पादद्वयमधिकमिति नवसंख्यातोधिकमित्यर्थः ॥ ७ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

गोपगोभिरलङ्कृतमित्यत्र—गोपा गोप्यश्च गोपा इति । "पुमान्छिये"त्यनुशासनादेक-शेषः । गोपैर्गोपीभिर्गोभिश्चालङ्कृतमित्यर्थः । ब्रजे ह्येभिस्त्रिभिरलङ्करणम् । तत्र गोपा गावश्च स्वव्यवहारेण स्फुटं भूषयन्ति गोप्यस्तु साक्षाच्छ्रुतयो भगवतो लब्धवरा रासोत्सवसङ्गमाशया ब्रजे शिताः परस्परं गुणकथनचङ्कमणादिना घोषं भूषयन्ति । ता हि मुख्यतया ब्रजस्य भूषणरूपाः । तदर्थमेव-भगवदर्थमेव—भगवदाविर्भावस्य भावित्वात् । तासां ब्रजभूषणत्वमपि गुप्तमेव । गुप्तयैव शृङ्गारसपद्धत्या ताभिः सह लीलानां भगवता चिकीर्षितत्वात् । इममर्थं गोपयितुमेकशेषवृत्त्या शुकैर्नोक्तं गोपगोभिरलङ्कृतमिति । गोपा गोप्यश्च गोपा इतिविग्रहप्रदर्शनेन श्रीमदाचार्यैः सूच्यते स्म । तथा च मायामाज्ञापयन् भगवान् प्रकारं बोधयामास यैर्यथा ब्रजो भूष्यते तत्र त्वं तदनुगुणीभूयाधिकं भूषयेति । एवं सति गोपीभिर्गुप्ततया ब्रजो भूषणीयस्त्वयापि तदनुगुणीभूय गुप्ततयाधिकं ब्रजोलङ्करणीयः । तथा च मध्यस्थदतीरीत्या गुप्ततया तदनुगुणीभूय स्थेयमितिगूढाशयो भगवतः । अतोयमर्थः सुबोधिन्यां सूचितो 'गोप्यस्तिष्ठती'त्यादिना ॥ ७ ॥

देवक्या जठरे गर्भं शेषाख्यं धाम मामकम् ।

तत् सन्निकृष्य रोहिण्या उदरे सन्निवेशय ॥ ८ ॥

अथाहमंशभागेन देवक्याः पुत्रतां शुभे ।

प्राप्स्यामि त्वं यशोदायां नन्दपत्न्यां भविष्यसि ॥ ९ ॥

अर्चिष्यन्ति मनुष्यास्त्वां सर्वकामवरेश्वरीम् ।

धूपोपहारवलिभिः सर्वकामवरप्रदाम् ॥ १० ॥

ततः किमत आह देवक्या इति । जठर इति । इतरगर्भवैलक्षण्यार्थम् । तदिति प्रसिद्धम् । ततः सन्निकृष्य रोहिण्या उदरे सम्यङ् निवेशय । किं तद्गर्भरक्षाया-मित्याकाङ्क्षायामाह शेषाख्यमिति । शेष इत्याख्या यस्य । तस्मिन् नष्टे भूमिरेव निमग्ना भविष्यतीति । ननु तस्याकर्षणे नाशशङ्का स्यादित्यत आह मामकं धामेति । भगवत्तेजो-रूपं भगवतोपि स्थानभूतं वा न नश्यतीति ॥ ८ ॥

तर्हि स्थितावेव कंसभयाभावात् को दोष इति चेत्तत्राहाथाहमिति । अर्थं पुरुषोत्तमो योगमायामाज्ञापयति । भक्तिमार्गं तस्यैव सेव्यत्वात् । आरम्भे 'यद्गुणां निजनाथ-ना'मितिवचनात् । स चतुर्धात्र समायास्यति । तदर्थमाहाथ शीघ्रं तदनन्तरमेव । अहं पुरुषोत्तमः । अंशानां वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धानां भागेन विभागेन चतुर्धा कार्य-करणाद् देवक्याः पुत्रतां प्राप्स्यामि । भागेनेत्येकवचनं प्रद्युम्नांशेनैव पुत्रत्वमितिज्ञाप-नार्थम् । अथाहमिति सन्दर्भेण यथा त्वं गमिष्यस्यन्त्रोत्पन्नान्यत्र तथाहमपीति ज्ञापितम् । पुत्रतामिति लोकप्रतीत्या तद्गर्भवत्त्वं ज्ञापितं नत्वहं पुत्रो भविष्यामि । शुभ इतिसम्बो-धनेन त्वद्गमनेन मद्रमणस्थानं शोभायुक्तं भविष्यतीत्यग्रिमाज्ञापने हेतुकथनार्थं तस्या भगवदेकशरणाया वैकुण्ठे केवलं स्थातुमयुक्तमिति । तामपि जननार्थमाज्ञापयति त्वं यशो-दायां नन्दपत्न्यां भविष्यसीति स्तन्योत्पादनार्थं मोहजननार्थं मारणार्थं च ॥ ९ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अथेत्यत्र—अथाहमित्यादिसन्दर्भस्यायमर्थः । कंसभयाभावमात्रं न स्वावतारप्रयोजनमपि तु तत्सेवाकरणम् । स चानेकविधैर्लेशसंबन्धिनी च न सर्वफलदेति स्वावतारणावश्यकत्वमिति । विभागेनेति । चतुर्विधकार्याचरणकृतो यः स्वरूपव्यूहविभागास्तेनेत्यर्थः । एकवचनमित्यादि । 'युवां वै ब्रह्मणादिष्टा' वित्यादि भगवद्वाक्यैः पृथिसुतपोभार्यां प्रजासर्गसम्पादकपुत्रार्थं वरप्रार्थनावगमात् तदर्थं तत्कर्तृप्रद्युम्नसैवौचित्यात् तथेत्यर्थः । भूम्या देवैश्च भूमारहरणार्थमर्थितत्वात् तदर्थं 'यदा यदा हीति' गीतावाक्यादधर्मरक्षार्थमवतार आवश्यको मोक्षार्थश्च ज्ञानोपदेशार्थश्चेति संकर्षणानिरुद्धवासु-देवानामप्यवतारणम् । न तु तेषां पुत्रता तथा स्वस्यापि । ऐक्यभ्रमादेव लोकानां परं तथाप्रतीतिर्भ-वित्रीति तथैव भगवदिच्छा । तथा च यथा परशुराम उभयोर्ब्रह्मणत्वक्षत्रियत्वयोर्निवेशेपि ब्राह्मण-त्वेनैव पुत्रत्वं भार्गवत्वात् क्षत्रियत्वस्य तु युद्ध एव प्रादुर्भावः 'प्रहारः क्षात्रधर्मस्ये' न्युयोगपर्वीय-भीष्मवाक्यात् । तामुदाटयन्ति पुत्रतामित्यादि ॥ ९ ॥

नामधेयानि कुर्वन्ति स्थानानि च नरा भुवि ।
दुर्गेति भद्रकालीति विजया वैष्णवीति च ॥ ११ ॥
कुमुदा चण्डिका कृष्णा माधवी कन्यकेति च ।
माया नारायणीशानी शारदेत्यम्बिकेति च ॥ १२ ॥

स्तन्योत्पादनार्थं मोहजननार्थं मारणार्थं च यद्यप्युत्पाद्यते तथापि तस्यास्तदनिष्ट-
मिति तदनुक्त्वा फलान्तरमाहार्चिष्यन्तीति । मनुष्या इति । देवांशा दैत्यांशाश्च
निवारिताः । देवांशास्तु भगवत्सेवका एव । दैत्यांशास्तु न भजन्त एव । अर्चनायां फलं
हेतुः । सर्वासां कामनानां वराणाभीश्वरीमिति । काम्याः सोपाया विषयाः । वरा
अनुपायाः । स्त्रियाः साक्षात्सेवा तस्या अपि बाधिकेति तन्नित्यर्थं धूपोपहारबलिनेति ।
पूजायां साधनत्रयं निर्दिष्टम् । धूपो दूरादेव सम्भवति । उपहारश्च । दीपस्तु स्वतः-
प्रकाशमानाया उपयोगी न भवतीति नोक्तः । बलिः पशूनां दानम् । पूर्वं काम्यादीनां
प्रभुत्व उक्तेष्यदातृत्वेभजनीया स्यादिति तदातृत्वमपि तस्यां भगवान् स्थापयति सर्व-
कामवरान् प्रकर्षेण ददातीति सर्वकामवरप्रदा ॥ १० ॥

तस्याः सान्निध्यार्थं मन्त्ररूपाणि नामानि स्थानान्याह नामधेयानीति । कुर्वन्तीति
वर्तमानसामीप्ये । नामस्वेव स्थानान्यपि प्रसिद्धानि भवन्ति । चकारादधिष्ठानानि ।
नरा इति पूर्ववत् । भुवीति स्थापनार्थम् । नामान्याह दुर्गेति । सर्वत्रेतिशब्दो मन्त्रदेश-
भेदेन प्रसिद्धिप्रतिपादनार्थः । दुर्गा कादयां प्रसिद्धा । भद्रकाल्यवन्त्याम् । विजयो-
त्कले । वैष्णवी महालक्ष्मीः कुव्हापुरे । चण्डिका कामरूपदेशे । मायाशारदे उत्तरदेशे ।
अम्बिकाम्बिकावने । कन्यका कन्याकुमारी । अन्यान्यपि प्रसिद्धानि स्थानानि तथैव
मन्त्रा ज्ञेयाः ॥ ११ ॥ १२ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

देवक्या इत्यत्र—जठर इतीति । इतरेषां पद्मर्षीणां जरायौ स्थितिरस्य त्वन्तर्वर्त्याकाशे जठरे
निलेपतया स्थितिरितिवैलक्षण्यबोधनार्थं जठर इतिपदमुक्तमित्यर्थः । प्रसिद्धमिति । धामत्वप्रकारकप्र-
सिद्धवाचकत्वं तत्पदस्याभिप्रेत्य धामविशेषणत्वेन नपुंसकलिङ्गोक्तेर्धामत्वेन प्रसिद्धमित्यर्थः ॥ ८ ॥

अर्चिष्यन्तीत्यत्र—स्त्रिया इति । स्वरूपभूताया वरदानार्थं वक्ष्यमाणमन्त्रैः प्रकटायाः
साक्षात्स्नापनादिरूपा सेवा तस्या अपिशब्दान्मनुष्याणां च बाधिका वाममार्गवद्विकारसम्भवेन
सेव्यसेवकभावविधातिकेतिहेतोस्तादृशवाधानित्यर्थं दूरसेवासाधकं धूपादिसाधनत्रयं निर्दिष्ट-
मित्यर्थः । दीपस्त्विति । सप्रकाशत्वोक्तेरियं स्वरूपभूता । दीपापेक्षा तु प्रतिमायामितिभावः ॥ १० ॥

नामधेयानीत्यत्र—तस्या इति । स्वरूपभूताया इत्यर्थः । 'नामानीति स्थापनार्थं' मित्यत्रे
कथनात् प्रतिमास्थाया इतिशेषः ॥ ११ ॥

गर्भसङ्कर्षणात् तं वै प्राहुः सङ्कर्षणं भुवि ।
रामेति लोकरमणाद् बलभद्रं बलोच्छ्रयात् ॥ १३ ॥
सन्दिष्टैवं भगवता तथेत्योमिति तद्वचः ।
प्रतिश्रद्धा परिक्रम्य गां गता तत् तथाकरोत् ॥ १४ ॥
गर्भे प्रणीते देवक्या रोहिणीं योगनिद्रया ।
अहो विस्मंसितो गर्भ इति पौरा विचुकुशुः ॥ १५ ॥
भगवानपि विश्वात्मा भक्तानामभयङ्करः ।
आविवेशांशभागेन मन आनकदुन्दुभेः ॥ १६ ॥
स विश्रत् पौरुषं धाम भ्राजमानो यथा रविः ।
दुरासदोतिदुर्धर्षो भूतानां सम्बभूव ह ॥ १७ ॥

एवं तस्या नामान्युक्त्वा शेषस्यापि नामान्याह गर्भसङ्कर्षणादिति । गर्भरूपस्य
तस्य सङ्कर्षणात् सङ्कर्षणः सम्यक् कर्षणं यस्येति । प्राहुरितिप्रमाणम् । सुवीत्यवतार-
दशायामेव । वस्तुतस्तु सङ्कर्षणश्चतुर्भुवर्तुर्भगवतो द्वितीयः । सोप्यत्राविष्टस्तथापि लोका
गर्भसङ्कर्षणादेव सङ्कर्षणं वदन्ति । नामान्तरमाह रामेति । लोकस्य रमणं यस्मात् ।
रमयतीति रामः । राम इति वक्तव्येविभक्तिकनिर्देशोसम्मत्यर्थः । सम्बुद्धिरूपो वा व्यव-
हारार्थः । बलभद्रमपि प्राहुर्यत्नेन भद्र इति । बलोच्छ्रयात् । न तु बलकार्यात् ॥ १३ ॥
ईश्वरवाक्यादादेशानन्तरमेव तथा कृतवतीत्याह सन्दिष्टैवमिति । भगवतेत्य-
नुलङ्घनार्थम् । तथेति करणार्थं जननार्थं च । ओमिति पूजाद्यर्थम् । तस्य भगवतो वचः
परिश्रद्धा परिक्रमणं कृत्वा गां भूमिं गता सती तथैवाकरोत् ॥ १४ ॥

तत् सर्वं भगवन्निरिष्टं तत्कार्यं लोके प्रसिद्धं जातमित्याह गर्भे प्रणीत इति । गर्भे
प्रकर्षेण नीते रोहिण्युदरं प्रापिते । योगनिद्रयेति कर्षणप्रापणयोः सर्वाज्ञानं निरूपितम् ।
अहो इत्याश्चर्ये । विस्मंसित इति 'संसु ध्वंस्वधःपतने' । तेन पञ्चमो मासः षष्ठो वेति
ज्ञापितम् । पौराः पुरवासिनः । अनेन सर्वप्रतीतिर्जातेत्युक्तम् । राक्षसैः कंसप्रेरितैः वि-
स्मंसित इति विचुकुशुरत्याक्रोशं कृतवन्तः ॥ १५ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

आविवेशेत्यस्याभासः—अथाक्रोशानन्तरमित्यादि । ननु मूल एतदानन्तर्ववाचक-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

आविवेशेत्यत्र—केचित्त्वित्यादिना यन् मतान्तरमुक्तं तदेव कुतो नाद्रियत इत्याकाङ्क्षा-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

गर्भसङ्कर्षणादित्यत्र—सोप्यत्रेति । अत्र शेषे सङ्कर्षणोपिशब्दाद् वासुदेवांशश्चाविष्ट इत्यर्थः ।
देवक्यां स्थितिकाले वासुदेवांशाभावेपि लोकव्यवहारकालेस्त्वेव । असम्मत्यर्थ इति । रामपदस्य भग-
वद्रमणसाधकत्वमर्थो विवेच्यः सोर्धो भगवत्सम्मतो न त्वयमर्थ इत्यर्थवत्त्वाभावेन प्रातिपदिकसंज्ञा-
भावान्न विभक्तिः । लोकसम्मतार्थेनार्थवत्त्वेपि प्रातिपदिकसंज्ञा भवत्येवैत्यभिप्रेत्याहुः सम्बुद्धीति ॥ १३ ॥
आविवेशेत्यस्याभासे—देवक्यामागत इति । यद्यपि मूले देवकीकर्तृकं धारणमुक्तं

अथाक्रोशानन्तरं विसंसनज्ञानानन्तरमेव भगवान् वसुदेवद्वारा देवक्यामागत इत्याहोचिवेशोति सार्धाभ्याम् । निषेकाभावेऽपि पूर्वं वसुदेवे ततस्तद्वारा देवक्यामागमनस्यायं भावः । अत्र हि नृसिंहहंसादिवन् न प्राकट्यं किन्तु घटुवंशसम्बन्धित्वेन शूरपौत्रत्वेन वसुदेवपुत्रत्वेन । जीवे शरीरस्यैव वंशसम्बन्धित्वेन तस्य च निषेकजन्यत्वेन तथोत्पत्तिरुच्यते । ईश्वरे प्राकट्यस्यैवोत्पत्तिपदार्थत्वाद् वक्ष्यमाणप्रकारेण वसुदेवद्वारा देवक्यामाविर्भाव उच्यते । अन्यथा देवक्यामेव तथोच्येतत्यानकदुन्दुभेर्मनो भगवानाविवेशायोगोलके वह्निरिव । अन्यथानकदुन्दुभित्वं व्यर्थं स्यात् । अंशानां भागेन विभागेन । केचित्तु—अंशेन नारायणरूपेण भागेन केशरूपेण सह स्वयं प्रद्युम्न आविवेशोत्याहुः । पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जातः । अन्यथा 'देवकीजठरभू'-रिति वत् 'तव सुत' इति कथं वदेयुः ? 'तन्मातर'विति शुकवाक्यं च विरुध्यते । माययैव रूपान्तरमिति मायानिरूपणेनैव चतुर्थाध्याये तस्योत्पत्तिरनिरूपिता । उत्पत्तेरनन्तरमेव नन्दस्त्वात्मज उत्पन्न' इति सम्भ्रमः । एवं सति सर्वेषां चरित्राणामभिनिवेशो भवति । जननं मनस इति मन उक्तम् ॥ १६ ॥

(१) श्रीमद्भूचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पदाभावात् स्वयं तत्कथनमनुपपन्नमिति भातीति चेन् मैवम् । भावानवबोधत्वात् । तथाहि । इह हि शीघ्रं स्वागमनार्थमेव गर्भसङ्कर्षणज्ञापनम् । तद् 'गां गता तंथाकरोदि'त्येतावतैव निरूपितमभूत् । आक्रोशस्तु प्रकृतानुपपन्नः । एवं सत्यपि 'गर्भे प्रणीत' इति श्लोककथनं यत् तद् भगवद्वाक्यस्याथ-शब्दतात्पर्यकथनायेति ज्ञायते । अन्यथा 'तत् सन्निकृष्य रोहिण्या उदरे सन्निवेशये'त्युक्ते प्रयोजना-काङ्क्षायामहं देवक्याः पुत्रतां प्राप्स्यामीत्येतावतैव चारितार्थ्याद्दशशब्दं न वदेत् । एवं सति यस्मादानन्तरं प्रभुबुद्धिस्थं स पदार्थो 'गर्भे प्रणीत' इति श्लोकेन विवृतः श्रीशुकेन । आचार्यै-रपि तमेवाथशब्दं प्रतीकत्वेनोक्त्वा 'गर्भे' इति श्लोकोक्ततात्पर्यमाक्रोशानन्तरमित्यादिना नूदितम् । अयमर्थो भगवतोत्यन्तं गोपनीय इति तत्सम्पत्तिर्लोकानामन्यथाज्ञानोक्त्या तत एव तदज्ञानसूचनेन च ज्ञापितेति सर्वमनवद्यम् ।

आविवेशोति श्लोकविवरणे—पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एवेत्यादि भवतीत्यन्तम् । अत्रायं भावः । उक्तवाक्यानुरोधान् नन्दगृहे पुरुषोत्तमाविर्भावोवश्यमङ्गीकार्यः । एवं सति 'सुतं यशोदा शयने निधाय'त्यग्रिमवाक्यं चानुपपन्नं भवति । तत्र स्वरूपद्वयदर्शनप्रसङ्गात् । आगतस्य तिरोधानं न वक्तुं शक्यम् । आगमनवैयर्थ्यापातात् । 'प्रागयं वसुदेवस्ये'ति वाक्यविरोधश्चेत्युभयतः-पाशात्क्षुरिति चेदत्र भ्रमः । नन्दगृहे प्रादुर्भूतस्यैव पुरुषोत्तमस्य 'सर्वतःपाणिपादान्त'त्वेन तदा कार्यमस्तीति वसुदेवगृहे प्रादुर्भाव इति ज्ञायते । स एव 'बभूव प्राकृतः शिशु'रित्यनेनोक्तः । पूर्वरूपस्य तिरोधानेऽप्यग्रिमकार्यार्थं स्वस्मिन्नेव स्थापितवान् । यतो मुक्तिभूभारहरणवंशसम्बन्धित्वेनाविर्भावपिनादिसुखदानचेदभारक्षानारदशापविभोक्तद्विजसम्माननादिकार्याणि चासुदेवादि-मूर्तिनियतकारणकान्युक्तकार्याण्यत्रे स्पष्टानि । एतदेवोक्तमेवं सति सर्वेषां चरित्राणामभि-निवेशो भवतीत्यनेन । अत्र श्रुतार्थापत्तिरेव मानमिति नानुपपत्तिः काचित् । रूपान्तरमिति । रूपान्तरत्वेन भानमित्यर्थः । तन्न मानुषत्वम् । तथा च शुद्धे पुरुषोत्तमे एव तथाभानस्याग्रे वाच्यत्वान् मायानिरूपणेन तन्नियतकार्यविषयस्याप्युत्पत्तिरनिरूपिता भवतीत्यर्थः ॥ १६ ॥

१ विरहेण स्वगाललीलाभावनमित्यर्थ इति क्वचित् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

निरासस्तु भगवद्वाक्यपस्थांशभारगपदस्य करणभूतस्योपादानाच्छुकेनैव भगवदवेशोपधानात् कृत इति चतुर्व्यूहरूपेणैव भूमौ पुरुषोत्तमप्राकट्यं न तु मूलरूपेणेतिसङ्का स्यात् तन्निरासायाहुः पुरुषोत्तम-स्त्वित्यादि । मरुताकाङ्क्षायां श्रुतार्थापत्तिं प्रमाणयन्त्यन्यथेत्यादि । नन्वत्र प्रादुर्भावो नोच्यते प्रकरणाभावात् किन्तु श्रीयशोदादिप्रतीतिरेवानुद्यतेतो नेदमत्र मानमित्याकाङ्क्षायामाहुर्मायये-त्यादि । तृतीयाध्याये रूपान्तरं यदुक्तं तन् मायाकरणकम् । तस्य करणभूता माया च चतुर्थाध्याये 'दृश्यतानुजा विष्णो'रित्यनेनानुजत्वेन निरूपिता । स च शब्दो रूढः सोदरत्वलक्षण-सामानाधिकरण्यमन्तरेणानुपपद्यमानस्तस्योदराप्रजत्वेन भगवन्तं गमयति । तदेव पूर्वोक्तवाक्यानुस्योद्-बलयति । न चानुजात्वं केनाप्यवतारकालीनेनावगतं येन तत्प्रतीत्यनुवादकत्वं वक्तुं शक्येत । अतो यदिदं शुकेनोक्तं तन् नन्दगृहे भगवतो मायाज्ञुः शक्तिसाहित्येन प्रादुर्भावोपधानार्थमेवोक्तमिति-निश्चयः । एवं सति तत्रांशभागेनेत्याद्यकथनादत्र केवल एव प्रादुर्भूत इति सिद्धोर्थः । तदेतदुक्तं माययेत्यादिना । अयमेव शुकस्याशय इति दृढीकरणार्थमाहुस्तत्पत्तेरित्यादि । अन्यथोत्सवस्य राज्ञदृष्टत्वाच्चतुर्थाध्यायोत्तरं 'ब्रजे वसन् किमकरो'दित्यस्योत्तरभूतं पूतनामोक्षादिकमेव वदेन् न तु नन्दसम्भ्रमम् । अत एतदुपोद्घातत्वेनैव तस्योक्तिरिति शुकस्यायमेवाशय इत्यर्थः । अतः परमेका स्वरूपद्वयदर्शनापत्तिरङ्गावतिष्ठते तामपाकर्तुमनुवदन्त एवास्य भावं टिप्पण्यामाहुरात्रायं भाव इत्यादि-ना । ननु नन्दगृह आविर्भूतस्यैव तिरोधानं वाच्यमतथाहुः प्रागित्यादि । कार्यमिति । अविहित-भक्तिरसानुभवरूपं नाट्यरूपञ्च कार्यम् । स इति । कार्यार्थः प्रादुर्भावः । एवञ्चैकदैवोभयत्र प्रादुर्भावः पञ्चाध्याय्यामिवेति ज्ञापितम् । रूपद्वयदर्शनापत्तिस्तु दर्शनस्येच्छाधीनतयैव परिच्छेदावभानवत् परिहृता ज्ञेया । नन्वस्य रूपान्तरत्वेन भासमानस्य पुरुषोत्तमत्वेन भूभारहरणादिव्यूहकार्यकरणा-सम्भव इत्यत आहुः पूर्वेत्यादि । एतेनैव मतान्तरनिराकरणे चीजमत्युक्तप्रायम् । ननु 'बभूव प्राकृतः शिशु'रित्यनेनोक्तस्य रूपस्य पुरुषोत्तमरूपत्वे किं मानं मायाकरणकं रूपान्तरमित्यत आहु रूपान्तरे-त्यादि । तथा च मूले प्राकृतपदस्यायमेवाशयः । तदेव विवृण्वन्ति तथा चेत्यादिना । तन्नियत-कार्यविषयस्येति । अन्यथाभानविषयस्य मानुषत्वस्येत्यर्थः । अत्रेदं सम्पद्यते । देवकीप्रार्थनया चतुर्व्यूहरूपं तिरोधाप्य प्रादुर्भूते पुरुषोत्तमरूपे यन् मनुष्यतया प्राकृतत्वभानं सम्पादितवांस्तने शुक्तौ घृतिरूपस्य रजतस्यैव स्वस्मिन् प्राकृतमनुष्यत्वस्याप्युत्पत्तिरनिरूपितेति तात्पर्यम् ॥ १६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तथापि तत् सर्वमल्पज्ञानां प्रतीत्यर्थमुक्तं वस्तुतस्तु भगवान् स्वयमेवागत इति तत्रैवात्मभूतमित्यस्य व्याख्याने वक्ष्यते । अतोत्र भगवत्कर्तृकत्वमेव मुख्यमित्याभासे तथोक्तम् । व्याख्यानेज्ञानामिति । वक्ष्यमाणव्यवस्थानुरोधत्वात् त्रयाणामंशानामित्यर्थः । पुरुषोत्तमस्त्विति । चासुदेवमात्रविशिष्ट इत्यर्थः । उक्तांशत्रयव्यावृत्त्यर्थं तु शब्दः । चासुदेववैशिष्ट्यस्य वसुदेवगृहे व्यावृत्त्यर्थमेवकारः । 'तव सुत' इतीति । ब्रजे देवकीसुतत्वाप्रसिद्धावपि 'देवकीजठरभू'त्वकथनादेतासां यथाज्ञानमस्तीति निश्चीयते । तादृशीभिरैव 'तव सुत' इत्युक्तत्वाद्भुवयत्र प्राकट्यं मन्तव्यमिति भावः । अत्र टिप्पण्यां प्रादुर्भूत-स्यैवेति । अस्यैव वसुदेवगृहे प्रादुर्भावो 'बभूव प्राकृतः शिशु'रितिरूपं दर्शनमित्यर्थः । कार्यमस्तीति । 'तमद्भुत'मित्यनेनोक्तस्वरूपस्य स्वस्मिन् स्थापनं कार्यं ज्ञेयम् । एतत्संवादानन्तरं नन्दगृहाविर्भाव-स्तस्यैव 'बभूव प्राकृतः शिशु'रिति दर्शनं तदैव मायाविर्भावः । एतेषामानन्तर्यं शतपत्रबोधवद्गुर्लक्ष्यमिति

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्रयमप्येककालिकमेव ज्ञेयम् । सुबोधिन्यां चतुर्थाध्याय इति । तृतीयाध्यायपर्यन्तं न मानुषत्व-
स्वीकारः किन्तु ब्रजगमनानन्तरं मायायां मिलितायां तत्कार्यविषयस्य मानुषत्वस्य स्वीकार इत्याशये-
नाहुत्पत्तेरनन्तरमेवेति । माया स्वकार्यं सम्पाद्य मथुरायामागतेति । देहेन्द्रियादिकं विहाय
मनस्यावेशे हेतुमाहुर्जननमिति । कामस्य मनोजन्यत्वान् मन एव स्वजन्यद्वारा सर्वान् जनयतीति
जननं मनसो धर्मः । अतो जननप्रकारसिद्धार्थमत्रापि मनस्यावेशः । परन्त्वन्वत्र मनसा कामद्वारा
परम्परया जननमत्र तु मनसा साक्षादेव स्वरूपं तत्र देवक्यां स्थापनीयमिति विभेदः ॥ १६ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

आचिवेशांशभागोनेत्यत्र—ननु वसुदेवमनस्यावेशं निरूप्य 'ततो जन्मङ्गल'मित्यत्र
देवकीकर्तृकं धारणं निरूपितमग्रे 'धसर्वगुणोपेत' इतिसन्दर्भे भगवदाविर्भावो निरूपितः । तथा
च शूरपौत्रत्वेन वसुदेवपुत्रत्वेन या पुराणादौ प्रसिद्धिः सोपपन्नैव नन्दमनसि त्वेवमवेशस्यानि-
रूपितत्वात् तद्गृहे प्राकट्यं कथं वैष्णवैरुच्यत इत्याशङ्क्य नन्दाद्ये स्वतन्त्रतया पुरुषोत्तमप्रादुर्भावं साधयन्ति
पुरुषोत्तमस्त्वित्यादिना । इहायमर्थः । मथुरायां हि वंशसंबन्धिनीलाचिकीर्षया वसुदेवमनसि
प्रद्युम्नरूपेणाविश्य वैधदीक्षाप्रकारेण वसुदेवमानसाद् देवक्यामागतस्ततो व्यूहविशिष्टः साक्षात्पुरुषोत्तमो-
कस्मादलौकिकरीत्या वसुदेवदेवक्योऽग्रे प्रादुर्भूतः । 'आविरासीद्यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कल' इति-
वाक्यात् । नन्दगृहे तु वंशसम्बन्धिनीलाया अचिकीर्षितत्वान् न नन्दमनसि प्रद्युम्नरूपेणावेशो न
वा वसुदेवाद् देवक्यामिव नन्दमनस्तो यशोदायामागमनमतो वसुदेवगृहे प्रद्युम्नादिव्यूहानामपि
प्राकट्यं नन्दगृहे तु न प्रद्युम्नादिप्राकट्यम् । नैतावता पुरुषोत्तमाविर्भावो नन्दगृहे निवारयितुं शक्यः
किन्तु पुरुषोत्तमप्राकट्यमुभयत्रापि । अतो नन्दगृहे प्रादुर्भावं साधयन्ति पुरुषोत्तमस्त्वित्यादिना ।
तुशब्देना 'विवेशांशभागेने'त्यनेनोक्तो व्यूहो व्यावर्तितः । तथा च वसुदेवमनसि प्रकटो व्यूह-
स्तद्रीत्या नन्दगृहे न जातः । पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृहे मायया सह जात एवेत्यर्थः । इह
फक्किायामेवकारो ह्ययोगव्यवच्छेदको न त्वन्ययोगं व्यवच्छिनत्ति । अत एवाग्रिमफक्किाभिरन्यथा-
नुपपत्तिं प्रदर्श्य नन्दगृहे प्रादुर्भावः साधितोऽन्यथा 'देवकीजठरभूरितिवत् 'तव सुतः सती'ति
कथं वदेसु'रित्यादिना । न च ब्रजे नन्दपुत्रत्वेन प्रसिद्धिमादाय 'तव सुत' इत्युक्तिः । ब्रजे
देवकीसुतत्वेन प्रसिद्धमवावाद् 'देवकीजठरभूरितिकथनानुपपत्तेः । अतो ब्रजसुन्दरीणामार्षज्ञानमङ्गी-
कार्यम् । सिद्धे ह्यर्षज्ञाने 'तव सुत' इत्युक्तिरप्यार्षज्ञानजन्येति भगवतो नन्दपुत्रत्वं निरावाधम् ।
हेत्वन्तरमाहुस्तन्मातराविति शुकवाक्यं च विरुध्येतेति । ननु नन्दगृहे स्वतन्त्रतया चेत् पुरुषो-
त्तमप्रादुर्भावस्तदा जन्मप्रकरणे नन्दगृहीयस्वरूपस्योत्पत्तिः कुतो नोक्तेत्याशङ्क्य समादधते माययैवे-
त्यारभ्य तस्योत्पत्तिर्निरूपितेत्यन्तेन । माययैव रूपान्तरमिति । रूपान्तरत्वेन भानमित्यर्थ-
ष्टिप्पण्यां व्याख्यातः । अन्यद्रूपं रूपान्तरं चतुर्भुजरूपादन्यद् द्विभुजम् । तयोः परस्परमभेदेपि
रूपान्तरत्वेन या प्रतीतिः सा मायया । वस्तुतस्तु 'परिपूर्णतमः कृष्णो वैकुण्ठे गोकुले स्वयं
चतुर्भुजस्तु वैकुण्ठे गोकुले द्विभुजः स्वयं' मितिब्रह्मवैवर्ताद् द्विभुजश्चतुर्भुजश्च पुरुषोत्तम एक एव तत्र
भिन्नत्वेन या प्रतीतिः सा मायिक्येव । मायानिरूपणेनेति । मायाकर्तृकभगवन्निरूपणेनेत्यर्थः ।
तस्येति । नन्दाख्याविर्भूतादिसुजपुरुषोत्तमस्येत्यर्थः । 'जातः खलु तवान्तकृद् यत्र क्वचित् पूर्वशत्रु'रि-
त्यनेन कंसस्याग्रे देव्या निरूपितं तत्रापि 'यत्र क्वचि'दित्यनेन प्रसिद्धप्रादुर्भावस्थलं यन् मथुरातिरिक्तं

आविष्टे भगवति यादृशो जातस्तं वर्णयति स विभ्रदिति । पुरुषस्य भगवतो धाम
तेज आत्मनि विभ्रदिति स्वतोपि स्वकान्तिसामर्थ्यादधिकानुभावो निरूपितस्तदा राज-
मानो जातः । यथा रचिरिति सर्वेषां प्रतीत्यर्थमेवोक्तम् । अथवा द्वादशविभ्रान्येव
तिष्ठन्ति येषु पुनर्यदा प्रविशति तदा स प्रकाशते तद्गृह् । तदा तस्य कंसादीनां भयं
निवृत्तमिति ज्ञापयितुमाह दुरासद् इति । कोपि निकटे गन्तुं न शक्नोति न वाधि-
क्षेपं कर्तुम् । अतः क्लेशो दूरे ज्ञापितः । भूतानां सर्वेषामेव । दुष्टानां वा राक्षसादीनाम् ।
सम्यग् बभूवेति न कोपि परीक्षार्थमपि ग्लान्दप्यागन्तुं शक्त इत्युक्तम् । हेत्याश्रये ।
सर्वेषु भगवान् यद्यपि वर्तते तथापि नैवं तेजोन्यत्रेति ॥ १७ ॥

पद्पुत्रवधात् पूर्वमेव सङ्कर्षणगर्भस्ततः प्रभृति निगडगृहीत एव । अतः प्रकारा-
न्तरेण स्वस्मिन् विद्यमानं भगवन्तं देवक्यामानीतवानित्याह तत इति ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स विभ्रदिति । अत्र पुरुषपदतात्पर्यमाहुः स्वकान्तीति । खनिष्ठा या भगवत्कान्ति-
स्तत्सामर्थ्याद्धेतोर्वसुदेवस्य स्वतोपि भगवत्कान्तेरधिकानुभावो निरूपित इत्यर्थः । प्रतीत्यर्थमेवेति ।
अयं प्रातीतिको दृष्टान्तो न तु प्रियव्रतवद् रजन्या दिनत्वकरणमित्येवकारः ॥ १७ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

लभ्यते तद् गोकुलमेवेति सिध्यति । जात इत्यनेन पृथक्तया जन्मैवोक्तम् । अन्यथा 'गतः खलु
तवान्तकृदि'त्युक्तं स्यात् । अतो नन्दाद्ये पृथगाविर्भावो मन्तव्यः । अत एव 'नन्दात्मजाय नवनीतमुषे
नमस्त' इत्यादीनि ध्यानवाक्यानि युक्तानि भवन्ति । अन्यथा नन्दात्मजाय नन्दात्मजत्वेन
चिन्तने दोषः स्यात् । 'योन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते किं तेन न कृतं पापं चौरैणात्माप-
हारिणे' तिवाक्यात् । एवं वसुदेवगृहे नन्दगृहे च पुरुषोत्तमप्रादुर्भाव इतिसिद्धान्तः । अत एव
'वसुदेवगृहे साक्षाद् भगवान् पुरुषः परः' 'या नन्दनन्दनमुपात्तविचित्रवेष'मित्याद्युक्तिश्च सङ्गच्छते ।
किञ्च वरुणलोकामनप्रसङ्ग 'एवं प्रसादितः कृष्णो भगवानीश्वरेश्वरः आदायागात् स्वपितरं वन्धूनां
चावहन् सुद' मित्यनेन शुकैः 'स्वपितर'मित्युक्त्या नन्दाद्ये पृथगाविर्भावः स्वीकृतः । आविर्भावस्यैव
पितृत्वसाधकत्वात् । अत एव श्रीशुकैर्नायं सुखापो भगवान् देहिनां गोपिकासुत' इत्याद्यनेकवाक्यैर्गोपि-
कासुतत्वं 'देवक्यां विष्णुरूपिण्यां विष्णुः सर्वगुहाशय' इत्याद्यनेकवाक्यैर्भिवेदकीनन्दनत्वमप्युक्तम् ।
अतः पुरुषोत्तमाविर्भावो मथुरायां गोकुले च स्वीकर्तव्यः । पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एवेति फक्किाया-
मन्ययोगव्यवच्छेदश्चेदेवकारायां व्याख्यायत तदा वसुदेवगृहे प्रादुर्भावो वाच्येत । तथा सति
भूयसां श्रुतिपुराणवाक्यानां विरोधो भवेत् । 'वसुदेवगृहे साक्षाद् भगवान् पुरुषः परः' इत्यादिवाक्य-
व्याख्या 'तमद्भुतं बालक'मित्यादिव्याख्या सुबोधिनी च कुप्येत् । नन्दगृह एवेत्यत्रैवकारस्य वासु-
देवव्यूहविशिष्टपुरुषोत्तमाविर्भावीयान्ययोगव्यवच्छेदाङ्गीकारेप्यग्रिमफक्किाया 'मन्यथा देवकीजठरभूरि-
तिवत् तव सुत' इत्यादिना प्रदर्शिता यान्यथानुपपत्तिः सा तु न सङ्गच्छत एव । अतः पूर्वोक्तयोग-
व्यवच्छेदपक्ष एव साधीयानितिदिक् । किञ्च पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जात
इत्यत्रावतीर्ण इत्यर्थो न तु व्यवहारविषय इति । मायया सहोत्पन्नया मातुरपि ज्ञानाभावात् । प्राकट्य-
स्वावताररूपत्वव्यवहारविषयत्वाभ्यां द्वेषाभानस्य वक्ष्यमाणतया नन्दगृहे निश्चीयसमयेवतरणरूपप्रादु-
र्भावस्यैव निजीकरिष्यमाणत्वात् । व्यवहारविषयतया रूप तु नवम्यामिति विवेकः ॥ १६ ॥

ततो जगन्मङ्गलमच्युतांशं समाहितं शूरसुतेन देवी ।

दधार सर्वात्मकमात्मभूतं काष्ठा यथानन्दकरं मनस्तः ॥ १८ ॥

यद्यपि स्वस्मिन्नेव स्थापनमुचितं तथापि सर्वलोकरक्षार्थं देवक्यां स्थापितवानिति ज्ञापयितुमाह जगन्मङ्गलमिति । जगतामेव कल्याणभूतम् । नन्वेवमागमनावेशप्रवेष्टानिर्गमनेष्वन्यथाभावो न्यूनाधिक्यं वा भविष्यतीत्याशङ्क्याहाच्युतांशमिति । अच्युतश्चासावंशश्च । षष्ठ्यर्थेऽपि तदर्थमेव विशेषणम् । सम्यगाहितमिति । वैधदीक्षाप्रकारेण । वस्तुतस्तु समाधौ देवकीं भावयित्वा मनसैव तत्र साक्षात् तेजः स्थापितवान् । शूरसुतेनेति । विवेकार्थं पितृनाम्ना निर्देशः । देवीति । तस्या अन्तःप्रवेशेन समाधावपि तत्तेजोग्रहणसामर्थ्यं द्योतितम् । इयं हि देवतारूपा । देवतायाश्च तथासामर्थ्यं सिद्धमेव । अत एव दधार । नन्वेवं परधृतत्वे ब्रह्मत्वं भज्येतेत्याशङ्क्याह सर्वात्मकमिति । स हि सर्वेषामात्मभूतः । सर्वैरेव

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

दधार सर्वात्मकमित्यस्य विवृतौ—बुद्धिराकाशस्येत्यारभ्य भवतीत्यन्तम् । यथायथा भित्त्याघावरणापसारणं तथातथाकाशप्राकट्यं यथा तथा यावन्मायारूपं येन प्रकारेणापसार्यते तावत्तावत् तेन प्रकारेण भगवत्स्वरूपं प्रकटं भवतीतिक्रमेणैव गर्भलक्षणविर्भावस्तेनेतरगर्भेभ्यो भगवद्गर्भसम्बन्धिन्यपि बुद्धिर्देवक्या अविलक्षणोपपन्ना भवति । एवमेव यावतांशेनेतो मायापसारणं तावतांशेन यशोदागर्भे मायाप्रादुर्भाव इति यशोदाया अप्यविकृता बुद्धिस्तथेत्यर्थः । अन्यथा त्वलौकिकत्वेन पूर्वं तल्लक्षणाभावे पश्चात्प्राकट्ये चोभयोर्यशोदादेवक्योर्बुद्धिर्विकृता भवेत् । तथा सति लीला न सम्पद्येतेति तथैव ज्ञेयमितिभावः । साकारव्यापकब्रह्मणस्तोकाकारमात्रावरणापसारणेपसारितस्यापि तस्य तथाकारत्वं लोकन्यायेनापि सिद्धम् । अत्रावरणस्य व्यापकत्वेनाविशेषाद् यशोदागर्भदेशेपि तस्मात्कठ्यान् नातुपपन्नं किञ्चित् ॥ १८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तत इत्यत्र—वसुदेवकर्तृकानयनं गौणवाक्यार्थस्तत्र तादृशप्रकारहेतुमाभास आहुः षट्पुत्रेति । तथा च हेतुबोधनार्थमेव गौणवाक्यार्थ आभास उक्त इति ज्ञेयम् । नन्वेवमिति । आगमनं वैकुण्ठादवतरणम् । आवेशो वसुदेवमनसि प्रवेशो देवक्यां स्थितिस्ततो निर्गमनं चैतद्विलयर्थः । वैधदीक्षेति । विध्युक्तमन्त्रोपदेशे गुरुः स्वस्मिन् देवतामावाह्य शिष्ये स्थापयति तेन प्रकारेणेत्यर्थः । एतेन समुपसर्गस्यार्थ उक्तः । समाहितपदस्यार्थान्तरमाहुर्वस्तुतस्त्विति । तथा च समाहितं समाधिप्रकारेण समानीतमित्यर्थः । अत एवेति । सामर्थ्यादेव दधार न तु लौकिकसम्बन्धीत्येत्येवकारः । वसुदेवे स प्रकारः समाहितपदेन निराकृतः । देवक्यां स प्रकारो देवीपदेन निराकृतः । पदद्वयस्यैवमर्थकथने प्रमाणमर्थापत्तिराभासे षट्पुत्रेत्यनेनोक्ता । चैतन्यमिति । जीवमित्यर्थः । अत्र रतेरूपधीजासम्भवान् मानसमित्युक्तं सनकादिवदित्यर्थः । तत्र प्रविष्ट इति । देवकीजीवे प्रविश्य तस्या उदरे प्रविष्ट इत्यर्थः । शुद्धमेवेत्येवकारव्यावर्त्यं विवृण्वन्ति चैतन्येति । देवकीकर्तृकधारणकथनेन चैतन्यपक्ष उक्तः । श्रीजन्मपक्षयोर्वसुदेवस्यैव प्राधान्यं न देवकीप्रयत्नापेक्षेतिभावः । समाहितपदस्य द्वितीयव्याख्याने श्रीजपक्षः प्रथमव्याख्याने मन्त्रपक्ष इति ज्ञेयम् । तथा च सद्भातस्यात्मभूतमेव दधार न त्वात्मनि प्रविष्टमित्यर्थः । तादृशस्य धारणं तु यथा ज्ञानेनेत्यनेन विवृतमेव ॥ १८ ॥

सा देवकी सर्वजगन्निवासनिवासभूता नितरां न रेजे ।

भोजेन्द्रगेहेष्टिशिखेव रुद्धा सरस्वती ज्ञानखले यथा सती ॥ १९ ॥

तां वीक्ष्य कंसः प्रभयाजितान्तरां विरोचयन्तीं भवनं शुचिसिताम् ।

प्राँहैष मे प्राणहरो हरिर्गुहां ध्रुवं श्रितो यन् न पुरेयमीदृशी ॥ २० ॥

धियत इति धारणं न दोषाय । तथापि प्रकृते चैतन्यं बीजं वा मानसं प्राप्य तिष्ठतीति दूषणमेवेति चेत् तत्राहात्मभूतमिति । देवक्यामात्मरूपेणैव प्रविष्टो न तु बीजे चैतन्ये वा प्रविश्य तत्र प्रविष्टः । यथा ज्ञानेन स्वात्मानं विभर्त्ययमहमात्माधार इति तथैव भगवन्तमात्मभूतं धृतवतीत्यर्थः । अनेन शुद्धमेव स्वरूपं वसुदेवाद् देवक्यामागतमित्युक्तम् । चैतन्यबीजमन्त्रपक्षा अल्पज्ञानां प्रतीत्यर्थमुक्ताः । बुद्धिराकाशस्येव । क्रमेण मायोद्घाटनात् । तदा मायाया भगवतश्चोभयोरविकृता बुद्धिरुपपन्ना भवति । तदपि न स्वप्रयत्नाद् धारणलक्षणाद् भगवन्तमानीय धृतवती किन्तु यथा स्वत एवागतमुद्यन्तमानन्दकरं चन्द्रं काष्ठा पूर्वा दिग् विभर्ति । धारणं च मनस्त एव । अविकृतमनसेतिज्ञापयितुं तसिद्धप्रत्ययः । समाधाने धारणे च मन एव हेतुः ॥ १८ ॥

यथा वसुदेवो भगवदावेशे स्फुरद्गुणो जातो न तथा देवकी जातेत्याह सा देवकीति । पुरुषस्य हि तेजः स्वतन्त्रमिति विवेकादिसहभावाच्चिन्तया नाभिभूयते । स्त्रियास्तु परतन्त्रं विवेकादिरहितमिति चिन्ताभिभवान् न शोभते । यद्यपि सा देवकी देवतारूपा सर्वजगतां निवासभूतस्य भगवतो निवासभूताधिकरणभूता । न हि स्वस्मिन् विद्यमानेभ्यो लोभभ्यः स्वस्य भयं भवति । तथा भगवति सर्वमस्तीति न सर्वस्माद् भगवतो भयम् । स्वस्य तु सुतरामेव जगतो भगवतश्च भगवन्निमित्तं च न भयम् । एतादृश्यपि सती नितरां न रेजे । भगवच्चिन्तया स्वस्य सर्वेषां च शोकहेतुर्जातेति । बहिरन्तःकरणेपि चिन्तादिना मालिन्यात् । हेत्वन्तरमप्याह भोजेन्द्रगेहे कंसगृहे रुद्धा निर्गुहीता । बहिरागत्य सर्वसुखदायिनी न जाता । यथा कुण्डे ज्वलन्नप्यग्निर्भस्मना रुद्धोन्तर्ज्वाल एव भवत्येवमियमपि चिन्तादिना व्यापृता सम्यङ् न प्रकाशयुक्ता जाता । स्वधर्मैरेवास्फुरणे दृष्टान्तः । अन्यनिरोधेनास्फुरणे दृष्टान्तान्तरमाह सरस्वती ज्ञानखले यथा सतीति । सती सन्मार्गप्रवर्तिनी सरस्वती भागवतादिरूपा ज्ञानखले ज्ञानवञ्चकेन्तः स्वस्यैव तोषं जनयति न बहिःप्रकाशेन सर्वेषां तथा कंसेन रुद्धा गृह एव प्रकाशमाना जाता न बहिः । असती तु स्वतोपि न प्रकाशते । यस्तु स्वयं जानाति सद्भिद्यां परोपकारजननीमधिकारिणेपि परस्मै न प्रयच्छति स ज्ञानखलः । तेन स्वान्तरङ्गेष्वपि स्वस्मिन् भगवदाविर्भावस्य सङ्गोपनं सूच्यते ॥ १९ ॥

येन सर्वेषां सुखदा न जाता सा तस्यापि न सुखदा जातेत्याह तां वीक्ष्येति । प्रभयोपलक्षितां तां वीक्ष्य कंसः प्राह । प्रभयैव ज्ञापिकयाजितोन्तरा यस्याः । भगवानस्या मध्ये वर्तत इति दृष्ट्वा प्रभयैव भवनं विरोचयन्तीम् । अजितत्वमपि

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सा देवकीत्यत्र—विवेकादिरहितमिति । तदसमानाधिकरणमित्यर्थः ॥ १९ ॥

किमय तस्मिन् करणीयमाशु मे यदर्थतश्चो न विहन्ति विक्रमम् ।
स्त्रियाः स्वसुर्गुरुमत्या वधोयं यशः श्रियं हन्त्यनुकालमायुः ॥ २१ ॥

दर्शने ज्ञातम् । अधुष्यत्वावगमात् । परमानन्दे हृदि प्रविष्टे प्राणी सर्वदुःखनिवृत्तो भवतीति-
निश्चयात् । अस्याः प्रसन्नवदनत्वमपि दृष्ट्वा भगवानस्तीति निश्चितवानित्याह शुचिसिता-
मिति । शुचि विशुद्धं बाह्यविकाराजनकमन्तरानन्दोद्भूतं स्थितं यस्याः । भगवत्कान्ति-
र्बहिर्निःसृता तामन्तर्बहिर्गृहं च प्रकाशितवतीत्यतो भगवानस्तीति निश्चित्य तस्य
प्रयोजनान्तराभावं प्रकरणेन ज्ञात्वा वदति मे प्राणहरो हरिरेव एवास्या उदरे प्रकाश-
ते । ध्रुवं निश्चितम् । यत् इयं पुरेव न रूपेण सन्तोषादिना च । नन्वत्र भगवांश्चेत् सर्वैः
कथं न दृश्यते तत्राह गुहां श्रित इति । उदरे विद्यमानत्वं तस्य न घटते । तस्याजीव-
त्वात् । तस्मादिदमुदरं गुह्यैव । 'गुहां प्रविष्टावात्माना' विति न्यायात् । अतो हरिरेव ।
हरित्वादेव मे प्राणहरः ॥ २० ॥

ततः किमत आह किमयेति । तस्मिन्निति । तस्मिन् भगवति प्राणहरणकार्ये
वोपस्थिते पूर्वप्रतीकाराणां वैयर्थ्यादय किं कर्तव्यमिति विचारः । तूष्णीं स्थितौ
प्राणान् हरिष्यत्येवात् आशु मे किं कर्तव्यम् । इयं मारणीयेति चेत् तत्राह यदर्थ-
तश्चो न विहन्ति विक्रममिति । यद् यद्यपि मलक्षणो जनोर्धतश्चः स्वकार्यतश्चः कार्य-
वशस्तथाविक्रमं न विहन्ति । स्त्रीवधे स्वस्य पराक्रमस्य हानिरेव । अथवायमुदरस्यो
भगवान् यद् यस्मादर्थतश्चः कार्यार्थमेव समागतोतः स्वस्य विक्रमं न हन्ति न नाश-
यति । तूष्णीं न स्थास्यतीत्यर्थः । ननु तव जीवनादृष्टे विद्यमानेयं न मारयिष्यतीति तद-
भावे त्वन्यतोपि त्वया मर्त्यमित्येतद्गोहोनुचितो यद्यपि तथापि जीवनहेतौ सत्येवागन्तुकेन
नाशहेतुना तत्सम्भवात् तत्प्रतीकारे प्रदीपस्येव जीवनसम्भवादस्या मारणमुचितमिति चेत्
तत्राह स्त्रिया इति । विद्यमानेप्यदृष्टेत्युक्तदुःकर्मकरणादायुः क्षीयेतैव । अतो विद्य-
मानेप्यायुषि मरणसम्भवान् नैतादृशं कर्म कर्तव्यम् । स्त्रिया वधो यशो हन्ति । स्त्री-
रक्षार्थं शूराणां स्वप्राणपरित्यागो यशोहेतुः । स्वसुर्वधः श्रियं हन्ति । सर्वो हि पुरुषः
सोमात्मकः । लक्ष्मीश्च भगिनी । अतो भगिनीवधो धनादिसर्वसम्पत्तिनाशकः । गुरु-
मती गुर्विणी । सा हि प्राणिनामायुःपोषिका । तस्या वध आयुर्नश्यति । अतः क्रमेण
तस्या वधे स्त्रियाः स्वसुर्गुरुमत्या यशः श्रियमनुकालं तत्क्षणमेवायुश्च हन्ति ॥ २१ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तां वीक्ष्येयस्याभासे—सा तस्यापीति । सरस्वती तु रोधकस्य तोषं जनयतीति दृष्टान्त-
व्याख्याने विवृतम् । सा देवकी रोधकस्य कंसस्यापि न सुखदा जातेत्यर्थः ॥ २० ॥

किमयेत्यत्र—जीवनहेतौ सत्येवेति । आगन्तुकेन नाशो जीवनादृष्टे सत्येव भवति तदभावे
तु सहजेनैवादृष्टेन नाश इत्येवकारार्थः । तथा चागन्तुकेन नाशोपस्थितौ जीवनादृष्टं वर्तते इतिनिर्धारो
भवतीतिभावः ॥ २१ ॥

स एष जीवन् खलु सम्परेतो वर्तेत योत्यन्तनृशंसितेन ।
देहेमृते तं मनुजाः शपन्ति गन्ता तमोन्धं तनुमानिनो ध्रुवम् ॥ २२ ॥
इति घोरतमाद् भावात् सन्नित्तः स्वयम्प्रभुः ।
आस्ते प्रतीक्षंस्तज्जन्म हरेर्वैरानुबन्धकृत् ॥ २३ ॥
आसीनः संविशंस्तिष्ठन् भुञ्जानः पर्यटन् पिबन् ।
चिन्तयानो हृषीकेशमपश्यत् तन्मयं जगत् ॥ २४ ॥

अस्तु वा प्रवलजीवनादृष्टं तथापि न हन्तव्येत्याह स एष इति ।

स प्रसिद्धोपि एष मलक्षणोपि जनः शौर्येण राज्यलक्ष्म्या च युक्तोपि जीवन्नेव
सम्परेतो मृतः । यशःश्रीगमने केवलं जीवनं मरणतुल्यमेवेति जीवन्नेव सम्परेतः ।
खल्विति निश्चये । योत्यन्तनृशंसितेन क्रूरकर्मणा वर्तेत जीवेत् स जीवच्छव
इति सत्यम् । यतोमृत एव देहे तं मनुजाः शपन्ति 'त्रियतामयं दुरात्मे'ति ।
मृते वा 'सम्यगयं दुरात्मा मृत' इति । एवमयं लोकधिकारसन्दर्भः परलोके चान्ध-
न्तमो गन्ता । तनुमानिनः सम्बन्धिदेहाभिमानिनो ये नरका अन्धन्तमोन्तास्तानवदयं
गच्छतीत्यर्थः । भगवत्सान्निध्याद् भगवदिच्छया तस्य तथाज्ञानमुत्पन्नम् । अतो भग-
वदिच्छया सर्वेषां ज्ञानप्रकारविशेषश्च ज्ञाने भासते । देवक्याः पुत्रा मारणीया इति प्रथम-
मुपदेशेन ज्ञानोदयः । वसुदेवस्यापि तथाबुद्धिः । अतः सर्वस्यापि सर्वज्ञानजनको भग-
वानेवेति कृष्णो भगवानेवैवंवाक्यैर्निश्चितः । तदर्थमेवैतानि वाक्यानि ॥ २२ ॥

एवं विमर्शं यज् जातं तदाह इति घोरतमाद् भावादिति ।

अयुक्तवध एव घोरः । तत्रापि भगिन्या घोरतरः । गुरुमत्या घोरतम इति सम्यक्
निवृत्तः । नन्वन्यप्रेरणया कथं न मारितवानित्याशङ्क्याह स्वयम्प्रभुरिति । स्वयमेव
प्रभुर्नान्योस्य प्रवर्तक इत्यर्थः । जननानन्तरं युद्धं कर्तव्यमिति तज्जन्म प्रतीक्षन्नास्ते । तर्हि
भक्तो भविष्यतीत्याशङ्क्याह हरेर्वैरानुबन्धकृदिति । हरेः सर्वदुःखहर्तुरपि पूर्वजन्ममारण-
लक्षणवैरस्यानुबन्धं निमित्तं तत्सम्बन्धिनां वधादिरूपं करोतीति तथा ॥ २३ ॥

एवं वैरानुबन्धनेनापि भगवच्चिन्तने प्रमाणवलाभावेपि प्रमेयबलेनैव तस्य ज्ञानं
जातमित्याहासीन इति ।

आसीन उपविष्टः संविशन् शयनं कुर्वन्तिष्ठन्तुत्थित इत्यवस्था उक्ताः । क्रिया
आह भुञ्जानः पर्यटन् पिबन्निति । एवं सर्वावस्थासु सर्वक्रियासु हृषीकेशं चिन्तयानः ।
स्वदर्शनार्थमेव सर्वेन्द्रियस्वामी तथा प्रेरितवान् । अतः कृष्णमयमेव जगदपश्यत् ॥ २४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स एष इत्यत्र—एष इत्यस्यार्थमाह राज्येति । 'सर्वेषां ज्ञापनार्थीय कंसवाक्य'प्रिति-
कारिकायामुक्तमुपसंहारे विशदयन्ति भगवत्सान्निध्यादित्यारभ्य निश्चित इत्यन्तेन ॥ २२ ॥

इतीत्यत्र—वैरस्यानुबन्धमिति । अनुबन्धतेनेनेति करणे घञ् । येन वैरमनुबन्धते
दृढीक्रियते तादृशं निमित्तकारणमित्यर्थः । तत्सम्बन्धिवधेन वैरं दृढं भवतीतिभावः ॥ २३ ॥

ब्रह्मा भवश्च तत्रैत्य मुनिभिर्नारदादिभिः ।

देवैः सानुचरैः साकं गीर्भिवृषणमीडंतु ॥ २५ ॥

देवा ऊचुः—सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये ।

सत्यस्य सत्यमृतसत्यनेत्रं सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्नाः ॥२६॥

एवं पूर्वाध्याये महद्दुःखेन भगवच्चिन्तनमर्थादुक्तम् । कंसादीनामत्र । ब्रह्मादीनां वक्तुं स्तुतिलक्षणमाख्यानमाह ब्रह्मेति । अनेन सामान्यतः सर्वेषां निरोधोप्युक्तः । भगवदागमनं सर्वेषामेव ज्ञातमभूदिति वक्तुं कंसादिगणनाभावाय च देवकीगृहे समागमनमुच्यते । ब्रह्मा । भवो महादेवः । चकारादन्येपि गुणाभिमानिनो देवाः । अवताराश्च वामनादय इत्येके । मुनयः सनकादयः । नारदादयो भक्ताः । देवा इन्द्रादयः । अनुचरा गन्धर्वादयः । सर्वैः सह । गीर्भिः स्वानुकूलवाणीभिः । वृषणं कामवर्षिणं वृषं धर्मं वा नयतीति । ईडंतुर्ब्रह्मभवयोरेव मुख्यत्वात् । ऐडयन्नितिपाठे सहोक्तानामपि कर्तृत्वेन ग्रहणम् ॥२५॥

कालात्मा भगवान् जात इति ज्ञापयितुं तथा ।

कलाभिः पञ्चदशभिः स्वपक्षख्यापकैः स्तुतिः ॥ १ ॥

पक्षपातस्तुतिर्ह्येषा देवानां हितकारिणी ।

ध्रुवा तु षोडशी प्रोक्ता वृद्धौ वा तादृशो भवेत् ॥ २ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सत्यव्रतमित्यत्र—स्तुतिश्लोकसङ्ख्यातात्पर्यं वदन्तो निबन्धे 'सङ्कर्षणोत्पत्तिर्द्वितीयाध्यायार्थो दैत्यवधार्थत्वस्य स्फुटत्वा'दिति यदुक्तं तदत्र 'प्राहैष मे प्राणहरो हरिर्गुहा'मित्यनेन कंसायापि ज्ञानकथनाद् यथा सुस्फुटं तथा स्वरक्षकत्वेन देवानां ज्ञानादपीति ज्ञापयितुमाहुः कालात्मेल्यादि । भगवान् पुरुषोत्तमः प्रश्नोपनिषदि 'षोडशकल' इतिश्रवणात् कलाभिः षोडशभिः कालात्मा जात इति ज्ञापयितुं तथास्तुतिः । षोडशभिः स्तुतिरित्यर्थः । तत्र प्रकारमाहुः स्वपक्षख्यापकैः पञ्चदशभिर्ह्येषा देवानां हितकारिणी पक्षपातस्तुतिः षोडशी तु ध्रुवा भक्तहितकारिणी स्वाभाविकत्वान्निश्चलेति । ननु भवत्वेवं तथापि षोडशकत्वेन कथं कालावगम इत्यत आहुर्वृद्धौ वा तादृशो भवेदिति । वाशब्दोवधारणे । तथा च वृद्ध्या तदवगम इत्यर्थः ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

ब्रह्मेत्यत्र—सात्त्विककल्पे च विष्णोर्भगवत्त्वाद्भ्रानागमनमिति ज्ञेयम् । वृषणमित्यस्य प्रथमेयं णकारान्तः शब्दो द्वितीयाथेकारान्त इति ज्ञेयम् ॥ २५ ॥

कालात्मेति—भगवान् पुरुषोत्तमः कालः सङ्कर्षण आत्मनि यस्य तादृशः सजातः । सङ्कर्षणं गृहीत्वा प्रकट इत्यर्थः । तथेति । एतस्यैव विवरणं कलाभिरिति । चन्द्रस्य पञ्चदश कलाः पक्षः । चान्द्रमासमभिप्रेत्येदमुक्तम् ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

सत्यव्रतमित्यस्य विवरणे—दैत्यानां हितकार्यपि पञ्चदश इति कालविशेषणम् । पञ्चदश अवयवाः कृष्णपक्षदिनरूपा विद्यन्ते यस्मिन् स पञ्चदशः कालः । अर्श आद्यन् । कालात्मा भगवान् जात इति । भूभारहरणार्थं तस्याकल्पस्यैवोचितत्वात् । 'कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्

अत्र पञ्चदशभिर्भगवत्स्तोत्रमेकेन देवक्याः सान्त्वनम् । कालः पञ्चदशात्मा भवति । स एवावतीर्ण इति तैर्ज्ञातः । स द्विविधो भवति । दैत्यानां हितकार्यपि पञ्चदशः । देवानामपि । साधारणस्तु त्रिंशदात्मको भवतीति स्वपक्षपाल्येव भगवानर्थेन निरूप्यते । स च पक्षपातः कालकृतश्चतुर्धा भवति । लोककृतः । स्मृतिकृतः । स्मृतिर्हि लोकवेदात्मिका भवति । वेदकृतस्तृतीयः । भगवन्मार्गकृतश्चतुर्थः । चतुर्विधोपि प्रमाण-प्रमेयसाधनफलैश्चतुर्धा । दैत्यकृतात् तस्य विशेषं वक्तुं तथोच्यते ।

तत्र प्रथमं चतुर्भिः श्लोकैः प्रमाणप्रमेयसाधनफलान्युच्यन्ते । तत्र लोकसिद्धानि देव-पक्षपातरूपाणि निरूप्यन्ते । लोके सत्यमेव प्रमाणम् । परिदृश्यमानं जगदेव प्रमेयम् । गुणाभिमानिनो देवा एव साधनानि । क्षेम एव फलम् । तत्रापि दैत्यपक्षव्यतिरेकश्च साधनीयः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तदेव स्फुटीकुर्वन्त्यत्रेत्यादिना । तथा च स्तुतिसान्त्वनश्लोके 'परः पुमा'नित्यादिकथनात् षोडशानामपि भगवत्स्तुतित्वमेव । यदि च पुरुषोत्तमस्य गर्भसम्बन्धाभावान्नैतेषां साक्षात्पुरुषोत्तमस्तुतित्वं तदा तु षोडशभिः कालात्मकस्यैव स्तुतिरिति सिध्यति । तत्र पञ्चदशभिः कालात्मकस्तुतिं व्युत्पादयन्ति काल इत्याद्यर्थेन निरूप्यन्त इत्यन्तम् । अर्थेनेति त्रिंशदर्थेन । तर्हि षोडशभिः कथं स्तुतिरित्यत-स्तामुपपादयन्ति स् चेति । चोवधारणे । स इति । षोडशभिः श्लोकैरुक्तः । तेनेदं सिध्यति । आध्यात्मिके द्वापरादिरूपे काले विपक्षे सति तत्कार्यप्रतिबन्धार्थं कृपया भगवानाधिदैविककालरूपो भवंस्तदंशै-ल्लोकादिभिल्लोकादिविभाजकप्रमाणाद्युपाधिभिश्च पक्षपाती जात इति । एवं षोडशधा विभागमुपपाद्य तत्र-योजनमाहुर्दैत्यकृतादिति । दैत्येषु कृतादुपकारात् स्वपक्षपातसाधिक्यं वक्तुमत्र षोडशधोच्यत इत्यर्थः ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स एवेति । अत्र पुरुषोत्तमे सङ्कर्षण एव भूभारहरणार्थं प्रार्थितत्वाद्भवतीर्ण इति प्रकारेण तैः सङ्कर्षणो ज्ञात इत्यर्थः । व्यूहान्तरज्ञानव्यावृत्त्यर्थमेवकारः । स्तुतेः पुरुषोत्तमत्वज्ञापकत्वं सङ्ख्यायाः सङ्कर्षणत्वज्ञापकत्वमितिविभागः । लोककृत इत्यादिषु लोकादिद्वारा कृत इत्यर्थः । दैत्य-कृतादिति । दैत्येषु कृतादित्यर्थः । स त्वनृतादिरूप इतिभावः ।

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

प्रवृद्ध इतिभगवद्वाक्यात् । यद्यप्यत्र पुरुषोत्तमप्रादुर्भावोपि भावी तथापि पुरुषोत्तमस्य सर्वात्मतया सर्वहितकर्तृत्वेन दैत्यनाशो न स्यादतः कालरूपः सङ्कर्षण एवास्मद्द्वितीयमवतीर्णोयमिति ब्रह्मादीनां बुद्धिः । तथा च कालरूपस्य सत्त्वादिगुणानुरोधितया सात्त्विकादिजीवानां पक्षपातं क्रमेण कुर्वन्स्तद्गुणप्रतिकूलगुणयुक्तानां नाशमपि करोति । अत एव 'तदा वयं विजेष्यामो यदा कालः प्रदक्षिण' इत्यादिवचांसि सङ्गच्छन्ते । कालरूपो भगवान् सात्त्विकानां हितकाङ्क्षतो दैत्यनाशं करिष्यतीति ।

(५) भगवदीयनिर्भयरात्मनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

सत्यव्रतमित्यस्याभासे—कालात्मेत्यादि । तथेत्यस्य विवरणं कलाभिरिति । स्वपक्ष-स्थापकैरिति । कालो द्विविधः शुक्लपक्षरूपो देवहितकारी कृष्णपक्षरूपो दैत्यहितकारी चेति । तत्र देवपक्षतया स्थापकैः कालरूपैः पञ्चदशभिः श्लोकैः स्तुतिरित्यर्थः ॥ १ ॥

पक्षपातेत्यादि । अत्र पञ्चदशभिर्भगवत्स्तोत्रमेकेन 'दिश्याम्बे'तिश्लोकेन देवकीसान्त्वनम् । तत्र पञ्चदशभिर्देवानां हितकारिणी स्तुतिः षोडशी देवकीसान्त्वनरूपा तु कला ध्रुवा स्वाभाविकत्वादित्यर्थः । वृद्धौ वा तादृशो भवेदिति । तिथिवृद्धौ वा तादृशः षोडश-दिनात्मकः कालो भवेदित्यर्थः ॥ २ ॥

तत्र प्रथमं देवानां सत्यं दैत्यानामनृतं प्रमाणम् । अतः सत्यरूपो भगवानवतीर्ण इति निरूप्यते । सत्यमपि देवानां हितकार्यध्विधं भवति । अंशतः षोडशविधम् । वेदे सत्यं पञ्चविधं निरूपितं 'सत्यं पर'मित्यत्र 'प्राजापत्यो हारुणि'रित्यत्रापि । यत् सत्यं तत् परं सर्वेभ्य उक्तम् । यद्वा सर्वोत्कृष्टं तत् सत्यम् । एवं सत्यत्वसर्वोत्कृष्टत्वयोरैक्यं प्रतिपादनीयम् ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अष्टविधं भवतीत्यादि । अष्टविधत्वञ्चाग्रे स्पष्टीभविष्यति । यत् सत्यं तत् परमित्यादि वक्ष्यमाणश्रुत्यर्थनिरूपकमिति ज्ञेयम् । यद्वा सर्वोत्कृष्टमित्यत्र वाशब्द एवकारार्थो वाक्यालङ्कारे । श्रुताविव स्तुतावप्येतयोरैक्यं प्रतिपादनीयमित्यतिदिशन्त्येवं सत्यत्वेत्यादिना ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

लोककृतं चातुर्विधं विभजन्ते तत्रेत्यादि । एतस्यैव विवरणं लोकसिद्धान्तित्यादि । सत्यमिति । सत्यभाषणं तद्विषयश्च यथार्थः । साधनानीति । जगदुत्पत्त्यादिसाधनानि । एतावदेव दैत्यपक्षेपितुल्यम् । अध देवपक्षे विशेषं वक्तुमाहुस्तत्रार्पीत्यादि । लोके प्रमाणादावपि दैत्यपक्षेऽप्यतिरेकश्च दैत्यपक्षेऽवलक्षणश्च भगवत्त्वेनैव सत्यं प्रमाणं भगवत्त्वेनैव जगत् प्रमेयमित्यादिरूपेण साधनीयमित्यर्थः ।

एवं प्रतिज्ञाय प्रथमतः प्रमाणमाहुस्तत्रेत्यादि । सत्यमिति । सार्विकज्ञानविषयं कालत्रयेऽप्यवाधितम् । अन्तर्मिति । राजसज्ञानविषयं व्यावहारिकं गुणसन्निपातकार्यम् । अत इति । देवपक्षपातात् । एतेन मायोपहितो गुणाधीनः कार्येश्वरश्चानृतरूपो निवारितः । एवं श्लोकतात्पर्यमुक्त्वा तत्र स्थितानामष्टविशेषणानां तात्पर्यमाहुः सत्यमपीति । अष्टविधत्वादिकं कथमित्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यामाहुरष्टविधत्वमित्यादि । अत्र इति । विशेषणत्रयव्याख्यानोत्तरमष्टविधत्वं चकारात् "सत्यस्य सत्य"मित्यस्य व्याख्यानोत्तरं प्रमाणादिचतुरूपमित्यादिना त्रयोदशविधत्वत्रिविधत्वाभ्यां षोडशविधत्वञ्च स्फुटीभविष्यतीत्यर्थः । तेनैकस्मिन् विशेषणे प्रत्येकं विधाद्वयमित्येवं षोडशविधत्वं नोच्यते किन्तु प्रकारान्तरेणेति सूक्ष्मेक्षिकयांशतः षोडशविधमित्यनेनोपपत्त्युत्पत्तिरूपाभ्यां स्फुटीभविष्यतीति बोधितं ज्ञेयम् । न च पुरःस्फूर्तिकमष्टविधत्वं विहाय षोडशविधत्वनिरूपणे कुत आग्रह इति शङ्क्यम् । स्तुतौ सत्यविधाबोधकानां श्रौतानां पदानां प्रत्यभिज्ञानेन तत्सामानाधिकरण्यबोधनार्थत्वात् । एतद्-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तथैव ब्रह्मादिभिः स्तुयते । तत्र कालस्य भौतिकं रूपं वर्णनीयं यतो भौतिकरूपेण वर्णने कृत आधिदैविकं रूपं स्फुटीभवति । तत्र कालस्याधिभौतिकश्चन्द्रः पञ्चदशकलः । तस्वरूपं प्रतिपादनीयम् । तत्रप्रतिपादने तदाधिदैविकं ज्ञातं भवति । अतः कालभौतिकरूपस्य चन्द्रस्य पञ्चदश कला निरूप्यन्ते । षोडशी तु ध्रुवा । सा तु वृद्धिक्षयरहिता न पक्षावयवबोधहेतुः । अतः पञ्चदशैव कला वृद्धिक्षयाभ्यां सितासितपक्षकर्तव्यः । एकः कालः सितासितपक्षाभ्यां त्रिंशदात्मको भवति । तत्र पक्षपातसूचकस्तुतिचिकीर्षयैकपक्षस्याग्रे पञ्चदशात्मकत्वं कालस्येति तस्य देवपक्षपातिकालरूपस्य पञ्चदशात्मकत्वसूचनार्थं पञ्चदशभिः श्लोकैः स्तुतिरिति गर्भश्लोकसङ्ख्यातात्पर्यम् । ध्रुवायाः सूचनार्थं षोडशः श्लोकः । ध्रुवा यथा सर्वाभ्यः कलाभ्योतिरिक्ता तथात्रापि स्तुतितोतिरिक्ता प्रार्थना षोडशे श्लोक इति ज्ञेयम् । एवं षोडशश्लोकसङ्ख्याया चन्द्रमाः कालभौतिकरूपः सूचितः । तेनाधिदैविककालात्मा सङ्कर्षणो दैत्यनाशाय देवपक्षपात्यवतीर्ण इति बोध्यते स्म ॥ २६ ॥

॥ इति श्रीद्वितीयाध्याययोजना ॥

अत एव सत्येन स्वर्गलोकाच्च च्युतिः कदापि न भवतीत्यामुष्मिकफलोत्कर्ष उक्तः । ऐहिकेपि सतां सत्यमेव मूलं फलम् । अतः सत्यं प्रमाणप्रमेयसाधनफलरूपमिति ये देवपक्षपातिनस्ते सत्य एव रमन्ते । तथा च श्रुतिः "सत्यं परं परं सत्यं सत्येन न सुवर्गा-ल्लोकाच्च च्यवन्ते कदाचन सतां हि सत्यं तस्मात् सत्ये रमन्त" इति । तदत्रापि निरूप्यते । लोके हि व्रतमुत्कृष्टम् । यस्तु यत् किञ्चन व्रतमातिष्ठति स पर इत्युच्यते । सत्यमपि । भगवत्सूभयं सत्यम् । सत्यमेव व्रतं यस्य । तादृशं त्वां शरणं प्रपन्ना इति-सम्बन्धः । एवं व्रतसत्ययोरैक्यमुक्तम् । उभयोः परत्वात् ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

लोके हि व्रतमुत्कृष्टमिति यदुक्तं तत्रोपपत्तिर्यस्त्वित्यादिनोच्यते । तथा च लोके व्रतं सत्यं चेति द्विविधं सत्यं निरूपितं भवति । मूले व्रतपदेनैतदुभयप्राप्तौ हेतुमाहुरभयोः परत्वादिति । सत्यव्रतमित्यनेन 'सत्यं पर'मितिश्रुतिस्थपरस्यार्थ उक्तो भवति । तेन लोके सत्यं व्रतञ्चेतिद्वैविध्यम् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

बोधनार्थमेव सुबोधिन्यां वेदे सत्यमित्यादिना श्रुतित्वात्पर्यमुक्तं श्रुतिद्वयं च यदुपन्यस्तं तद् व्याख्यानग्रन्थ एवाग्रे स्फुटीभविष्यति । अतस्तत्तात्पर्यमनुक्त्वा यत् सत्यमित्यादिस्तात्पर्यमाहुर्यत् सत्यमित्यादि वाक्यालङ्कार इत्यन्तम् । एतत्कथनप्रयोजनमाहुः श्रुताविचेत्यादिना । तथा च यथा 'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवते अहं वै त्वमसी'तिजाबालश्रुतौ प्रत्यक्षपारिवृत्तिवैधयोस्त्वमहमदार्थयोर्व्यतिहारेण भगवत्त्वादिक्यं प्रतिपादितं तथास्यामपि श्रुतौ "सत्यं परं परं सत्यं"मितिवाक्यस्य व्यतिहारेण परसत्ययोः केनचिद्रूपेणैक्यं प्रतिपाद्यते । तथा सति येन रूपेणास्यां श्रुतावैक्यं प्रतिपादनीयमेवमनेन प्रकारेण सत्यत्वसर्वोत्कृष्टत्वयोर्भिन्नप्रतीतिविषययोरैक्यं स्तुतौ प्रतिपादनीयमिति सुबोधिनीफक्किकार्थं ज्ञेयः । सुबोधिन्यामेवं विधाद्वयं व्याख्याय तृतीयां व्याकुर्वन्त्यत एवेत्यादि । यतः सत्यपरयोरैक्यमतस्तथेत्यर्थः । तुरीयां व्याकुर्वन्त्यैहिकेपीत्यादि । अत्र "सतां हि सत्यं"मिति श्रौतं वाक्यं साकाङ्क्षम् । तत् मूलं फलमिति फलद्वयेन पूरितम् । तथा च सतां सत्यमेव मूलं सत्ताप्रयोजकमतस्तदेवैहिकं फलमित्यर्थः । पूर्ववाक्य आमुष्मिकफलस्य कथनेनात्रैहिकफलग्रहणस्यौचित्यात् 'प्राजापत्यो हारुणि'रितिद्वितीयश्रुतौ तथैव सिद्धत्वात् । पञ्चमीं व्याकुर्वन्त्यत इत्यादि । अतो यथार्थत्वादवाधितत्वाच्च सतां सत्यमेव च प्रमाणादिचतुष्टयरूपमितिहेतोरुक्त-विधाः सत्य एव रमन्ते ऋीडन्ति । रता भवन्तीत्यर्थः । द्वितीया श्रुतिस्तु न व्याख्याता । तदुपन्यासप्रयोजनं तत्रैव वाच्यम् । तदत्रापि निरूप्यत इति । श्रौतं पञ्चविधत्वं स्तुतावपि निरूप्यत इत्यर्थः ।

वाक्यं व्याकुर्वन्ति लोके हीत्यादि । यस्त्वित्यादिनोच्यत इति । यस्तु यत् किञ्चन व्रतमा-तिष्ठति स पर इत्युच्यते तथा सत्यमपीत्यनेनोच्यत इत्यर्थः । अत्रातिष्ठतीत्यन्तं वाक्यं पुनरावर्तत इति बोध्यम् । तथाचैतयोः सत्यव्रतयोरस्थानालोके परत्वकथनेन श्रुतौ परशब्देनोभयं सत्यं व्रतं च सङ्गृह्यत इत्यर्थः । तदेतत् प्रकृते योजयन्ति भगवत्सूभयं सत्यमिति । यत् सत्यं यथार्थं तदुभयं सत्यं व्रतं चेतिद्वयं भगवत्स्वामिकम् । यत् पुनर्दम्भादिना कृतमयथार्थं तद् भगवत्स्वामिकं न । यथाथैवदेवोत्कृष्टतया परत्वमितीहापि सत्यमुद्दिश्यैव परत्वविधानाच्छ्रौतार्थसामानाधिकरण्यमेवेत्यर्थः । न च बहुव्रीहौ 'चित्रगुल्मवर्ण' इत्यादिषु प्रथमनिर्दिष्टयोर्लम्बिचित्रयोरेव विधेयत्वदर्शनात् सत्यव्रत-पदेपि सत्यस्य विधेयत्वं शङ्क्यम् । "कुटादिब्राह्मणादयः शूद्रादसोत्तराः प्रजा" इत्यादौ व्यभिचारदर्शनेन तथानियमाभावात् । तद् टिप्पण्यां निगमयन्ति लोके हीत्यादि । निरूपितं भवतीति । परत्वेन

अतः परं यत् परं लोके वेदे च द्वादशविधं निरूपितं 'सत्यं तपो दमः शमो दानं धर्मः प्रजननमग्रयोनिहोत्रं यज्ञो मौनं सव्यास'श्चेति तत् सर्वं भगवतः सत्यमेव । यथार्थमेव । न तु दैत्यानामिव तद् द्वादशविधमयथार्थम् । अत्र श्रुतिरनुसन्धेया पूर्वनिर्दिष्टा भगवतो व्रतानि "कौन्तेय प्रतिजानीहि" "द्विःशरं नाभिसन्धत्ते" "अनश्रज्जन्यो अभिचाकशीति" "साधवो हृदयं मह्य"मित्यादिवाक्यैः प्रतिपादितानि । लोकानुसारेण देवहितकारिणो नियामकं सत्यमेव । अन्यथा ईश्वरः केन नियमितः स्यात्? यथा प्रकृते स्वसत्यवाक्यादेव समागतः ।

(१) श्रीभुवचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अग्रे 'परं सत्य'मिति श्रुत्यर्थनिरूपकं सत्यं परमितिपदं व्याकुर्वन्त्यतः परमिति । अत्रापि लोके लौकिकं नियामकं वैदिकं द्वादशविधश्चेति द्वैविध्यम् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पणयोः प्रकाशः ।

रूपेणोक्तं भवतीत्यर्थः । सुबोधिन्यामेवं सत्यपदार्थं व्याख्याय 'तस्मात् सत्ये रमन्त' इति श्रुति-तात्पर्यबोधनार्थं पदसम्बन्धमाहुः सत्यमित्यादि । तथा च सत्ये रताः शरणं प्रपन्ना न तु भयादि-नेत्यर्थः । एतेन 'हृष्टाः स्तुवन्ती'ति श्रीधरोक्तमवतरणमाहृतं ज्ञेयम् । एवं पदसम्बन्धमुक्त्वा लोके हि व्रतमित्यादिना यदुक्तं तन्निगमयन्त्येवमित्यादि । तद् विवृण्वन्ति टिप्पण्यां मूल इत्यादि । तथा च व्रतपदं स्वशक्यस्य नियमस्य परत्वेन सम्बन्धेनाजहत्स्वार्थया सत्यमपि प्रापयतीति परत्वमुभयप्राप्तौ हेतुरित्यर्थः । तेन सिद्धमाहुः सत्यव्रतमित्यादिना द्वैविध्यमित्यन्तेन । अत्र व्रतपरत्वेनोक्त्यायां विधेयकोटौ तयोः स्वरूपमनुपदमेव व्रतं ह्युपोषणादीत्यादिना टिप्पण्यां स्फुटिष्यति । तथा चैवं व्याख्यानेन श्रुतौ सत्योद्देश्यका परविधेयका विधा योक्ता सा बोधितेत्यर्थः ।

अग्रिमपदं विवृण्वन्तीत्याहुरत्र इत्यादि । अत्रापि सत्यपरपदेपि लोके लौकिकं नियामकं सुबोधिन्यां यत् परं लोक इत्यनेनोक्तं वैदिकं द्वादशविधं सुबोधिन्यां वेदे चेत्यारभ्य सध्यासश्चेत्यन्तेनोक्तमिति द्वैविध्यम् । एवमकारकं द्वैविध्यमित्यर्थः । तेनात्र नियामकत्वं पर-शब्दार्थं स्फुटमिति । तच्च यथाशास्त्रं प्रणीयमानदण्डनीत्यादिरूपम् । 'दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषता'मिति गीतावाक्यात् । द्वादशविधस्य परत्वं तु श्रुतौ "किं भगवतः परमं वदन्ती"तिप्रश्नेन तदुच्येण च परमत्वेनोक्तत्वम् । तदेतत् सुबोधिन्यां स्मारयन्त्यत्र श्रुतिरित्यादि । सा तु 'सत्येन वासुरावाति सत्येनादित्यो रोचते दिवि सत्यं वाचः प्रतिष्ठा सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितं तस्मात् सत्यं परमं वदन्ती'ति । एवं तपआदीनामपि श्रुतिर्बोध्या । अर्थस्तु सत्येन पूर्वजन्मीनसत्यभाषणेन मनुष्य-त्वाद् देवतारूपं प्राप्य लोकोपकारार्थं वायुभूत्वावाति । एवमादित्योपि दिवि रोचते प्रकाशं करोति । सत्यमेव वाचो वाग्निन्द्रियसापि स्थिरं स्थानम् । अनृतं तु न तथा । सत्ये यथार्थभाषणे सर्वं व्यवहारजातं प्रतिष्ठितम् । तस्माद्धेतोः सत्यं परममुक्तुं साधनं यदन्तीति । अत्र प्रथमे वाक्यद्वय आशुष्मिकफलोत्कर्षः सिध्यति तदग्रे वाक्यद्वये चैहिकफलोत्कर्षः । एतदभिप्रेत्यैव प्रथमश्रुतौ सताः हि सत्यमित्यत्रैहिकं फलं व्याख्यातम् । भगवद्गतानां परत्वं त्वसाधारणत्वादेव

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सत्यव्रतमित्यत्र—भगवतः सत्यमेवेति । भगवतः सत्यं यथार्थं यद्गुणं तदेवैतत्सर्व-रूपेण जातमित्यर्थः । न त्विति । अयथार्थं यद् रूपं तदिदं न भवतीत्यर्थः । तद् रूपं परिचाययन्ति दैत्यानामिवेति ।

लोके हि त्रयो लोकास्त्रय आत्मानो भूरादयः कायादयश्च । त उभयेपि त्रिशब्दे-नोच्यन्ते । त्रयोपि सत्या यस्य । अनेन साधनफले एकीकृत्य निरूपिते । एवं चतुर्धाष्टविधो निरूपित उपपत्तिरूपः ।

(१) श्रीभुवचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भगवतो व्रतं लोकानुसारेण देवहितकारिणो नियामकश्चेति द्वैविध्यम् । त्रिसत्य-मितिपदार्थं भूरादित्रयं कायादित्रयमिति द्वैविध्यम् । एवमष्टविधत्वं सत्यस्य । भगवतः कालरूपस्य यदि सत्यरूपत्वं न स्यात् तदा लोके व्रतादिकं नियामकञ्च वैदिकञ्च द्वादशविधं भगवद्गतानि च लोका-श्चात्मादयश्च न स्युरित्युपपत्तिरूपत्वम् । व्रतं ह्युपोषणादिरूपमहोरात्रादिसाध्यं सत्यमपि तस्यै-लादिष्वप्यदाहोत्युक्तपापेत्पेनैव कालेनानिष्टमनुत्कटे चिरेणेत्यादि । अन्यत् स्पष्टम् । लौकिकमुक्तद्वा । दशविधं वैदिकश्चेति द्वैविध्यम् । भगवदीयं व्रतं नियामकश्चेति द्वैविध्यम् । लोका भूर्भुवःस्वर्लक्षणः-आत्मानः कायजीवपरमात्मानः । लोकाः फलरूपाः । इतरे चित्तराणि । इदञ्च द्वैविध्यम् । एवमष्ट-विधत्वं सत्यस्योक्तभेदेन पदद्वये विधेयभेदेन द्वैविध्यं त्रयञ्च द्वैविधमेव चतुर्विधत्वम् ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पणयोः प्रकाशः ।

स्फुटम् । शेषस्य भगवन्नियामकस्य परत्वं सुबोधिन्यामेवोपपादितमित्याशयेनाहुर्भगवतो व्रत-मित्यादि । तथा सति परपदेन विधाचतुष्कसङ्ग्रह इतिभावः । तथा च मूले 'सत्यपरपदे सत्यं परं यस्तेतिबहुव्रीहौ लम्बकर्णादिवत् पूर्वनिर्दिष्टस्य विशेषणभूतस्य सत्यस्य विधेयत्वं परपदोक्तस्य चतु-र्विधस्य नियामकादेरुद्देश्यत्वं बोध्यम् । एवमत्र श्रुत्युक्तव्यतिहारबोधकं मूलस्य पदद्वयं विवृतम् । व्यतिहारफलमैक्यं त्वग्रे विवेचनीयम् ।

लोके हि त्रय इत्यादिना सुबोधिन्यां त्रिसत्यपदं विवृण्वन्तीत्याशयेन तत्सिद्धं विधाद्वयमष्टविधत्वपूरणाय स्फुटीकुर्वन्ति । त्रिसत्यमित्यादि । स्पष्टार्थमिदम् । सुबोधिन्यां त्रिसत्य-पदतात्पर्यमाहुरनेनेत्यादि । त्रिसत्यपदेन साधनफले 'सत्येन न सुवर्गात् लोकाश्च च्यवन्त' इतिश्रुत्युक्तं साधनं 'सताः हि सत्य'मिति श्रुत्युक्तं फलं च त्रिष्वसङ्ख्यासामान्येनैकीकृत्य निरूपितम् । श्रुत्युक्तानां खोक्तानां च विधानां पूरकं रूपं स्फुटीकुर्वन्त्येवमित्यादि । उपपत्तिरूप इति । उपपत्त्या रूप्यते तादृश इत्यर्थः । टिप्पण्यां कथमुपपत्तिरूपत्वमित्याकाङ्क्षायां विवृण्वन्ति भगवत इत्यादि रूपत्वमित्यन्तेन । आदिकमित्यनेन सत्यस्य सङ्ग्रहः । व्रतानि चेति । चकारेण भगवन्नियामकसत्यस्य सङ्ग्रहः । तथा चोक्तरूपयोपपत्त्या निरूप्यत्वात् उपपत्तिरूपत्वमित्यर्थः । सुबो-धिन्यां सत्यव्रतपदव्याख्याने सत्यपरव्याख्याने च व्रतसत्ययोः प्रविष्टत्वात् तयोरभेदे परपदोक्तनि-यामकयोश्चाभेदे विधाष्टकपूर्तिर्दुष्येति तदभावात् तेषां स्वरूपमाहुर्व्रतं हीत्यादि । एवं सत्यव्रतपदं विवृतम् । अत्र सिद्धं यद् व्रतं सत्यं च तत् प्रमाणभूतं बोध्यम् । भगवत्सम्बन्धिना तेन लौकिकादनेन सत्येन कर्तुनिष्ठधर्मप्रमितित्जननादिति । अन्यत् स्पष्टमिति । यत् परं लोक इत्यादि सुबोधिनीस्य लोके लौकिकं नियामकमित्यादिना विवृतत्वात् स्फुटमित्यर्थः । तदेतत् सङ्गृह्णन्ति लौकिक-मित्यादिना । लौकिकमिति । नियामकमितिशेषः । नियामकं चेति । देवहितकारिणो नियामकं चेत्यर्थः । इदं चतुर्विधं सत्यं प्रमाणभूतं बोध्यम् । स्मार्तवैदिकभगवद्वाक्यैः प्रतिभातत्वादिति । एवं षड्भेदैर्दे-अपि श्रौते विधेयकोटी ज्ञापिते । त्रिसत्यपदोक्तं विधाद्वयं व्याकुर्वन्ति लोका भूर्भुव इत्यादि । लोकाः फलरूपा इति । पुरुषार्थत्वेन प्राप्यत्वात् फलरूपाः । इतरे चित्तराणीति । कायादय-त्रयस्तु तत्साधनशेषत्वात् साधनानि । इदञ्च द्वैविधमिति । त्रिशब्देनोक्तं द्वैप्रकारकमि-

उत्पत्तिरूपमष्टविधं निरूपयति सत्यस्य योनिमित्यादि । यत् पूर्वमष्टविधं सत्यमुक्तं तस्य सर्वस्यापि योनिः कारणं भगवानेव कालात्मा । 'श्वो दास्यामी'त्युक्ते यदि श्वो न भवेद् वागसत्यैव स्यात् । एवं सर्वत्र ।

न केवलं सत्यस्योत्पादकं किन्तु सत्यस्य रक्षकमपि । तदाह निहितं च सत्य इति । सत्ये नितरां हितः रक्षकः । स्वयं तत्र स्थित एव रक्षां करोतीति निहितपद-समुदायार्थोपि । एवं सत्ये स्थित्वा सत्यं पालयतीत्यर्थः । अनेन सत्यस्योत्पत्तिविचारे प्रमेयं साधनं चोक्तम् । इतरावाद्यन्तयोः । चकार इममेवार्थमाह ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

इतराविति । प्रमाणफललक्षणवित्यर्थः । आद्यन्तयोरिति । सत्यात्मकमित्यन्तिमेन पदेन फलमेतस्मादाद्येन 'ऋतसत्यनेत्र'मित्यनेन प्रमाणमित्यर्थः । भगवत्स्वरूपज्ञानशक्तयोः फलत्वप्रमाणत्वे प्रसिद्धे । अथवा सत्यस्य योनिमित्यनेन प्रमाणम् । सत्यस्य सत्यमित्यनेन फलम् । 'मानाधीना मेयसिद्धि'रिति कारणान्तःपाति मानमिति तथा । पूर्वमज्ञस्य ज्ञानेन विषयस्वरूपमपि

(२) श्रीगुरुषोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्यर्थः । एवं विधाष्टकं निगमयित्वा त्रिसत्यपदे सुबोधिन्यामेवं चतुर्थेति यदुक्तं तन्निगमयन्त्येव-मष्टेत्यादि । एवमष्टविधत्वं सत्यस्योक्तभेदेनोक्तरीत्या सङ्गृहीतो यः षोडशभेदस्तेत्यर्थः । चतुर्विधत्वं निगमयन्ति पदद्वय इत्यादिना । सत्यव्रतं सत्यपरमितिपदद्वये यो विधेयभेदस्तेन द्वैविध्यम् । प्रमाणप्रमेयत्वाभ्यां द्वैविध्यम् । त्रिसत्यपदे त्रिशब्देनोक्तम् । द्विविधम् । फलसाधनभेदेन द्विप्रकारकम् । तथा चैवं मूलस्यैस्त्रिभिः पदैः श्रौतश्चतुर्विधत्वं समर्थितं ज्ञेयमित्यर्थः ।

सुबोधिन्यां नन्वेवं श्रौते चातुर्विधे स्तोत्रेष्टविधत्वे च समर्थिते शेषाणां पञ्चानां विशेषणानां किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां श्रौतव्यतिहारफलभूताभेदसाधनं स्तोत्रेषोडशविधापूरणञ्च प्रयोजनमित्या-शयेनाहुरूपत्तिरूपमित्यादि । उत्पत्त्या रूप्यते निरूप्यते तादृशं पञ्चभिर्विशेषणैर्निरूपयतीत्यर्थः । तत्र प्रथमं विशेषणं व्याकुर्वन्ति यत् पूर्वमित्यादि । श्वो न भवेदिति । द्वितीयदिनात्मा कालो यदि भगवता नोत्पादितो भवेत् । तथात्राष्टविधं सत्यं भगवदुपादेयत्वात् सत्यत्वप्रयोजक-मित्यर्थः । अग्रिमविशेषणेष्वप्यतिदिशन्त्येवं सर्वत्रेति । निहितञ्च सत्य इत्यादिविशेषणे-ष्वप्यष्टविधं सत्यं तत्तदुक्तेन धर्मेण तत्तत्कार्यप्रयोजकं ज्ञेयमित्यर्थः ।

अग्रिमपदं व्याकुर्वन्ति न केवलमित्यादिना । तत्तात्पर्यमाहुरनेनेत्यादि । विशेषणचतुष्टयानन्तर-वर्तिना निहितं च सत्य इतिविशेषणेनाष्टविधसत्यस्योत्पत्तिप्रयोजनविचारेष्टविधं सत्यं भगवद्रक्षित-त्वेन प्रमेयं भगवदधिष्ठितत्वेन स्वस्वकार्यसाधनञ्चोक्तम् । न ह्यरक्षितं प्रमातुं शक्यते न वा भगवदनधि-ष्ठितं स्वकार्यं साधयितुं शक्नोति । "गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसे"त्यादिवाच्यै "सदभि-ध्यानादेव तु तल्लिङ्गात्" इतिन्यायेन च भगवदधिष्ठितस्यैव कार्यक्षमत्वेन सिद्धत्वादित्यर्थः । नन्वेवं तर्हि प्रमाणफले कुत्रोक्ते इत्यत आहुरितरावाद्यन्तयोरिति । तस्यार्थटिप्पण्यां वक्तव्यः । नन्वितरावाद्य-न्तयोरुच्येते इत्यत्र किं गमकमित्यत आहुरश्चकार इत्यादि । 'निहितं च सत्य' इत्यत्र चकार उक्तसमुच्चया-भावाच्चिरर्थकः स्यादित्यनुक्तप्रमाणफलसमुच्चयरूपमर्थमाह । तथा च चकार एव तद्वचन इत्यर्थः । इतरावाद्यन्तयोरिति यदुक्तं तद् टिप्पण्यां विवृण्वन्तीतरावित्यादि । अत्र प्रमाणेत्यारभ्य प्रसिद्धे इत्यन्तमेकः प्रकारः । अथचेत्यारभ्य द्वितीयः । तत्र प्रथमे प्रकारे "सत्यस्य योनि"मितिविशेषणं सत्यो-त्पत्तिमात्रबोधकं न तु विधासद्वाहकम् । द्वितीयं तु प्रमेयसाधनबोधकमिति सुबोधिन्यां स्पष्टम् ।

सत्यस्य प्रलयोप्यत्रैवेत्याह सत्यस्य सत्यमिति यथा 'पूर्णस्य पूर्णमादाये'ति । सत्यं सत्य एव स्वाधिदैविके लीयते । सत्य एव प्रतिष्ठितम् । सत्यं फलम् । तच्चाधिदैविकं सत्यं भगवानेव । अनेन यो भगवति प्रतिष्ठितः स सत्यः । यः सत्ये स सत्यद्वारा भगवति प्रतिष्ठितो भविष्यतीत्युक्तम् । एवमुत्पत्तिस्थितिप्रलयप्रसङ्गे पञ्चविधं सत्यमुक्तम् । एतावता त्रयोदशधा क्रियाशक्तिः सत्यत्वेन निरूपिता ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

तदैव सिद्धं भूतमिति यतो भातम् । एवं फलं विवृतावेव स्फुटं सत्य एवेत्यादिना ।

(२) श्रीगुरुषोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तृतीयं प्रतिष्ठितत्वबोधकम् । चतुर्थं प्रमाणस्य । पञ्चमं फलस्य बोधकम् । अस्मिन् पक्षे सुबोधिन्युक्तस्य पूर्णेत्यादिग्रन्थस्य विरोध इत्यस्या पक्षान्तरमाहुरथवेत्यादि । तनु योनिशब्दस्य कारणवाचक-त्वादत्र प्रमाणनिरूपणं कथं सङ्गच्छत इत्याकाङ्क्षायां सत्यस्य योनिमित्यनेन प्रमाणनिरूपणे प्रकार-माहुर्मानेत्यारभ्य भातमित्यन्तम् । चिद्वृत्ताविति । सुबोधिन्याम् । नन्वेवं सुबोधिन्यविरोधेन प्रमाणफलयोः सिद्धौ पूर्वोक्तप्रकारलिखनस्य किं प्रयोजनमिति चेदुच्यते । योनिशब्दस्य कारणे रूढ-त्वाद्ब्र सत्यकारणत्वेनैव प्रयोगात् तस्य प्रमाणकारणत्वेन सङ्कोचे मूलविरोधापत्तिः । सत्यस्य सत्यमिति-विशेषणस्य फलबोधकताङ्गीकारे जहलक्षणापत्तिरिति जानीहि । नन्वेवं सति मूलविरुद्धः पक्षः सुबोधिन्यां कुत आहत इतिचेदत्राप्युच्यते । योनिशब्दस्य प्रमाणपरत्वं "शास्त्रयोनिक्त्वा"दित्यत्र भास्कर-रामानुजाचार्याभ्यामाहृतम् । प्रकृते च भगवतो योनित्वकथनेन सत्यस्य तदुत्पन्नत्वं साधितमतस्तेन धर्मेण सत्यं प्रमाणमितिकथने को वा मूलविरोधः ? किञ्च सत्यस्य सत्यमितिविशेषणे भगवतः सत्याधि-दैविकत्वमुक्तं तत्र प्रतिष्ठितत्वेन रूपेण सत्यस्य फलत्वकथनेपि को वा मूलविरोध इति जानीहि । एवं च पुरःस्कृतिकमादाय प्रथमः प्रकारः सूक्ष्मेक्षणमादाय द्वितीय इति टिप्पण्यां न कोपि विरोधः ।

सुबोधिन्यां सत्यस्य सत्यमितिकथनेन कथं लयस्य बोध इत्याकाङ्क्षायामाहुर्न्या 'पूर्णमदः पूर्णमिद'मितिमन्त्रे पूर्णशब्दवाच्यस्य प्रपञ्चस्य स्थित्युत्पत्ती उक्त्वा पूर्णस्य लय उच्यते तथात्रापि सत्य-स्योत्पत्तिस्थिती पूर्वविशेषणाभ्यामुक्तत्वात् सत्यस्याधिदैविकं सत्यमितिवोधनेनोत्पत्तिस्थितिप्रसङ्गादेव लय उच्यत इत्यर्थः । तर्हि कथं फलबोध इत्यत आहुः सत्य एवेत्यादि । प्रलयो हि कारणे प्रवेशरूप इति कार्यं सत्यं कारणभूते सत्ये प्रतिष्ठितं भवति । तच्च भगवानेवेति तेन रूपेण सत्यं फलमित्य-र्थः । तदुत्पादादन्यत्वेनेति । उक्तमिति । अनेन प्रकारेण फलमुक्तमित्यर्थः । एवं विशेषणोक्त्या विधा-पञ्चकसिद्धिं गमयन्त्येवमित्यादि । अष्टविधस्य सत्यस्यानेन प्रकारेणोत्पत्त्यादिप्रसङ्गे प्रतिष्ठितत्वस्यापि सिद्ध्या तदादाय पञ्चविधं सत्यमुक्तमित्यर्थः । अनेनात्र त्रयोदशत्वस्यापि सिद्धिमाहुरेतावतेत्यादि । क्रियाशक्तिरिति । क्रियाजनकं क्रियात्मकं भगवत्सामर्थ्यमित्यर्थः । अत्र क्रियाशक्तेस्त्रयोदशविधत्व-मेवं ज्ञेयम् । व्रतसत्ययोर्धर्मानुमापकत्वात् प्रमाणकोटिपातेपि कर्मरूपत्वात् क्रियारूपत्वम् । प्रमेय-रूपाणां चतुर्विधानियामकानां तु तथात्वं यथासम्भवं क्रियारूपत्वात् तजनकत्वाच्च स्पष्टमेव । साधन-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभारतकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

पञ्चविधं सत्यमुक्तमिति । टिप्पण्युक्त आद्यपक्ष उत्पत्तिस्थितिप्रलयाः प्रमेयं साधनं चेति पञ्चविधत्वं ज्ञेयम् ॥ २६ ॥

ज्ञानशक्तिं सत्यत्वेन निरूपयति ऋतसत्ये नेत्रे यस्येति । ज्ञानशक्तिद्विविधा प्रमाणाबलेन प्रमेयबलेन च । प्रमाणं वेदः । प्रमेयं भगवद्धर्माः । ऋतं सूनृता वाणी । वेदः सत्यप्रतिपादकः । अतः सत्यनिरूपणप्रस्तावेऽप्युतनिरूपणम् । ऋतसत्ये नेत्रे प्रापके यस्येति भगवत्प्राप्तिद्विधा भवतीत्युक्तम् ।

एवं शक्तिद्वयं सत्यत्वेन निरूप्य धर्मिणं सत्यत्वेन निरूपयन्ति सत्यात्मकमिति । सत्यमेवात्मा स्वरूपं यस्य । यः सर्वानेव धर्मान् व्याप्य तिष्ठति स आत्मा । स सत्यमनाधितं भगवतः सद्रूपम् । स्वार्थे कः । कं फलं वा । सत्यमात्मा कं सुखं च यस्य । सच्चिदानन्दरूपो भगवान् । चिदानन्दयोरपि सत्यरूपतेति तथोक्तम् । तादृशे च जीवैः कर्तव्यं शरणगमनमेव । प्रपन्ना इति बहुवचनं सर्वेषामेव देवानां सत्यतया संरक्षार्थम् ॥ २६ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

प्रमाणादित्यरूपं भगवति प्रतिष्ठितं चेति पञ्चविधम् । पूर्वोक्तमष्टविधमेतत् पञ्चविधं चेति त्रयोदशधा । अग्रे ज्ञानशक्तिद्वयं धर्मां चेति षोडशधा ॥ २६ ॥

(२) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणीः प्रकाशः ।

फलयोश्च कर्मप्रधानकत्वात् तथात्वम् । अग्रे च साधनस्य प्रमेयस्य तथात्वादेव क्रियारूपत्वम् । प्रमाणस्याप्युत्पत्तिक्रियान्तःपातित्वात् तथात्वम् । उत्पत्त्यादिक्रियान्तःपातित्वादेव च प्रतिष्ठितफलरूपयोरपीति तथा । भगवच्छक्तित्वं तु भगवदाधारकत्वात् स्फुटम् ।

अग्रिमविशेषणं व्याकुर्वन्ति ज्ञानशक्तिमिति । ज्ञानजनिकां भगवच्छक्तिं सत्यत्वेन निरूपयन्तीत्यर्थः । नन्वत्रतंसत्ययोर्निरूपणस्य किं प्रयोजनमित्यतस्तदुपादायन्ति ज्ञानशक्तिरित्यादि । प्रमाणं वेद इति । तस्यानपेक्षतया प्रामाण्यस्य तत्रैव पर्यवसानात् तथा । प्रमेयं भगवद्धर्मा इति । 'ये वै भगवता प्रोक्ता ह्युपाया ह्यात्मलब्धयः' इत्यादिवाक्यैः प्रमिततत्वात् । ऋतं च सूनृता वाणी । सूनृता सत्यप्रतिपादिका । 'ऋतं च सूनृता वाणी कविभिः परिकीर्तिते'ति भगवद्वाक्यात् । अत्र तत्रिरूपणप्रयोजनमाहुर्वेद इत्यादि । उक्तमिति । द्वयमुक्तम् ।

सत्य एवेति । सत्ये पूर्वोक्ते पञ्चदशविध एव । सत्यात्मकपदं प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्ति कं फलं वेत्यादि । अत्रात्मा कं चात्मकम् । सत्यमात्मकं यस्येत्येवंविप्रज्ञो बोध्यः । एवंव्याख्यानस्य प्रयोजनमाहुः सच्चिदित्यादि । तथोक्तमित्यादि । तथा व्याख्यानमित्यर्थः । अंशतः षोडशविधत्वं यत् पूर्वं प्रतिज्ञातं तन्निगमयन्ति टिप्पण्यां प्रमाणादीत्यादि षोडशशेषत्वम् । अत्र च सत्यस्योपपत्त्युत्पत्तिभ्यां सर्वस्मिन् भगवदुपादेयत्वभगवत्त्वप्रमितिजनकत्वात् प्रमाणत्वं बोध्यम् ।

किञ्च श्रीधरीये सत्यव्रतपदस्य 'सत्यसङ्कल्प'त्वं यद् व्याख्यातं तदत्र भगवतो व्रतानीत्यादिना सिद्धम् । सत्यपरपदे 'सत्यं परं प्रापकं यस्येति' व्याख्यातं तदत्र क्रियाशक्तेश्चोदशविधत्वेन सिद्धम् । यच्च त्रिसत्यादिविशेषणचतुष्टये व्याख्यातं तदत्र सत्यस्य योनिमित्ति-त्यादिविशेषणत्रयेणैव सिद्धम् । तेन तन्मते त्रिसत्यमित्यस्य विशेषणस्य वैयर्थ्यम् । व्याख्यानव्याख्येय-भावसागतिकगतित्वात् । अतो दोषाणां विद्यमानत्वात् तदुपेक्ष्यमिति बोध्यम् ॥ २६ ॥

(५) भगवदीयनिर्मेयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अत्र सुबोधिन्यां स्वयं षोडशविधं तदन्तर्गतमष्टविधं पञ्चविधं वेदोक्तं चेति त्रिधा व्याख्यातम् । तत्र वेदोक्तं पञ्चविधं यथा । 'सत्यं परं परं सत्यं सत्येन सुवर्गाहोकाश्च्यवन्ते न कदाचन सतां हि सत्यं तस्मात् सत्ये रमन्त' इतिश्रुतौ 'सत्यं पर'मितिपदोक्तं प्रमाणरूपं सत्यमत्र श्लोके सत्यव्रतमिति-पदेनोक्तम् । 'परं सत्य'मितिपदोक्तं प्रमेयरूपं सत्यमत्र सत्यपरमितिपदेनोक्तम् । 'सत्येन सुवर्गा-होकाश्च्यवन्ते न कदाचने'त्यनेनोक्तं सत्यं 'सतां हि सत्य'मितिपदोक्तं सत्यं चात्र त्रिसत्यमिति-पदेन भूरादित्रयकायादित्रयरूपफलसाधननिरूपकेणैकीकृत्य निरूपितम् । एतदेवोक्तं सुबोधिन्या-मेयं चतुर्धाष्टविधो निरूपित इत्यत्र चतुर्थेतिपदेन । एवं वेदोक्तपञ्चविधसत्येषु चतुर्विधं सत्यं निरूपितम् । अथावशिष्टं 'तस्मात् सत्ये रमन्त' इत्यत्रोक्तं रमणाधिकरणभूतं पञ्चमं सत्यम् । तदत्र सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्ना इत्यनेन निरूपितं ज्ञेयमिति पुरुषोत्तमा व्याख्यातवन्तः ।

अथ षोडशविधम् । तत्र सत्यव्रतमितिपदेन श्लोक उपोषणादिरूपं व्रतं तस्यैलादिष्वप्यदाहरूपं सत्यं चेति द्विविधम् । अत्र हि सत्यव्रतपदं श्रौतेन 'सत्यं पर'मितिपदेन तुल्यार्थकम् । तथा चात्र श्लोके श्रुत्युक्तोत्कृष्टार्थकपरपदतुल्यार्थकेन व्रतशब्देन व्रतसत्ययोरुभयोरप्युत्कृष्टत्वात् सङ्ग्रहः । अथ सत्यपरमितिपदेन 'दण्डो दमयतामस्मी'तिवचनात् लोके दण्डादिरूपं लौकिकनियामकं वैदिकं द्वादशविधं भगवतो व्रतं भगवतो नियामकं चेति चतुर्विधम् । अत्र परशब्देनोत्कृष्टार्थकेन भग-वदीयव्रतस्याप्युत्कृष्टत्वात् सङ्ग्रहः । त्रिसत्यमितिपदेन भूरादित्रयं कायादित्रयं च द्विविधम् । एवं त्रिभिःपदैरष्टविधं सत्यमुपपत्तिरूपं निरूपितम् । अथोत्पत्तिरूपमष्टविधं निरूप्यते । तत्र 'सत्यस्य योनिं निहितं च सत्ये सत्यस्य सत्य'मितिपदत्रयेण पञ्चविधं सत्यमुक्तम् । तदुक्तं सुबोधिन्यामेवमुत्पत्ति-स्थितिप्रलयप्रसङ्गे पञ्चविधं सत्यमुक्तमिति । सुबोधिनीग्रन्थार्थेष्टिष्ण्यामनुक्तोपि श्रीबल्लभ-गोस्ताभिलेखादवगम्यते । स यथा । सत्यस्य योनिमितिपदेनोत्पत्तिरूपमेकविधं सत्यम् । निहितं च सत्य इत्यनेन स्थितिरूपं प्रमेयसाधनरूपं चेति त्रिविधम् । सत्यस्य सत्यमित्यनेन प्रलयरूपमेक-विधं सत्यम् । एवं पञ्चविधम् । ऋतसत्यनेत्रमितिपदेन प्रमाणनिरूपकेण द्विविधम् । सत्यात्मक-मितिपदेन फलनिरूपकेण धर्मिरूपमेकविधं सत्यमिति षोडशधा ।

अथ टिप्पण्यां द्वितीयव्याख्याने सत्यस्य योनिमितिपदेन प्रमाणरूपमेकविधं सत्यम् । निहितं च सत्य इत्यनेन प्रमेयसाधनरूपं द्विविधम् । सत्यस्य सत्यमित्यनेन फलरूपं भगवति प्रतिष्ठितं चेतिद्विविधम् । एवं पञ्चविधं ज्ञेयम् । ऋतसत्यनेत्रमित्यनेन ज्ञानशक्तिद्वयम् । सत्यात्मकमितिपदेन धर्मिं चेति षोडश ।

तथाचार्यं सङ्ग्रहः । सत्यव्रतमितिपदेन द्विविधम् । सत्यपरमितिपदेन चतुर्विधम् । त्रिसत्य-मिति भूरादित्रयं कायादित्रयं चेतिद्विविधम् । एवमष्टविधम् । सत्यस्य योनिमित्येकविधं प्रमाण-रूपम् । निहितं च सत्य इति प्रमेयसाधनरूपमिति द्विविधम् । सत्यस्य सत्यमिति फलरूपं भगवति प्रतिष्ठितं चेति द्विविधम् । एवं पञ्चविधं तु न वेदोक्तं किन्तु श्रीभागवतोक्तमेव । वेदोक्तं तु पूर्वमेवोक्तम् । एवं त्रयोदशधा क्रियाशक्तिर्निरूपिता । अथ ज्ञानशक्तिरूपं ऋतसत्यनेत्रमिति द्विविधम् । सत्यात्मकमितिपदेन धर्मिरूपमिति षोडशविधम् । टिप्पण्युक्तप्रथमपक्षीयवैलक्षण्यं तु पूर्वमेवोक्तमितिसङ्ग्रहः ॥ २६ ॥

एकायनोसौ द्विफलस्त्रिमूलश्चतुरसः पञ्चविधः षडात्मा ।

ससत्वगष्टविटपो नवाक्षो दशच्छदी द्विखगो ह्यादिवृक्षः ॥ २७ ॥

एवं प्रमाणरूपतामुक्त्वा प्रमेयरूपतामाह एकायन इति । इदं जगद् ब्रह्माण्डात्मकं वृक्षत्वेन निरूप्यते । “वृक्ष इव सन्धो दिवि तिष्ठत्येकस्तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वं”मिति-श्रुतेर्भगवान् वृक्षरूपः । तस्माज् जायमानं जगदपि वृक्षात्मकमेव भवति । अनेन भगवतो महत्त्वं निरूपितम् । यथाश्वत्थादिवृक्ष एकस्मिन् कोटिशः फलानि भवन्ति । सोपि तादृश एव । एवमनादिनिधनो वृक्षो भगवान् । अत एव क्वचिद् ब्रह्माण्डनिर्माणं भगवत एव भवति । क्वचित् तत्त्वद्वारा । अक्षरमत्र फलम् । तस्य तत्त्वान्यंशाः । बीजं ब्रह्माण्डमिति । शकुनिभक्षितमेव ततो निर्गतं फलतीति तत्त्वानां चेतनरूपता निरूपिता । तत्र दैत्यादिकल्पे बहुबीजयुक्तादपि फलादेको वृक्ष उत्पद्यते । अत एव बाह्यादिशास्त्रेषु परमाणुभ्यो बहुभ्य एककार्योत्पत्तिर्निरूपिता । पिप्पलादयोपि काक-विष्टातो जाता बहुभ्य एकं भवतीत्यध्यवसीयते तद्व्यावृत्त्यर्थमाहैकमेवायनं यस्येति । अण्डं प्रकृतिरक्षरं वा । काल इत्यन्ये । अनेनायमादिरूपः सद्रूप उक्तः । अतोसाविति । परिदृश्य-मानः प्रपञ्चः । द्विफलः । द्वे फले यस्य । सुखदुःखस्य फले । दैत्यानां तु दुःखमेव फलम् । ते फले नरकस्वर्गवाच्ये । नराणां कं सुखं विषयात्मकम् । स्वस्वरूपं गच्छतीति स्वर्गः । सृष्ट्यन्तरे सर्वे विषयिण इत्यत्र तु द्विविधा अपि । त्रयो गुणाः सत्त्वाद्यो मूलान्यधःप्ररोहा यस्य । अत्र त्रिविधान्यपि कर्माणि भवन्ति । अन्यत्र तामसान्येव । क्वचिद् वा राजसानि । सात्त्विकानि तु न भवन्त्येव । चत्वारो धर्मार्थकाममोक्षा रसा यस्य । अन्यत्रार्थकामावेव । पञ्च कर्माणि

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

एकायन इत्यत्र—एवं प्रमाणेत्यादि । पूर्वश्लोके सत्यस्य प्रमाणत्वकथने “सत्यात्मक”मित्य-नेन भगवतः प्रमाणरूपतामुक्त्वाग्रे “त्वमेक एवासे”त्यनेन श्लोकेन साधनरूपतां वदित्यस्तदुभय-सन्दर्शनेकायनश्लोकेन भगवतो जगद्रूपतया प्रमेयतामाहेत्यर्थः । ननु ब्रह्माण्डस्य वृक्षत्वमत्र निरूप्य-तेतः कथमत्र भगवतः प्रमेयत्वप्रतिपत्तिरित्याकाङ्क्षायामाहुर्वृक्ष इवेत्यादि । भगवान् वृक्षरूप इति । तेनादिवृक्षोसावितिमूलान्वयो बोधितः । न चात्र श्रुतौ वृक्षो दृष्टान्तत्वेन प्रविष्टो नानया भग-वतः प्रमेयत्वोपपद्यते इति शङ्कम् । “ऊर्ध्वमूलमवाकृशाखं वृक्षं यो वेद कश्चन न स जातु जनः श्रद्धयात् मृत्युर्मा मारयादिति”तिश्रुत्यन्तरे मृत्युमारणाभावश्रद्धारूपफलेन तस्य वृक्षस्य भगवद्रूपतावगमा-दिह कार्यरूपवृक्षनिरूपणेपि तेन कारणवृक्षस्यानुमानाद्यं प्रमेयत्वहारिनित्यर्थः । ननु तथापि सद्रूपस्य तथात्वमस्तु कालात्मकस्य कथमिति चेन्न । कालस्य जगदुपादानत्वात् । “गुणव्यतिकराकारो निवि-शेषो प्रतिष्ठितः पुरुषस्तदुपादानमात्मानं लीलयासृज”दिति तृतीयस्कन्धे तथाप्रमेयत्वस्य सिद्ध-त्वान् । उपादेयस्योपादानात्मकत्वेन काले तथास्वसिद्धेरप्रत्यहत्वादिति । निरूपितेति । तृतीय-स्कन्धे “एते देवाः कला विष्णो”रित्यादिनोक्तैत्यर्थः । दैत्यकल्पादत्र फलेपि विशेषमाहुर्नराणां कमित्यादिना ॥ २७ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

एकायन इत्यत्र—चेतनरूपतेति । तृतीयस्कन्धे स्तुतिकथनेन चेतनत्वं निरूपितमित्यर्थः । इदं च तत्रैव व्युत्पादितम् । दैत्यादिकल्प इति । दैत्यानामादिकल्पे मुख्यसिद्धान्त इत्यर्थः ॥ २७ ॥

१. प्रमेयतामिति प्रकाशादतः पाठः । २. सन्दर्शनेत्यपि पाठः ।

त्वमेक एवास्य सतः प्रसूतिस्त्वं सन्निधानं त्वमनुग्रहश्च ॥

त्वन्मायया संवृतचेतसस्त्वां पश्यन्ति नाना न विपश्चितो ये ॥ २८ ॥

विधाः प्रकारा यस्य । तानि पञ्चेन्द्रियजन्यान्यप्युत्क्षेपणापक्षेपणप्रसारणाकुञ्चनगमना-त्मकानि भवन्ति । अन्यत्रोत्क्षेपणाभावः । अथवान्नमयादयः पञ्च । “स वा एष पुरुषः पञ्चधा पञ्चात्मे”तिश्रुतेः । ब्रह्माण्डविग्रहोपि तथा । अन्यत्र मानन्दः । षडात्मानो यस्य । षडिन्द्रियाण्यात्मात्मेन निरूपितानि । “अयमात्मा विज्ञानमयः” । ज्ञानं च षड्विधमुत्पत्त्या भिन्नम् । सस त्वगादयस्त्वचो बल्कलादीनि यस्य । अष्ट प्रकृतयो विटपाः शाखा यस्य । “भूमिरापोनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधे”ति । नव देहच्छिद्राणि नवाक्षा यस्य । दश प्राणाश्छदानि यत्र । ऋ जीवान्तर्यामिणौ खगौ यत्र । एतस्माद् वैलक्षण्यमन्यत्र ज्ञातव्यम् । हीति सर्वत्र युक्तयः सन्तीति ज्ञापितम् । आदिवृक्ष इति समष्टिरूपः । एवं प्रमेयं निरूपितं भगवदात्मकम् ॥ २७ ॥

अत्रोपपत्तिं वदन् साधनरूपमाह त्वमेक एवास्येति । अस्य जगतः सतः सद्रूपस्य । अनेन मायावादादिपक्षा निराकृताः । ते हि वैनाशिकाः । “असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहु-रनीश्वर”मितिवाक्यात् तेषामेव मतेस्य जगतोसत्यत्वम् । अन्यथासतोज्ञानकार्यस्य कर्ता भगवान् को वा स्यात् ? तस्य सर्वस्यापि सद्रूपस्य त्वमेव प्रसूतिरूपत्तिस्थानम् । प्रकर्षेण सूतिर्यस्मादिति । प्रसूतिपदेन पितराविवोत्पादकत्वं सूचितम् । त्वमेव सम्यग्-निधीयतेस्मिन्निति सन्निधानं लयस्थानम् । त्वमेवानुगृह्यतेनेनेति पालकः । अत उत्पत्तिस्थितिप्रलयकर्ता त्वमेव । अन्यथाक्रमेणैवं सूचयति भगवद्रक्षितो न नश्यतीति । नन्वेते गुणाभिमानिन एव ब्रह्मादय उत्पत्त्यादावधिकारिणो नाहमित्याशङ्क्याहुस्त्वन्मा-ययेति । ये त्वन्मायया संवृतं सङ्कुचितं चेतो मतिर्येषां ते त्वां नाना पश्यन्ति न तु विपश्चितः । त एव भगवन्तं परिच्छिन्नं जानन्ति ये तस्यैव मायासङ्कुचिता भवन्ति । अल्पेन हि ग्राहकेणाल्पमेव गृह्यते । सर्ववस्तुग्रहणार्थं चित्तं पुष्कलमेव भगवत्सृष्टम् । मायया सङ्कोचाभावे कथं परिच्छिन्नं गृह्णीयात् ? अत एव त्वां नाना पश्यन्ति । परिच्छिन्नया दृष्ट्या गृहीतो देशो भिन्नतया स्वीक्रियत इति मायामोहः । अत एव ये विपश्चितस्ते ब्रह्मादीन् परस्परविलक्षणान् पश्यन्तोपि तत्तत्कार्यानिरोधेन तथाविधं त्वामेव मन्यन्ते न तु भिन्नं पश्यन्ति । य इत्यन्ते तेषां माहात्म्यनिरूपणार्थं निर्देशः । अनेन सृष्टिस्थानां गुणोर्भिन्नानां स्वकार्यसिद्धयर्थमेत एव यथारुचि भगवद्रूपाः सेव्या इतिसाधनमुक्तम् ॥ २८ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्वमेक एवेत्यत्र—सत इतिपदकथनस्यावश्यकत्वमाहुरन्यथेति । जगतः सत्त्वाभावे जग-त्कर्तृत्वेनोच्यमानो भगवान् को ब्रह्मा वासतः कर्ता स्यात् । भगवतो ब्रह्मणो वाज्ञानकार्यकर्तृत्वे-ज्ञानरूपत्वं स्यादितिभावः । दैत्यानां दुर्गाभैरवादयः सेव्या इति तत्पक्षव्यतिरेको ज्ञेयः । चित्तं पुष्कलमिति । अण्वपि सर्वग्रहणक्षममित्यर्थः ॥ २८ ॥

विभर्षि रूपाण्यवबोध आत्मन् क्षेमाय लोकस्य चराचरस्य ॥

सत्त्वोपपन्नानि सुखावहानि सतामभद्राणि मुहुः खलानाम् ॥ २९ ॥

त्वय्यम्बुजाक्षाखिलसत्त्वधाम्नि समाधिनावेशितचेतसैके ॥

त्वत्पादपोतेन महत्कृतेन कुर्वन्ति गोवत्सपदं भवाब्धिम् ॥ ३० ॥

फलमाह विभर्षीति । त्वमवबोध आत्मनि रूपाणि विभर्षि । ये त्वां सेवन्ते पूर्वोक्तप्रकारेण तेषां रूपाणि ज्ञानरूप आत्मनि विभर्षि । सायुज्यं तेभ्यः प्रयच्छसि । अध-
वावबोध आत्मनि शुद्धात्मसिद्धयर्थं रूपाण्यवताररूपाणि विभर्षि येषु भक्ताश्चिद्रूपमात्मानं
लभन्ते । रूपाणां ग्रहणस्यान्यदपि निमित्तमित्याह क्षेमाय लोकस्य चराचरस्येति ।
चराचरशब्देन ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्चेति न्यायविदः । चराः प्राणिनः । अचरा भूरादयः ।
उभयेषामपि क्षेमाय । अनेनैहिकफलदानार्थमपि भगवदवतार इति । गुणैर्ब्रह्मादीनामपि
भगवत्त्वाद् रजसा तमसाप्यवतारः सम्भवतीति तद्वाक्यस्यार्थमाह सत्त्वोपपन्नानीति । लोकानु-
सारीणि मत्स्यादीनि । ब्रह्ममहादेवयोरप्याधिदैविकयोरप्यवताराः सत्त्वरूपा एव । तत्र
निदर्शनं सुखावहानीति । ये सर्वप्राणिषु सुखमावहन्ति । पक्षपातस्तोत्रत्वाद् दैत्यानामपि
सुखदानि भविष्यन्तीत्याशङ्क्याह सतामेव सुखदानि । खलानां त्वभद्राणि । लक्षण-
पूर्वकं दैत्यानां निर्देशः खलानामिति । सर्वदोषनिधानं खला ये परेभ्यो दुःखदातारः ।
मुहुरिति । सर्वेषां खलानां वारंवारम् ॥ २९ ॥

एवं लौकिकप्रकारेण चतुर्णां निरूपणमुक्त्वा स्मृतिप्रकारेण पुनश्चतुर्णां निरूपणमाह
त्वयीति चतुर्भिः । स्मृतिषु योगो धर्मः । स च योगो बहुविध इति यो देवहितो धर्मरूपस्तं
निरूपयति । हे अम्बुजाक्ष ! अखिलसत्त्वधाम्नि त्वयि समाधिनावेशितचेतसा करणेन
त्वत्पादपोतेन भवाब्धिं गोवत्सपदं कुर्वन्ति । योगे प्रत्यक्षो भगवान् संसारात्
सारयतीति सिद्धम् । अम्बुजाक्षेति । दर्शनेनैव पापनाशकत्वमुक्तम् । यो योगस्तृतीय-
स्कन्धे निरूपितः स सर्वात्मको भगवद्विषयकः । तदाहाखिलसत्त्वधाम्नीति । अखिलानां
सत्त्वानां प्राणिनां धाम स्थानम् । सर्वसत्त्वगुणनिधाने वा तादृशे भगवति । आसमन्ताद्
वेशितं चित्तं यस्मिंस्तादृशेन समाधिना करणेन कृत्वा त्वत्पादः पोतो भवति । समुद्र-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

विभर्षीत्यस्य विवृतौ-चराचरशब्देनेत्यादि । “यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदन”
इतिश्रुत्यर्थनिर्णयं कुर्वन्नात्ता चराचरग्रहणा”दितिसूत्रे विषयवाक्योक्तं ब्रह्मक्षेत्रे ‘चराचर’शब्देन
व्यासोवददिति तथेति ज्ञेयम् ॥ २९ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विभर्षीत्यत्र-अनेन क्षेमार्थवतारोक्त्या देवेषु पक्षपातो बोधितो ज्ञेयः ॥ २९ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विभर्षीत्यत्र-चराचरशब्देनेति । एतदवयवभूतेनाचरशब्देनेत्यर्थः । चरशब्देन ‘सर्वत्र
परिभ्रमन् मृत्यु’रिति तत्र व्याख्यातम् । टिप्पण्यामप्येवमेवार्थो ज्ञेयः । आधिदैविकयोरिति ।
चिद्धर्मो रज आनन्दधर्मस्तम् एतदुभयरूपयोः । तथा च तादृशो भगवानेवेति भगवदवतारा
एवेतिभावः । भगवदवतारेषु यत्र सत्त्वरजस्तमोभेद उच्यते तत्रैते रजस्तमसी ज्ञेये चन्द्रदुर्वाससौ
वाधिभौतिकयोरवतारावित्यर्थः । दैत्यानां नैतत् फलं किन्त्वन्धन्तम् इति दैत्यपक्षव्यतिरेको ज्ञेयः ॥ २९ ॥

तरणसाधनं पोतः । चरणस्य पृथ्वीरूपस्याकाशरूपस्य वाक्षररूपस्य वा पोतत्वम् । भूमिश्चेत्
सर्वजनीना । आकाशं च । भगवद्भावकसमाधौ भगवति विद्यमाने पादस्य पोतत्वाभावात्
समाधिकल्पितस्यैव च संसारमध्यपातात् कथं पोतत्वमित्याशङ्क्याह महत्कृतेनेति ।
महद्भिः कृतेन । महान्तो हि सर्वस्यापि पदार्थस्य साध्यसाधनतामवगच्छन्ति । अतः
समाधावेव भगवत्स्फूर्तौ स पादः संसारतारको भवतीत्यलौकिकसामर्थ्येन न युक्तिविरोधः
शङ्कनीयः । “अयं तु परमो धर्मो यद् योगेनात्मदर्शन”मितिस्मृतेः । यथा यागादि स्वर्गसाधनं
तथेदमप्यष्टद्वारा भविष्यतीत्याशङ्क्य तन्निराकरणार्थमपि महत्कृतेनेत्युक्तम् । पादपोतो
महान् कृतः । हृदयं संसारपारं चाभिव्याप्य यथा तिष्ठति तावान् कृत इत्यर्थः । करणं
समाधिरेव । गोवत्सपदमिति । तीर्णसंसारस्यास्थापितत्वाद् वत्सपदकरणम् । अनेन
संसारे स्थिता एव संसारं तुच्छं मन्यन्ते । अनतिगम्भीरत्वाय वत्सपदम् । समाधौ स्थितः
समाधिनिर्वाहकं संसारमतिमुच्छत्वेन मन्यते । सिद्धो योगः स्वयमेव सर्वमेव संसारं
शोषयित्वा स्वनिर्वाहकमेव स्थापितवान् । न च ते महापुरुषा अन्येषामुद्धारमकृत्वा वत्स-
पदत्वमात्रे जातेषु स्वयमेव तरन्ति । अतो वत्सपदमेव कृत्वा यावदव्येषामुद्धारो भवति
तावत् तूष्णीं तिष्ठन्ति । अत उक्तं वत्सपदं कुर्वन्तीति प्रमाणसमाप्तिः ॥ ३० ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

त्वत्पादपोतेत्यत्र-भगवद्भावकेत्यादि । अक्षरपक्षेणुपपत्तिरियम् । भगवतः पुरुषरूपेणावि-
र्भावो ह्यक्षरस्य चरणरूपत्वम् । तदा भगवतैव तरणसम्भवे तावन्मात्रस्य तथात्वमयुक्तम् । एतदेवोक्तं
भगवतीत्यादिना । न च तेन पुरुषेणापि तत्सम्भव इत्याह समाधिकल्पितस्य चेति ॥ ३० ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्वयीत्यत्र-पृथिव्यादित्रयाणां चरणत्वेपि कथं पोतत्वमित्याकाङ्क्षायामाहुर्भूमिश्चेदित्यादि ।
भूमेर्बलोपरिष्ठत्वेन पोतत्वस्य प्रसिद्धत्वात् सा पोतरूपा सर्वजनीना । आकाशस्य च विष्णु-
पदायाः प्रसिद्धत्वात् “तत्र यदतरत् तत् तारकाणां तारकत्व”मितिश्रुत्या तत्रत्ये जल आकाशेनैव
तासां तरणात् तदपि पोतरूपं सर्वजनीनम् । प्रकृते च भूमौ स्थित्वा कर्मादिसाधनकरणे “स्वर्गि-
णोप्येतमिच्छन्ती”तिवाक्येन भूमेरेव प्रयोजकत्वात् पोतत्वम् । आकाशस्यापि हार्दस्य ध्यान-
प्रयोजकत्वात् पोतत्वं बोध्यम् । अक्षरपक्षेणुपपत्तिमुद्भावयन्ति भगवद्भावकेत्यादि । तदेतद् टिप्पण्यां
विद्युष्वन्त्यक्षरेत्यादि । तेन पुरुषरूपेणेति । समाधिकल्पितपुरुषरूपेण । सुबोधिन्यां समाधि-
कल्पितस्यापि तारकत्व उपपत्तिमाहुर्यं वित्यादि । तथा च समाधिकल्पितसात्मदर्शनस्य मानस-
धर्मत्वस्य तत्त्वमित्यर्थः । कथमष्टद्वारकतानिवारणमित्यत आहुः पादेत्यादि । करणं समाधि-
रेवेति । तथा च यस्य कस्यापि चरणस्य ध्यातस्यैव पोतत्वमभिप्रेतम् । न तु वास्तवसेति तस्यापि
तथामाहात्म्यमित्यर्थः । महान् कृत इति । महत्कृतशब्दावयवस्य कृतशब्दस्य तात्पर्यमिदम् ।
इति प्रमाणसमाप्तिरिति । भगवद्दर्शनजनकत्वेन प्रमाणपर्यवसानमित्यर्थः ॥ ३० ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्वयीत्यत्र-समाधिनावेशितचेतसेति । समाधिनेत्यस्यैव विशेषणमावेशितचेतसेति ।
तथा च महद्भिः पादस्य पोतत्वकरणे समाधिरेव करणत्वमग्रे तथाव्युत्पादनादिति ज्ञेयम् । सर्वात्मक
इति । सर्व आत्मा यत्र यस्मिन् योगे । सर्वोपि प्रपञ्च आत्मत्वेन भासत इत्यर्थः । तदाहेति । भगवती-
त्यन्तस्यामासोयम् । चेतसो भगवत्यावेशकत्वेन चित्तवृत्तेर्भगवति योजनमाहेत्यर्थः । आकाशरूपस्य
चेति । वियतो विष्णुपदत्वप्रसिद्धेः । येन्य इतिश्लोके व्युत्पाद्यत्वादितिभावः । सर्वजनीनेति ।

स्वयं समुत्तीर्य सुदुस्तरं द्युमन् भवार्णवं भीममदभ्रसौहृदाः ॥

भवत्पदाम्भोरुहनावमत्र ते निधाय याताः सदनुग्रहो भवान् ॥३१॥

तादृशेन प्रमाणेन यत् सिध्यति तत् प्रमेयमाह स्वयं समुत्तीर्येति । तीर्णस्यास्थाप-
नेनैव वत्सपदकरणात् सम्पूर्णानुवादे सुदुस्तरं भवार्णवं भीममित्युक्तम् । मोक्षप्रतिपादक-
त्वात् सर्वशास्त्राणां मोक्षः सम्प्रदायश्च प्रमेयं भवति । स्वयं समुत्तीर्य भवत्पदाम्भो-
रुहनावमत्रैव निधाय ते याताः । सम्यगुत्तरणं दुर्घटत्वे सति वक्तव्यमिति दुर्घटत्वमाह ।
समुद्रो हि दुस्तरः स्वतः । तत्रापि नकादिभिः कृत्वा सुदुस्तरः । व्यसनमृत्युजरादि-
भिरलौकिककरणसामर्थ्यघातकः । स्वतोपि भीमो भयानकः । द्युमन्त्रितिसम्बोधनं चरण-
स्त्रिविधदोषनिवारणसमर्थं इति ज्ञापयति । यथा सूर्योन्धकारं सर्वजगत्पूर्णं जाड्यं भयं च
स्वत एव निवारयति तथा त्वच्चरणप्रसादात् तेषां संसारमुत्तीर्णाः । तर्हि कथमन्येषा-
मुद्धारः ? का वान्येषामुद्धारं तेषामपेक्षा ? तत्परिहारार्थमाहादभ्रसौहृदा इति ।
अदभ्रमच्छिद्रं सफलं सौहृदं येषामिति । अनेन पूर्वमेव कृतं सौहृदं सार्थकमेवेति
तेषामवश्यमुपायकरणम् । तमुपायमाह भवत्पदाम्भोरुहनावमिति । तेषूत्तीर्णेषु तदनु-
सरणेनैव भूयान् संसारो गत इति पोतरूपोपि पादः सुखदः सर्वप्रदर्शकः । तत्कृपयानति-
गम्भीरोम्भोरुहनौकारूपो जातः समुद्रश्च नदीरूपो जातस्तदाह भवत्पदाम्भो-
रुहनावमित्यत्रैव निधाय याताः । ननु ते महता प्रयासेन भगवन्तमाराध्य वशी-
कृत्य चरणभारुह्य सर्वं चरणे निवेश्य यातास्तदुपदेशिनस्तु न तद्विधा इति कथं तरणं
भविष्यतीत्याशङ्क्याह सदनुग्रहो भवानिति । सत्स्वनुग्रहो यस्य । भवानिति । अस्मिन्नर्थे
सम्मतिरुक्ता ॥ ३१ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स्वयमित्यत्र—सम्पूर्णानुवाद इति । अन्यं प्रति सम्पूर्णानुवादे । किमत्र प्रमेयं योग-
प्रमाणेन प्रमितं भवतीत्यत आहुर्मोक्षेत्यादि । मोक्षः सम्प्रदायश्चेति । फलत्वेन साधनत्वेन
चेतिशेषः । तथा चैतद् द्वयमिह योगजधर्मेण प्रमितं भवतीत्यतस्तथेत्यर्थः । अलौकिककरणं च

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सर्वानेव जनान् प्रति पोतत्वं स्यादित्यर्थः । पूर्वं भगवान् तारयतीत्युक्तं तत्र 'पादस्य पोतत्वं
सम्पाद्ये'तिशेषो ज्ञेयः । इतिस्मृतेरिति । अतो धर्मत्वाद् यागादिवदृष्टद्वारा फलसाधकत्वं भवेदि-
त्यर्थः । महान् कृत इति । सदादिपदानि विहाय महत्पदकथनेन पोतेपि महत्त्वम् । तथा च
तात्पर्यार्थोयम् । विग्रहस्तु महद्भिः कृतेनेति पूर्वोक्त एव । महद्भिः कृतो महानेव भवतीतिभावः ।
आभासेष्वाहेत्याद्येकवचनं तत्र 'ब्रह्मा भवश्चे'तिशेषो ज्ञेयः । प्रमाणसमाप्तिरिति । अत्र प्रमाणं योगो
भगवत्प्रमाजनकत्वात् । तथा च वत्सपदकरण एव तत्समाप्तिः । तरणं त्वनुग्रहसाध्यमत एव
प्रमथेनिरूपकेप्रिमश्लोके वक्ष्यत इतिभावः । दैत्यानां विमार्गपरिपोषितो निरीश्वरयोग इति
तद्व्यतिरेकः ॥ ३० ॥

स्वयमित्यत्र—अलौकिकानां साधनानां ज्ञानादीनां करणे मोक्षादिसम्पादने यत् सामर्थ्यं
चित्तमालिन्यादिसम्पादनेन तद्गतकः । संसारासक्तौ ज्ञानं कार्यक्षमं न भवत्यत एव ज्ञानिनो भीताः

येन्येरविन्दाक्ष विमुक्तमानिनस्त्वय्यस्तभावादविशुद्धबुद्धयः ॥

आरुह्य कृच्छ्रेण परं पदं ततः पतन्त्यधोनाहतयुष्मदङ्घ्रयः ॥ ३२ ॥

साधनं महतामुपदेशप्रकारः । स च अर्थादुक्त इति साधननिरूपणे तदतिरिक्तसाधना-
न्येव निराकरोति येन्येरविन्दाक्षेति । अन्ये निरीश्वरसाङ्ख्यानवर्तिनः । ते हि पूर्वज्ञानानु-
सारेण भगवन्तमुपासते । एवं बहुजन्मभिः प्रवृद्धं ज्ञानं विकर्मसहितं भगवदंशमात्मत्वेन
स्फुरितं त्याज्यित्वा निरीश्वरसाङ्ख्यं मायावादं वावलम्बन्ते । ते चेत् पूर्ववदपि तिष्ठेयुस्तथा
सति कृतार्था भवेयुः । तथाबुद्धिर्विकर्मफला । ते च पूर्वज्ञानेन देहेन्द्रियप्राणान्तःकरणाध्यास-
रहिता जाताः । महता कष्टेन सर्वस्वदक्षिणया सर्वबन्धुपरित्यागेन सर्वसुखवैमुख्येन तपसा

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

येन्येरविन्दाक्षेत्यत्र—सम्यग्वासुसञ्चारो नाडीशुद्धौ भवतीति तदर्थमपेयपानादिकं यत्
तदेव विकर्मैति ज्ञेयम् । एतदुक्तं विकर्मसहितमित्यनेन ॥ ३२ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

पूर्वोक्तसमाधिरूपं बोध्यम् । ननु श्लोकद्वयेपि संसारस्य समुद्रत्वकथनात् प्रत्युतास्मिन् दुस्तरत्वा-
द्युक्तेरत्र चरणस्य पोतत्वकथनमेवोचितं तदपहाय किमिति नौत्वादिकमुच्यत इत्याकाङ्क्षायामाहुस्ते-
ष्वित्यादि । सर्वप्रदर्शक इति । कूलपरिच्छिन्नतया सर्वसंसारप्रदर्शकः । एतस्यैव विवरणं तत्कृपये-
त्यादि । एवं च पूर्वोक्तेन स्मार्तेन योगरूपेण प्रमाणेन भगवच्चरणरूपभक्तिमार्गात्मकसाधनभूतं
प्रमेयं ततो भगवत्प्राप्त्यात्मकं फलरूपं च प्रमेयं प्रमितं भवतीत्यर्थः । चरणस्य सम्प्रदायपरत्वं तु
पूर्वश्लोकोक्तमहत्कृतपदादेव सिद्धमिति न चोद्यवसरः । एतद्विदर्शनं च "भक्तियोगेन मनसि
सम्यक् प्रणिहित" इति प्रथमस्कन्धोक्तव्याससमाधिसन्दर्भाच्च ज्ञेयम् । सत्स्वनुग्रहो यस्येति ।
तथावाचीनानामतथात्वेपि तन्मूलभूतेष्वाचार्येष्वनुग्रहात् तदनुसारिणस्तारयसीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

येन्य इति—नन्वस्मिञ् श्लोके बहिर्मुखनिन्दैव दृश्यते न तु किञ्चित् साधनमतः कथमस्य
साधनबोधकत्वमित्याकाङ्क्षायां तद्वोधकत्वप्रकारमाहुः साधनमित्यादि । तथा च तदतिरिक्तसाम्प्र-
दायिके साधने निराकृते तत्र दृढविश्वासो भवत्यन्यथा पाक्षिकत्वं स्यादिति तदितरनिन्दाद्वारा 'न हि
निन्दा'न्यायेनात्र साधनस्यैव कथनमितिभावः । विकर्मसहितमिति ज्ञानविशेषणम् । तदेतद्
टिप्पण्यां विवृण्वन्ति सम्यगित्यादिना । सुबोधिन्यां तथाबुद्धिरिति । निरीश्वरादिबुद्धिः ।

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

संसाराद् विरक्ता भवन्तीतिभावः । तेषीति । पूर्वश्लोकोक्तप्रकारेण कृतवत्सपदत्वा अपि सर्वाशेनो
त्तीर्णाः प्रसादादेव न तु योगबलेनेत्यपिशब्दः । अच्छिद्रं सफलमिति । अच्छिद्रसौहृदत्वाद-
न्येषामुद्धारः सफलसौहृदत्वादन्योद्धारपक्षेति शङ्काद्वयपरिहारः । द्वितीयमर्थं विवृण्वन्त्यनेनेति ।
पदेनेतिशेषः । सार्थकमिति । सफलमित्यर्थः । इत्यत्रैवेति । चरणाम्भोरुहनौकारूपो जात इति
हेतोरत्रैव निधायेत्यर्थः । दैत्यानां न संसारोत्तरणमिति तद्व्यतिरेकः ॥ ३१ ॥

येन्य इत्यत्र—भावस्यास्तत्वकथनेन पूर्वं सत्त्वमायातीत्याशयेनाहुस्ते हीति । पूर्ववदिति । विकर्म
चेन्न कुर्युरित्यर्थः । तथाबुद्धिरिति । बहुजन्मभिः प्रवृद्धं ज्ञानमित्यर्थः । विकर्मैति । महता कष्टे-

तथा न ते माधव तावकाः क्वचिद् भ्रश्यन्ति मार्गात् त्वयि बद्धसौहृदाः ॥
त्वयाभिगुप्ता विचरन्ति निर्भया विनायकानीकपमूर्धसु प्रभो ॥ ३३ ॥

श्रद्धया ब्रह्मात्मभावनां प्राप्तवन्तः । तदेव तेषां परं पदम् । य इति प्रसिद्धाः । अन्ये भगवद्ब्रह्मिता भगवद्विचारेण यान् भगवानन्यान् मन्यते न त्वात्मीयान् । अरविन्दाक्ष । कमलनयनेतिसम्बोधनेनासुरपक्षपातात् तेष्वदर्शनं सूचितम् । न हि रात्रौ कमले विकासोस्ति येन रात्रिस्थैरामोदोनुभूयेत । अतस्तेन्य एव । पूर्ववासनयात्मानं विमुक्तमेव मन्यन्त इति विमुक्तमानिनो न तु विमुक्ताः । ज्ञानं शास्त्रोत्थं विषयत्वेनात्मानं गृह्णाति । अतस्तस्मात्फलम् । विषयान्तरवत् तस्याप्यभिमानजनकत्वात् । अत एव त्वयि पूर्वस्थितो भावः साधनत्वेन परिग्रहादस्तोस्तं गतो यो भावस्तस्माद्धेतोर्न विशुद्धा बुद्धियैषाम् । अन्यथाहङ्कारादिसर्वदोषसम्बन्धे स्वान्तःकरणे दुष्टे जाते महान्तस्ते कथं न जानीयुर्वयं दुष्टा इति । तदा तं मार्गं परित्यज्य यत्नमपि कुर्युः । अतोविशुद्धबुद्धय एव जाताः । परमशुद्ध्या च स्वदोषाः स्फुरन्ति । ज्ञानस्य पूर्वावस्थैषा यत् स्वदोषस्फुरणम् । अतः कृच्छ्रेणापि परं पदं ब्रह्मभावमाख्यानादहनयुष्मदङ्गणयः पतन्त्येव । जीवस्य प्रकृतेरपि परस्य प्राप्ताबुद्धयौ निरालम्बने मार्गे भगवच्चरणातिरिक्तसवलम्बनं न सम्भवति । यतो वियद् विष्णुपदमेव । भगवच्चरणावलम्बनेनैव पुरुषस्योर्ध्वगमनं शृङ्खलद्वीपे श्रीपादारोहणे शृङ्खलापरित्यागवत् । अस्य चरणस्य ग्रहणादिक्लेशपरित्यागाभावाद्याहानादतेति । आदरणमात्रेणापि न पतन्ति । आदर एव वा चरणस्थितौ हेतुः ॥ ३२ ॥

नन्वेवं सति भक्तिमार्गानुसारेणापि भगवद्भजेने विकर्मादिना कालान्तरे पुनर्बुद्धिनाशप्रसङ्गः । साधनत्वेनैव भक्तिमार्गस्यापि स्वीकारात् । अतस्तुल्यत्वात् किं मार्गान्तरदूषणेनेत्याशङ्क्य स्मार्तस्यापि भगवन्मार्गस्य फलमाह तथेति । हे माधव ते पूर्वं तद्वत् प्रवृत्ता अपि तावकाः सन्तः क्वचिदप्यारोहणावस्थायां भ्रश्यन्त्यपि न । पादोप्यधः प्रमादादपि न पतति । आरुह्यमाणमार्गात् स्वमार्गादपि न पतन्ति । मार्गस्यैव तथात्वात् । यथा वस्तुरक्षकाणां मध्ये सुगन्धरक्षकः सौरभ्यं प्राप्नोत्येव । लघु-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नेत्यादि । इदं कृच्छ्रपदस्य विवरणम् । असुरपक्षपातादिति । अन्यपदोक्तानां तेषां तथात्वात् । तस्मादिति । विषयत्वेनाभज्ञानादित्यर्थः । साधनत्वेन परिग्रहादिति । भावनासाधनत्वेन परिग्रहात् । शृङ्खलद्वीप इत्यादि । पुराणान्तरादौ प्रसिद्धम् । परित्यागवदिति । सप्तम्यर्थे वतिशा ३२ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विकर्म फलं यस्यास्तादृशी जातिशेषः । विकर्म सम्पादितवती तेन विमुक्तमानिनो जाता जीवा एव ब्रह्म स्वाश्रयैव मुक्तिरितिमायावादिमतमवलम्बितवन्त इत्यर्थः । परंपदोरोहे पातो-सम्भावित इत्यत आहुस्तदेवेति । ब्रह्मत्वेनात्मभावनमेव न तु भगवदाविर्भाव इत्येवकारः । इदमेवाग्रे विवृण्वन्ति ज्ञानं शास्त्रोत्थमिति । ब्रह्मात्मभावना रूपं 'तत्त्वमसि'सादिवाक्योत्थमित्यर्थः । विषयविषयिभावरहितं ज्ञानं त्वात्मनि भगवदाविर्भावे भवतीतिभावः । शृङ्खलापरित्यागवदिति । तत्र शृङ्खलापरित्यागे सति यथा पतन्ति तथैते पतन्तीति मूलव्याख्यानान्वयः । ग्रहणादीति । ग्रहणादिक्लेशः शृङ्खलाया इव परित्यागश्चैतद्दुभयाभावाय । अत्र क्लेशः परित्यागशङ्का च नास्तीत्यर्थः । विकर्मसहिता ज्ञानिनोस्मिन्ल्लोके उक्ता दैत्याः । स्वयं तदस्त्रीकारेण तत्पक्षव्यतिरेक उक्तः ॥ ३२ ॥

नादिरक्षकस्तद्विपरीतम् । यद्यपि स्वतन्त्रतया भगवान्न सेवितस्तथापि भगवानिति तस्य पातो न भवत्येव । माधवेतिसम्बोधनं रात्रावपि विलासेन तत्रत्यानां दर्शनार्थम् । तेन विकर्मतुल्यत्वेपि सेवापरत्वाद् भगवद्दर्शनं नान्येषामिति निरूपितमत एव तावकाः । अर्धशे हेतुस्त्वयि बद्धसौहृदा इति । सौहृदं स्नेहो रज्जुस्थानीयः । स स्वात्मानं जीवं भगवच्चरणे वध्नाति । अतो युक्त एव तेषामर्धशः । नन्वन्ये कालादयः कथं तासु भ्रंशयन्ति भक्तिं वा न नाशयन्तीत्याशङ्क्याह त्वयाभिगुप्ता विचरन्तीति । त्वयाभितो बाह्याभ्यन्तरसर्वभावेन रक्ष्यमाणाः । बुद्ध्यादीनामपि नाशासम्भवादन्वयप्रवेशासम्भवाच्च न भ्रश्यन्तीति युक्तम् । अत एव विचरन्ति । सर्वत्र विशेषेणानिन्दया सर्वेषु लोकेषु भ्रमन्ति । कालादिभयरहिता निर्भयाः । यदन्येषां त्यागस्थानं भयस्थानं वा तदेव तेषां परिभ्रमणस्थानमित्याह विनायकानीकपमूर्धस्त्विति । विनायका विघ्नकर्तारः । विशब्देन विघ्ना उच्यन्ते । तेषां नायका जनका एव भवन्ति । तेषामनीकं सेना । एकस्मिन्

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तथा न त इत्यत्र-विकर्मादिनेति । "यः कश्चिद् वैष्णवो लोके मिथ्याचारोप्यनाश्रमी"त्यादिवाक्येषु वैष्णवविशेषणतयोक्तेन विकर्मादिना । साधनत्वेनैवेति । त्वदीयतासाधनत्वेनैव । अतस्तुल्यत्वादिति । भगवद्भावे साधनत्वेन परिग्रहस्य तुल्यत्वात् । स्मार्तस्येति । मोक्षशेषभूतस्य । पूर्वं तद्वत् प्रवृत्ता इति । इदं मूलस्थतथापदस्य विवरणम् । तथाचैवमन्वयः । ये तथा पूर्वं तद्वत् प्रवृत्तास्तेपि तावकाः सन्तो न भ्रश्यन्तीति । पाद इत्यादि । इदं भ्रश्यन्त्यपि नेत्यस्य विवरणम् । एतस्यैव निष्कर्षमाहुरारुह्येत्यादि । यत् तु 'यथा पूर्वश्लोकोक्ताः पतन्ति तथा ते तावका न भ्रश्यन्ती'त्यन्वयं कश्चिदाशङ्कते तथा च "पातो भवति परं तथा न भवती"त्यर्थं चाह तन्मन्दम् । तद्वृत्तिपदस्य वैयर्थ्यापत्तेः । यदि हि तच्छब्दस्येदं बहुवचनं तदा तेन पूर्वश्लोकोक्ता एव परामर्षणीयाः । तेषां तु पात उक्त इति न भ्रश्यन्तीतिवाक्यस्यैव विरोधः । यदि च युष्मच्छब्दस्य षष्ठ्येकवचनं तदा तेनैव भगवदीयतायाः प्राप्तत्वात् तावकपदस्य वैयर्थ्यम् । एवमन्यदपि तर्कितं दूषणीयमितिदिक् । तन्नत्यानामिति । रात्रौ भवानां भगवति विलासचिह्नानाम् । स्मार्तभक्तिमार्गे विद्यमानानां जीवानां वा दर्शनार्थमित्यर्थः । विकर्मतुल्यत्व इति । विषयासक्तिसद्भावेनेतरमार्गतौल्ये "प्यपि चेत् सुदुराचार" इतिवाक्यात् तथेत्यर्थः । अत्रायमाशयः । ये भक्ताः सेवां कुर्वन्तोपि न विषयासक्तिरहितास्तेषां विषयासक्तिनिवृत्त्यर्थं भगवान् स्वस्वरूपस्थितानि विलासचिह्नानि प्रदर्शयति । तदा चिह्नानामतिरमणीयत्वाद् भगवद्विलासे सर्वोत्कृष्टत्वज्ञानेन विषयेष्वतिहीनत्वबुद्धिरुत्पद्यते तदा विषयं त्यक्त्वा भगवत्येवासक्ता भवन्तीत्यर्थः । नन्वेवङ्करणे भगवतः किं प्रयोजनमत आहुरत एवेति । यतस्तावकाः । पूर्वमेव भगवदनुगृहीताः । तावकत्वाभावे त्वयैवं किमिति

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तथेत्यस्याभासे-भक्तास्तु तादृशा अपि न पतन्तीत्यग्रिमश्लोके निरूप्यत इत्याशयेन तदा मासमाहर्नन्वेवमिति । तत्र प्रह्लादभरतौ इष्टान्तत्वेन वक्ष्येते । पूर्वं स्ननकादिरूपस्य प्रह्लादस्य भगवद्भारि क्रोधेन विकर्मणा दैलेषु जन्म जातं परं तत्रापि भजनमेव न स्वधःपातः । भरतस्यापि मृगसङ्गेन विकर्मणा जन्मान्तरं जातं परं ततो द्विजत्वप्राप्त्या मुक्तिरेव न स्वधःपातः । एतेनात्रापि वेदिनिन्दायामधर्मकरणात् तथा नरके न भवेत् पातः किन्तु हीनेषु जायते पूर्वसंस्कारतस्तत्र

सत्त्वं विशुद्धं श्रयते भवान् स्थितौ शरीरिणां श्रेय उपायनं वपुः ॥
वेदक्रियायोगतपःसमाधिभिस्तवार्हणं येन जनः समीहते ॥ ३४ ॥

विघ्नार्थं प्रवृत्ते तदशक्तौ तत्सहायार्थं बहवः समायान्ति । ते सर्वे स्वतन्त्रा नियामकाभावात् कार्यं न करिष्यन्तीत्याशङ्क्य तद्रक्षका अपि समायान्ति तेनीकपाः । तेषां बहवो भ्रंशयितुं समागताः । भगवदीयसुदर्शनादिभयादस्पृश्यैव निकटे तिष्ठन्ति । यथा प्रहादे । तेष्वेवारोहणार्थं भगवद्भक्ताः पादं प्रयच्छन्ति । तेषामधःपातनसामर्थ्याभावात् प्रतिष्ठाहेतव एव भवन्ति । यथा जडभरते मारणार्थमुद्यताः प्रतिष्ठाहेतव एव जाताः । तेषां मूर्धानः सर्वसामर्थ्यस्थानानि परमकाष्ठापन्नानि । एवं तेषां विचरणे हेतुः प्रभो इति । एतत्सामर्थ्यं त्वदीयमेव । अतस्ते समर्था अपि न द्विषन्ति । अतो भक्तिमार्गान्मार्गान्तरं साधनतः फलतश्च न समीचीनमित्युक्तम् ॥ ३३ ॥

एवं स्मृतिमार्गेण भगवत्पक्षपातमुक्त्वा वैदिकमार्गेण पूर्ववदाह सत्त्वमित्यादिचतुर्भिः । वेदो हि द्विविधः प्रवृत्तिनिवृत्तिमार्गप्रतिपादकः । तादृशोपि पुनः प्रत्येकं द्वेषा भिन्नैरधिकारिभिर्द्विविधः । तत्र प्रवृत्तावर्थावबोधोध्ययनमनुष्ठानं चेति ब्रह्मचारिणो गृहस्थस्य चाधिकारेण सिद्धम् । तप आत्मनि च स्थितिरुत्तमाश्रमस्थयोर्निवृत्तौ क्रमेणैव सिद्धम् । एतद् वेदानुसारेणाश्रमचतुष्टये धर्मानुष्ठानं दैत्यांशानामपि तुल्यमिति भगवान् सत्त्वमूर्तिः स्वसत्त्वं प्रकटीकृत्य सात्त्विकानेव तत्तद्दर्शेषु प्रेरयति विपरीतांश्च निवर्तयति । अन्यथाश्रमस्थेष्वेव केचिदध्ययनादिकं यथाशास्त्रार्थं कुर्वन्ति केचिन्नेतिव्यवस्था न स्यात् । वैदिकाश्च सर्वे धर्माः परिपाल्यमाना एव जगति प्रवर्तन्ते ।

(२) श्रीगुरुबोचमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

क्रियेतिभावः । एवं च साधने दृढविश्वासे पूर्वोक्तं फलं भवतीत्यत्र निदर्शनमनेनोक्तं ज्ञेयम् । अतो भक्तिमार्गादित्यादि । तथा चात्र स्तुत्या फलनिरूपकत्वं बोध्यम् । लौकिके प्रकारे प्रमाणादीनि चैतार्थेपि भिन्नादि । स्मार्ते तु निरूपणप्रकारे प्रमेयकोटावेव साधनफलधोरन्तर्भाव इति विशेषः । एतेषु चतुर्षु भगवत्स्तुतिस्तु स्फुटैव । कालस्तुतिस्त्ववतारस्तुतिस्वाद बोध्या ॥ ३३ ॥

सत्त्वं विशुद्धमित्यत्र—पूर्ववदाहेति । प्रमाणप्रमेयसाधनफलभेदेन भगवत्पक्षपातमाहेत्यर्थः । प्रमाणेन पक्षपातमुपपादयन्ति वेदो हीत्यादि न स्यादित्यन्तम् । द्वेषा भिन्नैरिति । पूर्वाश्रमद्वयमेकसां कोटावृत्तराश्रमद्वयं चेतस्यामित्येवं द्वेषाभिन्नैः । एतदेव विवृण्वन्ति तत्रेत्यादि । तथा च सत्त्वमूर्तिः स्वसत्त्वप्रकटनमेव प्रमाणमतः पक्षपात इत्यर्थः । श्लोकं व्याकुर्वन्ति

(३) श्रीमद्ब्रह्मभराराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भजन् मुष्येत जन्मभिरिति सिद्धान्तः समर्थितः । अन्ते सर्वसामर्थ्येति । यत्र तेषां विघ्नानां परमं सामर्थ्यं प्रभवति तादृशानि निषिद्धेशरूपाणीत्यर्थः । भक्तास्तादृशस्थानेपि गतास्तत्कृतभयरहिताः । दैत्यानामभगवदीयत्वाद् भ्रंश एवेति तद्व्यतिरेकः । एवमग्रेपि सर्वत्र ज्ञेयम् । अत इति । सामर्थ्यस्त्वदीयत्वादेतानपि त्वत्पुष्टान् ज्ञात्वा न द्विषन्तीत्यर्थः । सामर्थ्यस्य स्वकीयत्वे स्वातन्त्र्याद् द्वेषं न कुर्वुरितिभावः ॥ ३३ ॥

सत्त्वं विशुद्धमित्यत्र—सम्यगनुतिष्ठन्तीति । येन सत्त्वाश्रयणेन हेतुना वेदाविभिः करणैस्तवार्हणं समीहते इत्युक्ते वेदादीनां दृष्टद्वारकं भजनकरणत्वं न सम्भवतीति पूर्वं तदनुष्ठानं ततश्चतुष्टया भजनमित्यदृष्टद्वारा करणत्वम् । तथा चैतावदर्थोपत्या लब्धमिति ज्ञेयम् । यदीति ।

अतः स्थितौ स्थित्यर्थं यदा भवान् विशुद्धं सत्त्वं सत्त्वगुणं श्रयते तदैव तेन सत्त्वगुणेन लोके प्रसूतेन व्यासा आश्रमस्थाः क्रमेण वेदाध्ययनं क्रियायोगः कर्मानुष्ठानं तपो वनवासादिः समाधिरात्मस्थितिश्चेतिचतुर्विधान् धर्मान् सम्यगनुतिष्ठन्ति । ततोपि तेन धर्मेण शुद्धान्तःकरणास्तवार्हणं समीहन्ते । शुद्धैरेव हि भगवत्सेवा कर्तुं शक्यत इति । ननु वेदेनैव कार्यसिद्धौ किं सत्त्वगुणेनेत्याशङ्क्याह शरीरिणामित्यादि । यदि फलदाता कोपि न स्यात् प्रथमप्रवृत्तं विसंवादिनं दृष्ट्वा कोपि न प्रवर्तते । नन्वदृष्टादिद्वारा भूतसंस्कारद्वारा वा कार्यसिद्धौ किं सत्त्वमूर्त्येत्याशङ्क्याह शरीरिणामिति । ते हि शरीराभिमानिनो विद्यमानशरीराश्च । यदि प्रथमं शरीरभिन्नतयात्मानं जानीयुस्तदा कर्तृसमानाधिकरणमदृष्टमुत्पद्येतैव । देहान्तरे वा फले प्राप्ये भूतसंस्कारो भवेत् । उभयोश्चाभावात् फलदाता भगवानेवापेक्ष्यते । तदाह श्रेय उपायनम् । उप समीप आनीय समर्पणम् । यस्माद् वपुरिति । दैवगत्या फलसिद्धिज्ञानाभावात् । अस्तु वा फलसिद्धिः । तस्य धर्मस्य भगवद्भजने करणत्वं सहायत्वं वा चेन्न स्यात् तदा क्षयिष्ण्वेव फलमिति पूर्वदोषानिवृत्तिः । अतो वैदिके मार्गे सर्वधर्मप्रवर्तको भगवानिति देवानां पक्षपोषकः । जन इत्येकवचनं जाल्यभिप्रायं दुर्लभत्वज्ञापनाय ॥ ३४ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

ते हि शरीराभिमानिन इत्यादि । वैदिकं कर्म यथोक्तमेव कृतमदृष्टजनकम् । ज्ञानमपि तत्राह 'य एवं वेदे'तिवाक्येभ्यः । तथा च तदभावात् तथेतिभावः । जडत्वादपि तथात्वं ज्ञेयम् ॥ ३४ ॥

(२) श्रीगुरुबोचमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वैदिका इत्यादि । स्थित्यर्थमिति । वैदिकधर्मस्थित्यर्थम् । सिद्धमाहुः शुद्धैरित्यादि । तथा च भगवत्सत्त्वेन चतुर्विधधर्मप्रमित्या भगवत्सेवाप्रमित्या च शुद्धैस्तथैत्यर्थः । कार्यसिद्धाविति । धर्मप्रमित्यादिसिद्धौ । कोपीति । वेदातिरिक्तश्चेतनो नियामकः । तथा च दृष्टविसंवादेपि केचिद् वेदमार्गे प्रवर्तन्तेन्ये च न प्रवर्तन्ते इतिदर्शनात् वेदेन कार्यसिद्धिः किन्तु श्रेयोजनकः सत्त्वोपाधिवैदिकपदार्थक्रियाप्रमितिजननायावश्यक इत्यर्थः । एतदाक्षिपन्ति नन्वित्यादि । समादधते ते हीत्यादि । अत्र समाधिष्णिपण्यां वैदिकं कर्मेत्यादिना निष्कृष्टो बोध्यः । तदभावात् तथेति । वेदान्तोक्तकर्तृस्वरूपज्ञानाभावेन यथोक्तत्वाभावान्नादृष्टजननं कर्मप्रकारज्ञानाभावाच्च न भूतसंस्कार इत्यर्थः । जडत्वादिति । शरीराभिमानेन जडत्वात्तन्धर्मस्यादृष्टस्य तत्र नोत्पत्तिरित्यर्थः । सुबोधिन्यामपेक्ष्यत इति । तादृशां फलदानार्थमपेक्ष्यते । अस्तु चेति । यथाकथञ्चित् कर्तृस्वरूपज्ञानात् कर्मप्रकारज्ञानात्वास्तु वा । अस्मिन् पद्ये मैत्रायणीयोपनिषदुक्तो गुणान्तरसारभूतः सत्त्वगुणो वैदे प्रमाणमिति तदेतदेवानां सात्त्विकत्वात् तत्पक्षपातार्थं भगवताधिधीयते तदा देवानां वैदिकधर्मेषु भगवत्सेवाकरणतायास्तस्सहायतायाश्च प्रमितिर्भवतीत्युक्तम् ॥ ३४ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभराराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नियामकाभावे कचिद् विसंवादेपि भवेदितिभावः । नन्वदृष्टं भूतसंस्कारो वा नियामकोस्त्वित्याहुर्नन्वदृष्टादीति । धर्मादिमानेदृष्टद्वारा फलसिद्धिरचिरादिमार्गे भूतसंस्कारद्वारेतिविभागः । काश्चित्ति । फलदाने कर्तृभूतमदृष्टं समानाधिकरणम् । कर्मण इतिशेषः । कर्मानुरूपमदृष्टं कर्तृरिति फलदायकमुत्पद्येत्यर्थः । तथा च ज्ञानाभावेन कर्मणो निरङ्गत्वान्नादृष्टोत्पत्तिर्न वा भूतसंस्कार इतिसमाधानम् ॥ ३४ ॥

सत्त्वं न चेद् धातरिदं निजं भवेद् विज्ञानमज्ञानभिदापमार्जनम् ॥
गुणप्रकाशैरनुमीयते भवान् प्रकाशते यस्य च येन वा गुणः ॥ ३५ ॥

ननु ब्रह्मचारिणो गृहस्थस्यापि श्रेयोदानार्थमात्मविवेकस्याजातत्वात् सत्त्वाश्रयणं भवतु नाम ज्ञानस्य तु सिद्धफलदातृत्वादसिद्धफलेपि साक्षादेव फलजननसम्भवात् तज्ज्ञाने तत्साधने तपसि वा भगवतः सत्त्ववपुर्नापेक्ष्यत इत्याशङ्क्याह सत्त्वं न चेदिति । इदं शुद्धसत्त्वं सर्वरक्षकं सर्वकर्मफलदातृ चेन्न भवेद् विज्ञानमपि न भवेत् । “सत्त्वात् सज्जायते ज्ञान”मिति सत्त्वाभावे ज्ञानं न स्यात् । न च शास्त्रसिद्धेन सत्त्वगुणेन ज्ञानमुपस्थापयितुं शक्यते । परकीयत्वात् । यस्मिन् क्षणे शास्त्रानुसन्धानं तदर्थानुष्ठानं वा तदैव तत्सत्त्वमाविर्भवति । तद्धर्मत्वात् । इदं तु निजम् । न च तैरपि स्वमूलकारणभूतं सत्त्वगुणमुत्पादयितुं शक्यते तेषां कर्तृत्वाभावादिति ज्ञापयति हे धातरिति । विज्ञानमनुभवः । स च सत्त्वैकरूपेणःकरणे भवति । यथा यथा च विशुध्यते तथा तथाकामहतो भवतीति शुद्धसत्त्वाविर्भाव एव विज्ञानं युक्तं यथोत्पन्ने जगत्पन्ने सत्त्वां क्षुध्यन्नसम्पादनं सुकरं न तु क्षुदनन्तरं तत्सम्पादनं शक्यम् । अतो भगवता सत्त्व आविर्भाविते तत्कृपया भगवता सह सत्त्वमपि हृदये समागच्छेत्त्वन्वयथा । निषिध्यमानं शास्त्रीयं भविष्यतीत्याशङ्क्य विशिनष्ट्यज्ञानभिदापमार्जन-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सत्त्वं न चेदित्यत्र—पूर्वोक्तं पक्षपातमेकदेशेनाक्षिपन्ति नन्वित्यादि । भवतु नामेति । तदुभयोपकारकं भवतु नाम । सिद्धफलदातृत्वादिति । सिद्धस्य परमानन्दरूपस्य मोक्षाख्यफलस्य दातृत्वात् । असिद्धफलेपीति । न सिद्धं वृत्तिविचारगम्यरूपं फलं यस्य तादृशे तपस्यपि साक्षादेव दारान्तरमन्तरेणैव ज्ञानाख्यफलजननसम्भवात् तथा । तज्ज्ञान इति । वेदोक्ते ज्ञाने । अत्र मूलश्लोके चेदिति नैकं पदं किन्तु चोप्यर्थः । इद्वधारणे । तथा चैवं योजना । इदित्यवधारणे । हे धातरिदं निजं सत्त्वं यदि न भवेदज्ञानभिदापमार्जनं विज्ञानं च न भवेदिति बोध्या । तदेतद् व्याकुर्वन्तीदमित्यादिना । चेदितिपदं तु तर्कत्वादार्थादध्याहृतं बोध्यम् । ननु सत्त्वमात्रसत्त्वापेक्षा चेच्छास्त्रीयसत्त्वेन निर्वाहान्न ममाधिष्ठानापेक्षेत्यत आहुर्न च शास्त्रेत्यादि । ज्ञानमिति । साक्षात्काररूपं ज्ञानम् । तद्धर्मत्वादिति । शास्त्रधर्मत्वात् शास्त्रधेयत्वात् । तैरिति । शास्त्रैः । विज्ञानशब्द उपासने प्रसिद्ध इति तद् व्यावर्तयितुं व्याकुर्वन्ति विज्ञानमनुभव इति । अयमहमित्यभेदेनानुभवः । यथा यथेत्यादि । आनन्दमीमांसायां प्रत्यानन्दं “श्रोत्रियस्य काकामहतस्ये”

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सत्त्वं न चेदित्यत्र—आभास आत्मविवेकस्येति । अनयोर्द्वयोरेतद्भावादसिद्धं स्वर्गादिरूपमेव फलं भविष्यतीतिभावः । असिद्धेति । पराश्रयमुक्तिपक्षेपीत्यर्थः । तपसि चेति । ज्ञाने तपसि वा सति । फलदानार्थं सत्त्वापेक्षा नास्तीत्यर्थः । तथापि ज्ञानार्थमेव सत्त्वापेक्षेति समाधानं भविष्यति । व्याख्याने निजपदव्यावर्त्यमाहुर्न च शास्त्रेति । धातरित्यस्यामासमाहुर्न च तैरपीति । शास्त्रेपि । स्वस्य मूलकारणभूतं शास्त्रोक्तानि सत्त्वानि गुणा अंशा यस्यैतादृशं निजं वपुः सत्त्वमुपासकहृदय उत्पादयितुं शक्यत इत्यर्थः । शुद्धसत्त्वोद्रेक ऋषिभिः शास्त्रप्रकटनात् सत्त्वस्य शास्त्रमूलत्वम् । तेषामिति । शास्त्राणां भगवदीयसत्त्वोत्पादकत्वाभावाद् यतो धाता निजसत्त्वोत्पादकत्वत्वन्वयेः । सत्त्वस्य विज्ञानहेतुत्वं व्युत्पादयन्ति विज्ञानमिति । प्रकारान्तरेणाप्याहुर्न यथेति ।

मिति । अज्ञाननाशकं विज्ञानमात्मानुभवः । भेदनाशकं तु भगवद्विज्ञानम् । उभयोः साक्षात्कारे देहाद्यध्यासनिवृत्तिः शुद्धाद्वैतं च स्फुरति । तच्च ज्ञानं न विषयविषयिभावेन । तादृशस्य पुरुषार्थासाधकत्वं पूर्वमुक्तम् । आविर्भावस्तु भगवतः स्वरूपस्य वा शुद्धसत्त्वव्यतिरेकेण न सम्भवति । यदि ज्ञाने सत्त्वापेक्षा सुतरां तपसि तदपेक्षेति न तत् पृथङ् निरूपितम् । न चेद् भवेदिति । इत्पदव्यतिरिक्तं सर्वमावर्तते । “अर्थवशात् पदानां व्यवस्था” । “अज्ञानभिद् विज्ञानं मार्जनमापे”ति न व्याख्यानम् । नन्वस्य सत्त्वस्य स्वतो ज्ञानरूपत्वाभावात् साधन उपयोगः । यद्यन्यथैव भगवदाविर्भावो भवेदात्मनो वा तदा किं सत्त्वेन ? तत्रेन्द्रियाणां प्रकाशो लोकदृष्टः स्वकारणप्रकाशमाक्षिपति । तत्र प्रवर्तकस्य

(१) श्रीपुरुषोत्तमचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

उभयोः साक्षात्कार इत्यादि । आत्मसाक्षात्कारस्य फलमध्यासनिवृत्तिः । द्वितीयस्याद्वैतस्फूर्तिः । वैदिकमार्गे हि प्रमेयं “स हैतावानासे”ति श्रुतेर्ब्रह्मात्मकम् । अतस्तत्त्वेन स्फूर्तिः फलमितिभावः । इत्पदव्यतिरिक्तमिति । न चेदित्यत्र यदित्पदं तद्व्यतिरिक्तमित्यर्थः । “अज्ञानभिद् विज्ञानं मार्जनमापेति न व्याख्यान”मिति । क्रियापदस्य समानलकारेणैवान्वयनियमानामार्जनमाहुथादिति भवेत् । खोक्ताशङ्क्या अनिवृत्तेश्च स्वव्याख्यातशास्त्रार्थोपपत्तिभावः ॥ ३५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तिविशेषणादितिभावः । निषिध्यमानमिति । न भवेदित्यनेन निषिध्यमानम् । उभयोरिति । आत्मनो भगवतश्चेत्यर्थः । तदेतद् टिप्पण्यां व्याकुर्वन्त्यात्मेत्यादि । सुबोधिन्यां पूर्वमिति । “येन्येरविन्दाक्षे”त्यस्य व्याख्याने । श्लोकभोजनां स्फुटीकुर्वन्ति न चेत्यादि । तदेतद् टिप्पण्यां व्याकुर्वन्तीत्यपदेत्यादि । सुबोधिन्यां ननु पदावर्तनापेक्षया व्याख्यानान्तरस्य ज्यायस्त्वाच्छ्रीधरोक्तमादरणीयमित्यत आहुरज्ञानेत्यादि । तद्व्याख्यानानादरे टिप्पण्यां हेतुमाहुः क्रियापदस्येत्यादि । खोक्ताशङ्क्यादि । श्रीधरेण हि “मोक्षस्य तु ज्ञानैकसाध्यत्वात् किं भक्त्ये”त्याशङ्क्यावतारिकायामुपक्षिप्ता । सा तदा निवर्तते यदा मोक्षस्य ज्ञानस्य वा भक्त्येकसाध्यता व्याख्यायते । तत् तु न व्याख्यातमिति तदनिवृत्तिः । स्वव्याख्यातशास्त्रार्थो भक्तानां मोक्षप्राप्तिरूपस्तस्याप्यनेनाप्राप्तिरित्यतः श्रीधरीयं द्वितीयव्याख्यानमयुक्तमित्यर्थः । सुबोधिन्यामुत्तारार्थमवतारयन्ति नन्वित्यादि । स्वत इति । प्राकृतगुणतया । साधन इति । आविर्भावसाधने । केन प्रकारान्तरेणाविर्भाव इत्यपेक्षायां तं प्रकारमाहुस्तत्रेत्यादि । कारणप्रकाशमाक्षिपतीति । कारणं प्रवर्तकः स चेदर्थः प्रकाशयुक्तो न स्यात् तस्मिन्नर्थे इन्द्रियं न प्रेरयेदतः प्रेरणादाक्षिपति । तत्र आक्षेपे । एवमाविर्भावोपपादनेन

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इति शुद्धसत्त्वेति । इति हेतुद्वयादित्यर्थः । निषिध्यमानमिति । “न भवेदिति निषेधविषयीभूतं विज्ञानमित्यर्थः । उत्तरार्धं व्याचिख्यासवो विज्ञानस्वरूपं विविच्य सत्त्वस्य तद्धेतुत्वं साधयन्ति तच्चेति । आविर्भूतस्य भगवतो जीवस्य चात्मत्वेनानुभवो विज्ञानमितिभावः । स्वरूपस्य वेति । जीवतात्त्विकरूपस्येत्यर्थः । उत्तरार्धस्याभासमाहुर्नन्वस्येति । साधन इति । विज्ञानहेतुभूताविर्भावसाधनार्थमित्यर्थः । यद्यन्यथैवेति । अन्यथा । सत्त्वं विनापीत्यर्थः । अर्थापत्याविर्भावः सिद्ध एव चेद् भवेत् तदा तत्साधनार्थं का सत्त्वापेक्षेत्यर्थः । भवेत् सिद्ध इतिशेषः । तच्चेति । आविर्भावहेतुगवेषणायामित्यर्थः । इन्द्रियाणामिति । लोकेर्दृष्टोनुभूयमान इन्द्रियाणां प्रकाशो रूपादिग्रहणं स्वस्मिन्

भगवतोभिमानिनो जीवस्य च प्रकाशोवश्यम्भावी । अतस्तदनुसन्धानेनैव तद्व्यवधायक-
मलनिवृत्तौ तदुभयोः प्रकाशो भविष्यतीति व्यर्थं सत्त्वमिति चेत् तत्राह । गुणप्रकाशै-
रनुमीयते भवानिति । गुणानामिन्द्रियविषयादीनां प्रकाशैर्ज्ञानैः प्रेरकोभिमानी चानु-
मीयतेस्तीति । स ह्यनाविर्भूत एव तथा करोति । आविर्भावस्तु केन कर्तव्यो भवेत् ?
न च स्वरूपसत्त्वं कार्यकारणं वा प्रकृते प्रयोजकम् । आविर्भावस्तु सत्त्वाधीन
इति पूर्वमवोचाम । न च प्रकाशोपि कार्यव्यतिरेकेण न सम्भवति । अन्यथा गुणप्र-
काशो न भवेदिति वक्तव्यम् । यस्य सम्बन्धी वा गुणः प्रकाशते येन वा गुणः प्रकाशते ।
न तु सम्बन्धिनः करणस्य वा प्रकाशमपेक्षते । अतः प्रकाशार्थमवश्यं सत्त्वगुणोपेक्षितः ॥ ३५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स्वरूपसत्त्ववैयर्थ्ये शङ्किते तत्कार्यव्युत्पत्तयितुं मूलं व्याकुर्वन्ति गुणानामित्यादि । तथा 'चेन्द्रिय-
प्रेरकाभिमानी च तत्तदर्थप्रकाशवान् तत्र तत्रेन्द्रियप्रेरकत्वात् यन्नैव तन्नैव'मित्यनुमानेनेन्द्रियप्रवर्तक-
स्य प्रकाशेनुमितेपि तेन तत्सत्तामात्रं सिध्यति न तु तत्स्वरूपं प्रकाशते । यदि तत् प्रकाशते
तदायं भगवानयमहमित्येवं ज्ञानं स्यात् तत् न जायते । तत्र हेतुः स हीत्यादि । ननु स्वरूप-
सत्तादिनैव स्वत एवाविर्भावोस्त्विति चेत् तत्राहुर्न चेत्यादि । स्वरूपसत्त्वमिति । स्वरूपसत्ता ।
प्रकृत इति । पूर्वोक्तप्रकारकपरोक्षानुभवे । पूर्वमिति । पूर्वार्थव्याख्याने । इदमाक्षिपन्ति न च
प्रकाशोपीत्यादि । प्रकाशो भगवत्प्रकाशः । कार्यस्य गुणप्रकाशस्य व्यतिरेकेण गुणप्रकाश-
मपह्येतियावत् । तथा न सम्भवति न वक्तुं शक्यते । तत्र युक्तिरन्यथेत्यादि । तथा च
यथा प्रकाशविशिष्ट एव सूर्यो वस्तुप्रकाशरूपं कार्यं करोति न सूर्यसत्तामात्रं सर्वग्रासादौ कार्या-
दर्शनादेवमत्र गुणप्रकाशैरपि प्रेरकाभिमानीनोः प्रकाशविशिष्टसत्त्वानुमेया न तु सत्तामात्रम् ।
'जीवात्मनो भगवत्प्रकाशः कार्यकालेष्वस्ति प्रकाशत्वात् सूर्यादिप्रकाश'वदितिप्रयोगात् । तथा च
भगवत् आत्मनो वा प्रकाशार्थं न सत्त्वपुषोपेक्षेतिपूर्वपक्षहृदयम् । समादधते यस्येत्यादि । तथा
चैवमनुमानेपि गुणात्मकप्रकाशसत्त्वानुमितिनं तु स्वरूपस्य तत्प्रकाशकस्य चाप्रकाशादितिभावः । सिद्ध-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहापराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रवर्तकत्वाभिमानीत्वान्यां हेतुभूतयोरन्तर्गामीजीवयोः प्रकाशमाविर्भावमाक्षिपत्यर्थापत्या बोधयती-
त्यर्थः । तत्र हेतुमाहुस्तत्रेति । इन्द्रियाणां रूपादिग्रहणे प्रवर्तको भगवानभिमानी च जीवोत उभयोः
प्रकाश आविर्भाव आवश्यकः । भावः सत्ता । तद्वान् भावी । भवतीत्यर्थः । अत इति । उभयोर्नि-
र्घोरादित्यर्थः । तदनुसन्धानेनेति । उभयोरनुचिन्तनेन तदुभयोरानुसन्धानेन ज्ञाने व्यवधायकस्य
प्रतिबन्धस्य मलस्य देहात्मज्ञानस्य निवृत्तौ सत्यामुभयोः प्रकाश आत्मत्वेनानुभवो भविष्यतीत्यर्थः । मूले
गुणपदेनेन्द्रियाणि विषयाश्चेति व्याख्यातम् । तत्रेन्द्रियाणि रूपादिज्ञानजनकानि तादृशज्ञानस्य
रूपादिकं तु विषय इत्यर्थः । इन्द्रियाणां जनकतासम्बन्धो विषयाणां तु विषयतासम्बन्ध
इतिविभागः । इन्द्रियजन्यं विषयविषयकं ज्ञानमिति । अत्र तदंशत्वाजीवोपि भगवत्त्वदेनोच्यत
इत्याशयेनाहुः प्रेरकोभिमानी चेति । तथा करोतीति । इन्द्रियाणां विषयग्रहणं सम्पादयती-
त्यर्थः । केन कर्तव्य इति ? न केनापि कर्तुं शक्यो भवेदित्यर्थः । प्रकृत इति । विज्ञान-
सम्पादन इत्यर्थः । प्रयोजकमिति । हेतुरित्यर्थः । कैमुत्येन भगवदाविर्भाविकथनार्थं चतुर्थश्रवण
इत्याशयेन तस्यार्थमाहुर्न चेति । कारणं गन्धादयः । कार्यं पृथिव्यादयः । तथा च पृथिव्यादि-

न नामरूपे गुणकर्मजन्मभिर्निरूपितव्ये तव तस्य साक्षिणः ॥

मनोवचोभ्यामनुमेयवर्त्मनो देव क्रियायां प्रतियन्त्यथापि हि ॥ ३६ ॥

एवं प्रमाणप्रमेये वैदिकप्रकारेण भगवद्रूपेण भगवद्रूपे विचारिते । साधनं विचारयति
न नामरूपे इति । वैदिकमार्गानुसारेण साधनं भगवान् सर्वपुरुषार्थेषु । स च
गुणातीत एव । वेदे गुणाभावात् । फलदानार्थं परं भगवान् देवपक्षपातार्थं तथा कृत-
वान् । अतः सगुणः साधनमितिपक्षं निराकरोति न नामरूपे इति । ते नामरूपे गुणकर्म-
जन्मभिर्न निरूपितव्ये । साक्षी भगवान् सर्वकर्मफलदाता कर्माध्यक्षः । स एव साधन-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सिद्धमाहुरत इत्यादि । यतो गुणप्रकाशरूपेण कार्येण प्रकाशविशिष्टस्य सत्त्वानुमिता भवति न तु
स्वरूपस्य प्रकाशोनुभवात्मकोतो भगवतो जीवस्य च स्वरूपप्रकाशार्थमवश्यं भगवद्रूपरूपः सत्त्वगुणो-
पेक्षितः । तेन विना उत्तमाश्रमिणोरपि हृदि स्वरूपप्रकाशो न स्यात् । तस्मादाश्रमचतुष्टयेपि भग-
वत्स्वरूपात्मकस्य सत्त्वगुणसापेक्षेत्यर्थः । एवं चात्र जीवस्वरूपप्रकाशः शुद्धाद्वैतप्रकाशस्य वैदिके
वर्त्मनि प्रमेयमित्युक्तम् ॥ ३५ ॥

न नामरूपे इत्यत्र-वेदे गुणाभावादिति । तत्र सृष्ट्यादिनिरूपणस्थलेनादित्वेन गुणाना-
मनुक्तत्वेन तथात्वात् । कचिन्न्यत्वेनोक्तत्वेपि भगवतः पूर्वं निर्गुणत्वादिति । तथा कृतवानिति ।
सत्त्वगुणाश्रयं कृतवान् । इदमेव द्वितीयस्कन्धे "स वाच्यवाचकतये"तिश्लोके 'यतो वस्तुतो कर्मकः
सर्वकर्मरहितः सर्वेषां नियामकश्चैतादृशोपि सर्वाण्युत्पादयितुं त्रिगुणात्मकमन्त्यक्तं च रूपं करोती'ति
विवृतम् । अनिरूपणे हेतुः साक्षीत्यादि । कर्माध्यक्ष इति । "कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहापराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

व्यतिरेकेण केवलगन्धादीनां प्रकाशो ज्ञानमपिशब्दात् स्थितिश्च न सम्भवत्यतः पृथिव्यादि-
प्रकाशो मन्तव्य इतिभावः । अन्यदप्याहुरन्यथेति । करणाभावे गुणप्रकाशो न भवेत् ।
सम्भावनायां लिङ् । न सम्भवतीत्यर्थः । अतः करणप्रकाशोपि मन्तव्यः । तथा च प्रकाशहेतूनां
प्रकाशस्यावश्यकत्वात् प्रेरकाभिमानीनोरपि प्रकाशो मन्तव्य इतिभावः । इदं द्वयमपि न च वस्तव्य-
मित्यर्थः । गुणो रूपादिर्यस्य पृथिव्यादेः सम्बन्धी प्रकाशते तस्य सम्बन्धिनः पृथिव्यादेः
प्रकाशं येन च करणेन चक्षुरादिना प्रकाशते तस्य चक्षुरादेः प्रकाशं च चक्षुरादेः न त्वपेक्षते ।
तथा च संलग्नयोः सम्बन्धिकरणयोरैव चेत् प्रकाशं नापेक्षते तर्हि गुणप्रकाशो भगवत्प्रकाशं कथं साधये-
दितिभावः । ग्रहणं रूपादीनामेव । इन्द्रियाणां विषयग्राहकत्वात् । आश्रयस्तु रूपादिग्रहणे गृहीत एव
भवति न तु तस्य भिन्नतया ग्रहणम् । अतो न कार्यकारणभाव इत्याशयः । भवानस्तीति भवतः सत्ता-
मात्रं गुणप्रकाशैरनुमीयते न तु तैर्भवतः प्रकाशोनुमीयते । किं बहुना ? यत्प्रकाशैर्भवाननुमीयते
स गुणो यत्सम्बन्धी यत्करणकप्रकाशस्य स सम्बन्धी तत्करणं चाप्यस्तीति तत्सत्तामात्रमनुमीयते न तु
तत्प्रकाशोनुमीयते इति मूलेन्ययः । प्रमाणप्रमेये इति । स्मृतिषु योग इव वेदे प्रमाणकत्वात् सत्त्वं
प्रमाणम् । "इन्द्रियाणां प्रमाणत्वं सत्त्वयोगान्न चान्यथे"त्यत्र तथाव्यवस्थापनात् । तत् सत्त्वं
पूर्वश्लोके निरूपितं तेन साध्यः प्रमाविषयीभूत आविर्भावोत्र श्लोके निरूपित इत्यर्थः ॥ ३५ ॥

शृण्वन् गृणन् संस्मरयंश्च चिन्तयन् नामानि रूपाणि च मङ्गलानि ते ।
क्रियासु युष्मच्चरणारविन्दयोराविष्टचित्तो न भवाय कल्पते ॥ ३७ ॥

म् । गुणैः कृत्वा यानि कर्माणि जन्मानि च तानि तव न सन्त्येव किन्तु क्रियाशक्त्यैव सद्रूपया धर्मरूपेण प्रकटस्य तवाविर्भावः कर्माणि । आनन्दरूपेण प्रकटस्य च जन्मानि । तैरेव च नामरूपे । अन्यथा प्राकृतत्वे सति न कोपि पुरुषार्थः सिध्येत । भवतु वा भगवतः कल्पान्तरे तथाभूते अपि न तु शास्त्रे साधनत्वेन निरूपितव्ये । तदा तस्य फलदातृत्वं न स्यात् । कर्माध्यक्षत्वाभावात् । किञ्च सगुणं चेन् मनसा वक्षसा च व्याप्यं भवति । ततो मानसिकं वाचनिकमेव फलं प्रयच्छेद् न त्वात्मरूपं भगवद्रूपं वा । भगवांश्च मनोवचोभ्यामनुमेयमेव तर्क्यमेव वर्त्म यस्य तादृशः । न तु प्रत्यक्षविषयः । “यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह” “पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भू” रित्यादिश्रुतिवाक्यैः । तर्हि नामरूपाण्येव न सन्तीति चेत् तत्राहुर्देवं क्रियायां प्रतिघन्यथापि हीति । हे देव सर्वपूज्य । क्रियायां श्रौत्यां ताञ्चिक्यां च नामरूपे प्रतिघन्यति । “विष्णोर्नु कं” “तदस्य प्रियम्” “इदं विष्णुः” “प्र तद् विष्णुः” षडक्षरादिरामादिमन्त्राश्च । “यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात् तां मनसा ध्यायेद् वषट्कारिण्य” त्रितिश्रुतेर्ध्यानादिविधानाच्च । नामरूपाभावे ध्यानं मन्त्रश्च न भवेताम् । इमामेवोपपत्तिमाह हिशब्दः । अत एव तदन्वधानुपपत्त्यां प्रतिघन्यति । यतः प्रतिघन्यतः प्राकृतत्वाभावाद् दिव्यान्वेव तान्यानन्दमयानीत्यध्यवसीयन्ते । एवं सर्वाण्येव रूपाणि नामान्यानन्दमयानीति तानि सर्वपुरुषार्थसाधकानि निरूपितानि ॥ ३६ ॥

तैः फलमाह शृण्वन् गृणन् चिति । साङ्गानि कर्माणि वैदिकान्यवश्यं फलदातृणि ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

केवलो निर्गुणश्चेतिश्रुतेः । आनन्दरूपेण प्रकटस्य च जन्मानीति । एतदेव ब्रह्माण्डपुराणे-
प्युक्तं “स्त्रीपुंसलानुषङ्गात्मा देहो नास्य विजायते किन्तु निर्दोषचैतन्यसुखनित्यां स्वकां तमुं प्र-
काशयति सैवेयं जनिर्विष्णोर्न चापरे”ति । एवमेव “यज्ञो वै विष्णु” रितिश्रुतेः कर्माण्यपि ज्ञात-
व्यानि । ब्रह्मसूत्रभाष्येपि “ज्ञापनार्थं प्रमाणानि सन्निकर्षादिमार्गतः सर्वथाविषयेवाच्येव्यव-
हार्ये कुतः प्रमे”त्याशङ्क्येक्षलधिकरणे चतुःसुत्र इदमेव प्रतिपादितं “स आत्मानं स्वय-
मकुस्ते”त्यादिश्रुत्या चेति बोध्यम् । शास्त्रयोनिस्त्वव्याख्यानेपि “मतान्तरवज्जन्मादीनां न विकारत्वं
किन्त्वाविर्भावतिरोभावावेव तथोत्तरत्र वक्ष्यते तदन्यत्वाधिकरण” इत्युक्तम् । तस्मिन्नधिकरणे
च “सत्त्वाच्चावरस्ये”ति सुत्रे “प्रपञ्चस्य सत्त्वात् त्रैकालिकत्वाद् ब्रह्मत्वं “सदेव सौम्येदमग्र आसीद्”
“यदिदं किञ्च तत् सत्यमित्याचक्षत” इतिश्रुतेरित्युक्तमत्र प्रपञ्चस्यापि यत्राविर्भावतिरोभावौ तत्र
पुरुषोत्तमनामरूपयोस्तथात्वे किं वक्तव्यमिति सिध्यति । इमामिति । श्रुतार्थापत्तिरूपम् ॥ ३६ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

शृण्वन्नित्यत्र—तथैवेति । रूपध्यानप्रकारेणैवेत्यर्थः । मङ्गलरूपस्य तत्रेति समिव्याहारेण

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

शृण्वन् गृणन् चित्तत्र—स्मरणेनेति ।

१ मानसं वाचं मानसवाचं इत्यपि पाठः ।

अ. २ श्लो० ३७.] श्रीटिप्पणी-अकाश-लेख-योजना-कारिकाव्याख्यादिभिर्विभूषिता ।

“यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु न्यूनं सम्पूर्णतां याति सद्यो वन्दे तमच्युत”मितिस्मृतेः । सम्पूर्णं चेजातं फलं जनयेदेव । तच्च फलं मोक्ष एवेति स्वर्गपदविचारे निबन्धे निरूपितम् । तदेवात्राप्याह । ते नामानि शृण्वन् । परैरुच्चारितानि रूपाणि च कीर्त्यमानानि ये शृण्वन्ति तदनु गृणन्ति । उभयविधान्यपि श्रोतरि सति । अन्यदा स्मरन्ति । तदपि स्मरणं ध्यानरूपमिति संस्मरणमुक्तम् । चकारात् स्मारयन्नुपदेशादिदानेन श्रावयन् वादयन्नपि । चिन्तयन् योगाङ्गध्यानत्वेन । तथैव चित्तनिरोधेन नामावृत्तिर्नाम ध्यानम् । अप्रयत्नश्चित्तव्यापारः स्मरणं सप्रयत्न-
श्चित्तव्यापारश्चिन्तनमिति विशेषः । तदेव रूपपरिकल्पने ध्यानमित्युच्यते । चकाराद् भगवत्सम्बन्धिनामप्यन्येषां श्रवणादिकं फलसाधकमित्युक्तम् । मङ्गलानीति तत्र प्रतिबन्धाभावो निरूपितः । अन्यथा तस्याप्यसिद्धाविच्छायापि सत्यां कार्यं न स्यात् तदर्थमन्यच्च कर्तव्यमापद्येत । त इति मङ्गलरूपस्य तव । उत्तरत्र वा सम्बन्धः । क्रियासु यज्ञादिषु भगवत्सेवारूपासु वा लौकिकक्रियासु यस्त्वच्चरणारविन्दयोराविष्ट-
चित्तः स सर्वथा भवाय संसाराय न कल्पते न समर्थो भवति ।

स्मरणेन क्रियाः पूर्णाश्चित्तावेशश्च तत्र हि ।

ज्ञानक्रिये यदा विष्णुस्तदा मोक्षो न संशयः ॥ १ ॥

सदोष एव हि संसारे कल्पते । एवं कृते सर्वदोषनिवृत्तौ संसारासामर्थ्यं युक्तमेव ॥ ३७ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्राप्तमिदम् । अत्रोक्तं मोक्षं व्युत्पादयन्ति स्मरणेनेति । इदमुपलक्षणम् । श्रवणादिचतुर्भिरपि क्रियाः पूर्णाः साङ्गा भवन्ति । “यस्य स्मृत्ये”तिवाक्यात् । क्रियारूपो भगवानाविर्भवतीत्यर्थः । तेनैव तत्र चित्तावेशश्च भवति । क्रियया चित्तशुद्धौ भगवदावेशो युक्त इति हिशब्दः । चरणाविष्टचेतस्त्वे ज्ञानशक्तिरूपो भगवानाविर्भवतीत्यर्थः । एवं ज्ञानक्रिये यदा विष्णुरूपे जाते तदा मोक्षो युक्त एवेत्यर्थः । भगवद्रूपकर्मणो मोक्षसाधकत्वं निबन्धे स्वर्गपदविचारे विवृतम् ॥ ३७ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

स्मरणेन क्रियाः पूर्णाश्चित्तावेशश्च तत्र हि ।

ज्ञानक्रिये यदा विष्णुस्तदा मोक्षो न संशयः ॥ १ ॥

अत्र श्लोके हि वैदिकप्रकारेण मोक्षो निरूपितः । स्मरणेनेत्युपलक्षणम् । श्रवणादिमिश्रतुर्भि-
रपि क्रियाः पूर्णा भवन्ति । “यस्य स्मृत्ये”तिवाक्यात् । क्रियारूपो भगवानाविर्भवती-
त्यर्थः । तेनैव तत्र चित्तावेशश्च भवति । चरणाविष्टचेतस्त्वे ज्ञानशक्तिरूपो भगवानाविर्भवती-
त्यर्थः । एवं ज्ञानक्रिये यदा विष्णुरूपे जाते तदा मोक्षो युक्त एवेत्यर्थः । मूले स्मरन् गृणन् चित्तादिना स्मरणाद्युक्तिराविष्टचेता इत्यनेन चित्तावेशश्च स्पष्ट एव ॥ ३७ ॥

॥ इति द्वितीयाध्यायकारिकार्यः ॥ २ ॥

दिष्ट्या हरेः भवतः पदो भुवो भारोपनीतस्तव जन्मनेशितुः ॥

दिष्ट्याङ्कितैस्त्वत्पदकैः सुशोभनैर्द्रक्ष्याम गां द्यां च तवानुकम्पिताम् ॥ ३८ ॥

एवं वैदिकप्रकारेण चतुष्टयमुक्त्वा स्वसिद्धान्तानुसारेण चतुष्टयमाह दिष्ट्येति-
चतुर्भिः । भगवच्छास्त्रे भगवानेव प्रमाणादिचतुष्टयम् । भगवत्साक्षात्कारः साक्षात्कृतो वा
भगवान् प्रमाणम् । भूमिप्रसङ्गाद् वयं कृतार्था जाता इति वदन्तः सर्वमेव जगद् भग-
वता कृतार्थमासीदित्याहुः । हरे ते पदो भुवः पादरूपाया भूमेस्ते जन्मना भारोप-
नीतः । मर्दनक्लेशस्तु परमानन्दप्राकट्येनैव गच्छतीति । भारहानौ जन्मन एव करणत्वं
न तु किञ्चित् तत्र कर्तव्यमस्ति । तत्र हेतुरीशितुरिति । ईशप्राकट्यमेव सर्वानर्थ-
निवर्तकम् । भूमिभारनिराकरणं च तवावश्यकम् । अस्माकं च हितकारि । यतस्तव चरण-
रूपा भूः । सर्वापि स्वचरणभारं दूरीकरोति । उपास्ये च दोषाभावः सर्वेषां हितकारी ।
एतत्करणं चावश्यकं यतो हरिस्त्वम् । भगवज्जन्मनोलौकिकत्वात् ह्यससाधनाभावात्
सर्वात्मकत्वाच्च भगवतोसम्भावितमिति दिष्ट्येत्युक्तम् । केचित् 'त्विदमुदरे समागमनं
भूमेर्भारहरणमेव न तु तव जन्मे'त्याहुः । अतो भूमावानन्द एव केवलं प्रकट इति ।
अन्यदपि जातमित्याह दिष्ट्याङ्कितैरिति । देवा अपि भुवं न स्पृशन्ति किं पुनर्भगवान्
स्पृश्यति ? अतोसम्भावितमपि यद् भविष्यति तद् दिष्ट्येति । सर्वरूपत्वाद् भगवतो
मनुष्यादिरूपेण भुवं स्पृशत्येव किमाश्चर्यमित्याशङ्काहाङ्कितैरिति । ध्वजवज्राङ्कुशादि-
विहैरङ्कितैः । अङ्कितामितिपाठे शङ्कापरिहारार्थम् । सुशोभनैः सर्वलक्षण-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

दिष्ट्या हरेः इत्यत्र-भगवतः प्रमाणत्वं कथमित्याकाङ्क्षायांमाहुर्भगवदित्यादि । "भिद्यते
हृदयग्रन्थि"रितिश्रुतौ भगवद्दर्शने सर्वसंशयनिवृत्तेरपि फलत्वेनोक्तत्वाद् भगवत्साक्षात्कारः
प्रमाणं श्रुतौ "तस्मिन् दृष्ट" इत्युक्तत्वेन साक्षात्कृते भगवत्संवेत्तफलस्य पर्यवसानात् ।
"प्राणत्वे प्राणो भवती"तिवर्दावरणमङ्गलेन प्रमाणकार्यं कुर्वन् साक्षात्कृतो भगवानेव
वा प्रमाणमित्यर्थः । अत्र द्वितीयपक्षस्य मुख्यत्वेपि द्रक्ष्याम इतिकथनेन भगवत इदानी-
मगोचरत्वाद् द्वितीयपक्षेनादरः सूच्यते । शङ्कापरिहारार्थमिति । पदान्तरशङ्कापरिहारार्थम् ।
ननु विस्मयजनक उत्तमैर्दृष्टे स्वभाग्यमभिनन्दनीयं पदाङ्कदर्शने किमाश्चर्यमित्याकाङ्क्षायाम-
सम्भावितमिति । जन्मासम्भावितम् । पूर्वं मूलेन पदकशब्द "इवे प्रतिकृता"वित्यनेन

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

दिष्ट्या हरे इत्यत्र-भगवत्साक्षात्कार इति । प्रमाणस्वरूपनिष्ठरसानुभावक इत्यर्थः । मूले
गां द्यां च द्रक्ष्याम इत्युक्तं भगवत्साक्षात्कारः स्पष्टतया नोक्त इत्यरुच्या पक्षान्तरमाहुः साक्षा-
त्कृतो वेति । भगवान् स्वयमेव स्वरूपानन्दमनुभावयति न तु साधनसाध्यं तदितिभावः । जन्मनो
मारापनेतृत्वं व्युत्पादयति मर्दनेति । तथा च मूले भारपदेन मर्दनक्लेशो ज्ञेयः । केचित् स्विति ।
अस्मिन् पक्षे जन्मनेति न तृतीयान्तं किन्तु न जन्मेतिपदच्छेदः । समागमनस्य भारहरणहेतुत्वं न तु
तद्रूपत्वमेवेत्यस्वरस उक्तः । अत इति । जन्मनोभावेनाप्राकृतत्वसूचनादित्यर्थः । शङ्कापरिहारार्थ-
मिति । अङ्कितैरितिपाठे भूस्पृशानाश्चर्यशङ्का तेन पदेन निरस्ता । अङ्कितामितिपाठे तु सा शङ्का सुशो-

नतेभवस्येशभवस्य कारणं विनाविनोदं बत तर्कयामहे ॥

भवो निरोधः स्थितिरप्यविद्यया कृता यतस्त्वय्यभवाश्रयात्मनि ॥ ३९ ॥

सम्पन्नैः पादैरङ्कितां चिहितां गां द्रक्ष्याम इति महद्भाग्यमस्माकम् । भूमिः पदं गृह्णाती-
त्यपि भाग्यम् । पदं छायापि जनयतीत्यपि । पुरुषपदमुद्धृता च भूर्ब्रह्मणो दुहि-
तेति सानुरागाया भगवति दर्शनं दिष्ट्या । अत्र तामिल्यनुक्त्वा गामिति यदुक्तवांस्तेन
पदाङ्किता सती सर्वेषां सकलकामदोग्ध्री भविष्यतीति सूच्यते । अपरं च पूर्वमियमेव या
गोरूपाश्रुमुखीत्वादियुक्ता दृष्टा सा परमानन्दरूपपदाङ्किता द्रक्ष्यत इत्यपि महद् भाग्यं न
इत्यपि गोपदेन ज्ञाप्यते । किञ्च पादैरेवानुकम्पितां त्वया वा द्यां च द्रक्ष्यामः । देवानां
सर्वोपकारकरणादित्याः कुण्डलदानादिना च द्यौरनुकम्पिता । अतोस्माकमेव भाग्यं
यदुभयं द्रक्ष्यामः । दर्शनं प्रमाणमाविर्भावः प्रमेयमिति ॥ ३८ ॥

आविर्भावं समर्थयति नतेभवस्येति । तेभवस्य जन्मरहितस्य भवस्य जन्मनः
कारणं विनोदं विना न तर्कयामहे । विनोदो लीला । वेः कालस्य वा नोदः प्रेरणम् ।
कालो हि स्थिरः सर्वानेव मर्यादया यथासुखं करोति । स जन्मना नोद्यते । अन्यथा-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

कप्रत्ययसिद्धमन्यमर्थं बोधयन्ति । द्विधा पूर्वमाहुर्भूमिः पदमित्यादि पदं छाया-
मित्यादि च । देवपादा भूमिं न स्पृशन्ति छायां च न जनयन्ति तदत्र देवदेवपदे जातमिति
विस्मयादभिनन्दनम् । तृतीयमाहुः पुरुषपदमित्यादि । त्रिलोकीकल्पनायां भूः पुरुषस्य पदम् ।
अवान्तरकल्पेषु ब्रह्मणा त्रिलोकी निर्मायत इति ब्रह्मजन्या भूः । किञ्चा "पो वा इदमग्रे सलिलमासीत्
तस्मिन् प्रजापतिर्वायुर्भूत्वाचरत् तां वराहो भूत्वाहरत् तां विश्वकर्मा भूत्वा व्यमार्दसापृथत् तत्
पृथिव्याः पृथिवीत्व"मितिश्रुत्युक्ते पक्षेप्युद्धृता । उभयथापि ब्रह्मणो दुहितातस्यैत्यतो भाग्याभि-
नन्दनमित्यर्थः ॥ ३८ ॥

नतेभवस्येश-आविर्भावं समर्थयतीति दर्शनप्रामाण्यार्थं समर्थयति । मूले बतशब्दो
हर्षवाचकः । कारणमिति । प्रयोजकम् । न तर्कयामहे इति । अन्यत्र तर्कयामहे । तथा च लीलै-

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भनैरितिपदेन निरस्तेत्यर्थः । अङ्कितत्वकथनेन भूमेर्भगवत्सानुरागः सूचितस्तत्र भूम्यनुरागं विश-
दयन्ति भूमिरिति । अत्यनुरागेण सात्त्विकभावस्वेदोद्गमे पदं प्रतिफलति । अतः पदग्रहणेन भूमेरनुरागः
सूचितः । भगवदनुरागमाहुः पदमिति । अनुरागेण गाढधारणे पदं छायापदं जनयति । अतोङ्क-
कथनाद् गाढधारणसूचनेन भगवदनुरागः सूचित इत्यर्थः । भूमेर्ब्रह्मदुहितृत्वं सम्पादयति पुरुषपदमिति ।
पदं जघनमारभ्य तलपर्यन्तम् । "मूलोकः कल्पितः पद्भ्या"मित्यत्र तथाविवरणात् । एतत्पक्षे ब्रह्मणा
ध्यानेन तथा निर्मितत्वाद् दुहितृत्वम् । पृथग्भूतैव भूमिर्ब्रह्मणा वराहमाविर्भावोद्धृतेतिपक्ष उपकरणाद्
दुहितृत्वम् । तथा च भूमिः पुरुषपदरूपोद्धृता चेतिपक्षद्वयेपि ब्रह्मणो दुहितेत्यर्थः । "जघना-
ब्जपृथग्रूपैस्त्रिधा भूमेर्निरूपणं" ब्राह्मे चावे च वाराह इतिसिद्धान्तः । तत्र जघनपक्षे पृथक्पक्षे
च सन्दिग्धत्वाद् दुहितृत्वं व्युत्पादितम् । अब्जपक्षे "त्वनेन लोकान् प्राग् लीनान् कल्पितासीत्य-
चिन्त्य"दितिवाक्यात् स्वयमेव कल्पितेति दुहितृत्वं स्पष्टमेवेतिभावः । स्वदुहितृभगवदन्योन्यानु-
रागसहिताया दर्शनं दिष्ट्येत्यर्थः । पादैरेवेति । न तु सामान्यतो देवादिरूपेणेत्येवकारः ॥ ३८ ॥

क्रियते । विनावि संसारनौकायां वा । अन्यथा संसारनौः पारं न गच्छेत् । अस्मिन्नर्थे नते नञ्चे शरणागते पुरुषे भवनिवारकस्य यो भवो जन्म तस्य कारणं विनाविनोदं तर्क्यामह इतिसम्बन्धो ज्ञेयः । यद्वा नतो य इमो गजेन्द्रस्तस्य वममृतं मोक्षो यस्माद् तादृशस्येत्यग्रे पूर्ववत् । तथा च पशुजातीयस्यापि नतिमात्रेण भवनिवारकस्य भवोसम्भावित इति तस्य हेतुं तं तर्क्यामह इतिभावः । नौकारहिता वा संसृतिस्तस्यां सत्यां सर्वप्रेरणं तव भवस्य कारणम् । यद्यप्यत्र प्रमाणं नास्ति यथार्थद्रष्टुराप्तस्याभावादद्यापि त्वयाप्यनुक्तत्वादतः स्वयमेव तर्क्यामहे । वस्तुतस्तु लीलापि भवति न वेतिसन्देह एव । ननु सर्वस्यापि जीवस्य मद्दशस्य यथा भवस्तथा ममापीति कथमभवस्येत्युच्यते? तत्राह भवो निरोध इति । सर्वस्यापि प्राणिन उत्पत्तिस्थितिप्रलया अविद्याया देहाद्यध्यासेन भवन्ति । स्वतो जीवानां जन्माभावात् । तदपि त्वयि सति भवति । अन्यथा निराधारे जगत्युत्पत्तिर्न स्यात् । तत्रापि त्वय्युदासीने न भवति । अनित्ये न भवति । असमवायित्वे न भवति । आधारसमवाययोरवस्थापेक्षणात् । तव चोत्पत्तौ जगतोनादित्वं भज्येत । अलीकत्वं च स्यात् । यथा तव भव आकस्मिक एवमेव जगतोपि भवेत् । अतोभव आश्रयरूपे आत्मरूपे सत्येव जीवानामुत्पत्त्यादिर्भवेत् । एवं भगवतो लीलया प्रादुर्भावः । स्वरूपनिमित्ताज्ञानं वा । अन्यथा सर्वमेव जगन्न स्यादित्यानन्दाविर्भावो भगवान् निरूपितः ॥३९॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वाविर्भावप्रयोजिकेत्यर्थः । विनोदशब्दस्यार्थान्तरमाहुर्वैरित्यादि । तथा च कालस्यान्यथा करणमाविर्भावप्रयोजकमित्यर्थः । योगान्तरमाहुर्विनावीत्यादि । विशब्दो विशेषशब्दस्यैकदेशः सत्यासत्यभावेतिवद् विशेषं बोधयति । विशेषश्च देहः । पञ्चमस्कन्धे “येषां समूहेन कृतो विशेष” इति जडवाक्यात् । स च भावविकारविचारे संसारत्वेन पर्यवसति । भावविकारशून्यस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वात् । संसारस्य नौत्वं च “वृद्धेहमाद्यं सुलभं सुदुर्लभ”मित्येकादशस्कन्धीयभगवद्वाक्योक्त्यायाद् बोध्यम् । एतेनैव तत्रोदनस्याविर्भावप्रयोजकता व्याख्याता । तदेतदाहुरन्यथेत्यादि । तदा च यदि भगवान् भक्तानां पतिपुत्राद्याभिमानिकसम्बन्धिरूपेण नाविर्भवेत् तदा संसारनौः पारं न प्राप्नुयादित्यर्थः । अस्मिन् पक्ष आरम्भगतस्य नशब्दस्यान्वयो न भवतीति तदर्थं योजनान्तरमाहुरस्मिन्नर्थे इत्यादि । अस्मिन्नेवार्थे पक्षान्तरमाहुर्यद्वेत्यादि । विशब्दस्य वियोगरूपमर्थान्तरमभिप्रेत्यार्थान्तरमाहुर्नौकेत्यादि । सर्वप्रेरणमिति । सर्वेषामवतारकालीनानां काममयादिभिः स्वसम्बन्धकरणम् ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नतेभवस्येत्यत्र—अन्यथाक्रियत इति । प्राकट्यान्तरं कालस्य साधकत्वं बाधकत्वं वा नास्तीतिभावः । संसारनौरिति । संसारस्थितेन्द्रियरूपा नौः कामोदधितारिका पारं कामस्य पर्यवसानं न प्राप्नुयादित्यर्थः । इन्द्रियनौकायां सत्यां तस्या नोदं स्वस्मिन् प्रेरणं प्राकट्ये कारणं तर्क्यामह इत्यर्थः । स्वस्य कामान्तररूपत्वात् स्वस्मिन् प्रेरणे पारं गच्छेदितिभावः । तत्रापि । उदासीने सति भवो न भवेत् । अनित्ये सति स्वस्यैव नाशप्रतियोगित्वात् तत्कृतोन्यस्य निरोधो न भवेत् । असमवायित्वे स्थितिर्न भवेत् । तत्र हेतुमाहुराधारेति । असमवायीत्यनेनाधारः समवायश्चोक्त इतिभावः । अभवाश्रयात्मनीतिपदत्रयस्यार्थमाहुस्तव चेति । भवदुत्पत्तेः पूर्वं जगतः कर्ता को वा स्यात्? आश्रयाभावे शशविषाणवदलीकं जगत् स्यात् । आत्माभावे यथा त्वप्यात्मान्तराभावात् स्वतन्त्रत्वेनानियतस्तव भवस्तथा जगतोपि स्यादित्यर्थः । स्वरूपेति । स्वरूपप्राकट्य-

मत्स्याश्वकच्छपनृसिंहवराहहंसराजन्यविप्रविबुधेषु कृतावतारः ॥

त्वं पासि नस्त्रिभुवनं च तथाधुनेश भारं भुवो हर यदूत्तम वन्दनं ते ॥४०॥

स एव साधनमित्याह मत्स्याश्वेति । यथा पूर्वं नवावतारा जाता एवमयमपि दशमः । त्रयो जलजाः । त्रयो वनजाः । त्रयो लोकजाः । मत्स्याश्वकच्छपा नृसिंहवराहहंसा राजन्यविप्रविबुधाश्च तमोरजःसत्त्वसमानाकृतयः । अश्वो ह्यग्रीवः । अश्वोपि जलजो ह्यग्रीवोपि जलजः । नृसिंहः काष्ठजत्वाद् वनजः । वराह आरण्यप्रकृतिक इति । अक्षजोपि बहिर्वायुस्थानत्वादारण्यः । राजन्यो रघुनाथः । विप्रः परशुरामः । विबुधो

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नन्वेतेषु पक्षेषु कश्चिदेको निष्कृष्य वक्तव्यः किं बहुभिरित्याकाङ्क्षायामाहुर्घृणपीत्यादि । तथा धाताभावात् कल्पनया बहवस्तर्क्यन्त इत्यर्थः । ननु तर्हि लीलापक्ष एवाद्विधतां किमन्यैरित्यत आहुर्वस्तुत इत्यादि । “स वै नैव रेम” इतिश्रुतौ लीलायाः स्ववहुभवन एव कारणताया उक्तत्वेन मूलरूपजन्मकारणताया अनुक्तत्वेन च तत्रेदमपि गोचरीभवतीत्यस्य निर्णेतुमशक्यत्वात् सन्देह एवेत्यर्थः । उत्तरार्धव्याख्याने जगतीति । विषये सप्तमी । अनादित्वमिति । “न कदाचिदनीदृशं जगदि”तिश्रुत्या “यथेदानीं तथा चाग्रे पश्चादप्येतदीदृश”मितिस्मृत्या च बोधितमनादित्वम् । अलीकत्वमिति । नित्यस्य मूलकारणस्याभावादलीकत्वम् । आकस्मिक इति । अहेतुजन्यः । तथा च यदच्छापक्षपत्त्या श्रुतिविरोधः । अत इति । उत्तरदूषणनिरासार्थत्वात् । “जीवतदुत्पत्त्यादिर्मूलकारणाधारा साधिष्ठाना स्वरूपवती । उत्पत्त्यादिहेतुत्वात् । स्वस्वमतप्रतिपन्नप्रथमकार्यव”दित्यनुमानेन सिद्धे सत्ये तादृशे कारणे जीवाद्युत्पत्तिर्भवेत् । एवं युक्त्या भगवतो भवत्वं व्युत्पाद्य पक्षे फलितमाहुरेवमित्यादि । पूर्वोक्तरीत्या भगवत्सत्तायाः साधनेन “स वै नैव रेम” इतिश्रुत्यनुसृतौ लीलया प्रादुर्भावः समर्थितः पूर्वार्धोक्तरीत्या प्रादुर्भावप्रयोजकाज्ञानं वा समर्थितम् । तत्र युक्तिमाहुरन्यथेत्यादि । भगवतः सादित्वेनाश्रयत्वेनात्मरूपत्वे च सर्वमेव जगन्न स्यात् । नित्यस्य कारणस्य वक्तुमशक्यत्वादित्यर्थः ॥ ३९ ॥

मत्स्याश्वेत्यत्र—अश्वोपि जलज इति । “अप्सु योनिर्वा अश्व” इतिश्रुतेर्ह्यग्रीवोपि जलज इति । इदं कल्पान्तराभिप्रायम् । द्वितीयस्कन्धे ब्रह्मसत्रे ह्यग्रीवप्रादुर्भावसोक्तत्वात् । अथ पञ्चमस्कन्धे “वेदान् युगान्ते तपसा तिरस्कृतान् रसातलाद् यो नृतुरङ्गविप्रहः प्रेत्याददे वै कन्येभि याचत” इत्यत्र युगान्तरे रसातलाद् वेदानयने जल एवाविर्भूय स्थिते तथेत्यर्थः । अक्षजोपीत्यादि ।

(३) श्रीमद्ब्रह्मभमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

निमित्तं लीला वा प्रेरणं वान्यद्वैत्यज्ञानं तर्ककथनादितिभावः । लीलेव चेद्देतुस्तदा ज्ञानं सम्पन्नमन्यश्चेत्तुस्तदाज्ञानमिति तर्कस्वरूपं विवृतम् । उत्तरार्धार्थमाहुरन्यथेति । भगवतो भवे सत्युक्तप्रकारेण सर्वमेवानादिभूतं जगन्न स्यादितिहेतोरानन्दरूप एव न तु भवरूप आविर्भावो यस्य तादृशो भगवान् निरूपित इत्यर्थः ॥ ३९ ॥

मत्स्याश्वेत्यत्र—ह्यग्रीवोपीति । ह्यग्रीवोपिपुत्रीत्यर्थः । अतोऽश्वस्य जलजत्वं सम्भवतीतिभावः । बहिर्वायुस्थानत्वादिति । प्राणं बहिर्वायुस्थानमरण्यमपि ग्रामाद् बहिर्भूतवायोः

वामनः । तरतमभावात् त्रिवृत् । मत्स्यादश्व उत्तमः । अश्वदपि कूर्मः । वास्तव्यत्वात् । नृसिंहाद् वराहः । भूम्युद्धारकहिरण्याक्षमारकत्वात् । ततोपि ज्ञानप्रदो हंसो महान् । क्षत्रियब्राह्मणदेवेषु तरतमभावः स्पष्टः । एभिर्नवविधैर्नवविधा अपि रक्षिताः । इदानीमेकेनैव नवविधा रक्षणीयाः । अयमेव भगवान् तत्तज्जात्यनुकूलाकाररूपेष्ववतारं कृत्वा पाति । अधुना ततोप्यधिकं विज्ञापयन्ति । त्वमेतेषु पूर्वं कृतावतारो नोस्मान् त्रिभुवनं चकाराद् धर्मादिकमपि पासि । तथाधुना हे ईश । सर्वसामर्थ्यरूपेणावतीर्णस्तथा । पूर्वोक्तं त्रयं देवत्रैलोक्यधर्मरक्षा भूमेर्भारनिराकरणं चाधिकम् । अस्यापि लोके व्यवहारो यदुत्तमेति । प्रत्युपकारस्ते चन्दनम् । नमस्कार एव प्रत्युपकार इत्यर्थः ॥

एतान्येव भगवतो दश रूपाणि सर्वपुरुषार्थसाधकानि । अत्र दृष्टान्तत्वेन मत्स्याद्युत्तरं भावः । भूभारभूतासुरराज्यहननार्थं ह्यवतारः । एवं सति तैः सह युद्धं सम्भाव्यते । तच्च स्नेहातिशयेन भक्तैः सोढुमशक्यम् । अतो “रूपं चेदं पौरुषं जन्म ते मय्यसा” विल्यादिना देवकीवद् ब्रह्मादयो माहात्म्यज्ञानवन्तोपि भक्तत्वेन भूभारहरणे प्रकारविशेषं प्रार्थयन्ति । यावत् स्वस्वैश्वर्याद्यप्राकट्येन निगूढत्वेनान्यतो वा शत्रुहननं भवति तावन् न स्वयं युद्धं कार्यमिति । तत्र प्रलयाद्यौ सत्यव्रतादिभक्ता रक्षणीयाः । एवं सति पुरुषादिरूपेण रक्षणे क्रियमाणे लोकरीत्या भक्तादिभयसम्भावनाया स्नेहेन भक्तानां क्लेशस्यादिति तदभावात् येन रूपेण जलसञ्चारः सुखावहस्तद्रूपं जगति हीनजातीयमपि मात्स्यमङ्गीकृत्य रक्षितवांस्तथाधुनोक्तीत्येतिप्रार्थना । अत एव स्वैश्वर्यादिविरुद्धमपि याचकत्वमङ्गीकृत्य भीमेन जरासन्धं मारितवान् न तु स्वयम् । हयग्रीवो ब्रह्मणः सत्रे प्रादुर्भूतः सन्नसुरहननवेदरक्षादिकं कृतवान् । इहापि राजसूये प्रकटो ब्राह्मणसम्माननेन मर्यादां स्थापयित्वा वेदविरुद्धवादिनां वैद्यमनायासेन मारितवान् । कच्छपस्तु “मेनेज्जकण्डूयन” मित्यादिवाक्यैः सुखसाधनत्वेनैव मन्दरं दधार । तद्वदिहापि वीर्यबलाधिक्यज्वाहुकण्डूशान्त्यर्थमेव युद्धं कार्यं न तु प्रतिभटोपस्थितिमात्रतः । तदा त्वन्य एव प्रेरणीय इतिप्रार्थना । अत एव यत्र युद्धं कृतं तत्र तथैव कृतमिति ज्ञेयम् । क्रीडार्थं मृगयावत् । अत एव “विक्रीडितं तज्जगदीशयोः पर” मितिचनम् । यथामृतदानार्थमेव मन्दरधारणं तथेहापि स्वस्वरूपा मृतदानार्थमेव गोवर्धनोद्धारणं तेन रक्षां च कृतवान् । नृसिंहस्तु

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अक्षं मनोरूपमिन्द्रियं तस्मात् प्रकटो हंसः । स ब्रह्मणा ध्याने क्रियमाणे प्रकटः । ध्यानं च मानसम् । तथा च “तदुदित” इतिन्यायेन तस्याक्षजत्वमुच्यते । “स मानसीन आत्मा जनाना” मितिश्रुतेश्च । बहिर्वायुर्धरासौ बहिर्वायुराकाशस्तदेव स्थानमुद्भूयते यस्य स तथा । तथा च योवतीर्यान्यान् वने प्रवेशयति तस्मादारण्यत्वमुचितमितिभावः । एवं व्याख्यानं जलवासित्वेन जलप्रकृतिकत्ववाराण्येति बोध्यम् । तरतमभावादिति । मत्स्यादिपूत्रोत्तरं तथात्वात् । वास्तव्यत्वादिति । सर्वदा

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्थानमितिभावः । तरतमभावं विवृण्वन्ति मत्स्यादिति । इदमुत्तमत्वं कार्यवशात् प्रातीतिकम् । वास्तव्यत्वादिति । वास्तवरूपमर्हतीति वास्तव्यः । कूर्मः पृथिवीं सदा विभर्ति । अन्ये त्ववतारदशायामेव कार्यं कुर्वन्तीत्यर्थः । भूम्युद्धारेति । नृसिंहेन प्रह्लादस्य यथास्थितस्य रक्षणं न तु नष्टाया भूमेर्विद्वरणमितिभावः । भारनिराकरणमिति । रामावतारे रावणवधार्थं प्रार्थितत्वात् ताव-

दिष्ट्याम्ब ते कुक्षिगतः परः पुमानंशेन साक्षाद् भगवान् भवाय नः ॥

माभूद् भय भोजपतेर्मुमूर्षोर्गोता यदूनां भविता तवात्मजः ॥ ४१ ॥

भक्तपितरमपि पूर्वभक्तमपि भक्तक्षार्थमकस्मात् प्रादुर्भूय मारितवान् । लक्ष्म्यादीनामप्यगम्यो दैत्यत्वेपि भक्तमात्रगम्य इत्यपि ज्ञापितवान् । इहापि पाण्डवरक्षार्थं तत्पितामहादीन् भक्तानप्यासुरावेशिनो मारितवान् । तथैव कंसादीनपि । वनवासे पार्थरक्षार्थमकस्मादविर्भूय शिष्टशाकान्नं भक्षयित्वा सर्वं समाहितवान् । वराहस्तु यदुद्धारार्थं प्रवृत्तस्तत्रैतादृक्पक्षपातवान् येन तन्मात्रविशेषगुणग्राहकेन्द्रियस्वैवाधिष्ठाने प्रकटोभवन्न तु नृसिंहादिवत् । इहापि पाण्डवरक्षार्थमागच्छंस्तन्मात्रगुणग्राहिषुदुरगेह एव स्थितोभवन्न त्वन्यत्र । तथा व्रजस्थानुद्भूतं तन्मात्रसम्बन्धिनि स्थले स्वयमाविर्भूय तथा कृतवान् न त्वन्यत्र स्थितः । एवमेव वैदर्भ्युद्धारं कुर्वन् हिरण्याक्षवन्मध्येमार्गं प्रतिबन्धकर्तारं रुक्मिणमुपेत्यैव स्वकार्यं कृतवान् न तु तदैव हतवान् । अग्रे च तथा कृतवान् । हंसस्तु तत्त्वमुपदिश्य ब्रह्मादिविषादहन्ता । इहापि वेदमर्यादाविरोधिगुरुवधादेर्विमुखस्य तच्चिन्ताविषादं तत्त्वोपदेशेन हतवान् । अन्यथा भूभारहरणं न स्यात् । राजन्यस्तु मज्जनसाधनं तारकं कृत्वैकभक्तार्थमनेकान् दैत्यानवधीत् । तथेहापि भूनिमित्तमनेके भारणीयाः । एतेनैकस्या भुवो निमित्तमनेकान् कथं वधिष्य इतिशङ्कापास्ता । द्वेषादिभावस्यापि तारकत्वं स्पष्टम् । विप्रस्तु ब्रह्मवृत्तिरपि धोरं क्षात्रमूरीकृत्यासुरराजन्यानवधीत् । इहापि ब्रह्मत्वेन समत्वेपि दैत्यवधः कार्य एव । विबुधस्तु मातृप्रार्थनयाविर्भूय ब्रह्माद्यशक्यं त्रिभुवनहरणं वाङ्मात्रेण कृतवान् । एवमत्र वृकासुरवधे स्पष्टम् । देवकीप्रार्थनयाविर्भूय ब्रह्मादिवरापं स्वानन्दं यदुभ्यो दत्तवान् राज्यलिप्सुं कंसं मारयित्वाग्रसेनाय राज्यं दत्तवान् न तु स्वयं गृहीतवानिति एवं नमस्कारान्तं भगवान् स्तुतः । कंसादिवधस्त्वप्रयोजकः । तस्मात्त्र विशेषेण गणितः ॥४०॥

प्रसङ्गात् तच्चरित्रं फलरूपं निरूपयन् देवकीसान्त्वनमप्याह दिष्ट्याम्बेति । हे अम्य मातः । सर्वात्मकस्य भगवतो माता मातैव । नृसिंहादिवदकस्मादेवाविर्भावोयुक्तः । यत् ते कुक्षिं गत एतद् दिष्ट्या । उक्तमर्थमुपपादयितुमाह परः पुमानिति । पुरुषोत्तम इत्यर्थः ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

जलवासित्वात् । इदं च तैत्तिरीयब्राह्मणे प्रजापतिकूर्मयोः संवादे “ममैव त्वं पूर्वं समभू” रिति प्रजापतिना प्रोक्तः कूर्मः “पूर्वमेवाहमिहास्मी” त्युक्त्वा “सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपादि” ति-श्रावणात् स्फुटम् ॥ ४० ॥

दिष्ट्येत्त्वत्र-तच्चरित्रं फलरूपमिति । “दिष्ट्या हरेसा” इत्यत्र भगवच्छास्त्रे भगवानेव प्रमाणादिचतुष्टयमिति प्रतिज्ञाय यदत्र चरित्रस्य फलत्वमुक्तं तद् धर्मरूपेण प्रकटस्याविर्भावः कर्माण्या-

(३) श्रीमद्ब्रह्ममहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

न्मात्रकरणं धर्मरक्षाप्रसङ्गेनान्यदपि न तु मुख्यतया यावद्भारनिराकरणमितिभावः । ननु नवावतारकार्यमधिकं दशमावतारकार्यं भूभारहरणं च प्रार्थितमवतारान्तरकार्यं कुतो न प्रार्थितमिशा-शङ्काहुरेतान्येवेति । एतैरेव सर्वकार्यसिद्धिरित्यर्थः ॥ ४० ॥

दिष्ट्याम्बेत्त्वस्याभासे-प्रसङ्गादिलस्य देवकीसान्त्वनमित्यनेनान्वयः । फलरूपत्वस्यावान्तरप्रकरणार्थसङ्गतत्वात् सान्त्वनस्य च कथासङ्गतत्वात् परपुरुषत्वकथनात् तच्चरित्रस्य

श्रीशुक उवाच—इत्यभिष्टूय पुरुषं यद्रूपमनिर्दयथा ॥

ब्रह्मेशानौ पुरोधाय देवाः प्रतिययुर्दिवम् ॥ ४२ ॥

अंशेन तव कुक्ष्येकदेशेन प्रद्युम्नांशेन पुत्रो वा । साक्षाद् भगवानिति ज्ञानक्रियांशव्या-
वृत्त्यर्थम् । तवोदरे त्वदर्थं नागतः किन्तु भवाय नोस्माकमेवोद्भवाय तव कुक्षिं गतः ।
तर्हि मम का गतिरितिचेत् तत्राह तव भयं मा भून्न भविष्यति । आशंसायां प्रथमार्थं
“छन्दसि लुङ्लुङ्लिट्” इति लङर्थे लुङ् । “माङ्ङि लुङ्ङि”तिसूत्रादपि तथा । भोजपतेः
कंसात् । स हि वचनेनैव भीषयति । न तु क्रियां कर्तुं शक्तः । वचनं च तस्यापेक्ष्यम् ।
यतोयं मुमूर्षुः । मुमूर्षुणां विह्वला गिरो भवन्ति । ननु वचनमात्रेणैव कथं भयनिवृत्ति-
स्तत्राह गोप्ता यदूनां भविता तवात्मज इति । तव रक्षायां कः सन्देहः? यदूनां
सर्वेषामेव तवात्मजो गोप्ता भविष्यति । अनेन स्वरूपकार्यमानुषङ्गिकं च कार्यमुक्तम् ॥ ४१ ॥

उपसंहरतीतीति । पुरुषमिति । स्वतन्त्रतया सर्वकार्यकर्तृत्वमुक्तम् । यद् रूपं
पूर्वं स्तोत्रे यादृशं रूपं निरूपितम् । अनिदं यथैतदुक्तं तथा च न भवति । दैत्यानामपि
मुक्तिदानेन हितकर्तृत्वात् । इदमेवं भवदपि तथा न भवति । प्रकारभेदेन सर्वमेव सत्यं
सर्वमसत्यमित्यर्थः । ब्रह्मेशानौ कथञ्चिदत्रैव स्थास्यत इति शङ्कया तौ पुरोधायाम् कृत्वा
देवा दिवं प्रति ययुः । प्रतिदिवमिति । एकविंशतिः स्वर्गाः शतं स्वर्गाश्चेतिमतभेदेन
स्वस्वस्वर्गं स स देवो गत इत्यर्थः । ययुरिति । मध्ये दैत्यकृतो विघ्नः कोपि न जात
इति “या प्रापण” इतिधातुना सूचितम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भागवतसुबोधिन्यां श्रीवल्लभदीक्षितविरचितायां
दशमस्कन्धविवरणे द्वितीयोध्यायः ॥ २ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नन्दरूपेण प्रकटस्याविर्भावो जन्मानीति वैदिकसिद्धान्तस्य भगवच्छास्त्रसिद्धान्तस्य च सामानाधिकर-
ण्यादिति बोध्यम् ॥ ४१ ॥

इतीत्यत्र—मूलेनिर्दयथेलेकं पदम् । समासस्तु इदं च तद् यथा च इर्दयथा न इदं-
यथा अनिर्दयथेलेवं तत्र बोध्यः । एकावशंतिः स्वर्गा इति । ते च नृसिंहपुराणे सिद्धाः ।
एवं शतस्वर्गपक्षोपि पुराणान्तरादवगन्तव्यः ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्ब्रह्मभनन्दनचरणैकतानश्रीयदुपतितनुजपीताम्बरविरचिते दशमस्कन्ध-
सुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशे द्वितीयाध्यायविवरणम् ॥ २ ॥

(३) श्रीमद्ब्रह्मभनन्दनचरणैकतानश्रीयदुपतितनुजपीताम्बरविरचिते श्रीसुबोधिनीलेखः ।

फलरूपत्वमुक्तम् । व्याख्याने प्रथमार्थं इति । अष्टाध्यायीक्रमेणा “शंसावचन लिङ्ङि”तिसूत्रान्
प्रथमस्य “लृट् शेषे चे”ति सूत्रस्याथ लङ्ङर्थे भविष्यत्याशंसायां वाच्यायां “छन्दसी”तिसूत्रेण लुङ्ङित्यर्थः ।
अनेनेति । “परः पुरुष” इतिस्वरूपं “नो भवाये”ति कार्यं “तव भयं माम्”दित्यनुषङ्गिकं
कार्यमिति विभागः ॥ ४१ ॥ ॥ इति द्वितीयोध्यायः ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे प्रथमे जन्मप्रकरणे सप्तमो नाम
द्वितीयोध्यायः ॥ १० ॥ २ ॥

॥ श्रीनवनीतमियो जयति ॥

॥ श्रीभागवतपीयूषसमुद्रमथनक्षमाय नमः ॥

श्रीटिप्पणीप्रकाशलेखयोजनाकारिकाव्याख्यादिभिर्बिभूषितायां
श्रीभागवतप्रतिपदमणिवरभावांशुभूषितमूर्तिश्रीमद्ब्रह्मभाचार्यचरणविरचितायां

श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धसुबोधिन्यां

जन्मप्रकरणे तृतीयोध्यायः ।

॥ श्रीशुक उवाच ॥

अथ सर्वगुणोपेतः कालः परमशोभनः ॥

यर्होवाजनजन्मर्क्षं शान्तर्क्षग्रहतारकम् ॥ १ ॥

॥ श्रीसुबोधिनीकारिकाः ॥

जननं वर्णनं स्तोत्रे सान्त्वनं गमनं तथा ।

षड्विधो भगवानत्र तृतीये विनिरूप्यते ॥ १ ॥

रूपान्तरस्वीकरणमध्यायार्थं इहोदितः ।

प्रतीयमानो भगवानिति षड्विध उच्यते ॥ २ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तृतीयाध्यायं व्याख्यातुं सङ्गतिमवसरूपां सूचयन्तीर्थविशेषमाहुर्जननमित्यादि, अत्र षड्विधो
भगवानित्युक्त्या “दिष्ट्या हरेत्या” इत्यत्र “धर्मरूपेणाविर्भावः कर्माण्यानन्दरूपेणाविर्भावो जन्मानी”ति
यः श्रौतसिद्धान्त उक्तः स स्मारितो ज्ञेयः ॥ १ ॥ अत्र षडर्थानां निरूप्यत्वेध्यायार्थाननुगम इत्यत

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तृतीयाध्याये प्रथमकारिकायां स्तोत्रे इतिद्विवचनान्तं, वसुदेवदेवकीकृतं स्तोत्रद्वयमित्यर्थः ॥ १ ॥
अनन्तेषु गुणेषु सत्सु श्रोतव्यविषयतावच्छेदकत्वेन षडेव गुणा “स्तस्माद् भारते”तिश्लोक उक्ताः, तथा

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तृतीयाध्यायोक्तौ प्रतीयमानो भगवानिति, जीवो हि देहं गृह्णन् न प्रतीयते, देह एव प्रतीयते,
एवमत्रापि देह एव प्रतीयतोस्ति तदन्तर्गतो भगवानन्य एव भविष्यतीति कस्याचिच्छङ्का स्यात् तन्निरूप्यर्थ

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

‘स्तोत्रे इति द्विवचनान्तं, वसुदेवदेवकीकृतं स्तोत्रद्वयमित्यर्थः,’ अत्र तृतीयाध्याये,
षड्विधो जननादिषट्प्रकरणार्थरूपो भगवान् विनिरूप्यत इत्यर्थः ॥ १ ॥ अत्र तृतीयाध्याये
‘बभूव प्राकृतः शिशु’रित्यत्रोक्तं रूपान्तरस्वीकरणमध्यायार्थः, अत्र प्रतीयमानो भगवानेवेति-

अष्टभिश्च चतुर्भिर्वै दशभिश्चाष्टभिस्तथा ।
चतुर्दशभिरष्टाभिः पदार्थाः क्रमतोत्र हि ॥ ३ ॥
ऐश्वर्यमष्टधा यस्मादर्धमात्रा हरौ परा ।
सार्धाष्टभिरतः प्रोक्तमैश्वर्यं सर्वमङ्गलम् ॥ ४ ॥
अधिकारिणि काले वै अनन्ता भगवद्गुणाः ।

(१) श्रीमत्प्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अधिकारिणि काल इति, दक्षिणायनकृष्णपक्षनिशीथादिदोषेषु सर्वकर्मणि निन्दितेषु सत्सु सर्वगुणोपेतत्वोक्तिर्मूलेनुपपन्नैत्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुरधिकारिणीत्यादिना, तथा 'प्यधिकं तत्रानु-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

आहू रूपान्तरेत्यादि, तर्हि षण्णिरूपणस्य किं प्रयोजनमत आहुः प्रतीयमान इत्यादि, रूपान्तर-स्वीकारात् पूर्वं यः प्रतीयमानः स भगवान् षड्गुणैश्वर्यसम्पन्न इति ज्ञापयितुं रूपान्तरस्वीकारोप-योमित्येन तथोच्यते, तेन रूपान्तरस्वीकरणमेवाध्यायार्थ इत्यर्थः ॥२॥ जननस्य सार्धाष्टभिर्विरूपणे हेतुमाहुरैश्वर्यमित्यादि, अर्धमात्रा हरौ परेति, 'अर्धमात्रात्मकः कृष्ण' इति तापनीयश्रुते 'र्यचतुर्थ-मात्रेणोमित्येकेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिधायीते'तिप्रश्रुतेश्च प्रणवस्य या चतुर्थ्यर्धमात्रा सा हरौ प्रकटे परा परत्वबोधिका, अर्धमात्रा चात्र गर्भवृद्धादेस्तुल्यत्वेपि प्रादुर्भावप्रकारेण लोकविलक्षणेन स्वरूपेण च प्रकटीकृतेतिज्ञापनाय तथेत्यर्थः ॥३-४॥ टिप्पण्यां ननु जनने वर्णनीये कालगुणवर्णनस्य किं

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

च भागवते प्रतीयमानो भगवानेवेतिहेतोः षड्विध उच्यत इत्यर्थः ॥२॥ हरौ परेति परमेश्वरत्व-बोधिकेत्यर्थः ॥३-४॥ सर्वगुणोपेतत्वे शङ्काव्यावृत्त्यर्थमधिकारिणीतिकाकारिकाद्वयमुक्तमिति टिप्पण्या-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनियोजना ।

भगवतो देहदेहिभावाभावात् प्रतीयमानस्यैव भगवत्वमिति सूचयितुं षड्भिः प्रकारैरत्राप्याये निरूपण-मित्यर्थः ॥ १-२ ॥ तान् षट्प्रकारानाहुरष्टभिरित्यादिना ॥ ३ ॥ तत्र प्रथममैश्वर्यं निरूपणीयं, तदथ सर्वगुणोपेत इत्यादिना निरूप्यते, तत्राथ सर्वगुणोपेत इत्यादिसार्धाष्टश्लोकसङ्ख्यातात्पर्यमाहु-रैश्वर्यमष्टधा यस्मादर्धमात्रा हरौ परेति, तत्राष्टविधमैश्वर्यं श्लोकानामष्टत्वसङ्ख्याया सूच्यते, अर्ध-

(५) भगवद्वीयनिर्मयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनिकारिकाव्याख्या ।

हेतोः पूर्वोक्तजननवर्णनादिप्रकारेण षड्विध उच्यत इत्यर्थः ॥ २ ॥ अष्टभिर्वर्जनं चतुर्भिर्वर्जनं दशभिर्वसुदेवस्तुतिरष्टभिर्देवकीस्तुतिस्त्वमेव पूर्वसर्गेभू'रित्यादिचतुर्दशभिः सान्ख्यनमष्टाभिः श्लोकैर्भगवतो गोकुले गमनमित्यर्थः ॥ ३ ॥ ऐश्वर्यमिति, अनेन सार्धाष्टभिः श्लोकैर्जनननिरूपणे हेतुरुक्तः, तत्राष्टौ श्लोका अष्टविधैश्वर्यबोधकाः 'प्रादुरासीद् यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कल' इति, अर्धमात्रा प्रादुर्भूतहरौ परा परैश्वर्यबोधिकेत्यर्थः, यथा प्रश्नोपनिष'धर्धचतुर्थमात्रेणोमित्येनैवा-क्षरेण परं पुरुषमभिधायीते'त्यत्र प्रणवस्यार्धचतुर्थमात्रा परत्वबोधिका तथात्रेतिभावः ॥ ४ ॥ अधिकारिणीति, दक्षिणायनकृष्णपक्षनिशीयरूपे सर्वत्र निन्दितत्वेन प्रसिद्धे काले सर्वगुणो-

खण्डशस्त्रेवयवशः सर्वेषां फलबोधकाः ॥ ५ ॥

प्रविष्टं न तु तद्धानि'रिति न्यायेनोक्तशेषानिवृत्तिस्तदवश्यैवेति चेत्, अत्र वदामः, नात्र पूर्वोक्ताधि-भौतिककाले प्रादुर्भाव उच्यते किन्त्वधुनैव लीलाविर्भावारम्भ इति लीलाकालो यत्रैव भगवदात्मकत्वेन वाच्यः स प्रादुर्भूत इति, एवमेव देशादिरपि, अत एवाधशब्दो भिन्नप्रक्रमार्थक उक्तः, आधिभौतिकस्य तस्य जन्मनिमित्तत्वाभावाद्, भौतिकस्याधिष्ठानत्वेपि यथा वरदेयरात्रोणां तदा दिवापि प्रकटनं कृतमिति तद्वात्रीणां दिवारूपत्वमपीति न वक्तुं शक्यं तथास्याधिभौतिकतद्रूपत्वं न वक्तुं शक्यं, एतज्ज्ञापनायैव शुक्रैस्तथोक्तं, अन्यथा प्रकटे त्वदुक्तदृष्टेण सत्येवं न वदेत्, यद्यप्याधिभौतिक उत्तरायणत्वादिविशिष्टेयत्वं प्रकटनं सम्भवति तथापि यदेतादृशे तस्मिन्स्तथाकरणं तन् मर्यादापामार्गात् पुष्टिमागोतिविलक्षणो बलिष्ठश्चेतिज्ञापनायेति जानीमः, अत एव सर्वदेवतासान्निध्यप्रयुक्तसर्वगुणोपेतत्वव्यावृत्त्यर्थं तद्रम-नानन्तरं भिन्नप्रक्रमेणोपेयुक्तं, असङ्कोचात् सर्वशब्देनैश्वर्यादय उच्यन्ते, तेन भगवदात्मकत्वमुक्तं भवति, तेन लीलाकालस्वमायाति ॥ १ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां अधिकारिणीत्यर्थं विवृण्वन्ति दक्षिणेत्यादि, नन्वाधिदैविककालप्रादुर्भावे किं मानमित्यत आहुरत एवेत्यादि, तथोक्तमिति सर्वगुणोपेतत्वमुक्तं, ननु प्रक्षालनपङ्कन्यायेन दक्षिणायनं विहायोत्तरायण एव तद् भगवता कुतो न कृतमित्यत आहुर्यद्यपीत्यादि, अत्रापि गमकमाहुरत एवेत्यादि, ननु भवत्वेवं तथापि भगवदात्मत्वे किं गमकमत आहुरसङ्कोचेत्यादि, सर्वशब्देनेति, सर्वगुणोपेत-शब्देकदेशेन, तेन सुबोधिन्यां मूले कालस्य सर्वगुणोपेतत्वादिकथनेन सर्वथा भगवत्तुल्यत्वमायातीति तद्गणनायाहुः खण्डश इत्यादि, भगवद्गुणैकदेशतस्ते गुणा अचयवशः कालावयवैः कृत्वा सर्वेषां ग्रहसंतारादीनां यत् फलं तस्य बोधका उदोधकाः, तथा च तावन्मात्रकार्यकर्तृत्वात् कालस्य न सर्वथा

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मुक्तं, भगवतोधिकारिणि काले शुभफलसूचका उत्तरायणादयो भगवद्गुणा अनन्ताः सन्ति परन्तु भगवदतिरिक्तानां सर्वेषां ते केनचिददेशोत्तरायणत्वाद्यन्यतमावयवेन तत्रापि खण्डशः फलबोधकाः, अतः कालः कश्चिद् गुणं प्रकटयतीतिशेषः, फलदातृत्वं भगवत एव न तु कालस्थितानां गुणानां, काले तु

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनियोजना ।

श्लोकेन तु प्रणवार्धगता मात्रा सूच्यते, तथा च योष्टिवैश्वर्यवान् यश्च प्रणवगतार्धमात्रावाच्यः सोवतीर्ण इति सार्धाष्टश्लोकसङ्ख्यातात्पर्यं, अर्धमात्रायाः प्रणवगतायाः परब्रह्मवाचकत्वस्य गोपाल-तापिन्यादिवृत्तत्वात् परब्रह्मत्वमेव सूचितं ज्ञेयम् ॥४॥ खण्डशस्त्रेवयवश इति, कालो हि खण्डशो व्यक्तिभेदेनोत्तमं फलं ददाति तदवयवशोवयवरूपैः सूर्यादिभिर्ददाति लोके, यथा नवमस्थानगुणोष्टं करोति, न हि सर्वेषां नवमो गुरुर्भवति, अतो देवदत्तयज्ञदत्तादिव्यक्तिभेदेन फलदानं खण्डशो दानं

(५) भगवद्वीयनिर्मयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनिकारिकाव्याख्या ।

पेतत्वे शङ्काव्यावृत्त्यर्थं कारिकाद्वयमित्युक्तं टिप्पण्यां, भगवतोधिकारिणि काले शुभफलसूचका उत्तरायणत्वादयो भगवद्गुणा अनन्ताः सन्ति परन्तु भगवदतिरिक्तानां सर्वेषां ते गुणाः केनचिदव-

मूले समागते कालः स्वकीयान् सकलान् गुणान् ।
हरौ प्रदर्शनार्थाय प्रकटीकृतवान् यथा ॥ ६ ॥
देशोपि त्रिविधश्चैव भूतान्यपि तथैव च ।
तत्रत्या ये विदुस्तेपि ज्ञापनार्थं गुणान् स्वकान् ॥ ७ ॥
प्रकटीकृतवन्तो वै दोषनाशपुरःसरम् ॥ ७ ॥

(२) श्रीगुरुभक्तमन्त्रणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भगवत्तुल्यत्वमित्यर्थः ॥ ५ ॥ गुणप्राकट्यं देशादिष्वप्यतिदिशन्ति मूल इत्यादिसार्धद्वयेन, देशोपि त्रिविध इति, उपर्यधःपरित इति, भूर्भुवस्वरिति वा, चैवेति, चकारः सर्वगुणप्राकट्यबोधकः, एवकारस्तस्याप्याधिदैविकत्वज्ञापकः, एवं भूतान्यपि ज्ञेयानि, तत्रत्या ये विदुरिति, त्रिविधदेशोद्भवेषु ये भगवत्प्राकट्यं विदुरित्यर्थः, ज्ञापनार्थमिति, अवतरतो मूलरूपत्वज्ञापनार्थमित्यर्थः ॥ ६-७ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्वधर्मानावेशोत्तरायणत्वादिव्यपदेशं सम्पाद्य फलं बोधयतीति बोधका इत्युक्तं न तु दायका इत्यर्थः ॥५॥ मूले भगवति समागते तु कालः स्वनिष्ठान् भगवद्गुणान् शुभफलसूचकान् सकलान् प्रकटीकृतवान्, तथा च प्रतीत्या दक्षिणायनत्वादिरूपत्वेपि शुभफलसूचकत्वादुत्तरायणनिष्ठो धर्मः शुभफलसूचनं तद्वत्त्वादुत्तरायणादिरूपत्वमितिभावः, यद्यपि कालगुणप्राकट्येपि भगवतो न कोपि विशेषस्तथापि यथा राज्ञा सेवकगृहे स्थापितमाभरणादिकं राशि समागते तत्प्रदर्शनार्थं पुरतः स्थाप्यते तथेति सूचयितुं प्रदर्शनार्थमेत्युक्तं, यथा यथावदित्यर्थः, तादृशे काले प्राकट्यं तु भगवतः कालानुपेक्षासूचनाय, काल एव भगवत्प्राकट्यं ज्ञात्वा भगवते प्रदर्शयितुं स्वनिष्ठान् गुणान् प्रकटीकृतवानितिभावः, ननु सर्वगुणोपेतत्वमधिकं जातं न तु तावता पूर्वोक्तदोषहानिरतो दोषसहिता एव गुणाः स्युरित्यस्यमुद्भाव्य स्वतन्त्रलेखनं टिप्पण्यां कृतमिति चेदत्र वदाम इति, इतिशब्दा चेद् भवेत् तदात्रार्थ आचार्यैर्गोपनार्थमनुक्तमपि वयं वदाम इत्यर्थः ॥६॥ सुबोधिन्यां देशोपीति, गुणान् प्रकटीकृतवानितिपूर्वेणान्वयः, त्रिविधः परितउपर्यधोभेदेन, तथैव चेति, गुणान् प्रकटीकृतवन्तीत्यर्थः, तत्रत्या इति, देवा मुनयश्चेत्यर्थः, किन्नरास्त्वाकाशगुणत्वेनोक्ता इति तत्र व्याख्यास्यते, ये विदुरिति, भगवत्प्राकट्यमितिशेषः ॥७॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

सूर्यचन्द्रयोस्तद्वारा शुभफलदानमवयवशो दानमिति लोके व्यवस्था, अतो जीवजन्मनि कश्चनैको द्वौ वा त्रयो वा गुणा भगवज्जन्मनि तु सर्वे शुभगुणा आधिदैविककालेन प्रकटीकृताः, अतः सर्वगुणोपेतः कालः शुकरुक्तः ॥ ५-७ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरात्रमभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

यवेन तत्रापि खण्डशः फलबोधका न तु पूर्णफलदायकाः, मूलरूपे हरौ तु समागते कालः स्वनिष्ठान् सकलान् गुणान् प्रदर्शनार्थाय प्रकटीकृतवान्, यथेति, यथावदित्यर्थः, अथवा यथा कालस्तथा देशादिपीत्युत्तरेणान्वयः ॥ ५-६ ॥ देशोपीत्यादि, 'दिशः प्रसेदुरिति' तिष्ठोक्तः परितउपर्यधोभेदेन त्रिविधो देशोपि गुणान् प्रकटीकृतवानित्यर्थः, तत्रत्या इति, 'सुसुसुर्भुनयो देवा' इत्यत्रोक्ताः पूर्वोक्तत्रिविधदेशाद्युद्भवा मुनिदेवादयोपि ये भगवत्प्राकट्यं विदुस्तेपि स्वसेवाज्ञापनार्थं गुणान् प्रकटीकृतवन्त इत्यर्थः ॥ ७ ॥

एवं पूर्वाध्याये भगवत उद्यममुक्त्वा सर्वेषां त्रिविधदुःखदूरीकरणाय रूपान्तरस्वीकरणमुच्यते, अत आदौ रूपं वक्तव्यं, अन्यथा रूपान्तरत्वं न स्यात्, तस्य च प्राकट्ये यद्यधिकारिणां नैमित्तिकगुणप्राकट्यं सर्वं नोच्येत तदा प्राकट्यमपि जननापरपर्यायं स्यात्, न ह्येकस्य जनने सर्वे गुणा प्रकटीभवन्ति महतामन्येषां च, जनकयोर्वा यदि स्तोत्रं नोच्येत तादृशमेव जनितमिति तयोर्बुद्धिः स्यात्, रूपस्य प्रदर्शनमात्रप्रयोजनव्यावृत्त्यर्थं स्वरूपकथनमपि वक्तव्यं, अन्यथाश्रयमात्रत्वेन निदानाज्ञानात् सन्देह एव तिष्ठेत्, रूपान्तरेण कार्यं न भवतीति गमनभावश्यकं, रूपान्तराभावे सर्वमुक्तिरेव स्यात्, लीलाया रसालता च न स्यात्, अलौकिकं लोकाद् दुर्बलमिति ज्ञापयितुं दृष्टेप्यलौकिके जनकयोर्भयवर्णनम् ।

प्रथममष्टैश्वर्ययुक्तमाविर्भावमाह, यदैव ते स्तुत्या गता अथ तदनन्तरमेव भगवानाविर्भूत इति-सम्बन्धः, तदैव सर्वगुणोपेतः कालो जातः, यावन्तो गुणाः काले स्थापितास्ते सर्वे प्रकटीभूता भगवज्ज्ञापनार्थमित्यर्थः, अत एव परमशोभनो जातः, परमस्यापि भगवतः पूर्णगुणस्य शोभाजनकः, कालावयवरूपाणि यानि नक्षत्राणि तेष्वपि केवलगुणाधारभूता रोहिण्येव, भगवता हि

(२) श्रीगुरुभक्तमन्त्रणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

कारिकोक्तमर्थं विशदीकर्तुमाहुरेवमित्यादि भयवर्णनमित्यन्तं, तत्र स्वीकरणमुच्यत इत्यन्तेन सङ्गतिबोधनायाध्यायार्थ उक्तः, अतो वर्णनतात्पर्यमाहुरत इत्यादि, ततो जननस्वरूपबोधनार्थं सर्वगुणप्राकट्यतात्पर्यमाहुरतस्येत्यादि, ततः स्तोत्रयोस्तात्पर्यमाहुर्जनकयोरित्यादि, तादृशमेव जनितमिति तयोर्बुद्धिः स्यादिति, पूर्वोक्तरूपमेव तयोस्तत्त्वमिति सर्वेषां बुद्धिः स्यात्, ततः सान्त्वनगतस्वरूपकथनस्य तदाह रूपस्येत्यादि, गमनस्य च स्फुटं, ननु रूपैव सकलकार्यसिद्धेः किं रूपान्तरग्रहणेनेत्यत आह रूपान्तरेत्यादि, नन्वात्मत्वेन ज्ञानाभावादिपि सर्वमुक्त्यभावसिद्धिरिति नेदं रूपान्तरग्रहणप्रयोजनमित्यतो हेत्वंतस्माद्गुणललाया इत्यादि, तर्हि भयवर्णनं कुत्रोपयुज्यत इत्यत आहुरलौकिकमित्यादि, अलौकिकं माहात्म्यज्ञानं लोकात् खेहाद् बालरूपात् कंसद्वैत्यर्थः, तद्गुणनुवादोयं, अथ मूलं व्याकुर्वन्ति प्रथममित्यादि, प्रादुर्भूत इति 'प्रादुरासीदित्यस्यार्थोयं, एवमेव जातपदमपि बोध्यं, यद्यपि दूरान्वय एव भवति तथाप्यध्याहारसपेक्षया लघीयस्त्वादेवमुच्यते ॥ १ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

त्रिविधेति, 'कंसदेः कालतोज्ञानादि'त्यर्थः, महतामिति, अन्येषामपि महतां पृथ्व्यादीनां मध्य एकस्य जनन इति पूर्वेणान्वयः, तयोर्बुद्धिरिति, एतादृशी तयोर्बुद्धिरितिज्ञानमस्मादीनां स्यादित्यर्थः, स्वरूपकथनमिति, 'त्वमेव पूर्वसर्गोभू' रित्यादिना भगवत्कृतं स्वरूपकथनं शुक्रेण वक्तव्यमित्यर्थः, रूपान्तरेणेति, गमनं विना रूपान्तरस्वीकारमात्रेण पूर्वोक्तं कार्यं त्रिविधदुःखदूरीकरणं न भवतीत्यर्थः, तर्हि तदेव रूपं स्थापनीयमित्यत आह रूपान्तराभाव इति, अथेत्यत्र भगवानिति, अत्र भगवानाविर्भूतो जात इतिहेतोरिति, फलार्थं राजनिर्गमफलार्थं पूर्वमेव यथासंस्कारस्तथा तेषां गमनानन्तरमेवाजनजन्मदर्शादीनां गुणानां काले सम्बन्धो जातोततस्तदैव सर्वगुणोपेतः कालो जात इत्यर्थः, भगवत्प्राकट्यज्ञानं कालस्य गुणप्राकट्ये हेतुः, पूर्वस्थितानामपि रोहिण्यादीनां कालावयवरूपैश्चन्द्रादि-

स्वगुणप्राकट्यार्थमेव ब्रह्मोत्पादितः, स तु विकारान् दूरीकृत्य गुणानेव प्रकटयितुं तन्नक्षत्रं गृहीतवान्, अत एवाजनस्य जन्मरहितस्य पुत्रोपि जन्मरहित एवेति ज्ञापयितुं प्रजापतये जन्म यस्य तस्य नक्षत्रमित्युक्तं “ततो वै ते सर्वां रोहानरोहंस्तद्रोहिण्यै रोहिणीत्व”मिति श्रुतेः, यद्वाजनजन्मर्क्षं जातं, तदैव सर्वगुणोपेतः कालो जात इति सम्बन्धः, अनेन नक्षत्रारम्भे जन्मेति सूचितं, तस्य नक्षत्रस्य सर्वेषां सहायवर्तिनामानुगुण्यमाह शान्तर्क्षग्रहतरकमिति, शान्तान्पन्यान्पृक्षाणि ग्रहास्ताराश्च यस्य, अश्विन्यादीनि नक्षत्राणि, आदित्यादयो ग्रहाः, अन्यानि च नक्षत्राणि ताराः, यद्यपि तेषां ज्योतिःशास्त्रे फलं नोक्तं तथाप्यस्तीति शान्तत्वमुक्तं, अनेन स्वाभाविका आनुषङ्गिकाश्च गुणा निर्दोषाः कालगता निरूपिताः ॥ १ ॥

देशत्रिविधः, अथ उपरि परितश्चेति, तत्र परितो दिश उपरि द्यौरथो भूमिः, त्रयाणां दोषाभावपूर्वकं गुणा उच्यन्ते, तत्र दिशो देवतात्मिका भूतात्मिकाश्च भवन्ति, तत्र मेघादिना दूरदर्शनलक्षणप्रसादो दिशां भवति, देवताप्रसादस्तु सर्वसाधकः, अतो ज्ञानं सर्वमेव च फलं सिध्यति तस्युभयविधदिशां प्रसाद उच्यते ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

दिशः प्रसेदुरित्यत्र देवताप्रसाद इति, ‘कर्णौ दिश’ इत्यादिवाक्याद् दिशः श्रोत्रेन्द्रियदेवतास्ताः प्रसन्नाः, सर्वमेव भगवत्सम्बन्धि श्रोष्यन्तीति तत्प्रसादः सर्वसाधक इत्यर्थः, तद् विवृण्वन्धत (३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भिर्न सम्बन्ध इति भावः, अत्रानन्तर्याथोशब्द उक्तः, टिप्पण्यां भिन्नप्रक्रमार्थ उक्तस्तत् स्वतंत्रलिखन्त्वात् पक्षान्तरमिति ज्ञेयं, भगवच्चज्ञापनार्थमिति भगवते स्वस्वरूपज्ञापनार्थमित्यर्थः, अजनस्पेति, कारणसदृशं हि कार्यं, तथा च भगवतो यथाजनप्रकारेणाविर्भावस्तथा ब्रह्मणोपीत्यर्थः, ब्रह्मणो भगवानेव कारणं, ततो जातास्तु कालादिसहकारिवशाद् विकारयुक्ता जाता इति भावः ॥ १ ॥

दिश इत्यत्र देवतात्मिका इति, श्रोत्रेन्द्रियदेवतारूपा इत्यर्थः, भूतात्मिका इति, प्राच्यादिरूपा इत्यर्थः, भूतात्मिकानां प्रसादमाहुस्तत्रेति, दिशां भूतात्मिकानामिति शेषः, देवतारूपाणामाहुर्देवतेति, सर्वेन्द्रियदेवतोपलक्षकमिदमिति ज्ञापयितुं देवतेतिसामान्यत उक्तं, भूतरूपाणां प्रसादो दूरदर्शनमात्रं भवति न तु तेन सर्वफलसिद्धिस्तद्व्यावृत्त्यर्थं तुशब्दः, सर्वसाधक इति, इन्द्रिय-

(४) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजना ।

अजनजन्मर्क्ष इत्यस्य व्याख्यानेजनस्य जन्मरहितस्येति, इह कालस्याधिदैविकस्य प्रतिष्ठायां निरूप्यमाणायामजनजन्मर्क्षपदेनापि महिमैव वक्तुमुचित इति तमाहुरजनस्य जन्मरहितस्येत्यादिना, भगवतो निर्यत्वाच्च जन्मराहित्यमतः प्रादुर्भाव एव भगवतो वाच्यः, एवमेवाजनाद् भगवतो जातस्य भगवत्पुत्रस्य विधेरपि न प्राकृतरीत्या जन्म किन्तु तस्यापि गुणावतारत्वेन प्राकट्यं, एतदेवोक्तं पुत्रोपि जन्मरहित इति, प्रादुर्भावशालीत्यर्थः, अत एव ‘गतव्यलीकैरजशङ्करादिभि’ रित्यादिषु ब्रह्मणो ह्यज इति नाम दृश्यते, अनेन तस्य गुणावतारत्वं न जीवत्वमित्युक्तं, तथा चैतादृशस्य विधेर्नक्षत्रं रोहिणी, सा सर्वनक्षत्रोत्तमेति तस्यां भगवदाविर्भावो युक्त एव, अत एव ‘ततो वै ते सर्वां रोहानरोहं’ इति तैत्तिरीयाणां ब्राह्मणे रोहिण्याः स्तुतिः प्रदर्शिता ॥ १ ॥

दिशः प्रसेदुर्गगनं निर्मलोद्गुणोदयम् ॥

मही मङ्गलभूयिष्ठपुरग्रामत्रजाकरा ॥ २ ॥

नद्यः प्रसन्नसलिला हृदा जलरुहश्रियः ॥

द्विजालिकुलसन्नादस्तवका वनराजयः ॥ ३ ॥

दिशः प्रसेदुरिति, निर्मला उद्गुणणा यत्र, वर्षाकाले मेघाः सहजास्तैः कृत्वोद्गुणानां प्रकाशो न दृश्यत इति नैर्मल्यमुच्यते, उदयेति, उदयकालेपि मेघानामभावः, उदयो दर्शनमेव वा, मही भूमिर्मङ्गलभूयिष्ठा, सर्वत्रैव विवाहपुत्रजन्माद्युत्सवास्तस्मिन् समये जायन्त इति, पुरं नगरं, ग्रामाः साधारणाः, व्रजो गवां स्थानं, आकरा रत्नाद्युत्पत्तिस्थानानि, सर्वाण्येव मङ्गलभूयिष्ठानि यस्याम् ॥ २ ॥

एवं देशकालयोरुणानुत्त्वा भौतिकानां तत्तद्भूतप्रधानानां गुणानाह, तत्र प्रथममपामाह ।

नद्यः प्रसन्नसलिला इति, यद्यप्यापो बहुविधा एकोनविंशतिभेदास्तथाप्युभयविधा एव, स्यावरा वहन्त्यो वा, अत उभयानां गुणा उच्यन्ते, नदीषु कालवशात् पङ्क्तिं जलं भवति, आधिदैविककालवशात् कालनियन्तृभगवद्देशाद् वा स निवर्तते, अतः कालनियन्तरि भगवति

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

इत्यादि, निर्मलेत्यत्र निर्मला उद्गुणणा उदये यत्रेति गङ्गादिसमाप्तोत्र बोध्यः, समासान्तरमपि बोधयन्त्युदयो दर्शनमिति, अस्मिन् पक्षे निर्मलानामुद्गुणानामुदयो यत्रेति समासः, महीत्यत्र विवाहेति, ‘सर्वेतेषां विवाहस्ये’त्यापस्तम्बस्मृतेस्तथेत्यर्थः ॥ २ ॥

नद्य इत्यत्रैकोनविंशतिभेदा इति, यद्यपि तैत्तिरीयसंहितायां “कूप्याभ्यः स्वाहे”त्यादिना “सर्वाभ्यः स्वाहे”त्यन्तेन विंशतिभेदा अपासुक्तास्तथापि “सर्वाभ्यः” इत्यन्तिमस्य पूर्वोक्तसर्वग्राहकत्वेनातिरिक्तत्वाभावमाभिप्रेत्यैकोनविंशतिभेदा इति बोध्यं, कालनियन्तुरिति सङ्कर्षणस्य, तथा च भगवद्देशो यः कालनियन्ता तस्मादित्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

जन्यज्ञानक्रियासाधक इत्यर्थः, भूतरूपाणां दूरदर्शनं प्रसाद इति स्वरूपतः प्रसाद उक्तो देवताप्रसादः फलत उक्त इति विभेदः, ज्ञानमिति, दूरदर्शनमित्यर्थः, निर्मला उद्गुणणा यत्रेत्यर्थकथनं, विप्रहस्तु निर्मलानामुद्गुणानामुदयो यत्रेति, तस्मिन् समय इति, उत्तरायणदिरूपे काले, जायन्त इति-हेतोः काले तादृशत्वस्य जातत्वान् मही मङ्गलभूयिष्ठपुरग्रामत्रजाकरा जातेत्यर्थः, अत्रापि सर्वगुणप्राकट्यादुत्तरायणत्वादिप्राकट्यात् तदाभेयानां मङ्गलानामपि प्राकट्यमिति भावः ॥ २ ॥

(४) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजना ।

दिशः प्रसेदुरित्यत्र मेघादिना दिशां दूरदर्शनलक्षणः प्रसाद इति, ननु दिशां निराकारत्वात् कथं प्रसादो ज्ञेयः को वा प्रसाद इत्याकाङ्क्षायामाहुर्दिशामित्यादि, निशीथसमये मेघबाहुल्ये निकटस्थमपि वस्तु न दृश्यते किमुत दूरस्थम् ? प्रकृते तु भगवदाविर्भावमहिम्नाधिदैविकदिशामानन्दाधिक्यजप्रकाशवशाद् दूरदिकस्थवस्तूनां सर्वेषामेव साक्षात्कारो भवति, अयमेव भौतिकदिशां प्रसादपदार्थो नाम, सर्वत्रैव विवाहपुत्रजन्मादिभ्यो जन्या य उत्सवा आनन्दास्ते जायन्ते विवाहपुत्रोत्पत्त्यादिभिर्यादृशा आनन्दास्तादृशास्तादाजायन्त इति तात्पर्यम् ॥ २ ॥ ३ ॥

ववौ वायुः सुखस्पर्शः पुण्यगन्धवहः शुचिः ॥
अग्रयश्च द्विजातीनां शान्तास्तत्र समिन्धत ॥ ४ ॥
मनांस्यासन् प्रसन्नानि साधूनामसुरद्रुहाम् ॥
जायमानेजने तस्मिन् नेदुर्दुन्दुभयो दिवि ॥ ५ ॥

समागते नद्यः प्रसन्नं सलिलं यासां तादृश्यो जाताः, दोषनिवृत्तिपूर्वकः स्वाभाविक गुण उक्तः, हृदाः स्थावराः, जलरूपाणां कमलानां श्रीर्येषु, जलस्य योयं सारांशः स कमलादिः, अतो-साधारणा गुणा अनेनोक्ताः, भूमेर्गुणान् वक्तुं गन्धस्तस्या मुख्यो गुण इति स च पुष्पादिषु प्रसिद्ध इति गन्धरसकार्यकथनपूर्वकं पुष्पादिसम्पत्तियुक्तां वनरूपां भूमिमाह द्विजालीति, द्विजाः पक्षिणः, अलयो भ्रमराः, उभयेषां कुलानि, तेषां सन्नादयुक्ताः स्तबकाः पुष्पगुच्छा यासां तादृश्यो वनराजयो वनपङ्क्तयो जाताः ॥ ३ ॥

ववौ वायुरिति, सुखस्पर्शो वायोर्गुणः, गन्धं च भूमेर्वहतीति शुभकार्यं, पुण्यं गन्धं वहतीति पुण्यगन्धवहः, शुचिर्गङ्गादिजलसम्बन्धी दोषरहितो वा, यो वा वायुः शुभसूचकः स शुचिः, अग्रयो लौकिका वैदिकाश्च, द्विजातीनामिति निषिद्धेतराः, तत्राप्यशुभकार्यस्थ-व्यावृत्त्यर्थं शान्तास्तस्मिन् समये समिन्धत सम्पद् दीप्ता जाताः, तस्मिन् समये शुभा अग्रयः पिहित्वा अपि प्रज्वलिता जाता इत्यर्थः ॥ ४ ॥

सात्त्विकाहङ्कारकार्यं मन इति भौतिकगुणसमये मनसोपि गुणा उच्यन्ते ।

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीदिग्गण्योः प्रकाशः ।

मनांसीत्यत्र भौतिकगुणसमय इति, तामसाहङ्कारकार्यगुणसमये, मनःपदमिन्द्रियाणा-मप्युपलक्षणम् ॥ ५ ॥ ६ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नद्य इत्यस्याभासे भौतिकानामिति, नदीजलादीनि पञ्चीकृतत्वाद् भौतिकान्येव न तु भूत-रूपाणि किन्तु तत्तद्गतप्रधानानीत्यर्थः, व्याख्याने कमलादिरिति, सहस्रपत्रं कमलं तदादिः सर्वेषु जलरूह इत्यर्थः, गन्धरसेति, स्तवकेषु द्विजानामपि सन्नादकथनान् मालत्यादिषु च रसमात्राभि-लाषिणां मोदासम्भवात् स्तबकपदेन मालत्यादिपुष्पाणामात्रादिपुष्पाणां च गन्धा उच्यन्ते, तथा च गन्धरूपं यत् कार्यं रसरूपं च यत् कार्यं तत्कथनपूर्वकमित्यर्थः, पुष्पगुच्छा इति, आत्रादि-पुष्पाणां मालत्यादिपुष्पाणां च गुच्छा इत्यर्थः ॥ ३ ॥ ४ ॥

मनांसीत्यत्र सात्त्विकाहङ्कारेति, तामसाहङ्कारकार्याणि भूतानि निरूपितानि, सात्त्विकाह-ङ्कारकार्यं मनोत्र निरूप्यते, राजसाहङ्कारकार्याणीन्द्रियाणि मनोनिरूपणेन निरूपितानि, एतदेवतास्तु

(४) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजना ।

अग्रयश्चेत्यत्र लौकिका वैदिकाश्चेति, लौकिकाः स्मार्ता वैदिका अपिहोत्रादिसम्बन्धिनः, निषिद्धेतरा इति, निषिद्धा असुरादिशास्त्रसिद्धदुर्कर्मसम्बन्धिनः, तेषां तु तत्समये न समिन्धन-मिति तदप्यव्यावृत्तये द्विजातिपदमितिभावः ॥ ४ ॥

जगुः किन्नरगन्धर्वास्तुष्टुबुः सिद्धचारणाः ॥
विद्याधराश्च ननृतुरप्तरोगिः समं मुदा ॥ ६ ॥
मुसुचुर्मुनयो देवाः सुमनांसि मुदान्विताः ॥
मन्दं मन्दं जलधरा जगर्जुरनुसागरम् ॥ ७ ॥

यदा सत्त्वमारूढं भवति तदा मनांसि प्रसन्नानि भवन्ति, मनसो दैत्यसम्बन्धित्वमपि वर्तते इति तन्नित्यर्थं साधूनामित्युक्तं, इदं साधुपदं दैत्यव्यतिरिक्तमात्रपरमिति ज्ञापयितुमसुर-द्रुहामित्युक्तं, साधुपदं च व्यवहारे सन्मार्गवर्तित्वाय, इयमवस्था स्थूलकालेपीति निकटकाले विशेषमाह जायमानेजने इति, अजने जायमाने दिवि दुन्दुभयो नेदुः, तस्मिन्निति तन्निकटे, यथा वसुदेवादयः शृण्वन्ति, आकाशस्य गुणा नृत्यवादित्राणि, दुन्दुभिर्गङ्गलवाद्यं, स्वयमेव नेदुर्न तु कैश्चिद् वादिताः ॥ ५ ॥

किन्नरगन्धर्वा अपि स्वत एवोल्लसितहृदया जगुः, अज्ञात्वैवेति ज्ञातव्यं, अन्यथा माहात्म्य-प्रतिपादकं न स्यात्, सिद्धाश्चारणाश्च तुष्टुबुः, अकस्मादेव स्तोत्रं तत्काले कृतवन्तः, ते हि वैतालिकप्रायाः, विद्याधरा नर्तकाः, चकाराद् विद्याधर्यश्च ननृतुः, अप्सरोभिः सम-मित्यानन्दावेशेनैव नृत्यं, न तु शास्त्रीयं, मुदानन्देन, न केनचित् प्रेरिताः, स्वत एवानन्दाविभूता अकस्मात् तस्मिन् समये स्त्रियः पुरुषाश्च ननृतुः, अनेन ये केचन यस्यां विद्यायां रतास्तेकस्मान् मुदा तत्तत् कार्यं कृतवन्त इत्यर्थः ॥ ६ ॥

(अथ च मुनयः सुष्ठु निदुष्टानि मनांसि पुरुषोत्तमसम्बन्धाभावात् समाधितो निष्कास्य तदाविभावस्थले मुसुचुर्वदुष्टुरित्यर्थः, देवास्तु पुष्पाणीत्यर्थः, अत एव पुष्पादिपदानि विहायोभ-यार्थकत्वात् सुमनःपदमुक्तं, सुमनस इतिस्त्रीलिङ्गप्रयोगाभावश्च, पुष्पवाचकस्यैव स्त्रीलिङ्ग-

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

‘दिशः प्रसेदु’रित्यत्रोपलक्षणविधया निरूपिताः, तथा चाहङ्कारत्रयकार्यमपि निरूपितं जातमित्यर्थः, सत्त्वमारूढमिति, भगवतेतिशेषः, देवक्यां देवरूपिण्यामित्यत्र देवक्याः सत्त्वरूपत्वं व्याख्यास्यते, तथा च सत्त्वं यदा भगवतारूढं भवति तदा स्वकारणे भगवदारोहान् मनांसां प्रसादो भवत्येवेत्यर्थः, दैत्यसम्बन्धित्वमिति “द्वयाह प्राजापत्या” इतिसन्दर्भे सत्त्वरूपेषु शमादिष्वसुराणामरुचेर्व्युत्पादित-त्वात् सत्त्वेन तेषां प्रसादो नेतिभावः, स्थूलकाल इति, जननात् किञ्चिदवर्षं पश्चाच्च मायाजननावधीत्यर्थः, निकटकाल इति, जननसमय इत्यर्थः, जायमान इतिवर्तमानप्रत्ययोक्तयेतिभावः, ‘यहोवाजन-जन्मर्षं’ जातं तदैव ‘सर्वगुणोपेतः कालो’ जातस्तदैव च ‘दिशः प्रसेदुर्गणं’ तथा जातमेवं मनां-स्यासन् प्रसन्नानीत्यत्र ‘यहोवै’त्यस्यान्वयः, आकाशश्चेति, आकाशप्रधानस्यान्तरिक्षलोकस्येत्यर्थः, न तु कैश्चिद् वादिता इति, किन्नरादयः केनचित् प्रेरिता न ॥५॥ अतो मुदेत्युक्तत्वात् स्वत एव जातो य आनन्दस्तेनाविभूतास्तेषां गानादिक्रिया इतिशेषः, अत्र श्लोके मुदा जगुस्तुष्टुर्ननृतुरित्युक्त्या-नन्दोद्रेकादेव गानादिकं न तु हेतुज्ञानेनेति सूचितमित्याशयेनाज्ञात्वैवेत्युक्तम् ॥ ६ ॥ अग्रिमश्लोके तु

निर्देशात्, अन्यथा शुचि स्थितानां मुनीनां नभसि स्थितैर्देवैः सह दृष्टिकर्तृत्वं कथमुपपद्येत ? मनसः पुष्पतया कथनमुष्णत्वसङ्कोचविकासोचिकसादिधर्मवत्त्वात् विरुद्धं, मुदान्विता इति, तत्रानन्दावेशलक्षण-मकरन्दसम्पत्तिः सूचिता, तदा सुमनोवृष्ट्यपेक्षया जलवृष्टिरुत्पा नाद्भुता चेति मत्वा मेघा न वृष्टुः किन्तु तत्र गर्जितं नास्तीति तावत् कार्यं कृतवन्त इत्याह मन्दं मन्दं जलधरा जगर्जुरिति, मेघानामुर्ध्वगर्जनं पूर्वोक्तवाद्यगीतादिश्रवणप्रतिबन्धकर्ता भवतीति तदभावात् मन्दं मन्दमित्युक्तं, अन्यथा तद्वैयर्थ्यापत्तेः, तथा च युगपज्जायमानान्यपि वाद्यगीतगर्जितान्यन्योन्यमिश्रितानि सर्वैर-श्रूयन्तेतिभावः, किञ्च जगर्जुरेव न तु वृष्टुः, यतो जलधरा न तु जलमुचः, अत्राय-माशयः, मेघास्तु भगवत्प्राकट्यात् पूर्वं लोके नीलरूपमश्लक्ष्यं मत्वा स्वस्य तादृशत्वेन तदभावात् जलमुचो जाताः, इदानीं स्वसारूप्यमङ्गीकृत्य भगवान् प्रकट इति कवयोपे स्वस्योपमां दास्यन्ति तेन स्वजन्मसाफल्यं भविष्यतीति हर्षवशादात्मनो नीलरूपस्यैवाभीष्टत्वेन तद्धेतुभूतं च जलधारणं, अन्यथा शुभ्रता स्यात्, अतो जलधरा जाताः, यद्यपि मरुतेन्दीवरादीनामपि सारूप्यमस्ति तथापि स्वस्य विशुत्सहभावात् कामिनीतनुकनकलालङ्करणदशायां द्वैरूप्येपि सादृश्यमधिकमिति च जलधरपदेन सूचितं, सजलमेघानामेव तद्विस्तहभावदर्शनात्, अपि च समुद्रः स्वगाम्भीर्यगुणं प्रथुरङ्गीकृतवानितिगर्वेण गर्जति तस्य तं गर्वमपहन्तुं धर्मापेक्षया स्वरूपसादृश्यं स्वस्याधिकमिति ज्ञापयितुमनुसागरमित्युक्तं, देवा ज्ञात्वैव पुष्पवृष्टिं मुमुक्षुर्मुनयश्च, शब्दबला मुनयः, अर्थबला देवाः, उभये प्रामाणिकाः, स्वसेवामभिज्ञतां च ज्ञापयितुं शुभसूचनार्थं सुमनांसि पुष्पाणि हर्षेणान्विता मुमुक्षुः, सर्वथा मेघानामभावे विपरीतः कालधर्मोऽभूत् इति तेषामपि कार्यमाह जलधरा मन्दं मन्दं सागरनिकटे जगर्जुः ॥ ७ ॥

एवं देशकालयोस्तत्रत्यानामृतोश्च गुणानुक्त्वा रात्र्यास्तन्मुहूर्तस्य च गुणानाह निशीथ इति ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मुमुक्षुरित्यत्र मुनीनां देवानां भगवत्प्राकट्यज्ञाने हेतुमाहुः शब्दबला इत्यादि, शब्दस्य श्रुतेरर्थस्य भगवत्त्व बलं येषां तेन तथा, अतो ज्ञानात् तथा कृतवन्त इत्यर्थः ॥ ७ ॥

(३) श्रीमद्भोक्त्वामिवलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मुदान्विता इत्युक्तं न तु क्रियायां मुदः करणत्वमतो हेतुज्ञानं सूचितमित्याशयेनाहुर्देवा ज्ञात्वैवेति, गानादिकं रसोद्रेकात् स्वतोपि जायते पुष्पवृष्टिस्तु हेतुज्ञानं विना न जायत इतिभावः, पुष्पवृष्टिमिति, वृष्टिर्धारा, पञ्चविंशोऽप्ये “ नृष्टुर्वृष्टुस्तुष्टुष्टाः पुष्पवर्षाणि पार्थिवे ”तिवाक्यात्, तथा च पुष्पधारा मुमुक्षुरित्यर्थः, देवानामूर्ध्वस्थितानां सुमनोविमोको वृष्टिप्रकारेणैव सम्भवतीत्यर्थापत्तिलभ्यं वृष्टिरूपं प्रकारं बोधयितुमेवमुक्तं, शब्दबला इति, शब्देन बलं येषां, स्वाध्यायबला इत्यर्थः, अर्थबला इति, मन्त्रार्थरूपान् देवान् ज्ञात्वा तैर्मन्त्रैर्विद्वान् तादृशहविर्भोगेन देवाः पुष्टा भवन्तीत्यर्थेन प्रतिपाद्ययोगेन बलं येषां तादृशा इत्यर्थः, अत उभयेपि प्रामाणिकाः, प्रमाणं वेदस्तत्सम्बन्धिनः, तदुपजीवका इत्यर्थः, तथा च पूर्वश्लोकेषु रूपलीलासम्बन्धिनां गुणा उक्ता अत्र नामलीलासम्बन्धिनां गुणा उक्ता उत्तरार्धे दोषाभाव उक्त इति सप्तभिः श्लोकैः रूपनामव्यवस्थोक्तेति सूचितं, स्वसेवामित्युभयमभयोरन्वेति ॥ ७ ॥ तत्रत्यानामिति, सूतानां देवादीनां चेत्यर्थः, मन्दं मन्दमित्यर्थेनर्तोऽगुण उक्तः, रात्र्या इति,

१. नेवा । २. तां भज । ३. रात्रेरिति प्रकाशपाठः प्रतिभाति ।

निशीथे तमउद्भूते जायमाने जनार्दने ॥

देवक्यां विष्णुरूपिण्यां विष्णुः सर्वगुहाशयः ॥ ८ ॥

आविरासीद् यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कलः ॥ ८ ॥

अर्धरात्रं निशीथं पञ्चचत्वारिंशत्षट्चत्वारिंशद्घटिकाद्वयं, तस्य दोषाभावः, तमउद्भूत इति, तम उद्भूतं, ऊर्ध्वं भूतं निवृत्तं यस्मिन्, यो हि निर्गच्छति स ऊर्ध्वो भवति, जायमाने जनार्दने सतीति गुणा उक्ताः, यावता गुणेन जनानामविद्यामर्दयतीति सर्वाविद्यानाशकः प्रादुर्भवति तादृशगुणवान् निशीथ इत्यर्थः, भगवज्जननस्य मूलभूतगुणानां प्राकट्ये भौतिकानां च प्राकट्ये निमित्तत्वं वक्तुं ‘जायमानेजन’ इति मध्ये निरूपितं, अजनत्वात् कालनिमित्तत्वं किन्तु कालस्य तादृशगुणवत्त्वेजन एव मध्ये निमित्तं, अन्ते च पुनर्जायमाने जनार्दने इति सर्वाविद्यानाशनार्थं प्रादुर्भावे सर्वगता गुणाः प्रकटीभवन्तीति प्रकटीभावे हेतुरुक्तः, एवं सन्दर्भे भगवतोवतारत्रयमप्युक्तं, सर्वधर्मसंरक्षकोनिरुद्धः सर्वसुक्तिदाताज्ञाननिवृत्तिद्वारा सङ्कर्षणो

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

निशीथ इत्यत्र रात्रेस्तन्मुहूर्तस्य चेति, निशीथशब्दस्याधरात्रवाचकत्वात् तेनैवार्थबलात् रात्रेरपि प्राप्तेस्तथेत्यर्थः, सिंहाके निशीथ इदानीं षट्चत्वारिंशत्सप्तचत्वारिंशद्घटिकाद्वयात्मको भवतीति तद्व्यावृत्त्यर्थं विवक्षितं प्रादुर्भावसमयं निश्चेतुमाहुः पञ्चचत्वारिंशत्षट्चत्वारिंशद्घटिकाद्वयमिति, ईदृशस्तु निशीथो विषुवदिन एकस्मिन् भवति पञ्चमस्कन्धीयाद् ‘यदा मेघतुलयोर्वर्तते तदाहो-रात्राणि समानानि भवन्ती’तिवाक्यात् ज्योतिःशास्त्राच्च निशीथे, तदग्रे तु प्रत्यहं पलद्वयं रात्रेर्दिनस्य च वृद्धिहासौ, एवं सति यदत्रैवमुक्तं तत्रायमर्थः, द्वापरस्य ‘पञ्चविंशाधिकं शरच्छतावशेषे भगवत्प्रादुर्भाव इत्येकादशस्कन्धीयाच् ‘छरच्छतं व्यतीयाय पञ्चविंशाधिकं विभो’ इतिब्रह्मवाक्यान् निशीथे, तत्र च गणितविचारे स्फुटोक्तैः ४१९१०११, गतिः ५८८, अयनांशाः २४३२१२०, मधुपुर्यां पलभ्रमा, ८५, चरखण्डानि ६०४८१२०, चरखण्डानि ३२, दिनमानं ३१४, रात्रिमानं २८५६, रात्र्या अर्धं १४२८, निशीथः ४५३२, एवं सति तत्राष्टादोधिकोऽभ्युपेयः, उक्तरीत्या स्पष्टैकेपि सति ४१९१०११, एतादृशस्य सूर्यस्य तदैव सिद्धेरिति, एतावान् भवति तत्राष्टम्याः प्रान्तभागै इति तत्र चन्द्रप्रकाशश्लेषो द्वात्रिंशत्पलेभ्यः पूर्वं भवति, चन्द्रप्रकाशस्य क्षितिजसंयोगे तमसो निवृत्ते, तदेवाभिप्रेत्य मूले तम-उद्भूत इत्युक्तं, भगवत्प्राकट्यं तु तावत्कालोत्तरं निशीथारम्भसमये चन्द्रोदयसमकाले, तदेवाग्रिमश्लोके प्राच्यां दिशीन्दुरिवेतिदृष्टान्तेन सूचयिष्यते, अतो द्वात्रिंशत्पलान्यनादृत्य यत् पञ्चचत्वारिंशेत्यादि-कथनं तत् प्रकाशस्यायेन दोषनिवृत्तिबोधनार्थमिति न कोपि विरोधः, नतु ‘जायमानेजन’ इत्यनेनैव गुणनिस्वर्णसिद्धिरिति जायमाने जनार्दने इत्यस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुर्भगवज्जननस्ये-

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

एवं सन्दर्भे इति, मूले ‘जायमानेजने तस्मिन्’त्रित्यनेनानिरुद्ध उक्तः, “ मनांस्यासन् प्रसन्नानि साधूनामसुहृद्वा ”मित्यनेन रक्षाकार्यस्योक्तत्वात्, जायमाने जनार्दने इत्यनेन जनामविद्या-मर्दयतीतिव्युत्पत्त्याज्ञानप्रलयकर्ता सङ्कर्षणो निरूपितः, प्रलयस्य सङ्कर्षणकार्यत्वात्, तत् इहाविद्या-

१. व ।

देवक्यां प्रद्युम्नो नन्दगृहे वासुदेव इति सर्वरूपेणाप्याविर्भूतो भगवानित्युक्तं, निमित्तत्वं च भगवत् एव दोषाभावे गुणप्राकट्ये च, ननु तादृशोपि कालः सहजः कश्चिदस्तीत्येकमेव चेत् निमित्तमुच्येत तस्मिन् समयेन्योप्युत्पन्नो भगवत्सदृशः स्यात्, अतो भगवत्प्रादुर्भाव एव गुणप्राकट्ये निमित्तं भगवत्प्रादुर्भावार्थमेव गुणप्राकट्यं चेति निरूपितं, एवं सर्वांशो भगवान् प्रादुर्भूत इत्याह देवक्यामिति, देवक्यां विष्णुः प्रादुरासीत्, देवानां समूहो देवकी, सम्पूर्णं देवसमूहं पूर्णसत्त्वं भवति, तच्च सत्त्वं भगवदाविर्भाव आधारत्वेन निमित्तं भवति यथाश्रावणः, न

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तादृङ्निशीथवस्त्रं रात्र्या गुणः, गुणा उक्ता इति, जनादेने जायमाने सति तमउद्भूते निशीथे सति देवक्यां विष्णुः प्रादुरासीदित्यन्वयः, तथा च सङ्कर्षणप्राकट्यस्य तमोनिवृत्तौ हेतुत्वोक्त्या तत्राकट्ययोग्या गुणा निशीथ उक्ता इत्यर्थः, मूलभूतेति, काले स्थितानां मूलभूतस्य भगवतो गुणानामित्यर्थः, भौतिकानामिति, नद्यादिगुणानामित्यर्थः, कालनिमित्तत्वमिति, कालो निमित्तं यस्य तादृशत्वमित्यर्थः, 'जायमानेजन' इत्यत्रानिरुद्धप्राकट्यं, तद् व्युत्पादयन्ति सर्वधर्मैति, 'अनुसागर'-मित्यन्तैः सप्तभिः श्लोकैर्धर्मश्लोकेति तन्मध्ये कथंचननिरुद्धस्यैवोचितमितिभावः, जायमाने जनादेने इत्यत्र सङ्कर्षण उक्तस्तद् व्युत्पादयन्ति सर्वमुक्तोति, इदं वासुदेवकार्यमित्याशङ्क्याहुरज्ञानेति, तस्य साक्षान्भोक्षदातृत्वमस्य परम्परयेतिविभेदः, तथा च जनादेनेपदादयं सङ्कर्षण इतिभावः, देवक्यामिति, देवक्यां विष्णुरूपिण्यामितिश्लोक इत्यर्थः, पुरुषोत्तमस्तुक्त एव, परं व्यूहत्रयमध्ये द्वयं पूर्वमुक्तं देवक्यामितिश्लोके तृतीयोप्युक्तो न तु वासुदेव एव, तदाभासे तथा वक्ष्यमाणत्वात्, पुरुषोत्तमप्राकट्यमपि कारिकयोपसंहारे वदित्यन्ति, तथा च व्यूहत्रयविशिष्टपुरुषोत्तमप्राकट्यं देवक्यामितिश्लोके निरूपितमित्यर्थः, सर्वरूपेणेति, चतुर्व्यूहरूपेण सह भगवान् पुरुषोत्तम आविर्भूतोत्रावतार इतिशेषः, न लघुनैव, वासुदेवाविर्भावस्य नवम्यां निर्धारितत्वात्, अत एव "तमद्भुत" इत्यत्र "मधुसूदनो माधवश्चे"ति कारिकाव्याख्याने 'सङ्कर्षणानिरुद्धप्रद्युम्नरूपताप्युक्ते'ति व्यूहत्रयमेव निरूपितं, टिप्पण्यां 'चतुर्भुज'पदव्याख्याने कार्यचतुष्टयमुक्तं, कार्यं तु चतुर्णामपि मधुरायामेवादौ प्रकटमिति प्रागुक्तमेव, यद्यप्यत्रावतारे नारायणः कृष्णकेशश्चास्ति तथापि नारायणो निरुद्धांशः कृष्णकेशः सङ्कर्षणांश इति व्यूहनिरूपणेनैव तौ निरूपितौ जातावितिभावः, देवक्यामित्यस्याभासे सर्वांशो भगवानिति, सर्वं त्रयोपि व्यूहा अंशा यस्मिंस्तादृशो व्यूहत्रयविशिष्टो भगवान् पुरुषोत्तम इत्यर्थः, व्याख्याने देवानां समूह इति, 'देवकी सर्वदेवते'तिव्याख्यानात् सर्वदेवसात्रिष्याद् देवसमूहरूपमेव सम्पन्नमित्यर्थः, न त्वयं विग्रहः, सत्त्वं भगवत्स्थितावंशावतारत्वं स्यादित्याशङ्क्याहुराधारत्वेनेति, अयं भावः, अंशावतारे विग्रहः सत्त्वं, तत्र भगवदाविर्भावोयोगोलके वह्निरिवेति साधनाप्याये

(४) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजन ।

कार्यरूपाज्ञानप्रलयः सङ्कर्षणकार्यं, 'य एष एवमनुश्रुतो ध्यायमानो मुमुक्षुणामनादिकालकर्मवासनाश्रयितमविद्यामयं हृदयग्रन्थि सत्त्वरजसामोमयमन्तर्हृदयं गत आशु निर्भिनत्ती'तिपञ्चमस्कन्धवाक्यात्, देवक्यां विष्णुरूपिण्यामित्यनेन विष्णो रूपं विद्यते यस्यामिति व्युत्पत्त्या प्रद्युम्न उक्तः, प्रद्युम्नस्य वसुदेवमनस्थाविष्टस्य पूर्वोक्तेनालौकिकप्रकारेण देवक्यां समागमनात्, "दधार सर्वात्मकमात्मभूतं काष्ठा यथानन्दकरं मतस्त" इतिवाक्यात्, विष्णुः सर्वगुहाशय आविरासीदित्यनेन स्रष्टाद् भगवान्

केवलमव्यापाराविष्टा निमित्तमरगिरपि भवतीति मयनस्थानीयं किञ्चिन् निरूपणीयं, तदाह विष्णुरूपिण्यामिति, विष्णो रूपमस्यामस्तीति विष्णुरूपिणी, भगवद्रूपमेव तत्र विद्यमानं भगवन्तं प्रकटीकृतवन् न तु प्रयत्नः प्रसूतिवातादिर्वा तत्र निमित्तमिति तन्निराकरणार्थमुक्तमिदमेव रूपमिति सिद्धान्तः, देवक्यां विद्यमान आधिदैविक इति केचित्, तदा विष्णुरूपायामित्यर्थो भवति, पाठान्तरेपि देवो विष्णुरेव, विष्णुर्व्यापकः पुरुषोत्तमो यो वेदान्ते 'ब्रह्म'शब्देनोच्यते, तस्य सर्वत्रैव विद्यमानत्वात् प्रादुर्भावो भाक्तइत्याशङ्क्य सर्वव्यापकत्वेपि यः सर्वान्तरः सर्वान्तर्यामी सोन्तःस्थितो वहिरागत इति वक्तुं सर्वेषां गुहा हृदयाकाशं तस्मिन्नासमन्ताच्छेतेषितिष्ठतीति गुहाशय इत्युक्तं, अनेन सर्वेषां भजनार्थं स्वयं हृदि स्थित्वा तत्पराः कृतार्था भविष्यन्तीति ज्ञापयितुं वेदांश्चकार स इदानीमत्रैव प्रकटीभूत इति न पूर्वप्रक्रियातः परमुपयुज्यते किन्त्वयमेव

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणेतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्यारभ्य हेतुरुक्त इत्यन्तं, तथा च कालः पूर्वमुपक्रान्तः सर्वत्र च हेतुत्वेन प्रसिद्ध इति प्रकृतेपि स एव निमित्तत्वेन सम्भाव्यत इति तद्व्युदासाय 'जायमानेजन' इत्युक्तं प्रादुर्भावस्य निमित्तत्वाय च जायमाने जनादेने इत्युक्तमितिभावः, ननु नेदं युक्तं देवक्यामितिपद्येनैव चारितार्थ्यादित्याशङ्क्यामस्याप्याशयं सूक्ष्मेक्षिकयाहुरेवं सन्दर्भ इत्यादि, त्रयमपीति, अपिशब्दः प्रासङ्गिकत्वं सूचयति, पुरुषोत्तमस्यैव प्रकरणित्वात्, तत् स्पष्टीकुर्वन्ति सर्वेत्यादि, तत्र 'जायमानेजन' इत्यस्य गुणाविर्भावोक्तिमध्ये निरूपणाद् धर्मरक्षकता स्पष्टेति तेनानिरुद्धावतारो जायमाने जनादेने इत्यविद्यारूपाज्ञाननिवर्तकत्वेन सङ्कर्षणावतारो देवक्यामित्यनेन च प्रद्युम्नः पित्रोः सुखदानाद् विष्णुरूपिण्यामिति वक्ष्यमाणाच्च, यः पुनर्विभूव प्राकृतः शिशुरित्यनेनोक्तः स तु वासुदेवो नन्दगृहे प्रादुर्भावात् पूर्वमत्र जात इति "प्रागयं वसुदेवस्य क्वचिज् जातस्तत्वात्मज" इति गर्गवाक्यादवसीयते, अतो हेतोः सर्वरूपेणाप्याविर्भूतो भगवानिति, एतत् तृतीयाध्यायरूपे सन्दर्भ उक्तमित्यर्थः, ननु तादृशगुणाधारादौ कालस्य निमित्तत्वेङ्गीकृते को वा दोष इत्यपेक्षायामाहुर्निमित्तत्वमित्यादि, एकमिति, कालात्मकं, निरूपितमिति, वारद्वयं 'जायमान' इत्यादिकथनेन निरूपितमित्यर्थः, न चास्त्वेवं तथापि सङ्गुच्चारितैर् 'जना'दिपदैः

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

गुणोपसंहारचरणे निरूपितं, अत्र तु प्राकट्यार्थमाधारत्वेन तदपेक्षा न तु प्राकट्यानन्तरमपि सत्त्वव्यवधानेन स्थितिरिति, अत एवारणित्वात्तमाहुर्गृथेति, यथाप्रिप्राकट्येरेणनिमित्तमाधारत्वेन तथेत्यर्थः, मयनस्थानीयमिति, व्यापारसम्पादकमयनदण्डस्थानीयमित्यर्थः, विष्णुरूपिण्यामित्यत्रोक्तं रूपं विचारयन्तीदमेवेति, प्रादुर्भूतं रूपमेव तदिति मुख्यः पक्षः, गौणं पक्षमाहुर्देवक्यामिति, अस्य गौणत्वे हेतुमाहुस्तदेति, आधिदैविकदेवक्यां सत्त्वरूपायां हि प्रादुर्भावः, तथा च देवक्याधिदैविकरूपस्य विष्णोस्तु सा स्वरूपभूतैव न त्वधिकरणमंतो विष्णुरूपिण्यामित्यत्र मत्वर्थीयेनिप्रत्ययस्यार्थोसङ्गतो भवेदितिभावः, भाक्त इति भक्तिर्भोगोश्च इतियावत्, तथा चांशतः सिद्धो भवेदित्यर्थः, सर्वान्तर इति, 'अन्नमया'दीनां चतुर्णामन्तरस्तेषामन्तर्यामी च 'पुरुषविध'त्वसम्पादक 'आनन्दमय' इत्यर्थः, हृदयाकाश-

(४) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजन ।

पुरुषोत्तम उक्तः, एवं व्यूहसहितपुरुषोत्तमाविर्भावो मधुरायाम् बोध्यः, अत एव दिशीन्दुरिव पुष्कल इति पूर्णचन्द्रो दृष्टान्तीकृतः, न "न्वय सर्वगुणोपेतः काल" इत्युपक्रम्य "निशीथे तमउद्भूते जायमान"

बहिः सेव्य इति निरूपितं, प्रादुरासीत् प्रादुर्भूतो जातः, अकस्मात् प्रकटः, अन्तरनुभूयमानो वहिर्दृष्टः, न तु कश्चन व्यापारो देवक्यास्तत्र जातो 'निमित्तभूतोपि ज्ञानं सावधानता वा, स सम्पूर्ण एतानन्दमय इति निरूपयितुमाधारप्रकटीभूतयोर्दृष्टान्तमाह यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिवेति,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

कथमर्थद्वयबोध इति शङ्क्यं, सृष्टुञ्चारितादप्य'जना'दिशब्दादर्थमर्यादया छिद्रेतरत्ववदवतारत्रयबोधस्यापि सुखेन सम्भवात्, ननु पूर्वाध्याये पुरुषोत्तमप्रादुर्भावस्य नन्दगृहे समर्थितत्वात् नन्दगृहे वासुदेवपदस्य व्यूहसाधारणस्य कथने किं प्रयोजनमिति चेदुच्यते, वासुदेवव्यूहस्य नान्तर्यकत्वज्ञापनायेति जानीहि, वक्ष्यन्ति च पञ्चमाध्याये 'वासुदेवोत्रैवाविर्भूत इतिसिद्धान्त'इति, द्वितीयस्कन्धे विमर्शाध्याये 'भूमिः सुरेतर'त्यस्य व्याख्याने चोक्तमेकमेव चरित्रं मोक्षभक्ती निरूपयती'ति, तेन पुरुषोत्तमवासुदेवयोरापिदेविकाध्यायिकवत् तत्तत्कार्यकरणदेव व्यपदेशभेदे इत्यभिप्रेत्यैव 'शुद्धसत्त्व आविर्भूतः पुरुषोत्तम एव वासुदेव' इति 'वसति जगदस्मिन्निति वासुदेवः क्रीडावान् स चासौ देवश्च 'सर्वतःपाणिपादान्त'मितिवक्तव्योक्तवर्मवा'निति च द्वेषापि सायप्रदायिकानां व्याख्यानं सङ्गच्छते, देवक्यामित्यत्र ननु नन्दगृहे वासुदेवश्चेत् तर्हि नेति वक्तव्यं तथा सति कथं सर्वशेन प्रादुर्भाव इत्याकाङ्क्षायामाहुः सम्पूर्ण इत्यादि, तथा च निबन्धे 'प्रथमे वासुदेवोभू'दितिकथनात् तद्द्वारात्रापि तदागमनेन वासुदेवाविर्भावोदसि सर्वशेनाविर्भाव इत्यर्थः, ननुभयत्र वासुदेवाविर्भावस्य किं प्रयोजनमत आहुर्न केवलमित्यादि, इदमिति, वासुदेवाख्यं, तथा च पुरुषोत्तमस्याक्षर एवावि-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मिति, 'गुहायां परमे व्योमनि'त्यत्रोक्ता गृहेत्यर्थः, तत्र 'निहितो' व्यापिवैकुण्ठस्थित एव समागत इतिभावः, अनेनेति, सर्वेषां भजनसिद्धयर्थं स्वयं हृदि स्थित्वा तत्परा वेदपराः कृतार्थो भविष्यन्तीति ज्ञापयितुं वेदांश्चकार, इयं सर्वदा व्यवस्थितिः, इदानीं सोत्रैव प्रकट इति हेतोः पूर्वप्रक्रिया नोपयुज्यते किन्त्वयमेव बहिः सेव्य इत्यनेन गुहाशयस्य प्राकट्यकथनेन निरूपितमित्यन्वयः, अन्तरनुभूयमान इति, भजनार्थं स्वयं हृदि स्थित्वेत्यनेन भक्तहृदयस्थितेरुक्तत्वाद् भक्त्या देवक्या अन्तरनुभूयमान इत्यर्थः, न खिति, जनननिमित्तभूतस्तु जननाभावादेव न जातः, अनिमित्तभूतोपि ज्ञानरूपो व्यापारोवधारणार्थं मनसस्तदेकरता सावधानता विनयेन स्थितिस्तादृशोपि व्यापारो न जात इत्यर्थः, सम्पूर्ण एवेति, प्रियमोदप्रमोदानन्दसुक्तो न तु कश्चिदप्यंशं विहायानन्दमयः प्रकट इतिशेषः, यथा प्राच्यां दिशीत्येतावत्प्रतीकेनाधारदृष्टान्तः;

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

इत्युक्त्वा "विरासीद् यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कल" इत्यनेन निशीथकालाधिकरणकं भगवज्जन्मेति शुक्रेनोक्तं, एवं सति कालाधीनत्वप्रतीतिर्भगवति कथं तदतीतत्वं? किञ्च "मनांस्यासन् प्रसन्नानि साधूनां" मित्यनेनासुरद्विभनःप्रसाद उक्तस्तस्य चासुरनाशजन्यत्वात् तदर्थं कृष्णाविर्भाव इति प्रतीयते, तच्च विरुद्धं, भूभारनाशस्य व्यूहकार्यत्वेन मूलरूपाविर्भावे प्रयोजनान्तरस्यैव वक्तुमुचितत्वात् जन्मप्रकरणम्भे तथाव्यवस्थापनाच्च, अन्यच्चा "विरासीद् यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिव पुष्कल" इत्यत्र पुष्कल-

सर्वोपास्या प्राची दिक् सर्वदेवतामयी, साय्यागमने मार्गमात्रं न तु जनने, इन्दुरयुतमयः, 'इदि परमैश्वर्य' इति परमैश्वर्ययुक्त आनन्दमयः, स प्राच्यां दिशि प्रथमं पूर्ण एव दृश्यते खण्डास्तु मध्ये प्रान्ते, उच्चैश्च खण्डोपि प्राच्यां दृश्यत इति तद्व्यावृत्त्यर्थमाह पुष्कल इति पूर्णः, पुष्कलशब्देन पुष्टोप्युक्तः, तेन निष्कलङ्को निरूपितः, कलङ्कस्यैव क्षयहेतुत्वात्, तयोक्तरीत्या प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुरित्येको दृष्टान्तः, नन्वानकदुन्दुभैः पत्नीषु बहीषु सतीषु देवक्यामेवाविर्भावे को हेतुरितिशङ्कानिरासाय यथा प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुरिति द्वितीयो दृष्टान्तः, अत्र प्राच्यादिपदानामावृत्तिर्ज्ञेया, एवं सति पूर्णेन्दुप्राकट्यस्थानं प्राच्येव तथा पूर्णशक्तेः पुरुषोत्तमस्य प्राकट्यस्थानं देवक्येवेति तथेत्यर्थः, अतः सर्वकलापूर्णो भगवान् सच्चिदानन्दविग्रहोऽकस्मादग्रे प्रादुर्भूत उपविष्टयोस्तयोर्देवकीचसुदेवयोः सतोः, अत एव तयोराश्रयं वर्णनं च सङ्गच्छते ।

दासीनां सर्वरक्षार्थं निमित्तीकृत्य तादृशम् । प्रादुर्भूतो मम स्वामी नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्ववत् ॥१॥८॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भावो न तु गुणसंसर्ग इति तदभावार्थमत्रापि वासुदेवाविर्भावाङ्गीकरणमित्यर्थः, सत्त्वगुणभिमानीव्युदासायाहुर्विष्णुर्न्यापक इत्यादि, सर्वान्तर इति, अनेन स्वतोनाविर्भावोपपत्तिरुक्तान्तर्यामिव्युदासाय कृतः, स्वत आविर्भावे स्वभावहानिप्रसङ्गादन्तर्यामिणः प्रतिशरीरं मित्रत्वाच्चेति, दृष्टान्तसिद्धमर्थं व्याकुर्वन्ति सर्वेत्यादि, तथा च प्राचीदृष्टान्तेन श्रीदेवक्या आविर्भावप्रयोजकत्वमात्रं न तु मानुषज्जननीत्वं द्योतितं, इन्दुपदेन च परमैश्वर्ययोगात् पूर्णत्वं द्योतितं, तर्हि दृष्टान्तेन कथं तत्सिद्धिरित्यत आहुः स इत्यादि, स इन्दुः प्राच्यां दिशि प्रथमं पौर्णमास्यां षोडशकलत्वदशायां पूर्वं पूर्ण एव दृश्यते, तथा च प्राचीपदेन्दुपदयोः समभिव्याहाराद् दृष्टान्तेपि तत्सिद्धिरित्यर्थः, नन्वेवं दृष्टान्तेनैव पूर्णत्वसिद्धौ पुष्कलपदस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुर्नैव इत्यादि, तथा च कृष्णद्वितीयादावुच्चैःखण्डस्यापि प्राच्यां दर्शनात् तद्व्यावृत्त्यर्थं पुष्कलपदमिति तत्समभिव्याहृतदृष्टान्तादेव पूर्णत्वसिद्धिरित्यर्थः, अत्र दृष्टान्तबोधकयोर्यथैवपदयोः सत्त्वात् पुष्कलपदस्यार्थान्तरमभिप्रेत्यैतद् द्विधा व्याकुर्वन्ति पुष्कल-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इन्दुरिवेतिप्रतीकेन प्रकटीभूतदृष्टान्तः, प्रथमं दृश्यत इति, प्राच्या दिशः प्रथमभाग इत्यर्थः, प्रान्त इति, पश्चिमदिशीत्यर्थः, उच्चैश्चेति, कृष्णपक्षद्वितीयादिष्वपि प्राच्यां दिशि दृश्यते परन्तु तस्योच्चैः खण्डोपि दृश्यतेतः प्राच्यां दिशि दर्शनमात्रेण पूर्णत्वं नायातीतिभावः, प्राच्यादिपदानामिति, यथेवेतिपदद्वयस्य विद्यमानत्वादेवं व्याख्यायते, प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुरितिचतुर्णां पदानामावृत्तिः, यथा प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुस्तथा देवक्यामित्याधारे दृष्टान्तः, प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुरिव विष्णुः प्रादुरासीदिति प्रकटीभूते दृष्टान्तः, अत इति, पुष्कलेन्दुदृष्टान्तकथनादित्यर्थः, श्लोकार्थकारिकायां विशदयन्ति दासीनामिति, भक्तानां, सर्वस्य सङ्गातस्य रक्षणार्थं, तादृशं देवकीनिष्ठं सत्त्वं,

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

पदेन पूर्णत्वोक्त्या पूर्णस्य परब्रह्मणः सर्वव्यवहारविषयत्वरूपः प्रादुर्भावो दुरुपपादः, "अदृश्यमप्राह्यं" "न चक्षुषा गृह्यते," "पराधि खा"नीत्यादिश्रुतिव्याकोपात्, एवमाद्यङ्गानयं परिहर्तुं श्रीमदाचार्यवर्याः कारिकां पठन्ति दासीनां सर्वरक्षार्थमित्यादिना, अयमर्थः, मथुरायां व्यूहसाहित्येन पुरुषोत्तममावि-

(१) श्रीमधुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्ववदिति, वाच्युपनिषद्द्रायामित्यर्थः, 'यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह,' 'अदृश्यमग्राहं,' 'न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोयमग्निः,' 'न चक्षुषा दृश्यते नेत वाचे'त्यादिविरोधः प्राकट्यकथन आपतति, स च 'कश्चिद् धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत्,' 'ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमान' इत्यादिश्रुतिभिर्भगवदिच्छया भगवान् दृश्य इन्द्रियसामर्थ्येनादृश्य इति श्रुत्योस्तात्पर्यनिरूपणेन निरस्यत इति प्राकट्यात् पूर्वमविरोधो यथा तथा प्राकट्यानन्तरमपीति न काचिच्चिन्तेत्यर्थः ॥ ८ ॥

(२) श्रीगुरुवोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

शब्देनेत्यादि नन्वित्यादि च, अत्रेति, एवं व्याख्यानं, एवं सतीति, दृष्टान्तद्वयेङ्गीकृते सति, इति तथेत्यर्थ इति, एवंबोधनार्थं दृष्टान्तद्वयमुक्तमित्यर्थः, सिद्धमाहुरत इत्यादि, एतमर्थमुपपत्त्या दृढीकुर्वन्त्यत एवेत्यादि, प्रादुर्भाव आपतितं श्रुतिविरोधं कारिकया परिहरन्ति दासीनामित्यादि, अर्थस्तु, दास्यो वक्ष्यमाणा अङ्गीकार्याः, तासां सर्वपुस्वार्थरक्षानिमित्तं तादृशं स्वसमानाकारं वासुदेवमत्युक्तं भक्तदुःखं वा, निमित्तीकृत्य स्वाविभावे प्रयोजकं कृत्वा, मम स्वामी पुरुषोत्तमः प्रादुर्भूत इति, शेषं तु टिप्पण्यां व्याख्यातं वाचीत्यादिना, 'अयं टिप्पण्योक्तोर्थः साधनाध्यायद्वितीयपादेरूपवदधिकरणस्य द्वितीये 'प्रकाशवचनैवैयर्थ्यो'दितिसूत्रे स्फुटः, तत्र हि 'यथा सौरः प्रकाशो व्यवहार्यो व्यवहार्यश्च न हि स्वतः सम्पादयितुं शक्यते स्थापयितुं वा, आगते तु सूर्ये मेघाद्यभावे च साश्रिष्यमात्रेण व्यवहारः कर्तुं शक्यते तथा लौकिकवाङ्मनोभिर्न शक्यते व्यवहर्तुमीश्वरसन्निधाने तु शक्यत इतिद्वयमाह श्रुतिः, कुत एतदवगम्यते ? तत्राह 'अवैयर्थ्यात्,' अन्यथा शास्त्रं व्यर्थं स्या'दित्येवंप्रतिपादनात् ॥ ८ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

निमित्तीकृत्य स्वरूपतोनिमित्तमपि मथनस्थानीयेन रूपेण व्यापाराविष्टत्वसम्पादनादाधारत्वेन निमित्तं कृत्वा, मम स्वामी पुरुषोत्तमः प्रादुर्भूतः, पूर्वं ब्रह्मण्यप्राकट्यं देवक्यां विवृतमिति तावदेव भविष्यतीतिशङ्का स्यादत उपसंहारे पुरुषोत्तमप्राकट्यमुक्तमिति ज्ञेयं, गुहाशयपदस्य तात्पर्यमाद्यचरणेनोक्तं, पूर्वं भक्तानां देहेन्द्रियादिरक्षामन्नमयादिरूपैरकरोत्, तद् विवृतमानन्दमयाधिकरणे, अधुना तु स्वयमानन्दमयरूपेणैव तथा रक्षां कर्तुमित्यर्थः ॥ ८ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

देवक्यामित्यत्र दासीनामिति, भक्तानां सर्वरक्षार्थं तादृशं देवकीनिष्ठं निमित्तीकृत्य मम स्वामी पुरुषोत्तमः प्रादुर्भूतः, नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्ववदिति, वाच्युपनिषद्द्रायामित्यर्थः, 'अदृश्यमग्राहं'मित्यादिश्रुतिविरोधः प्राकट्यकथन आपतति स च विरोधः 'कश्चिद् धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षते'त्यादिश्रुतिभिर्भगवदिच्छया भगवान् दृश्य इन्द्रियसामर्थ्येनादृश्य इति द्विविधश्रुतित्वात्पर्यनिरूपणेन निरस्यत इति प्राकट्यात् पूर्वमविरोधो यथा तथा प्राकट्यानन्तरमपीति न काचिच्चिन्तेत्यर्थ इति व्याख्यातं जनकापरसूतिभिः श्रीमत्प्रभुभिष्टिप्पण्याम् ॥ ८ ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥

तमद्भुतं बालकम्बुजेक्षणं चतुर्भुजं शङ्खगदाद्युदायुधम् ॥

श्रीवत्सलक्ष्मं गलशोभिकौस्तुभं पीताम्बरं सान्द्रपयोदसौभगम् ॥९॥

एवं भगवतः प्रादुर्भावमैश्वर्येण निरूप्य वीर्यनिरूपणार्थं भगवन्तमनुवर्णयति तमद्भुतमिति द्वाभ्याम् ।

अत्र निर्दृताः सर्वे श्रोतारो बहिःसंवेदनरहिता जाता इति ज्ञापयितुं पुनः शुकोक्तिकथनम् ।

(४) श्रीमद्दोक्षितलालमहद्योजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भावाद्सुरद्विष्मनःप्रसादो व्यूहाविर्भावनिबन्धनः, अत एव श्रीमदाचार्यैरुक्तमस्मिन् सन्दर्भे भगवतोवतारत्रयमप्युक्तमिति, न ह्येतावता पुरुषोत्तमो भूभारहरणायवतारोति वक्तुं शक्यं, 'तथा परमहंसानां मुनीनाममलात्मनां भक्तियोगविधानार्थं कथं पश्येमहि स्त्रियः' "यद्यद् धिया त उरुगाय विभावयन्ति तत्तद् वपुः प्रणयसे सदनुग्रहाये"तिवाक्यात्, किन्तु दासीनामशिकुमारश्रुतिगोपिकादीनां सर्वस्माद् भगवद्विद्वाद् या रक्षान्यविनियोगराहित्यसम्पादको निरोधस्तदर्थं कृष्णावतार इत्यर्थः, भगवान् चिविधलीलाभिः प्रापञ्चिकविलक्षणं नित्यं निरवधिकं परमानन्दं प्रयच्छन् भक्तान् विस्मृतप्रपञ्चान् करोति, युक्तं चैतत्, परमानन्दप्राप्तौ प्रापञ्चिकतुच्छसुखहेतुभ्यो विषयेभ्यो विरागः, इदमेव हि प्रशुकर्तुं सर्वतो रक्षणं नाम, तदर्थमेव मूलरूपप्राकट्यं, "कल्पं सारस्वतं प्राप्य ब्रजे गोप्यो भविष्यथ पृथिव्यां भारते क्षेत्रे माथुरे मम मण्डले वृन्दावने भविष्यामि प्रेयान् वो रासमण्डल" इति बृहद्दामनीयभगवद्भक्तवचनवाक्यात्, एवं सति भगवज्जन्मनो दशमस्कन्धार्थप्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिरूपनिरोधाङ्गभूतत्वात् जन्मप्रकरणस्य स्कन्धार्थसङ्गतिनिष्प्रत्यूहेति ध्येयं, एवं प्राकट्यस्य प्रयोजनं निश्चित्य कालातीतत्वं साधयितुं भगवज्जन्मनः कालाधिकरणत्वं न कालकृतं किन्तु भगवत्कृतमित्याहुर्निमित्तीकृत्येत्यादिना, तादृशं "सर्वगुणोपेत"माधिदैविकं कालं निमित्तीकृत्येत्यर्थः, तादृशमितिपदे "नाथ सर्वगुणोपेत" इत्यत्रोक्त आधिदैविकः काल उच्यते, तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वात्, यद्यपि भगवज्जन्मनि तादृशकालो न निमित्तं स्वेच्छयैवाविर्भावात्, "नैवेशितुं प्रभुर्भूत ईश्वरो धाम मानिना"मिति कालस्वरूपनिरूपकतृतीयस्कन्धवाक्यात्, अक्षरस्य कालनियम्यत्वाभावादक्षरातीति श्रीकृष्णे कालाधीनत्वसम्भावनास्यापि वक्तुमशक्यत्वात्, तथापि तस्य लीलया निमित्तीकरणं ज्ञेयं, अयमर्थश्चिन्त्रप्रत्ययेन बोधितः, तादृशे तस्य स्मरणात्, अतः परमदृश्यत्वादिनिरूपकश्रुतिविरोधं परिहरन्ति नैश्चिन्त्यं वाचीत्यादिना, वाच्युपनिषद्द्रायां, नैश्चिन्त्यं समाधानं, पूर्ववदवतारदशावत्, अयमाशयः, वैकुण्ठादौ यथा भगवत्कृपया दर्शनं तथेहापि चक्षुर्न स्वसामर्थ्येन भगवन्तं विषयीकरोति किन्तु भगवदिच्छाविशेषेण, तथा चादृश्यत्वादिश्रुतिस्तादृगिच्छाविषयभिन्नचक्षुरदृश्यत्वपरोतिव्यवस्थायां न कोपि दोषः, एवं सति "ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमान" इत्यादिश्रुतयोपि सविषया भवन्ति, विस्तरस्तु भाष्यचिद्वन्मण्डनादौ द्रष्टव्यः, तथा सति प्रादुर्भूतः सर्वव्यवहारयोग्योपि कृष्णः परं ब्रह्मैवेति ज्ञेयं, अत एव "कृषिर्भूवाचकः शब्दो गन्ध निर्वृतिवाचकस्तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयत" इति श्रुतावुक्तं, अतो नात्र भगवज्जन्म किन्तु स्वेच्छया देवक्यामभिव्यक्तिमात्रं वक्तुं "प्राच्यां दिशीन्दुरि"वेतिदृष्टान्तो मूले पठितः, परमकाष्ठापन्नत्वेनास्मिन्नेव श्रीकृष्णे भजनीयत्वपर्यवसानमिति बोधयितुं मम स्वामीत्यनेन स्वस्वामित्वाभिमानः श्रीमदाचार्यैरुक्त इतिदिक् ॥ ८ ॥

दशलीलानिरूप्योयं पुरुषो द्वादशात्मकः । द्विगुणो भगवानत्र प्रादुर्भूत इतीर्यते ॥ १ ॥
 सर्वेषां प्राणरूपश्च ऐहिकः पारलौकिकः । ज्ञानक्रियोभययुतो दशलीलाप्रवर्तकः ॥ २ ॥
 सगुणां नवधार्मिकं निर्गुणां च प्रवर्तयन् । काण्डद्वयार्थं तनुते सोत्र द्वादशधा मतः ॥ ३ ॥
 सर्वप्रकाशकश्चैव कालात्मेन्द्रियनायकः । आत्मा कार्यं च भूतानि अहंतत्त्वमुभौ त्रयः ॥ ४ ॥
 अक्षरं भगवांश्चेति द्वादशात्मा हरिः स्वयम् ॥ ४ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

विशेषणसंख्यातात्पर्यं वदन्त आद्यश्लोकस्थविशेषणसंख्ययोः प्रत्येकसमुदायाभ्यां तात्पर्यमाहुर्दश-
 लीलेत्यादिना, आद्यस्थतत्संख्याभिप्रायोयं, द्वितीयेन पदेन समुदिततत्तात्पर्यमुक्तं, द्विगुण इति, मर्यादा-
 मार्गीयमैश्वर्यादिकं भूभारहरणवेदधर्मविहितभक्तिज्ञानादिप्रवर्तकमेकं, ब्रह्ममर्यादाया अप्युल्लंघनं
 दैत्यानामपि मुक्तिदानमदेयस्वरूपामृतदानादौ पुष्टिमार्गीयमैश्वर्यादिकं हेतुः, एवं सत्युभयविधं
 प्रकटीकृत्य प्रकट इति समुदिततत्तात्पर्यं, एवमप्येपि ज्ञेयं, भक्तानां दशप्राणादिरूपः, सर्वप्रकाशकः सूर्यो
 द्वादशात्मेति तथा, लीलासम्बन्धिपदार्थानामनन्यप्रकाश्यत्वात्, लीलायाः कालातीतत्वेन तदवच्छेदो न

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तमद्भुतमित्यत्र वीर्यनिरूपणार्थमिति, सामर्थ्यनिरूपणार्थं, ऐश्वर्यस्याद्यविषयत्वात् तत्राद्यौ श्लोका
 युक्ताः, निरूपणीये वीर्ये कुतो द्वौ श्लोकौ कुतश्च प्रथमे श्लोके दश पदानि द्वितीयश्लोके च द्वे इत्याकां-
 क्षया सार्धचतुष्टयकारिकाभिस्तत्तात्पर्यं वदन्तीत्याशयेन टिप्पण्यां तद् व्याकुर्वन्ति विशेषणेत्यादि,
 अथमिति, प्रथमचरणोक्तः, हेतुरिति, उक्तदानादौ हेतुभूतं, द्वितीयमितिशेषः, समुदिततत्तात्पर्य-

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

तमद्भुतमित्यत्र पुनः शुकोक्तीति, मूलेस्मिन् श्लोके श्रीशुक उवाचेतिपाठो वर्तत इति
 ज्ञेयं, दशलीलेत्यस्य टिप्पण्यामाद्यश्लोकस्थविशेषणसंख्ययोरिति, द्वादशसंख्याद्यस्थविशेषणा-
 न्यादायैवोक्तेति, तेषु द्वादशसंख्यापि वर्तते परमपर्याप्ता दशसंख्या तु पर्याप्तेतिविभेदः, यथा नवसु
 पुरुषेषु मध्य एकस्मिन् पुरुष एकसंख्या वर्तते नवसंख्यापि पर्याप्तत्वापर्याप्तत्वाभ्यां परं विभेद-

(५) भगवद्दीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनोकारिकाव्याख्या ।

तमद्भुतमित्यत्र दशलीलेत्यादि, दशलीलानिरूप्योयं पुरुषो द्वादशात्मकः द्विगुणो
 भगवानत्र प्रादुर्भूत इतीर्यते, अत्राद्यश्लोके दश विशेषणानि सन्ति द्वितीयश्लोके च द्वे विशेषणे,
 तेन तात्पर्यं प्रत्येकसमुदायाभ्यामुच्यते, सर्वचिसर्गादिदशलीलानिरूप्य इत्याद्यश्लोकस्थसंख्याभि-
 प्रायः, द्वादशात्मक इति समुदितविशेषणतात्पर्यं, द्वादशात्मकमुपादयन्ति द्विगुण इति, मर्यादा-
 मार्गीयमैश्वर्यादिकमेकं द्वितीयं पुष्टिमार्गीयमैश्वर्यादिकं, एवं सत्युभयविधं प्रकटीकृत्य प्रकट इति द्विगुण-
 पुरुषत्वं, प्रकारान्तरमाहुः सर्वेषामिति, सर्वेषां प्राणरूपश्च ऐहिकः पारलौकिकः, भक्तानां
 दशप्राणरूप ऐहिकः पारलौकिकश्चेति द्वादशधेतितात्पर्यं, तामाहुर्ज्ञानक्रियोभययुतो दश-
 लीलाप्रवर्तक इति, प्रकारान्तरमाहुः सगुणामिति, सगुणां नवधार्मिकं निर्गुणां च प्रवर्तयन्
 काण्डद्वयार्थं तनुते सोत्र द्वादशधा मतः, स्फुटं, पुनः प्रकारान्तरमाहुरर्थेन सर्वप्रकाशकश्चैव

तत्र प्रथमं दशधा स्वरूपलक्षणानि वर्णयति तमिति, तं प्रसिद्धं लोकवेदयोः,
 “अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम” इति, आश्रयभूतः सर्वमूलभूतत्वात्, सृष्टिरूप इति
 केचित्, अद्भुतमिति, अलौकिकमेव अद्भुतं, न तु लोकवेदसिद्धं, इदं हि प्रमेयवत्

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

सम्भवतीति द्वादशमासात्मको लीलाधारभूतो यः संवत्सरात्मकः कालस्तद्रूपोपि, तैरे ‘कहायन’ ‘श्लैमासिकः
 कुमार’ इत्याद्युक्तिर्न विरुध्यते, लौकिकेन्द्रियविषयत्वात् लीलायास्तन्मध्यपातिभक्तानामेकादशेन्द्रियरूपस्त-
 त्रियामकश्चेति द्वादशात्मा, आत्मपदेन जीवपरमात्मानाबुच्येते, कार्यं महत्त्वं, भूतान्येकविधानि, उभौ
 प्रकृतिपुरुषौ, त्रयो गुणाः, अन्यत् स्पष्टं, एतेन लीलासम्बन्धिपदार्थसृष्टिरेतत्स्वरूपात्मिकैवेति फलितं,
 एवंतात्पर्यनिरूपणेपीदमेव मूलं, अन्यथा प्राकृतसम्बन्धे ब्रह्मत्वानुपपत्तिरिति, न तु लोकवेदसिद्ध-
 मिति, यद्यपि साकारत्वेन वेदे सिद्धं तथापि यादृक् रूपं प्रकटमधुना तत् तथैवेति तदभिप्रायेणोदमुक्तं,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मिति, समुदितं यच्च श्लोकद्वयं तत्तात्पर्यमित्यर्थः, अत्र इति, अग्रिमकारिकासु, सर्वेषामितिपदं
 संकुचितवृत्तिकमित्याशयेनाहुर्भक्तानामित्यादि, अत्रे तु स्फुटत्वात् व्याख्यातं, परं तत्रार्थाभ्यां द्विधा
 द्वादशविधत्वमुच्यत इति बोध्यं, सर्वप्रकाशकश्चैवेत्यनेन पुनरन्या विधोच्यत इत्याशयेनाहुः सर्वेत्यादि,
 कालात्मेत्यनेन ततोऽप्यन्योच्यत इत्याशयेनाहुर्लीलाया इत्यादि, इन्द्रियनायक इत्यनेन ततोऽप्यन्योच्यत
 इत्याहुर्लौकिकेत्यादि, आत्मैतिकारिकां व्याकुर्वन्त्यात्मपदेनेत्यादि, नन्वत्र श्लोकद्वये तमित्यस्येक्षति-
 क्रियाकर्मत्वेन मुख्यतयान्वयदर्शनाद् द्वादशानामपि विशेषणत्वाङ्गीकारो न युक्त इति चेन्न, तमित्यस्यात्रैवं
 विशेष्यत्वेपि पूर्वश्लोके यः ‘प्रादुरासीदि’त्यादिनोक्तस्तत्परामर्शितयेतरव्यावर्तकत्वेन विशेषणत्वानपायात्,
 एवं चापेक्षाभेदेन तमित्यस्योभयत्वाद् विशेषणानां द्वादशत्वं युक्तमेवेति जानीहि, एवं कारिकाणां
 तात्पर्यमुक्त्वा एवंविधाकथनस्य प्रयोजनं बीजं चाहुरेतेनेति, अष्टधा द्वादशविधत्वनिरूपणेन, इति
 फलितमिति, इतिहेतोः सर्वरूपतयात्यलौकिकभगवत्सामर्थ्यरूपं वीर्यमेव फलितं, सुबोधिन्यां
 तमित्यस्याभासे तत्रेति, द्वादशसु विशेषणेषु, चिद्वृत्ता “उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः यो लोक-
 त्रयमाविश्य चिभर्त्यव्यय ईश्वर” इति गीतायां श्लोकद्वये सर्वान्तराविश्य सर्वधारकत्वेन धराक्षरातीतत्वेन च
 य उच्यते सोत्र तच्छब्देन परामृष्ट इत्याशयेनाहुस्तमित्यादि, यादृशस्तच्छब्देन परामृष्टस्तस्य सामान्यतः
 स्वरूपभेदेनोक्तं, “पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं
 तत्”मितिलक्षणान्तरग्रहायाहुराश्रयेत्यादि, तथा च गीतोक्तलक्षणत्रयवानत्र परामृश्यत इति बोधितं,

(५) भगवद्दीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनोकारिकाव्याख्या ।

कालात्मेन्द्रियनायक इति, सर्वप्रकाशकः सूर्यो द्वादशात्मेति, कालात्मा द्वादशमासात्मकः,
 इन्द्रियनायक इति, भक्तानामेकादशेन्द्रियरूपस्तदिन्द्रियनियामकश्चेति द्वादशात्मा, तात्पर्यान्तरमाहु-
 रात्मेति, आत्मा कार्यं च भूतानि अहंतत्त्वमुभौ त्रयः अक्षरं भगवांश्चेति द्वादशात्मा
 हरिः स्वयं, आत्मैतिपदेन जीवपरमात्मानाबुच्येते, कार्यं महत्त्वं, भूतान्येकविधानि, अहंतत्त्व-
 महत्कारः, उभौ प्रकृतिपुरुषौ, त्रयो गुणाः, अक्षरं भगवांश्चेति द्वादशात्मा, एतेन लीलासम्बन्धि-
 पदार्थसृष्टिरेतत्स्वरूपात्मिकैवेति फलितम् ।

प्रमाणान्तरिक्तं, तदेव हि वीर्यं भवति यत् लौकिकैर्वैदिकैश्चानुल्लङ्घ्यं, आश्चर्यं तदैव भवति, अनेन तद् रूपं दृष्टमेवोपपद्यते न तु स्मर्तुं वर्णयितुं वा शक्यत इत्युक्तं, एवं सर्वैर्वर्णयितुं शक्यमशक्यं चोक्तं पदद्वयेन, बालकमिति, बाले बाले को ब्रह्मा ब्रह्माण्डविग्रहो यस्य, अद्भुतश्च बालको न स्वरूपतो वक्तुं शक्यः, बालानामपि कं सुखं यस्मादिति, बालः को ब्रह्मा यस्य, बलसम्बन्धिना ये बालास्तेषां कं शिरोभूतं, एवमद्भुतपराक्रमत्वेन यशो निरूपितं, अलौकिकशोभां निरूपयन्मनुजैश्चक्षणमिति, अम्बुजतुल्ये कमलतुल्ये ईक्षणे यस्य, अम्बुजा वा लक्ष्मीरीक्षणे यस्य, अम्बुजौ वा सूर्याचन्द्रमसावीक्षणे यस्य, अम्बुजे वा पञ्चाशिविद्यया साधितरूपवती क्षणं ज्ञानं

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

एतेन सर्वेनियामकत्वादिरूपमैश्वर्यं चोक्तं, मतान्तरमाहुः सृष्टिरूप इति केचिदिति, अत्र युक्त्यल्लिखनादुक्तवाक्याविरोधाच्च तदसङ्गतमिति बोधितं, टिप्पण्यां तमद्भुतमितिपदद्वयव्याख्यानयोः परस्परं विरोधं परिहरन्ति यद्यपीत्यादि, तथा “चान्यदेव तद् विदितादयोविदितादधी”तिश्रुत्या विदिताविदितपरत्वस्यापि श्रावणादस्यैवार्थस्य सिद्धेर् विरोध इत्यर्थः, सुबोधिन्यामिदमिति, लोकवेदप्रसिद्धत्वे सत्यप्यद्भुतत्वं, एवमत्र तात्पर्यवृत्त्या पदद्वयं व्याख्यातं, अतः परं योगेनाग्रिमपदं व्याकुर्वन्ति बाल

(३) श्रीमद्रोस्वामिबलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स्तथात्रापि, तथा चैतद्विभेदाविचक्षणया संख्याद्वयमप्याद्यश्लोकस्यविशेषणेष्वस्तीति संख्ययोरित्युक्तं, सुबोधिन्यां तमित्यस्य विशेष्यत्वात् तमादाय विशेषणेषु दशसंख्या न भवतीत्याशङ्क्याहुस्तं प्रसिद्धमिति, तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वे स्वरूपमात्रबोधकत्वाद् विशेष्यत्वमेव भवेत् प्रसिद्धार्थकत्वे तु प्रसिद्धिरूपधर्मपुरःसरं बोधकत्वाद् विशेषणत्वमपि, सृष्टिरूप इति, सृष्टिं निरूपयतीति, सर्गलीलाप्रवर्तक इत्यर्थः, अत्र लीलाप्रवर्तकत्वं संख्यातात्पर्येणोच्यते न तु प्रत्येकं विशेषणेषु ता लीला व्याख्यातुं शक्यन्तेतोत्रापि न व्याख्येयमित्याशयेन केचिदित्युक्तं, ननु प्रमाणैर्यतो वाच' इत्यादिभिर्विशेषज्ञानस्य निषेधाद्भुतत्वज्ञानं कथं भवतीत्याशङ्क्य व्युत्पादयन्तीदं हीति, हि यत् इदमद्भुतत्वज्ञानजनकं प्रमेयस्वरूपस्य बलमतः प्रमाणात् प्रमाणबलादतिरिक्तमधिकमित्यर्थः, तथा च पूर्वविशेषणोक्तं सामान्यतो ज्ञानं वेदेनापि भवति तद्विशेषणामद्भुतत्वादीनां ज्ञानं तु तदधिकेन प्रमेयबलेनैव भवतीतिभावः, प्रमाणतोधिकबलत्वादेवास्य वीर्यरूपत्वमित्याहुस्तदेव हीति, तदैवेति, लौकिकवैदिकानुल्लङ्घ्यवीर्यप्राकट्ये सत्येवेत्यर्थः, अनेनेति, लोकवेदाप्रसिद्धाश्चर्यरूपत्वकथनेन, तद् रूपमनुग्रहवशात् स्वत एव दृष्टं सदुपपद्यते याथातथ्येन विषयीभवतीत्यर्थः, ब्रह्माण्डेति, ब्रह्माण्डं चतुर्दशलोकात्मकं पादमूलावयवभेदेन विग्रहो यस्य तादृशो विराडूप आध्यात्मिको ब्रह्मेत्यर्थः, बलसम्बन्धिन इति, “रामाद्या गोपबालका” इत्यत्रोक्ता बालाः क्रीडार्थां तेषु मुख्या भगवानिति, अलौकिकेति, श्रीपदस्य शोभार्थकत्वमभिप्रेत्य चतुर्थो गुणोनेनोक्तः, अम्बुजपदस्य बह्वर्थकत्वेन व्याचिख्यासितत्वात् तत्सादृश्यकथनेनालौकिकत्वं शोभाया उक्तं, अम्बुजौ वा सूर्याचन्द्रमसाविति, “अद्भ्यः प्रातरुदेत्यपः सायं

(४) श्रीमद्दीक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तमद्भुतमित्यत्र पुनः शुकोक्तिकथनमिति, श्रीशुक उवाचैत्यनेन कथनमिति साम्प्रदायिकाः, तमद्भुतमित्यस्य विवृतावम्बुजौ वा सूर्याचन्द्रमसावीक्षणे यस्मेति, सुण्डकोपनिषत्सु ‘शिर्युधा चक्षुषी चन्द्रसूर्या’ वित्यनेन सूर्याचन्द्रमसोर्नेत्रत्वकथनात् ।

यस्य, अम्बुजाया इः कामस्तदेव क्षणं सुखं यस्य, अम्बुजे ब्रह्माण्डे वा पालनार्थमीक्षणं यस्य, अम्बुजायां लक्ष्म्यामीक्षणं सुखं यस्य वा भोगायतनत्वात्, अम्बुजायां पृथिव्यामेवेक्षणं यस्य नान्यत्र, एवमनेकधा भगवतः श्रीनिरूपयितव्या ज्ञानात्मिका, मध्येनिविष्टभ्रमरमेवाम्बुजं नेत्रतुल्यं भवति, निश्चलश्च भ्रमरः, तेन मकरन्दपूरस्तत्र निरूपितः, द्यामृतादयोत्र मकरन्दाः, तत्सम्बन्धे सर्वोपि मधुपो भवतीति निरूपयितुं प्राकृतैरप्युपमीयते, यथा वा जलेद्भुतरूपं भवति कमलमेवं सम्पूर्णैपि रूपेद्भुतरूपे नेत्रे भवतः, अनेनाद्भुता ज्ञानशक्तिनिरूपिता, क्रियाशक्ति निरूपयंश्चतुर्विधमपि ज्ञानमाह चतुर्भुजमिति, चत्वारो भुजाः क्रियाशक्तयो यस्य, चतुर्विधकार्यार्थं हि भगवद्वतारः, तान्येव कार्यार्थि चतुर्भुजरूपेणोच्यन्ते, चत्वारो वा पुरुषार्था भूतानि वा धर्मादयो दिक्पाला वा भुजा भुजेषु वा यस्य, अनेन द्विगुणः पुरुष उक्तः, लौकिकोलौकिकश्च ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

तेन पूर्वेण न विरोधः, चतुर्विधमपिति, प्रमाणप्रमेयसाधनफलरूपमपीत्यर्थः, अत्रायं भावः, सम्पूर्णस्वरूपवर्णने ज्ञानेन्द्रियाणि कर्मेन्द्रियाणि च वाच्यानि, तत्र ज्ञानेन्द्रियेष्वीक्षणमेवोक्तं, कर्मेन्द्रियेषु भुजा एवोक्ताः, तेनैकैव पूर्णा ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्तिश्च निरूपितेति ज्ञायते, एवं सति कर्मेन्द्रियं निरूपयन् यद् भगवद्भार्यरूपं ज्ञानं निरूपयति तेन जीवानामिव भगवतः कर्मेन्द्रियाणि न ज्ञानजनकानीति न किन्तु स्वयं चिद्रूपाणि पूर्णज्ञानजनकानीति ज्ञापयति, चतुर्विधकार्यार्थमित्यादिना चतुर्विधक्रियाशक्तिविवरणं, व्यूहकार्याण्येव चतुर्विधानि तानि, तेषां नियतकार्यत्वात्, भगवद्भुजानां क्रियाशक्तिरूपत्वेन सर्वेषां

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

इत्यादि, ‘अद्भुतं’ बालकं’ पदयोः समभिव्याहारेण सूचितमर्थमाहुरद्भुतश्चेत्यादि, पञ्चाग्रीत्यादि, “अत्र ह्यापः पुरुषवचसो भवन्ती” तिश्रुतेस्तद्विद्यासाधितरूपस्याम्बुजत्वं बोध्यं, प्राकृतैरिति, अम्बुजेरित्यर्थः, चतुर्भुजमित्यस्याभासे क्रियाशक्तिमित्यादि, ज्ञानशक्तिवदद्भुतां क्रियाजनिकां शक्तिं निरूपयंश्चतुर्विधमपि ज्ञानमाह, क्रियाया ज्ञानमूलकत्वात् तच्छक्तिनिरूपणे छिद्रेतरत्ववत् तन्मूलभूतं ज्ञानमर्थवलादाहेत्यर्थः, किं तच्चतुर्विधमित्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यां तद् विवृण्वन्ति प्रमाणेत्यादि, निरूपयतीति, अर्थबलान्निरूपयति, ज्ञाननिरूपणप्रयोजनमाहुस्तेनेत्यादि, चतुर्विधेत्यादेस्तात्पर्यमाहुश्चतुर्विधेत्यादि, तेषामिति, व्यूहानां, भूतानि वेत्यस्य तात्पर्यमाहुर्भगवद्भुजेत्यादि, तस्यैवार्थान्तरमाहु-

(३) श्रीमद्रोस्वामिबलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रविशती” तिश्रुतेरम्बुजत्वं सूर्यस्यातस्तद्व्यायेन चन्द्रोपि तथा, ईक्षणे इति द्विवचनान्तः, एतावीक्षणरूपौ यस्येत्यर्थः, चन्द्रस्य वामनेत्ररूपत्वमित्यपि पक्षः, अत एव गीतायां स्वरूपदर्शने ‘शशिसूर्यनेत्र’मित्युक्तं, तमादायैव नाटकादिषु ‘कोकपीतिचकोरपारणपटुज्योतिष्मती लोचने’ इत्यादिप्रयोगः, ज्ञानं यस्येति विषयता षष्ठ्यर्थः, यद्विषयकं ज्ञानमित्यर्थः, ब्रह्माण्डे ईक्षणमिति, तदन्वर्तित्वात् पृथिव्यप्युक्तैव, अतः प्रथमपक्षाद् भेदं सूचयितुमाहुर्नान्यत्रेति, लोकान्तरचिन्तां विनाय पृथिवीमात्रोद्धारार्थं प्रवृत्त इत्यर्थः, एवमन्येत्प्यर्था उज्जा इत्याशयेनोक्तं निरूपयितव्येति, कमलनेत्रयोः साधारणधर्मं विशदयितुमाहुर्भगवद्भुज इति, द्यामृतादय इति, दयया प्रकटं यदमृतं नेत्रनिष्ठो रसस्तदादयो मरकन्दा अत्र स्वरूपे, भवन्तीतिशेषः, तत्सम्बन्ध इति, कमलसम्बन्धे भ्रमरो मधुपो भवति तन्निष्ठमकरन्द-

घातकौ रक्षकौ चोक्तौ विरोधेष्यतिसङ्कटे । वेदोक्तं द्विविधं ज्ञानं भक्तिर्भगवतस्तथा ॥ १ ॥
शङ्खगदाद्युदायुधमिति वैराग्यं, शङ्खस्तदादिश्च गदा तदादिश्च, “अपां तत्त्वं दरवरं,” भुवनात्मकं
कमलं, प्राणात्मकौ वायुर्गदा, “तेजस्तत्त्वं सुदर्शनं, एवं शङ्खपद्मगदाचक्राणि क्रमेण निरूपितानि,
मधुसूदनो माधवश्च त्रिवृन्नारायणस्तथा ॥ १ ॥ १ ॥

(१) श्रीमधुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

क्रियावतां मूलत्वात् पृथिव्यादिचतुर्णामेव भूतेषु क्रियावत्त्वात् तदाधिदैविकरूपत्वमपीत्याशयेन भूतत्व-
मुक्तं, तेन लीलामध्यपातिनां तेषां प्रभुर्भुजरूपत्वमेव न प्राकृतत्वमिति भावः, जरायुजस्वेदजाण्ड-
जोद्धिञ्जानि वा, तान्यप्युक्तस्वापीति ज्ञेयं, पुरुषस्य द्विसृजत्वमौत्सर्गिकमित्यत्र द्विगुणपुरुषत्वं,
एतस्यैव विवरणं लौकिक इत्यादि, युद्धादिना जरासन्धादिमारणं लौकिकसदृशं, अन्यथेश्वरस्यैतच्चमूमारणे
का युद्धापेक्षा स्यात् ? अवस्थासाधनविरुद्धकार्यकरणं पूतनाशकटादिमारणमलौकिकं, घातकाविति,
हननरक्षणयोरेकत्रैकदा करणं विरुद्धं, तथापि तत् कृतवान्, परीक्षितो लौकिकबीजांशस्य दाहनं वैष्णवांश-
स्य गर्भस्य रक्षणं तन्मातुश्च, तत्राप्यनिवर्त्यन्नह्यास्त्रात्, एतदेव संकटरूपमपि, तथैवेन्द्रवृष्ट्यादिकमपि
ज्ञेयं, वेदोक्तमिति, कर्मब्रह्मविषयमात्मपरमात्मविषयकं वा ज्ञानमित्यर्थः, भक्तिरपि सगुणा निर्गुणा च

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

जरेत्यादि, उक्तरूपाणीति, आधिदैविकरूपाणि, अत्र चतुःशब्देन नानाविधानां चतुःसंख्याकानां यः
सुबोधिन्यां संग्रहस्तत्र बर्जं तु जातेष्वधिकरणे सिद्धं संख्यायाः प्रयोजनवत्त्वमेव ज्ञेयं, तत्र हि
वैश्वानरद्वादशकपालेष्टादिसंख्यानां विद्यमानत्वात् तामिस्तत्समानाक्षरच्छन्दःप्रभृतीनां तत्कार्याणां चाव-
रोधदर्शनादेवमत्रापि चतुर्णां भुजानां दर्शनेनेदं सर्वं सूच्यते, अन्यथा गोपालतापनीये ‘द्विभुज’मिति-
श्रावणादत्रापि तथैव दर्शयेदिति, दिक्पाला वेति तु “इन्द्रादयो बाहव आहुरुक्ता” इति द्वितीय-
स्कन्धवाक्यात् स्फुटमत्रो न व्याख्यातं, द्विगुणपुरुषत्वं विवृण्वन्ति पुरुषस्येत्याख्यालौकिकमित्यन्तं,
घातकाविति, कारिकयोजना तु चतुर्षु भुजेषु द्वौ भुजौ घातकौ रक्षकौ विरोधेष्युक्तौ, च पुनरति-
सङ्कटेपि तथोक्तौ, किञ्च चतुर्भुजपदेन भुजतया वेदोक्तं द्विविधं ज्ञानमुक्तं तथा भगवतो भक्ति
रुक्तेतिरूपामङ्गीकृत्य तां विवृण्वन्ति घातकावित्यारभ्य रूपा वेत्यन्तं, अत्रैतद् बोध्यं, मूले सकृदुच्चारिते-
ष्वेतेषु पदेषुक्ता अनेकेर्थाः खलेकपोतिकान्यायेनापतन्तो ‘गतोस्तमर्क’ इतिवद् बोद्धव्यवैशिष्ट्येन तं तं
प्रत्येकैकशः स्फुरन्तोपि भगवत्कृपावलोकितं सर्वज्ञं प्रति युगपत् क्रमेण वा यथाधिकारं विषयीभवन्तीति न
कोपि शङ्कालेशः, एवमत्रेपि बोध्यं, अग्रिमपदे वैराग्यं कथमुच्यत इत्याकाङ्क्षायां तद् विवृण्वन्ति वैराग्य-
मित्यादि, अर्थस्तु स्पष्टः, उक्तरूपेति, दक्षिणहस्तयोरपरि शङ्खो नीचैः पद्मं वामयोरपरि गदा

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अत्रैव श्लोके चतुर्भुजमित्यस्याभासे घातकाविति, घातकौ रक्षकौ चोक्तौ विरोधेष्यति-
संकटे वेदोक्तं द्विविधं ज्ञानं भक्तिर्भगवतस्तथा, विरोधेष्यतिसंकटेपि द्वौ भुजौ घातकौ द्वौ
च रक्षकौ, हननरक्षणयोरेकत्रैकदाकरणं विरुद्धं तथापि तत् कृतवान्, परीक्षितो लौकिकबीजांशस्य दाहनं
वैष्णवांशस्य गर्भस्य रक्षणं तन्मातुश्च, एतदेव सङ्कटरूपमपि, वेदोक्तमिति, कर्मब्रह्मविषयमात्मपरमात्मवि-
षयकं ज्ञानमित्यर्थः, भक्तिरपि सगुणा निर्गुणा च साधनफलरूपा वा, एतेनापि चतुर्भुजकार्याप्युक्तानि ।

शङ्खगदादीन्येवोद्यतान्यायुधानि यस्य, इन्द्रियदेहप्राणान्तःकरणैरेव सर्वमारणमित्याकाशलक्षणं
शरीरं, अन्यानि महाभूतान्यायुधानि, उदायुधानि वा, तत्रैव सर्वान् मज्जयन्ति न तु छित्त्वापि

(१) श्रीमत्प्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

साधनफलरूपा वा, वैराग्यं हि सर्वदुःखनिवर्तकं, भक्तदुःखनिवर्तनं ह्यायुधैः, तेन तेषां वैराग्यरूपता,
तेन भक्तेष्वेव रागस्तद्वेषेषु तदभाव इति ज्ञाप्यते, अत एव मातुलादयोपि हताः, मधुसूदन इत्यादि,
उक्तरूपा मधुसूदनः, गदाचक्रे दक्षिणयोरब्जशङ्खौ वामयोर्धारयन् माधवो भवति, एवं सति गदाचक्र-
योरेकत्राब्जशङ्खयोश्चैकत्रस्थितिमात्रसाधर्म्येणात्र माधवत्वमपि, शङ्खाब्जे दक्षिणयोश्चक्रगदे वामयोर्धारयन्
नारायणो भवति, तेन शङ्खाब्जयोश्चक्रगदयोश्चैकत्रस्थितिमात्रसाधर्म्येण नारायणत्वं, एवं त्रिवृद्रूपत्वं
सङ्कर्षणप्रभुशानिरुद्धरूपतापि, शङ्खेत्यादिविग्रहवाक्ये शङ्खगदे आदी ययोस्ते शङ्खगदादिनी
पद्मचक्रे उदायुधे यस्येति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः, शङ्खाब्जाभ्यां मारणासम्भवादायुधत्वं
कथमितिशङ्काभावाय तत्तात्पर्यमाहुरिन्द्रियेत्यादि, प्राणपोषितानीन्द्रियाणि हि कार्यसाधकानि,
“विष्णोर्मुखोत्थानिलपूरितस्य यस्य ध्वनिर्दानवदर्पहन्ते” तिवक्त्वाच्च छङ्गस्य तादृशत्वादिन्द्रियरूपता,
तेनान्तरो मारकः, दर्शाभावे मृतप्रायो यतः, गतदर्पस्य बाह्योपमर्देनाशुनाशो भवति, प्रकृते च
ब्रह्माण्डविग्रहो नारायण इति तदात्मकाब्जधारणेनैव ययोपरि पतितोपमर्देनं तथा भवतीति तथा,
गदाया आधिदैविकप्राणत्पक्त्वादिभिसूतासुप्राणान् निहन्ति, तेजोरूपमन्तःकरणं, चक्रं च तथा,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नीचैश्चक्रमनया रीत्या धारयन् मधुसूदनः, पुराणान्तरे तथा प्रसिद्धत्वात् मन्दारमधुसूदनादौ तथा दर्श-
नाच्चेति भाति, एवं माधवरूपेपि बिन्दुमाधवादौ तथादर्शनान् नारायणस्वरूपेपि व्यङ्ग्यदेशे तथा दर्शनाद्
भाति, अत्र पूर्वं चतुर्भुजपदविवरणे चतुर्विधकार्यकारणार्थमवतारकथनेन चतुर्व्यूहत्वसिद्धावपि यदत्र
त्रिरूपत्वेन विवरणं तच्च छङ्गगदाद्युदायुधमित्यत्र क्रमेण शङ्खस्य गदाया आदिपदोक्तस्य चोत्पत्तेनोच्चैः
स्थापनबोधनादङ्गीकृतमिति प्रतिभाति, त्रिव्यूहत्वं च त्रिव्यूहकार्यस्यैव बहुशः कारणदुक्तं ज्ञेयं, चासुदेव-
कार्यस्य गीतोपदेशभोष्ममुत्तयादौ कचिदेव करणादिति भाति, इन्द्रियेत्यादिपक्षं व्युत्पादयितुमवतारयन्ति

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

पानकर्ता भवति तथा भगवन्नेत्रसम्बन्धे सर्वोपि तद्रसपानकर्ता भवति, भगवान् यं दयया पश्यति तस्य
तद्रसास्वादो भवतीति भावः, एतावदर्थोपधनार्थं प्राकृतैरुपमीयते, तथा च स्वसम्बन्धेन मधुपत्वकरणं
साधारणधर्म इत्युक्तं, पक्षान्तरमाहुर्यथा वेति, तदा स्वाधारापेक्षयाद्भुतत्वं साधारणधर्मः, शङ्खादित्वं पद्मस्य
गदादित्वं चक्रस्य व्युत्पादयन्त्यर्थां तत्त्वमिति, शङ्ख आदिर्यस्येत्यर्थः, उत्पत्तिक्रमे जलं पृथिव्या आदि-
रिति भावः, एवं गदादिर्यस्य, वायुस्तेजस आदिरिति भावः, शङ्खगदादीन्येवेति, शङ्खगदे आधावयव-

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अत्रैव श्लोके मधुसूदन इत्यादि, मधुसूदनो माधवश्च त्रिवृन्नारायणस्तथा, चतुर्भुजरूप-
स्यायुधधारणक्रमभेदेन मधुसूदनमाधवनारायणादयश्चतुर्विंशतिभेदा वैष्णवशास्त्र उक्ताः, प्रकृते क्रमेण
शंखपद्मगदाचक्राणि धारयन् मधुसूदनो भवति, किञ्चित् साम्यमादाय माधवत्वं नारायणत्वं
चेति त्रिरूपत्वं, एवं संकर्षणप्रभुशानिरुद्धरूपतापि ॥ ९ ॥

त्यजन्ति, एवं षड्गुणो भगवान् निरूपितः, पुनरैश्वर्यादयो वैदिका उच्यन्ते श्रीवत्सलक्ष्म-
मित्यादि, श्रीवत्सो लक्ष्म यस्य, श्रीवत्सा यस्य, यत् लक्ष्म्या जनकं तद् भगवतश्चिह्नं व्यावर्तकं,
सा हि ब्रह्मानन्दो भवति, तस्या मूलं ब्रह्मैव, यत् सर्ववेदप्रतिपाद्यं स भगवतोसाधारणो धर्मः,

(१) श्रीमत्प्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

मुक्तिदिस्सायां चक्रेण मारयतीति तद्वतास्तथैव भवन्ति "ये ये हताश्चक्रधरेणे"तिवाक्यात्, स्वयं निर्लेप एवं
महाभूतेरेव मारयतीतितात्पर्येण पक्षान्तरमाहुराकाशेत्यादि, शङ्खगदाद्यायुधमेतावतैव चारिताथैष्युदा-
युधमितिकथनेनान्योपि भावः सूच्यत इति तमाहुरुदायुधानीति वेति, उदमुदकं तद्रूपाणीत्यर्थः,
उदकत्वोक्तितार्थमाहुस्तत्रैवेति, गुरुपदार्थं हि तत् स्वस्मिन् पतितं मज्जयति तद्वदहङ्कारेणानमानासुरान्
श्रावप्रायान् महाभूतान्येव पुनः प्रापयन्ति न तु मुक्तिमित्यर्थः, श्रीवत्स इत्यादि, अत्रैतावद् वाच्यं,
पुरुषोत्तमैकनिष्ठत्वेन तदसाधारणं लक्षणं श्रीर्भवति, तस्याश्चेतरागोचरत्वेन लक्ष्यज्ञानं कस्यापि न
भविष्यतीति तस्माद्भावस्थानासाधारणधर्मं सर्वगोचरं कृत्वा स्वस्मिन् धारयति, तद्वरीनेन तत्र श्रीस्थिति-
ज्ञानेन पुरुषोत्तमत्वज्ञानं भवति, अस्य मुख्यत्वमुपपादयन्ति सर्वात्मकरथेति, "पुरुषः स परः पार्थ
भक्त्या लभ्यस्त्वं न्यया यस्यान्तःस्थानि भूतानी"तिभगवद्वाक्याद् "यः पृथिव्यां तिष्ठ"त्रित्यादिश्रुति-
भ्यश्च जगत् तथा, "परस्तस्मात् तु भावो न्योव्यक्तो व्यक्तः सनातन" इत्युपक्रम्या "व्यक्तोक्षर
इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिं यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद् धाम परमं ममे"तिप्रभुवाक्याच्च श्रीप्रजजनमनोरथ-
पूतये "दर्शयामास लोकं स्व गोपानां तमसः परं सत्यं ज्ञानमनन्तं यद् ब्रह्म ज्योतिः सनातनं
यद्धि पश्यन्ति मुनयो गुणापाये समाहिता" इत्यादिवाक्यैः सर्ववेदप्रतिपाद्यत्वेनाप्यक्षरं ब्रह्म पुरुषोत्तमस्य
लक्षणं, चेष्टारूपत्वेना "य सर्वगुणोपेतः काल" इत्यादिना निरूपितो य आनन्दमयो लीलाकालः
सोपि तथा, आदिपदात् लीलाविशेषाश्च, तथा च सर्वात्मकत्वभगवत्त्वजगदादिलक्षणेषु ब्रह्म मुख्यं
लक्षणं, सर्ववेदप्रतिपाद्यत्वादिभिर्भूतसच्चिदानन्दरूपत्वाच्च ज्ञानिमुक्तिस्थानत्वात् पुरुषोत्तमगृहचरणत्वक-
त्वात्, अतः श्रीवत्सस्य लक्ष्मत्वमुक्तं, अन्यथैतरविशेषणवदिदमप्युक्तं स्यादितिभावः, अत्रोपपत्त्यन्तरमाहु-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

शङ्खेत्यादि, पद्मस्य देहरूपतामायुधरूपतां चोपपादयन्ति प्रकृत इत्यादि, तथेति, पद्मस्य देहरूपत्वमायुध-
रूपत्वं चेत्यर्थः, तेजोरूपमिति, अन्तःकरणस्य सात्त्विकाहङ्कारकार्यत्वात् प्रकाशकत्वेन तेजोरूपं, पक्षान्तर-
भवतारयन्ति स्वयमित्यादि, इदं "चापां तत्त्वं दरवर"मित्यादेरेव प्रपञ्चरूपं ज्ञेयं, शेषं स्फुटं, श्रीवत्स-
लक्ष्ममित्यत्र "च प्रत्यन्ववपूर्वात् सामलोम" इत्यत्राजि तियोगविभागादच् पञ्चनाभ इतिवत्, विशेषणा-
न्तरेष्वपि व्यावर्तकस्य सत्त्वादत्रैव यत् लक्ष्मत्वमुक्तं तत्तात्पर्यं श्रीवत्सैत्यादिना वदन्तीत्याशयेन टिप्पण्यां
तद् विवृण्वन्ति श्रीवत्स इत्यादिना, अत्रेति, आस्मिन् विशेषणे, स्थानासाधारणधर्ममिति, स्थानरूप-
मसाधारणधर्म, तथा चास्य मुख्यत्वाद्ब्रह्म लक्ष्मपदप्रयोग इत्यर्थः, कथं मुख्यत्वमित्याकांशायामाहुरस्ये-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भूते येषां शङ्खगदापद्मचक्राणां मध्य इतिसमासः, येषामिति, निर्धारणेषुष्टी, तस्युत्साभावान्न समासनिषेधः,
क्रमोत्र न विवक्षितः, मूले तु क्रमस्य वक्तव्यात् तत्र यद्योरितिद्विवचनान्तेन विग्रहद्विष्पण्यां व्याख्यातः,
तदा यद्योरित्यस्य सम्बन्धमात्रं षष्ठ्यर्थः, श्रीवत्सलक्ष्ममित्यत्र व्यावर्तकमिति, क्षरादक्षराच्च व्यावर्तक-
मित्यर्थः, अत्र टिप्पण्यामेतावद् वाच्यमिति, मूले लक्ष्मत्वकथनादेव किञ्चिदाधिक्यं वाच्यमित्यर्थः,

सर्वात्मकस्य भगवतो जगद्ब्रह्मकालादिलक्षणधर्मवतो ब्रह्म हि मुख्यं लक्षणं भवति, अत एव हि
सर्वब्रह्माधारवतो भृगोः पदं तत्र प्रतिष्ठितं भवति स्वाश्रयत्वाल्लक्ष्म्याश्च स जनको भवति,
"भृगोः ख्यात्यां समुत्पन्ना श्रीः पूर्वं"मितिवाक्याद्, ब्रह्मलक्षणत्वेनैवैश्वर्यं निरूपितं,
वीर्यं निरूपयन् कयाचिद्वस्थयावस्थितं ब्रह्म जीवाख्यं लक्षणान्तरत्वेनाह गलशोभिकौस्तुभमिति,

(१) श्रीमत्प्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

रत एवेति, जातिवेदाक्षरब्रह्मणि तदानन्दश्च सर्वशब्देनोच्यते, तदाधारवतो भृगोर्देहः, तद्वत्-
स्तस्य गतिर्भगवत्पर्यवसायिन्येवेति तथेत्यर्थः, किञ्च भगवत्स्वगिन्द्रियाद् भृगोरुत्पत्तिः, तच्चेतरेन्द्रियेभ्यो
विशिष्टमन्तर्बहिर्व्यापित्वात् तथा ज्ञानजनकत्वाच्च सर्वां सुखाभिव्यक्तिहेतुत्वाद् भगवतः सर्वां सुखाभिव्यक्ति-
हेतुः, श्रीस्तत आविर्भूतैत्याशयेनाहुर्लक्ष्म्याश्चेत्यादि, गलशोभीत्यत्र सरस्वत्या ज्ञानशक्तिरूपत्वात्

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्यादि भाव इत्यन्तं, अत्रेति, मुख्यत्वे, अत एवेति, मुख्यलक्षणत्वादेव, तद्वत् इति, त्रिब्रह्म-
वत्, गतिरिति, महत्त्वपरीक्षार्थं गमनं, तथेति मुख्यत्वं, तथा च यदि तत्र भगवति पुरुषोत्तमत्वं न
स्यात् तदा महत्त्वपरीक्षार्था भृगोर्गतिस्तत्र न पर्यवस्येत, यत एवमतः श्रीवत्सस्य ब्रह्मत्वान् मुख्यत्व-
मित्यर्थः, इदं प्रकारान्तरेणापि भृगुपदस्य नानुचितत्वमित्याहुः किञ्चेत्यादिना, तथा च तज्जातो भृगुरपि
विशिष्ट इति नानुचितत्वमित्यर्थः, इदं प्रकारान्तरेणाहुः स्पष्टोत्यादि, अनुचितत्वपरिहारायैवमुपपत्ति-
त्रयेण भृगोरक्षरात्मकत्वं तेन श्रीवत्सस्याक्षरात्मकत्वं च समर्थितं, सुबोधिन्यामस्मिन् विशेषणे पूर्वोक्त-
मैश्वर्यनिरूपणं निगमयन्ति ब्रह्मेत्यादि, ब्रह्मणोक्षरस्योक्तरीत्या निरूपितेन लक्षणत्वेनैव भगवतोक्षर-
प्रयोजकत्वरूपमैश्वर्यं निरूपितमित्यर्थः, अग्रिमविशेषणमवतारयन्ति वीर्यमित्यादि, स्वरूपसामर्थ्यं हि
वीर्यं, तदत्र मुक्तजीवस्वाधीनकरणलक्षणं, तन् निरूपयन् कण्ठाभरणतयावस्थितं जीवस्वरूपं लक्षणान्तर-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

पुरुषोत्तमैकनिष्ठत्वेनेति, क्षराक्षरयोरपि लक्ष्मीस्तिष्ठति परं तत्र तस्याश्चलत्वमतस्तस्या निष्ठा नियता
स्थितिः पुरुषोत्तम एवेत्यर्थः, तत्राहुर्भावेति, तस्या लक्ष्म्याः प्रादुर्भावस्थानं श्रीवत्सस्तद्रूपम-
साधारणधर्ममित्यर्थः, सुबोधिन्यां ब्रह्मानन्द इति, ब्रह्मणोक्षरस्थानन्दः, सच्चिदानन्दात्मकमक्षरं ब्रह्म
तन्मध्य आनन्दो लक्ष्मीरित्यर्थः, इदं द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायसुबोधिन्यां स्फुटं, सर्ववेदेति, सर्वं वेदा-
स्तल्लक्षणमक्षरं ब्रह्म प्रतिपादयन्ति, स्वरूपं त्ववाङ्मनोगोचरमितिभावः, नन्वक्षरस्य पुरुषोत्तमाधारत्वकथनात्
पुरुषोत्तमोक्षरे भासते न तु पुरुषोत्तमोक्षररूपः श्रीवत्स इति चेदत्रैवं ज्ञेयं, इदमाधारत्वं न लौकिकगृहादि-
वत्, तथा सति पुरुषोत्तमस्य तद्व्याप्यत्वं स्यात्, किन्तु मण्डले सूर्यस्येव, यथा सूर्यो मण्डलं प्रतपन्
बहिरपि किरणैः प्रतपति, तदुक्तं "स्वविषयः प्रतप"न्निति "गोमिः सूर्य इवातप"न्निति च द्वितीयस्कन्ध-
सुबोधिन्यां च विवृतं, यथा वायोगोलके वह्निः, यथा बहिरयोगोलकमन्तर्बहिर्व्याप्य तिष्ठति बहिरपि
दाहादिसम्पादकत्वात् तदधिकदेशवती वा तथा भगवान्, तथा च भगवति बहिःप्रकटे लक्ष्य-
ज्ञापनार्थं केनचिद्देशोक्षरमपि भासते प्रबलेभावयोगोलकस्यामतेवेति, अत एवेति, श्रीवत्सस्याक्षर-
त्वादेवेत्यर्थः, एतस्य स्वाश्रयत्वादित्यनेनान्वयः, स्वपदेन भृगुस्तदाश्रयोक्षरं ब्रह्मेत्यर्थः, सर्वब्रह्मा-
धारवत इति हेतुगर्भविशेषणं, तादृशदेहवाच्यं ज्ञान्यक्षरमाश्रित्यैव तिष्ठतीतिभावः, लक्ष्म्याश्चेति,

गले शोभायुक्तः कौस्तुभो यस्य, स हि सर्वजीवानां स्वरूपभूतः, “चैत्यस्य तत्त्व”मिति-
वाक्यात्, क्रियाशक्तेर्ज्ञानशक्तिरुचमेति युक्तजीवानां सरस्वतीस्थानप्रापणार्थं कण्ठे कौस्तुभस्थापनं,
जीवानामुभयविधत्वज्ञाननाय मध्ये स्थापनं, केचन क्रियानिष्ठाः केचन ज्ञाननिष्ठा इति, अत एव सर्वाङ्ग-
वर्णनायां कौस्तुभो मणिरुभयत्र निरूपितः, “कण्ठं च कौस्तुभमणोरधिभूषणार्थं” “चैत्यस्य तत्त्व-
समलं मणिमस्य कण्ठ” इति च, अत एव शोभा द्विविधा, क्रियाकृता ज्ञानकृता च, जीवस्तुभयधर्मयुत
इति शोभायुक्त उक्तः, एवं ब्रह्मद्वयसम्बन्धं भगवति निरूप्य जीवानां तथात्वहेतुभूतां मायां
भगवतः प्रदेशविशेषावरिकां पीताम्बरं निरूपयति, पीताम्बरं यस्येति, आकाशतनोरविकार-
सम्बन्ध एव शोभाहेतुर्भवति, पीतत्वं तामसराजससम्बन्धात्, अन्यथा त्रिविधमेव रूपमिति
पीतत्वं नोपपद्येत, “यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद् रूपं यच्च लुक् तदपां यत् कृष्णं तदन्नस्ये”तिश्रुतेः,

(१) श्रीमत्प्रभुविरचिता श्रीटिप्पणी ।

तथाकृतिः, अत्र विद्यादिपदानि त्यक्त्वा सरस्वतीपददानस्यायं भावः, सा हि वीणागानपरा प्रभुश्च
‘मुक्तोपस्य’ इति मुक्ताः सर्वे संगीतविद्यया यथा प्रभुं सन्तोषयन्ति तदर्थमेवंकरणं, एतेनैवंविधायां

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्वेनाहेत्यर्थः, अज्ञानोत्थापयित्वा यत् कौस्तुभस्य कण्ठे स्थापनं तत्तात्पर्यमाहुः क्रियाशक्तेरित्यादि,
क्रियाशक्तिर्हेस्तादिः, ज्ञानशक्तिः कण्ठदेशः, पर्यन्त्यनन्तरमध्वमास्थानत्वेन ज्ञानप्रत्यासन्नत्वात्,
अतः सौत्तमेति तथेत्यर्थः, तदेव टिप्पण्यमाहुः सरस्वत्या इत्यादि, पीताम्बरमित्यत्र तथात्वहेतु-
भूतामिति, जीवत्वप्रयोजकभूतां, नन्वम्बरस्य मायात्वे पीतत्वं नोपपद्यते तस्या लोहितशुक्लकृष्णवर्णत्वेन
पीतत्वस्य तत्रानुक्तत्वादित्यत आहुः पीतत्वमित्यादि, रजस्तमोगुणजन्यं यत् सुवर्णं तत्सम्बन्धादित्यर्थः,

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

भृगोः सर्वब्रह्माधारदेहवत्त्वेन ज्ञानित्वाद्यन्तरेभ्यो विशिष्टत्वाच्च क्रीवत्सस्य तदाश्रयत्वमिति चकार-
टिप्पण्यां च किञ्चेत्युक्तं, स्पर्शसुखाभिव्यक्तिहेतुत्वेन तत्पदस्पर्शं सुखमेव जातमितिभावः, इदं हेतुद्वयं
भृगुनिष्ठं स्वाश्रयत्वैश्वर्यं श्रीवत्सनिष्ठो हेतुरिति विभागः, कयाचिदवश्येति, अक्षरब्रह्मण एवावस्था-
विशेषो जीव इति काशकृत्स्नमतमनुसृत्येदमुक्तं, स्वरूपभूत इति, अनारोपितमविचारहितं रूपमित्यर्थः,
देहादिस्त्वविचारोपितं रूपमितिभावः, बाह्यादिकं विहाय कण्ठेस्थापनस्य तात्पर्यमाहुः क्रियाशक्तेरिति,
मुक्तजीवानामिति, अविचारहितत्वादितिभावः, अत एव सर्वाङ्गेति, स्थलद्वये निरूपणादुभयविधत्व-
मिति संख्यातात्पर्यमात्रं, तथात्वहेतुभूतामिति, तादृगवस्थोत्पादनेन जीवत्वहेतुभूतामित्यर्थः, वर्णान्तरं
विहाय पीतस्यैवाम्बरस्य धारणे हेतुमाहुराकाशतनोरिति, पीतत्वं व्युत्पादयन्ति पीतत्वमिति,
अन्यथेति, सम्बन्धकृतत्वाभाव इत्यर्थः, रूपस्य त्रैविध्यनिमित्ते श्रुतिं प्रमाणयन्ति यदग्रेरिति, सत्त्व-

(४) श्रीमद्वीक्षितलाल्लुभङ्गयोजिता श्रीसुबोधिनोयोजना ।

‘अग्निर्धूर्धा चक्षुषी चन्द्रसूर्या’वित्यनेन सूर्यचन्द्रमसोर्नैत्रत्वकथनात्, पीताम्बरमित्यस्य विवृतौ
पीतत्वं राजसतामससम्बन्धादिति, ननु “यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद् रूपं” मितिश्रुतौ रूपत्रय-
मेवास्तीत्युक्तमतः कथं प्रभोरम्बरस्य पीतरूपमित्याकाङ्क्षायामाहुः पीतत्वं राजसतामससम्बन्धा-
दिति, सत्त्वरजस्तमसां नीलरक्तश्वेतरूपेति गुणावतारवाक्यैर्निर्णीयत इति तत्त्वदीपप्रकाश उक्तत्वाद्
रजोगुणस्य रक्तत्वं तमसः श्वेतत्वमुभयोर्भिन्नयोः पीतत्वं भगवदम्बरस्येत्यर्थः, पीताम्बरस्य मायारूपत्वं

व्यामोहिका तु माया तथैव भवति लयविशेषात्मिका, प्रभां वर्णयति सान्द्रपयोदसौ भगमिति,
सान्द्रो हि स्निग्धो नीलः, पयोदो मेघः, परमानन्दस्य नीलरूपत्वे प्रकारचतुष्टयं पूर्वं निरूपितं,
आकाशकालभूमिवैकुण्ठैस्तस्य धर्मा इदानीं निरूप्यन्ते, यस्तु स्वकाले सर्वानन्ददाय्यवोत्पादकस्ताप-
नाशकश्च स सान्द्रः पयोदः, एवमेव भगवानपि पृथिव्याः स्वर्गस्य धर्मस्य भक्तानां च सर्वानिष्ट-

(१) श्रीमत्प्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

लीलास्थभक्तानां न प्राकृतत्वं किन्तु कण्ठभूषणरूपत्वमेवेति ज्ञाप्यते, स्थानं प्रभुगुणज्ञानं, मुक्तानामेव
शुकादीनां तत्राधिकारादितिभावः, पूर्वमिति, निबन्धे निरूपितमित्यर्थः, तत् स्मारयन्त्याकाशेत्यादि,
चक्षु रूपवद् द्रव्यं गृह्यत् तदभावे निर्मेव आकाशे दूरं गतं सन् नीलमिव पश्यति तथा ब्रह्माप्यतिगाढं
गम्भीरतया नीलमिव पश्यतीत्येकः प्रकारः, तत्तद्युगाधिष्ठातृदेवतानां तादृक्तादृग्भूत्वात् तत्रतिथिन्वानां
नियतानेकरूपत्वमिति द्वितीयः, भूमेर्नीलरूपत्वेन तत्राधिभूते तत्रातिफलनेन तथा भातीति तृतीयः,
शुद्धस्य सत्त्वस्य नीलरूपत्वेन तत्रातिफलने वैकुण्ठाविर्भूतं ब्रह्म तथा भातीति तुरीयः, अथवा भूमिवैकुण्ठं
श्वेतद्वीपं, हन्तेदं ब्रह्मणो नीलरूपत्वपर्यवसायित्वेन न विद्वज्जनमनोरमं भवतीति चेत्, मैवं, अंशावतारविभूति-
रूपावतारविषयत्वादस्य, श्रीपुरुषोत्तमस्य तु वस्त्वेव तादृशं न त्वौपाधिकं तत्राप्यप्यस्ति शुद्धब्रह्मरूप-
त्वादित्यनुपदमेव प्रमाणप्रकरणे निरूपयिष्यत इति विद्वज्जनमनोरममेतदिति जानीहि, यस्तु स्वकाल इत्यादि
तु परोक्षवादवेनापि ज्ञेयं, स्वकाले लीलाकाले, अत एव स्वपदं, नूतनरसोत्पादको दिनान्तादिष्वग्रिमश्च,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तदुपपादयन्त्यन्यथेत्यादि, तथा चेदमागन्तुकं रूपमित्यर्थः, तत्रास्पष्टं लिङ्गं मानत्वेनाहुर्व्यामोहिके-
त्यादि, तथा च “वैरं च पञ्चम”मितिप्रथमस्कन्धवाक्याद् वैरजनकस्य सुवर्णस्य तथात्वेन तन्मूलभूता
सा लयविक्षेपात्मिकेत्यर्थः, पीताम्बरमित्यनेन यशो निरूपितं ज्ञेयं, प्रथमस्कन्धे ‘सम्यक्त्वेन रूपेण
वर्णनयोग्यं गुणक्रियादिपौष्कल्यं यज्ञ’ ‘आधारोत्कर्षाधायकः सर्वजनाह्लादको विसर्पिगुणोपि यज्ञ’ इति च
पृथ्वीवाक्यव्याख्याने तत्स्वरूपस्योक्तत्वात्, तच्च गुणपौष्कल्यमत्राभासे जीवानामित्यादिनोक्तं,
येदृशी सा नाभिप्रदेशविशेषावरिकैव न तु तं वशयितुं समर्थेति, सान्द्रेत्यत्र टिप्पण्यां भूमेरित्यादि,
अयं च प्रकारो निबन्धे त्रुटित उपलक्षणविधया व्याख्यातो ज्ञेयः, तदेव स्फुटीकुर्वन्त्यथ चेत्यादिना,
अत्र रूपविषये किञ्चिदाशंक्य परिहरन्ति हन्तेत्यादि जानीहीत्यन्तं, तथा च निबन्ध आकाशपक्षस्य
यद् व्याख्यानान्तरं प्रभुभिः कृतं तत्र प्रमाणप्रकरणोक्तमेव बीजमिति न तस्याचार्योक्तिरिद्वत्त्वं
बोधितं, न चैवं सत्येते पक्षा अत्राचार्यैः किमित्युक्ता इति वाच्यं, वासुदेवादिन्यूहसाहित्यस्यात्र
सत्त्वेन तद्रूपबोधनार्थत्वात्, नन्वौपाधिकं चेद् रूपं मूलाभिधेत् स्यात् तदा पयोददृष्टान्तो

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

सम्बन्धाभावे हेतुमाहुर्व्यामोहिका त्विति, सत्त्वरजस्तमसां नीलरक्तश्वेतरूपता, तथा च सत्त्वसम्बन्धि
नीलमपि रूपं प्रतीयतेतिभावः, पीताम्बरस्य मायात्वं भगवदावरकत्वादिति ज्ञेयं, तस्य धर्मा इति,
नीलवर्णस्य धर्माद्यो निरूप्यन्ते सान्द्रदृष्टान्तेन ज्ञाप्यन्त इत्यर्थः, तान् धर्मानाह सर्वाङ्गन्देति, नीलवर्णं
एव मेघ एते भवन्त्यतो नीलमेघधर्मा न वर्णान्तरमेघस्य, भगवति जीवनदातृत्वादिना मेघदृष्टान्तः सिद्ध-
स्तस्य सान्द्रत्वकथनेनैते धर्माः सूचिता इतिभावः, भगवानपीत्यन्तेन मेघसाधर्म्यं विवृतं, विशेष-
मप्याहुः पृथिव्या इति ॥ ९ ॥

महाहैवैदूर्यकिरीटकुण्डलन्विषा परिष्वक्तसहस्रकुन्तलम् ॥

उहामकाञ्च्यङ्गदकङ्गणादिभिर्विरोचमानं वसुदेव ऐक्षत ॥ १० ॥

निवृत्तिपूर्वकसर्वेष्टकर्ता, "सर्वत्र पूर्णगुणकोपि बहूपमोभू"दिति प्राकृतोपमा न दोषः, अन्यथा न सङ्गच्छेत, "स्निग्धप्रावृद्धघनश्याम" इत्यर्थः, अनेन कान्तिलक्षणा श्रीनिरूपिता ॥ ९ ॥

एवं मूलभूते ब्रह्मणि स्वयं स्थित्वा स्वांशाब् जीवान् कृतार्थान् कृत्वा भूमिष्ठाब् जीवान् व्या-

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

एवमित्यादिना श्रीवत्सेत्यादिविशेषणोक्तितात्पर्यमुक्तक्रमेण पुरुषोत्तमासाधारणचिह्नत्वात् तत्त्वेन ज्ञाने मूलकारणभूतः श्रीवत्सस्तस्य ब्रह्मत्वं निरूपितं, वस्तुतस्तु श्रीरूप एव सः, ब्रह्मानन्दरूपत्वात् तस्याः, तत्र स्थितो लीलं करोतीति लीलामूलभूतमपि तद्रूपं ब्रह्म, "कौस्तुभ्यपदेशेन स्वात्मज्योतिर्विभर्त्यज" इतिवाक्यात् स्वीयत्वेनाङ्गीकृतानामात्मनामाधिदैविकं रूपं स्वकण्ठे स्थापयन् न जातु त्यजति स्वरूपानन्दं च ताननुभावयतीति तथा, मूलपकट्या आवरणोक्त्या तथात्वं, प्रावृद्धघनश्यामत्वोक्त्या सर्वानिष्ट-निवृत्तिपूर्वकं सर्वार्थदानम् ॥ ९ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नोक्तः स्यात् पयोदे नीलत्वस्य प्रावृट्कालोपाधिकत्वादित्याशङ्कायां तत्तात्पर्यमाचार्यैस्तस्य धर्मा इत्यारभ्य स्निग्धप्रावृद्धघनश्याम इत्यर्थे इत्यन्तेन निरूपितं, तथा चैतद्बोधनार्थं प्राकृतोपमा न त्रौपाधिकरूपबोधनार्थं, अतस्तद्वस्तुनस्तादृशत्वमभिप्रेत्यैवोक्तमित्याशयेनाहुर्घस्त्वित्यादि, तथा च तस्य परोक्षत्वात् परोक्षवादत्वेनाप्युपपन्नत्वं ज्ञेयं, अतो निबन्धे यत् प्रकारचतुष्टयमुक्तं तन् नीलरूपत्व-साधनार्थं तत्र तथैव प्रतीतेः, न तु वस्तुस्वभावेन तादृशत्वार्थत्वमेव तत्र कार्यानुल्लेखादित्यर्थः, अत्र स्वकालः को वा विविक्षितइत्याकांक्षायां तद् विवृण्वन्ति स्वकाल इत्यादि, अग्रिम इति, तापनाशकः, एवं मूल-इत्यादेस्तात्पर्यमाहुरेवमित्यारभ्य दानमित्यन्तं, तच्चेनेति, पुरुषोत्तमत्वेन, श्रीवत्स इतिशेषः, निरूपितमिति, श्रीवत्सा यस्येति विवृष्ट तद्व्याख्यानेनोक्तं, वस्तुन इत्यादि, "उरो वत्सं च वक्ष" श्रेतिकोशाद् वत्सशब्दस्य वक्षोवाचकत्वे वत्सस्य लक्ष्म वत्सलक्ष्म श्रीवत्सं लक्ष्म यस्येतिविग्रहे "वक्षस्यधिष्ठितवधू"रित्यादिवाक्याद् वस्तुस्वरूपविचारद् लक्ष्म्याश्च स्वार्थं चिद्रूपत्वेपि भगवदर्थ-मानन्दरूपत्वात् तथेत्यर्थः, तर्हि श्रीवत्सस्यात्र मूलभूतब्रह्मत्वं कुत उक्तमित्यत आहुस्तत्रेत्यादि, तथा च प्रतिष्ठाश्रुत्या लीलस्थानत्वमभिप्रेत्योक्तमिति श्रीरूपत्वं ब्रह्मरूपत्वं च न विरुद्धमित्यर्थः, शेषं स्फुटम् ॥ ९ ॥

(४) श्रीमद्दोक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तत्र उक्तं, तत्र मायाया गुणत्रयात्मकत्वेन सत्त्वगुणस्याप्येक्षितत्वेपि व्यामोहकमायारूपत्वात् सत्त्वगुण इतिगुणद्वयमेवात्रेति ज्ञेयं, तत्र भगवत्सम्बन्धनेकभावोत्पादनाय पीताम्बरे विक्षेपकरजोगुणोस्तीति भक्तानां रजस उपयोगः, भजनाधिकारिणां तु भगवत्स्वरूपाद् विक्षेपोत्पत्ती रजोगुणकार्यं, स्वरूप-सौन्दर्ये भक्तानां मनसो लयार्थं तमोगुणः पीताम्बरे बहिर्मुखानां तु भगवत्स्वरूपाच्छादनं तमोगुणकार्य-मितिचिबेकः, अत एवाग्रे वक्ष्यते "व्यामोहिका माया तथैव भवति लयविक्षेपात्मिके"ति, तथा च सर्वभगवत्सामर्थ्यरूपायां तु सत्त्वगुणोपीतिभावः ॥ ९ ॥

मोहेन स्वरूपज्ञानरहितान् विधाय तेभ्यश्चतुर्विधपुरुषार्थान् प्रयच्छतीत्युक्तं, तत्र ज्ञानक्रिययोः प्रकार-भेदाः सन्तीति ज्ञापयितुं सर्वशास्त्ररूपाणि भगवदाभरणान्यनुवर्णन्ते ज्ञानवैराग्यरूपेण महाहैति ।

महानर्हो मूल्यं यस्य तादृशवैदूर्ययुक्तं किरीटं कुण्डले च तेषां त्विषा कान्त्या परिष्वक्तान्यालिङ्कितानि सहस्रं कुन्तलानि यस्य, भगवन्मुखनिरीक्षकाः शास्त्राभिज्ञा जीवा भगवन्मुखामोदपानरताः षट्पदा इव भक्तौ परितश्चकासते, तेषां वेदः सांख्ययोगौ च शोभाजनका भवन्ति, वेदसांख्ययोगानां प्राप्तिश्च सर्वलोकप्रसिद्धाद् गुरोरेव भवतीति महाहैवैदूर्य-रूपेण निरूपिताः, वेदे काण्डद्वितयं, योगोपि साधनफलरूपो द्विविधः, सांख्यमपि न्यासज्ञानभेदेन द्विविधं, एवं षट् शास्त्राणि निरूपितानि भवन्ति, तान्येव पदानि, त्रयाणामपि भेदाः सहस्रं सन्तीति ज्ञापयितुं कुन्तलानां संख्या निरूपिता, लौकिकज्ञानविस्मरणार्थं परिष्वङ्गो निरूपितः, एवं लोके ज्ञानं निरूप्य क्रियां निरूपयत्युद्दामेति, कर्माण्यनन्तान्येव तथापि त्रिविधानि निरूप्यन्ते काञ्च्यङ्गद-

(१) श्रीमत्प्रभुविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भगवन्मुखनिरीक्षका इत्यादि, अत्रायं भावः, "विभर्ति सांख्यं योगं च देवो मकरकुण्डले" इति-वाक्यात् तद्रूपयोस्तयोः सहभावेन किरीटयोक्ते "मौलिपदं पारमेष्ठ्य"मित्यत्रापि तद्रूपो वेद एवोच्यत इत्यवगम्यते, सर्वप्रमाणानामुपरिस्थितिस्तस्यैवोचिता यतः, एवं सति तज्जनितज्ञानमेव तद्विद्रूपमिति तत्परिष्वङ्गोक्त्या तेषां तथात्वमेव सम्पद्यत इति जीवानां तत्र स्थितिरत्युक्तेतिशङ्कानिवारणाय भग-वन्मुखेत्याद्युक्तं, अपरं च तेषां बहुत्वेपि तद्विदित्येकत्वोक्त्या तज्जनितस्य भक्तिभावस्यैकरूपत्वं मूले ज्ञाप्यते, तेन वेदादीनां भक्तिरेव फलमिति ज्ञापितं भवति, अर्हस्य प्रापकद्रव्यरूपत्वेन तादृशोत्र गुरुत्वेति तथोक्तं, अन्यथा त्वमूल्यपदमेव वदेदितिभावः, इदं च भक्तिमन्महापुरुषानुग्रहादेवेति-ज्ञापनायार्हं महत्त्वमुक्तं, अत एव "वेदवादरताः पार्थे"त्यादिनोक्तशीलानां न भक्तिलाभः, एत-देवाभिसन्वाय सर्वलोकप्रसिद्धादिति विशेषणं दत्तं, अर्हस्य लोकसिद्धत्वेनापि तथाविशेषणमिति ज्ञेयं, कुन्तलानां रसोद्दीपकत्वेन तेषु भक्तिप्रवर्तकत्वमपि सूच्यते, तान्येव पदानीति, कुन्तलानां भ्रमस्तुल्य-त्वेन तेषां षट्पदत्वेनैतेभ्येतान्येव तानीत्यर्थः, त्रयाणामपीति, वेदसांख्ययोगानामित्यर्थः, कुन्तलानां शास्त्राभिज्ञजीवत्वेन पूर्वमुक्तत्वात् तेषामनेकविधत्वे तज्ज्ञानप्रकारानेकविधत्वमेव प्रयोजकमिति कुन्तलानेकत्वोक्त्या तत्प्रयोजकमप्याक्षिप्तं भवतीत्यर्थः, उद्दामेत्यत्र त्रयाणां कर्मत्वोक्तेरयं भावः, भूमावेव कर्ममार्ग इति तद्रूपकट्यां भूषणत्वेन स्थितस्य कर्मत्वं युक्तमित्ययोः क्रियाशक्तिप्रतिष्ठितत्वेनेति ॥ १० ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

महाहैत्यत्र सुबोधिन्यां भक्ताविति, भक्तौ सत्यामित्यर्थः, टिप्पण्यामत्रापि तद्रूप इति, मौलौ किरीटरूपः, अवगम्यते शास्त्रप्रायपाठादवगम्यते, तथात्वमिति, शास्त्राभिज्ञत्वं, तादृश इति, शिष्य-निष्ठभगवद्भक्त्या प्रसन्नः शास्त्रत्रयाभिज्ञो यथा महापौरुषिकत्वेन प्रसीदञ्छुक्ततथा, उद्दामेत्यत्र

(३) श्रीमद्दोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

महाहैत्यस्याभासे तत्रेति, भगवत्स्वरूप इत्यर्थः, वेदसांख्ययोगानामिति, तथा च मूले महानर्होनुग्रहो यस्येत्यहंभेदेनानुग्रहः, वेदसांख्ययोगप्रापक इत्यर्थः, स यस्येति, सम्बन्धमात्रं षट्पदार्थः, उद्दामेत्यस्याभासे एवं लोक इति, लोके शास्त्राभिज्ञजीवत्वेन किरीटकुण्डलत्वपरिष्वङ्ग-

कङ्कणरूपाणि तमःसत्त्वरजोरूपाणि, एतानि त्रीणि वेदादिभूतानि स्वसजातीयानि बहून्येव जनयिष्यन्ति, लोके काञ्ची सदामा भवति, इयं तृद्धामा दामरहिता, हिंसाप्रचुरापि वैदिकी कृतिर्न लोकानुसारिणी, भूमौ मायान्यासानामेव तत्राधिकार इति पीताम्बरोपरि काञ्ची तिष्ठति, लौकिकानि तानि व्यावर्तयितुं लौकिकसत्त्वाभाव उक्तः, उक्तुष्टानि वा लौकिकानि तत्र साधनानि निरूपितानि, अङ्गदानि बाहुमध्ये तिष्ठन्ति, अङ्गं यति खण्डयतीति राजसं तद् भवति, सात्त्विक-राजसयोर्विभागहेतुत्वात्, आदिशब्देन मुद्रिका अङ्गदस्थानीयान्यन्याभारणानि क्षुद्रघण्टिकानपुरादीनि च निरूप्यन्ते, तैः सर्वैरेव धर्ममार्गवर्तिभिर्भगवत्सम्बन्धिभिर्विरोचमानो भगवान्

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सुबोधिन्यामेवं लोके ज्ञानमिति, शास्त्रीयत्वेन रूपेण लोकेनेकविधतां प्राप्तं भगवद्विषयकं ज्ञानमित्यर्थः, चतुर्भुजमित्यत्र यज् ज्ञानं निरूपितं तदलौकिकमिति ततो भेदज्ञापनायात्र लोकपदं, जनयिष्यन्तीति, कर्मणां सजातीयोत्पादनस्वभावत्वाज् जनयिष्यन्ति, हिंसाप्रचुरापिति, अनेन चैरायनरूपता स्फुटीकृता बोध्या, शंखगदादीत्यत्रैवात्र वैदिककृतैर्लौकिकदुःखनिर्वर्तकत्वात्, तत्र साधनानीति, काञ्चीरूपे वैदिककर्मण्युपकरणानि, अङ्गदानीत्यादि, अत्र बहुवचनं चतुष्टयत्व-स्मारणाय, बाहुमध्ये तिष्ठन्तीति, कर्मत्वोपपादनाय, इदमेव द्विज्यामितरघोरित्यादिना विवृतं, समानयोगक्षेमत्वं कङ्कणानामपीति न पृथक् तदुक्तिः, अङ्गदानां सात्त्विकत्वे हेतुमाहुरङ्गं यतीत्यादि, “कर्मणः सुकृतस्याहु”रितिवाक्याद् विदेहकैवल्यसम्पादकत्वेन सात्त्विकं तदित्यर्थः, तदिति, कङ्कणमित्यर्थः, राजसत्वं च तस्य चलत्वाद् भाति, नन्वेकस्यामेव क्रियाशक्तौ प्रतिष्ठितयोः शास्त्रबोधित-कर्मरूपयोस्तयोर्द्विविध्यं कथं सङ्गच्छत इत्यत आह सात्त्विकेत्यादि, कर्त्रोरितिशेषः, विलक्षणाधिकारि-कर्तृत्वेनेकस्य कर्मणो विलक्षणत्वं गीतायां “नियतं सङ्गरहित”मित्यादिना स्फुटमिति न शक्यलेशः, तैरिति, शास्त्रोक्तकर्मरूपाभरणैः, तैर्विरोचमानत्वे गमकमाहुर्वेद इत्यादि, हरिवंशे पुष्करप्रादुर्भाव-समाप्ताविदं पद्यं, शुक आहति, दर्शनाङ्गनार्थकमैक्षतेतिपदमाहेत्यर्थः ॥ १० ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्रकारेण वेदसांख्ययोगसम्बन्धिज्ञानं निरूप्येत्यर्थः, लौकिकानीति, भगवति लौकिकानि कर्मणि न सन्ति किन्त्वलौकिकानि, तानि तु नित्यत्वात् साधनानपेक्षणीत्यर्थः, साधनानामपि भगवद्रूपत्व-सिद्धान्तमभिप्रेत्याहुर्लोकुष्टानि वेति, अलौकिकानि भगवद्रूपणीत्यर्थः, “तत् साधनं च स हरिः प्रयाजादिभ्रुगादि य”दिति सिद्धान्तात्, अङ्गदानीति, चतुर्भुजत्वमभिप्रेत्य बहुवचनं, तद् भवतीति, तमःसत्त्वरजोरूपाणीति पूर्वमुक्तत्वात् तत् कङ्कणं राजसं भवतीत्यर्थः, विक्षेपवत्त्वादितिभावः, अङ्गदकङ्कणयोर्हेतुस्थितितात्पर्यमाहुः सात्त्विकेति, रजउत्पादकत्वाद् भगवतः सकाशाद् विभागहेतुः सत्त्वमपि विभक्ततया स्थापयतीति तद्वेदुरेव तमस्तु भगवति लयसम्पादकत्वात् विभागनिवर्तकमतो-ञ्जुल्यादिभावेन विभक्तयोः सखण्डयोर्हेतुयोरङ्गदकङ्कणस्थितिरविभक्त्यायामखण्डायां कथ्यां काञ्चीस्थिति-रित्यर्थः, धर्ममार्गवर्तिभिरिति, ‘चोदनालक्षणोर्थो धर्म’स्तन्मार्गवर्तिभिः, तथा च वेदविहितैर्न त्वविहि-तैरित्यर्थः, भगवत्सम्बन्धिभिर्भगवत्याभरणत्वेन प्रतीतैरित्यर्थः, भगवान् पूर्वकाण्डे प्रतिपाद्य इत्यर्थः, विशेषणसंख्यायास्तात्पर्यान्तरमप्याहुर्वेद इति, चतुर्ध्वादावन्ते मध्ये चेति स्थानत्रये गीयते, एवं द्वादश-

भवति, “वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा आदावन्ते तथा मध्ये हरिः सर्वत्र गीयत” इति, नन्वे-तादृशो भगवानिति किमर्थमुच्यते? तत्राह वसुदेव ऐक्षतेति, तत्पूर्वोक्तानां धर्माणां लौकिकत्वमलौकि-कत्वं च सम्भवति, यदि वसुदेवो न ज्ञास्यति तदा लौकिकान्येवैतानीति मंस्यते, अथ ज्ञास्यति तदोक्तं व्याख्यानमुभयार्थं तादृशधर्मयुक्तं दृष्टवानिति शुक आह, एतज् ज्ञानं स्तोत्रे स्पष्टं भविष्यति ॥ १० ॥

एवं भगवन्तं दृष्ट्वा शुद्धसत्त्वात्मको वसुदेवः क्रियां ज्ञानं च प्रकटीकृतवानित्याह द्वाभ्यां, दानं क्रिया, स्वरूपज्ञानबोधकं स्तोत्रं, कर्मण्यधिकारचतुष्टयं, श्रद्धा चाङ्गं, ‘अर्थी विद्वान् समर्थः शास्त्रेणा-पर्युदस्त’श्च, इदं च कर्म नैमित्तिकं, तस्यापेक्षाज्ञापको हर्षः, स चासाधारण एव भगवन्निष्ठो भवति, तदाह स विस्मयोत्फुल्लविलोचन इति ।

(३) श्रीमद्भोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विधत्वमित्यर्थः, नन्विति, ‘देवक्यां प्रादुरासी’दित्यस्यानन्तरं ‘सविस्मयोत्फुल्ले’तिश्लोको वक्तव्यस्तत्र विलोकयेतिपदाद् दर्शनमाक्षेपलभ्यं भविष्यत्येवेति मध्ये श्लोकद्वयेन लौकिकवैदिकैश्वर्यादियुक्तो भगवानिति किमर्थमुच्यते तत्राशङ्कायां सत्यां शुको वसुदेव ऐक्षतेत्याहेत्यर्थः, तथा च वसुदेवस्य तावद्धर्मविशिष्टज्ञानं जातमितिवोधनार्थं श्लोकद्वययुक्तमितिभावः, ज्ञानसम्पादनप्रयोजनं विवृण्वन्ति पूर्वोक्तानामिति, लोकेपि प्रियव्रतादिष्विव कार्यार्थं प्रकटयितुं योग्या ऐश्वर्यादयो लौकिका इत्युच्यन्ते, लोकप्रसिद्धत्वात् लोके प्रकटयितुमयोग्या निरतिशया वैदिका भगवत्स्वरूपामिव वैदेकसमधिगम्या तत्रालौकिका इत्युच्यन्ते, तथा च पूर्वोक्तानामैश्वर्यादिधर्माणामुभयविधत्वं सम्भवत्यतो वसुदेव-श्रेढुभयविधत्वं न ज्ञास्यति तदाग्रे लीलास्वचिन्त्यैश्वर्यादिकं दृष्ट्वापि प्रियव्रतादिष्विव लौकिकान्येवै-श्वर्यादीनि मंस्यते, अतः पूर्वमेव वसुदेवस्य तावद्धर्मज्ञानं सम्पादनीयमित्याहुरथेति, अयुनैव चेत् ताव-द्धर्मान् ज्ञास्यति तदासाभिरुक्तमुभयविधैश्वर्यादिप्रतिपादकं स्वरूपस्य यद् व्याख्यानं विवरणं तदग्रेपि लीलासु ज्ञास्यतीत्यन्वयः, अस्मदुक्तव्याख्यानप्रकारेण लीलास्वैश्वर्यादिकं ज्ञास्यतीत्यर्थः, अतस्तादृशधर्म-युक्तं दृष्टवानिति शुक आह, श्लोकद्वयेनेतिशेषः, वसुदेवस्य तथाज्ञाने प्रमाणमाहुरेतज् ज्ञानमिति, अर्थीति, निमित्तार्थीत्यर्थः, तस्येति निमित्तस्येत्यर्थः, वसुदेवस्य भगवत्प्रादुर्भावोपेक्षित इत्यर्थः, नन्वधिकारिविशेषणं तु फलकामना न तु निमित्तकामनेत्याशङ्कयेदं चेति पूर्वमुक्तं, नैमित्तिकं जन्म-रूपं निमित्तं प्राप्य प्रवृत्तमित्यर्थः, काम्ये कर्मणि तथैव नैमित्तिके तु जन्मादिरूपनिमित्तकामनैव, यस्य पुत्रजन्माभिलषितं भवति स एव विशेषणदानादिकं करोतीतिभावः, भगवन्नृष्ट इति, भगवति निष्ठा स्थितिर्येन भगवन्नृष्टतासम्पादकतादृशो हर्ष इत्यर्थः, भगवन्नृष्टतां ‘युवां मा’मितिश्लोके कारिकाभि-र्व्याख्यास्यन्ति, भगवति विषयतासम्बन्धेन निष्ठा स्थितिर्यस्य, भगवद्विषयको हर्ष इत्यर्थः, अत्र ‘हर्षः खेहात्मक’ इति व्याख्यास्यन्ति, तदाहेति, हर्षस्यासाधारण्यं गवामयुतदानेनाहेत्यर्थः ॥ १० ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

महाहैह्वैर्यत्र वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा आदावन्ते तथा मध्ये हरिः सर्वत्र गीयत इति, अत्र श्रीपुरुषोत्तमा ‘हरिवंशे पुष्करप्रादुर्भावसमाप्ताविदं पद्यमनेन शास्त्रोक्त-कर्मरूपाभरणैर्विरोचमानत्वे गमकमुक्त’मित्याहुः, श्रीबल्लभभोस्वामिनस्तु ‘वेद इति वेदादिषु चतु-र्ध्वादावन्ते मध्ये चेतिस्थानत्रये गीयत एवं द्वादशविधत्वमित्यर्थः, एतेन द्वादशविशेषणानां तात्पर्यान्तरमप्युक्तमित्याहुः ॥ १० ॥

स विस्मयोत्फुल्लविलोचनो हरिं सुतं विलोकयानकदुन्दुभिस्तदा ॥

कृष्णावतारोत्सवसम्भ्रमोस्पृशन् मुदा द्विजेभ्योयुतमाप्लुतो गवाम् ॥११॥

अथैनमस्तौदवधार्यं पुरुषं परं नताङ्गः कृतधीः कृताञ्जलिः ॥

स्वरोचिषा भारत सूतिकागृहं विरोचयन्तं गतभीः प्रभाववित् ॥१२॥

एतत्सर्वपरिज्ञाने स इति पूर्वोक्तो वसुदेवो हेतुः, अलभ्यलाभाद् विस्मयः, स विस्मयोन्तः-
प्रविष्ट उत्फुल्ले विलोचने करोति, पूर्व हरिः सुतो भविष्यतीति श्रुतं, इदानीं हरिं सुतं विलोक्य,
अनेन विद्वतोक्ता, निमित्तज्ञानेनैव नैमित्तिकमपि ज्ञातमपि ज्ञानं करणात् स्पष्टं भविष्यति, आनक-
दुन्दुभिरिति, असापथ्यं आनका दुन्दुभयश्च कथं नेदुः! कृष्णस्यावतारे य उत्सवो मनसो विलास-
स्तस्मिन् जाते सम्पद्य भ्रमो यस्य तादृशश्च भगवच्छब्दे स्पृशति तादृशे चोत्सवाविष्टः, तादृशे कर्मणि
शास्त्रेणापर्युदस्तः, पुत्रस्य सर्वलक्षणसम्पत्तावेव तथाधिकार इति कृष्णपदं, मुदेति, हर्षः स्नेहात्मक
इति भक्तिसूचकः, गवामयुतं द्विजेभ्योस्पृशद् ब्राह्मणानुद्दिश्य दशसहस्रं गावो दत्ताः,
ननु स्नात्वा गावो देयाः कथमेवमेव सङ्कल्पं कृतवानित्याशङ्क्याह मुदाप्लुत इति, हर्षजलेनैव
स्नातवानित्यर्थः ॥ ११ ॥

ननु पुत्रः संस्कर्तव्यो जातकाल्येन कर्मणा तत्र कथं न कृतवानित्याशङ्क्य प्राकृत एव तस्य
संस्कार इति नास्मिन्स्तदपेक्षेति तज् ज्ञानं स्वस्य वर्तत इति ज्ञापयन् भगवन्तं स्तौतीत्याहाथैनमिति ।

अथ कर्मसमाप्तिं विधाय तदनन्तरमेतं पुत्रत्वेनाविर्भूतं भगवन्तमस्तौत्, स्तोत्रमुत्कृष्टे कर्तव्य-
मिति कथं पुत्रे स्तोत्रमित्याशङ्क्याहावधार्यं पुरुषमिति, पूर्वोक्तवर्णनप्रकारेण परः पुरुषः पुरुषोत्तम
एवायमित्यवधार्य, अभिनन्दनात्मकमपि स्तोत्रं भवतीति तद्व्युदासार्थं नताङ्गः, नतमङ्गं यस्य,

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

सम्पद्य भ्रमो यस्येति, विविधपदार्थैर्महानुत्सवः कार्य इति बुद्ध्या तत्र तत्र मनोधानं भ्रमः,
पुरःप्रकटे भगवत्यत्रापि मनोधानस्यानुचितत्वात् परं तूत्सवरसस्तादृश एवेति भक्तिमार्गेण स गुण
एवेति भगवच्छास्त्रेणापर्युदस्तः ॥ ११ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सविस्मय इत्यत्रैतत्सर्वपरिज्ञान इति, दानस्तोत्रस्त्राधिकाराणां परिज्ञाने, पूर्वोक्त इति,
ईक्षणकर्तृत्वेनोक्तः शुद्धसत्त्वात्मकः, अलभ्यलाभादित्यादि, एतेनार्थिनोक्ता, नैमित्तिकमपीति,
नैमित्तिकविषयकमित्यर्थः, तादृश इति, समीचीनभ्रमयुक्त इत्यर्थः ॥ ११ ॥

अथैनमित्यस्याभासे प्राकृत एव तस्य संस्कार इति, प्राकृते पुत्रे जाते तस्य
पुत्रस्य संस्कारः ॥ १२ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स विस्मयोत्फुल्लेत्थ ननु कर्मविद्वत्ताधिकारिविशेषणं न तु निमित्तविद्वत्तेत्यत आहुर्निमित्त-
ज्ञानेनैवेति, एतेनैव कर्मज्ञानमप्युक्तमित्यर्थः, स्नेहात्मक इति, स्नेह आत्मनि स्वरूपे यस्य, स्नेहविशिष्ट
इत्यर्थः, मुदेत्यस्यावृत्योभयत्रात्पञ्चयोस्पृशदित्यनेनाप्लुत इत्यनेन चेतिसंज्ञेयम् ॥ ११ ॥

अथैनमस्तौदित्यत्र पुत्रत्वेनाविर्भूतमिति, 'देवक्या'मितिश्लोके प्रद्युम्नाकाव्यस्योक्तत्वा-

नमस्कारं कृत्वैत्यर्थः, यो भगवात् जातो यादृशस्तं तथैव ज्ञात्वा स्तोत्रमुचितं, "अन्यथा सन्त-
मन्यथा" चेत् "प्रतिपद्यते" तदायुक्तमिति तद्व्युदासार्थमाह कृतधीरिति, यद्यपि पूर्वं पुरुषोत्तम
आविर्भविष्यतीतिज्ञानं न स्थितं तथापि प्रदर्शितभगवतावयवादिभिः कृता धीर्यस्य, समानयोरपि
तथात्वं सम्भवतीति तद्व्युदासार्थं कृताञ्जलिरिति, अञ्जलिर्महत एव क्रियते, स्तोत्रं कायवाङ्मनोभिः
कर्तव्यं, तत्र कृताञ्जलिरिति स्तोत्रे कायस्थितिः, कृतधीरिति मनसः, स्तोत्रं वाचनिकं, ननु
स्तोत्रमुच्चैः कर्तव्यं तथा सति ग्राहिकाणां जागरणं भवेदित्याशङ्क्य कंसभयं तस्य नास्तीत्याह
गतभीरिति, तत्र हेतुः प्रभावचिदिति, भगवतः कालादिनियमनं जानातीति प्रभावचित्,
ननु विद्यमानमपि सामर्थ्यं न प्रकटयेच्च चेत् प्रमाणसिद्धं वा शालग्रामादिवत् सामर्थ्यं स्यात् तदा
विपरीतं भवेदित्याशङ्क्य प्रकटयेत्तःपुञ्जेन प्रकटयेत् सामर्थ्यं तस्येत्याह स्वरोचिषा स्वरूपकान्त्या
कोटिमणितेजसा यथा गृहं प्रकाशितं भवति तथा प्रकाशयन्तं, भारतेतिसम्बोधनं विश्वासार्थम् ॥ ११ ॥
द्वादशात्मा हरिर्ज्ञेयस्त्रिधा च नवधा तथा । नवधा वैदिकः प्रोक्तस्त्रिधा लौकिक उच्यते ॥ १ ॥
यज्ञस्तु पञ्चधा प्रोक्तश्चतुर्धा भगवानिति । पञ्चात्मकश्चतुर्भूतिस्तन्त्रं वेदेन सम्मितम् ॥ २ ॥
लौकिकस्त्रिगुणः प्रोक्तः स्मृतिश्चैव हि लौकिकी । नवधा वसुदेवोस्तौत् त्रिधा चैव हि देवकी ॥ ३ ॥
एकेन प्रार्थनं पूर्वं द्वाभ्यां चैव तथापरम् । दशभिः पञ्चभिश्चैव निरूप्येते स्तुती उभे ॥ ४ ॥
शास्त्रतो भगवानेव प्रतीत्यापि दृढीकृतः । बाधकं त्वन्यथाज्ञानमज्ञानं चापि हेतुतः ॥ ५ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

दित्यर्थः, प्रमाणसिद्धमिति, शास्त्रसिद्धं, द्वेषुरासुष्मिकानिष्टजननमित्यर्थः ॥ १२ ॥

(५) भगवदीयनिर्मयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनोकारिकाव्याख्या ।

विदितोसीत्यत्र द्वादशात्मा हरिर्ज्ञेयस्त्रिधा च नवधा तथा नवधा वैदिकः प्रोक्त-
स्त्रिधा लौकिक उच्यते, वसुदेवेन नवभिः श्लोकैः स्तूयमानो नवधेति, देवक्या त्रिभिः श्लोकैः
स्तूयमानो हरिस्त्रिधा, तत्र नवधा वैदिकस्त्रिधा स्तूयुक्तप्रकारेण स्तूयमानो लौकिक उच्यते,
तत्रोपपत्तिमाहुर्वैज्ञस्त्विति, यज्ञस्तु पञ्चधा प्रोक्तश्चतुर्धा भगवानिति पंचात्मकश्चतुर्भूतिस्तन्त्रं
वेदेन सम्मितं, अभिहोत्रादिपंचात्मको यज्ञः प्रोक्तश्चतुर्धा वसुदेवादित्येहात्मकः, एवं पञ्चा-
त्मकश्चतुर्भूतिश्चेति नवधा वैदिकः प्रोक्त इत्यर्थः, ननु चतुर्भूतिर्न वेदोक्तः किन्तु तन्त्रोक्त एवेति
कथं नवधा वैदिक इत्याशङ्क्याहुस्तन्त्रं वेदेन सम्मितमिति, लौकिक इति, लौकिकस्त्रिगुणः
प्रोक्तः स्मृतिश्चैव हि लौकिकी नवधा वसुदेवोस्तौत् त्रिधा चैव हि देवकी, लोकै-
र्भगवद्व्यतिरिक्तैर्ऋषिभिः प्रणीतत्वात् स्मृतैर्लौकिकत्वमुच्यते, एकेन प्रार्थनं पूर्वं द्वाभ्यां चैव तथापरं
दशभिः पञ्चभिश्चैव निरूप्येते स्तुती उभे, 'अयं त्वसभ्य' इत्येकेन पूर्वं वसुदेवकृतं प्रार्थनं
तथापरं देवकीकृतं प्रार्थनं द्वाभ्यां 'स त्वं घोरा'दिति 'जन्म ते मय्यसौ पाप' इतिश्लोकाभ्या-
मित्यर्थः, एवं प्रार्थनया सह दशभिर्वसुदेवकृता स्तुतिस्तथा प्रार्थनाद्वयेन सपञ्चभिर्देवकीकृता
स्तुतिरित्युभेपि स्तुती निरूप्येते, यद्य'प्युपसंहर विश्वात्म'न्नित्यनेन सह त्रिभिरेव 'प्रार्थनात्रितयं

वसुदेवदेवकीस्तुतितार्थनिरूपणं द्वादशात्मेत्यादिभिः क्रियते, पूर्वं 'तमस्तुत'मित्यादिना द्वादशात्मा प्रातुर्भाव उक्तः, अग्रे
उद्ग्रहणं वसुदेवदेवकीभ्यां ततो न्यूनाधिकभावेन निरूपणे विसंवादादन्यतरप्रामाण्यशङ्का स्यात् तन्निरासः स्तुतिनिरूपिता-
र्थान्या भवतीति ज्ञापयन्ति द्वादशात्मेत्यादिना, स्तुतिभ्यामिति पूर्ववद् द्वादशधैव निरूपितो हरिर्ज्ञेयः, तत्र प्राकरमाहुस्त्रिधा
च नवधेति, देवकीभिस्त्रिधा वसुदेवैर्नवधैत्यर्थः, स्त्रियाः स्वरूपमाहुर्वैदिको लौकिक उच्यत इत्यनेन, आद्यस्य नवधात् इतरस्य
च त्रिधात् उपपत्तिमाहुर्वैज्ञस्त्वित्यादिना, अभिहोत्रदशैर्ऋषिभ्यासादिरूपः पञ्चात्मकश्चतुर्भूतिस्तन्त्रं वाङ्मयैव

॥ श्रीवसुदेव उवाच ॥

विदितोसि भवान् साक्षात् पुरुषः प्रकृतेः परः ॥

केवलानुभवानन्दस्वरूपः सर्वबुद्धिदृक् ॥ १३ ॥

तत्र प्रथमं बाधकधर्मैश्चाक्षुषत्वादिभिर्ब्रह्मत्वं नोपपद्यत इति चाक्षुषत्वे निमित्ताज्ञानाद् भगवद्विषयकमज्ञानं सम्भवति तदादौ निराकरोति विदितोसीति ।

विदितोसीति ज्ञातस्वरूपस्तोत्रे एते, भवान् विदितो मया सम्यग् ज्ञात आर्षेण ज्ञानेन, "तत्त्वमस्या"दिवाक्योत्थेन बहव एव जीवमपि भगवत्त्वेन जानन्तीति चेत् तत्राहासीति, यस्तु युष्मच्छब्देनापि व्यवहियते चतुर्भुजः सोपि त्वं विदितोसीत्यर्थः, अपयुज्यमानेपि युष्मच्छब्दे

(३) श्रीमद्भोक्त्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विदितोसीत्यस्याभासे कारिकासु स्मृतिश्चैव हि लौकिकीति, लोकैर्भगवद् व्यतिरिक्तैर्कृषिभिः प्रणीतेत्यर्थः, अन्यथाज्ञानमिति, प्राकृतत्वज्ञानं ब्रह्मत्वेनाज्ञानं च ब्रह्मत्वे बाधकं ब्रह्मसाक्षात्कारे ह्यज्ञानमन्यथा ज्ञानं च न तिष्ठतीतिभावः, एताभ्यां तन्निरूपणाभाव एतयोरन्यथाज्ञानमज्ञानं वा शक्येत तथा च दृश्यमानस्य ब्रह्मत्वं न सिध्येदित्यर्थः, तत्रेति, ब्रह्मत्वे साधनीय इत्यर्थः, प्रथममिति, वक्ष्यमाणशङ्काभ्यः प्रथममित्यर्थः, बाधकधर्मैरिति, ब्रह्मत्वे बाधकमज्ञानमन्यथाज्ञानं च तद्वेतुमुत्तैर्धर्मै-

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

तथेति तथापि केवलसाक्ष्यमुपसंहारप्रार्थनं द्वयं तु प्रकृतोपयोगि, तथा च रक्षाप्रार्थना जन्माज्ञानप्रार्थना चेति प्रार्थनाद्वयं मुख्यत्वविवक्षया पृथगुक्तं, चकारेण तृतीयापि संगृहीता, तथा 'चोपसंहर विश्वात्म'-त्रितिश्लोकेन सह त्रिभिः श्लोकैः प्रार्थनात्रयं मध्ये 'मर्त्यो मृत्युव्याले'तिश्लोकेन 'शरणाम'भने 'हेतु'स्तः, अन्ते 'विश्वं यदेत'दित्यनेन 'विरोधपरिहार' इति, एवं सति मुख्यतया त्रिभिरेव स्तुतिः, प्रार्थनाद्वयेन सह पञ्चमी रूपोपसंहारप्रार्थनाशरणागमनेहेतुविरोधपरिहारैः सहाष्टभिरिति विवक्षाभेदेन देवकीस्तुतौ त्रिभिः पञ्चभिरष्टभिश्चेतिप्रकारत्रयमुक्तं, शास्त्रत इति, शास्त्रतो भगवानेव प्रतीत्यापि दृढीकृतः बाधकं त्वन्यथाज्ञानमज्ञानं चापि हेतुतः, 'विदितोसी'त्यत्र 'विदित' इत्यनेन शास्त्रतो भगवानेवेत्युक्तं, तत्र 'व्यवहार'कथनेना'सी'त्यनेन प्रतीत्यापि दृढीकृत इत्यर्थः, ब्रह्मत्वबाधकमज्ञानमन्यथाज्ञानं च चाक्षुषत्वादिहेतुभ्यः सम्भवति तद् 'विदितोसी'त्यादिना निवार्यत इत्यर्थः, 'सर्वे मां पश्य'न्तितीच्छयैव चाक्षुषत्वं न त्विन्द्रियसामर्थ्येनेति न चाक्षुषत्वादिकं ब्रह्मत्वबाधकमित्यर्थः ॥ १३ ॥

साकारब्रह्मरूप उपास्यत्वेन तन्त्र उच्यते, तन्त्रपदेन भागवतशास्त्रमुच्यते, एतज्ज्ञापनायैव भागवत्पदं, फलितमर्थमाहुः पञ्चात्मकश्चतुर्भूमिर्तिरिति, वेदे तत्रैव चोपास्यत्वेनोक्तं रूपमिदमेवेत्यर्थः, ननु वेदिकत्वेन चारितार्थं द्वितीयस्योक्तिः कुतस्तत्राहुस्तन्त्रमिति, यथा वेदो भगवत्प्रापकस्तथा तन्त्रमपीति वेदतुल्यं तदित्यर्थः, तत्र त्रैवर्णिकानामेवाधिकारोत्र तु सर्वेषामिति मर्यादापुष्टि-भेदेनोभयमपि भगवत्प्रापकं यतोतस्तथेतिभावः, द्वितीयस्याः स्तुतेस्त्रिधात्वे हेतुमाहुर्लौकिक इति, अत्र गुणशब्दः प्रकारवाची न तु प्राकृतवद्वाची, 'अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति भगवद्वाची, अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम इति भगवद्वाक्यात् तत् स्वरूपं प्रथितं वाच्यं, तच्चाधिदेविकादिरूपं त्रिविधं स्मार्तीमिति सा तथेत्यर्थः, लौकिकत्वेन हि वस्तुन आधि-देविकादित्रिविधं रूपमुच्यते, अत एव स्मृतौ 'परमात्म'त्वेनैव भगवानुच्यत आधिदेविकत्वात्, इदं स्तुतिव्याख्याने स्फुटीभवि-ष्यति, उक्तार्थमनुबन्धन्ति सन्देशाभावात् न प्रथेत्यादिना, पूर्वं चतुर्भुजैर्नैकेन श्लोकेन प्रार्थनं कृतं तेन दश श्लोकाः, त्रिरूपस्योक्ति-रेव तेन मुख्येति त्रिधेस्तुक्तं, 'मर्त्यो मृत्युव्याले'ति 'विश्वं यदेत'दिति च श्लोकद्वयं पर्यवसानतः स्तुतिरूपमिति चकारेण समुच्चितं प्रतिमतिहेतुविरोधपरिहारयोरेव तत्र स्फुटं प्रतीतेः, फलितमर्थमाहुः शास्त्रत इति, प्रदीयमानस्यैव शब्दभगवद्वाक्यत्वमुभयोर्न तथे-त्यर्थः, एवञ्चिरूपस्यावश्यकत्वात्तद्वाच्यमिति, उभयोर्हेतुश्चाक्षुषत्वादिज्ञानं तस्मादित्यर्थ इति शोधपत्रे ।

मध्यमपुरुषप्रयोगः, अतः शास्त्रतो लोकतश्च यः प्रतीयसे स मया विदित इत्यर्थः, अनेन परम्परया यः प्रतीयतेचेतनश्च यो वा साक्षात् प्रतीयते तदुभयरूपो भवानित्युक्तम् ।

अथवा, "विदितोसी"ति प्रतिज्ञाय भगवतो ब्रह्मत्वमुपसंहरिष्यन् सर्वत्वं प्राप्तस्य ब्रह्मत्वं भवतीति "भवान् "पुरुष" इतिपदद्वयेन बाह्याभ्यन्तररूपस्त्वमेवेत्याह, प्रत्यक्षोप्यप्रत्यक्ष इति ज्ञापयितुं

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

यस्त्विदित्यास्य प्रयोग इत्यन्तं, अत्रैवं ज्ञेयं, 'असी'तिव्यवहारो युष्मच्छब्देनोपस्थित एव भवतीतिस्थितावपि व्यवहारमात्रोक्तिर्या सा स तेन विनानुपपन्नस्तमाक्षिपतीत्यन्यत्वाभिप्रायेणेति, अत एव 'पिधेहीत्यादौ 'द्वारा'दिपदार्थस्यैवाध्याहारो न तु पदस्यापि लाघवा'दिति भाट्टा मन्यन्ते, प्रकृते त्वर्थस्य पुरःस्थत्वेन नाध्याहारोपेक्षापि, वस्तुतः 'स्वसिभवा'निति समस्तं पदं, तथा चासिश्चब्द-युक्तो भवानित्यर्थः, तद्युक्तत्वं तेन व्यवहार्यमाणत्वं, पूर्वोक्तपक्षे भवच्छब्दसंगत्याभावार्थ्या पक्षान्तर-माहुरथवेत्यादि, क्षराक्षरपुरुषोत्तमा आधिभौतिकादयो वा त्रयः पुरुषाः, असीति देहरूपेण सत्त्वेन प्रतीयमान उक्तो भवानिति तदभिमानित्वेनाग्रिमेण परमात्मत्वेन प्रतीतिविषय उक्तस्तेन श्रुत्युक्त-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विदितोसीत्यत्र ज्ञातस्वरूपस्तोत्रे इति, ज्ञातस्वरूपाभ्यां कृते स्तोत्रे इत्यर्थः, ज्ञातस्वरूपत्वं व्युत्पादयन्ति यस्त्विदित्यादि, तथा च यश्चाक्षुषत्वेन प्रतीयसे सोपि त्वं पुरुषोत्तमत्वेन विदित इत्यर्थः, नन्वत्र मूले युष्मच्छब्दाभावात् कथमेवंव्यवहारोक्तिरित्यतस्तदाशयं टिप्पण्यामाहुर्धैवमित्यादि, व्यव-हारमात्रोक्तिरिति, तदभावेपि व्यवहारमात्रोक्तिः, अन्यलभ्यत्वाभिप्रायेणेति, शब्दार्थस्याक्षेपलभ्य-त्वाभिप्रायेणेत्येतदर्थं, व्यवहारोपपादनायाक्षेपलभ्यस्यापि ग्रहणे विद्वत्सम्प्रतिमाहुरत एवेत्यादि, अत एवेति, व्यवहारस्योपपाद्यत्वादेव, तथा चा"सी"तिप्रयोगेण शब्द एवाक्षिप्यत इति भवत्पदेन

(३) श्रीमद्भोक्त्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

रित्यर्थः, चाक्षुषत्वेति, चाक्षुषत्वे निमित्तं 'सर्वे मां पश्य'न्तित्याकारिका भगवदिच्छा तस्या अज्ञाना-दित्यर्थः, व्याख्याने चतुर्भुज इति, देहेन्द्रियादिरूपो न तु जीवस्थानीयमात्ररूप इत्यर्थः, अस्मिन् पक्षे विदितोसीति भिन्नं वाक्यं, वक्ष्यमाणपक्ष एतस्यैव प्रकारकथनमग्रिमेणेतिविभेदो ज्ञेयः, अत इति, विदित इत्यनेन शास्त्रतः प्रतीतिरुक्ता तत्र व्यवहारकथनेनासीत्यनेन लोकतोपि प्रतीतिरुक्ता एव व्याख्याने सोपि त्वं विदित इत्यपिशब्द उक्तः, अनेनेति, 'विदितोसी'तिपदद्वयेनेत्यर्थः, शास्त्रप्रतीतिः परंपराप्रतीतिः, 'असी'त्यनेन व्यवहारकथनादेचेतनदेहेन्द्रियादिरूपोप्युक्त इत्याशयेनाहु-रचेतनश्चेति, तदुभयेति, परम्पराप्रतीतिसाक्षात्प्रतीतिरूप इत्यर्थः, आद्यपक्षेसीति न क्रियापदं

(४) श्रीमद्भोक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

विदितोसीत्यत्र परम्परयेत्यादि, दृश्यमाने चतुर्भुजदेह आत्मत्वेन यः प्रतीयत इत्यर्थः, आत्मा हीन्द्रियप्रेरकतया परम्परयैव प्रतीयते लोके न तु साक्षात्, तथेन्द्रियातीतत्वात्, एवमत्रापि चतुर्भुज-देहे कश्चिदात्मा भविष्यतीतिप्रतीतिरतो यः परम्परयात्मा प्रतीयते चतुर्भुजरूप इत्यर्थः, अचेतनश्चेति, लोके ह्यचेतनो देहः साक्षात् प्रतीयत आत्मभिन्नत्वेनाचेतनतया चक्षुरादिविषयत्वात्, तथेहापि चतुर्भुजो देह आत्मभिन्न इत्यज्ञानकृतः प्रत्ययः, एवं प्रतीतिद्वयमुपपाद्य तयोः परम्परासाक्षात्प्रतीतयोः स्वरूपं मयावगतमिति वक्तुं भवान् साक्षात्पुरुष इति वसुदेवेनोक्तं, तदाशयं स्फुटीकुर्वन्ति तदुभय-रूपो भवानित्युक्तमित्यनेन, अयमर्थः, लोके देहेदेहिर्नोर्भेदोस्ति तद्विहाप्यज्ञानं तथैवप्रतीति-

वा सम्मुखोप्यसम्मुख इति वा पुरुषत्रयरूपो भगवानिति वा वक्तुं "भसि" "भवत्" "साक्षात्पुरुष" इतिपदत्रयं, अत्रमयादेरपि पुरुषविधत्वात् पुरुषो भवतीति तद्व्युदासार्थं साक्षादित्युक्तं, पुरुषप्रवेशात् परम्परया ते पुरुषाः, नन्वात्मस्फूर्तौ ब्रह्मविदामपि साक्षात्पुरुषत्वं

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

'सैन्धवधन'दृष्टान्तन्यायोत्राभिप्रेत इति ज्ञायते, प्रत्यक्षदोषस्त्वित्यादि, शुद्धब्रह्मत्वेन पुरुषोत्तमत्वेन च वेदनं हि विदितोसीत्यनेन प्रतिज्ञात'भसि भवानि'तियवहारश्च प्रत्यक्षविषय एव भवति, एवं सत्युक्तव्यवहारविषयस्यैव प्रभोरुक्तरूपत्वं सिध्यतीति तत्परिहार इत्यर्थः, ननु ज्ञातत्वे प्रामाणिके सत्युक्तदोषपरिहारस्तत्र न वक्तुं शक्यं दोषत्वादित्यत आहुर्ज्ञानत्वेति, 'भवत्' 'पुरुष'पदाभ्यां पूर्वं तथोक्तत्वादलौकिकचक्षुस्तत्सामर्थ्यरूपेणापि स्वयमेव हरिः प्रकटो जात इति स्वस्य स्वज्ञानं यथा न

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

वेदनकर्माकाङ्क्षापूर्तावपि यदेवंप्रयोगस्तत्राक्षुषत्वेन ज्ञायमानस्यैव विदितत्वज्ञापनार्थं इति सुबोधिन्या-शय इतिभावः, कल्पनाङ्गेशपरिहाराय पश्चान्तरमाहुर्वस्तुत इत्यादि, समस्तं पदमिति, असीति-विभक्तिप्रतिरूपकमन्वयं तेन सह समासं प्राप्तमेकं पदं, तथा च यथा 'स्तिक्षीरा गौ'रित्यादा 'वस्तीत्य'-

(३) श्रीमद्गोस्वामिचल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

किन्त्व 'सि'ना व्यवहियमाण इत्यर्थबोधकं, अस्मिन् पक्षे लंपदामिव 'भव'त्पदमपि न वक्तव्यमिति टिप्पण्यु-क्ताख्या पश्चान्तमुक्तमथवेति, अस्मिन् पक्षे भवत्पदस्य तेन व्यवहियमाणत्वमर्थः, तत्रास्तिपदं व्यर्थं क्रियायास्तु विदितपदेनैव चारितापर्यादित्यख्या तृतीयःपक्ष उक्तः, पुरुषत्रयेति, भवत्पदेन भातीति-व्युत्पत्त्या भानकथनात् प्रत्यक्षत्वं, एतादृशोपि सन् पुरि शेत इति पुरुषोप्रत्यक्षः, तथा च मूले भवान् सन् पुरुष इत्यन्वयः, सम्मुख इति, भगवत्पदेन दृश्यमानत्वसूचनादितिभावः, पुरुषेति पदत्रयेण पुरुषत्रयरूपत्वमुक्तं, अर्थान्तरमाहुर्भगवानिति वेति, पदत्रयमिदमग्रिमं च पदत्रयमेवं षड्भिः पदैः

(४) श्रीमद्दोक्षितलालमुद्गयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भवेत् मया तु चतुर्भुजस्वरूपमेव देहत्वेन देहित्वेन ज्ञातं, युक्तं ह्येतत्, "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म" "नेह नानास्ति किञ्चने"तिश्रुतेः सजातीयविद्वैतत्रयाभावात्, अतो देहदेहिरूप एक एव त्वमित्यर्थः, अत एव "सच्चिदानन्दविग्रह"मिति श्रुतौ पठितं, अतो न त्वयि देहात्मपार्थक्यमितिभावः, इह "भवानि"तिपदेनात्र प्रत्यक्षरूप आत्मा "सी"तिपदेन युष्मच्छब्दाव्ययः प्रत्यक्षो देहो गृहीतः, एवमात्मदेहौ पृथगुद्दिश्य तत्र "साक्षात्पुरुष" इत्यनेनाभेदं प्रतिपाद्य शुद्धब्रह्मत्वं साधितमिति ज्ञेयं, अथवेति, सर्वत्वं प्राप्तस्येति, "स सर्वं भवति" "इदं सर्वं यदयमात्मा" "पुरुष एवेदं सर्वं"मित्यादिश्रुतिभिर्यः सर्वरूपः स एव परमात्मातोस्मिंश्चतुर्भुजरूपे ब्रह्मत्वबोधनार्थं सर्वरूपता वाच्येति "भवत्पुरुष"पदाभ्यां क्रमेण बाह्याभ्यन्तररूपता प्रदर्शिता, अतो बाह्यरूप आन्तररूपत्वमेवेति सर्वरूपो विदित इत्यर्थः, प्रत्यक्षोप्यप्रत्यक्ष इति, चतुर्भुजरूपेण प्रत्यक्षत्वमिदमित्यतया ज्ञानाभावात्प्रत्यक्षत्वमतो विरुद्धधर्माश्रयत्वमितितात्पर्यं, सम्मुखोप्यसम्मुख इति, भवत्पदेन भातीतिव्युत्पत्त्या पूज्यत्वसूचनेन कृपया सम्मुखत्वं सूचितं, पुरुषपदेनान्तरत्वाद् बहिःप्राकट्याभावेन चक्षुराद्यगोचरतयासम्मुखत्वं, भक्तानां तु कृपया सम्मुखो बहिः प्रकटीभूय व्यवहारविषयो भवति, अन्येषां तु बहिःप्राकट्याभावेन केवलमन्तर्यामितया स्थितो भगवानसम्मुख एव ॥ १३ ॥

भवतीति ततोप्याधिक्यमाह प्रकृतेःपर इति, न हि ते जीवाः प्रकृतिनियन्तारः, प्रकृतिनियमनं च गुणानामर्थानां मायाजीवादीनां प्राकट्यकरणात् प्रत्यक्षदोष'स्त्वसि' 'भवा'नितिपदाभ्यां परिहृतः, ज्ञातत्वदोषश्च सर्वभावेन प्राकट्यात्, विरुद्धा धर्मा एकैकांशेन चरितार्था भवन्ति, तर्ह्यमात्मा चतु-र्भुजदेहे विद्यमानस्तथा भविष्यामीतिचेत् तत्राह केवलानुभवानन्दस्वरूप इति, केवलो देहेन्द्रिय-प्राणान्तःकरणरहितः, नापि जीववत् केवलं चिद्रूपः किन्त्वनुभवानन्दः, अयोगोलके वह्निरिव भगवानस्मिन् देहे चिदानन्दः संक्रान्तो भविष्यतीत्याह स्वरूप इति, यत् स्वरूपं दृश्यते तदेव चिदानन्दरूपं, न तु चिदानन्दौ स्वरूपे यस्मिन्, अतश्चिदानन्दस्वरूपः सच्चिदानन्दविग्रह इत्यर्थः, एवं परोक्षपरोक्षान्तर्यामिरूपः परिदृश्यमानो भवानित्युक्तं, आत्मा नोक्त इत्यात्मत्वेनापि भगवन्तं निरूपयति सर्वबुद्धिदृग्गिति, सर्वेषां बुद्धीः पश्यतीति सर्वेषां बुद्धिषु दृग् ज्ञानं यस्येति वा, एवं षड्विधोपि भगवानयमेवेत्युक्तं प्रत्यक्षव्यवहारादयश्च धर्मा अंशेन समथिताः ॥ १३ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

विरोधि तथा वसुदेवज्ञानमपीत्यर्थः, "अन्यदेव तद् विदितादयोविदिता"दित्यादिश्रुतिरपि लौकिकयो-स्तयोः सकाशादेव भेदमाह, अन्यथा वदद्व्याघात इतिभावः, नन्वदृश्यत्वादिप्रतिपादकवेदाप्रतिपाद्यत्वाद् ब्रह्मत्वमपि न वक्तुं शक्यमित्यत आहुर्विरुद्धा इति, यद् रूपं यदा दृश्यं तदेव तदेवादृश्यमपीतीन्द्रिय-सामर्थ्यलक्षणेनांशेन प्रविच्छालक्षणेन तेन चोभयधर्मसिद्ध्या ब्रह्मत्वं न क्षतं भवतीत्यर्थः ॥ १३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

व्ययं प्रथमपुरुषार्थं तथा "सी"त्यव्ययमपि मध्यमपुरुषार्थं, तस्य च भवच्छब्देन समासे पूर्वोक्तयोस्तीति-कल्पनाङ्गेशश्च न भवतीत्यतस्तथेत्यर्थः, भवच्छब्दसङ्गत्य भवार्थश्चेति, अध्याहृतेन त्वंपदेन भवत्पद-कार्यसिद्धेस्तदसङ्गत्यख्या, तदभिमानित्वेनेति, भातीति भवान् प्रकाशमान इत्यतोभिमानीत्वेन, सुबोधिन्यां प्राकट्यकरणादिति, कौस्तुभपीताम्बराभ्यां प्राकट्यकरणात्, टिप्पण्यां तत्परिहार इत्यर्थः, इदं चात्र "एतद् वां दर्शितं रूपमि"तिभगवद्वाक्याच्च स्फुटीभविष्यति, तथोक्तत्वादिति, ज्ञातत्वस्योक्तत्वात्, ननु ज्ञातत्वस्य प्रामाणिकत्वे "प्राप्य मनसा सहे"तिश्रुतिविरोधस्तु दुष्परिहार इत्यत आहु'न्यदेवे'त्यादि, अपिशब्दा'दानन्दं ब्रह्मणो विद्वानि'तिश्रुतिः सङ्गृह्यते, अन्यथेति, समान-कारणयोरेकविषये विदितत्वाविदितत्वयोः प्रामाणिकत्वे, तथा च वदतोव्याघातपरिहाराय विदित-त्वाविदितत्वयोः स्वरूपभेदे सिद्धे लौकिकविदितत्वाद् भिन्नत्वस्य सिद्धत्वे सुखेन तस्यापि परिहार इत्यर्थः, सुबोधिन्यामत इति, अनुभवानन्दावेवं स्वरूपं यस्येत्युद्देश्यविधेयभावादित्यर्थः, परोक्षपरो-क्षान्तर्यामिरूप इति, अदृश्यरूपो दृश्यरूपोन्तर्यामिरूपश्चेत्यर्थः, आत्मेति, सर्वात्मा, षड्विध इति, क्षराक्षरपुरुषोत्तमान्तर्यामिदेहजीवभेदेन षड्विधः, यद्वा सैन्धवचनदृष्टान्तात् पूर्वमाधिभौतिकादित्रयरूपेणात्र सर्वान्तर्यामिदेहजीवरूपेणेत्यर्थः ॥ १३ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिचल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सङ्ख्यातात्पर्यत्वेन भगवत्त्वं वा वक्तुमिदं पदत्रयं पूर्वमुक्तमित्यर्थः, इममेवार्थमभिप्रेत्य वाक्यार्थोप-संहार "एवं षड्विधोपि भगवानि"ति वदिष्यन्ति, सच्चिदानन्दविग्रह इति, अनुभवानन्दौ स्वरूपं यस्येत्युक्त्या सत्त्वेन प्रतीयमानस्य विग्रहस्य चिदानन्दात्मकत्वमुक्तं, तथा च सच्चिदानन्दात्मको विग्रहो न तु केवलं सदात्मक इत्युक्तं जातमितिभावः, परोक्षेति, दृश्यमानो विग्रह एव चित्सदानन्दरूप इत्यर्थः, आत्मेति, अत्र विग्रह आत्मत्वेन प्रतीयमानस्य स्वरूपं नोक्तमित्यर्थः, सर्वेति, सर्वबुद्धिदृग्ः स्वबुद्धिदृग्त्वं सिद्धमेवेतिभावः, बुद्धिशब्देन पञ्चेन्द्रियजन्यानि ज्ञानानि ॥ १३ ॥

स एव स्वप्रकृत्येदं सृष्ट्याग्रे त्रिगुणात्मकम् ॥

तदनु त्वं ह्यप्रविष्टः प्रविष्ट इव भाव्यसे ॥ १४ ॥

दूषणान्तरमाशङ्क्य परिहरति स एवेति,

यद्यहं सर्वरूपो भगवानेव कथं देवकया उदरे प्रविष्ट इति चेत् तत्राहाप्रविष्ट एव तत्र विद्यमान एव प्रविष्ट इव भाव्यसे, न हि दर्शनमात्रेण प्रविष्टत्वनिर्धारः कर्तुं शक्यो यावत् छात्रेण दर्शनं संवादि न भवति, “स एष इह प्रविष्ट आनखाग्नेभ्यो यथा क्षुरः क्षुरधाने विश्वम्भरो वा विश्वम्भरकुलाये” “तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्,” “गुहां प्रविष्टौ परमे परार्थे” एवं वेदे स्थित्यर्थं कार्यार्थ-मनेकरूपभवनार्थमन्यप्रवेशनार्थं च प्रवेशः श्रूयते, तथा देवक्यामपि कश्चन प्रवेशनप्रकारो भविष्यति, ननु तथापि सोपाधिक एव कार्याभिनिविष्ट एव प्रविशतीति मुख्यः कृष्णः कथं स्यात् तत्राहा— प्रविष्ट एव प्रविष्ट इवेति, योगबलादपीन्द्र इव प्रवेशः सम्भवति दक्षिणायां वा जननार्थं प्रवेशः सम्भवति, “यो वा इतो जनिष्यते स इन्द्रो भविष्यतीति तां प्राविशत् तस्या इन्द्र एवा-जायते”तिश्रुतेर्दितेर्जठरे च मरुतां छेदनार्थमिन्द्रः प्रविष्टस्तथा भगवानत्र न प्रविष्ट इति वक्तुमप्रविष्ट इत्युक्तं, प्रवेशधर्मो भगवति वर्तत इति तज्ज्ञापनार्थं प्रविष्ट इवेति विभाव्यते, तर्हि कः प्रकारः प्रवेश इत्याकाङ्क्षायामाह यः पूर्वं सच्चिदानन्दरूप उक्तः स एवाग्रे पूर्वमेव स्वप्रकृत्याधिदैविक-स्वभावेनेदं भगवदर्थमेव जगत् त्रिगुणात्मकं सृष्ट्वा, अन्यार्थं जगत्सृष्टौ प्रवेशोपेक्ष्यते न स्वार्थसृष्ट्यावित्यप्रविष्ट एव भोगार्थं कारणत्वेनैवाविर्भूतः सृष्ट्यन्तरन्यायेन प्रविष्ट इव विभाव्यसे, अयमत्र प्रवेशदर्शने प्रकार उक्तः, भगवान् स्वार्थं सृष्टानस्मानुपभोक्तुमस्मात् स्थित एवाविर्भूत इत्यप्रविष्ट एव प्रविष्टो विभाव्यसे इत्यर्थः, यथा सृष्ट्यन्तरन्यायेन प्रवेशभावना तथा

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

स एव स्वप्रकृत्येत्यत्राधिदैविकस्वभावेनेति, आधिदैविकस्वभावेनेत्यादि, लीलौपयिकपदा-र्थानामलौकिकत्वेन लौकिक्या प्रकृत्या न तत्सृष्टिः सम्भवतीति तथोक्तं, अन्यथा स्वपदानर्थक्यमितिभावः १४

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स एवेत्यत्र कश्चन प्रकार इति, तथा च तैः प्रकारैर्यथा न सर्वरूपत्वव्यापकत्वादिहानिस्तथा-नेनापीत्यर्थः, तथापीति, वैदिकप्रकारेपीत्यर्थः, आहेति, प्रवेशस्य भावनामात्रत्वात्प्रविष्टत्वमाहेत्यर्थः, तदुपादयन्ति योगेत्यादि, यथानुगमाधिकरणविषयवाक्ये योगबलादिन्द्रः परमात्मनि प्रविष्टस्त्येत्यर्थः, दक्षिणायां वेति, वाशब्द इवार्थं ज्ञेयः, प्रकारान्तरेणापीन्द्रप्रवेशमाहुर्दितेरित्यादि, तथेति, सोपाधिकः कार्याभिनिविष्टश्च वा, तथा चानुपाधिकत्वं कार्यार्थतया प्रवेशभावना चोपपद्यत इत्यर्थः, प्रकारसदेहं परिहर्तुं व्युत्पादयति तर्हीत्यादीत्यर्थं इत्यन्तं, आधिदैविकस्वभावेनेत्यस्य तात्पर्यं तत्र प्रमाणं च टिप्पण्या-

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स एवेत्यत्र दर्शनमात्रेणेति, ‘जगन्मङ्गल’मिति श्लोके समाधौ देवकीं भावयित्वा तत्र भगवन्तं स्थापितवानित्युक्तं तथा च दर्शनमात्रेणेत्यस्य मानसप्रत्यक्षमात्रेणेत्यर्थः, स्थित्यर्थमिति, इदं चतुष्टयमुक्तेषु चतुर्षु वाक्येषु क्रमाज् ज्ञेयं, अन्येति, जीवप्रवेशनार्थमित्यर्थः, सोपाधिक एवेति, ‘सोकात्मयते’त्यत्रोक्तकामसहित एवेत्यर्थः, कार्याभिनिविष्ट इति, जगज्जननार्थं तत्प्रकाराभिनिविष्ट-चेता इत्यर्थः, मुख्यः कृष्ण इति, ‘अद्भुत’पदोक्त लोकवेदाप्रसिद्ध इत्यर्थः, इन्द्र एवेति, आधिभौतिक

यथेमेविकृता भावास्तथा ते विकृतैः सह ॥

नानावीर्याः पृथग्भूता विराजं जनयन्ति हि ॥ १५ ॥

स्नेहद्वेषसाधारणभावानामपि प्रभुविषयकाणां लीलास्थजनेषु दर्शनात् सृष्ट्यन्तरन्यायेन तेषामेवात्र सत्त्वादिरूपत्वमित्याशयेन त्रिगुणात्मकत्वोक्तिर्ज्ञेया, अत्रिगुणात्मकमिति वा, यद्वाग्रे पूर्वं त्रिगुणात्मकं जगत् सृष्ट्वा तदनु तदनन्तरमुक्तरूपया स्वप्रकृत्येदं लीलात्मकं जगत् सृष्ट्येत्यग्रे पूर्ववत्, अन्यथा त्वाप्रत्ययेनैव पूर्वभावित्वमाप्त्यार्थादेवाप्रवेशानन्तर्यमपि लभ्यत एवेति तदन्वितिपदं व्यर्थं स्यात्, यद्वा सृष्ट्यन्तरं यस्तत्र प्रवेशस्तस्यानुप्रवेश इति रुडनाम ज्ञेयं, तथा सति नोक्तदोषः, अत एव श्रुतिरपि “तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविश”दित्युक्तवती, अन्यथान्वित्युपसर्गवैयर्थ्यं स्यात् ॥ १४ ॥

उक्तरीत्या दूषणान्तरमप्याशङ्क्य पुनः परिहरति द्वाभ्यां यथेमे विकृता भावा इति । नन्वस्मिन् रूपे प्राकृतेश्चिव पृथिव्यादीनि भूतानि प्रतीयन्ते, ततः कथमानन्दमय इति चेत् तत्राह यथेमेस्मिन् रूपे विद्यमाना अविकृता भावा आधिदैविकानि चतुर्विंशतितत्त्वानि

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

माहुराधिदैविकेत्यादि, सुबोधिन्यामुपेक्ष्यत इति, साक्षित्वप्रकाशननियमनार्थमपेक्ष्यते, न तु स्वार्थ-सृष्ट्याविति, स्वार्थसृष्टौ कारणतया विद्यमानेनैव रूपेणान्तर्गमिकार्यस्य जीवकार्यस्य च करणात्पेक्ष्यते, ननु “तमद्भुत”मित्यत्र लीलोपयोगिप्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वमभिप्रेतामित्युक्तमिह तु त्रिगुणात्मकत्वमुच्यत इति कथमविरोध इत्यत आहुर्धेत्येत्यादि ज्ञेयेत्यन्तं, मायासाम्यस्य दौर्बल्यमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाहु-रत्रिगुणात्मकमिति वेति, अकारप्रक्षेपमनङ्गीकृत्य पक्षान्तरद्वयमाहुर्धेत्येत्यारभ्योक्तरीत्येन्तम् ॥ १४ ॥

यथेमे इत्यत्र सुबोधिन्यां प्रतीयन्त इति, शरीररूपेण पृथ्वी मुखे मुख्या आपः कान्तिरूपं तेजः सर्वत्र प्राणरूपो वायुर्नासिकायां छिद्रेष्ववकाशरूपेणाकाश इत्येवं प्रतीयन्ते, तत्राहेति, तादृश्यामाशङ्कायां स्वरूपेप्रतीयमानानां तेषां दृष्टान्तमुखेन नित्यत्वं चाविकृतत्वं चाहेत्यर्थः, दृष्टान्तं व्युत्पादयन्तो मूलं यथे-त्यस्य विराजं जनयन्ति हीतिचतुर्थपादेनान्वय इत्यभिप्रेत्य व्याकुर्वन्ति यथेत्यादि, प्रतिपादिता-

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इन्द्रे भगवद्बाहुरूपस्याधिदैविकस्य प्रवेश इत्यर्थः, अत्र प्रवेशमात्रं साधारणधर्मं न तु योगबलादित्य-स्येन्द्रेऽप्यन्वयः, यथा तत्र प्रवेशस्तथात्र योगबलादपि सम्भवतीत्यर्थः, प्रवेशधर्म इति, प्रवेशकृतो धर्मो वहिर्निर्गमनं जननमित्यर्थः, यद्वा सृष्ट्यन्तरमिति, एतदूषणसमाधानमेवं वा कर्तव्यमित्यर्थः, तथा च पूर्वोक्तैकसृष्टिपक्ष एव दूषणसमाधानपूर्वकमनेन स्थापित इति ज्ञेयम् ॥ १४ ॥

यथेमे इत्यत्राविकृता एव भावा भावत्वेन सदृशैर्विकृतैः भावैः सहभूता विराजं जनयन्ती-त्यन्वयः, रूपसादीति, पूर्वमादिपदेन गन्धादयः, अत्र आदिपदेन क्रियादयः, ‘विनापि सहपदं सहायै तृतीये’तिव्यवस्थापितत्वात्तत्र सहपदप्रयोगं विनापि विकृतैरिति तृतीयया सहार्थलाभेपि सहपदप्रयोगा-दन्योन्यमपि सहभावो विवक्षित इत्याशयेनाहुः सर्वे संदृश्येति, तथा च मूलस्यसहपदस्यार्थोयं,

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुमहोदयजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

यथेमे विकृता भावा इत्यस्य विवृतावाधिदैविकचतुर्विंशतितत्त्वानितीत्यादि, अयमर्थः, अस्मिन्चतुर्षुजदेहे पृथिव्यादीनि यानि प्रतीयन्ते तान्याधिदैविकान्याधिदैविकानामतिरोहितानन्दंशस्ते-

“चक्षुषश्चक्षुः श्रोत्रस्य श्रोत्रं मनसो मनः” इत्यादिश्रुतिप्रतिपादितानि तत्तत्कार्यार्थं तत्र तत्र स्थितानि, विकृतैस्तथैव चतुर्विंशतितत्त्वैः प्राकृतैः सह नानावीर्या रूपरसादिज्ञापनादिसमर्था अन्योन्यम-
मिलिता भिन्नान्येव कार्याणि कर्तुमेकस्मिन्नेव कार्ये सर्वे संसृज्य विराजं ब्रह्माण्डविग्रहं स्वराड्देहं
जनयन्ति, युक्तश्रायमर्थं आधिदैविकव्यतिरेकेणाधिभौतिकात् केवलात् कार्यं न सम्भवतीति,
तथा प्रकृतेः सर्वांशो भगवानिति तान्याधिदैविकानीह प्रतीयन्ते इति न कोपि दोषः ॥ १५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नीति, उपलक्षणविधया प्रतिपादितानि, तत्रतत्रेति, तेषुतेष्विन्द्रियेष्विव तेषु तत्त्वेषु, तथैवेति, तादृशै-
रविकृतसदृशैः, अयं मूलस्थस्य तथा त इत्यस्य विवरणं, त इति, वक्ष्यमाणा ये विकृताः, वस्तुतस्तु तथैव
विकृतैः सहेतिपाठो भाति, ‘सहेत्यन्तस्यैकस्मिन्’ नित्यश्रिमग्रन्थेनान्वयः, नानावीर्या इत्यादिकं तु
विकृताविकृतयोः साधर्म्यबोधनार्थं, शेषं स्फुटं, तथा सत्येवं घोषना, इमे अविकृता भावा नानावीर्याः
पृथग्भूतास्तथा तादृशास्ते वक्ष्यमाणाविकृता भावाः, तथैवेति वा पाठः, ‘विकृतैः सह यथा विराजं
जनयन्ति ही’ति बोध्यं, एवं दृष्टान्तं व्याख्याय दार्ष्टान्तिके योजयन्ति तथा प्रकृतेः पीत्यादि, तानीति,
विराड्जनकान्यविकृतानि तत्त्वानि, न कोपि दोष इति, पृथिव्यादिभूतदर्शनकृतो यः स्वरूपेनित्यत्व-
विकृतत्वादिप्रतीतिरूपो दोषः सोपि नेत्यर्थः, न च विकृतैस्तथैवेत्यादिना चतुर्विंशतितत्त्वानां
विकृतत्वप्राकृतत्वकथनं कथं सङ्गच्छते प्रकृतितत्त्वे विकृतत्वप्राकृतत्वयोः सांख्यैः पौराणिकैश्चानङ्गी-
कारादिति वाच्यं, एकादशस्कन्धे द्वाविंशाध्याये ‘प्रकृतिः पुरुषश्चेतिविकल्पः पुरुषर्षभ एष वैकारिकः
सर्गो गुणव्यतिकरात्मक’ इत्यादिना प्रकृतिपुरुषयोरपि विकल्पत्ववैकारिकत्वगुणव्यतिकरात्मकत्वानां
भगवतैवाङ्गीकारात्, सिद्धान्तस्य च भगवन्मतीयत्वाद् ब्रह्मवादे ब्रह्मातिरिक्तस्य सर्वस्यापि विकारत्वाद्
‘यावद्विकारं तु विभागो लोकव’दिति सूत्रोक्तन्यायस्य प्रकृतत्वेऽङ्गीकारे बाधकाभावाच्चेति ॥ १५ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

प्राकृतैः सहेतिसहपदेन तु तृतीयाया अर्थ उक्त इति ज्ञेयं, ब्रह्माण्डविग्रहमिति, ब्रह्माण्डरूपो यो
विग्रहस्तद्रूपमित्यर्थः, स्वराड्देहमिति, विराजन्तगीतस्य स्वराजो देहमित्यर्थः, स्वौंश इति, अत्र
सर्वांशयुक्तो भगवानित्यंशसम्बन्धिन एते भावाः प्रतीयन्ते इत्यर्थः, अंशानां सत्त्वव्यवहितत्वात्, सत्त्वनिष्ठा
विराड्देहजनकाः कारणभूता भावास्तत्र प्रतीयन्ते, पुरुषोत्तमस्य त्वानन्दमयत्वात् तत्र शिरआदयः त्रियादि-
रूपा एव न हि ते कारणभूताः, ‘कारणत्वं न चैवास्ति चिदानन्दांशयोः स्वत’ इति सिद्धान्तात्, अतः
सुष्टुक्तं सर्वांशयुक्तत्वादेतत्प्रतीतिरिति, तथा चेदं समाधानमंशसद्भावमभिप्रेत्य केवलपुरुषोत्तमाख्यं
तु वस्त्वेव तादृशमिति तत्र न शङ्का काचिदितिभावः ॥ १५ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

नाविकृतत्वमतो नास्मिन् रूपे कोपि प्राकृतांश इतिभावः, ननु चतुर्भुजस्यास्य साक्षात्पुरुषोत्तमत्वे
नात्राधिदैविकतत्त्वानामपि विग्रहपातित्वं न वक्तुमुचितं केवलानन्दमयत्वादाधिदैविकतत्त्वानां तु
भगवद्दर्मात्मकविशुद्धसत्त्वरूपत्वेन पूर्णरूपेणैंगीकारादिस्थाशंक्य समाधिमाहुः प्रकृतैः सर्वांशो भग-
वानित्यनेन, अयमर्थः ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वय’मित्वाक्यादस्यावतारित्वेन सर्वेषामंशानामत्र विद्यमानत्वं,
अंशानां तु भगवद्दर्मात्मकविशुद्धसत्त्वरूपविग्रहत्वेन तत्राधिदैविकतत्त्वानां सत्त्वं प्रमाणसिद्धमित्यंशिनि,
कृष्णे तादृकतत्त्वानां प्रतीतौ न कोपि दोषः, नैतावता चतुर्भुजरूपस्यानन्दमयत्वं हीयत इतिभावः ॥ १५ ॥

सन्निपत्य समुत्पाद्य दृश्यन्तेनुगता इव ॥

प्रागेव विद्यमानत्वान्न तेषामिह सम्भवः ॥ १६ ॥

ननु त्वक्चर्मादयोपि प्रतीयन्ते लोमदन्तखानि च ततः कथमानन्दमय इति चेत् तत्राह
सन्निपत्येति ।

सन्निपत्य मिलित्वा सम्यगुत्पाद्येति पूर्वानुवादः कार्येपि कारणेष्विवाधिदैविकं रूपं वर्तते
इतिज्ञापनार्थः, अनुगता इव दृश्यन्ते पुनः कार्ये त्वक्चर्मादिरूपेण पृथिवीसमष्टौ तच्चद्रूपा वा, सर्वत्र

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अग्रिमे ततः कथमिति, कारणरूपेण पृथिव्यादिप्रतीतौ भवतु समाधानं न तु कार्यरूपेणापि
प्रतीतौ कार्यस्य जन्यत्वादतः कथम्? तत्राहेति, तादृश्यामाशङ्कायां त्वगाद्यात्मकार्यरूपेणापि प्रतीय-
मानस्य दृष्टान्तमुखेन नित्यत्वमविकृतत्वं चाहेत्यर्थः, मिलित्वेति, पूर्वं ‘विकृतैः सहे’त्युक्तं स सहभावो
निमित्तभूतानामिवापि सम्भवतीति तद्व्युदासार्थं दुग्धजलादिवदुपादानत्वेन मिश्रीभूय, पूर्वानुवाद
इति जनयन्तीत्यस्यानुवादः, वर्तते इति, ‘तद्भिध्यानादेव तु तैल्लिङ्गात् स’ इतिन्यायेन वर्ततेत्यथा
कार्यजन्यं कार्यान्तरं न स्यात्, अनुगता इवेति, पटे तन्त्व इव, समष्टाविति, ब्रह्माण्डे, अन्यदपीति,

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सन्निपत्येत्यत्र पूर्वानुवाद इति, संहनस्य विराडुत्पादनस्य च पूर्वश्लोकोक्तस्यानुवाद
इत्यर्थः, कारणेष्विवेति, अंशवतारोष्विवेत्यर्थः, परमत्राधिदैविकमेव रूपं न त्वाधिभौतिकं कार्ये
तूमयविधमपीतिविशेषः, अनुगता इवेति, अग्रिमव्याख्यानापुरोधः यतो दृश्यन्तेतौनुगता इव
सन्तीत्यन्वयः, पूर्वोक्ता अविकृता भावाः पूर्वं विराजितत्वरूपेण दृष्टाः पुनः कार्ये व्यष्टौ तत्त्वकार्य-
त्वक्चर्मादिरूपेण दृश्यन्तेतः कार्येनुगता इव सन्तीत्यर्थः, अनुगतत्वं विशदयन्ति पृथिवीति,
समष्टौ सद्वातरूपेस्मादिदेहे कारणभूताधिदैविकी पृथिव्यनुगतेव, सर्वसद्ब्रह्मार्थमाहुस्तत्तद्रूपा वेति,

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

सन्निपत्येस्य विवृतौ कार्येपि कारणेष्विवेति, यथा कारणान्याधिदैविकचतुर्विंशतितत्त्वानि
‘यथैवेविकृता भावा’ इत्यत्र विकारराहित्येनोक्तानि तथैव कार्येष्वपि त्वक्चर्मादिभ्याधिदैविकत्व-
मत आधिदैविकानि कार्याणि त्वक्चर्मादीनि चतुर्भुजरूपे प्रतीयन्ते, आधिदैविकानामतिरोहित-
चिदानन्दत्वात् तेषां सत्तया न कोपि दोषः, अंशनि कृष्णेशानां सत्तयांशगतान्याधिदैविककार्य-
रूपत्वगादीनि प्रतीयन्तेशी चतुर्भुजरूपस्तु केवलमानन्दमय एव, तत्र नाधिदैविकतत्त्वानामाधिदैविक-
त्वगादीनां वा विग्रहदृष्टकत्वमिति बोध्यं, अत एव ‘इयानसावीश्वरविग्रहस्य यः सन्निवेशः कथितो
मया त’इत्यस्य विवृता ‘वसौ प्राक्तनरूपो विन्यास इयानेतावानानन्दमयस्य त्वन्य’इत्युक्तं, अतश्चतु-
र्भुजरूपं तु केवलमानन्दमयमेव, ज्ञापनार्थं इति, सन्निपत्येत्यादिना पूर्वश्लोकोक्तप्रकारानुवादे कृते
तान्येवाधिदैविकानि चतुर्विंशतितत्त्वानि भौतिकैर्विकृतैश्चतुर्विंशतितत्त्वैर्विराजमुपाद्याधिदैविककार्येनु-
गतान्यत आधिदैविकतत्त्वानुगतानि कार्याण्यप्याधिदैविकान्यनुवादं विना पूर्वोक्तस्मरणभावे
न दृश्यन्तेनुगता इवेत्येतावन्मात्रकथने भौतिकानामनुगतत्वं सम्भाव्येतात् आधिदैविकप्रसक्त्यर्थ-

१ ‘आकाशाद् वायु’दित्याद्युत्पत्तिस्तदा प्रसङ्ग एव तदात्मकत्वात् च ईश्वर एव कर्ता, तत्र हेतुस्तल्लिङ्गात्
सर्वकर्तृत्वस्य ब्रह्मलिङ्गत्वात् ।

रुधिरादिरूपं जलमवमन्यदपि, तर्हि दर्शनप्रामाण्यादनुगता इव भवन्त्विति चेत् तत्राह प्रागेव कारणत्वेनेह विद्यमानत्वाद् पुनस्तेषामिहोत्पत्तिर्न सम्भवति, कारणानां विलक्षणत्वात्, साक्षात्-प्रवेशस्तु प्रतीत्यैव बाधितः, यथाधिदैविकानि कारणरूपाण्येवं दन्तादीन्यप्याधिदैविकानीति पूर्ववत् तेषामप्यत्र प्रतीतौ न कोपि विरोधः ॥ १६ ॥

(२) श्रीगुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तेजोवायुव्योमापि, तथा चानुगतत्वाद् कार्ये कारणभूतानां तत्त्वानां सत्ता दृष्टान्तेनोपपादिता, अतः परं तेषां तत्त्वानां बीजाङ्कुरवत् कृत्स्नप्रसक्तिवारणायावतारयन्ति तर्हीत्यादि, भवन्त्विति, कार्यमात्ररूपा भवन्तु, समाधिं व्याकुर्वन्ति प्रागित्यादि, इहेति, स्वरूपे ब्रह्माण्डोपरि च, इहोत्पत्तिरिति, कार्ये पुनस्तत्तिः, विलक्षणत्वादिति, कृत्स्नप्रसक्तिवारणार्थं कार्यानवयवतयातिरिक्तत्वेन विद्यमानत्वात्, ननु तत्रानुगमो बीजाङ्कुरन्यायेनास्तु 'जातेङ्कुरे कथमिहोपरलभेत बीज'मिति सप्तमस्कन्धे प्रह्लादवाक्या-च्चेति चेत् तत्राहुः साक्षादित्यादि, तथा च त्वगादीनां बीजाङ्कुरन्यायकप्रवेशस्तु मातापित्रोः शरीरे तेषां विद्यमानत्वप्रतीत्यैव बाधित इत्यर्थः, एवमाधिदैविकानां कारणभूतानां तत्त्वानां व्यतिरेकेण दृष्टान्तेन साधयित्वा फलितमाहुर्धथेत्यादि, न कोपि विरोध इति, शास्त्रसिद्धत्वात् तद्विसंवादिप्रतीतकृतो विरोधो-किञ्चित्करत्वाच्चेत्यर्थः ॥ १६ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

घटादौ सर्वत्र तत्कारणरूपाधिदैविकी पृथिव्यनुगतेव समष्टौ जलं रुधिरस्वेदादिरूपं हिमकरकादौ च तत्कारणरूपमनुगतभिवेत्यर्थः, अन्यद्गोति, तत्त्वान्तरमपीत्यर्थः, तर्हीति, एतस्यैव विवरणं दर्शनेति, अत्रापीतिशेषः, कार्ये कारणगुणानां दर्शनप्रामाण्यात् कारणगता गुणाः कार्येनुगता इव सन्तीति चेदुच्यते तर्ह्यत्र स्वरूपेण कार्यधर्माणं दर्शनादत्रापि कार्यधर्मा अनुगता इव भवन्त्वित्यर्थः, पुनस्तेषामिति, एकवारं कार्येषूपज्ञानां पुनः कारण उत्पत्तिर्नेत्यर्थः, विलक्षणत्वादिति, कार्य-विलक्षणत्वादित्यर्थः, कारणधर्माः कार्येषु गता इव भवन्ति ततः कार्यसम्बन्धिनो भूत्वा पुनः कारणेनुगता इव न भवन्तीदमेव कार्यकारणयोर्वैलक्षण्यमितिभावः, कार्येषु कारणासाधारणधर्मा नानुगच्छन्ति किन्तु केचन साधारणधर्मा अनुगता भवन्तीतीवपदप्रयोगः, कार्येषु धर्मा अपि साधारणाः कार्य-रूपेणोत्पद्यन्तेतस्तत्रानुगताः कारणे तूत्पत्तिर्न सम्भवत्यतोदर्शनेपि कार्यधर्मा अनुगता इव न सन्तीत्यर्थः,

(४) श्रीमद्गोक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

मनुवाद इत्यर्थः, त्वक्चर्मादिरूपेण पृथिवीति, आधिदैविकत्वक्चर्मादिरूपेणाधिदैविक-पृथिव्यनुगतात् आधिदैविकास्त्वगादयोत्र प्रतीयन्त इत्यर्थः, एवं भगवत्स्वरूपविमर्शरीत्या आधि-दैविककारणकार्ये निरूप्य लोकप्रसिद्ध्याख्यारीत्या लापयन्ति समष्ट्यावित्यारम्भान्यदपीत्यन्तेन, अस्मिन् पक्षे भौतिका भावा भौतिकतत्त्वानि विराजसुत्याद्य समष्टौ तत्तद्रूपाः कार्यरूपा अनुगता इति श्लोकद्वयार्थो बोद्धव्यः, तत्र दृष्टान्तो रुधिरादिरूपं जलमिति, अतिदिशन्त्येवमिति, अनु-गता इवेति, कार्यरूपेण अनुगता उत्पन्ना भवेयुरितिपूर्वपक्षाशयः, तत्र समादधते प्रागेवेत्यारभ्य न सम्भवतीत्यन्तेन, तथा च कारणत्वेन प्रकटसच्चिदानन्दरूपेणालौकिकभावेनाधिदैविकतत्त्वानामिह

एवं भवान् बुद्ध्यनुमेयलक्षणैर्ग्राह्यैर्गुणैः सन्नपि तद्गुणाग्रहः ॥

अनावृतत्वाद् बहिरन्तरं न ते सर्वस्य सर्वात्मन आत्मवस्तुनः ॥१७॥

एवं दृष्टान्तद्वयमुपपाद्य तेषामाधिदैविकानां भगवतो भेदो भविष्यतीति तन्निराकरणार्थं दाष्टान्तिकेतिदिशत्येवं भवानिति ।

एवंरूपो भवानेवेत्यर्थः, अन्यथा मूलस्यातादृशत्वे कार्यं तादृशं न कदापि भवेदिति पुन-र्दृष्टान्तरमाशङ्क्य परिहरति बुद्ध्यनुमेयेति, ननु भगवान् दृश्यः कथमन्यथा सर्वमुक्तिश्च स्यात् ?

(२) श्रीगुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अग्रिमवतारयन्त्येवमित्यादि, अतिदेशे युक्तिमाहुरन्यथेत्यादि, तथा च 'व्यावहारिक-प्रपञ्चः स्वसतोत्कृष्टसत्ताकप्रपञ्चपूर्वको मायिकप्रपञ्चत्वाद्देन्द्रजालिकप्रपञ्चव'दितिन्यायेन पारमार्थिक-प्रपञ्चसिद्धौ पश्चात् तत्स्वरूपे विचार्यमाणे 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति 'यदक्षरे परमे प्रजा' इत्यादि-जातीयकश्रुतिभिर्द्वितीयस्कन्धीयचतुःश्लोकयुक्तप्रकारेण च ब्रह्मरूपत्वं पर्यवस्यति, एवं ब्रह्मणः सर्वाकारत्वे सर्वात्मकत्वे च सिद्धे नद्वैतश्रुतिविरोधः, अविद्यादिवदभेदस्यापि भेदविरुद्धसम्प्रपत्त्वादिति, इदं चादृश्यत्वादिगुणकाधिकारणादवगन्तव्यं, बुद्ध्यनुमेयेत्यत्र दूषणान्तरं व्युत्पादयन्ति नन्वित्यादि,

(३) श्रीमद्गोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तथा च 'तत् सृष्टे'तिप्रकारेण यथा कारणधर्मा कार्येनुगतास्तथा कार्यधर्माः कारणेनुगता नेत्युक्तं, तर्हि 'तदेवानु प्राविश'दितिप्रकारेण कार्यधर्माः कारणे प्रविशन्तामित्यत आहुः साक्षात्प्रवेशस्त्विति, धर्माः कार्ये कार्ये स्वसमष्टौ विराजि स च स्वकारणभूततत्त्वेषु तानि भगवतीत्येवम्परम्परया प्रवेशः सम्भवति साक्षादेवानुप्रवेशलक्षणः प्रवेशस्तु कार्यधर्माणां तावत्सामर्थ्याभावात् प्रत्येतुमेव न शक्यतेतो बाधिन इत्यर्थः, श्लोकद्वयार्थमुपसंहरन्ति यथेति, अत्र तत्स्वरूपाश्चक्षुरादयः प्रतीयन्ते त आधिदैविका एवेति पूर्वश्लोकार्थः, तत्त्वकार्यरूपास्त्वगादयः प्रतीयन्त त आधिदैविका एवेति द्वितीयश्लोकार्थः, विराजुत्पत्तेः पूर्वावस्था द्वितीयश्लोक उक्तातस्तत्र कार्यभूता उक्ता इतिभावः ॥ १६ ॥

एवं भवानित्यस्याभास एवमिति, एत एव विराजं जनयन्तीतिकथनेन विराजीवात्रापि तत्त्वानि प्रतीयन्ते परं त्वाधिदैविकानीति पूर्वश्लोक उपपादितं कार्येनुगता इव, अत्र तु दृश्यमानत्वेपि कार्यगतानां सम्भवो नेतिकथनेन तत्त्वकार्याणि त्वगादीनि कार्ये इवात्रापि प्रतीयन्ते परं त्वाधिदैविकानीति द्वितीयश्लोक उपपादितं, तथा चोपपाद्याधिदैविकत्वबोधनार्थमितिशेषः, तात्पर्यवशादयमर्थो लब्ध

(४) श्रीमद्गोक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

रूपे विद्यमानत्वात् पुनस्तेषां त्वगादिरूपेणोत्पत्तिर्नित्यपि त्वाधिदैविकतत्त्वान्येवावतारवत् त्वगादिशब्दवाच्यं रूपान्तरं गृहीत्वा तिष्ठन्तीति न तत्कार्यत्वमाधिदैविकत्वगादीनामपि तु रूपान्तरत्वमतो नित्यान्येव त्वगादीनीति कार्यत्वं तत्र भाक्तमितिभावः, अत एव अनुगता इवेतीव-पदं, अत एव न तेषामिह सम्भव इत्यनेनाधिदैविककारणानां त्वगादिरूपेणोत्पत्तिर्निराकृता, तत्र हेतुमाहुः कारणानां विलक्षणत्वादिति, आधिदैविककार्यत्वगादिनिरूपितकारणत्वानामाधिदैविक-तत्त्वानामित्यर्थः, विलक्षणत्वादिति, भौतिकतत्त्वैभ्यो विलक्षणत्वादित्यर्थः, अयं भावः, भौतिकानां तत्त्वानां लौकिककार्येभ्यो अनुगतत्वं तत्तद्रूपेणोत्पत्तिराधिदैविकतत्त्वानां त्वाधिदैविककार्यरूपेण नोत्पत्तिराधि-दैविककार्याण्याधिदैविककारणानामवतारवदंशरूपाणीति ज्ञेयम् ॥ १६ ॥

वाञ्छत्वेन भिन्नत्वेन च कथं प्रतीयते ? न हि भगवान् वाञ्छ एव भिन्न एव, तस्माद् भिन्नत्वेन वाञ्छत्वेन दृश्यत्वेन च प्रतीयमानत्वाद् दोषत्रयसद्भावान्नानन्दमयो भगवानिति चेत् तत्राह बुद्ध्यानुमेयं लक्षणं येषां तादृशैरिन्द्रियैर्ग्राह्यैर्गुणै रूपादिभिः सह तत्र विद्यमानो भवान् गृह्यमाणोपीन्द्रियसम्बन्धयुक्तोपि सन्नपि तद्गुणैरिन्द्रियसामर्थ्येन ग्रहो यस्य, यद्यपि भगवानिन्द्रियेषु विषयेष्वपि वर्तते तथापि तेषामिन्द्रियाणां न भगवद्ग्रहणसामर्थ्यं, न वाधिदैविकानामन्यार्थं निविष्टानां, ग्राह्यस्वरूपत्वाच्च न ग्राहकत्वं, न वा विषयाणां स्वाधिदैविकैः सह ग्राहकसम्बन्धः, अतः सर्वत्र विद्यमानोपि रूपभूतोपि रूपे

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अन्यथेति, साधनं विनैव दृश्यत्वे, सर्वमुक्तिश्चेति, चकारेण सर्वाभावकृतो लीलाया अभावः प्रसूचीयते, हीति, श्रुतिविरोधरूपाद्धेतोः, तत्राहेति, तादृश्यामाशङ्क्यामिन्द्रियसामर्थ्येनाग्राह्यत्वादिक-
माहेत्यर्थः, तदुपपादयितुं व्याकुर्वन्ति बुद्ध्येत्यादि, बुद्ध्येति, उपलब्ध्या, लक्षणमिति, ज्ञानकरणत्वं, सामर्थ्यमिति, दर्शनाभावेनैव तथानिश्चयादित्यर्थः, ननु मास्तु लौकिकेन्द्रियग्राह्यत्वं तथाप्याधिदैविकेन्द्रियाणां भगवद्विभूतिरूपत्वाद् भगवत्स्तद्ग्राह्यत्वं त्वदण्डवारितमित्यत आहुर्न वेत्यादि, अन्यार्थमिति, लौकिकेन्द्रियेषु सामर्थ्याधानार्थं, तथा च यथा दहरविधायां नाडीरूपकस्या “मुष्मादादित्यात् प्रतायन्त” इत्यादिनोक्तो नाडीसूर्यरश्मिसम्बन्धो देहान्निष्क्रमणसमये जीवस्य मार्गप्रकाशनमात्रं करोति न तु कार्यान्तरं तद्दित्यर्थः, ननु सामर्थ्याधानवद् ग्राहकत्वमप्यङ्गीकार्यमिति चेत् तत्राहुर्ग्राह्येत्यादि, इन्द्रियैर्यद् ग्राह्यं रूपादि तत्स्वरूपत्वादित्यर्थः, इदं च द्वितीयस्कन्धे प्रथमाध्याये “प्राणं च गन्ध” इत्यादौ स्पष्टं, ननु तथापि तेषां देवरूपत्वेन सत्त्वप्रधानत्वाद् भगवद्ग्रहणसामर्थ्यं कल्पयामिति चेत् तत्राहुर्न वेत्यादि, विषयाणां सम्बन्धी यः सन्निकर्षः संयोगरूपः स स्वाधिदैविकैः सह न किन्त्वाधाराधेय-
भावरूपः स्वरूपसम्बन्धः, तस्मिन् ग्राहकसम्बन्धत्वं न क्वचित् सिद्धमतो न कल्पयितुं शक्य इत्यर्थः, सिद्धमाहुरत इत्यादि, यत आधिदैविकानामन्यार्थत्वग्राह्यस्वरूपत्वाभ्यां न ग्राहकत्व-
माध्यात्मिकानां तु सन्निकर्षराहित्यात् तथात्वमतो न ग्राह्यस इत्यर्थः, ननु मास्तु विषयप्रत्यक्षे भगवद्ग्रहः सन्निकर्षाद्यभावादिन्द्रियाधिदैविकरूपाणि त्विन्द्रियमध्यवर्तीभ्येव तथा चेन्द्रियं स्वस्वरूपं गृह्णत

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इत्युपपाद्येत्युक्तं, अत्र ते सन्तीत्याधाराधेयभावत्वे भेद आयाति तन्निराकरणार्थमतिदिशति यथा दृष्टान्ते प्रतीयन्ते तथात्रापि प्रतीयन्ते परमत्र स्वरूपमेव तत्तद्रूपेण जातमिति विशेषोस्तीति वदतीत्यर्थः, अयं पदस्याभास उक्तो वाक्यस्याभासस्तु पुनर्दूषणान्तरमित्यनेन वक्ष्यत इति ज्ञेयं, स्वरूपस्य तावद्रूप-
भवने प्रयोजनमाहुरन्यथेति, एतत्सैव विवरणं मूलस्येति, नन्विति, भगवन्भेद दृश्यः कथम् ? कथमित्यस्याप्रेष्यन्वयः, अन्यथेति, दृश्यत्वाभावे सर्वमुक्तिश्च कथं स्यादित्यर्थः, तथा च भगवत्त्वे दृश्यत्वं बाधकमितितात्पर्यं, बाधकद्वयमन्यदप्याहुर्वाञ्छत्वेनेति, भगवत्त्व इतिशेषः, बुद्ध्यानु-
मेयमिति, रूपग्राहकमिन्द्रियं चक्षु’रित्यादीनि लक्षणानि बुद्ध्या विचारेणानुमेयानि न तु घटस्य जलग्राहकत्वमिव प्रत्यक्षत उपलभ्यन्त इत्यर्थः, इन्द्रियैरग्रहणेप्याधिदैविकैः सूर्यादिभिरैव ग्रहणं भवित्वाशङ्क्याहुर्न वाधिदैविकानामिति, आधिदैविका अन्यार्थं विषयग्राहणार्थं निविष्टा अतो ‘न सामर्थ्यमिति पूर्वोक्तान्वयः, तथा चासामर्थ्यात् न ग्राहकत्वमितिभावः, हेत्वन्तस्माद्ग्राह्येति, ग्राह्यत्वेन सम्भाव्यो भगवांस्तत्स्वरूपा आधिदैविका भवन्ति, अतो भगवद्ग्राहकत्वमाधिदैविकानां न,

गृह्यमाणे न गृह्यसे, इन्द्रियाणां प्रत्यक्षता तु नास्ति, आत्माग्राहकत्वात्, अतो ‘रूपोपलब्धिः करणसाध्या क्रियात्वाच् छिदिक्रियाव’दित्यनुमानेन सामान्यतः करणे सिद्धे नेत्रगोलकान्वयव्यतिरेकानुविधानाच्च चक्षुरेव करणमित्यव्यवसीयते, एवं रसोपलब्धिर्गन्धोपलब्धिरित्यादि, अनेन ‘प्रत्यक्षत्व एव प्राकृतत्व-
मप्रत्यक्षत्वेमाकृतत्वमिति निरस्तं, न ह्यप्रत्यक्षाणीन्द्रियाण्यप्राकृतानि भवन्ति, अतो भगवतः प्रत्यक्षत्वेपि प्राकृतत्वमाकृतत्वं वा न सेत्स्यतीति युक्तिरप्रयोजिका, ननु व्यापकव्यभिचारो न दोषायेति चेद् यत् प्रत्यक्षं तत् प्राकृतमेवेति भगवतः प्रत्यक्षत्वात् प्राकृतत्वमेवेति चेत् तत्राह ग्राह्यैर्गुणैरिति, सर्वत्रैव भगवान् वर्तते न सर्वत्रैव प्रत्यक्षः, रूपादिषु विद्यमानस्यास्यैव चक्षुषाऽग्रहणात्, क्वचिदपि प्रत्यक्षत्वमपि बाधकमितिचेत् तत्राह तद्गुणाग्रह इति, न हि चक्षुषः सामर्थ्येनेदानीमत्रापि भगवान् दृश्यते, किन्तु स्वेच्छयैव, अतः स्वेच्छया प्रतीतमिन्द्रियग्रहणदोषेण न दुष्टं भवति, ‘पराञ्छि खानि व्यवृण्व स्वयम्भूस्तस्मात् पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् कश्चिद् धीरः प्रत्यगात्मानमैसदादृत्तचक्षु-
रसूतत्वमिच्छ’न्नितिश्रुतेः परादृत्तचक्षुषो ग्राहकत्वं श्रूयते स्वभावतश्च निषेधः, न ह्युभयं विरुद्धं, तथा प्रकृतेपीन्द्रियसामर्थ्याददृश्यः स्वेच्छया तु दृश्य इत्यविरुद्धं, तस्माद् दृश्यत्वेनाब्रह्मत्वशङ्का परिहृता,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तत्स्वरूपमपि गृह्णात्विति चेत् तत्राहुरिन्द्रियाणामित्यादि, आत्माग्राहकत्वादिति, स्वस्वरूपा-
ग्राहकत्वात्, तथा च तत्र स्वयं स्वग्राहकमतस्तत्सहभूतस्य भगवतोपि न ग्राहकमित्यर्थः, नन्विन्द्रियाणाम-
प्रत्यक्षत्वं चेत् तर्हीन्द्रियसद्भावे किं मानमित्याकाङ्क्षायां नैयायिकादिप्रसिद्धमनुमानमेव मानलेनाहुरत इत्यादि, तथा चानुमानमेव तत्सद्भावे प्रमाणमित्यर्थः, एतेन मूलत्वं बुद्ध्यानुमेयलक्षणैरितिपदं व्याख्यातं ज्ञेयं, तेन सिद्धमाहुरनेनेत्यादि, युक्तिरप्रयोजिकेति, दृश्यस्य प्राकृतत्वकथनेदृश्यस्याप्राकृतत्वं यदङ्गीकृतं सा युक्तिरनुकूलतैश्चन्येत्यर्थः, एवमप्रत्यक्षत्वेनाप्राकृतत्वेन व्याप्तौ दूषितायां पुनरा-
शङ्कान्तरमवतारयन्ति नन्वित्यादि, प्रसिद्धानुमाने यथा व्यापकस्य बह्वर्थ्यविचारो न दोषाय तद्दत्ता ‘प्राकृतोप्रत्यक्षत्वा’दित्यनुमानेप्यप्रत्यक्षत्वस्य व्यभिचारो न दोषाय, यथा ‘प्राकृतः प्रत्यक्षत्वा’-
दित्यनुमानाङ्गीकारात्, तथा सति ‘यत् प्रत्यक्षं तत् प्राकृतमेवे’तिय्याप्तौ तु न दोषोतस्त्येत्यर्थः, समाधिं व्याकुर्वन्ति सर्वत्रेत्यादि, तथा च व्यतिरेकव्याप्याप्रत्यक्षत्वस्यापि सिद्धे लौकिकरूपादि-
सहभूतस्याप्यप्रत्यक्षत्वान्नानन्दमयत्वबाध इत्यर्थः, पुनराशङ्कन्ते क्वचिदित्यादि, तत्राहेति, बाधकयुक्तेर-
प्रयोजकत्वमाहेत्यर्थः, तद् व्युत्पादयन्ति न हीत्यादि, न दुष्टं भवतीति, ‘प्राकृतः क्वचिप्रत्यक्षत्वा’-
दित्यनुमानेपि हेतोरिन्द्रियसामर्थ्येनोपहितत्वं व्यभिचारित्वमप्रयोजकत्वं चेत्यतो नानेन हेतुना दर्शनं दुष्टं भवतीत्यर्थः, दोषं व्युत्पादयितुं प्रमाणमाहुः पराञ्छित्यादि, तथा च ‘पराक्’पदादिन्द्रियसामर्थ्ये-
नोपहितत्वं ‘मैक्षदि’त्यनेन व्यभिचारः श्रुत्या प्रदर्श्यते तत एवाप्रयोजकत्वमपि सिध्यतीति श्रुतिरेवात्र मानमित्यर्थः, सिद्धमाहुरन्तस्मादित्यादि, तस्मादिति, श्रुत्या प्रतिपक्षहेतौ दोषप्रदर्शनात्, उत्तरार्ध-

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

न हि स्वयं स्वेन गृह्यत इतिभावः, तथा चेन्द्रियेषु स्थितोप्याधिदैविकैर्न गृह्यत इत्यत्रेन्द्रियनिष्ठग्राह्य-
स्वरूपत्वं हेतुरुक्तः, न वा विषयाणामिति, स्वपदेनेन्द्रियाणि, तदाधिदैविकैः सह विषयाणां साक्षाद्ग्राहकत्वसम्बन्धो नास्ति किन्तु विषयाणामिन्द्रियैरिन्द्रियाणां च स्वाधिदैविकैः साक्षात्सम्बन्धाभावा-
दाधिदैविकैर्विषयस्थितस्याप्यग्रहणं, तथा चान्यार्थं निविष्टत्वेन सामर्थ्याभावाद् ग्राह्यस्वरूपत्वात्

भिन्नत्वेन बाह्यत्वेन प्रतीतौ समाधानमाहानावृत्तत्वाद् बहिरन्तरं न त इति, बाह्याभ्यन्तरव्यवस्था-
काशकृतेति पूर्वमेवावोचाम, तदपि भूतादीनामेव, भगवतो व्यवधायकं न किञ्चिद्, न हि
गृहमध्यस्थितैर्गृहमन्यस्माद् व्यवहितं भवति, न वा स्वस्य स्वयं व्यवधायकं, व्यापको भगवानिति,
ततः स्थूलकार्यस्याभावाद् भगवतोनावृत्तत्वं, एतदग्रे स्पष्टीभवित्युल्लखलवन्धने, अनावृत्तत्वादेव
तव बाह्याभ्यन्तरव्यवहारो नास्ति, सम्पूर्णे तदागे तदुद्भवैश्चने क्वचित् प्राकट्ये तावन्मात्रत्वं तदु-
द्धानां वावच्छेदकत्वं न सम्भवति तथा प्रकृतेपि व्यापकस्यैव तत्रैकदेशे प्रकटस्य न बाह्यान्तरभेदः
सम्भवति, प्रतीतिस्तुपादितैव, परिच्छिन्नत्वमप्यनेनैव परिहृतं, अस्मिन्नर्थे शास्त्रीयं हेतुत्रयमाह
सर्वस्य सर्वात्मन आत्मवस्तुन इति, सच्चिदानन्दरूपो भगवान्, जगद्रूपो भगवान् सद्रूपः,
चिद्रूपो जीवात्मानः, आनन्दरूपः स्वयं तेषां फलरूपः, अत्र व्यावर्तकत्वं जगतो जीवानां फलस्य च
न सम्भवति, त्रयाणामपि स्वरूपं भगवानेव, तदाह सर्वस्य सर्वरूपस्य सर्वेषामात्मरूपस्य सर्वात्मनां
च वस्तुरूपस्य फलरूपस्य चात्मना न परिच्छेदः, नाप्यात्मनो महत्, अतो भगवदंशाना-
मंशान्तरैर्भगवता वा परिच्छेदः सम्भवति न तु भगवतः केनापि प्रकारेण, तद्व्यतिरिक्तस्यान्यस्या-
भावाद्, आत्मनैवात्मपरिच्छेदपक्षोऽपि विवेचनीयः ।

एवं वैदिकप्रकारेण पञ्चात्मको भगवान् निर्दोषपूर्णगुणविग्रह एवाव्यभिक्ति निरूपितः ॥ १७ ॥

(२) श्रीगुरुसोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मवतारयन्ति भिन्नत्वेनेत्यादि, बाह्यत्वपरिहारं व्याकुर्वन्ति बाह्येत्यादि, पूर्वमेवावोचामेति, तृतीयस्कन्धे
कापिलेय आकाशलक्षणे 'बहिरन्तरमेव चे'त्यत्र, तदपीति, आकाशकृतं बाह्याभ्यन्तरत्वमपि, अन्यस्मा-
दिति, द्रष्टुः, उपपादितैवेति, भगवदिच्छैवोपपादिता, तथा च न बाह्यत्वप्रतीतकृत आनन्दमयत्वबाध
इत्यर्थः, एतेनैव भिन्नत्वकृतस्यापि परिहारमाहुः परीत्यादि, परिच्छिन्नत्वे हि भिन्नत्वं, व्यापकत्वेन तस्मिन्
परिहृते भिन्नत्वमपि परिहृतप्रायमेवैत्यर्थः, कथमित्याकाङ्क्षायां तत्र हेतुत्रयमवतार्य व्याकुर्वन्त्यस्मिन्नित्यादि
विवेचनीय इत्यन्तं, व्यावर्तकत्वमिति, भेदकत्वं, अग्रे इति, उल्लखलवन्धस्थले, तथा च
परिच्छिन्नतया भिन्नत्वस्यापि स्वेच्छया कृतत्वात् तत्प्रतीत्याप्यानन्दमयत्वबाध इत्यर्थः, एवमेतैः श्लोकै-
र्दोषपरिहारेण "विदितोऽसी"तिप्रतिज्ञा समर्थता, उपसंहरन्त्येवमित्यादि, वैदिकप्रकारे यज्ञोभि-
होत्रादिपञ्चात्मकः, अत्र च भिन्नत्वनिराकरणे "सर्वस्य सर्वात्मन" इति विशेषणद्वयेन सर्वरूपत्व-
सर्वात्मकत्वप्रतिपादनात् "पञ्चात्मकः स भगवान्" इति पञ्चात्रस्युक्तपञ्चात्मकत्वस्याप्यर्थादेव
सिद्धेः श्लोकसङ्ख्या सूचिता, यज्ञात्मकताप्यर्थादेव सिद्धा, उत्तरकाण्डोक्तं साकारब्रह्मत्वं तु व्याख्यानेन
समर्थितमतो वैदिकप्रकारेण तथा निरूपित इत्यर्थः ॥ १७ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

साक्षात्सम्बन्धाभावाच्चिदैविकानां न ग्राहकत्वमित्यर्थः, आध्यात्मिकेन्द्रियाणां त्वसामर्थ्यमित्युक्तमेवेति-
भावः, ननु सार्वदिकीयं व्यवस्थाप्युना तु स्वरूपं दृश्यत एव तथा च दृश्यत्वात् प्राकृतत्वं सिध्येदेवेत्याशङ्क्य
प्रत्यक्षत्वप्राकृतत्वयोर्बिभारं साधयितुं मूले बुद्ध्यन्तमेयलक्षणाैरितिपदोक्तभिन्दिद्रयाणामप्रत्यक्षत्वं
साधयन्तीन्द्रियाणामिति, निश्चयार्थं तु शब्दः, तत्र हेतुरात्माग्राहकत्वादिति, न हि स्वं स्वेन
गृह्यत इतिभावः, अत इति, अप्रत्यक्षत्वादेवप्रकारकानुमानेनैव साधनीयमित्यर्थः ॥ १७ ॥

१ अस्य पदस्थेवोद्भवलेतिव्याख्या प्रकाशकारैः कृतात् उल्लखलेत्यादि श्रीसुबोधिनीपाठत्वेन न ग्राह्यम् ।

य आत्मनो दृश्यगुणेषु सन्निति व्यवस्यतेस्वव्यतिरेकतोबुधः ॥

विनानुवादां न च तन्मनीषितं सम्यग् यतस्त्यक्तमुपाददत् पुमान् ॥१८॥

तन्प्रकारेण चैतुरूपो निरूप्यते य आत्मन इत्यादिचतुर्भिः ।

तत्र तन्त्रे प्रथमो वासुदेवस्तत्र श्रीर्माया "यत् प्रवदन्ति माया"मितिवाक्यात्, मोक्षप्रतिबन्धार्थं
तया केवलया जगत् सृज्यते, तत्र चेतुः सद्बुद्धिस्तदा प्राणी न मुच्यत इति तन्मतं वदन्नेव
चतुर्भूतिर्भगवानवतीर्ण इति वासुदेवोयमन्तरेव बहिर्वा द्रष्टव्यः, उभयथापि न तच्चसहितो द्रष्टव्यः
केवलचिदानन्दरूपो द्रष्टव्य इति प्रथममाह, य आत्मन आत्मभूतस्य भगवतो दृश्येषु सङ्घात-
रूपेष्व्वात्मनैवानुभूयमानेष्वनुभवातिरेकेण तेषां सत्त्वाभावाच्च चतुर्विंशतितत्त्वेष्वप्यात्मनो बन्धकेषु
गुणेषु यः सन्निति कमपि पदार्थं व्यवस्यति, अस्ति च तत्र सर्वत्रैव तद्रूपेण निविष्टः स सन्नेव भवति
तत्सत्तयैव च तत्त्वान्यपि सत्त्वेन प्रतीयन्त इतिपरमार्थः, यदि स्वव्यतिरेकेणात्मव्यतिरेकेणाप्यात्म-
सम्बन्धाभाव आत्मव्यतिरिक्तस्य वा सत्त्वं यद्यङ्गीक्रियेत तदाबुधः, न तस्य ज्ञानमस्ति,
मायामोहित एव स इत्यर्थः, नन्वात्मसम्बन्धात् तस्य सत्त्वमुत्पद्यतामतः सत्प्रतीतौ न दोष इति चेत्

(२) श्रीगुरुसोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अग्रिम एवं वैदिके प्रकारे निरूपिते सति "य आत्मन" इतिवक्ष्यमाणश्लोकस्य प्रमेयं भगवत्पक्षे पुनरुक्तं
भवति प्रपञ्चपक्षे च सर्वात्मकत्वं विरुद्धं भवतीति कथमविरोध इत्याकाङ्क्षायां मतान्तरमिदमित्याशयेनाहु-
स्तन्त्रेत्यादि, प्रथम इति, परब्रह्मरूपः, यत् प्रवदन्तीति, 'इत्थं विचिन्त्य परमः स तु वासुदेवनामा
बभूव निजकारणमुक्तिदाता तस्याज्ञयैव नियता परमापि रूपं ब्रह्मे द्वितीयमिव यत् प्रवदन्ति माया'-
मितिपञ्चात्रवान्यत्, सृज्यत इति, नृसिंहोत्तरतापिनीयोत्तरकारकं व्यावहारिकमसत् सृज्यते, तन्मत-
मिति, तादृशं पञ्चात्रमतं, अन्तरेव बह्विवेति, स्वान्तरेव स्वस्माद् बहिः पराद् देशे वा, आत्मभूत-
स्येति, केवलचिदानन्दरूपस्य, दृश्येष्विति, लौकिकेन्द्रियसामर्थ्येन दृश्येषु, आत्मनेति, अन्तर्वेतिना
भगवता, अनुभवातिरेकेणेति, प्रतिभासातिरेकेण, आत्मनो बन्धकेष्विति गुणशब्दस्यार्थः, गुणा-
नामज्जुरूपत्वेन द्रष्टृबन्धकत्वादिति, व्यवस्यतीति, निश्चिनोति, तादृशस्याबुधत्वं व्युत्पादयन्त्यस्ती-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

य आत्मन इत्यत्र, केवलयेति, प्रेरकत्वमात्रं न तु स्वयं व्यापाराविष्ट इत्यर्थः, तन्मतं वदन्ने-
वेति, वदन्नेव प्रथममाहेत्यग्रिमेषान्वयः, आद्यपक्षे दृश्यगुणानामसत्त्वकथनेन तत्र सद्बुद्धौ प्राणी न
मुच्यत इतिमतमुक्तं जातं, द्वितीयपक्षेपि भगवतः केशादीनां भिन्नसत्ताकत्वे जगद्रूपत्वमेव सत्त्वमितीद-
मेवमतमुक्तं जातमितिभावः, ननु वासुदेवस्तु नन्दगृह आविर्भविष्यतीत्यनुनात्र कथं तत्कथनमित्या-
शङ्क्याहुरन्तरिति, प्रथमे वासुदेवोभूदित्यनेन निबन्धेनैतःप्राकट्यं निरूपितं तदवधि वसुदेवहृदि
प्रकट एवास्ति, अत एव वसुदेव आविर्भवतीति वासुदेवपदनिरुक्ति 'वसुदेवं हरेः स्थान'मित्यादिवाक्यानि
च, बहिःप्राकट्यं नन्दगृहे भविष्यति, इममन्तर्बहिर्भेदमविवक्षन्तः प्रकटं पश्यन् तत्स्वरूपं निरूपयती-
त्यर्थः, आत्मभूतस्य भगवत इति, जीवानामात्मभूतस्यान्तःप्रकटस्य वासुदेवस्येत्यर्थः, बहिर्वा
दृष्टव्यइतिपक्षोथवेत्यनेनाग्रे वाच्यः, सङ्घातरूपेष्विति, दृश्योऽस्मादीनां सङ्घातोपि वासुदेवस्यैव
गुणतच्छक्तिश्रीकृतत्वादितिभावः, दृश्यपदस्यार्थमाहुरात्मनैवानुभूयमानेष्विति, गुणपदतात्पर्य-
माहुरात्मनो बन्धकेष्विति, जीवात्मन इत्यर्थः ।

१ तीत्यपि पाठः । २ च तत्तद्रूप इत्यपि पाठः । ३ निबन्धेन निबन्धेत इत्यपि पाठौ ।

तत्राह विनानुवादं न च तन्मनीषितमिति, वैराग्यार्थमिदं मतं, त्यागार्थमेवास्यानुवादः, सत्त्वसिद्धिव्यतिरेकेण त्यागो नोपपद्येतेति तदर्थमात्मसम्बन्धात् सत्त्वमित्यनुवादोक्तं, न त्वात्मना सह सम्बन्धोप्यस्ति प्रतीत्यतिरिक्तस्तदाहानुवादं विना तज्जगत् मनीषितं मनसा सत्त्वेनाकलितं न भवति, नन्वेवमप्यनुभवं कथमारोपार्थमपि तथाज्ञानं युक्तमेवेतिचेत् तत्राह सम्यग् यतस्त्यक्त-मुपाददत् पुमानिति, सङ्घात आत्मान्पेणदशायामात्मव्यतिरिक्तं सर्वमेव त्यक्तं तच्च चेत् पुन-र्येह्येति तद्व्युत्थ एव, तदाह पुमान् स्वयं पुरुषोपि भूत्वा सम्यक् त्यक्तमुपाददददुध एवेति पूर्वैव सम्बन्धः, त्यक्तमपि दूराद् दृश्यते न तूप समीपे, अन्योपदेशार्थमनुवादेनापि ग्रहणं सम्भवति तद्व्यति-रेकार्थमाह सम्यक् त्यक्तमादददिति, येनैव प्रकारेण सम्यक् त्यक्तं तेनैव तद् गृह्णातीति ।

अथवात्मनो भगवतो दृश्येषु गुणेषु केशलोमनखरूपस्पर्शादिष्वेकोपि गुणः स्वस्मात् सच्चिदानन्दात्मकभगवत्स्वरूपाद् व्यतिरेकतः, ल्यबलोपे पञ्चमी, तथा च व्यतिरेकं प्राप्यैव सन्, अन्यैकरसे ब्रह्मणि विविधरूपत्वभानं न स्यात्, इति यो व्यवस्यते सोबुधः, धर्मिग्राहकमानेन शुद्धस्यैव ब्रह्मणस्तथैव सिद्धेः, एतदेवाह विनेति, वस्तुन एव तथात्वादाकारदर्शानान्तरं यो भक्तकृतः कराम्बुजं पदाम्बुजं नयनाम्बुजमित्यादिरूपो वादः सोनुवादस्तं विना तत् कराम्बुजादिकं स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेन मनीषितं मनसा सत्त्वेनाकलितं न हि भवति, ननु प्राकृतेष्वपि भगवत्सम्बन्धात् सत्त्वोत्पत्त्या तथाप्रतीतौ न दोष इत्यत आह सम्यगिति, "स यथा सैन्धवघनोन्तरोवाहः कुरत्तौ रसघनं एवं वा अरे अयमात्मानन्तरोवाहः कुरत्तः प्रज्ञानघनः" "असङ्गो ह्ययं पुरुषः" "अथात् आदेशो नेति नेती" त्यादिश्रुतिविचारदशायां त्यक्तं प्राकृतधर्ममुपाददत् भवतीत्यर्थः, तैः सह सम्बन्धे सति हि तेषु सत्त्वोत्पत्तिसम्भावना तस्यैवाभावात् तदसम्भव इति भावः, अथवा यः पुमानात्मनो द्रष्टुः स्वस्य दृश्येषु गुणेषु करपादादिषु भगवान् सन् वर्तमान इति व्यवस्यते सोबुधः, तत्र हेतुर-स्वव्यतिरेकत इति, तेष्व्वात्मत्वेनाभिमतत्वादिभ्यः, अव्ययान्तप्रयोगेणाधिकृतत्वं सूच्यते करादिषु, शेषं पूर्ववत्, अतोस्मिन्नपि पक्षे कोपि त्वयि प्राकृतो धर्मो नास्तीति वासुदेवो भवान् ॥१८॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

त्यादि, आत्मव्यतिरेकेणेत्यस्यैव व्याख्यानमात्मसम्बन्धेत्यादि, तत्राहेति, सत्त्वोत्पत्तिप्रतीतौ दोषमाह, सत्त्वसिद्धीत्यत्र सत्त्वशब्देन सत्ता ज्ञेया, न भवतीति, तथा चानुवादस्य प्रतीतिमात्र-सापेक्षत्वात् प्रतीतिश्चाभास्यसत्तामात्राद् दोषवशेन द्विचन्द्रप्रतीतिवत् सिद्धेरनुवादेनैव तदाकलितं भवतीति न तेन सङ्घातसत्तासिद्धिरित्यर्थः, गृह्णातीति, सत्त्वेन गृह्णाति, पुरुषोपि भूत्वेति, पुरुषमिति दहतीति पुरुषस्तादृशोपि भूत्वा, समीप इति, गृह्यत इतिशेषः, तथा चादरेण ग्रहणादुध एव सः, अविचारेण ग्रहणात्, ग्रहणमिति, आदरेण ग्रहणं, येनैव प्रकारेणेति, आत्मव्यतिरिक्तत्वेन प्रकारेण, तथा च व्याख्यानारम्भे 'अन्तेवे'त्यारम्भे 'चिदानन्दरूपो द्रष्टव्य'इत्यन्तेन यदुक्तं तदेव सिध्यतीति लौकिकेन्द्रियसामर्थ्येन दृश्येषु व्यावहारिकेषु सङ्घातरूपेष्वर्थेषु वैराग्यार्थ-मसद्बुद्धिरेव कार्या तदैव तथा दर्शनसिद्धिरितिव्याख्यानसन्दर्भार्थः, न चात्र मायावादसिद्ध्या वैदिकसिद्धान्तविरोधः शङ्कनीयः, आभासाभास्ययोर्विभ्रप्रतिविम्बयोश्च समानाकारत्वनियमेन तस्यै-तत्प्रयोजकतया विरोधाभावात्, तन् मया पूर्वमनुमानेनैव साधितं, उत्तरतापनीयटीकायां भाष्यप्रकाशे च व्युत्पादितमिति ततोवधेयं, एवमेव श्लोकं प्रमुचरणाः पूर्वोक्तब्रह्मवादीत्या व्याकुर्वन्त्यथ वेत्यादि,

१ 'मुपादददित्यपि पाठः ।

त्वत्तोस्य जन्मस्थितिसंयमान् विभो वदन्त्यनीहादगुणादविक्रियात् ॥

त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुध्यते त्वदाश्रयत्वादुपचर्यते गुणैः ॥ १९ ॥

प्रद्युम्नरूपं भगवन्तं निरूपयति त्वत्तोस्येति, स हि जगत्कर्ता निरूपितः, स्मृतिर्हि सस्य श्रीः, स तस्यां प्रकृतिमुत्पादितवान्, न ततः काचित् पुरुषोत्पत्तिः, प्रकृतौ स्येव प्रधानभूता, पुरुषस्तु गुणभूतः, तथा प्रकृत्या सृष्टिस्थितिप्रलया भवन्ति, सङ्घर्षणादुत्पत्तेनैव "सूत्र"नाम्ना तस्यामुत्पाद्यत इति जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलये परम्परया सन्निधिमन्त्रेण प्रद्युम्नस्योपयोगः, तन्मात्रेणैव लोकः प्रद्युम्नात् सृष्टिमाह न तु वासुदेववदपि ततः सृष्टिरस्ति, तदत्रानुस्यते, त्वत्तः प्रद्युम्नरूपाद् भगवतोस्य जगतो जन्मस्थितिसंयमानुत्पत्तिस्थितिप्रलयौल्लोका वदन्ति, तथा कथने हेतुर्बिभो इति, समर्थत्वाद् वदन्तीत्यर्थः, नन्वस्तु तथैव को दोष इति चेत् तत्राहानीहादगुणादविक्रियादिति, यो हि चेष्टां करोति स एवोत्पादयति, यस्तु महदैश्वर्यादिगुणानवलम्बते स पालयति, पालनं ह्यज्ञपैवाधिकृतादपि सम्भवति, यस्तु क्रोधादिविक्रियां प्राप्नोति स संहारको भवति, अयं च सत्त्वरजस्तमोगुणातीतः, अत एव नास्य कापि विक्रिया, अतः कूटस्थोयं निरीहः, तस्माद्-घटमानमेवालौकिकसामर्थ्यस्य विद्यमानत्वाल्लोको वदति, यद्ययं कर्तुमिच्छेत् तदा गुणानप्युत्पाद-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

दृश्येभ्यति, भगवदिच्छया भक्त्या दृश्येषु, धर्मिग्राहकमानेनेति, 'उभयव्यपदेश'सूत्रबोधितेनेति-भावः, इतिहेतोस्तादृश्यमुपादददुध एवेतिभाव इत्यर्थः, तथा च तन्त्रेपि भिन्नस्य जगत एव वैराग्यार्थ-मसत्त्वमुच्यते न तु स्वरूपात्मकस्येति तन्त्रमपि वेदेन समानं मोक्षधर्मं पञ्चरात्रस्य तथात्वनि-श्चायनादितिबोधनार्थमेव व्याख्यातमतो न कोपि दोष इत्यर्थः, श्रीधरीये 'व्यवस्यत' इत्यात्मनेपदपाठ-दर्शनात् तस्मिन् पाठे पूर्वोक्तोर्थो न सङ्गच्छत इति तेन पाठेन व्याख्यानान्तरमाहुरथ वेत्यादि, स्वस्य दृश्येभ्यति, स्वेन्द्रियसामर्थ्येन दृश्येषु, करपादादिव्यति, भगवत्करपादादिषु, वर्तमान इति, व्याप्य स्थितः, तेष्व्वात्मत्वेनेति, इदमस्वव्यतिरेकपदस्य व्याख्यानं, तथा च तेषु करपादादिषु भगवदभिन्न-त्वेन जीववदभिमतत्वादिभ्यः जीववदभिमानेन भगवान् वर्तमान इति यो व्यवस्यते सोबुध इत्यर्थः १८

त्वत्तोस्येत्यत्र प्रद्युम्नरूपमिति, यो भवान् प्रत्यक्षगोचरः परब्रह्मतया वासुदेवत्वेन निरूपितस्तमे-वेश्वरत्वब्रह्मत्वाभ्यां प्रद्युम्नरूपत्वेन निरूपयतीत्यर्थः, निरूपित इति, पञ्चरात्रे निरूपितः, तत्रकारमाहुः

(३) श्रीमद्गोस्वामिविबुधमजिमहाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

द्वितीयपक्षे भगवतः केशादीनां भिन्नसत्ताशङ्कया प्राकृतत्वमेव शङ्कितं जातमित्याशयेनाहुर्ननु प्राकृतेष्वपि, तृतीयपक्षे आत्मनो द्रष्टुरिति, स्वस्य जीवस्य दृश्येषु भगवदीयकरपादादिव्यतिर्यः, आत्मत्वेनाभिमतत्वादिति, एतादृशात् स्वरूपात् करपादादीनामभिन्नत्वमित्यर्थः, आत्मानात्म-विभागाभावादात्मत्वमपि न वक्तुं शक्यत इत्यभिमतत्वादित्युक्तं, अस्मिन् श्लोके वासुदेवव्याख्यान उप-पत्तिमाहुः कोपि त्वयीति, व्युत्पन्नं गुणत्रययुक्तं वासुदेवो गुणातीत इति तन्त्रसिद्धान्तादितिभावेः ॥१८॥

त्वत्तोस्येत्यत्र तस्यामुत्पाद्यत इति, जगदितिशेषः, वासुदेववदपि, प्रेरकत्वेनापीत्यर्थः, तदत्रेति, तन्मतमित्यर्थः, महदैश्वर्येति, तथा चागुणपदस्यैश्वर्यादिगुणानामाश्रय इत्यर्थः, एतेषां

येद्विकृतश्च भवेदुत्पत्त्यादिकमपि कुर्यात्, चिन्तामणिरिव वा स्वत एव कुर्यात्, तर्हि विरोधेन्यतर-परित्यागस्योचितत्वात् 'दन्तरङ्गवहिरङ्गयोरन्तरङ्गं वलीय' इति न्यायेनान्तरङ्गा एव स्वरूपधर्मा बलिष्ठा न तु लोकप्रतीतिर्वहिरङ्गेति भगवतो जगत्कर्तृत्वाभाव एवास्मिन् पक्षे मुख्यः सिद्धान्त इति युक्तमतो वासुदेवान्न कोपि विशेष इति चेत् तत्राह त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुध्यत इति, विरोधे हेतुपरित्याग उचितः सर्वभवनसमर्थे ब्रह्मणि विरोधाभावान्नैवङ्कल्पनोचिता, किञ्च न केवलं भगवान् ब्रह्मरूप एव किन्त्वीश्वरोपि, ईश्वरत्वेन जगत्कर्तृत्वं ब्रह्मत्वेनाविकृतत्वं च द्वयमुप-पद्यते, देशकालस्वरूपावस्थाभेदा अपि नापेक्ष्यन्ते, ईश्वरत्वाद् ब्रह्मत्वाच्च, आज्ञाशक्तिरीश्वरेप्रतिहता सर्वभवनसामर्थ्यं च ब्रह्मणि, तस्माद् विरोधाभावान्नैकतरपरित्याग उचितः, किञ्च प्रतीत्यनुरोधेन हि विरोधः प्रतीतिस्त्वन्यथापि व्याख्यातुं शक्या, न हीयं प्रतीतिः प्रत्यक्षा किन्तु शास्त्रीया, शब्दप्रयोगस्तु गौण्यापि सम्भवति यथा 'सिंहो माणवक' इति, तथाधारभूतो भगवानेवेति निराश्रयस्य जगतोसम्भवादाधारत्वे सिद्धे तद्द्वारा कर्तृत्वमुपपद्यते, वस्तुतस्तु गुणा एव कर्तारोत एव साङ्ख्यादयः प्रकृतेरेव कर्तृत्वं वदन्ति, गुणानामप्येवमाश्रय इति कार्यकारणधारभूतत्वादभि-मानाभावेपि लोकदृष्ट्या कर्तृत्वकथनमुपपद्यते, एवं जगतोमायिकत्वं भगवतोकर्तृत्वं कर्तृत्वमुभयं चेति वासुदेवाद् वैलक्षण्येन प्रद्युम्नो निरूपितः, इदमाध्यात्मिकत्वेनोत्पत्तिस्थितिप्रलयात्मकत्वमुक्तम् ॥ १९ ॥

(१) श्रीमत्प्रमुचरणविरचिता श्रीटिप्पणो ।

त्वयीश्वर इत्यत्राविरोध ईश्वरत्वब्रह्मत्वलक्षणं हेतुद्वयमुक्तं तृतीये पादे, चतुर्थेपि द्वितीयकोट्युप-स्थितिनं प्रामाणिक्यतोपि न विरोध इति हेत्वन्तरमुक्तमिति किञ्चेत्यादिना व्याख्यातं, अन्यथा त्वविरोधः पूर्वोक्त एवेत्यग्रे तच्छङ्कयोपचारोक्तिः शशश्रृङ्गभिया पलायनमनुहरेत्, वस्तुतस्तु 'ननु साङ्ख्यादिषु गुणानामेव कर्तृत्वमुच्यते' इत्यत आह त्वदाश्रयत्वादिति, त्वमेवाश्रयो येषां तादृशत्वाद् गुणानां त्वशिष्ठं कर्तृत्वं तेषूपचर्धत इत्यर्थोभिप्रेत इति ज्ञेयम् ॥ १९ ॥

(२) श्रीगुरुषोक्तमचरणप्रगीतः श्रीसुबोधिनोटीप्पण्योः प्रकाशः ।

स्मृतिरित्यादि, प्रकृतिमिति, रजःसत्त्वतमोमयीं भूतप्रकृतिं, प्रकृतौ स्त्री एव प्रधानभूतेति, प्रकृतिसमीपे शाक्तमते स्त्री एव मुख्या, उत्पाद्यत इति, पुरुष उत्पाद्यते, वासुदेवादिति, विम्बप्रति-विम्बन्यायेन, अस्तु तथैवेति, सामर्थ्यात् साक्षात्कर्तृत्वमस्तु, अद्यतमानमेवेति, कर्तृत्वमद्यतमानमेव,

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

गुणानां पालनकरणत्वं व्युत्पादयन्त्याज्ञैवेति, विकारनियमाभावेप्याज्ञानियमस्तु वर्तते एवेत्यर्थः, अयं चेति, अविक्रियपदव्याख्यानमिदं न त्वगुणपदस्य, अतो गुणानतीतस्तैर्विक्रियां न प्राप्नोति, तदनधीन इत्यर्थः, न तु गुणरहितः, तादृशस्तु वासुदेव एवेति पूर्वमुक्तं, स्वत एवेति, चेष्टां विनैवेत्यर्थः, चिन्तामणेरपि चेष्टा नास्तीति तद्दृष्टान्तः, वासुदेवादिति, वासुदेवः स्वश्रिया मायया केवलया जगत् करोत्यतः स्वयमकर्तृवेतिभावः, भगवानेवेतीति, इतिहेतोराधारत्वे सिद्ध इत्यन्वयः, भगवत आधारत्वं साधयन्ति निराश्रयस्य जगतोसम्भवादिति, उपसंहारे कर्तृत्वमुभयञ्चेति, पूर्वार्थे 'लोका वदन्ती'तिकथनादकर्तृत्वं तृतीयचरणेनोभयं चतुर्थचरणेन कर्तृत्वमिति विभागः ॥ १९ ॥

स त्वं त्रिलोकस्थितये स्वमायया विभर्षि शुक्लं खलु वर्णमात्मनः ॥
सर्गाय रक्तं रजसोपबृंहितं कृष्णं च वर्णं तमसा जनात्यये ॥ २० ॥

आधिदैविकत्वेनानिरुद्धं तथाभूतमुपपादयति स त्वमिति, यथा पिता कृषीवलादिर्वा पुत्रान्नादेरुत्पादको यथा वा ब्रह्मादयो वृष्टिद्वारेन्द्रादेस्ते गुणावतारा उच्यन्ते, तादृशत्वानिरुद्धः, तत्र ब्रह्मविष्णुशिवानामेव प्रत्येकगुणैरुत्पत्त्यादिनियामकत्वं न त्वनिरुद्धस्येत्याशङ्क्य तस्यैव त्रितयमाह, त्रिलोकस्थितये स्वमायया शान्त्या सत्त्वं विभर्षि, तस्य सत्त्वस्य स्वरूपमाहात्मनः शुक्लं वर्णमिति, खल्विति, प्रसिद्धिः " कृते शुक्लश्चतुर्बाहुः " इत्यादिवाक्यादुपाधिकालरूपान्ये-वास्मिन् पक्षे भगवद्रूपाणि, तदर्थं गुणान् वदन् रूपाणि वदति, सर्गाय रक्तरूपं विभर्षीति-

(२) श्रीगुरुषोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोटीप्पण्योः प्रकाशः ।

तर्हि विरोध इति, सामर्थ्यसत्तायां विद्यमानायामप्यकर्तृत्वे सति कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधे, तत्राहेति, वासुदेवाद् भेदं वक्तुं कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधाभावे हेतुमाह, नैवङ्कल्पनेति, नैकतरपरित्यागकल्पना, ननु ब्रह्मत्वेन सर्वभवनसामर्थ्येप्यविकृतस्य विद्यमानत्वाजगदकरणेस्त्येव विरोध इत्यत आहुः किञ्च नेत्यादि, नापेक्ष्यन्त इति, कर्तृत्वार्थं नापेक्ष्यन्ते, विरोधभावमुपपादयन्त्याज्ञेत्यादि, प्रकारान्तरेणाप्युपपाद-यन्ति किञ्चेत्यादि, तथा चानीहत्वादिकं गौण्याच्चेत्येतो न विरोध इत्यर्थः, तुरीयपादं व्याकुर्वन्ति तथेत्यादि, तद्द्वारेति, आधारत्वद्वारा, ननु पूर्वोक्तहेतुद्वयेन कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधे सिद्धे पुनरुप-चारेणाविरोधसाधनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां तत्प्रयोजनं टिप्पण्यामाहुरविरोध इत्यादि, द्वितीयकोट्युपस्थितिरिति, कर्तृत्वकोट्युपस्थितिः, हेत्वन्तरमिति, त्वदाश्रयत्वादिति हेत्वन्तरं, तच्छङ्क्येति, विरोधशङ्कया, तथा च मूलानुसरणं प्रयोजनमित्यर्थः, ननु मूल उपचारपक्षः किमित्युक्त इत्याकाङ्क्षायां यत् सुबोधिन्यां वस्तुतस्त्वित्यादिनोपपद्यत इत्यन्तेनोक्तं तद् विवृण्वन्ति वस्तुत-स्त्वित्यादि ज्ञेयमित्यन्तं, तथा च मूले गुणेषु कर्तृत्वोपचार इत्याशयो न तु भगवति तदुपचारः, एवं च सुबोधिन्यां गुणा एव कर्तार इत्यस्मात् एवेत्यस्याभिमानादेवेत्यर्थो ज्ञेयोतो न विरोध इत्यर्थः, सुबोधिन्यां श्लोकार्थं निगमयन्त्येवं जगत इत्यादि, अग्रिमे वासुदेवात् प्रद्युम्नतश्च वैलक्षण्ये-नानिरुद्धं निरूपयितुं पूर्वोक्तमनुवदन्तः प्रस्तुतमवतारयन्तीदमित्यादि, प्रद्युम्ने प्रकृतिजननद्वारे-मुत्पत्तिस्थितिप्रलयात्मकत्वाध्यात्मिकत्वेनाध्यात्मं भवत्वेनोपादानतया निरूपितम् ॥ १९ ॥

अतः परमधिदैवं भगवत्त्वेन प्रयोजकतयांशत उपादानतया चानिरुद्धं जगत्कर्तारमुपपादयन्ति, तथा च वासुदेवस्तदस्यत्वेन प्रद्युम्न उपादानत्वेनानिरुद्धः प्रयोजकत्वादिना कारणमित्येवम्भेदमुप-पादयन्तीत्यर्थः, तद् व्युत्पादयन्ति यथा पितेत्यादि, उत्पादक इति, एतदग्रे 'वृष्टिद्वारेन्द्रादि'स्तदग्रे 'यथा वा ब्रह्मादय' इत्येवम्पाठः प्रतिभाति, तथा च पितृवदंशविशेषोपादानभूतः कृषीवलेन्द्र-ब्रह्मादिवदनेकथा स्वक्रियारूपव्यापारेण प्रयोजकश्चानिरुद्ध इति वासुदेवादिभ्यो विलक्षण इत्यर्थः,

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

स त्वमित्यत्र विष्णोः श्यामत्वाद् शुक्लत्वं कथमुक्तमित्यत आहुरुपाधिभूतो यः काल-स्तत्कृतानि त्रीण्यपि रूपाणीत्यर्थः, तथा च सत्त्वतमसोः कालवशाद् वर्णव्यत्ययः, अत्र विष्णुब्रह्मशिवानि

त्वमस्य लोकस्य विभो रिरक्षिषुर्गृहेवतीर्णोसि ममाखिलेश्वर ॥

राजन्यसंज्ञासुरकोटियूथपैर्निर्वृह्यमाना निहनिष्यसे चमूः ॥ २१ ॥

सम्बन्धः, तस्य रूपस्य सहजत्वाभावायाह रजसोपबृंहितमिति, तथैव कृष्णं वर्णं जनानामस्यये नाशार्थं विभर्षीतिसम्बन्धः ॥ २० ॥

सङ्कर्षणात्मकमाह त्वमस्येति, अस्य लोकस्य रिरक्षिषु रक्षितुमिच्छुः सन् मे गृहेवतीर्णोसि, अवश्यरक्षायां हेतुरखिलेश्वरेति, विश्वरिति, सामर्थ्यं, इदं सङ्कर्षणकार्यं देवान् प्रति तद्देविद्वैत्यवधादेव न तु सर्वनाशकत्वेन, अतो देवांशो जगतो रक्षक एव दैत्यानामेव निवारकः, तदाह राजन्यसंज्ञेति, राजन्या राजान इतिसंज्ञापानं वस्तुतस्त्वसुरा एव, तेषां कोटयः सेनारूपास्तासां यूथपा महान्तः कंसादयस्तैर्नितरां व्यूह्यमानाः परिपाल्यमानाः प्रेष्यमाणा वा चमूर्निहनिष्यसे नितरां मारयिष्यसे, अतो रक्षार्थमेव दैत्यवधः, भगवत्साधिष्यात् सर्वज्ञता तस्य, "यस्मिन् विदिते सर्वभिदं विदितं भवती"त्यार्थज्ञानं वा ॥ २१ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

व्याकर्तुंभवतारयन्ति तन्त्रेत्यादि, शान्त्येति, स्वश्रिया शान्त्या, ननु गुणावताररूपेषु सत्त्वस्य श्याम-स्तमसश्च शुक्लो वर्णो निरूपितः प्रकृते च विपरीत इति कथं प्रसिद्धिमेदसमाधिरित्यत आहुः प्रसिद्धिः कृते शुक्ल इत्यादि, उपाधिकालरूपाणीति, सत्त्वरजस्तमसामुपाधिमूतकालरूपाणि, तदर्थमिति, रूपनिरूपणार्थं, तथा चात्र 'स्थितये सर्गाय जनात्यय' इतिकार्यनिर्देशात् सत्त्वतमसी क्रियाव्याप्ते सती विपरीतरूपे भवत इति न गुणावतारवर्णवाक्यविरोधः, यथा गन्धकधूमेन जपाकुसुमादेः श्वेत्यं धूमान्तरेण शुक्लपटादेः श्यामत्वं तद्वद् वस्तुविशेषजन्यक्रियाविशेषजसंयोगस्यैव तत्र कारणत्वादिति न चात्र प्रद्युम्नानिरुद्धयोः क्रमेण निरूपणे किं मानमिति वाच्यं, श्लोकारम्भे तत्तत्कार्यबोधक'जन्म'-पद'त्रिलोकस्थिति'पदयोरेव मानत्वात्, तन्त्रे प्रद्युम्नस्य सृष्टिकृत्त्वेनानिरुद्धस्य पालकत्वेनैव प्रसिद्ध-त्वात्, उभयत्र कार्यान्तरनिर्देशस्तु योग्यतामादाय वासुदेवार्थत्वाय वेति न कोपि दोष इतिदिक्, अग्रिमे सङ्कर्षणात्मकमाहेति, कार्यनिरूपणमुखेन तथाहेत्यर्थः, शेषं स्फुटम् ॥ २० ॥

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नोच्यन्ते किन्तु शुभाभिमानिनोवतारा उच्यन्त इतिभावः, कृतयुगे त्रिलोक्या रक्षार्थं शुक्लं चतुर्बाहुत्वं धृतवांस्त्रेतायां रक्तवर्णतत्र यज्ञैर्भगवद्भजनस्योक्तत्वात् तेषां च प्रवृत्तिस्वभावत्वात् सर्गाद्येत्युक्तं, 'कलौ कृष्णवर्णः'स एव कल्किर्मूलाधर्मिष्ठान् मारयतीति जनात्यय इत्यर्थः, रक्षोत्पत्तिप्रलयानामेव वक्तव्यत्वात् प्रथमेवोक्तं, द्रापरावतारेपि प्रवृत्तिस्वभावतान्त्रिकपूजाया उक्तत्वात् तस्यापि सर्गोपयोगित्वमेव ज्ञेयं, पीत-वर्णोपि रक्तसजातीय एव ॥ २० ॥

त्वमस्येत्यत्र ननु रक्षायाः कथं सङ्कर्षणकार्यत्वमित्यत आहुरिदमिति, देवान् लक्ष्मीकृत्येदं लोकरक्षणं तद्देविद्वैत्यवधादेव हेतोः सङ्कर्षणकार्यं, वधजन्यत्वादेतस्य सङ्कर्षणकार्यत्वमित्यर्थः, इदं व्युत्सादयन्ति नन्वित्यारभ्य वध इत्यन्तेन, सङ्कर्षणोद्युना सर्वनाशकत्वेन तु न तिष्ठत्यतो देवानां रक्षको दैत्यानां निवारक इतिविभाग इत्यर्थः, तदाहेति, रक्षार्थं दैत्यनिवारणमाहेत्यर्थः, अत इति, चमूमारणादित्यर्थः, दैत्यवधो लोकरक्षार्थमेवातोद्युना देवांशरक्षा सङ्कर्षणकार्यमित्यर्थः ॥ २१ ॥

अयं त्वसभ्यस्तव जन्म नो गृहे श्रुत्वाग्रजास्ते न्यवधीत् सुरेश्वर ॥
स तेवतारं पुरुषैः समर्पितं श्रुत्वाधुनैवाभिसरत्युदायुधः ॥ २२ ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥

अथैनमात्मजं वीक्ष्य महापुरुषलक्षणम् ॥

देवकी तमुपाधावत् कंसाद् भीता सुविस्मिता ॥ २३ ॥

एवमपि ज्ञाते भयं न निवृत्तमिति लौकिकस्य बलिष्ठत्वज्ञापनाय भयाद् भगवन्तं विज्ञापय-त्ययं त्वसभ्य इति, तुशब्दः पूर्वार्थं स्तुतिलक्षणं व्यावर्तयति, भगवानवतीर्ण इति सतामेव सुखं भवति न त्वसतां, अयं त्वसभ्य इममर्थमज्ञाप्यः, अत एव तव जन्म नो गृहे श्रुत्वा तेग्रजान् मम पदं पुत्रान् न्यवधीत्, सुराणामीश्वरेतिसम्बोधनं पक्षपातार्थं, तर्हि किमधुना कर्तव्यमितिचेत् तत्राह स एव क्रूरात्मा कंसो रक्षकैः पुरुषैस्तेवतारं निवेदितं श्रुत्वोदायुधः सन्नधुनैव निकट एवाभिसर-त्यागच्छति, 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद वे'ति वर्तमानप्रयोगः, ईश्वरे निवेदनमात्रं सेवककार्यं कर्तव्यं तु प्रभुरेव जानातीत्यस्य तूष्णींभावः, अभिप्रायस्तु यदीदानीं मारणीयस्तदा स्यातव्यं नो चेदन्यत्र गन्तव्यमिति, इदानीं मारणे गुप्ततया गोकुलवासिभिः सह श्रीबीद्वारादिकं न भविष्यतीति तव कृत्वा पश्चान्मारणं, अतः पितुरभिप्रायादन्यत्र गतवानिति लक्ष्यते ॥ २२ ॥

तूष्णीं स्थिते वसुदेवे देवकी रूपोपसंहारं कंसस्य भगवज्जन्माज्ञानं च प्रार्थयितुं प्रथमतः स्तोत्री-त्याहाथैनमिति, स्वस्यैवायं पुत्र इति ज्ञातवती, तथा बुद्धेरुत्पादितत्वात्, परं स पुत्रश्चतुर्भुजादि लक्षणै-लोकप्रसिद्धैर्भगवत्तुल्योयमिति ज्ञात्वा स्वबुद्ध्या स्मृतिपुराणेषु प्रसिद्धं भगवत्स्वरूपं प्रकृतेनुवर्ण-नीयमिति तदर्थमाह, महापुरुषस्य पुरुषोत्तमस्य लक्षणानि यत्र तं भगवन्तमुपाधावत् चरणं गता, स्तुत्वैव शरणं गमिष्यति, भगवन्निमित्तमेव कंसाद् भीता, तर्हि भगवत्स्वरूपज्ञानाद् भयमेव कथं न निवर्तयतीत्याशङ्क्याह सुविस्मितेति, आश्चर्यरस एव तस्या उत्पन्नो न तु निर्धारितं ज्ञानं जातं येन भयं निवर्ततेत्यर्थः, शुचिस्मितेतिपाठे भगवत्स्तोत्रज्ञानार्थं तस्याः पातिव्रत्यादिधर्मो निरूपितः, अथेति भिन्नक्रमे न तु वेदादिप्रकारेण, अन्यथा पौनरुक्त्यं स्यात् ॥ २३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अयं त्वसभ्य इत्यस्याभासे लौकिकस्येति, लौकिकः कंसकृतोपद्रवो बलिष्ठ इति कंसकर्तृकोदायुधाभिसरणसंसर्गरूपस्य शक्यार्थस्य सम्बन्धो गमनादाविति तादृशोभिप्रायोस्याजहत्स्वार्थया लक्ष्यते, 'तदवाचकत्वेपि तत्पतीतिजनकत्व'मितित्वात्पर्यलक्षणाङ्गीकारे तु तात्पर्यगोचरीक्रियत इति वार्थो बोध्यः ॥ २२ ॥

अथैनमित्यत्रेति तदर्थमिति, एवम्प्रकारकश्रीदेवक्याशुयज्ञापनार्थं, तर्हीति, भगवन्निमित्तमेव ॥ २३ ॥

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अयं त्वसभ्य इत्यस्याभासे लौकिकस्येति, लौकिकः कंसकृतोपद्रवो बलिष्ठ इति भगवते ज्ञापनायेत्यर्थः ॥ २२ ॥

अथैनमित्यत्र देवक्याः स्मृतिप्रकारेण स्तुतौ हेतुमाहुः स्वबुद्ध्येति, स्त्रियाः श्रौतज्ञानेनधिकारादिति-भावः, आभासोक्तवाक्यार्थमुपपादयितुमाहुः स्तुत्वैवेति, कथं न निवर्तयतीति, भगवानितिशेषः ॥ २३ ॥

॥ श्रीदेवक्युवाच ॥

रूपं यत् तत् प्राहुरव्यक्तमाद्यं ब्रह्म ज्योतिर्निर्गुणं निर्विकारम् ॥

सत्तामात्रं निर्विशेषं निरीहं स त्वं साक्षाद् विष्णुरध्यात्मदीपः ॥ २४ ॥

शरणं गता देवक्यष्टभिः स्तोत्रमाह, आधिदैविकमाध्यात्मिकमाधिभौतिकमिति भगवतो रूपत्रयमादौ निरूप्य शरणागमने हेतुं चोक्त्वा प्रकृते रक्षां भगवत्स्वरूपाज्ञानं द्वयं प्रार्थयते, इदानीं मारणे युद्धार्थं प्रवृत्तावेव पूर्वज्ञानसदृशत्वात् प्राणा न स्थास्यन्ति, अतस्तेन प्रकारेण रक्षा न कर्तव्या, प्रकारान्तरेण रक्षां प्रार्थयन्त्यज्ञानमपि प्रार्थयते, अन्यथा प्रथमपक्ष एव न स्यात्, रूपोपसंहारं च प्रार्थयते, सर्वाधिक्ये सर्वद्वेषसम्भवात्, सर्वमारणं चाशक्यं, अलौकिके च शीघ्रमुपसंहारश्च स्यात्, अतः केवलं स्वार्थमुपसंहारः, प्रार्थनाद्वयं तु प्रकृतोपयोगि, एवं प्रार्थनात्रयं स्वस्य गर्वाभावात्, इदं न जननरूपं किन्तु नष्टवदनुकरणरूपमिति भगवदवतारं निरूपयति ।

रूपत्रयं तथा हेतुः प्रार्थनात्रितयं तथा । नष्टत्वमिति विज्ञानं स्वस्य यादृक् तथोदितम् ॥ १ ॥

आदौ भगवानाधिदैविक इति वदन्ती स्वाभिज्ञानप्रमाणे प्रसिद्ध्या निरूपयति, इदं रूपं तदेव यत् सर्वैराधिदैविकत्वेनोच्यते, द्वयमन्यल्लोकसिद्धं, अलौकिकं त्वाधिदैविकमेव, अन्यथा

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

इदानीं मारण इत्यादि, युद्धे भगवतैव तन्मारणसम्भवेपि पूर्वमुद्यतासुधेन वाला मारिता इत्यधुनापि तादृशतद्दर्शनं पूर्वज्ञानसदृशं, तथा च तन्मात्रेणैव तथेत्यर्थः, अन्यथेति, जन्माज्ञानाभावे प्राणास्थितिरिव स्यादित्यर्थः, न सिद्ध्येदिति पाठे प्रथमः पक्षो रक्षा ॥ २४ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

रूपं यत् तदित्यत्राष्टभिरिति, नव्यष्टभिः स्तोत्रोक्तौ पूर्वोक्तकारिकासु पञ्चभिरितिसङ्ख्योक्ति-विरोध इति चेत्, अत्रेदं प्रतिभाति, पूर्वं 'द्वाभ्यां चैव तथा पर'मिति चकारसूचितेन तृतीयेनापि प्रार्थनं लभ्यते, पञ्चभिः स्तुतिस्तु टिप्पण्यामुपपादितैव, एवं सति त्रयमिदमपि तत्र सङ्गृहीतमिति न विरोध इति, अष्टानामर्थमाहुराधिदैविकमित्यादि, रूपत्रयं क्रमतस्त्रयाणां हेतुस्तुरीयस्य प्रकृत इत्यारभ्य पञ्चमस्येदानीमित्यारभ्य सिद्ध्येदित्यन्तं षष्ठस्य, तत्रार्थं टिप्पण्यामाहुर्बुद्ध इत्यादि, रूपेत्यादि सप्तमस्य स्वस्वैत्यादिकमष्टमस्य, तदेतत् कारिकायां सङ्गृह्णन्ति रूपेत्यादि, प्रार्थनात्रितयमिति, तच्चतुष्टयघटितं श्लोकत्रयं रूपादर्शनप्रार्थनस्य रूपोपसंहारप्रार्थनायामेव प्रवेशात् प्रार्थनात्रयं वा, विज्ञान-

(५) भगवद्वैयनिर्भयराभ्रभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकान्याख्या ।

देवकीस्तुतौ 'रूपं यत् तदि'त्यस्याभासे—

रूपत्रयं तथा हेतुः प्रार्थनात्रितयं तथा । नष्टत्वमिति विज्ञानं स्वस्य यादृक् तथोदितम् ॥ १ ॥

आधिदैविकादि रूपत्रयं तथा 'मस्यो मृत्युव्याले'त्यनेन शरणागमने हेतुः प्रार्थनात्रितयं 'स त्वं घोरा'दित्यादिभिस्त्रिभिः, नष्टत्वमिति विज्ञानं 'विश्वं यदेव तदित्यनेन भगवज्जन्मो नष्टवदनुकरणत्वज्ञानमित्यष्टभिर्देवकीस्तुतिः ॥ २४ ॥

१ सिद्ध्येदित्यपि पाठः ।

प्रमाणानामनुवादकत्वं स्यात्, अत इदं रूपं तदेव, किं तदित्याकाङ्क्षायामाह तत् यत् प्राहुरिति, यत्तोरानुपूर्व्येण निरूपणमाकाङ्क्षायैपरीत्येपि स्वानुभवदादयार्थं, नन्वाधिदैविकमेतद् भवितुं नार्हति वैलक्षण्यादित्याशङ्क्य वैलक्षण्यहेतुभूतान् धर्मानवैव साधयत्यव्यक्तमित्यादिनवभिः पदैः, नवधा हि जगत्, तद्विलक्षणं ब्रह्म नवधा निरूप्यते, जगद्धर्माश्च तस्मिन् रूपे प्रतीयन्ते, तत्रा- "व्यक्तादीनि भूतानी"तिवाक्यादन्यक्तं मूलरूपं, व्यक्तं तु जगत्, इदं तु व्यक्तमितिलोक-प्रतीतिः, मूलभूतं त्वार्थं भवति, इदं त्वाधुनिकं, जगच्च स्वरूपकृतं कालकृतं च, वैलक्षण्यमुक्तं पदद्वयेन, देशकृतं वैलक्षण्यं वदन्ती परिमाणेन तदाह ब्रह्मेति, "बृहन्त्वाद् बृंहणत्वाच्च ब्रह्म" मूल-भूतं, जगत्तु परिच्छिन्नमवृंहितं च तथैव रूपं, एवं सदंशेन वैलक्षण्यत्रयं निरूपितं, चिदंशेनापि त्रयमाह ज्योतिर्निर्गुणं निर्विकारमिति, "प्रकाशकं तच्चैतन्यं" जगत् प्रकाशयति, अन्यथा जगदभि-व्यक्तिर्न स्यात्, त्रिगुणात्मकं च जगत्, त्रिगुणातीतमेव हि कारणं भवति, गुणानामपि कारणत्वे भगवत्कारणता न स्यात् स्वातन्त्र्याभावात्, सदंशा एव गुणा न चिति सम्भवन्ति, यत्रैव भूतेन्द्रियान्तःकरणानि तदेव सगुणं, तदेव कारणं भवति यत् प्रपञ्चविलक्षणं, प्रपञ्चस्तू-पच्यादिभावविकारयुक्तः, अतो निर्विकारमङ्गीकर्तव्यं, लौकिकानि च ज्ञानानि विकारयुक्तानि रूपादिगुणयुक्तानि चेन्द्रियादिभिश्च प्रकाश्यन्ते, विषयकृतं वैलक्षण्यमानन्दो निराकरणीयमित्येत-दर्थमाह सत्तामात्रमिति, सत्ता विद्यमानता कालत्रयावाधितसत्ता वा, सर्वमेव हि जगत्

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मित्यादिकं त्वर्थचतुष्टये प्रत्येकमन्वेतीति बोध्यं, रूपं यत् तदित्यत्र स्वाभिज्ञानमिति, स्वस्य भगवत्-प्रत्यभिज्ञानं, अन्यथेति, अस्यापि लोकसिद्धत्वे, आकाङ्क्षायैपरीत्येपीति, यत् प्राहुस्तद् रूपमित्या-काङ्क्षायामपि, वैलक्षण्यादिति, आधिदैविकादस्य वैलक्षण्यादित्यर्थः, अत्रैवेति, जगत्सलक्षणत्वेन प्रतीयमान एवास्मिन् रूपे, कारणस्य गुणातीतत्वे युक्तिमाहुर्गुणानामित्यादि, कारणतेति, कर्तृता, तत्र हेतुः स्वातन्त्र्याभावादिति, तथा च गुणानां कारणत्वे श्रुतिविरोध इति गुणातीतमेव कारणमित्यर्थः, न चितीति, ज्योतिरित्यनेन चिद्रूपत्वमुक्तं तद्विरुद्धाश्च गुणा न तत्र सम्भवन्तीत्यतोपि गुणातीतमेव कारणमित्यर्थः, प्रकृते सगुणत्वानुमापकमाहुर्धर्मैवेत्यादि, तथा चानया व्याप्त्या 'इदं सगुणं भूतादिमन्त्राद् जगद् यत्रैवं तत्रैवं पुरुषव'दिति चिद्विरुद्धसाधकमनुमानं प्रदर्शितं, तेन सिद्धमाहु-स्तदेवेत्यादि, उत्पत्त्यादीति, उत्पत्तिस्थितिप्रलयवृद्धिविपरिणामापक्षायषड्भावविकारयुक्त इत्यर्थः, प्रकृते सविकारत्वाद्यनुमापकमाहुर्लौकिकानीत्यादि, ज्ञानानीति, ज्ञानविषयाणि, इन्द्रियादिभिरिति, आदिपदेन सूर्यादिसङ्ग्रहः, परंप्रकाश्यत्वानुमापकमेतत्, तथा च 'प्राकृतं ज्योतिरादिविरुद्धं विकारयुक्त-त्वाद् रूपादिगुणयुक्तत्वादिन्द्रियादिप्रकाश्यत्वाच्च घटादिव'दिति गो बोध्यः, नन्वानन्दशिरो वक्तव्ये सत्तामात्रमिति किमित्युक्तमित्याकाङ्क्षायामाहुर्विषयेत्यादि, अत्र च सत्तापदेनोक्तरूपतया सत्तात्वेव सर्वशब्दाच्च उच्यते, तथा च त्रैकालिकावाधितसत्तामात्रत्वेन भूमरूपता बोधिता तेनानन्दशिरोपि न

(३) श्रीमद्भोक्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

रूपं यत् तदित्यस्याभासे प्रसिद्ध्येति, प्रसिद्ध्या सहेत्यर्थः, यत् तत् प्राहुरित्यनेन प्रसिद्धिरुक्ता, स त्वं साक्षाद् विष्णुरित्यनेनाभिज्ञानमुक्तं, अध्यात्मदीप इत्यनेन प्रमाणमुक्तमिति विभागः,

१ व्यापकरूपता ।

सद्रूपमपि विशेषनामरूपधर्मवद् भवति, यावद्विशेषनिर्मुक्तं सामान्यं न भविष्यतीत्याशङ्क्य लौकिक एव विषय इयं व्याप्तिर्न त्वलौकिक इति सत्तामात्रमपि निर्विशेषमित्याह, अन्यथा पौनरुक्त्यं स्यात्, विशेषा हि व्यावर्तकाः, मूलसत्तायां व्यावर्त्याभावात् किं विशेषेण ? कार्ये तु सा सर्वत्रानु-
स्पृतेति कार्यं न व्यावर्तनीयं, अन्यथा तस्य कारणतैव न स्याद् घटपटयोरिव, “पूर्णमदः पूर्ण-
मिदं”मित्यादिश्रुतौ सर्वत्रेष्टारहितमेव कारणं भवति, कार्यं सर्वमेव चेष्टमानं, आकाशादेरपि शब्द-
जननलक्षणा चेष्टा वर्तत एव, आवरणपगमे कार्यापगमवदाकाशापगमस्यापि दृष्टत्वाद्भकारवदीहा
तत्रापि, ब्रह्मणि त्वावरकासम्भवादव्यवहार्यत्वाच्च निरीहत्वं सिद्धमेव, यद्यप्येकस्मिन्नपि विशेषणे
सर्वे धर्माः क्रोडीकर्तुं शक्यन्ते तथापि नवधा वैलक्षण्यस्य वक्तव्यत्वान्नव विशेषणान्युक्तानि,
तादृशमिदमेव रूपं, नवविधानां प्राणिनां स्वदोषेणैव नवविधत्वप्रतीतिः, यथा भ्रमरिकादृष्ट्या
गृहीता भूमिरपि भ्रान्तेव दृश्यते तदपि तस्यैव दृष्ट्यैवमत्रापि ब्रह्मविदां दृष्ट्या भगवान् वर्णित-
गुण एव, अन्यथा तदभिव्यक्त्यर्थं प्रयत्नं न कुर्युर्ब्रह्मादयोपि पश्चादुत्पन्नं न नमस्कुर्युः सायुज्यं
चात्र न प्राप्त्युरेतज्ज्ञानेन च सर्वज्ञानं भवेयुरेतन्निष्ठाश्च निर्गुणा न भवेयुरेतद्ज्ञानेन च सर्वविकार-
रहिता न भवेयुः सर्वेषु पदार्थेष्वेतं च न पश्येयुरेतज्ज्ञानेन च प्रपञ्चो न निवर्ततेतत्कृपया च
ब्रह्मनिष्ठा न भवेयुः, अतोप्येतादृश एव, नन्वेतत् सर्वं सर्वज्ञान्युपास्यत्वे भगवतः सम्भवति न

(२) श्रीगुरुवोक्तमन्त्रप्रणीतः श्रीसुबोधिनीदिग्गण्योः प्रकाशः ।

विषयकृतं वैलक्षण्यमित्यर्थः, तर्हि निर्विशेषपदस्य किं प्रयोजनामित्यतस्तदवतारयन्ति सर्वमित्यादि,
विशेषनामरूपधर्मवदिति, विशेषमृता ये नामादयस्तद्युक्तं, इयं व्याप्तिरिति, सामान्यत्वेन
विशेषत्वेन व्याप्तिः, इतीति, एतज्ज्ञापनार्थं, अन्यथेत्यादि, तद्विभक्तत्वे सति तद्विभक्तत्वस्य मात्र-
पदार्थत्वात् सत्तामात्रपदेनैवाशेषराहित्यप्राप्त्यावयं व्याप्तिरलौकिके कुतो नेत्याकाङ्क्षायां, तत्र तदभावं
व्युत्पादयन्ति विशेषा हीत्यादि, मूलसत्तायामिति, आत्मरूपायां सत्तायां, तस्य कारणतेति,
मूलसतः समवायिता, निरीहपदं व्याकुर्वन्ति पूर्णमित्यादि, ननु कार्येपि न चेष्टा नियता आकाशादौ
व्यभिचारादित्यत आहुराकाशेत्यादि, चेष्टा हि व्यापारः, ननु महाभाष्यकृता व्यापारश्चेष्टत्वेनाङ्गी-
कृतो न त्वन्यैरत आकाशे चेष्टाराहित्यं न कारणासाधारणलक्षणमित्यत आहुरावरणेत्यादि, आका-
शापगमस्यापीति, आवरणकृतावितिशेषः, तथा च दीपचलनेन्धकारचलनवदाकाशेपि दृष्टानुरोधा-
नैमित्तिकी चेष्टाङ्गीकार्या, अन्यथा तादृशप्रतीतेर्निर्विशेषत्वापत्तेः, न च सा भ्रम इति वाच्यं, किं
तावता ? भ्रमत्वेपि सविषयत्वस्यावश्यकत्वात्, न च विषयोसन्नेव प्रतीयत इति वाच्यं, श्रौते मत्
आकाशस्य कार्यत्ववदव्यापकत्वस्यापि सत्त्वात्, अन्यथा ‘ज्यायानाकाशा’दिति श्रुतिविरोधापत्तेः, एवं
सिद्धेव्यापकत्वे तत्र क्रियाङ्गीकारोपि युक्त एवेति पूर्वोक्तप्रतीतेरान्तरत्वमेव युक्तं, धियां बाधकं विना
प्रमात्वस्यौत्सर्गिकत्वादिति, नन्वेवं सति ब्रह्मण्यपि चेष्टास्तु मिषत्वस्य तत्रापि श्रौतत्वादित्यत आहु-
र्ब्रह्मणीत्यादि, तथा च विरुद्धधर्माश्रयत्वादव्यवहार्यस्य तस्य सत्त्वेपि व्यवहार्यस्य तस्यासरवास्मिरीहत्वं

(३) श्रीमद्गोस्वामिचल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

व्याख्यात आवरणपगम इति, यथावरणस्य घटादेरपगमे चलने कार्यं तदन्तर्वर्ति जलादिकमपि
चलति तथा जलाद्यभावे तदन्तर्वर्त्याकाशोपि चलत्यतोन्धकारवदाकाशोपीहास्तीत्यर्थः ॥ २४ ॥

नष्टे लोके द्विपरार्धावसाने महाभूतेष्वादिभूतं गतेषु ॥

व्यक्तेव्यक्तं कालवेगेन याते भवानेकः शिष्यतेशोषसंज्ञः ॥ २५ ॥

स्विदानीमेवाविर्भूतस्य तथात्वं वक्तुं शक्यत इत्याशङ्क्याह स त्वमिति, यदेतादृशं तत् त्वमेव, तत्र
हेतुविष्णुरिति, विष्णुर्हि पूर्वोक्तप्रकारेण सर्वोपास्यः, स एव सर्वेषामधिदेवः, स एवाविर्भूत
इति ब्रह्मवाक्यादवसीयते, नन्वेवमप्यंशावतारः स्यात् ततश्च मूलत्वाभावादुक्तं सर्वं बाधितमित्यत
आह साक्षादिति, ननु वाक्यं गौणमपि भवति स्तुतिपरमपि भवति तस्मात् कथं निर्णय इति चेत्
तत्राहाध्यात्मदीप इति, अध्यात्मं मैदन्तःकरणं वस्तुतो जडं मुग्धं सर्वशास्त्रविहीनं तच्चेदेवम्पकाश-
युक्तं त्वत्साक्षिध्यात् तदेवास्य कारणमित्यवसीयते, आधिदैविकस्यैवाध्यात्मपकाशजनकत्वात्, अतो
मदनुभवेनापि भवानुक्तरूप एव, कार्यं चाव्यभिचारि लिङ्गम् ॥ २४ ॥

एवमाधिदैविकरूपं निरूप्याध्यात्मिकं रूपं निरूपयति नष्टे लोके इति, आधिभौतिकस्य
सर्वस्थाध्यात्मन्येव लयः, तस्यैवात्मत्वप्रतिपादनात्, दृश्यते च स्वप्नादौ बाह्यापकाशोप्यान्तरः
प्रकाशः, तस्मादयं भगवानात्मा, अन्यस्य लयावधित्वं नास्तीति तस्य लयावधित्वमाह लोके
प्रकाशे चतुर्दशलोकेषु च नष्टेषु सर्वनाशो नियतकाल इति ज्ञापयितुमाह द्विपरार्धावसान इति,
ब्रह्मण आयुः परशब्देनोच्यते, तस्यार्धं परार्धं, परार्धद्वये ब्रह्मसमाप्तिः, वन्धमोक्षव्यवस्थां लोके
वक्तुं ब्रह्मण आयुषोर्धन्यवहारो ब्रह्मण उत्तरायुष्वेव ब्रह्माण्डस्थानां मुक्तिरितिज्ञापनार्थः,

(२) श्रीगुरुवोक्तमन्त्रप्रणीतः श्रीसुबोधिनीदिग्गण्योः प्रकाशः ।

सिद्धमेवेत्यर्थः, वैलक्षण्यस्येति, जगद्वैलक्षण्यस्य, तादृशमिति, नवविशेषणविशिष्टं, नन्वेकस्मिन्नपि
विशेषणे सर्वधर्मसङ्ग्रहसिद्धौ किमिति नवानामुक्तिरित्यत आहुर्नानाविधेत्यादि, तस्यैवेति, भ्रमदोष-
दुष्टस्य, ननु भवत्वेवं तथाप्यव्यक्तानां नवानां स्वरूपे प्रतीत्यभावात् कथं सिद्धिरित्याकाङ्क्षायां व्याप्ति-
भूतत्वेनैतानुगृहीतानुमानेन सिद्धिरित्याशयेनाहुरेवमित्यादि, अन्यथेतिपदमग्निषु वाक्येषु सम्बध्यते,
तथा च भगवानव्यक्तो ब्रह्मादिभिस्तदभिव्यक्त्यर्थं प्रयत्नकरणाद् यन्नैवं तन्नैवं, आद्यः पश्चादुत्पन्नत्वेपि
ब्रह्मादिभिस्तन्नस्करणात्, ब्रह्म तस्य तत्र सायुज्यप्राप्त्येन्नैवं तन्नैवं, ज्योतिस्तज्ज्ञानेन तेषां
सार्वभूमवनाद् यदेवं तदेवं यन्नैवं तन्नैवं, गुणातीतस्तन्निष्ठानां निर्गुणभवनात्, निर्विकारस्तद्भवेन
सर्वविकारराहित्यात्, सत्तामात्रः सर्वेषु पदार्थेषु तेषां तददर्शनात्, निर्विशेषस्तज्ज्ञानेन प्रपञ्चनिवृत्ते-
र्यन्नैवं तन्नैवं, आनन्दमात्रो निरीह एतत्कृपया तेषां ब्रह्मनिष्ठत्वभवनाद् यन्नैवं तन्नैवं, अत इति,
उक्तविधानुमानेभ्यः, कालिकव्यभिचारमाशङ्क्य परिहरतीत्याशयेनाहुर्नैवित्यादि, ब्रह्मचाक्यादिति,
‘दिष्ट्यान् ते कुक्षिगतः पुरः पुमा’नितिवाक्यात् ॥ २४ ॥

नष्टे लोके इत्यत्र तस्यैवेति, अभिमन्तुः, लोकशब्दस्यार्थद्वयमभिप्रेतमित्याशयेनाहुर्लोक
इत्यादि, लोक्यत्वेनेतिकरणव्युत्पत्तौ लोको बाह्यप्रकाशः, लोक्यन्त इति लोकाः कर्मव्युत्पत्तौ, ते

(३) श्रीमद्गोस्वामिचल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

नष्टे लोके इति, अध्यात्मन्येवेति, अधिक आत्माध्यात्मा तस्मिन्नित्यर्थः, तत्र लयेनभवं
प्रमाणयन्ति दृश्यते चेति, अन्यस्येति, स्वप्नदृष्टीवस्येत्यर्थः, अत्र प्रलयेवधिर्न भवति किन्तु स्वप्नात्

योयं कालस्तस्य तेव्यक्तबन्धो चेष्टामाहुश्चेष्टते येन विश्वम् ॥

निमेषादिर्वत्सरान्तो महीयाँस्तं त्वेशानं क्षेमधाम प्रपद्ये ॥ २६ ॥

द्विपरार्धस्याप्यवसाने समाप्तौ, ब्रह्माण्डस्य तु प्रलयस्तदैव भवति, तदा तत्त्वानि तिष्ठन्ति, तेषामपि प्रलयमाह महाभूतेष्वदिभूतं गतेष्विति, आदिभूतशब्देनाहङ्कार उच्यते, अये महत्त्वस्यापि प्रकृतौ लयस्य वक्ष्यमाणत्वात्, अहङ्कारोपि महति लीयत इति ज्ञापितं, भूतानामादिभूत इतिव्युत्पत्त्यादिभूतशब्दाच्चोहङ्कारो भवति, आदौ भूतो जातश्च महत्त्वमेव, व्यक्ते महत्त्वव्यक्तं प्रकृतिं गते सति, व्यक्ताव्यक्तपदाभ्यामेतत् सूचयति, अक्षरात् प्रकृतिपुरुषविभागपक्षे प्रकृतिपुरुषयोरप्यक्षरे लयः, कालादीनामव्यक्ततैव, किं बहुना ? सर्वमेव व्यक्तमव्यक्तं प्रविष्टं, तत्र प्रवेशे कालवेग एव हेतुः, भगवतः सर्वोपसंहारेच्छायां सर्वोपसंहारार्थमधिकारी कालो वेगवत्तरो भवति, एवं स्वयमप्यक्षरे, अक्षरं पुरुषोत्तमे, पुरुषोत्तमाभिन्ने वाक्षरे, तदा भवानेवैकः शिष्यते, तस्य भगवतः स्वरूपाणि यानि स्थितान्याधिदैविकानि तेषामपि लयमाशङ्क्य तन्निवृत्त्यर्थमाशङ्कोषसंज्ञ इति, अशेषाः सर्वाः संज्ञा यस्य, सर्वशब्दाच्चो भगवानेक एवेति, एक एव शिष्यत इत्यर्थः, एवमाधिभौतिकानां सर्वेषां लयस्थानभूतो ध्यात्मा उक्तः ॥ २५ ॥

आधिभौतिकं रूपमाह योयं काल इति, आधिभौतिकानामाधिभौतिकभूतो भगवान् न त्वाधिभौतिक एव, तथात्वज्ञापकमाह कालो यस्य चेष्टेति, कालपेरितानि सर्वाण्येवाधिभौतिकानि,

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

व्यक्तेव्यक्तमित्यत्र पुरुषोत्तमाभिन्न इति, पुरुषोत्तमचरणत्वात्क इत्यर्थः ॥ २५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

चतुर्दश, यद्यपि ब्रह्मणः 'सुसुप्तिकाले सकले विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेती'तिश्रुत्याध्यात्मिकस्यापि लय उच्यते परं सोत्र नाभिप्रेत इतिज्ञापनाय विवृण्वन्ति स चेत्यादि, स कालो ब्रह्मण इत्यादिना विवृतः, तथा च निद्रापूर्वभाग इत्यर्थः, तदैवेति, एतेनावान्तरकल्पेषु त्रिलोक्या इव महाकल्पेषु सप्तलोक्याः प्रलयः शेषाद् ब्रह्माण्डरूपा भूस्तिष्ठतीत्यनुसन्धेयमिति ज्ञापितं, आदौ भूत इतिपक्षेहङ्कारो नायातीतिमूलस्थे गतेष्वितिपदेहङ्कारद्वारा गतेष्वितिवाख्यानं ज्ञेयं, एतत् सूचयतीति, एकस्यैव भगवतः स्थितिं सर्वसंहारकाले वदन्ती व्याख्यायमानप्रक्रियां सूचयति, पुरुषोत्तमाभिन्न इतिपक्षस्यार्थद्विष्णुपीतो ज्ञेयः, सर्वशब्दाच्च इति, सर्वैः शब्दैर्वीच्य इत्यर्थः ॥ २५ ॥

यो यं काल इत्यत्राधिभौतिकानामाधिभौतिकभूत इति, 'तदधिध्यानादेव त्वितिन्यायेन तत्र प्रविष्टस्तद्ब्रह्मः, स एवेति, 'प्रकृतेरुपशास्यस्य निर्विशेषस्य मानवि चेष्टा यतः स भगवान् काल

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

इत्यर्थः, ब्रह्माण्डस्थानां मुक्तिरिति, अधिकारिणां क्रममुक्तिं प्राप्तानां परान्तकालप्रारब्धानां चेतिसंश्लेषः, पूर्वपरार्थे स्पष्टरुत्तरोत्तरमभिवृद्धिरतोधिकारिणां बन्ध एवोत्तरस्युपि स्पष्टरुत्तरोत्तरं ह्यसोतोधिकारिणामपि क्रमेण बन्धनिवृत्त्यन्ते मोक्षो. 'ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिपद्ये परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पद'मित्वाक्यादितिभावः, ब्रह्माण्डस्थानामित्युक्तेरधिकारिन्यायेन येषां येषां च क्रममुक्तौ ब्रह्मणः परान्तकाले प्रारब्धसमाप्त्या मोक्षः प्राप्तस्तेत्रोच्यन्तेन्येषां तु ज्ञानिनां भक्तानां च 'निशि नेति चेन् ने'ति-सूत्रत्रयेण कालनियमाभावः प्रतिपादित एव ॥ २५ ॥

मर्त्यो मृत्युव्यालभीतः पलायन् सर्वाँल्लोकान् निर्भयं नाध्यगच्छत् ॥

त्वत्पादाब्जं प्राप्य यदृच्छयाद्य स्वस्थः शेते मृत्युरस्मादपैति ॥ २७ ॥

योयं कालः सर्वेषां निमित्तभूतः, तस्य सर्वेषां मूलभूतस्य, स एव भवानिति ते तव चेष्टामाहुः, ननु भगवतश्चेष्टासत्त्वे किं प्रमाणं चेष्टाया वा कालत्वे ? तत्राहुरिति चेष्टायाः कालत्वे मानमुक्तं, चेष्टासत्त्वे मानमाह चेष्टते येन विश्वमिति, येन कालेन विश्वमेव चेष्टते, न हि कारणस्य चेष्टाभावे कार्ये चेष्टा भवति, कालवशाच्च चेष्टा, चेष्टायाः कर्मरूपत्वात्, कर्म च कालजनितं, काले कर्मविधानात्, अतो भगवच्चेष्टारूपः कालः, ननु प्रकृतिकारणपक्षे तद्द्वारा कार्यपक्षे वा न चेष्टारूपः कालः सिध्येदित्याशङ्क्याहाव्यक्तबन्धो इति, अव्यक्तस्य प्रकृतेर्बन्धुः सर्वकार्यकर्ता, अतः प्राकृतकार्यपक्षेपि चेष्टारूपः कालः, आधिदैविककालस्य भगवद्रूपत्वात् तद्व्यावृत्त्यर्थमाह निमेषादिर्वत्सरान्त इति, यद्यपि परमाणुकाल आदिभूतस्तथापि परमाण्वादिलवान्तानामतिसूक्ष्मत्वाद् व्यवहारानौपयिकत्वमाशङ्क्य निमेषादिरेव गृहीतः, 'द्विपरार्धावसान'त्वाच्चेष्टारूपकालस्य संवत्सरो मध्यम इति ततोप्याह महीयानिति, एवं यस्य चेष्टा कालो य'श्रावशिष्यते' यश्चाधिदैविकः सर्वकारणकारणभूतस्तं त्वां प्रपद्ये शरणं गच्छामि, अनेन 'वालकः पुत्रः कथं शरणार्थ' इति निरस्तं, तं त्वाभित्यत्र प्रमाणं पूर्वमुक्तमेवाहु'रित्य'ध्यात्मदीप' इति च 'विष्णु'रिति च, एवं सर्वरूपोपि यदि रक्षादिकं नाविष्कुर्यात् तदा शरणगतिरप्रयोजिकेति तद्व्यावृत्त्यर्थमाहेशानमिति, यत्र भगवत एतावन्तो धर्माः स ईश एव भवति, ऐश्वर्यं विलम्बं न सहते न चोपेक्षते, नन्वीश्वरो दैत्यपक्षपाती चेत् तदापि कार्यं न सिध्यतीति तदर्थमाह क्षेमधामेति, क्षेमार्थं शुद्धसत्त्वं धाम यस्य, अतः शिष्टानामेव पक्षपातं करिष्यतीति न काचिच्चिन्ता, आधाररूपधर्मस्यैव प्राधान्यख्यापनार्थं लिङ्गव्यत्ययः ॥ २६ ॥

एवं भगवतो रूपत्रयं प्रपत्तिं च निरूप्य तस्याः प्रपत्तेः प्रकृतोपयोगित्वाय हेतुं निरूपयति मर्त्ये इति, अतीन्द्रियः कालो लोके स्वज्ञापनार्थं स्वप्रतिकृतिं सर्पमुत्पादितवान्, लौकिकास्वलौकिकं तद्द्वारैव प्रतिपद्यन्ते, यथा सिद्धप्रतिकृतिर्ग्रासिंहः, एवं विहालगवाद्यश्च व्याघ्रगवयादीनां प्रतिकृतिरूपाः, कालः स्वभक्ष्यमेव सृजति, अतः कालसृष्टा मर्त्या इत्युच्यन्ते, तस्य च भार्या

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

इत्युपलक्षित' इति तृतीयस्कन्धे कपिलवाक्यात् काले निविष्टः काललिङ्गः, चेष्टामाहुरिति-मूलवाक्यं तमित्यध्याहारेण पूरणीयं, योयमिति, यच्छब्दस्य तच्छब्दसापेक्षत्वादिति, चेष्टासत्त्वमुपादायन्ति न हीत्यादि, चेष्टायाः कालत्वे प्राहुरिति यन्मानमुक्तं तदुपादायन्ति कालेत्यादि, अत इति, यो यजनकः स तदात्मक इतिव्यासेः, प्राकृतकार्यपक्षेपीत्यादि, 'प्रकृतिर्ह्युत्पादानमाधारः पुरुषः परः सतोभिव्यञ्जकः कालो ब्रह्म तत् त्रितयं त्वह'मित्येकादशस्कन्धवाक्यादित्यर्थः, ततोप्याहृति, ततोप्यधिकमाह, आधाररूपधर्मस्यैति, आधारभूतस्य धर्मरूपस्य सत्त्वस्य ॥ २६ ॥

मर्त्ये इत्यत्र रूपत्रयमिति, कालरूपमीश्वररूपं विष्णुरूपं च, हेतुमिति, प्रपत्तिहेतुभूतं भयं, अलौकिकमिति, अतीन्द्रियं भयजनकं कालं, प्रतिकृत्या तादृशपदार्थान्तरप्रतिपत्तौ दृष्टान्तमाहुर्धेत्येत्यादि, ननु मवत्त्वं तथापि भयं कुत इत्यत आह कालः स्वभक्ष्यमेव सृजतीति, कालस्य सृष्टिकर्तृत्वं तृतीयस्कन्धे

कुण्डलिनी शक्तिः स्वभर्तृजापिका सर्वेषु पुरुषदेहेषु तिष्ठति, योगो हि तदुद्बोधकः, तच्छरणं गत एव योगी, तदा तथा प्रार्थितः कालः शीघ्रं न भक्षयति, तस्य चाध्यात्मा वेदः, तदुक्तकर्मणापि विलम्बो भवति, अन्ये च सर्वे देवाः पुराणोक्तास्तस्याधिभौतिकरूपाणि, तेषु विलम्बहेतवो भवन्ति, इमे त्रिविधा अपि धर्ममार्गवर्तिनो निरन्तरमेकनिष्ठास्तत्पवणाः, ये पुनर्लौकिकाः साधारणाः शीघ्रं भक्षणार्थमेव स्थापिता ओदनभूतास्ते च कालातिक्रमार्थं यतन्ते तदा कालकार्यं स्वस्मिन् रोगादिकमनुभूय कालनिवर्तकत्वेन श्रुतान् बहूनेव धर्मान् कर्तुं यतन्ते तद् व्यालभीतस्य पलायनं मूषकस्येवाग्रे पतितस्य, मृत्युः कालस्य मुखं, सोपि व्यालः, भयहेतुवाचको व्याल-शब्दो मुखहेतुक एव, यत्र कापि गच्छन् क्षुत्पिपासे जरावलीपलिताद्युच्चनीचधर्माननुभवति, अतः कालकार्यदर्शनाद् भयं न निवर्तते, देवत्वे मानुषत्वे वृक्षत्वे वा बहुकालस्थितयमेषु भयं निवर्तते इत्याशङ्क्य लोकान् सर्वानित्युक्तं, निर्भयं भयाभावं, अतः केनाप्युपायेन मृत्युर्न निवर्तते इति निर्भयं नाध्यगच्छन् भयनिवर्तकस्थानं वा, शास्त्रानुभवयोः संवादे हि तन् निवर्तते, येषु पूर्वमुक्तास्त्रिविधास्ते कालाधीना इत्यवश्यमभक्ष्यत्वे न समर्था भवन्ति, प्रार्थना हि दुर्बला, एवं शरणान्वेषणार्थं परिभ्रमणे क्रियमाणे सर्वत्र प्रवर्तको भगवान् कदाचित् परितुष्यति तदा भगवच्चरणप्राप्तिः, सत्सङ्गो भागवतं चेति भगवच्चरणद्वयमाधिभौतिकं, ज्ञानं भक्तिश्चाध्यात्मिकं, चरणान्वेषणप्रसन्नस्याधिदैविको, तन्मध्ये अन्यतरप्राप्तावपि कृतार्थतेति ज्ञापयितुं त्वत्पादाब्जमित्युक्तं, भगवत्सहितं भगवच्चरणारविन्दं प्राप्य, यदृच्छया भगवदिच्छया, कालसम्बन्धाभावाय यदृच्छयेत्युक्तं, नियतकालस्य यदृच्छत्वाभावात्, अब्जपदेन चालौकिको लोक एव ज्ञापकः शोभातिशयो निरूपितः, त्रितयापेक्षयाप्यतिशयः, अनेनैव विश्वासेन, अथैव यदैव चरणप्राप्तिस्तदैव, स्वस्थः शेते, मृत्युनिवारणार्थं यत्नं च न करोति, मृत्युः पुनः स्वत एव निवर्तते, भगवच्चरणारविन्दमत्र वर्तते इत्यस्मादसाध्यादपगमनं युक्तमेव, शास्त्रं तु प्रमाणं, संवादस्त्वलौकिकभावसिद्धिः, कालनियन्ता च भगवान्, अतोनुभवममाणयुक्तयोत्रैव सन्तीति न पूर्ववदस्मिन् मार्गे शङ्का, निःकपटतया प्रवृत्तौ तु नात्र व्यवभिचारः ॥ २७ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

त्वत्पादाब्जं प्राप्येत्यत्र ननुक्तपलायनविशिष्टस्य साक्षाद्भगवच्चरणप्राप्तिर्न सम्भवत्यतोनुपपन्न-
मिदमित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः सत्सङ्गो भागवतं चेत्यादिना ॥ २७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोटीप्पण्योः प्रकाशः ।

'सोमन्तोन्तकरःकालोनादिरादिकृदध्ययः जने जनेन जनयन् मारयन् मृत्युनान्तक' इत्यत्र भारते राजधर्मेषु स्पष्टं, तत्र गमकमाहुरत इत्यादि, तदुपपादयन्ति तस्येत्यादि, तस्येति, कालात्मकस्य सर्पस्य, तस्य चेति, अतीन्द्रियस्य, त्रिविधा इति, योगिनः कर्मठा देवोपासकाश्च, तत्प्रवणा इति, कालाधीनाः, ओदनभूता इति, 'यस्य ब्रह्म च क्षत्रं च उभे भवत ओदन' इतिश्रुत्युक्तः, मुखमिति, भक्षणे द्वाःसुक्तनृतीयस्कन्धवाक्यात्, सोपीति, मृत्युरपि, व्यालत्वमुपपादयन्ति भयेत्यादि, विविधमालमनमर्थोस्मादिति क्षीरस्वामिभिर्निरुक्तत्वाद् योगेन भयहेतुवाचको व्यालशब्दः, तथापि मुख-
हेतुक एव 'व्यालो दुष्टगणे सर्वे शृते श्वापदसिंहयो'रितिकोशे मुखवतामेवोक्तत्वात् तेषु योगरूढः, अन्यथा 'नदीप्रवाहपतद्विचिनिस्त्रिशा'दावपि योगस्य तुल्यत्वात् तथापि प्रयोगः स्यात्, अतस्तस्मात्

स त्वं घोरादुग्रसेनात्मजान्नस्त्राहि त्रस्तान् भृत्यवित्रासहासि ॥

रूपं चेदं पौरुषं ध्यानधिष्यं मा प्रत्यक्षं मांसदृशां कृषीष्टाः ॥२८॥

एवं शरणागतौ हेतुमुपपाद्य त्रयं प्रार्थयति स त्वमित्यादित्रिभिः, अत्रावसरे त्रयं सम्भवति, भगवानिदानीमेवान्तर्हितो भवेत् पश्चात् स्वेच्छयान्यत्र स्थितः कंसं मारयेत्, तदिमां कयां कंसः श्रुत्वा मारयेदस्मान् ज्ञानदापनयोर्नियोगात्, अतो रक्षा प्रार्थनीया, इदानीं वा कंसं मारयेत् ततो गच्छेत् ततः कंसपक्षपातिनः पश्चादस्मान् मारयेयुः, तदैर्धमिदं रूपं लौकिके न ख्यापनीयमिति प्रार्थनीयं, एवमूषेणात्रैव च स्थितिरपि सम्भवति तदालौकिकं दृष्ट्वा प्राकृतो लोको द्वेषं कुर्यादस्मदादयश्च शीघ्रं मुच्येरन् भक्तिरसातुभवश्च न स्यान् मर्यादा च भज्येतेत्यतो रूपाप्रदर्शन-
प्रार्थना युक्तैव, एतत्सर्वदोषपरिहारार्थं साम्प्रतं कंसस्याज्ञानं भवत्वितिप्रार्थना, इदानीं मारणे वा युद्धसमये स्वजीवनार्थमनुपसंहारे पूर्वोक्तपक्षसम्भवादुपसंहारोपि प्रार्थ्यः, भगिनीपतिश्चेति कदाचिन्न मारयेदित्याशङ्क्युदासार्थमाह घोरादिति, प्रार्थनीयसर्वदानसामर्थ्यार्थं स त्वमिति, स पूर्वोक्तधर्म एव त्वं, घोरो निर्दयो भयानकः, क्रूर इतियावत्, उपायेन विषादिनाऽमारणार्थ-
मुग्रसेनात्मजादित्युक्तं, उग्रसेनस्य शरीरजः कथं वधो भवेत् ? घोरेत्वात् स मारयेदेव,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोटीप्पण्योः प्रकाशः ।

पलायनं मूषकस्येवेत्यर्थः, तदाहुर्यत्रेत्यादि, इत्युक्तमिति, तथा च देवत्वादावपि न निवर्तते एवेत्यर्थः, कुतो नाध्यगच्छदित्यत आहुः शास्त्रेत्यादि, तथा च संवादाभावात्त्राध्यगच्छदित्यर्थः, त्रिविधा इति, योगवेदोपासनाः, अवश्यभक्षकत्वे नेत्यत्र सप्तम्यन्तरं नेति भिन्नं पदं, हिहेतौ, 'योसौ तपन्नुदेती'तिश्रुतिविचारे तथानिर्णयात्, तर्हि कथं भयनिवृत्तिरित्याकाङ्क्षायामुत्तमार्थं व्याकुर्वन्त्येव-
मित्यादि, तन्मध्ये इति, त्रिविधयोर्द्वयोर्मध्ये, त्वत्पादाब्जमित्यत्र समासस्यार्थमाहुर्भगवत्सहितमिति, त्वया सहितमितिबुल्यत्या तथार्थः स्फुरति, लोक एवेति, सप्तमी, त्रितयापेक्षयेति, कुण्डलिनी वेदेदेवोपेक्षया ते कालाधीना, इदं च तदतीतमिति, ततोतिशयः, स्वपदार्थमाहुर्मृत्विच्येत्यादि, तर्हि मृत्युः स्वतः कुतो न प्रवर्तते इत्यत आहुर्मृत्युरित्यादि, एवं सर्वं व्याख्याय सिद्धमर्थं निगमयन्ति शास्त्रं त्वित्यादि, 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्मे'तिश्रुतौ 'नास्य जरथैतज् जीर्यति न वधेनास्य हन्यत' इति तैत्तिरीये च 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येनात्थेतिस्तेभ्यं प्रतिष्ठां विन्दतेथ सोभयं गत' इतिशास्त्रं प्रमाणं, संवादस्तु स्वस्यालौकिकभावसिद्धिः, 'युक्तिस्तु सर्वस्य वशी सर्वस्येशानो' 'भीषास्मा'दित्युपक्रम्य 'मृत्युर्धावति पञ्चम' इत्यादिश्रुत्युक्ता, कालनियन्ता च भगवानत एभ्यो हेतुम्यस्तथेत्यर्थः, ननु लोके व्यवभिचारो दृश्यत इत्यत आहुर्निःकपटतयेत्यादि, तथा च यथा प्रह्लादस्य तथास्यापि प्रवृत्तिश्चेत् स्यात् तदा न व्यवभिचार इत्यर्थः ॥ २७ ॥

स त्वं घोरादित्यत्र श्लोकत्रयोक्तानां चतसृणां प्रार्थनानां तात्पर्यं वदन्त्यत्रेत्यादि, एतेषु श्लोकेषु प्रथमे प्रार्थनाद्वयं तत्र प्रार्थनेत्येवत्यन्तेन प्रथमायास्तात्पर्यमुक्तं, इदानीमित्यारभ्य प्रार्थनीय-
मित्यन्तेन द्वितीयस्याः, एवमित्यारभ्य युक्तैवेत्यन्तेन तत्रैव पक्षान्तरोपपादनेन युक्तत्वसमर्थनं, न स्यादिति, अस्माकमितिशेषः, मर्यादेति, पुत्रभावमर्यादा, एवं युक्तैवेत्यन्तेन प्रथमश्लोकतात्पर्यमुक्तं, एतदित्यादिना द्वितीयस्य, इदानीं मारणेत्यादिना तृतीयस्य ॥ २८ ॥

जन्म ते मध्यसौ पापो मा विद्यान् मधुसूदन ॥
समुद्विजे भवद्धेतोः कंसादहमधीरधीः ॥ २९ ॥

अस्तानिति, पूर्वपुत्रमारणेन, त्राहि पालय, उभयपदी धातुरयं प्रचुरप्रयोगाञ्जिञ्चियते, ननु पर्यवसाने वाधाभावादिदानीं मारणपक्षे किमिति रक्षा प्रार्थ्येत इति चेत् तत्राह भृत्यवित्रासहासीति, भृत्यानामस्मदादीनां वित्रासं भयं हन्तीति तथा, असीति तव सङ्कल्पः, यथा गन्धः पृथिव्या एवैवं भगवतो भक्तदुःखनिवर्तकत्वमेव, यथास्मद्रक्षेदानीममारणेनान्यत्र गमनेन च कर्तव्या तथा स्थितौ रूपोपसंहारश्च कर्तव्य इत्याह रूपं चेदमिति, सर्वदानेन रूपेण स्यात्प्रयुक्तमिति, इदं रूपं मांसदृशां चर्षवक्षुप्रां प्रत्यक्षं मा कृषीष्टाः, तर्हि कस्यापि मुक्तिर्न स्यादित्याशङ्क्याह ध्यानधिष्ण्यमिति, ध्यानमेव धिष्ण्यं स्थानं यस्य, ध्यान एव प्रकाशो भवतु न वहिः, अतः सर्वं सुस्थं भविष्यतीतिभावः, मा कृषीष्टा इत्यनेन चैतज् ज्ञापितं, अयं स्वेच्छयैव प्रकटीकरोति, वस्तुतस्त्विन्द्रियावेद्यमेव, मांसदृशाभित्यनेन दैत्या एते मांसभक्षका मांसमेव पश्यन्ति सर्वत्र न तु विहितं निषिद्धं वा विचारयन्तीत्युक्तं, चकारस्तूक्तसमुच्चयार्थः ॥ २८ ॥

अन्यतरकरणाभावाय मध्यमपक्षे स्वतो निवृत्तावपि कंसश्चेज् जानीयात् स्वयमागत्य युद्धं कुर्यात्, अत एव स दोषस्तदवश्य इति तस्य जन्माज्ञानं प्रार्थयति जन्म त इति, असौ कंसस्ते जन्म मा विद्यात्, यतोयं पापः, तर्हि मत्स्वरूपं न जानासीतिचेत् तत्राह मधुसूदन इति, यद्यप्येतज्

(१) श्रीमधुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

स त्वं घोरादित्यत्रेदानीं मारणे वेत्यादि, रक्षाप्रार्थनेतिशेषः, अस्मिन् पक्षे रूपात्पसंहारातिरिक्तस्य बाधकाभावात् तत् कृत्वान्यत्र स्थेयमितिभावः, एतदेवोक्तमनुपसंहार इत्यादिना, अन्यतरेति, इदानीमेव मारणं लोके चैतद्रूपदर्शनमित्येतयोरन्यतरस्य तथात्वायेत्यर्थः, इदानीं मारणमन्यत्र गमनं च मध्यमः पक्षः, एवं सत्यपि यदि तममारयित्वैवान्यत्र गतिर्भवति तदा स्वतस्तमारणाविवृत्तिर्भवतीति, तथापि दोषानिवृत्तिरित्याहुर्मध्यमपक्षे स्वत इत्यादिना, तेन जन्माज्ञानस्यावश्यकत्वमुक्तं भवति ॥ २८ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

जन्म त इत्यग्रिमश्लोकस्याभासं टिप्पण्यां विवृण्वन्तीदानीं मारणेत्यादि, इदानीममारयित्वान्यत्र गमनं प्रथमः पक्षः, इदानीं मारयित्वान्यत्र गमनं मध्यमः पक्षः, इदानीममारयित्वानेन रूपेणात्र स्थितिस्तृतीयः, मध्यमपक्षे पक्षद्वयं, स्वत उपेत्य युद्धेन कंसस्य मारणमित्येकः, स्वतो निवृत्तावपि कंसो युद्धार्थमायाति चेत् तदा मारणमिति द्वितीयः, एवं पक्षद्वये सत्यपि स स्वतो नायाति

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

स त्वमित्यत्र रक्षाप्रार्थनायां हेतुः प्रथममुक्तः, रूपाप्रदर्शने हेतुमाहुरिदानीं वेति, पक्षान्तरेणेदं रूपमिति, कंसमारकं रूपमित्यर्थः, यद्यपि सर्वदैवस्थितावेतदोषानिवृत्तिस्तथापि दोषान्तरं भवतीत्याहुस्तदेति, पूर्वोक्तपक्षेति, मारयित्वा गमने कंसपक्षपातिनोस्मान् मारयेयुरेवम्रूपेण स्थितौ च द्वेषं कुर्यादित्युक्तानि दूषणानि भवेयुरित्यर्थः, तथा चेदानीं मारणे चेत्यनेन रक्षाप्रार्थनायामेव रक्षान्तरमुक्तमुपसंहारप्रार्थनायां तु पूर्वोक्तपक्ष एवानूदित इति ज्ञेयं, रूपं चेदमित्यस्याभासे स्थिताविति, अन्यत्रापि स्थितावित्यर्थः ॥ २८ ॥

१ प्रार्थयत इत्यपि पाठः कश्चिद् ।

उपसंहर विश्वात्मन्नदो रूपमलौकिकम् ॥

शङ्खचक्रगदापद्मश्रिया जुष्टं चतुर्भुजम् ॥ ३० ॥

जानीमस्तथापि मध्यमपक्षशङ्क्या प्रार्थ्यते, ननु मध्यमपक्षे को दोषोविश्वासस्तु न कर्तव्य इति चेत् तत्राह भवद्धेतोः कंसादहं सम्यगुद्विजे, विश्वासः कर्तव्य इति चेत् तत्राहाधीरधीरिति, न हि भगवत्युत्पन्ने परमानन्दे कोपि क्लेशहेतुर्भवितुमुचितः, भवद्धेतोरित्यनेनैतज् ज्ञापयति यद्ययं जानीयादस्मादुत्पन्नो भगवानन्यत्र तिष्ठतीति तदा निर्वन्धेन समानयनं वा प्रार्थयेत् पूर्वं प्रतिज्ञातत्वात्, अतोस्य ज्ञानाभाव एवोचितः ॥ २९ ॥

रूपान्तरस्वीकारे त्वन्यत्रापि स्थापयितुं शक्यते न त्वनेन रूपेणेत्युपसंहारं प्रार्थयत्युपसंहरेति, अदो वेदवेद्यमलौकिकं रूपं लोक उचितं न भवतीत्युपसंहर, विश्वात्मन्निति रूपग्रहण उपसंहारे च सामर्थ्यं द्योतितं, स हि विश्वस्मिन् सर्वाण्येव रूपाणि गृह्णात्युपसंहरति च, अद् इतिपदेन चैतज् ज्ञापयति, अवतारो नोपसंहर्तव्योलौकिकत्वमात्रमुपसंहर्तव्यमिति, सर्वमेवालौकिकमिति सर्वस्यैवोपसंहारे प्राप्ते यत् लौकिकसमानं तव स्थापनीयमन्यदुपसंहर्तव्यमिति वदन्त्यलौकिकमंशमाह शङ्खचक्रेति, शङ्खचक्रगदापद्मान्यायुधान्युपसंहर्तव्यानि, अलौकिकी श्रीश्रोपसंहर्तव्या भुजानां चतुष्टयं चोपसंहर्तव्यं द्वयं स्थापनीयं, उपलक्षणमेतत्, प्राकृतभावाद्यदतिरिक्तं तदुपसंहर्तव्यं, अविद्यमानोपि प्राकृतो भावः स्थापनीयः, यद्यपि चतुर्भुजं रूपं देवादीन् प्रति प्राकृतमेव तथापि साधारणान् प्रति तादृशमपि न प्रकटनीयमितिप्रार्थना ॥ ३० ॥

(१) श्रीमधुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

शङ्खचक्रेत्यत्र घट्यपीति, केचिद् देवा अपि चतुर्भुजा भवन्तीति तादृशे रूपे देवानां नालौकिकत्वेन मानं, इतरेषां तु भवतीति तथा, तादृशमपीति, उपसंहृतालौकिकप्रभं चतुर्भुजाकारस्मात्रमपीत्यर्थः, रूपं चेदमित्यनेन कंसादीनामदर्शनं प्रार्थितमत एव “मांसदृशा”मित्युक्तं, अनेन तु तददर्शनेपि मनुष्यमात्रस्य तथा दर्शनं नास्मद्विमतमिति तदभावः प्रार्थितोतो नान्यतरैवेत्यर्थं शङ्कनीयं, किञ्च यद्यप्याद्येनैव द्वितीयचारितार्थं भवति तथापि “रूप”पदमात्रं “ध्यानधिष्ण्य”पदं च श्रुत्वा सर्वांशेन तिरोधानं हरिर्मा करोत्विति विशेषप्रार्थनं द्वितीयं कृतमिति ज्ञेयम् ॥ ३० ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तदा तममारयित्वैवान्यत्र गतिर्भवति तदा तथेत्यर्थः, सुबोधिन्यां क्लेशहेतुरिति, अधीरत्वरूपेणैवेतुः, तथा च विश्वासेष्यधीरत्वाज्जन्माज्ञानं प्रार्थयत इत्यर्थः, ननु यद्येवं तर्हि भवद्धेतोः समुद्विज इति कुत उच्यत इत्यत आहुर्भवदित्यादि ॥ २९ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

जन्म त इत्यत्र मध्यमेति, मध्य इदानीं मारणपक्षे शङ्कया विपरीतं कदाचित् भवेदिति-सन्देहेनेत्यर्थः ॥ २९ ॥

उपसंहरेत्यत्रादृशद्वयार्थमाहुर्वेदवेद्यमिति, श्रीश्चेति, तथा च पद्मान्तैः श्रिया च जुष्ट-मितिमूले समासः ॥ ३० ॥

१ प्रार्थयत इत्युपसंहार इत्यपि पाठः कश्चिद् ।

श्रीभगवानुवाच ॥

विश्वं यदेतत् स्वतनौ निशान्ते यथावकाशं पुरुषः परो भवान् ॥

विभर्षि सोयं मम गर्भगोभूदहो नृलोकस्य विडम्बनं महत् ॥ ३१ ॥

एवं स्तुत्वा प्रार्थयित्वा च विरोधं परिहरति विश्वमिति, अथवाधोपसंहारेणार्थस्थापने सामर्थ्यार्थं विरोधिगुणमनूद्यान्यतरस्य प्रदर्शनपरत्वेनोपपादयन्ती समर्थयते विश्वमिति, स्वतनौ स्वशरीरे विराजि ब्रह्माण्डाख्ये निशान्ते सृष्टिसमये यथावकाशं चतुर्दशलोकात्मकं भुवनं विभर्षि, प्रलये सूक्ष्मतया निवेशनं भवतीति निशान्त इत्युक्तं, किर्पारतया स्थितिर्निषिद्धा, नन्वत्र किं प्रमाणमित्याशङ्क्याह पुरुषः पर इति, पुरुषो व्यष्टिः परः समष्टिः, भवानिति सम्प्रत्यर्थं, तेन स्वस्य एतादृग्माहात्म्यज्ञानवत्त्वसम्बोधनं, एवं विश्वाधारभूतोपि भवान् मम गर्भगोभूत्, यद्यपि विरुद्धसर्वधर्माश्रयस्य भगवतो नेदमाश्रयं तथापि स्वमतीत्याश्रयं मत्वा परिहरत्यहो नृलोकस्य विडम्बनं महदिति, अहो इत्याश्रयं, नृलोकस्य मनुष्यमात्रस्य महदेतदनुकरणमितिसमाधानं, महानप्यल्पमनुकरोति यथा पुरुषो विडालं तथापि ब्रह्माण्डविग्रहस्य परमसूक्ष्मताश्रयरूपेत्याशङ्क्याह महदिति, अनुकरणं महदिति, अनुकरणं सत्यमेव, परम-लौकिकमनुकरणं, अनेन गर्वाभावोप्युक्तः ॥ ३१ ॥

एवमुभयोः स्तोत्रे समर्थने कृते भगवान् स्वस्य पुत्रत्वे तादृशरूपेण प्राकृत्ये च हेतुं वदं-स्तयोः पूर्ववृत्तान्तमाह परिज्ञानार्थं, त्वमेवेति चतुर्दशभिश्चतुर्दशविधानां प्रामाण्यार्थम् ।

(१) श्रीभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भगवदुक्तवाक्यसङ्ख्यातात्पर्यमाहुश्चतुर्दशैति, पूर्णब्रह्मणो देवकीपुत्रत्वं न प्रमाणसिद्धमिति प्रमा-भावाय सर्वा अपि विद्या अत्र प्रमाणातीतिज्ञापनाय तत्समानसङ्ख्यैर्वाक्यैर्भगवतोक्तमित्यर्थः, प्रमाणस्य भावः प्रामाण्यं, प्रमाणत्वमिति यावत्, तदर्थमित्यर्थः, न च सङ्ख्यायामपि तात्पर्यवत्त्वे प्रमाणाभाव इति वाच्यं, श्रुतिसिद्धत्वात्, तथा हि 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैनं ब्रह्मवर्चसेन पुनाति यन्नवकपालस्त्रिवृत्तैवास्मिन्तेजो दधाति यद् दशकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति यदेकादशकपालस्त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दधाति यद् द्वादशकपालो जगत्सैवास्मिन् पशून् दधातीति-श्रुतौ कपालेषु द्वादशसङ्ख्याविधानतात्पर्यं तदवयवभूतसङ्ख्याफलोक्त्या निरूपितं, तत्सङ्ख्या-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विश्वं यदेतदित्यनोपपादयन्ती समर्थयत इति, विरोधाभावमुपपादयन्ती विरोधं समर्थयते, ज्ञानवत्त्वसम्बोधनमिति, ज्ञानवत्त्वस्य भगवते सम्यग्बोधनम् ॥ ३१ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

विश्वमित्यस्य द्वितीयाभासे विरोधीति, एतमनूद्य समर्थयत इत्यन्वयः, अन्यतरस्येति, स्वर्गभगतत्वस्येत्यर्थः, अत्र कर्मणि सम्बन्धमात्रविवक्षया पृष्ठी, गर्भगतत्वं प्रदर्शनार्थत्वेनोपपाद-यन्तीत्यर्थः, विश्वं भगवत्तनौ नित्यत्वात् सर्वदा तिष्ठतीति निशान्तपदवैयर्थ्यमाशङ्क्य तदानीन्तनं विशेषं वक्तुमाहुः प्रलभ्य इति, तदा सूक्ष्मरूपेण स्थितिर्निशाया अन्ते जाते तु स्थूलरूपेण यथावकाशं स्थितिरित्यर्थः, निषिद्धा इति, यथावकाशपदेनेतिशेषः ॥ ३१ ॥

त्वमेव पूर्वसर्गेभूः पृथ्विः स्वायम्भुवे सति ॥

तदायं सुतपा नाम प्रजापतिरकल्मषः ॥ ३२ ॥

युवां वै ब्रह्मणादिष्टौ प्रजासर्गे यदा ततः ॥

सन्नियम्येन्द्रियग्रामं तेषां परमं तपः ॥ ३३ ॥

पूर्वस्थितिस्तथा कार्यं प्रकारो भजनं हरेः । कालस्तोषश्च प्राकृत्यं वरप्रार्थनया सह ॥ १ ॥

अल्पबुद्धिबभौगौ च जन्मत्रितयमेव च । त्रिगुणं भगवत्सत्यं लौकिकाद् वैदिकान् महत् ॥ २ ॥

रूपदर्शनकार्यं च साधनं प्रोच्यते महत् ॥ २ ॥

प्रथमं स्थितिमाह, पूर्वसर्गे प्रथमब्रह्माण्डे प्रथमकल्प इतः पूर्वकल्पे वा, साक्षाद् देवकी प्रत्येवाह भगवान्, तस्या दीनत्वेन स्नेहातिशयात्, पृथ्विरितिनाम, त्वमेव पृथ्विरभूः स्वायम्भुवे मन्वन्तरे, सतीतिसम्बोधनं, अनेनास्या अधिककृपायां धर्मातिशयो हेतुरुक्तः, तदा तस्मिन्नेव समये, अयमपि सुतपा इति नाम प्रसिद्धः, अयं च प्रजापतिर्ब्रह्मणः सुतो मरीच्यादिवत् कर्दमवत् स्वभावत एवायमकल्मषः कामक्रोधलोभादिरहितः ॥ ३२ ॥

एतादृशौ पूर्वं स्थितौ तादृशौ प्रति ब्रह्मण आज्ञामाह युवामिति, प्रजासर्गे ब्रह्मणादिष्टौ तदा ततस्तदनन्तरमेव क्वचिद् देशविशेषे सन्नियम्येन्द्रियग्रामं ततः प्रभृति सम्बन्धमकृत्वा परमं तपस्तेषां, सर्वेन्द्रियनिरोधेन सर्वाहारपरिवर्जनेन वाय्वादिनिरोधे विहिते शरीरे सन्तापजननात् तपो भवति, परममुत्कृष्टं भगवद्विषयकत्वात्, एवं तस्मिन् जन्मनि कार्यमुक्तम् ॥ ३३ ॥

(१) श्रीमत्पुरुषचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

यास्तत्तत्फलसाधकत्वोक्तेरपि तत्तत्फलसङ्ख्यासजातीयत्वमेव प्रयोजकमिति ज्ञेयं "भृष्टाक्षरा गायत्री तेजस्त्रिवृद् दशाक्षरा विराडन्तं विराडेकादशाक्षरा त्रिष्टुब् द्वादशाक्षरा जगती जागताः पशवः" इतिश्रुतिभ्यः, ननु सकृत्पुत्रत्वेपि वरवाक्यसत्यत्वे वारत्रयं तथात्वं कुत इत्यत आहुस्त्रिगुणमित्यादि, लौकिकमेकगुणं द्विगुणं वैदिकं भगवदीयं त्रिगुणमतः सर्वाधिकमिहोक्तमिदं फलति चेत् तदा सत्यं भवति, वैदिकं तु जन्मान्तरेपि फलतीति तथा, भगवदुक्तं त्वामोक्षं यावन्ति जन्मानि तेषु सर्वेष्वेव फलतीत्येतदेवैकगुणत्वादिकं तेषु ॥ ३२ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भगद्वाक्यतात्पर्योक्तिटिप्पण्यां ननु च 'सङ्ख्याया' इत्यारभ्य 'श्रुतिभ्य' इत्यन्तेन यत् सङ्ख्याया-स्तात्पर्यमुक्तं तन् न सङ्गच्छते, सङ्ख्यायाः पुरोडाशविशेषणतया तत्र श्रावणेन पुरोडाशेष्टकपालत्वादिरूपधर्मे वा पर्यवसानादिति चेन्न, उदवसानीयविधायकश्रुतौ तथा निर्णयात्, तत्र हि 'अप वै सोमेनेजानाद् देवताश्च यज्ञश्च क्रामन्त्याग्नेयं पञ्चकपालमुदवसानीयं निर्वपेदग्निः सर्वा देवताः पाङ्क्तौ यज्ञो देवताश्चैव यज्ञं चावच्छेदं गायत्रो वा अग्निर्गायत्रच्छन्दस्तं छन्दसा व्यर्धयति यत् पञ्चकपालं करोत्यष्टाकपालः कार्याष्टाक्षरा गायत्री गायत्रो वा अग्निर्गायत्रच्छन्दाः स्वेनैवैतं छन्दसा समर्थयति पाङ्क्त्यौ याज्यानुवाक्ये भवतः पाङ्क्तौ यज्ञ-स्तेनैव यज्ञान्तेति'ति श्रावितं, तथा च तत्राष्टाकपालपुरोडाशविधाने तस्मिन् पञ्चकपालस्य सत्त्वेपि तद-नादत्य याज्यानुवाक्ययोः पञ्चसङ्ख्याकत्वविधानेन पञ्चसङ्ख्याकयज्ञादनपगमविधानतस्तथा निश्चयात्,

वर्षवातातपहिमधर्मकालगुणाननु ॥
सहमानौ श्वात्सरोधविनिर्धूतमनोमलौ ॥ ३४ ॥
शीर्णपर्णानिलाहारावुपशान्तेन चेतसा ॥
मत्तः कामानभीप्सन्तौ मदाराधनमीहतुः ॥ ३५ ॥

तस्य तपसः प्रकारमाह वर्षवातेति, वर्षवातयोः सहनं प्रावृष्कालेनाद्यतदेशेन्तरिक्षे स्थित्वा, आतपसहनं पश्चात्प्रकारेण, हिमसहनं जलवासादिना, धर्मः कालान्तरीयोपि, कालगुणा अन्येपि शीतादयः साधारणाः, तेषामप्रतीकारेण स्थितिरेव सहनं, उभावपि सहमानौ न त्वेकस्तपः करोत्यपरस्तत्सेवामिति ॥ ३४ ॥

तादृशयोर्भगवत्सेवामाह शीर्णेति, क्रियत्कालतपसा चित्ते शुद्धे भगवत्सेवैव कार्या नान्यथेति ज्ञात्वा तपः कुर्वाणावेव परिचर्यां कृतवन्तौ सर्वथाहाराभावे वहिस्संवेदनाभावे चोभयोः परिचर्यां न भवतीति यादृशेन तपसा परिचर्यां कृतवन्तौ स विशेष उच्यते, शीर्णानि पर्णान्यनिलो वायु-श्चाहारो ययोः, परमोपशान्तिः शुद्धसात्त्विकगुणाविर्भावः, स एवोपशमः, सोपि चित्तस्य स्वभावत एव चेजातस्तदोपशान्तं चित्तं भवति, एवं यमा नियमाशोकाः, मत्तो हरेरेव, कामान् पुत्रादीनभीप्सन्तौ सकामौ मदाराधनं तपरिचर्यामीहतुः कृतवन्तौ ॥ ३५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अतः सत्ताया एव सतार्यकत्वमपेक्षितस्थले निश्चये मनोपेक्षितानां निस्तार्यकत्वं चेति दिक्, सुबोधिन्यां पूर्वस्थितिरित्यादिकारिकाभिर्भगवद्वाक्यार्थे उच्यते, तत्र जन्मत्रितय इत्यारभ्य श्लोकत्रयस्य तात्पर्यं, तत्र त्रिगुणमित्यादिकथनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां टिप्पण्यां तदाहुर्नन्दित्र्यादि तेष्वित्यन्तम् ॥ ३२ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिबलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

युवां वै ब्रह्मणेत्यत्र भगवद्विषयकत्वादिति, भगवन्तमुद्दिश्य कृतत्वादित्यर्थः ॥ ३३ ॥

वर्षवातेत्यत्रान्तरिक्षे स्थित्वेति, वृक्षाद्युपरि स्थित्वा वातसहनमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

(५) भगवदीयनिर्मयराजभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

त्वमेव पूर्वसर्गोभूरित्यत्र पूर्वस्थितिरित्यादि,

पूर्वस्थितिस्तथाकार्यं प्रकारो भजनं हरेः । कालस्तोषश्च प्राकट्यं वरप्रार्थनया सह ॥ १ ॥
अल्पबुद्धित्वभोगौ च जन्मत्रितयमेव च । त्रिगुणं भगवत्सत्यं लौकिकाद् वैदिकान् महत्
रूपदर्शनकार्यं च साधनं प्रोच्यते महत् ॥ २ ॥

अत्र भगवदुक्तानां चतुर्दशश्लोकानां वाक्यार्थ उक्तस्तत्र 'त्वमेव पूर्वसर्गोभूरितिप्रथमश्लोके नन्देशोदयोःपूर्वजन्मस्थितिरुक्ता, 'युवां वै ब्रह्मणादिष्टा' वित्यत्र तपोरूपं कार्यं, 'वर्षवाते'त्यत्र तस्य तपसः प्रकारः, 'शीर्णपर्णे'त्यत्र हरेर्भजनं, 'एवं वां तप्यतोर्भद्रे' इत्यत्र दिव्यद्वादशसहस्रवर्षात्मक-स्तपसः काल 'स्तदा वां परितुष्टोह'मितिभगवत्सोषः, 'प्रादुरासं वरदराडि'तिश्लोके भगवदाविर्भावो वरप्रार्थनया सहितः, 'अबुष्टग्राम्याविषया'वित्यत्र तयोरसद्बुद्धित्वमुक्तं मोक्षयाचनाभावात्, 'ग्राम्यान् भोगा'नित्यत्र भोगः, 'अदृष्टे'त्यादिभिर्भगवतो जन्मत्रितयं वारत्रयं, पुत्रत्वे हेतुं त्रिगुणमित्यादि, लौकिकमेकगुणं वैदिकं द्विगुणं भगवदीयं सत्यं त्रिगुणमिति, 'एतद् वां दर्शितं रूप'मितिश्लोके पूर्व-जन्मस्मरणार्थकं रूपदर्शनकार्यं, चतुर्दशे 'युवां मां पुत्रभावे'नेत्यत्र स्नेहात्मकं महत् साधनमिति ॥ ३ ॥

१ देवकीवसुदेवयोरित्यपेक्षितम् ।

एवं वां तप्यतोर्भद्रे तपः परमदुष्करम् ॥
दिव्यवर्षसहस्राणि द्वादशेयुर्मदात्मनोः ॥ ३६ ॥
तदा वां परितुष्टोहममुना वपुषानघे ॥
तपसा श्रद्धया नित्यं भक्त्या च हृदि भावितः ॥ ३७ ॥
प्रादुरासं वरदराड् युवयोः कामदित्सया ॥
नियतां वर इत्युक्ते मादृशो वां वृतः सुतः ॥ ३८ ॥

एवं तिष्ठतोर्वावान् कालो जातस्तमाहवमिति, भद्रे इतिसम्बोधनं स्त्रीपुम्भावेन स्थितयोः सौभाग्यबोधनार्थं, उत्तरोत्तरतपोद्वयौ परमदुष्करता, द्वादश दिव्यवर्षसहस्राणि चतुर्गुणं, युगधर्मा अपि तयोर्वाधका न जाता इतिज्ञापनार्थं, तावत्कालं देहस्थितौ हेतुर्मदात्मनोरिति, अह-मेवात्मनि ययोः ॥ ३६ ॥

एवं कृतेहं प्रसन्नो जात इत्याह तदेति, वां युवयोः परितस्तुष्टः सर्वभावेन, अहमिति, न मदंशो नाप्यहं तस्यांशः, परं वपुरिदं प्रदर्शितं, आकारोयं, वपुःप्रदेन पुत्रत्वं स्थापयति, अन्यथा तयोः परमत्नेहो न स्यात्, अनघे इतिसम्बोधनं तादृशेषु रूप इच्छाभावार्थं, तदपि च बालरूपं, रूपस्य बलिष्ठत्वात् स्थानात् प्रच्युतिर्भवेदिति, तोषे त्रयं हेतुस्तपः श्रद्धा नित्यं परिचर्या च, एवमपि बहिर्मुखानां न परितुष्यतीति हृदि भावित इत्युक्तं, हृदये सर्वदा मानसपूजादिना भावितश्चिन्तितः ॥ ३७ ॥

तदाहमाविर्भूतो जात इति वदन्नाविर्भावस्य फलनैकत्रयनियमार्थं वरप्रार्थनामप्याह प्रादुरास-मिति, वरान् ददत इति वरदा अन्ये ब्रह्मादयः, यावत्प्रार्थितमेव हि ते प्रयच्छन्ति, तेषां राजा

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सुबोधिन्यामेवं वामित्यत्राहमेवात्मनि ययोरित्यत्र सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहिवितिज्ञापकाद् व्यधिकरणपदे बहुव्रीहौ गङ्गादेः परा सप्तमीति परिभाषाः 'पञ्चनाम' इतिवत् ॥ ३६ ॥

तदा वामित्यत्र स्थापयतीति, वं सुखं पुष्पातीतिव्युत्पत्त्या स्थापयति, तदपि च बाल-रूपमिति, अमुनेत्यस्य पदस्य तात्पर्यमिदं, ईक्षणस्थले बालकमिति विशेषणस्य पूर्वमुक्तत्वात् ॥ ३७ ॥

(५) श्रीमद्भोस्वामिबलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तदा वां परितुष्टोहमित्यस्य विवरणेनवेइतिपदविवरणं तादृशेषु इच्छाभावार्थमिति, रूपस्य कोटिकन्दर्पाधिकलावप्यवत्त्वेन तादृशदर्शने कामभावानुदयो भवत्या महापतिव्रताया एव भवेदतीनघा निष्पाया भवसीत्यर्थः, तदपि च बालरूपमिति, अमुना वपुषानघेइतिवाक्यात् साम्प्रतमनुभूयमानरूपमेव देवकीवसुदेवयोः प्रदर्शितमिति ज्ञायते, साम्प्रतमनुभूयमानं तु बालत्वं 'तमद्भूतं बालक'मितिवाक्यात्, अतः पूर्वप्रदर्शितमपि बालरूपमित्यर्थः, नतु बालरूपे कामभावोदय-स्यासम्भावितत्वात् कथं तदभावेन देवकी स्तूयत इत्याशङ्क्याह रूपस्य बलिष्ठत्वात् स्थानात् प्रच्युतिर्भवेदिति, रूपस्य कोटिकन्दर्पाधिकसुन्दरत्वाद् त्वद्भिन्नस्त्रीणां तु स्थानात् मर्यादातश्च्युति-र्भवेत् त्व तु न च्युतिरिति पातिव्रत्यधर्मो भगवतानघापदेन शोधितः ॥ ३७ ॥

अजुष्टग्राम्यविषयावनपत्न्यौ च दम्पती ॥

न वत्राथेपवर्गं मे मोहितौ मम मायया ॥ ३९ ॥

वरदराद्, स तु ततो बहुगुणमलौकिकं च प्रयच्छति, अत एव मादशसुतवरणेहमेव वारत्रयं सुतो जात इति वरदराजः, आविर्भावे हेतुमाह युवयोः कामदित्सयेति, युवयोरिति बहुकाल-तपस्तप्तौ निरूपितौ, ताभ्यां चाल्पमेव प्राथनीयं तपश्च बहु, यतो मन्निष्ठयोस्तपः स्वाभाविकादपि तपसोधिकफलमिति तदानार्थं वरदराजुक्तः, साधारण्येनैव त्रियतां वर इत्युक्तं, तावपि मां साधारणं ज्ञात्वा बालकसौन्दर्येण च सम्मुग्धौ त्वाद्दशः पुत्रो भूयादिति वृत्तवन्तावित्याह मादश इति, वां युवाभ्यां, सुतः, भूयादित्यर्थः ॥ ३८ ॥

मोक्षावरणे हेतुमाहाजुष्टेति, ग्राम्यविषयः स्त्रीसम्भोगो लौकिकः, प्रीतिः स्थितैव सेवा न वृत्तेति, न जुष्टो ग्राम्यविषयो याभ्यां, वैदिकेनापि लौकिकफलसिद्धिर्भवतीति तत्सम्भवेपि लौकिक-सिद्धिरिति तन्निषेधार्थमाहानपत्याविति, न विद्यतेपत्यं ययोः, चकारादन्येपि सगादधो नानु-भूता इति सूचितं, दम्पतीपदेनोभयोः सहभावो नियत उक्तः, अतोपि मोक्षस्यावरणं, रागस्यानि-वृत्तत्वाटणानामनिवर्तितत्वाद् विरुद्धाश्रमनिष्ठत्वाच्च मोक्षस्यावरणं, सर्वतः शास्त्रार्थपरिज्ञानेपि यदेतत् त्रितयं तत्र हेतुमोहितौ मम माययेति, इयं विशेषमाया भगवद्गीतासाधिका साधारणी तु

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

अजुष्टग्राम्येत्यत्र ननु प्रीतिसेवनार्थत्वाज्जुष्टेनयोः प्रीतिसत्त्वाद्जुष्टत्वं कथमिति चेत्, सत्त्वं, तथापि द्वितीयमर्थमादाय तथोक्तमित्याहुः सेवा न वृत्तेतीति, नन्वजुष्टत्वेनपत्यत्वं प्राप्तमेवेति कथनं तस्य किम्प्रयोजनकमित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुर्वैदिकेनापीति, अलौकिकप्रकारकतान्निषेधार्थकं तदित्यर्थः, अजुष्टेत्यादिविशेषणतास्यार्थाणि रागस्येत्यादिना क्रमेणोक्तानि, ननु मोक्षाधिकविषयित्वात्-मृतान्विफलके मोक्षवरणपूर्वकहरिसदशपुत्रवरणे मायामोहस्य हेतुत्वोक्तिर्भक्तिमार्गविरुद्धा मोक्षस्य चैवसाधिक्यं भवेदित्यत आहुरिद्यं विशेषमायेत्यादि, तर्हि मदनुग्रहात् तत्र वत्राथ इति वक्तुं युक्तं न त्वेवमिति चेद्, नानवधोधात्, प्रकृते भगवति ज्ञानशक्तेरपि प्रकृत्येव ब्रह्मत्वेन भगवत्त्वादिना च ज्ञानाभावो यः स न मोहश्रुते, तथा ज्ञानं च लीलास्वविरोधीति न तथा ज्ञापनं, नन्वयमप्यनु-ग्रहादेवेतिचेन् ननु मोहोप्यनुग्रहादेवेति बुध्यस्व, तथाप्येवंविधेभ्यो मोहोक्तिः कथं भक्तमनोरसा भवेत् ? इत्थं, अचिन्त्यानन्तशक्तेर्भगवतो नियतकार्या हि ताः सर्वा लीला अप्यनेकविधाः, एवं सति यान्तरङ्ग-लीलायामेवाधिकृता सा तल्लीलास्यभक्तानां मध्ये यस्मिन् यादृशी लीला प्रमोक्षिकीर्षिता तस्मिँस्तदुप-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अजुष्टेत्यत्र टिप्पण्यां जुषधात्वर्थे किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्तीत्याशयेनाहुर्ननु प्रीतीत्यादि, पुनः किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति नन्वजुष्टेत्यादि, पुनः किञ्चिदुद्ग्रन्थमाशङ्क्य परिहरन्ति ननु मोक्षेत्यादि, सर्वा इति, शक्तयः, अत एवेति, लीलार्थं मोहस्यावश्यकत्वादेव, अत एव भगवन्माया-पदयोरिति, उक्तमोहादस्य मोहस्य न्यूनत्वादेव मममायेतिपदयोः, अत्र प्रासङ्गिकानुप्रासङ्गिक-कथनं न प्रकृतोपयोगीत्यरुच्या पक्षान्तरमाहुर्वस्तुत इत्यादि, पुनः किञ्चिदाशङ्क्य परिहरन्ति ननु तदित्यादि तिष्ठेदेवेत्यन्तं, तथा चाप्रतिहेतुत्वत्वात् सत्यसङ्कल्पत्वाच्च तथेति न कोपि शङ्कालेशः ॥३९॥

गते मयि युवां लब्ध्वा वरं मत्सदृशं सुतम् ॥

ग्राम्यान् भोगानभुञ्जार्था युवां प्राप्तमनोरथौ ॥ ४० ॥

शास्त्रान् निवर्तत एव, अपवर्गं न च वत्राथे, जन्ममरणानां समाप्तिरपवर्गः, यदि साक्षादपवर्ग-मप्यभार्ययित्वा भक्तिं प्रार्थयेत् तथाप्यपवर्गो भवेत् सापि न प्रार्थितेति वै निश्चयेनापवर्गो न प्रार्थितः, मे इतिपाठे मत्तो मत्सम्बन्धि वा, प्रमेयवलेनापवर्गं न प्रार्थितवन्तावित्यर्थः ॥ ३९ ॥

वरदानमर्थसिद्धमिति तदनुक्त्वा भगवन्निरमे जाते प्रथमतो रागनिवृत्त्यर्थं ग्राम्यभोगा भुक्त्वा इत्याह गते मयीति, मत्सदृशं सुतं वरत्वेन प्राप्य तन्निर्धारं कृत्वा ग्राम्यभोगेन च तत्र विष्टो भविष्य-तीतिशङ्कामकृत्वा ग्राम्यान् भोगानभुञ्जार्था, यतो युवां प्राप्तमनोरथाविति भिन्नं वाक्यं नैश्चिन्त्ये हेतुत्वार्थमुक्तं, पुनर्युवावितिग्रहणं संस्कारोद्बोधे सम्प्रत्यर्थम् ॥ ४० ॥

यद्यपि युवाभ्यां भ्रमादेव याचितो वरस्तथाप्यविद्यमानं न देयं कृत्रिमं तु न सम्भवति सर्व-भावेन स्वस्य द्वैरूप्ये श्रुतिविरोधो मर्यादाभङ्गश्च स्यात्, अदानेपि तथा, सादृश्यस्य भेदसहिष्णु-त्वेपि तयोराकार एव तात्पर्यमिति तात्पर्यविरोधाभावात् तात्पर्यज्ञापकं वचनमिति जीववाक्यत्वाद् यथाश्रुतं वचनं बाधित्वाहमेव पुत्रो जात इत्याहाहृष्टेति ।

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

योगिपदार्थेष्वासक्तिं तदतिरिक्तविस्मृतिं च करोतीत्येतन्मात्रसाधर्म्येणैतच्छक्तिकार्येपि मोहत्वोक्तिः, प्रकृते प्रभौ सर्वशक्तिप्राकट्येपि स्वानुरूपतातिरिक्तज्ञानाद्यभावात् प्रमाणमार्गात् प्रमेयमार्गोति-चिलक्षणो बलिष्ठश्चेतिज्ञापनाय च, अत एव “न न्यवर्तन्त मोहिता” इति वक्ष्यते, न हि तत्रामोह उत्तम इति वक्तुं शक्यं निवृत्तिहेतुत्वात्, यथा यथैतन्मोहाधिक्यं तथा तथा पुष्टिमार्गे भावप्राप्त्यर्थमिति ज्ञेयं, अत एव ‘गोविन्दापहृतात्म’त्वेनैवानिवृत्तिसम्भवेपि मोहिता इत्युक्तं, अत एव भगवन्मायावाचकपदयोरसमासः, दास्यभावात् पितृत्वादिभावस्य न्यूनत्वात्, यद्वा “समो मशकैने”तिश्रुतेर्भगवतः सर्वसमत्वेपि भगवत्समत्वं नान्वस्यास्तीति तादृक्पुत्रवरणं मोहकार्यमिति तथोक्तिः, वस्तुतस्त्वपवर्गं न वत्राथे इत्येतावतैव चारितार्थ्येपि अ इति यदुक्तं तेन पुरुषोत्तम-सम्बन्धी भक्तिमार्गीयो दास्यरूपो योपवर्गः स उच्यते तस्य सर्वाधिकत्वात्, तदवरणं मोहादेवेति तथा, ननु तदवरणोक्तिप्रयोजनं न पश्यामस्तथा विनापि प्रकृतार्थोपपत्तेः, उच्यते, भगवद्बचनैरुक्त-प्रकारकस्वरूपदर्शनेन च सर्वार्थतत्त्वज्ञानमभूदित्येवम्भूतास्मच्छेदोनाविर्भूतो भगवान् दास्यमेव कुतो न दत्तवानित्याशङ्काभावयैतदुक्तं, अत्रार्थं भावः, कामदित्सयेतिवचनान्नियतेच्छयैवाविर्भाव इति भवद-कामितं स्वतो न देयं, अपवर्गो च भवतोः कामो नाभूदिति तथेति ज्ञापयितुं तदुक्तिः, तथापि परम-कृपालुरेवं कुतः कृतवानितिशङ्का ‘त्वेवं सति यान्तरङ्गे’त्यादिना प्रागेव निरस्ता, एतेनैव कामदित्सयेति-वाक्यादेवाकामितादानस्य प्राप्तेः कामाभावस्य च स्वतःसिद्धत्वात्तदनुवादः किमर्थं इत्याशङ्कापि निरस्ता ज्ञेया, कामाभावहेतोर्माहस्यापि निरूपणात्, अन्यथा मोहनमेव कुतः कृतवानितिशङ्का तिष्ठेदेवेति ॥३९॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिबलभजिनमहाप्राज्ञकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

गते मयीत्यस्याभासे भोगा इति, ‘अकर्तारि च कारके संज्ञाया’मित्यत्र प्रायिकत्वसिद्धान्ताद-त्रापि कर्मणि घञ्, व्याख्याने लाभस्य भावित्वात् लब्ध्वेतित्त्वत्वात्प्रत्ययासम्भवमाशङ्क्याहुस्तन्निर्धारं कृत्वेति ॥ ४० ॥

अदृष्टान्यतमं लोके शीलौदार्यगुणैः समम् ॥
अहं सुतो वामभवं पृश्निगर्भं इति स्मृतः ॥ ४१ ॥
तयोर्वा पुनरेवाहमदित्यामास कश्यपात् ॥
उपेन्द्र इति विख्यातो वामनत्वाच्च वामनः ॥ ४२ ॥

यद्यपि भक्तो न्ये केचन सम्भवन्ति मायया सृष्टाः, तेषामपि भक्तचरैव सत्तेति सर्वात्मनान्यतमत्वं नास्ति, असतः सत्ता नाङ्गीक्रियत इति लोकेदृष्टेत्युक्तं, यद्यपि कृत्रिमेषु रूपसाम्यं शक्यते कर्तुं तथापि शीलौदार्यगुणा आत्मान्तःकरणनिष्ठा अलौकिका नोत्पादनीया इति विशिष्टस्य मिलितस्य वादर्शनमेव, अतोहं सुतो वामभवं, उभयोरपि क्रमेण प्रादुर्भूत इत्यर्थः, “स एकया भवति दशधा भवती”त्यादिश्रुत्या तथा तस्य भवने न कोपि विरोधः, जन्मैव मुख्यमिति पृश्निगर्भं इति-तन्नामैव लोकप्रसिद्धिरुक्ता, स्मृत इतिप्रमाणम् ॥ ४१ ॥

अपवर्गस्याप्रार्थितत्वात् पुनर्जन्मान्तरं जातं तस्मिन्नपि जन्मनि तयोस्तुल्यत्वात् पुनरहं पुत्रो जात इत्याह तयोर्वाभिति, तयोरेव युवयोः पुनरेवाहं स्वसदृशमदृष्ट्वा पुनरेवाहं जातः, तयोर्जन्मान्तरेदितिकश्यपत्वं, तदाहादित्यामास कश्यपादिति, यद्यप्यत्रादितिगर्भं इति वक्तव्यं तथाप्युपेन्द्र इत्येव लोके विख्यातः, नामान्तरप्रसिद्धौ हेतुमाह वामनत्वादिति, द्वितीये जन्मनि नामद्वयपुपेन्द्रो वामन इति ॥ ४२ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अदृष्टेत्यत्र भ्रमादिति, भगवत्समोपि कश्चिदस्तीतिसम्भावनात्पादज्ञानात्, मर्यादाभङ्ग इति, एक एवेश्वर इतिमर्यादाया भङ्गः, तथेति, ‘मां प्रपन्नो जनः कश्चिन् भूयो नार्हति शोचितुं’मित्युक्तमर्यादा-भङ्गः, ननु स्वसदृशयाञ्जायां स्वज्ञानेपि मर्यादाया भङ्गः स्यादेवेत्यत आहुः सादृश्येत्यादि, वचनं व्यभिच्येति, अनेना ‘सृष्टे’त्येतद्विष्णोः मन्त्रायम्भाव’ इत्यादिनोक्तं दृढीकृतं ज्ञेयं, अन्यथा यथाश्रुतावाचे-नापि तदाकारकदाने वरसिद्धेर्वाधनं वृथा स्यादिति, नोत्पादनीया इति, कृत्रिमस्यासत्त्वात् तत्र त उत्पादयितुं न शक्या इत्यर्थः, क्रमेणेति, ‘आविवेशे’त्यत्रोक्तप्रकारकक्रमेणेत्यर्थः, ननु तथापि जन्म तादृशस्य न सङ्गच्छत एवेत्याशङ्क्यामभवमितिपदतात्पर्यमाहुः स एकधेत्यादि, तथा तस्य भवन इति, सुतत्वेन भवने, अनेकप्रकारमध्ये तस्यापि सङ्गहादिति ॥ ४१ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अदृष्टान्यतममित्यत्र कृत्रिमेषीति, अशेष्वपीत्यर्थः, रूपसाम्यमिति, चतुर्भुजाद्याकारस्याम-रूपेण साम्यमित्यर्थः, आत्मान्तःकरणनिष्ठा इति, आत्मनः स्वस्य भगवतो यदन्तःकरणं तन्निष्ठा इत्यर्थः, अनुत्पादने हेतुरलौकिका इति, भगवदतिरिक्तेषु भवितुमयोग्या इत्यर्थः, विशिष्टस्येति, यावन्तः शीलौदार्यगुणा भगवति सन्ति लौकिकैरपि तावद्विशिष्टस्येत्यर्थः, मिलितस्य चेति, अलौकिकैरपि मिलितस्येत्यर्थः, तथा च मूले साम्यस्य भेदसहिष्णुत्वाद् भिन्नगवेषणाधामन्यतममदृष्ट्वांशेषु च शीलौदार्यगुणैः सममदृष्टेत्यन्वयः, अन्यतमस्य स्वरूपत एवासत्त्वात् तत्र शीलदय आपादयितुमेव न शक्यन्त इत्येवंव्याख्यानम् ॥ ४१ ॥

तयोर्वाभित्यत्र पुनरेवाहमितिमूलस्थप्रतीकं स्वेत्यादिना तद्व्याख्यानमतो न पुनरुक्तिः ॥ ४२ ॥

तृतीयेस्मिन् भवेहं वै तेनैव वपुषा युवाम् ॥
जातो भूयस्तयोरेव सत्यं मे व्याहृतं सति ॥ ४३ ॥
एतद् वां दर्शितं रूपं प्राग्जन्मस्मरणाय मे ॥
नान्यथा मद्भवं ज्ञानं मर्त्यलिङ्गेन जन्यते ॥ ४४ ॥

पुनस्तृतीयं जन्म तयोर्जातं, तत्राप्यहमेव पुत्रो जात इत्याह तृतीयेस्मिन्निति, अयं परिदृश्यमानो भवस्तृतीयो भवति, अत्रापि नामद्वयं मुख्यं, तृतीयस्थाने बहूनि, देवकीनन्दन इति च मुख्यं, तदग्रे वक्ष्यामः, पूर्वयोर्भवयो रूपभेदोस्ति तृतीये तु जन्मनि तेनैव प्रसन्नेनैव वपुषा तयोरेव भूयो जातः, एवं वारत्रयभवने हेतुमाह सत्यं मे व्याहृतमिति, यदि कस्मिन्नपि जन्मनि वरानन्तरभावे भगवान् पुत्रो न भवेत् तदा वाक्यमसत्यं स्यात्, पूर्वदेहस्य त्यक्तत्वात् तत्पुत्रो न पुत्रो भवति, व्यवहाराभावात् प्रमाणाभावाच्च, अतः पुनर्जन्मान्तरे पुत्रत्वेन भाव्यं, अग्रे तु जन्माभावात् पुत्रत्वाभावः, सतीतिसम्बोधनं सम्माननार्थं, सैव पति-व्रता भवति या कल्पादौ यं पतिं प्राप्नोति कल्पान्तपर्यन्तं सर्वजन्मसु तमेव चेत् प्राप्नोति, तस्याश्च पुनर्धर्मा अभिज्ञानं च शास्त्रे निरूपितं, “या प्रथमं न त्रियते मृते त्रियेत तादृशी त्वमिति ज्ञापयति पौर्णार्थं, व्यभिचारिण्याः स्त्रियास्तु न मुक्तिः”, अतः सर्वदोषपरिहारार्थं सतीतिसम्बोधनमन्ते निरूपितम् ॥ ४३ ॥

एवं पुत्रत्वे हेतुमुक्त्वा तादृश्रूपेणाविर्भावे हेतुमाहैतदिति, वां युवयोरर्थ एतत् पूर्वानुभूतं रूपं दर्शितं, सम्बन्धिदर्शने सम्बन्धिनः संस्कार उद्बुद्धो भवति, एतद्विषयको लुप्तोपि संस्कारश्चोद्बुद्धो

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तृतीयेस्मिन्नित्यत्र भव इति, वसुदेवदेवकीत्वेन भवः, अत्रापि नामद्वयं मुख्यमिति, अत्रापि प्रकटस्य कृष्णो वासुदेव इतिनामद्वयं गर्गेण नामकरणान् मुख्यत्वेन विवक्षितमित्यर्थः, ननु प्रथम एकं द्वितीये द्वयमिति तृतीये त्रयमपेक्षितामित्यत आहुस्तृतीयस्थाने बहूनीति, लोकवद् बहुत्वस्य त्रित्वे पर्यवसानाभावाद् बहूनीत्यर्थः, पक्षान्तरमाहुर्देवकीत्यादि, यद्यपि कृष्ण इत्येव नाम मुख्यं ‘कृषिर्भू-वाचक’ इतिश्रुत्या ब्रह्मनामत्वबोधनाद् ब्रह्मवैवर्तोक्तनिरुक्तिमिश्र “नाम्नां मुख्यतरं नाम कृष्णाख्यं यत् परन्तपे”ति पुराणान्तराच्च तथाप्यवतारानन्तर्यमपेक्ष्यैतदुक्तं ज्ञेयम् ॥ ४३ ॥

एतद् वां दर्शितमित्यत्र ननु भगवत्सान्निध्यजनितसर्वज्ञतया लौकिकप्रत्यक्षसिद्धेः प्राग्जन्मादि-विषयकमलौकिकं प्रत्यक्षमेव सेत्स्यतीत्येवं तत्स्मरणस्य किं प्रयोजनमत आहुः सान्निध्यादित्यादि,

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तृतीयेस्मिन्नित्यत्र नामद्वयमिति, रामःकृष्णश्चेत्यवतारद्वयस्य नामद्वयमित्यर्थः, तृतीयस्थान इति, कृष्ण इत्यर्थः, कृष्ण एव मूलरूपत्वात् तृतीयस्थानत्वं, तस्यैव रूपान्तरं राम इतिभावः, देवकी-नन्दन इति च मुख्यमिति, अन्यानि नामान्यवतारान्तरेपि वक्तुं शक्यानि न तु देवकीनन्दनेति, अतो मुख्यमंशेभ्योपि व्यावर्तकमित्यर्थः, इदं गुणोपसंहारचरणे स्फुटं, कृष्णेत्यस्यापि मुख्यत्वमुक्तमिति चकारः, तदत्र इति, देवक्यां पूर्णाविर्भावो न केनाप्यंशेन प्राकृतत्वमतो न देवकेय इति भवतीत्यष्टमाध्याये वक्ष्याम इत्यर्थः, रूपभेद इति, ‘तमद्भुतं’मित्युक्तं रूपं पूर्वभवयोर्न प्रदर्शितमित्यर्थः ॥ ४३ ॥

युवां मां पुत्रभावेन ब्रह्मभावेन चासकृत् ॥

चिन्तयन्तौ कृतस्नेहौ यास्येथे मद्गतिं पराम् ॥ ४५ ॥

भवति, सान्निध्यात् सर्वज्ञतायां तु वैराग्यं स्यात्, तदाविहितभक्तिरसो नानुभूयेत, रूपेण तदुद्बोधने तु तत्कालमात्रस्यैव स्मरणं वाक्यात् ज्ञानं तु प्रत्यक्षाद् दुर्बलमिति न काप्यनुपपत्तिः, प्राग् जन्मनोः प्रथमजन्मन एव वा स्मरणाय, एतावता क्लेशेनायं भगवान् पुत्रो जात इति, केवलवाक्ये तु भगवतो माहात्म्यमुच्यमानं शास्त्रार्थपरं स्यात्, तदाह, अन्यथा रूपप्रदर्शनव्यतिरेके केवलमुच्यमाने मर्त्यलिङ्गे रूपे मानुषशरीरे मद्भवं ज्ञानं न जायते साक्षाद्भगवानयमिति, प्रदर्शिते तु रूप उच्यमानं ज्ञानमनुभवारूढं भवति ॥ ४४ ॥

अधुना तु अप्रार्थितेष्वपवर्गे मुक्तिर्भविष्यतीत्याह युवामिति, प्रमेयबलस्य प्रकटीकृतत्वाच्छास्त्रस्य गौणत्वादविहितस्नेहेन पुत्रभावेन विहितस्नेहेन ब्रह्मभावेन वा विषयस्य तुल्यत्वात् प्रकारस्याप्रयोजकत्वाद् यथाकथञ्चिन्मयि कृतस्नेहौ परां मद्गतिं व्यापिवैकुण्ठाख्यां यास्येथे 'माहात्म्यज्ञानपूर्वकमुद्वेगसर्वतोधिकस्नेह'स्य तुल्यत्वात्, अत एव भगवान् गोपिकादीनामपि माहात्म्यज्ञानमुत्पादयिष्यति, अन्यथा बोधांशोधिकः

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीदिग्गयी ।

युवां मामित्यत्र यदि भक्त्यङ्गत्वेन ज्ञानं नोच्येत किन्तु स्वातन्त्र्येण तदा यथाकथञ्चित् स्नेहमात्रेण निरोधपदार्थसिद्धेरस्मिन् स्कन्धे ज्ञानमुच्यमानमेतदर्थसङ्गत्यात्र प्रवेशमलभमानं वाक्यभेदापादकं भवेदित्याहुरन्यथा बोधांश इत्यादि ॥ ४५ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीदिग्गयीः प्रकाशः ।

तथा च यथा तस्य तत् फलं तथा वैराग्यमपीति नायं दोषः स्यादिति सर्वज्ञतां प्रतिबद्धव्यैतेन बालकरूपेण तत्स्मरणमित्यर्थः, तत्कालमात्रस्यैवेति, स कालो यस्य तत् तत्कालं तन्मात्रस्य तत्सामयिकमात्रस्यैवेति यावत्, अत एव स्तुतिः प्रार्थनावीजभूतं भयं चेतिद्वयं सान्निध्यरूपप्रदर्शनस्य च क्रमिकं कार्यमत्र सङ्गच्छते, अन्यथा तु प्रार्थनावीजस्य भयस्याघटमानतैव स्यात्, ननु वाक्येन भगवत्ज्ञाने पुनस्तदोष-तादवस्थमित्यत आहुर्वाक्यादित्यादि, न काप्यनुपपत्तिरिति, सान्निध्यस्य प्राधान्ये मोहकाभावात् तथा स्यात् भगवांस्तु यावत्स्वेच्छं च मोहं ज्ञानं च सम्पादयतीति न दोष इत्यर्थः, स्मरणफलमाहुरेता-घतेत्यादि, ननु रूपप्रदर्शयित्वा केवलवाक्यमेव कुतो नोक्तवानित्यत आहुः केवलवाक्ये क्वित्यादि, केवलवाक्य इति, लौकिकरीतिकबालरूपेणोक्ते वाक्ये, तथा च शास्त्रानुभवयोः संवादार्थं प्रदर्शित-वानित्यर्थः, उत्तरार्थस्याभासोऽयं, उत्तरार्थं व्याकुर्वन्त्यन्यथेत्यादि, उच्यमान इति, वाक्ये उच्यमाने ॥ ४४ ॥

युवां मामित्यत्र ननु विषयैक्येपि विहितभक्त्योः प्रकारभेदस्य सत्त्वात् फले कथमैक्यमित्यत आहु-र्माहात्म्येत्यादि, तथा च विशेष्यांशस्यैक्यात् फलैक्यमित्यर्थः, उक्तयुक्तेरप्रयोजकत्वपरिहारयात्रिम-

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

युवां मामित्यत्र व्यापीति, व्यापिवैकुण्ठेनाख्या प्रसिद्धिर्स्यास्तादृशीं गतिं नित्यलीलाप्रवेशो मविष्यतीत्यर्थः, अत एवेति, ज्ञानस्य भक्त्यङ्गत्वादेवेत्यर्थः, पुत्रभावेपि माहात्म्यज्ञानं श्लोकव्याख्यानान्ते व्युत्पादयिष्यन्ति, व्याख्यानान्तरमार्थिकमिति, गोकुलगमनाभावे रूपे यत् तदिति श्लोकारम्भे सुबोधिन्यां

स्यात्, भक्तानां प्रपञ्चाभावस्य निरोधत्वात्, अत एव पूर्वस्कन्धे उत्पत्तिनिरूपणेन स्वरूपत एव भक्ता निरूपिताः, प्रेमज्ञानं निरोधश्च यथैव भवति तदत्रैव वक्ष्यते, आर्थिकमत्र नोच्यत इति 'मां गोकुले नय तत्र स्थापयित्वा तत्रत्यां कन्यामत्रानये'ति मुखतो नोक्तं, एतदुच्चैव पश्चात् तूर्णो जात इति ज्ञातव्यं, एभिर्वचनैर्भगवता वसुदेवदेवकयोः स्वावतारात् पूर्वं तदनन्तरं च दुःखमाप्तौ हेतुरपि निरूपित इति ज्ञेयं, तथा हि 'मत्तः कामानभीप्सन्ता'विति-वाक्यात् तदर्थमेव भगवदाराधनं पूर्वं कृतं न तु भगवदर्थं, तस्य चानिष्फलत्वाद्द्वयाविर्भावे सौन्दर्यं दृष्ट्वा तादृशः सुतो वृत्तो न तु स्नेहेनात्यां प्रभुप्राकट्यं वृत्तं, अत एव 'वरं मत्सदृश'मित्यादिना स्वमात्स्यनन्तरमपि 'ग्राम्यभोग'भोजनमेवोक्तं, एवं सति स्वसाम्यमन्यत्रादृष्ट्वा स्वस्यैव तथाविर्भावे प्रभोर्निर्वन्धोभूत्, मुक्तानामपि दुरापस्य स्वरूपस्याल्यार्थं प्रकटीकरणमापत्तितं यतः, 'अदृष्टान्यतय'-मितिवाक्येनायमेवार्थो ज्ञापितः प्रभुणा, अतोऽधुना प्रभुप्राकट्यनिमित्तकः कंसकृतो निर्वन्धोभूत्, पुत्रत्वे निर्वन्धात् कीर्तिमदादिपुत्रनाशोपि, साम्ये निर्वन्धाद् गुणैस्तत्सम्भवाद् गुणसमसङ्ख्यानां तेषां तथा, मर्यादारक्षायै तदण्डं इवायं प्रभुणा सम्पादितः, अद्भुतकर्मत्वाद् भगवत एतयोः स क्लेशः स्नेहानिश्चयहेतुरभूत्, क्लेशेन प्राप्तेयं तस्यावश्यकत्वात्,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीदिग्गयीः प्रकाशः ।

ग्रन्थसम्पत्तिमाहुरत एवेत्यादि, अत एवेति, गोपिकादिस्नेहस्य भक्तित्वादेव, नन्वत्र माहात्म्य-ज्ञानस्य स्नेहाङ्गत्वेन प्रतिपादने कावश्यकतेत्याकाङ्क्षायां तदावश्यकत्वे मुक्तिं वदन्तीत्याशयेन दिग्गय्या-माहुर्धैदीत्यादि, कथमधिकः स्यादित्याकाङ्क्षायां सुबोधिन्यामाहुर्भक्तानामित्यादि, व्यापाररूपस्य निरोधस्य प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिरूपत्वात् करणरूपया लीलया तावन्मात्रसिद्धावपि भक्तानां प्रपञ्चाभावरूपस्य निरोधस्य तावत्तैव सिद्धेर्बोधांशप्रयोजनाभावेन सौशो वाक्यभेदमापादयन्नधिकः स्यादित्यर्थः, अत्रैव युक्त्यन्तरमाहुरत एवेत्यादि, यस्माद् भक्तौ बोधांशस्यावश्यकता एव हेतोः पूर्वस्कन्धे उत्पत्तीत्यादिप्रकारेण स्वरूपतो भक्ता भावन्तो निरूपिताः, प्रेमाद्युत्पत्तिप्रकारस्त्वत्रैव वक्ष्यते, अन्यथा पूर्वस्कन्धस्यास्य चैकवाक्यता न स्यादतोपि सौशो नाधिक इत्यर्थः, ननु मानुषार्थेन-यान्यत्र गमनस्यावश्यकत्वेपि तत्त्वलादिकमनुत्त्वा कथमत्र वाक्यं समापितमित्याकाङ्क्षायां समापन-तात्पर्यमाहुरार्थिकमित्यादि, यदर्थोत् छिद्रेतरत्वादिवत् सिध्यति तदत्र कण्ठतो नोच्यत इति हेतोर्वाक्य-परिसमाप्तिरित्यर्थः ॥ ४५ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

विवृतं देवकीप्रार्थितं रक्षादित्रयं च न सिध्येदतोर्थापत्तिलभ्यं तदित्यर्थः, सुखतो नोक्तमिति, भगवत्सचो-दित इत्युक्तत्वात् प्राकृतत्वानन्तरं मनस्येव प्रेरितमित्यर्थः, कारिकास्वेवंविधानन्तभावैरिति, एभिर्भावै-रित्यार्थोऽयं वसुदेवदेवकयोर्वियोगदशायामपि भगवददर्शनं जाते सति तयोरेवं मिथस्तथाभावपूर्वकमालापतश्चका-रादन्तःस्थितभगवत्प्रभावत इन्द्रियाणामेकादशानां धृत्तयो हरिपरा आसन्नित्यर्थः, अत्यातीं भगवददर्शनं गुणप्रकरण ऐश्वर्याध्याये निबन्धे विवृतं, तादृशातावपि जीवन उपपत्तिमाहुः स एवेति, दर्शनं कदाचिद् हृदये स्थितिस्तु सततमित्यर्थः, तेनेति, इन्द्रियाणामेकादशत्वेन हेतुना, एकादशवर्षपर्यन्तं तथेन्द्रियाणां स्वपरत्वं कुर्वन्नितिसङ्ख्यातात्पर्यं, वर्षाणीति, अत्यन्तसंयोगे द्वितीया, इममेवेति, व्यापिवैकुण्ठाख्यगतेः स्नेहं विनासम्भवेन स्नेहे च सति नियतत्वेन स्नेहदानमेव वाक्यार्थ इत्येवकारः, तथा चाभासे मुक्ति-

आविर्भावे पुत्रतया साधनं तु तपोभवत् । अग्रे लीलारसप्राप्तौ साधनं मृग्यमेव हि ॥ १ ॥
भक्तिमार्गीयमित्यात्मवियोगमकरोद्धरिः । तदा तु स्वत एवासीद् भगवद्भावसन्ततिः ॥ २ ॥
एतावन्ति दिनान्यासनेवं कुर्वन् भविष्यति । एतावन्मासिकश्चासीदेवमेवं करिष्यति ॥ ३ ॥
एतावद्द्वार्षिकश्चासीत् तेन चैवंविधाः शुभाः । लीलाः कुर्वन् साग्रजः श्रीप्रभुस्तत्र भविष्यति ॥ ४ ॥
कुशल्यस्ते साग्रजो तु कदा द्रक्ष्यामि तादृशम् । एवंविधानन्तभावैरत्यार्त्या दर्शने तयोः ॥ ५ ॥
मिथस्तथालापतश्च सर्वथेन्द्रियवृत्तयः । सर्वा हरिपरा आसन् स एव सततं हृदि ॥ ६ ॥
वियोगतापतसेभूत् तेनासां जीवनं तयोः । तेनैकादश वर्षाणि तथा कुर्वन् हरिर्वभौ ॥ ७ ॥
'युवां मा'मित्तिवाक्येन चेममेव वरं ददौ । अन्यथैतादृशो भावो न भवत्येव कुत्रचित् ॥ ८ ॥
अतो माहात्म्यधीयुक्तस्नेहोभवदिति प्रभुम् । चिरात् प्राप्यापि पितरौ सस्वजाते न शङ्कितौ ॥ ९ ॥

(३) श्रीमद्रोस्वामिवल्लभजिम्भहारजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

भविष्यति स्नेहदानादितिशेषः, अन्यथेति, दानाभाव इत्यर्थः, स्वविरुद्धं धर्ममिति, प्राकृतत्वेन ज्ञानविषयत्वं स्वस्मात् स्वरूपाद् विरुद्धो धर्मस्तमित्यर्थः, सर्वदुःखेति, 'उपसंहर विश्वात्म'न्नितिदेवकीप्रार्थनया तथा कृतवानितिभावः, रूपस्य कार्यं भीष्मस्य प्रपत्तिर्ज्ञानस्य विश्वरूपदर्शनसम्पादितालौकिकत्वज्ञानविषयत्वस्य कार्यमर्जुनस्य प्रपत्तिः, टिप्पण्यां प्रथमं स्वतन्त्रव्याख्यानं, तत्र 'मूल' इत्युक्त्वा हरिर्भगवान् तूर्णीं शिशुरासीत् प्रकट आत्ममायया पश्यतोः पित्रोः परं प्राकृतः प्राकृतत्वप्रकाशकः शिशुर्भूवेत्यन्वयः, 'अपरञ्चे'त्यारभ्य सुबोधिनीव्याख्यानां, तत्र यथाश्रुतमेवान्वयः, चतुर्थ्याध्याये तस्योत्पत्तिर्निरूपितेत्युक्तत्वादधुना न तस्वीकार इत्याशयेन एतद्व्याख्याने प्राकृतपदस्यार्थान्तराण्युक्तानि, भगवत्सामर्थ्यस्येति, अत्र सामर्थ्यपदेन कंसमारणसामर्थ्यं ज्ञेयं, तत्प्रकटनस्येदं ज्ञानद्वयं प्रतिबन्धकमतस्तदप्रकटयित्वा प्राकृतभावमेव स्वीकृतवानित्यर्थः ॥ ४५ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

'युवां मां पुत्रभावेन'त्यत्र भगवतः श्रीगोकुल एकादशवर्षस्थितिप्रयोजनमाहुराविर्भाव इत्यादिना, आविर्भावे पुत्रतया साधनं तु तपोभवत् । अग्रे लीलारसप्राप्तौ साधनं मृग्यमेव हि ॥ १ ॥
भक्तिमार्गीयमित्यात्मवियोगमकरोद्धरिः । तदा तु स्वत एवासीद् भगवद्भावसन्ततिः ॥ २ ॥
एतावन्ति दिनान्यासनेवं कुर्वन् भविष्यति । एतावन्मासिकश्चासीदेवमेवं करिष्यति ॥ ३ ॥
एतावद्द्वार्षिकश्चासीत् तेन चैवंविधाः शुभाः । लीलाः कुर्वन् साग्रजः श्रीप्रभुस्तत्र भविष्यति ॥ ४ ॥
कुशल्यस्ते साग्रजो तु कदा द्रक्ष्यामि तादृशम् । एवंविधानन्तभावैरत्यार्त्या दर्शने तयोः ॥ ५ ॥
मिथस्तथालापतश्च सर्वथेन्द्रियवृत्तयः । सर्वा हरिपरा आसन् स एव सततं हृदि ॥ ६ ॥
एवंविधानन्तभावैरिति, एवं भावैरत्यार्त्या तयोर्वसुदेवदेवक्योर्दर्शने जाते सति तयोरेव मिथस्तथा भावपूर्वकमालापत इन्द्रियाणामेकादशानां वृत्तयो हरिपरा आसन्नित्यर्थः ॥ ५-६ ॥
वियोगतापतसेभूत् तेनासीज्जीवनं तयोः । तेनैकादश वर्षाणि तथा कुर्वन् हरिर्वभौ ॥ ७ ॥
पूर्वकारिकान्त उत्तरस्य 'स एव सततं हृदि'त्यस्योत्तरेणान्वयः, वियोगतापतसे हृदि स एव हरिः स्थितोभूत् तेनैव तयोर्जीवनमासीदित्यर्थः, तेनेति, इन्द्रियाणामेकादशत्वेनैकादशवर्षपर्यन्तं तथा कुर्वन्निन्द्रियाणां स्वपरत्वं कुर्वन् हरिर्वभौ ॥ ७ ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥

इत्युक्त्वासीद्धरिस्तूर्णीं भगवानात्ममायया ।

पित्रोः सम्पश्यतोः सद्यो बभूव प्राकृतः शिशुः ॥ ४६ ॥

एवमुक्त्वा रूपान्तरस्वीकरणं कृतवानित्याहेत्युक्त्वासीदिति, तूर्णीभावोनुक्तसिद्धोपि रूपवत् ज्ञानस्यापि तिरोभावप्रतिपादनार्थः, यथा रूपं प्राकृतं स्वीकृतवानेवं प्राकृतमेव ज्ञानं स्वीकृतवानिति, तथा सति रूपान्तरस्वीकरणं सम्यगुत्पद्येत, नन्वेवं स्वरुद्धर्मं कथं स्वीकृतवानित्याह हरिरिति, यतः स सर्वदुःखहर्ता, स्वरूपमप्यन्यथा करिष्यतीत्याशङ्क्याह भगवानिति, रूपज्ञानकार्ययोरपि तदा प्राकृत्यं न स्यादित्याशङ्क्याहात्ममाययेति, स्वस्यैव सर्वभवनसामर्थ्येन

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

इत्युक्त्वासीद्धरिस्तूर्णीमित्यात्मपदेनेदमाकृतं, यथात्माविकृतो नित्यः शुद्धः सद्रूप-
स्तथेयं मायाप्युक्तगुणविशिष्टा, अत एव तादृशगुणविशिष्टलीलायाः प्रत्यायिका नासत्पदार्थस्य, संसार-
हेतुभूता माया यथा जीवस्य स्वरूपं विस्मारयित्वा प्रापञ्चिकविषयासक्तिं जनयत्येवमियमपि भक्तानां
स्वरूपविसृष्टिं भगवदासक्तिं च जनयतीत्येतावद्धर्मसाम्येनास्यामपि मायाशब्दप्रयोगः, वस्तुतस्तु
यथान्ये लीलोपयोगिनो गोपीगोपादय आनन्दरूपा एवमियमपीतिज्ञापनायात्मपदं, अन्यथा पुरुषोत्तम-
वाचिभगवत्सदाव्यवहितोक्तत्तयैव मायाया भगवदीयत्वप्राप्तेरात्मपदं व्यर्थं स्यात्, एवं सति "प्रकाशाश्रयवद्
वा तेजंस्त्वा"दितिन्यायेन भगवद्रूपत्वाद्वा कर्मधारयोप्यभिप्रेत इति ज्ञेयं, तथा चेदम्पदं सर्वत्रानुषज्यते,
तथा हि, अत्र लीलार्थं भगवता तौ पितृत्वेनाङ्गीकृताविति भगवच्छक्त्यैव तयोस्तथाविर्भावः, अन्यथा
निषेकजननाद्यभावेन तयोस्तथात्वमुच्यमानं बाधितं स्यात्, एतदेवाहात्ममायया पित्रोरिति, न"न्वेतद्
वां दर्शितं रूप"मित्तिवाक्यात् पूर्वपददर्शनं एव भगवदिच्छाया उक्तत्वाद् 'नान्यथा मद्भवं ज्ञान'-
मित्तिवाक्याद् दर्शनस्यानन्यलभ्यत्वाच्चैतद्रूपदर्शनं कथमेतयोरत आहात्ममायया सम्पश्यतोरिति,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

इत्युक्त्वासीदित्यत्र रूपज्ञानेत्यादि, भगवत्त्वे तिरोधापिते प्राकृतरूपज्ञानयोर्ये कार्ये अविहित-
भक्तिरसानुभावादिसुरव्यामोहादिश्च तयोरपि प्राकृत्यं न स्यात् तद्वाधकस्य भगवत्त्वस्योद्भूतत्वादित्या-
शङ्क्य तत्र समाधिमाहेत्यर्थः, तथा कृतवानिति, एतद्विष्णुणां बहुधा स्फुटिष्यति, तत्कार्यमिति, स्वरूप-
कार्यं, ज्ञानप्राकट्येवमेव ज्ञेयं, आत्ममायापदे स्वस्य सर्वभवनसामर्थ्यं यदाचार्यैर्व्याख्यातं तत्तत्पर्यं

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

युवां मामित्तिवाक्येन चेममेव वरं ददौ । अन्यथैतादृशो भावो न भवत्येव कुत्रचित् ॥ ८ ॥

अतो माहात्म्यधीयुक्तः स्नेहोभवदिति प्रभुम् ।

चिरात् प्राप्यापि पितरौ सस्वजाते न शङ्कितौ ॥ ९ ॥

अत इति, अतो वरदानादेव माहात्म्यज्ञानयुतः स्नेहोभवदितिहेतोः कंसं मारयित्वा
बन्धनान्मोचयित्वापस्थितं प्रभुं चिरादेकादशवर्षोत्तरं प्राप्यापि माहात्म्यज्ञानेन शङ्कितौ पितरौ न
सस्वजाते नालिङ्गितवन्तौ, तदुक्तमेकचत्वारिंशाध्याये 'देवकी वसुदेवश्च विज्ञाय जगदीश्वरौ कृतसंवेदनौ
पुनौ सस्वजाते न शङ्कितौ'विति ॥ ८ ॥ ४५ ॥

तथा कृतवान्, ततः स्वेच्छया यदा तस्कार्यमायास्यतीति गीतोपदेशने श्रीष्मस्तौ च तथैव तदा प्रकटीभविष्यति, अन्यदा तु मातृप्रार्थनया रूपान्तरमेव प्रदर्शयिष्यतीतिभावः, यदैव तूष्णीं स्थितस्तदैव सद्यस्तत्क्षणमेव प्राकृतः शिशुर्बभूवाच्छिञ्जनालोवस्थितः, नदानां रूपान्तरस्वीकारे

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

एतेन चक्षुस्सामर्थ्येनादृश्यत्वं सूचितं, अतिशयेनोपक्रान्तकार्योपयोगित्वं हि सम्यक्तत्वं, तेन पूर्वमीश्वर-त्वेन जानतोलीलोपयोगिमायाकरणकदर्शने सम्यक्तत्वं स्वपुत्रत्वेनापि दर्शनं ज्ञेयं, तथैव लीलायाः कल्पिमाणत्वात् 'पित्रो'रितिवचनाच्च, यद्वा लौकिकभावे सत्येव लीलोपपत्तिरिति दर्शने लीलोपयोगि-मायाकरणकत्वनिरूपणेन पितृत्वोक्त्या च पुत्रत्वज्ञानं प्राप्तमेव, तच्च न केवलं किन्तुवीश्वरत्वानुसन्धान-सहितमिति तदेव सम्यक्तत्वं, "युवां मां पुत्रभावेन ब्रह्मभावेन चे"तिभगवद्ब्रह्मचर्यात्, अथोक्तत्वरूप-मायाकरणकदर्शने तद्विरुद्धविषयकत्वमेव सम्यक्तत्वं, तथा च ब्रह्मभावस्य लीलाविरोधित्वेन तद्विहितं स्वस्माद्दुत्पन्न इत्येव ज्ञानं सम्यग्दर्शनं, एवं सति तथा 'पश्यतोस्तयोः' परं 'प्राकृतः शिशुर्बभूवे'ति तद्दर्शन-प्रकारकभ्रमं, वस्तुतस्तु भगवान् षड्गुणसम्पन्नः परमकाष्ठपन्नः शुद्धब्रह्मरूप एव यः शिशुः शिशुरूपः स सद्यस्तस्मिन्नेव क्षण आसीद् दृष्टः प्रकटो वा जात इतियोजना, 'तत्राभवद् भगवान् व्यासपुत्र' इत्यत्रेवात्रा-प्यासीदितिपदस्य नोत्तरार्थः, जातो हि बालो रोदिति, तच्च द्वाःस्थजागरणहेतुरिति तूष्णीं तथासीत्, अपरोक्षत्वैप्यलौकिकत्वेन ज्ञानाभावात् सौंशः परोक्ष एवेति त्दिप्रयोगः, अपरं च, इह हि तत्क्षण-सम्बन्धित्वेनोच्यमानापि सर्वा लीला तथाभूतैव शुद्धब्रह्मधर्मरूपा नित्यैवेति 'कृतागसं त'मितिश्लोकोक्त-रूपवन् नालादिसहितशिशुरूपस्यापि शुद्धब्रह्मत्वाद् यथाश्रुतेपि न काप्यनुपपत्तिः, तच्छ्रुतेः लोकोक्तरूपस्यैव 'न चान्त'रित्यादिना शुद्धब्रह्मत्वमग्रे शुक्रेनोक्तमिति न काचिच्छङ्कात्, लीलाया निरोधार्थत्वाद् यथैव सम्भवति तथैव करोतीति न प्राकृतानुकरणलीलायां काचिन्न्यूनता प्रत्युत भक्तार्थ एवमपि करोतीत्यद्भुत-माहात्म्यख्यापकमित्येतत्सर्वं हृदि कृत्वा 'स्वस्यैव सर्वभवनसामर्थ्येन तथा कृत्वा'नित्याद्युक्तमिति ज्ञेयं, अत एव 'वषन्थ प्राकृतं यथे'तिप्राकृतदृष्टान्त उक्तोऽग्रे, अथवा शेष इदं सूत्रं, शेषाधिकारकाणप्रत्ययान्तोऽत्र प्रकृतिशब्दः, तेन यथा 'चक्षुषा ग्राह्यं रूपं चाक्षुष'मित्यादिशब्दास्तथायमपीति 'प्रकृत्या ग्राह्यः प्राकृत' इत्यर्थः सम्पद्यते, लौकिकालौकिकभेदेन हि द्विविधा जीषाः, तेषां प्रकृतिरपि तथा, तथा च 'महाना-मशानि'रितिश्लोकोक्तीरितिदलौकिकप्रकृतिभिरलौकिकत्वेन ग्राह्यो लौकिकप्रकृतिभिरलौकिकत्वेनेत्येताद्यो

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

टिप्पण्यां व्युत्पादयन्त्यात्मपदेनेत्यादि, यद्यात्मतुल्या तदास्या मायात्वं कृत उक्तमित्यत आहुः संसारे-त्यादि, तथा चैतत्कार्ये किञ्चित्दर्शनासाम्येन तथोक्तं 'कौण्डपायिनामयनेश्विहोत्रशब्द'वदित्यर्थः, तर्ह्यात्म-पदस्य किं प्रयोजनमित्यतस्तदाहुर्वस्तुत इत्यादि, एतमर्थं न्यायेनोपोद्ध्वयन्ति सतीत्यादि, एवं सती-त्यादि, एवं तस्यां भगवत्तादात्म्यसाधनस्य प्रयोजनमाहुस्तथा चेत्यादि, अनुषज्यत इति, संयोगपृथक्-त्वेनानुषज्यते, तद् व्युत्पादयन्ति तथा हीत्यादि, अनुषज्ज्ञानं व्युत्पादयन्ति नन्वेतावदित्यादि, सूचित मिति, रूपान्तरस्य सूचितं, दर्शनैवप्रकारतः सम्यक्त्वं व्युत्पादयन्त एव समर्थयन्त्यतिशयेनेत्यादि, एतेषां प्रयाणामपि सम्यक्तत्वापत्त्यां समुच्चय एव न तु विकल्पः श्रुतार्थोपत्तिसिद्धत्वात्, व्याख्याने वाशब्दस्तु वाक्यालङ्कारे, तेन सिद्धमाहुरेवमित्यारभ्य तथासौदित्यन्तं, नन्वेवं सर्वेषु पदेव्यासीदितिक्रियाया

दिदृष्टूणां परोक्षतापेक्ष्यतेऽत्र तु तत्रापेक्ष्यत इत्याह पित्रोः सम्पद्यतोऽरिति, लौकिकज्ञाननैपुण्यं मातुः परमार्थज्ञाननैपुण्यं पितुः, उभयमपि विद्यमानमेव न भगवत्सामर्थ्यस्य प्रतिबन्धकम् ॥ ४६ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

वस्तुतस्त्वलौकिक एव शिशुर्बभूवेत्यर्थः सम्पद्यते, अत्र लौकिकव्यवहारोपयोगि ज्ञानं लौकिकं, तद्वन्तस्तथा, शास्त्रीयं ज्ञानमलौकिकं तद्वन्तस्तथेत्युच्यन्ते, तेन नन्दादीनां लौकिकत्वेन मानेपि लीलाया अलौकिकत्वात्तन्मध्यपातित्वेन तज्ज्ञानादीनां न लौकिकत्वं, तेषां पुत्रत्वादित्वेन ज्ञानं साक्षेपानुभूयते परं न तु विधीयत इति शास्त्रीरितिपेक्ष्य लौकिकत्वमुच्यते, नैतावता काचिन्न्यूनतात्, लीलात्वेनालौकिकत्वमुक्त-मेव, यद्वा प्रथमस्कन्धे भीष्मोक्तौ "प्रकृतिमगमन् किल यस्य गोपवध्व"इत्यत्रेवात्रापि प्रकृतिशब्दो भगवत्स्वरूपवाची, तथा च पूर्ववत् प्रकृत्या स्वरूपेणैव ग्राह्यस्तथा, 'न तत्र सूर्यां भाती'त्यादिश्रुतिभि-र्'नाहं वेदै'रित्यादिस्मृतिभिश्चेतरसाधननिषेधाच्छ्रुत्यन्तरे च 'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्य'इत्यादिनेतर-साधननिषेधपूर्वकं "यमेवैष वृणुते तेन लभ्य" इत्यादिना भगवतैव भगवाँलभ्य इति निरूप्यते, तथा चैता-द्यशुद्धब्रह्मरूपो लोकवेदप्रसिद्धः पुरुषोत्तमः शिशुर्बभूवेत्यर्थः, पित्रोः सम्पद्यतोऽरित्यत्र तयोः सम्पद्यतोरेव तथाकरण उपपत्तिमाहुर्लौकिकज्ञानेत्यादिना, सामर्थ्यस्य सामर्थ्यप्रकटनस्येत्यर्थः, इदमत्राकृतं, अनेनैव रूपेणाद्युनैव कंसं मारयित्वा सर्वसमाधानं कर्तुं सामर्थ्यं सत्यपि यद् रूपान्तरप्रकटनं तत् 'समुद्दिजे भवद्देतोर्धारधी'रित्यादिवाक्यैर्लौकिकरीत्यैव स्नेहातिशयो ज्ञायते येन भगवतः कंसाभि-मुत्सवमात्रेपि प्राणापगमो भवेत्, लोकविद्वेषभिया रूपोपसंहारप्रार्थनेनापि लौकिकरीत्यैव स ज्ञाप्यते मातुः, पितुस्तु पूर्णमाहात्म्यज्ञानवत्त्वेनोक्तशङ्काभावेत्यनेनैव रूपेणाद्युनैव कंसमारणे भक्तदुःखनिवृत्तौ सत्यां स्थितौ प्रयोजनाभावादस्माकं पुनर्दर्शनं न भविष्यति चेन्न प्राणस्थितिर्भविष्यतीत्यभिप्रायेण तद्दत्तान्तकथनादेतद्रूपोपसंहारोऽन्यत्राद्युना गमनमभिप्रेतमिति ज्ञायते, अन्यथा माहात्म्यज्ञानवत्त्वेन सर्वज्ञतामपि प्रभोजानातीति न तत् निवेदयेत्, तथा च तदा तद्दर्शनसत्त्वोक्त्या तज्ज्ञानस्योक्तरूपस्य हेतुत्वं सूच्यत इति युक्तं तथात्वमिति ॥ ४६ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सम्बद्धेषु सत्सु बभूवेतिक्रियान्तरं व्यर्थमसङ्गतं वा स्यादित्याकाङ्क्षायां तदवैयर्थ्यप्रकारमाहुरपरोक्षे-त्यादि, सौंश इति, अप्राकृतत्वांशः, तथा च प्राकृतो बभूवेति मित्रं वाक्यमतो न वैयर्थ्यादिदोष इत्यर्थः, यद्यप्यत्र पूर्वसमुच्चयकश्चकारोपेक्ष्यते तथापि परोक्षत्वायैव तदनुक्तिरित्यपि ज्ञेयं, प्राकृतो बभूवे-त्यस्य तद्दर्शनप्रकारकथनत्वमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाहुरपरश्चेत्यादि, तथाभूतैवेति, अप्राकृतैव, ननु तर्हि नालच्छेदादेः कथमुत्पत्तिरित्यत आहुस्तच्छ्रुतेत्यादि, नन्वनुक्तमिदं कथमङ्गीकर्तुं शक्यमित्यत आहुर्लीलाया इत्यादि, प्राकृतत्वप्रतीतौचित्ये युक्त्यन्तरमाहुरेत एवेत्यादि, ननु प्राकृतो बभूवेत्यस्य दर्शनप्रकारकथनत्वाङ्गीकारे भवनक्रियां प्रति प्राकृतइत्यस्य कर्तृत्वमसङ्गतं स्यादित्यतः पक्षान्तर-माहुरथ वेत्यादि मुक्तमेवेत्यन्तं, अस्मिन् पक्षे कल्पनाङ्गेशादरुच्या पक्षान्तरमाहुर्येत्स्यादि, अस्मिन् पक्षे यथाश्रुतमेव श्लोके वाक्यं ज्ञेयं, शेषं विवृण्वन्ति पित्रोरित्यादि, स्नेहातिशयो ज्ञायत इति, स्नेहातिशयरूपं ज्ञायत इत्यर्थः, मम तु 'स्नेहातिशयाज् ज्ञायत' इति पञ्चमीधत्तः पाठः प्रतिभातिः स ज्ञाप्यत इति, स्नेहातिशयो ज्ञाप्यते ॥ ४६ ॥

ततश्च शौरिर्भगवत्प्रचोदितः सुतं समादाय स सूतिकाग्रहात् ॥

यदा बहिर्गन्तुमियेष तर्ह्यजा या योगमायाजनि नन्दजायया ॥ ४७ ॥

एवं स्वीकृत्य रूपान्तरं तत्र स्थितौ प्रयोजनाभावात् स्वयं गमने रूपान्तरस्वीकारवैयर्थ्यात् तस्य चाज्ञानान् सर्वसमाधानार्थं तं बोधयित्वा तद्द्वारा स्वयं गोकुले गतवानित्याह ततश्चेति, प्राकृतभावानन्तरं शौरिश्चकारादाज्ञापनानन्तरं च सुतं भगवन्तं समादाय सम्यग् गृहीत्वोत्तमपात्रं बलं च प्रसार्य तदुपरि स्थापयित्वा स सूतिकाग्रहाद् यदा बहिर्गन्तुमियेष तर्हि तस्मिन् समये नन्दजायया योगमायाजनि जनिता, शौरिरिति गमने भयाभावः, स इति भगवद्वाक्ये विश्वासः, सुतमिति, तस्यापि पुत्रत्वबुद्धिः प्राकृतेव जातेति शेषितं,

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

ततश्च शौरिरित्यत्र सर्वमोहनस्वभावायास्तस्या आविर्भावे वसुदेवे तथात्वं कुतो नेत्याशङ्क्य तत्रिवारणाय भगवत्प्रचोदित इतिपदतात्पर्यमाहुःसाधारणमोहस्येति, भगवता गोकुले स्वनयनार्थं ततः कन्यायाश्चानयनार्थं स प्रेरित इत्येतावति कार्ये भगवज्ज्ञानशक्त्यैव व्याप्त इति योगमायाजनितसर्वसाधारणमोहस्य निवर्तकमुक्तरूपं ज्ञानमिति तथेत्यर्थः, यथान्यः कश्चिच्चौर्येण गच्छन्

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ततश्चेत्यत्र तस्य चेति, वसुदेवस्य च, भगवत्प्रचोदित इत्यादेस्तात्पर्यं तु टिप्पण्यामेव प्रकाशितमिति ततोवधेयं, तर्ह्येवेत्यादिशब्दसूचितमर्थं सुबोधिन्यामाहुरनेनेत्यादि, यदा बहिर्गन्तुमियेष तर्ह्यजा या योगमायाजनीत्यादिकथनेन भगवत्प्राकृत्यान्सुहृतीनन्तर्यं लभ्यते, 'नवम्यां योगनिद्राया जन्माष्टम्यां हरेस्तः नवमीसहितोपोष्या रोहिणी बुधसंयुते'तिभविष्योत्तरवाक्यान्नवम्यां सा जातेति ज्ञायते'य सर्वगुणोपेत' इत्यत्र 'यखैवाजनजन्मक्षेम'मिति निशीथारम्भे रोहिण्यारम्भकथनाद्, रोहिणी तु

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

ततश्चेत्यस्याभासे भगवत्प्रचोदितपदस्यार्थमाहुर्बोधयित्चेति, 'मां नय कन्यामानये'त्यादिप्रकारं, मनसेतिशेषः, गतवानित्याहेति, भगवत्प्रचोदितत्वकथनाद् भगवत् एव मुख्यत्वात् स्वातन्त्र्यमितिभावः, तथा च भगवान् स्वयं गोकुले गतवानित्यनेन 'नन्दव्रजं शौरिरुपेत्ये'त्यन्तस्यार्थं उक्त इति हेतोः शुक आह, वसुदेवस्य बहिर्गमनं मायाजननं चेतिशेषः, अनेनैतद्वाक्यार्थं उक्तः, व्याख्याने नन्दगृहीयप्रादुर्भावोत्तरक्षण एव मायाजननमन्यथा नन्दगृहेपि भगवद्दर्शनं स्यादतस्ततइतिपदस्य व्यवधानतात्पर्यकत्वशङ्कां व्यावर्तयितुमाहुः प्राकृतभावानन्तरमिति, तत्सामयिकप्रादुर्भावे गमकं जातं परमबुध्यते'ति सामान्यतो ज्ञानं भगवत्प्रादुर्भावाद् द्वितीये मायाजननक्षणे जातमेव विशेषतस्तु भगवत्प्रादुर्भावात् तृतीये मायाजननोत्तरक्षणे दर्शनं भवेत् तदैव मायाकार्यं जातमतो व्रजे न दर्शनं मथुरायां तु सुहृत्पर्यन्तं दर्शनस्य जातत्वात् तत्प्रभावेणैव मायाकार्यंभाव इतिभावः, आज्ञापनानन्तरं चेति, 'युवां वा'मितिश्लोके पुत्रत्वेन ब्रह्मत्वेन चिन्तनं कर्तव्यं तेनाग्निमलीलारसात्सुभव इतिकथनानन्तरमित्यर्थः, तथा च प्राकृतभावैतदाज्ञापनयोर्भगवद्गृहणे हेतुत्वसूचनाय तत इत्यनेन तदानन्तर्यमुक्तं न तु किञ्चिद् व्यवधानं सूचयितुमितिभावः, भगवत्प्रचोदितस्यार्थस्त्वाभास उक्त एव, समुपसर्गस्यार्थमाहुस्तममिति, भगवद्वाक्य इति, एवंचिन्तनेनैव लीलारसप्राप्तिभविष्यतीतिवाक्य इत्यर्थः, प्राकृतेवेति,

सूतिकाग्रहादिति, प्रसन्नधर्मास्तत्रापि गृह आविर्भूताः, देवक्या अपि सूतिकात्वं जातं, साधारणमोहस्य निवर्तकं साधारणं ज्ञानमिति गमनस्वाच्छन्दं कपाटोद्घाटनं च, आत्मन इव देहस्यापि विस्मरणं यथा भवति तदर्थं तस्मिन्नेव समये योगमाया जाता, भगवत्समानकाले चेज्जाता भवेत् तदा देवकीवसुदेवयोरपि प्रस्वापः स्यात्, अनेन सुहृतीनन्तरं सा

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

पदभ्यां शनैश्च गच्छति स्वचातुर्येण तथैव वसुदेवोपीति ज्ञाने साधारणत्वं, अन्यथा गोपाला भाण्डीर-मिवायमपि गोकुलं प्रापितः स्यात्, यद्वा भगवद्विषयकज्ञानतारतम्येन मोहापगमतारतम्यमिति भगवति लोकसाधारणं ज्ञानमधुनास्यास्तीति तादृङ् मोहोप्यपगत इति तथेत्यर्थः, तावान् बाह्योपि बन्धो निवर्तत इत्याहुः कपाटोद्घाटनं चेति, तदा देवकीत्यादि, दर्शनेन हि मोहाभावः, समानकालत्वे जन्मनो दर्शनलक्षणो मोह एव भवेदित्यर्थः ॥ ४७ ॥

॥ टिप्पण्यां समासस्तृतीयोऽध्यायः ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

अत्रेवार्थे चशब्दः, आत्मन एवेति, गोकुलस्थानां यथा स्वात्मनो विस्मरणं तथा पुत्रदेहस्यापि विस्मरणं पुत्रः पुत्री वेतिसंस्कारोद्बोधो न भवेदित्यर्थः, अनेनेति, पित्रोः प्रस्वापाभावकथनेनेत्यर्थः, तथापि सुहृत्नियम उपपत्त्यन्तरमाहुर्नवम्यां चेति, पुराणान्तरसम्भवेदमुक्तं, पित्रोः प्रस्वापाभावेन भगवद्दर्शने मायाजननाभावस्य हेतुत्वोक्त्या गोकुले भगवद्दर्शने तत्समकालमायाजननं हेतुरिति सूच्यतेतो व्रजे नवम्यां प्रादुर्भावो भगवत्प्रादुर्भावानन्तरं मायाजनने तु प्राथमिकभगवद्दर्शनप्रभावेणैवाग्नेपि दर्शनं भवेन् मथुराया-मिव, समकालं जन्ने भगवद्दर्शनमेव न सम्भवेतातो न भगवद्दर्शनप्रभाव इति टिप्पण्यां स्फुटं, ननु

(४) श्रीमद्दक्षितलालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

ततश्च शौरिर्भगवत्प्रचोदित इत्यस्य विवरणे सुहृतीनन्तरं च सा जातेत्यादि, अनेन वसुदेवबहिर्गमनेच्छासमानकालिकयोगमायाजन्मकथनेन, सुहृतीनन्तरमिति, वसुदेवगृहीयप्रादुर्भावकालान् सुहृतीनन्तरमित्यर्थः, अत्रेदं तत्त्वं, 'अथ सर्वगुणोपेत' इतिसन्दर्भे निरूपितस्याधिदैविककालात्मकपञ्चत्वारिंशत्षट्त्वारिंशद्घटिकाद्वयरूपनिशीथस्यारम्भे मथुरायां पुरुषोत्तमजन्माभूत्, निशीथावसानसमये नन्दगृहे पुरुषोत्तमजन्म, एवं मथुरायां श्रीगोकुलेपि पुरुषोत्तमजन्मन एक एव निशीथकालोधिकरणं, तावत्येवाष्टमी तिथिः, तदनन्तरं नवमी प्रवृत्ता, तस्यां गोकुले मायाया जन्म भविष्ये 'नवम्यां योगनिद्राया जन्माष्टम्यां हरेस्ततः नवमीसहितोपोष्या रोहिणी बुधसंयुते'त्यनेन चिष्णुपुराणे पञ्चमेशे प्रथमाध्याये 'प्रावृट्काले च नभसि कृष्णाष्टम्यां महानिशि उत्पत्स्यामि नवम्यां च प्रसृतिं त्वमवाप्स्यसि'त्यनेनैव नवम्यां मायाजन्मकथनात्, अत एव 'नवम्यां सा जाते'ति सुबोधिन्यामुक्तं, तथा सति वसुदेवगृहीयप्रादुर्भावकालान्मायाजन्मनो सुहृतीनन्तरत्वमुपपन्नं, वसुदेवगृहे प्रादुर्भावानन्तरं पित्रोः स्तुतिर्भगवद्वाक्यानि प्राकृतानुकरणे स्वीकृतिर्वसुदेवकर्तृकमुत्तमपात्र उत्तमवस्त्रास्तरणयुक्ते भगवत्स्थापनं चेत्येतावत्कृतौ तावान् कालो व्यतीयायेति युक्ते मथुराप्राकट्यकालान् मायाजन्मनो सुहृतीनन्तरत्वं पुरुषोत्तमप्राकट्यं वसुदेवगृहे नन्दगृहेष्टम्यां निशीथकाल एवेति न तिथि-सुहृत्भेदः किन्तु क्षणभेदमात्रं, अत एव जन्माष्टमीनिर्णयग्रन्थसमाप्ता'विति श्रीगोकुलाधीशप्रादु-

जातेति ज्ञायते, नवम्यां च सा जाता, रोहिणी तु तुल्या, अतो रोहिण्याः कृत्तिकावेधो न दोषाय, सप्तमीवेधस्तु दोषायैव, पुत्रोत्सवादिकं शुद्धनवम्यामेव जातमिति शुद्धाष्ट-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

भगवन्मायाजन्मनोस्तुल्या, अतो निशीथे रोहिण्यारम्भकथनाद् रोहिण्याः कृत्तिकावेधो न दोषाय, तेन रामानुजमतीयेर्यत् कृत्तिकाविद्धा रोहिणी नाद्रियते तदसङ्गतमुक्तवाक्यविरुद्धत्वात्, सप्तमी-वेधस्तु दोषायैवोक्तमविध्योत्तरवाक्यविरुद्धत्वात् 'सकृदक्षापि न कर्तव्या सप्तमीसंयुताष्टमी अविद्धायां सकृदक्षायाम् जातो देवकिनन्दन' इति ब्रह्मवैवर्तवाक्यविरुद्धत्वाच्च, 'अष्टमी सप्तमीविद्धा हन्ति पुण्यं पुराकृतं ब्रह्महत्याफलं दद्याद्दरिद्रैमुल्यकारणा'दिति गौतमीयतन्त्रवाक्ये दोषोक्तेश्च, पुत्रोत्सवादिकं च शुद्धनवम्यामेव जातमिति शुद्धाष्टम्यभाव उत्सवाधिकरणकालत्वमादाय 'स्वकालादुत्तरः कालो

(३) श्रीमद्गोस्वामिचल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

यथा नन्दगृहीयप्रादुर्भावक्षण एव मथुरायां तद्दर्शनं तथा तस्मिन्नेव क्षणे ब्रजेपि दर्शनं भवेन्मायाया-स्तुत्तरक्षणे जातत्वादिति चेत्, अत्रैवं ज्ञेयं, दर्शने हि प्रादुर्भावो हेतुः, तथा च प्रादुर्भावस्य हेतुत्वार्थं दर्शनात् पूर्ववर्तित्वं वाच्यमतः प्रादुर्भावोत्तरक्षणे 'जातं परमबुध्यते'तिसामान्यज्ञाने जाते तदुत्तरक्षणे भगवत्प्रादुर्भावात् तृतीये मायाजननाद् द्वितीये विशेषदर्शनं ब्रजे भवेत् तावता स्तोत्रक्षणे मायाकार्यं जातमिति न दर्शनं, सामान्यतस्तु 'जातं परमबुध्यते'तिसामान्यज्ञाने जाते तदुत्तरक्षणे जातमेव, मथुरायां दर्शने पूर्वप्रादुर्भाव एव हेतुः, तस्यैव रूपस्यैतदन्तर्भूतत्वेनाधुनापि दर्शनात्, अतो मथुरायां नन्दगृहीयप्रादुर्भावक्षण एव दर्शनमिति, सप्तमीवेधस्त्विति, नवमीसाहित्ये सप्तमीवेधस्यासम्भावितत्वेन, सप्तमीविद्धायां जन्मतिथित्वाभावादिति भावः, दोषायेति, विद्धोपवासे जन्मतिथौ पारणप्रासेदोषः स्यादित्यर्थः, तिथिक्षये निर्णयमाहुः पुत्रोत्सवादिकमिति, नवमीसहिताष्टमी जन्मतिथिः, तथा

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

भावादिनप्रतमस्मामिर्निर्णय्येत'दिति निरूपितं, अन्यथा नन्दगृहीयप्रादुर्भावस्य नवम्यधिकरणत्वे जन्माष्टम्यां 'गोकुलाधीशप्रादुर्भावादिन'त्वमेव न स्यात्, तथा सति 'श्रीगोकुलाधीशप्रादुर्भावादिन'त्वं न वदेयुः, किञ्च प्रादुर्भावसमये 'थ सर्वगुणोपेत' इत्यादिकथिता गुणा अपेक्षितास्ते तु तस्मिन्नेव निशीथे वाच्यास्तत्रैवोक्तत्वात्, नवम्यां तु नोक्ता इति गोकुलीयप्राकृत्यसमये तद्गुणानामप्रसक्तिः स्यादत् उभयत्राप्यष्टम्यां निशीथ आविर्भाव इतिसिद्धान्तः, नन्वेवं 'पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जात' इति सहोक्तिर्विध्यते इति चेन् न, स्वल्पव्यवधाने 'सहोक्तै'रविरुद्धत्वात्, युग्मप्रसवे हि सर्वत्रस्वल्पकालभेदेनोत्पत्तौ 'सहैवोत्पन्नावेता'विति प्रयुज्यते विद्वांसः, एवमिहापीति नास्वा-रस्यं किमपि, 'नन्दगृहीयपुरुषोत्तमप्राकृत्यकालमायाजन्मकालयोः स्वल्पमेव व्यवधान'मित्युक्तं प्राक्, रोहिणी तु तुल्येति, वसुदेवगृहे नन्दगृहे भगवत्प्राकृत्यं तत्रयुक्तो नन्दगृह उत्सवश्च रोहिण्यामेवेति प्राकृत्योत्सवयोरुभयोरप्येकनक्षत्राधिकरणत्वमिति जन्मनस्तत्प्रयुक्तस्योत्सवस्य च रोहिणी तुल्येत्यर्थः, नैवमष्टमीतिथिः, किन्तु जन्ममात्रस्याधिकरणमिति तुशब्देनाष्टमी व्यावर्त्यते, अतो रोहिण्याः कृत्तिकावेधो न दोषायेति, रोहिण्यारम्भे भगवज्जन्मो जातत्वेन तत्रयुक्तोत्सवयोर्विद्यमाना रोहिण्युभयोस्तुल्येति कृत्तिकाया विद्वैव जन्मनक्षत्रमतः कृत्तिकाविद्धोरोहिण्यां व्रतादिकृतिर्न दोषायेत्यर्थः,

नवम्यप्युपोष्या, अन्तःस्थिते भगवति मायोद्गमो न भवतीति यदैव यहिर्भन्तुमियेष तर्ह्येव

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

कृत्तिकाविद्धोरोहिणीनक्षत्रस्य जन्माधिकरणत्वादुत्सवाधिकरणत्वाच्च, इदमत्र तत्त्वं, निशीथकाले रोहिणीनक्षत्रारम्भे भगवज्जन्म 'यह्येनाजनजन्मक्ष'मितिवाक्यात्, 'नक्षत्रारम्भे जन्मे'ति विवृतत्वाच्च, अतो रोहिणी नवम्यां सर्वस्मिन्नहनीति जन्मोत्सवौ तदधिकरणावेव, सप्तमीवेधस्त्विति, व्रतकरणे दोषावह इत्यर्थः, नवमीयुताष्टम्यां कृष्णाविर्भावस्तत्र सप्तमीवेधोसम्भवपराहतः, अत एवोक्त- 'मविद्धायां सकृदक्षायाम् जातो देवकिनन्दन' इति, अतः सप्तमीवेधो व्रतादौ त्याज्य एव, ननु नवमी-सहिताष्टम्याः प्राकृत्यकालत्वेन सप्तमीविद्धां पूर्वोष्टमीं त्यक्त्वा नवमीयुताष्टम्यां व्रतादि कार्यमिति तु युक्तं विद्धाक्षये तु विद्वैव ग्राह्या न तु केवला नवमी जन्मतिथित्वाभावादित्याशङ्क्याहुः पुत्रोत्-सवादिकं शुद्धनवम्यामेव जातमिति शुद्धाष्टम्यभावे केवला नवम्युपोष्येति, व्रतकरणे हि भगवदावि-र्भावस्तत्रयुक्त उत्सवश्च निमित्तमिति भक्तिमार्गमर्यादा भ्रमाणसिद्धा, अत एवोक्तं निबन्धे 'भुक्त्वा चोत्सवो निषिद्धो भगवदावेशाभावा'दिति, तत्रोत्सवस्य प्राकृत्यप्रयुक्तत्वेन प्राकृत्यापेक्षया न्यूनवलयतया प्राकृत्यकाललाभे तत्रैव व्रताद्यनुष्ठेयं, तदलाभे तूत्सवकाले व्रतादि कार्यमितिनिष्कर्षः, अन्यत्रावतार प्राकृत्यकाल उत्सवकालश्चैव श्रीकृष्णावतारे त्वष्टमी जन्मकालो नवम्युत्सवकाल इति कालभेदः, वसुदेवकर्तृकमायानयनानन्तरं नन्दादालये पुत्रज्ञाने नवम्युत्सवकरणत्वात्, उत्सवस्य जन्मप्रयुक्तत्वेन जन्मापेक्षया गौणतया जन्मनो मुख्यतया जन्मकाललाभे तत्रैव व्रतं, तदलाभ उत्सवकालरूप-केवलनवम्यामुपोषणं युक्तमिति तात्पर्यं, विद्धाक्षयेपि विद्धोपवासो न कार्यो वेधस्य सर्वथा निषिद्धत्वात्, उक्तप्रकारेण केवलनवम्यामप्युपवासादेशुक्तत्वाच्च, अत एव 'जन्माष्टमीं पूर्वविद्धां सकृदक्षाम् सकलामपि विहाय नवमीं शुद्धामुपोष्य व्रतमाचरेदि'त्यार्षवाक्यं चैष्णवग्रन्थेषूपलभ्यते, ननु पूर्वविद्धाष्टमी-क्षये केवला नवम्युपोष्येत्युक्तं, तज्जन्माष्टमीनिर्णयग्रन्थेन विरुध्यते, तथा हि 'केचित् तु 'जन्माष्टमीपूर्व-विद्धां सकृदक्षाम् सकलामपि विहाय नवमीं शुद्धामुपोष्य व्रतमाचरे'दिति न्यासवचनात् पूर्वविद्धायाः क्षये शुद्धैव नवम्युपोष्या वचनबलादेकादश्यां दशमीवेधे शुद्धादशीवदिति वदन्ती'तिमतान्तरमुपन्यस्य 'तत्र यद्येत्द् वचनं समूलकं तदा तथैव नो चेत् पूर्वोत्तरीतिरेवानुसर्तव्ये'ति प्रमुचरणैर्जन्माष्टमीनिर्णयग्रन्थे निरूपितं, एवं सति वचनस्य समूलत्वे सन्देहप्रदर्शनेन तत्रयुक्तव्रतेपि सन्देह एव प्रतिपादितो न तु निर्णय इति चेन्न, अनवबोधात्, तथा हि प्रमुचरणैर्हि तत्र 'यद्येत्द् वचनं समूलकं तदा तथैव नो चेत् पूर्वोत्तरीति-रेवानुसर्तव्ये'तिनिर्णयकफक्किक्ता, तस्या अयमर्थः, यदि 'जन्माष्टमीं पूर्वविद्धा'मिति वचनं समूलकं तदा तथैव तद्बचनबलादेव केवला नवम्युपोष्या नो चेद् वचनस्य समूलत्वाभावे पूर्वोत्तरीति-रेकादश्यां दशमीवेधे शुद्धादशीव'दितिरीतिरेवानुसर्तव्या, केवला नवम्युपोष्येत्यर्थः, तैर्हि वचनमुपन्यस्तं 'शुद्धादशीव'दितिरीतिरप्युक्ता, तत्र वचनस्य सन्दिग्धत्वेपि रीतेरसन्दिग्धत्वात् तद्रीत्या विद्धाक्षये शुद्धा नवम्येवोपोष्या, 'साधूनां समयश्चापि प्रमाणं वेदवद् भवेदि'तिस्कान्दात्, अतो वचनस्य मूललाभे वचनं रीतिं चाश्रित्य केवला नवम्युपोष्या, वचनस्य मूललाभे तु रीतिमेवाश्रित्य केवला नवम्युपोष्येति-फक्किकार्थः सिद्धः, एवं सति पूर्वविद्धाक्षये केवला नवम्येवोपोष्या न तु पूर्वविद्धेतिनिर्णयः सम्पन्नो न तु संशयो न वा विरुद्धनिर्णय इति निरवधः पन्था आर्याणां, ननु सिद्धान्ते जन्माष्टम्यां नन्दादालये प्राकृत्यं स्वीकृतं तत्र युक्तं 'व्यवहारविषयत्वं प्राकृत्य'मिति लक्षणाप्रसङ्गात्, अष्टम्यां निशीथसमये गोकुले

जातेत्युक्तं, सा हि योगार्थमेव माया, भगवतः कार्योपायार्थमेव लोकान् व्यापोहयतीति,

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

सर्वेषामेव भगवज्ज्ञानाभावात्, किञ्च 'जातं परमबुध्यत न तल्लिङ्गं परिश्रान्ते'तिवाक्यान् मायाया अपि सामान्यज्ञानं मातुरभूत् न तु विशिष्टं, तत्र पुरुषोत्तमज्ञानस्य कावकाशः ? अतो व्यवहारविषयत्वरूपः प्रादुर्भावो दुरुपपाद इति चेत्, सत्यं भगवत्प्रादुर्भावस्यावताररूपत्वव्यवहारविषयतारूपत्वाभ्यां द्वेषाङ्गीकारान्निशीथसमय आविर्भावस्त्ववताररूपो ज्ञेयः, 'अवतारो नाम व्यापिवैकुण्ठाद् भगवतः प्रपञ्चे समागमन'मिति सुबोधिनीसिद्धलक्षणैः प्रपञ्चे समागमनमवतारः, स द्विभुजस्य पुरुषोत्तमस्याष्टम्यां निशीथसमये श्रीगोकुले जातः, द्वितीयो व्यवहारविषयत्वरूपः प्रादुर्भावस्तु नवम्यां नन्दगृहे जातः, देवकीवसुदेवकृतप्राकृतभावाङ्गीकारप्रार्थनानन्तरं नन्दालयेवतीर्णस्य द्विभुजस्य देवकीवसुदेवाभ्यां मथुरायां दर्शनं लेभे, तदुक्तं टिप्पण्यां 'नन्दगृहे प्रादुर्भूतस्यैव सर्वतःपाणिपादान्तत्वेन तदा कार्यमस्तीति वसुदेवगृहे प्रादुर्भाव इति ज्ञायते स एव 'बभूव प्राकृतः शिशु'रित्यनेनोक्त' इति, तथा च सिद्धमेतत्, अवताररूपं व्यवहारविषयत्वरूपं चेति प्राकृत्यं द्वेषा, तत्र द्विभुजपुरुषोत्तमस्यावताररूपं प्राकृत्य-मष्टम्यां निशीथसमये श्रीगोकुले, व्यवहारविषयत्वरूपं प्राकृत्यं तु प्राकृतभावाङ्गीकारप्रार्थनानन्तरं देवकीवसुदेवयोरे समभूत्, श्रीगोकुले व्यवहारविषयत्वरूपं द्विभुजस्य प्राकृत्यं नवम्यामासीत् तत्रयुक्त उत्सवश्चेति न कापि दोषलेशः, इदमत्र तत्त्वं, अवताररूपं प्राकृत्यं तु नियतदेशकालसङ्ख्यं व्यवहारविषयत्वरूपं तु यत्रैव भक्तेः कस्तद्वक्तव्यं तत्रैव मायाजवनिकादूरीकरणेन भवतीत्यनियतदेश-कालसङ्ख्यं, यथा रासे बह्वीनामर्थं बहुधा, अस्मिन् प्राकृत्ये नोत्पत्तिप्रभः, अवताररूपे प्राकृत्ये तु माययोत्पत्तिप्रभः कार्यतेज्ञानामिति विशेषो ज्ञेयः, ननु पुरुषोत्तमाविर्भावो मथुरायां श्रीगोकुले च स्वीकृतस्तत्र नन्दालये पुरुषोत्तमप्राकृत्यं न सम्भवति मानाभावान्मथुराधिकरणाविर्भावेन चरितार्थत्वा-च्चेति चेन्न, 'नाथं सुखापो भगवान् देहिनां गोपिकासुत' इत्यादिश्रीशुकोक्तीनां मानत्वात्, गौतमीयतन्त्रादिषु 'वल्लरीनन्दनं वन्द'इत्यादिवाक्यैर्मन्त्रेष्वपि यशोदानन्दनत्वव्यवहाराच्च, न चेदं लोक-प्रसिद्धिमात्रमूलकं भ्रान्तिप्रतिपन्नमनूदितमिति वक्तव्यं, भ्रान्तिप्रतिपन्नस्यासतो मन्त्रादौ व्यवहारे दोषा-धिक्यस्मरणात्, 'योन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते किं तेन न कृतं पापं चौरैणात्मापहारिणे'ति-वाक्यात्, अन्यथा भ्रान्तिप्रतिपन्नं मनुष्यत्वादिकमपि कुत्रचिदनुदितं स्यात्, प्रत्युत 'मायामनुष्यस्य वदस्व विद्व'न्नित्यादिवाक्यैर्मनुष्यत्वादि भ्रान्तिप्रतिपन्नमपोह्यतेतो 'नन्दस्त्वामज उत्पन्न'इत्यादि-वाक्यबलान्नन्दालये पृथक् प्राकृत्यमङ्गीकार्यं, न च 'न खलु गोपिकानन्दनो भवानित्यादिभिर्ब्रह्मोदा-नन्दनत्वं निषिद्धमिति वाच्यं, प्राकृतीत्या प्राप्तस्यैव 'गोपिकानन्दन'त्वस्य निषेधात्, 'देवकीजन्मवाद' इत्यादिवाक्यैर्देवकीनन्दनत्वनिषेधवदत्रापि स्वीकारात्, अन्ययोक्तवाक्येन देवकीनन्दनत्वमपि वाच्येत्, अपि च ब्रह्मादिप्रार्थनया भूम्युद्धारार्थं वसुदेवगृहे चतुर्भुजस्वरूपेण पुरुषोत्तमोवतीर्णः, एवमक्षरात्मकव्यापि-वैकुण्ठस्थाभिः श्रुतिभिश्चिरं स्तुत्या प्रसाध प्रार्थितो नित्यलीलास्थभक्तवृन्दविरचितरासमण्डलमण्डनो भग-वान् पुरुषोत्तमो द्विभुजरूपेण नन्दालयेवततार, अतो यादृशं द्विभुजं नित्यलीलामध्यपाति गोपनितम्बिनी-वृन्दवेष्टितं रासस्थं दृष्ट्वा समुत्पन्नरिरंसाभिः श्रुतिभिः प्रार्थनायां क्रियमाणयां 'पृथिव्यां भारते क्षेत्रे माथुरे मम मण्डले वृन्दवान् भविष्यामि प्रेथान् वो रासमण्डल'इतिवरं दत्तवान्, तादृशं 'द्विभुज'रूपेणावतरणमोक्षि-

मायायाः स्वतन्त्रज्ञानपक्षं व्यावर्तयितुं नन्दजायया जनितेत्युक्तं, न तु भगवानिव सा स्वत आविर्भूतेति ॥ ४७ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्याः प्रकाशः ।

गौणः सर्वस्य कर्मण' इति गौणकालत्वं चादाय नवभ्युपोग्या न तु तादृशस्यलेष्वरात्रवेधादिकमादरणीय-मित्यर्थः, इदं यथा तथोत्सवनिर्णयान्तर्गतजन्माष्टमीनिर्णयविवरणे सम्यक् प्रपञ्चितमिति ततोवधेयं, ननु गृहाद् चहिर्गमनावसरे मायाजन्म कुत उक्तमित्याकाङ्क्षायामाहुरन्तरित्यादि, तत्र हेतुमाहुः सा हीत्यादि, कार्योपायार्थमिति, कार्यसाधनार्थम् ॥ ४७ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभस्मिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

चाष्टमी मुख्या नवमी तदङ्गं, एवं सति मुख्यालाभे तदङ्गे व्रतं कर्तव्यं न स्वजन्मतिथौ सप्तमी-विद्वायामितिभावः, उक्तरीत्या नन्दगृहे प्रादुर्भावस्य नवम्यां निर्धारितत्वात्, पुत्रोत्सवावादिभूतौ यस्य, सर्वसम्पत्सृष्टिपूर्वकारमाक्रोडत्वस्येति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः, जातं प्रादुर्भूतमित्यर्थः, स्वरूपवह्नी-लाया अपि नित्यसिद्धाया एवाविर्भाव इति पुत्रोत्सवयोः समत्वं सूचयितुं ब्रह्मः, अन्तःस्थित इति, यावद् भगवानन्तस्तिष्ठति न तावन्मायाया उद्गमः, कार्यं पौराणुशायनादिकं न भवति प्रयोजनाभावा-दित्यर्थः, इदं विवृण्वन्ति सा हीति, कार्योपायार्थमिति, कार्यं गमन उपायः प्रतिपन्धाभावस्तदर्थे लोकान् पौरादीन् व्यामोहयति ज्ञाययतीत्यर्थः ॥ ४७ ॥

(४) श्रीमद्दीक्षितलालुभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

तमिति नन्दालये पृथगेव द्विभुजावतारः, पुरुषोत्तमस्य चतुर्भुजत्वद्विभुजत्वयोः प्रमाणसिद्धत्वात्, 'परि-पूर्णतमः कृष्णो वैकुण्ठे गोकुले स्वयं चतुर्भुजश्च वैकुण्ठे गोकुले द्विभुजः स्वय'मिति ब्रह्मवैवर्तात्, न चोपसंहर विश्वात्म'न्नितिदेवकीप्रार्थनानन्तरं चतुर्भुजस्वरूपमेव भुजद्वयोपसंहारेण तथा प्रदर्शितवानिति वाच्यं, नन्दगृहे प्रादुर्भूतस्य द्विभुजस्यैव मथुरायां प्राकृतभावाङ्गीकारात् प्रार्थनानन्तरं दर्शनमिति सिद्धान्तात्, अन्यथा चतुर्भुजस्य द्विभुजप्रदर्शनं मायिकं स्यात्, तथा सति तादृशद्विभुजरूपेण कृता लीला मायिक-रूपपर्यवसिताः स्युः, तत् तु न सम्भवति, अनेकप्रमाणविरुद्धत्वात्, अतो 'गोकुले द्विभुजः स्वय'-मित्यादिप्रमाणसिद्धं मायासम्बन्धरहितं द्विभुजं परमकाष्ठापन्नं पुरुषोत्तमस्वरूपं नन्दगृहाविर्भूतमेव प्राकृतभावस्वीकारप्रार्थनानन्तरं मथुरायां देवकीवसुदेवयोः प्रकटीकृतमित्यङ्गीकर्तव्यं, साहजिक-द्विभुजस्वरूपस्य सिद्धत्वात्, प्रदर्शनार्थं चतुर्भुजस्यैव द्विभुजत्वकरणे तु द्विभुजत्वं कल्पनीयं स्यात्, तादृशकल्पिततद्द्विभुजरूपेणान्यासां लीलानामसम्भवात्, न हि श्रुतिभ्यो वरदानं कल्पितद्विभुजरूपेण कृतं किन्तु साहजिकद्विभुजरूपेण, अतः फलदानमपि साहजिकद्विभुजरूपेणैव भवितुमर्हति, तदर्थं द्विभुजस्य नन्दालयेवतारः पृथगेव स्वीकार्यः, 'नन्दस्त्वामज उत्पन्न'तन्मातरो तिजसुतो घृणया स्तुवन्त्या'-वित्यादि बहुवाक्यस्वारस्याच्च तस्यैव मथुरायां प्राकृतभावप्रार्थनानन्तरं पित्रोदर्शनमिति निर्दुष्ट-मखिलं, 'बभूव प्राकृतः शिशु'रित्यत्र प्राकृतपदार्थस्तु प्रभुचरणैष्टिप्पण्यामुपपादितः, स ततोवधेयः, 'प्राकृतत्वं द्विभुजत्व'मिति केचिदाहुस्तन्नु पूर्वोक्तरीत्या ब्रह्मवैवर्तादिविरुद्धं बृहद्दामनीयसन्दर्भविरुद्धं युक्तिविरुद्धं भक्तिमार्गविरुद्धं चेति नादर्तव्यं सुधीभिः ॥ ४७ ॥

॥ योजनायां तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

तथा हृतप्रत्ययसर्ववृत्तिषु द्वाःस्थेषु पौरैष्वनुशायितेष्वथ ॥

द्वारस्तु सर्वाः पिहिता दुरत्यया बृहत्कपाटायसकीलशृङ्खलैः ॥४८॥

ताः कृष्णवाहे वसुदेव आगते स्वयं व्यवर्धन्त यथा तमो रवेः ॥

ववर्ष पर्जन्य उपांशुगर्जितः शेषोन्वगाद् धारि निवारयन् फणैः ॥ ४९ ॥

तस्याः कार्यमाह तथेति, तथा मायया हृताः प्रत्ययानां सर्ववृत्तयो येषु जाग्रत्स्वापयोः प्रत्ययानां ज्ञानानां वृत्तयः संशयादय उत्पद्यन्ते, मायामोहितास्तु मूर्च्छिता एव जाताः, जगति तस्या-
मुत्पन्नायां तत्प्रभावः, यशोदाद्यस्तु मुग्धा एव गोकुलवासिनश्च, ततः क्रमेण मथुरायां द्वास्थास्ततः
पौराः, न केवलं पूर्ववद् बुद्धिरेव गृहीता किन्तु निद्रयातिरिक्तबुद्धिरपि सम्पादिता,
यथा भूयान् कालो लोकान्तरं गतानामिव मुग्धतया गच्छति तथानुशायितेषु मुषुप्तिं प्रापितेषु
सत्सु, इयं हि मायैतावत्कार्यमेव कृतवती, अन्यद त्वन्यथा जातमिति वदन् प्रक्रमान्तरमाह तथेति, पूर्वं
तेरेव द्वारपालकैः सर्वा एव द्वारो बृहत्कपाटायसकीलशृङ्खलैः पिहिताः स्वभावतोपि दुरत्यया

गजा व्याघ्राः कच्चिद् सिंहा विषमाश्चैव भूमयः । दिवसेपि गतौ नित्यं सर्वथा भयहेतवः ॥ १ ॥
येषु द्वारेषु, गमनमात्रेपि साधारणानां बन्धो भवति, तत्रापि पिहिताः, बृहन्ति कपाटानि
यत्र, आयसाः कीलाः शृङ्खलाश्च यासु, कीलसहिता वा शृङ्खला यासु, कुञ्चिकयैवोद्गाद्यितुं
शक्याः, कुञ्चिकापि विषमा, एतादृशा अपि कृष्णवाहे वसुदेवे समागते स्वयमेव व्यवर्धन्त
विशीर्णा जाताः, स्वयमेवोद्गाद्यितकपाटा जाताः, भगवतः सर्वमोक्षदात्वात् कपाटानामप्यचेतनाना-
मतितामसैर्बद्धानां मुक्तिः प्रदर्शिता, अनेनान्येषां मुक्तिर्व्याख्याता, यदि शुद्धसत्त्वं भगवद्वाहकं चेद्
भवति, एतत्प्रदर्शनार्थमेव कृष्णवाहे वसुदेव इत्युक्तं, अयमेवोपाय इति ज्ञापयितुं दृष्टान्तमाह
यथा तमो रवेरिति, उपायसहस्रेणापि सर्वं तमो न गच्छति, उदिते तु सूर्ये स्वत एव गच्छति,
तथा शुद्धसत्त्वे भगवत्सहिते सत्येव सर्वाविद्यानाशः, सर्वासाध्यानां स्वत एव सिद्धिर्नान्यथेति
निरूपितं, अन्तर्द्वारेषु निर्गतेषु मायायाः प्रवेश उभयोः साम्मुख्ये यदासीत् तदाह ववर्षेति, वृष्टिरपि
सर्वेषामनुत्थाने हेतुः, उपांशुगर्जितं चानुत्थाने शब्दान्तरप्रतिबन्धे च, अधिकगर्जने तेनैव

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ववर्षेत्यस्याभास उभयोः साम्मुख्येति, मायाभगवतोः साम्मुख्ये ॥ ४९ ॥

(३) श्रीमद्भोक्तामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तथा हृतैत्यत्रैतावत्कार्यमेवेति, प्रथमवृत्तिहरणमनुशायनं च कृतवतीत्यर्थः, तथेत्यस्यानु-
शायितेष्वित्यनेनाप्यन्वयः, अन्यास्त्विति, द्वारपिधानादिकं कंसाज्ञया पूर्वमेव जातं स्थितं तद्दुष्टघातनं तु
भगवत्प्रभावादेव जातमित्यर्थः, शृङ्खलाश्च यास्त्विति पिहिता इत्यस्यार्थकथनं न तु बहुव्रीहिः ॥४८॥

(५) भगवद्दीयनिर्मेयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

तथा हृतप्रत्ययेत्यत्र

गजा व्याघ्राः कच्चिद् सिंहा विषमाश्चैव भूमयः । दिवसेपि गतौ नित्यं सर्वथा भयहेतवः ॥ १ ॥

द्वारस्तु सर्वाः पिहिता दुरत्यया इत्यत्र दुरत्यया इतिपदव्याख्यानामिदं स्पष्टमेव ॥४८॥

॥ इति श्रीतृतीयाध्यायकारिकार्थः समाप्तः ॥

मघोनि वर्षत्यसकृद् यमानुजा गम्भीरतयौघजवोर्मिफेनिला ॥

भयानकावर्तशताकुला नदी मार्गं ददौ सिन्धुरिव श्रियः पतेः ॥ ५० ॥

नन्दब्रजं शौरिरूपेत्य तत्र तान् गोपान् प्रसुसानुपलभ्य निद्रया ॥

शिशुं यशोदाशयने निधाय तत्सुतामुपादाय पुनर्गृहानगात् ॥ ५१ ॥

प्रबोधः, एतावन्मायाकार्यं साधारण्येन प्रवृत्तं वसुदेवस्यापि खेदहेतुर्भवति, अतस्तन्निवारणार्थं
शेषोन्वगात्, पातालात् समागत्य फणैः पर्जन्यवारि निवारयन्नन्वगात्, पश्चाद्भागेन गतवान्,
भगवत्सम्बन्धात् तत्कृतं तु भयं न भवति, अन्तरिक्षे निवारयन् गच्छतीत्येके, फणैरितिपदा-
दन्वगादिति च पश्चादेव उत्रधारीव गच्छतीति ज्ञायते ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

यथा यथा गोकुलनिकटे गमनं तथा तथा मायासान्निध्याद् गमने क्लेशाधिक्यं भगवत्-
सान्निध्याच्च तदभाव इति ज्ञापयितुं यमुनोत्तरेण प्रकारमाह मघोनि वर्षतीति, भगवज्जन्मसमये सर्वतो
निवृत्ता अपि मेघा मायाजन्मनि सर्वे समागताः, इन्द्रोपि मायामोहितो मेघपेरको जातः, केवलाश्वेद्
भगवति गच्छति निवृत्ता अपि भवेद्युः, अल्पानां मोहितानामल्पधैर्यवत्त्वेन महति विरोधासम्भवात्,
अत आह मघोनीन्द्रेसकृद् वर्षति सति, स्वभावतोपि यमुना क्रूरत्याह यमानुजेति, अत एव
गम्भीरतयौघजवोर्मिफेनिला, गम्भीरो भयानकोमाधो यस्तोयौघस्तस्य ज्वेन वायुवशाच्च य
ऊर्मयस्तत्सहिता फेनिला च, त्रिविधोपि दोषस्तस्या निरूपितः, अतिवेगो राजसः, फेनादि-
स्तामसः, एवं कालकृतं दोषमुक्त्वा स्वाभाविकं दोषमाह भयानकावर्तशताकुलेति, भयानका
भयजनका ये आवर्ता भ्रमरास्तेषां शतैराकुला, समप्रवाहरहिता व्यग्रा वा, आवर्तास्तामसाः,
वैयर्थ्यं राजसं, एवं स्वाभाविका अपि त्रयो दोषाः, एवं दुष्टापि भयान् मार्गं ददौ, सर्वा नद्यः
समुद्रप्रत्ययः, रामावतारं समुद्रोपि मार्गमप्रयच्छन् शोषितः किं पुनस्तस्याल्पसत्त्वा भार्या ? अतः
स्वरूपादेव प्रच्युता भविष्यामीति सिन्धुरिव मार्गं ददौ, किञ्च यमुनाजलेये लक्ष्मीभिः सह
क्रीडां करिष्यति, अतः सन्तोषादपि ददौ, यथा लक्ष्मीपतेर्जायातुः श्वशुरः समुद्रः कदाचित् स्व-
गृहे नयन् मार्गं प्रयच्छति, अथवा श्रीः सीतैव, तस्या एकस्याः कामुकत्वेन समुद्रशोषं कृतवान्
बहूनां गोपिकानां कामुकः कथं न कुर्यात् ? ५० ॥

एवं मार्गवन्नदीपुत्तीर्थं गोकुले गतस्य कृत्यमाह नन्दब्रजमिति, शौरिरित्यभये नन्दस्य
च मित्रत्वात्, व्रजे च गत्रापि कदाचिच्छब्दो भवत्यतः पुरुषगमनशब्देनापि न तत्रत्यानां
जागरणं, उपेत्य समीपे गत्वा, अनेन शनैर्गमनं सूचितं, तत्र च तान् सर्वदा जागरणयुक्तानपि
तदा प्रसुसानुपलभ्य, केवलमपि शयनं सम्भवतीति निद्रयेत्युक्तं, शिशुं बालकं भगवन्तं,
भगवत्त्वज्ञानेन पुत्रत्वस्य वनतुपशक्यत्वान्नामान्तराणामकृतत्वाद् भगवत्त्वे स्थापनस्यायुक्तत्वाच्छिशु-
मित्युक्तं, शयने शय्यायां, अयुक्तमित्याशङ्क्य शयनपदं दत्तं, यशोदायाः शयने सति
यशोदायाः शयनं यत्रेति निधाय नितरां स्थापयित्वा तत्सुतां मायामुपादाय पुनस्तेनैव मार्गेण
स्वगृहानगात् ॥ ५१ ॥

देवक्याः शयने न्यस्य वसुदेवोथ दारिकाम् ॥

प्रतिमुच्य पदोर्लोहमास्ते पूर्ववदावृतः ॥ ५२ ॥

यशोदा नन्दपत्नी च जातं परमबुध्यत ॥

न तल्लिङ्गं परिश्रान्ता निद्रयापगतस्मृतिः ॥ ५३ ॥

॥ इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे श्रीकृष्णजन्मनामृततीर्थोध्यायः ॥ ३ ॥

ततो देवक्याः शयने तस्या अपि शय्यास्थानं कृत्वा तां स्थापयित्वा, अथेति भिन्नप्रक्रमे, यशोदाशयने तूष्णीं शनैरज्ञापयन्, अत्र तु तदभावः, दारिकां कन्यां, अनादरे दारिका, स्वयमेव पदोः पादयोर्लोहं प्रतिमुच्य पूर्ववदेव यदा भगवज्जन्म न जातं तदा यथा ॥ ५२ ॥

अत्र यशोदायाः शयनं न सम्भवति, प्रसवे लोकेज्ञानासम्भवादित्याशङ्क्याह यशोदेति, यशो ददातीति प्रसवे ज्ञाते भर्तुः सुखं भवतीति, नन्दस्य पत्नीति, तादृशे समयेन्यदापि जागरणं जातकर्माद्यावश्यकत्वात् पत्नी भूत्वापि सावधानापि, जातमेव परमबुध्यत न तु जातस्य लिङ्गं पुत्रः पुत्री वेति, यतः परिश्रान्ता प्रसवार्थं वेदना महती जाता, पश्चाच्छ्रान्ता यदा तदैव प्रसवो जात इति प्रसवेन सह निद्रापि जाता, तथा कृत्वापगता स्मृतिर्यस्याः, मम प्रसवो जात इति पूर्वानुसन्धानं स्मृतिः, अतः पूर्वं वसुदेवकृतं सुस्थम् ॥ ५३ ॥

॥ इति श्रीमद्भागवतसुबोधिन्यां श्रीमद्ब्रह्मभदीक्षितविरचितायां दशमस्कन्धविवरणे तृतीयाध्यायविवरणम् ॥ ३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

यमानुजेत्यत्र कालकृतदोषमध्ये गाम्भीर्यं सात्त्विकं, फेनादिरित्यादिपदेन उर्मय मकरादयो जीवाः, स्वाभाविकदोषनिरूपणे समप्रवाहरादित्यं सात्त्विकं सात्त्विकस्य स्तम्भहेतुत्वात् ॥ ५०-५३ ॥

॥ इति श्रीमद्ब्रह्मभनन्दनचरणैकतानश्रीयदुपतितनुजपीताम्बरविरचिते दशमस्कन्ध-सुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशे तृतीयाध्यायविवरणम् ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

मघोनीत्यत्र गम्भीरतोषौघजवसहिता उर्मयो यत्रेत्यन्तं बहुव्रीह्यन्तं पदं विधाय फेनिलेख-नेन कर्मधारयो ज्ञेयः, अतिवेग इति, तथा च गम्भीरत्वाद् भयानकत्वं सात्त्विको दोषो ज्ञेयः अग्निमविशेषेणपि तथा ॥ ५० ॥

॥ लेखे तृतीयाध्यायः समाप्तः ॥

॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥

बहिरन्तः पुरद्वारः सर्वाः पूर्ववदावृताः ॥

ततो बालध्वनिं श्रुत्वा गृहपालाः समुत्थिताः ॥ १ ॥

मायायाः कार्यमधुना चतुर्थे विनिरूप्यते । अन्यथा भगवत्कार्यं न भवेदनिमित्ततः ॥ १ ॥
ज्ञापने दुःखसुखदे ततोपि ज्ञापने तथा । कंसस्य सहभृत्यस्य धर्मबाधो न चान्यथा ॥ २ ॥
तामसप्रभुके राज्ये कृतो धर्मस्तु तद्गतः । अतः पूर्वस्य नाशो वै कर्तव्यं तामसाश्च ते ॥ ३ ॥
ब्राह्मणा अपि तद्देशे स्वभावात् तामसा मताः । कालस्तथाविधो यस्मात् पश्चाज्जातस्तु सात्त्विकः ॥ ४ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

चतुर्थाध्यायेनिमित्तत इति, भक्तदुःखाभावादित्यर्थः, ज्ञापने इति, मायाकृतरोदनेन स्वज्ञापनं ततो गृहपालकृतबालजन्मज्ञापनं च कंसे, एते उभे अपि तथेत्यर्थः, ततोपीति, एतदुभयज्ञापनानन्तरं 'यत्र क वा जात' इति मायाकृतं भगवज्जन्मज्ञापनं कंसकृतज्ञापनं च मन्त्रिषु, एते उभे अपि दुःखसुखदे इत्यर्थः, न चान्यथेति, मायामोहं विना नेत्यर्थः, ननु धर्मस्थापनहेतोर्भगवदवतारस्य तत्राशहेतुत्वं कथमुच्यते 'जातः

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

चतुर्थाध्याये मायाया इत्यादि ।

मायायाः कार्यमधुना चतुर्थे विनिरूप्यते । अन्यथा भगवत्कार्यं न भवेदनिमित्ततः ॥ १ ॥
ज्ञापने दुःखसुखदे ततोपि ज्ञापने तथा । कंसस्य सहभृत्यस्य धर्मबाधो न चान्यथा ॥ २ ॥
तामसप्रभुके राज्ये कृतो धर्मस्तु तद्गतः । अतः पूर्वस्य नाशो वै कर्तव्यस्तामसाश्च ते ॥ ३ ॥

ब्राह्मणा अपि तद्देशे स्वभावात् तामसा मताः ।

कालस्तथाविधो यस्मात् पश्चाज्जातस्तु सात्त्विकः ॥ ४ ॥

अधुना चतुर्थेऽध्याये मायायाः कार्यं सर्वेषां दुःखदानं धर्मनाशश्च निरूप्यते, अन्यथा मायाकार्याभावेनिमित्तत भक्तदुःखात्मकनिमित्ताभावाद् भगवत्कार्यं देवक्यादीनां बन्धनिवृत्तिः सर्वेषां सुखदानं धर्मरक्षादिकं च न भवेदित्यर्थः ॥ १ ॥ ज्ञापने इति प्रथमाद्विवचनान्तं, मायाकृतेन रोदनेन स्वज्ञापनं(ततो गृहपालकृतबालजन्मज्ञापनं च कंसे), एते उभे अपि ज्ञापने दुःखसुखदे इत्यर्थः, वसुदेवादीनां दुःखदे कंसस्य सुखदे इतिभावः, ततोपीति, एतदुभयज्ञापनानन्तरं 'यत्र क वा जात' इति मायाकृत-भगवज्जन्मज्ञापनं कंसे कंसकृतज्ञापनं च मन्त्रिषु, एते उभे अपि ज्ञापने तथा दुःखसुखदे इत्यर्थः, न चान्यथेति, अन्यथा मायामोहं विना भृत्यसहितस्य कंसस्य धर्मबाधो न स्यादित्यर्थः ॥ २ ॥ ननु धर्मस्थापनहेतोर्भगवदवतारस्य धर्मनाशहेतुत्वं कथमुच्यते इत्याशङ्क्याहुस्तामसप्रभुक इति, तामसाश्च त इति, कंसेन हता पश्वाद्योपि तामसा इत्यर्थः, अतस्तामसप्रभुके राज्ये यज्ञाङ्गानां पश्वादीनां तामसत्वात् तत्र कृतो यज्ञादिधर्मस्तामस एवेति पूर्वस्य धर्मस्य नाशः कर्तव्य एवेत्यर्थः ॥ ३ ॥ अन्येषामपि धर्माङ्गानां तामसत्वादेव नाश इत्याशयेनाहुर्ब्राह्मणा इत्यादि, पश्चादिति, तमःकार्यनिवृत्तेः पश्चाज्जातो धर्मस्तु सात्त्विक इत्यर्थः ॥ ४ ॥

भगवत्कार्यवैपरीत्यं मायाकार्यं इति ज्ञापयितुमुद्घाटितकपाठानां द्वाराणां पुनः पिधानमाह वहिरन्तरिति, पुरो वहिर्द्वाराण्यवान्तरद्वाराणि च सर्वोः पूर्ववदेवावृताः, वैलक्षण्ये रक्षकाणां ज्ञानसम्भवाच्च ज्ञानं भवेदिति पुनर्वन्धनं मायाकार्यमुक्त्वा पूर्वं वसुदेवदेवक्योनिवृत्तस्यापि भयस्य जननार्थं रोदनमपि कृतवती, तेन रोदनेन सर्वेषां जागरणं जातमित्याह तत इति, बालस्योत्पन्नस्य ध्वनिं श्रुत्वा गृहपालाः सूतीगृहरक्षकाः सम्यगुत्थिताः ॥ १ ॥

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

खलु तवान्तकृद् यत्र क वेतिवाक्यश्रवणेनैवा'निर्देशान्निर्देश'श्रुत्यादिमन्त्रणस्य जातत्वादित्यत आहु-
स्तामसप्रभुक् इति, तामसाश्च त इति, तद्धताः पश्चादय इत्यर्थः, एवमपि कण्ठकन्यायेन धर्मप्रतिपक्ष-
दूरीकरणं युक्तमिति भावः, पश्चादिति, तमःकार्यनिवृत्तेः पश्चाज्जातो धर्मस्तथेत्यर्थः ॥ १ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अथ चतुर्थाध्यायं विवरिष्वो जन्मप्रकरणार्थस्य हेतुत्वमरूपान्तरस्वीकरणकापट्याख्यायैचतुष्टय-
घटितत्वात् तत्र स्वीकरणस्यैव मुख्यत्वात् तत्पूर्वाङ्गयोर्हेतुत्वमयोः पूर्वाध्यायद्वय उक्तत्वात् तत्स्वी-
करणोत्तरमत्रोत्तराङ्गभूतं कापट्यं वक्तव्यं, तदत्रावसरसङ्गत्या निरूपयति, यद्वा कापट्यं विना रूपान्तर-
स्वीकरणं न सम्भवतीति प्रकृतघटकोपोद्घातसङ्गत्येदं निरूपयतीत्याशयेनाहुर्मायायाः कार्यमित्यादि,
तत्र कपाटावर्णादिसर्वधर्मनाशान्तं ज्ञेयं, नन्वेतन्निरूपणस्य किं प्रयोजनमत आहुरन्यथेत्यादि, यदि
कापट्यरूपं मायाकार्यं न भवेत् तदानिमित्ततो भगवत्कार्यं न भवेत्, अनिमित्तत इत्यस्यार्थं
टिप्पण्यामाहुरनिमित्तत इत्यादि, तथा च मायाकार्याभावे भक्तदुःखाभावात् तत्सुखदानरूपं भग-
वत्कार्यं न भवेत्, अतस्तदर्थं तत्रयोजकं मायाकार्यमत्रावश्यं निरूपणीयमिति प्रथमकारिकार्थः,
यद्वा ननु मायाकार्यं पूर्वाध्याये निरूपितमित्यधुनेतिकथनं न सम्भवतीत्याशङ्क्याह चतुर्थेति,
यद्यपि पूर्वाध्याये निरूपितं तथापि तत्र भगवत्प्राकट्यकार्योपयोगि किन्तु नाट्योपयोगि, अधुना
तु चतुर्थे चतुर्थस्थानिरुद्धस्य प्राकट्यं निरूप्य तन्नमित्तं निरूप्यत इति न दोषः, तद् विशदय-
न्त्यन्यथेति, मायाकार्याभावेनिरुद्धप्राकट्याभावेन भगवत्कार्यं सर्वधर्मरक्षा देवक्यादिवन्धननिवृत्तिश्च
न स्यादित्यर्थः, यद्वा पूर्वनिरूपितमपि मायाकार्यं निरूप्यते, तदनिरूपणे संवादाद्यभावे कंसेनाप-
राधाद्यकरणे भक्तदुःखाभावात् पूर्वोक्तं भगवत्कार्यं नाट्यं देवक्यादिवन्धननिवृत्तिर्गोकुलीयलीला च
तथेत्यर्थः, एवं सङ्क्षेपेणाध्यायार्थं तत्रयोजनं चोक्त्वा तदवान्तरार्थान्तरे कारिकात्रयेणाहुर्ज्ञापने इत्यादि,
तदेतद्विष्णव्यां विवृण्वन्ति ज्ञापने इत्यादि, ज्ञापने इतिपदं प्रथमाद्विवचनान्तं ज्ञेयं, 'मायामोहं विना
ने'ति, इदं 'मिति प्रभाष्ये'त्यस्य सुबोधिन्यां स्फुटिष्यति ॥ १ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

चतुर्थाध्याये मायायाः कार्यमिति, 'अनिर्देशान्निर्देश'शिशुहननादि मायाकार्यं भगवत्कार्य-
सिद्धयर्थं निरूप्यते, अध्यायार्थस्य निबन्धोक्तमनिरुद्धकार्यमेवेति भावः, ज्ञापने इति टिप्पण्यां विवृतं,
ज्ञापनद्वयमपि वसुदेवादीनां दुःखदं कंसस्य सुखदमित्यर्थः, ननु शिशुहननादेः कथं मायाकार्यत्वं मायाया
अनुक्तत्वादित्याशङ्क्ये'ति प्रभाष्ये'ति श्लोके व्याख्यास्यमानसंवादान्तरमपि जातमस्तीत्याशयेनाहुः कंस-
स्येति, मायामोहं विना तथा करणं न सम्भवतीति तस्यापि मायोक्तवान् मायाकार्यत्वमित्यर्थः ॥ १ ॥

ते तु तूर्णमुपब्रज्य देवक्या गर्भजन्म तत् ॥
आचख्युर्भोजराजाय यदुद्विग्नः प्रतीक्षते ॥ २ ॥
स तल्पात् तूर्णमुत्थाय कालोयमिति विह्वलः ॥
सूतीगृहमगाच्च छीघ्रं प्रस्खलन् मुक्तमूर्धजः ॥ ३ ॥
तमाह भ्रातरं देवी कृपणा करुणं सती ॥
स्तुषेयं तव कल्याण स्त्रियं मा हन्तुमर्हसि ॥ ४ ॥

तेषां कृत्यमाह ते त्विति, देवक्यादिभिः प्रार्थिता अपि तत्पार्थनां न कृतवन्त इति ज्ञाप-
नार्थस्तुशब्दः, तूर्णमिति मध्ये कृत्यान्तरव्यावृत्त्यर्थं, दूरात् कथने निलायनादिकं सम्भविष्यतीति
तन्निवृत्त्यर्थमुपब्रज्येत्युक्तं, देवक्या गर्भस्य जन्म, न तु पुत्रः कन्यका वेतिभेदः, तदिति, सिद्ध-
मष्टमं, अकथनेनिष्ठं करिष्यतीतिज्ञापनार्थं भोजराजायेत्युक्तं, यज् जन्म प्रतीक्षत एव कदा
भविष्यतीति, अर्थादेतादृशाय, प्रतीक्षायां हेतुमाहोद्विग्न इति ॥ २ ॥

ततः कंसस्य कृत्यमाह, सोपि शय्यायां पतित एव स्थितः स महानपि तल्पात् छय्यात्-
स्तूर्णमविचारेण प्रथमत उत्थितः पश्चात् कालोयमिति विह्वलः, अतः परं जीवसम्भावना
नास्तीतिनिश्चयात्, अयं भगवानेव कालो मृत्युदः, विह्वलः सर्वावयवविकलः, सूतीगृहं
प्रसूतिस्थानं, शीघ्रमिति सर्वकार्यपरित्यागे सर्वसाधनाननुसन्धाने हेतुः, प्रस्खलन्मिति मार्गाज्ञानं,
मुक्तमूर्धज इति देहाज्ञानम् ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा लिङ्गभङ्गात्वा पुत्रबुद्धयैवमारणार्थं प्रवृत्तौ यशोदायाः कन्याया मारणं स्वपुत्रमारणा-
दप्यधिकदुःखदं जातमिति ज्ञापयितुं तस्या वाक्यमाह तमाहेति त्रिभिः,
त्वदीया कन्यका चेयमतो मह्यं प्रदीयताम् । भगिनी दानपात्रं हि हेतुकार्यफलैस्त्रिभिः ॥ १ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ते तु तूर्णमित्यत्र निलायनादिकमिति, बालकस्य निलायनं, आदिपदेन शब्दान्तरेण
प्रतिबन्धश्च ॥ २ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ते त्वित्यत्र प्रार्थनां न कृतवन्त इति, व्याजान्तसुप्तत्वा ततो निर्गता भोजराजाय निवेदितवन्त
इत्यर्थः, निलायनादिकमिति, दूरादुक्ते देवक्यपि शृणुयात् ततो बालस्य निलायनं कुर्यादित्यर्थः ॥ २ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनोकारिकाव्याख्या ।

तमाह भ्रातरं देवीत्यादिश्लोकत्रयप्रतिपाद्यानर्थानाहुस्त्वदीयेति,
त्वदीया कन्यका चेयमतो मह्यं प्रदीयताम् । भगिनी दानपात्रं हि हेतुकार्यफलैस्त्रिभिः ॥ १ ॥

फलकार्यहेतुनिरूपकैस्त्रिभिः श्लोकैः कारिकोक्तानर्थानाहेत्यर्थः, तत्र त्वदीया कन्यका चेति
फलनिरूपणं प्रथमश्लोकार्थः, अतो मह्यं प्रदीयतामितिदानलक्षणकार्यनिरूपणं द्वितीयश्लोकार्थः,
भगिनी दानपात्रं हीतिहेतुनिरूपणं तृतीयश्लोकार्थः, मूले प्रथमतः फलनिर्देशः कंसप्ररोचनार्थः,
कारिकायां हेत्वादिक्रमेण निर्देशो लोके हेतुकार्यफलानां पौर्वापर्यप्रसिद्धिमादायेति प्रतिभाति ॥ ४ ॥

तं कंसं भ्रातरमाह, यतो देवी साच्चिक्यपि स्त्री, ज्ञात्वा वा दैन्यप्रदर्शनार्थं तथा कृतवतीति, असत्यमपि प्राणसङ्कटे परार्थं वक्तव्यमिति ज्ञापनार्थं वा, कृपणानालोचितयाचिका, 'कृपणः स तु विज्ञेयो योनालोचितयाचक' इतिवाक्यात्, करुणं यथा भवति तथा तमाहेतिसम्बन्धः, सतीति कालज्ञानाद् याचनं, सर्वात्मकत्वाद् भगवतस्तथा करिष्यति, भर्तुर्दोषनिवृत्त्यर्थं वा सतीति, अन्यथा स्वपुत्रं स्थापयित्वा परकन्यामारणे दोषः स्यात्, स्तुषेति, मातुलकन्यापरिणयनपक्षे पितृष्वसुरपि कन्या परिणेया यथा मित्रविन्दा, यदा कंसस्य पुत्रो देवकीकन्यामुद्भवेत् तदेयं स्तुषा भवति, अनेन तस्याः स्वकन्यात्वं सहजमित्युक्तं, ननु पुत्र एव नास्ति कथमियं स्तुषेति चेत् तत्राह कल्याणेति, त्वं पुत्रजननसमर्थः, मदपत्यरक्षणेन तवापि पुत्रो भविष्यतीति, अथवा मास्तु स्तुषा स्त्रियं हन्तुं माहेसि, अन्यथाहमेव कथं न हता ? 'स्त्रियाः स्वसुगुरुमत्या वधोय'मिति यतस्त्वयैव निरूपितम् ॥ ४ ॥

(२) श्रीगुरुवोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तमाहेत्यत्र साच्चिक्यपि स्त्रीति, यद्यपि ज्ञानयुक्ता तथापि स्त्रीस्वाभाव्यादाहेत्यर्थः, अनालोचितयाचिकेति, न विचारितं कन्यायाचने कंसस्य स्वस्वं यथा तादृशीत्यर्थः, कृपणशब्दस्य तादृशार्थवाचकत्वे प्रमाणमाहुः कृपण इत्यादि, कालज्ञानादित्यादि, अयं याचनस्य काल इति-ज्ञानाद् याचनं कृतवती, तथा च याचनया कन्यादाने भगवान् सर्वात्मक इति भगवतस्तथात्वात् तं दातुं प्रेरियिष्यति तदा तदपराधक्षमामपि करिष्यति तदा कदाप्यनिष्टं न भविष्यतीति ज्ञापनाय सतीपदमित्यर्थः, प्रयोजनान्तरमाहुर्भर्तुरित्यादि, अन्यथेति, अयाचने सति कन्यामारणे ॥ ४ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

तमाहेत्यत्र कालज्ञानादिति, क्षत्रियस्य याचनाचौचित्येप्यापत्काले तदुचितमेवेति तादृशकालज्ञानादित्यर्थः, तथा करिष्यतीति, भगवानिति शेषः, याचनातुरूपं तस्या मोचनं भगवान् सम्पादयिष्यत्येवेत्यर्थः ॥ ४ ॥

(४) श्रीमद्दक्षितबालभट्टयोजिता श्रीसुबोधिनीयोजना ।

चतुर्थध्याये तमाह भ्रातरमित्यत्र यतो देवी साच्चिक्यपि स्त्रीत्यादि, देवत्वात् सात्त्विकत्वं देवशब्दार्थः स्त्रीत्वं तु जीवर्थः, तथा च देवत्वाद् दयया परकन्यामोचनार्थं करुणा कृता स्त्रीत्वेन तामस-त्वाद्दङ्ग्रेमां चरमां प्रजा'मिति मृषोक्तमित्यपिशब्दार्थः, तदुक्तं साच्चिक्यपि स्त्रीति, ज्ञात्वा वेति, देवीत्वात् सर्वापायवित्त्वमतोयं दुष्टः कंसो 'त्युग्रं स्तुतिभि'रिति न्यायेन दैन्येनैव सन्तोषणीय इति ज्ञात्वा दैन्यं कृतवतीति भावः, ननु देवत्वाद् दत्तभाषित्वं न सङ्गच्छते 'दत्तं वै मनुष्याणां' मिति श्रुतेरतः कथं मृषोक्तवतीति चेत् तत्राहुरसत्यमपीत्यादि, 'वृत्त्यर्थं प्राणसङ्कटे गोत्राक्षणार्थं हिंसायां नानृतं स्याच्च गुणसत'मिति वाक्यात् परकन्या प्राणपालनमसत्यवाक्येनापि युक्तमेव ॥ ४ ॥

॥ इति श्रीमद्गोवर्धनधरश्रीवल्लभाचार्यवरश्रीविट्टलेख्यरचरणानुचरसेवकेन
लाट्टभट्टोपनामकेन दीक्षितबालकृष्णेन विरचितायां दशमस्कन्ध-
सुबोधिनीयोजनायां जन्मप्रकरणसुबोधिनीयोजना सम्पूर्णा ॥४॥

बहवो हिंसिता भ्रातः शिशवः पावकोपमाः ॥
त्वया दैवनिमृष्टेन पुत्रिकैका प्रदीयताम् ॥ ५ ॥
नन्वहं ते ह्यवरजा दीना हतसुता प्रभो ॥
दातुमर्हसि मन्दाया अङ्गेमां चरमां प्रजाम् ॥ ६ ॥
उपगूह्यात्मजामेवं रुदन्त्या दीनदीनवत् ॥
याचितस्तां विनिर्भस्त्यं हस्तादाचिच्छिदे खलः ॥ ७ ॥

अष्टमो मारणीय इति चेत् तत्राह बहवो हिंसिता भ्रातरिति, स्त्रिया मारकत्वं शास्त्रे न सिद्धं, पुत्रास्तु हता एव, यद्यप्येक एव मारणीयस्तत्स्थाने बहवो हताः, भ्रातरितिसम्बोधनं द्यार्थं, आकृत्या पराक्रमोपि तेषु सम्भाव्यत इति तदर्थमाह पावकोपमा इति, स्नेहे त्यक्ष्यतीति तस्य दोषाभावमाह त्वया दैवनिमृष्टेनेति, 'अनुरक्तो गुणान् ब्रूत' इति वाक्यात् दैवेन भगवदिच्छया प्रेरितेन भवता पुत्रा हताः, एषा त्वव्येति दैवेन न भवेत् इति भावः, एकैयं पुत्रिका-भ्रातृमतीतीमाप्यन्ततो गत्वा पुत्रिकाधर्मेण त्वा ससन्ताना भविष्यामीति ज्ञापयत्येकेति, यद्यपरोत्पत्स्यते तदा मारणीयेति ज्ञापितं, प्रकर्षेण दीयतामिति कालान्तरेप्यमारणीया ॥ ५ ॥

अवश्यं दाने हेतुमाह नन्वहमिति, अवश्यं दानमेव फलं, नन्वितिसम्बोधनं युक्तिग्रहणार्थं अहं ते ह्यवरजेति, अवरजत्व उभयानुभवः प्रमाणं, अवरजा दयापात्रं, दीना दुःखिता शोकादिना, तत्र हेतुहेतुसुतेति, प्रभो इतिसम्बोधनं दानसामर्थ्यद्योतनार्थं, अत एव दातुमर्हसि, मन्दाया इत्यतः परं रजोभावः सूचितः, अतश्चरमां प्रजामिमामिति, अन्या कन्यात्वेन न देयेयमेव देयेति ॥ ६ ॥

तथापि न त्यक्तवानित्याहोपगूह्येति, एवमात्मजासुपगूह्या विलापनपूर्वकं रुदन्त्या हस्तात् तां बालादाचिच्छिदे देवकीं विनिर्भस्त्यं, विनिर्भस्तेन हेतुस्तां याचितः सन्, आत्मजाभिमिति, आत्मनो भगवतः सकाशाज्जातां, 'व्यवहारे शब्दाः परमार्था एवे'ति न्यायाद् देहादावात्मशब्दवदात्मजशब्दोपि पुत्रत्वेन परिग्रहमात्रत्वेपि वक्तुं शक्यते, एवमित्यपदा-देतानीदृशानि वाक्यानि बहुवारमुक्तानीति ज्ञापितं, रोदनं यशोदाकन्यकेति, दीनादपि दीना यथा दैवहता पुत्रभर्त्रादिरहिता व्याधिग्रस्तापि भवति सा दीनदीना तथेयं स्वपुत्रनाशं दृष्टवती परापत्यनाशमपि पश्यतीति, हस्तादिति, एकेन हस्तेन तस्या एकं हस्तं धृत्वा द्वितीयेन तस्या द्वितीयहस्तादाचिच्छिदे, एवङ्करणे हेतुः खल इति ॥ ७ ॥

(२) श्रीगुरुवोक्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

नन्वहमित्यत्र फलमिति, याचनफलम् ॥ ६ ॥

उपगूह्येत्यत्र ननु कन्यार्थां श्रीदेवक्या आत्मजत्वप्रतीतेरभावात् तत्र सर्वज्ञत्वेन शुकस्यापि तदभावाच्छुकेनात्मजापदं किमित्युक्तमित्यत आहुरात्मन इत्यादि, न व्यवहार इत्यादि, यथा नाम-पहण्यां भाषायां कथमर्थे केनचित् सङ्केतितादपि केवलशब्दात् तज्ज्ञानं कथमस्यैव बोध इतरेषां तु नेति-वदत्र शुकैरात्मजाशब्द उक्त इत्यर्थः, शुकस्यैवङ्गधने प्रयोजनाभाव इत्यस्या पक्षान्तरमाहुर्देहेत्यादि,

तां गृहीत्वा चरणयोजितमात्रा स्वसुः सुताम् ॥
अपोथयच्छिलापृष्ठे स्वार्थोन्मूलितसौहृदः ॥ ८ ॥
सा तद्धस्तात् समुत्पत्य सद्यो देव्यम्बरं गता ॥
अदृश्यतानुजा विष्णोः सायुधाष्टमहाभुजा ॥ ९ ॥

गृहीत्वा यत् कृतवांस्तदाह तां गृहीत्विति, चरणयोरिति, मारणार्थमेव विपरीततया ग्रहण-
मात्रेणैव तस्या नाशः सूचितः, जातमात्रामिति, नालादिसहितां, अतिकोमलत्वप्रदर्शनेन तस्य
'खल'त्वं समर्थितं, स्वसुः सुतामिति सर्वथा विरुद्धकर्तृत्वमुक्तं, अपोथयत् प्रक्षाल्यमानवस्त्रमिव
प्रक्षिप्तवान्, शिलाङ्गणस्था यथा स्नानार्था भवति, ननु सौहार्दमुभयविषयकं कथं त्यक्तवानित्याह
स्वार्थोन्मूलितसौहृद इति, स्वार्थमुन्मूलितं सौहृदं येन ॥ ८ ॥

ततो यज्जातं तदाह सा तद्धस्तादिति, यदैव पाषाणं प्रति प्रक्षिप्तवांस्तदैव हस्तात् सम्य-
गुत्पत्त्योत्पत्तनं कृत्वा सद्य एव सा देवतारूपा जाता, ततोम्बरं गता, आकाशे श्येनवत् स्थिता
कंसादिभिः सर्वैरेव तथादृश्यत, तस्यास्तथात्वे सामर्थ्यं विष्णोरनुजेति, यशोदा देवकी परस्पर-
विचारेणैकैव, पश्चाच्च जाता, यदि वा भगवान् यशोदासुतो यदि वा देवक्या उभयथापि
सानुजा लोकप्रसिद्धेः, विष्णोरनुज्जात्वेन तथा सामर्थ्यं ज्ञापितं, द्विगुणं रूपमाह सायुधाष्ट-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

सा तद्धस्तादित्यत्रानुज्जात्वं हि न भगवज्जन्मोत्तरकालिकजन्मताप्रयुक्तमतिप्रसङ्गात् प्रकृते च
समातृकत्वसपितृकत्वयोरभावाच्छ्लेकेन कथमस्यामनुज्जात्वमुक्तमित्यत आहुर्धशोदेत्यादि, कृष्णोपनिषदि
'यो नन्दः परमानन्दो यशोदा मुक्तिगोहिनी'ति श्रावितं, तथा 'देवकी ब्रह्मविद्या सा या वैदेरूपगीयते
निगमो वसुदेवोय'मिति च श्रावितं, तत्र ज्ञेयस्य ज्ञानरूपलामहेतुत्वमर्थस्य च शब्दप्रयोगहेतुत्वं लोकेपि
स्पष्टं, एवं सति श्रीयशोदाया मुक्तिरूपत्वेन श्रीदेवकीरूपब्रह्मविद्याविषयतयाधिदैविकत्वमिति सेयं च
परस्परविचारेणैकैव, आधिदैविकाध्यात्मिकयोस्तथात्वात्, भगवज्जन्मनः पश्चान्माया जाता, एवं
तयोरैक्यत्वात् पश्चाज्जातत्वे सिद्धे यदि भगवानाधिदैविक्याः सुतो यदि वाध्यात्मिक्या उभयथापि
सानुजा, तत्र हेतुलोकसिद्धेरिति, लोकप्रसिद्धिरिति तस्मात्, 'श्रुतिप्रत्यक्षमैतिसिद्ध'मिति श्रुतौ
भगवद्भाव्ये च तस्य प्रमाणत्वेनाङ्गीकारादित्यर्थः ॥ ९ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

सा तद्धस्तादित्यत्रानुज्जात्वं साधयन्ति यशोदेति, वसुदेवनन्दयोर्धर्मभ्रातृत्वं, तथा च
भ्रातृपुत्रयोरप्यन्योन्यं भ्रातृभगिनीव्यवहारस्य लोकसिद्धत्वात् तत्तत्पत्नी भ्रात्रोः परस्परविचारेणैकैव,
अन्योन्यं भ्रातृत्वविशिष्टसुताः पश्चापि पाण्डवाः परीक्षितः पितामहा भीष्मशैषां तत्र यथा प्रपितामह-
पुत्रत्वेन तेषामैक्यमादाय पितामहत्वं तथात्र भर्त्रोर्भ्रातृत्वेनैक्यात् तत्पत्न्योश्चैक्यमादाय तत्पुत्रयोर्भ्रातृ-
भगिनीव्यवहार इति तयोरैक्यमिति भावः, ननु भगवतो यशोदासुतत्वपक्षे भगवत्प्रादुर्भावोत्तरक्षणे माया-
जननाल्लोके च सहजातयोर्मध्येनन्तरोत्पन्नस्य ज्येष्ठत्वव्यवहारात् कथमस्या अनुज्जात्वमित्यत आहुः
पश्चाच्चेति, यशोदासुतत्वपक्षेऽप्यनु पश्चाज्जातेति यौगिकार्थमादाय तथेत्यर्थः, फलितमाहुर्धद वेति,
भगवत्कार्यमिति, निबन्धोक्तप्रकारेणानिरुद्धकार्यमित्यर्थः ॥ ८ ॥

दिव्यस्त्रगम्बरालेपरत्नाभरणभूषिता ॥
धनुःशूलेषु चर्मासिशङ्खचक्रगदाधरा ॥ १० ॥
सिद्धचारणगन्धर्वैरप्सरःकिन्नरोरगैः ॥
उपाहतोरुबलिभिः स्तूयमानेदमब्रवीत् ॥ ११ ॥
॥ देव्युवाच ॥

किं मया हतया मन्द जातः खलु तवान्तकृत् ॥
यत्र क्वचित् पूर्वशत्रुर्मा हिंसीः कृपणां वृथा ॥ १२ ॥

महाभुजेति, भगवत्कार्यं स्वकार्यं च करिष्यतीत्यष्टभुजत्वं, भगवत्कार्यं देवक्यादीनां वन्धनिवृत्तिः,
स्वकार्यं सर्वेषां दुःखदानं धर्मेनाशश्च, भगवत्कृतिसिद्ध्यर्थमायुधसहिता अष्टौ महाभुजा यस्याः,
यथा भगवानाविभावे विपरीतं रूपं प्रदर्शितवानेवमियमपि ॥ ९ ॥

आविर्भावादिदानीं रूपान्तरं गृहीतवतीति तस्याः सामग्रीमाह दिव्येति, दिव्याः स्वजो मालाः,
अम्बराणि वस्त्राणि दिव्यान्वेष, आलेपश्चन्दनादि, रत्नयुक्तान्याभरणानि च, एवमलङ्करण-
चतुष्टयसहिता, दर्शनकृतोयं क्रमः, प्रथमतो गन्धादृष्ट्याया अपि स्रजः प्रतीतिः, ततो वस्त्राणां, तत-
श्चन्दनाभरणानामिति, आयुधानि गणयति घनुरिति, घनूर्वाभगहस्ते, शूलमिषुश्च दक्षिणयोः,
चर्म वामे, असिर्दक्षिणे, शङ्खो वामे, चक्रं दक्षिणे, गदा वाम इति गदान्तानि विभतीति गदाधरः १०
तस्याः स्वरूपं भगवत् इव सर्वजनीनमिति ज्ञापयितुमाह सिद्धचारणेति, सिद्धचारणगन्ध-
र्वास्त्रिगुणाः, अन्ये च, अप्सरैरिति 'बहुलं छन्दसी'त्यनेन, ऐक्यं तु सुगमं, अस्याः षड्गुणोपजीवका
एते कंसदर्शन एव, उपाहृता उरुबलयः पूजासाधनानि वैः, बलिशब्दो जयजयादिशब्दानामप्युप-
लक्षकः, अतस्तैः स्तूयमाना कंसवधं कर्तुं शक्ताहमिति ज्ञापयन्तीदं वक्ष्यमाणमब्रवीत् ॥ ११ ॥

द्वयमत्र वक्तव्यं कथं न हन्यते कथं वा रक्षार्थं न स्वीयत इत्युभयसमाधानं तदाह किं
मयेति, मया हतया किम् ? अहं तु हननेप्यकारं न करोमि, किं पुनरहता ? अत एतद्वृत्तान्ता-
ज्ञानात् त्वं मन्दः, अवधे हेतुर्जातः खलु तवान्तकृदिति, यस्तु तवान्तं नाशं करिष्यति स तु
जात एव क्वचित्, यत्र क्वचिदिति विशेषाकथनं देवगुह्यं, ननु शत्रुत्वाविशेषेपि सामर्थ्यं
विद्यमानेपि यद् भगवतैव हन्यते न त्वयेति को विशेष इति चेत् तत्राह पूर्वशत्रुरिति, मम
त्विदानीं भवाञ्छत्रुः, तदप्यन्यवुद्ध्या, भगवांस्तु भवतः पूर्वशत्रुरतस्तेनैव हन्तव्यः, आकाश-
वाण्यापि तथैवोक्तं, अतः कृपणां देवकीं मा हिंसीः, तस्या वधे न कोपि पुरुषार्थः सिध्येत्, अतो
वृथैव मा हिंसीः ॥ १२ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

किं मयेत्यस्याभासे न हन्यत इति, कंस इति शेषः, रक्षार्थमिति, देवक्यादीनामिति शेषः,
अहं न त्वदपकारकर्त्तव्यो मया देवक्या रक्षा कर्तुं न शक्यते इति प्रथमचरण उक्तं, तवान्तकृदन्योस्त्यतो
मया त्वं न हन्यस इत्युक्तं, अत्रे वाक्यं त्विति, भगवता सह वाच्यवाचकभावसम्बन्धयुक्तं मायया
तु वाच्यवक्तृत्वसम्बन्धयुक्तं अष्टमगर्भरूपा माया तु वकी हन्ता त्वन्य एवेत्यर्थः, तथा चाकाशवाण्या
विरुद्धवाक्यमाकर्ष्येत्यर्थः ॥ १२ ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥
इति प्रभाष्य तं देवी माया भगवती भुवि ॥
बहुनामनिकेतेषु बहुनामा बभूव ह ॥ १३ ॥
तया कथितमाकर्ण्य कंसः परमविस्मितः ॥
देवकीं वसुदेवं च विमुच्य प्रश्रितो ब्रवीत् ॥ १४ ॥

॥ कंस उवाच ॥

अहो भगिन्यहो भाम मया वां बत पाप्मना ॥

पुरुषाद् इवाभ्येत्य बहवो हिंसिताः सुताः ॥ १५ ॥

एवमुक्त्वा गतेत्याह इतीति, प्रकर्षेण भाषित्वा स्पष्टतया निरूप्य, अनेन संवादान्तर-
मपि कंसेन सह कृतवतीति लक्ष्यते, अन्यथा ब्राह्मणैः सह विरोधं न कुर्यात्, तेन सह संवादेनैव
कार्यं सर्वं सिद्धमिति ज्ञातवतीत्यत्र हेतुमाह देवीति, यद्यन्याप्यागत्य स्पष्टमन्यथा वदेत् तथापि
तया मोहितः कंसो नान्यदङ्गीकुर्यादित्यत्र हेतुमाह भगवतीति, सा हि भगवद्वाक्प्राकट्यं कृत्वा लोके
पूजां प्राप्स्यतीति भगवद्वाक्यानुसारेण बहुनामनिकेतेषु भूमौ यावन्ति स्थानानि यन्नामानि
तत्र सर्वत्रैव स्थिता बहूनि रूपाणि कृत्वा बहुनामा बभूव, दुर्गादिमूर्तिषु रूपभेदस्य स्पष्टत्वाद्,
देवकीवसुदेवयोर्निर्वन्धोऽर्थः ॥ १३ ॥

शत्रुस्तु 'जात' इतिमायावचनं श्रुत्वा कंसः किं कृतवानित्याकाङ्क्षायामाह तयेति, वाक्यं तु
भगवत्सम्बन्धि तथा तु परं केवलमभिहितं, तदाकर्ण्य परमं विस्मयं प्राप्तवान्, यदीयं देवता
ज्ञायेत धृत्वैव स्थाप्येत, तद्वाक्यविश्वासाद् देवकीं वसुदेवं च विमुच्य शृङ्खलां दूरीकृत्य देवी-
वाक्यादुत्पन्नशुद्धभावः प्रश्रितो विनीतो ब्रवीत्, कायिकं मानसं च शुद्धभावं प्रदर्शय वाचिकं
प्रदर्शितवानित्यर्थः ॥ १४ ॥

तस्य वाक्यान्वाहाहो इत्यष्टभिः ।

स्वापराधस्य कथनं फलस्यापि च कीर्तनम् । भ्रमाच्चैवापराधोयं शोकदूरीकृतिस्तथा ॥ १ ॥
एवं चतुर्भिलोकोक्त्या शोकाभावो निरूपितः । तत्त्वावबोधनेनापि चतुर्भिः शोकनाशनम् ॥ २ ॥
आत्मनो न हि शोकोस्ति ज्ञानदृष्टेश्च नश्यति । अतः शोको न कर्तव्यः कर्माज्ञानवशो यतः ॥ ३ ॥

प्रथमतः स्वापराधकीर्तनेन क्षमापयति, अहो इत्याश्चर्येण सम्बोधनं, आश्चर्याविष्टस्तथैवागत्थ
देवकीं वसुदेवं च पृथक् प्रार्थयते, अहो इतिपृथग्वचनं, 'भामस्तु भगिनीपतिः,' सम्बन्धेन
सम्बोधनं स्नेहार्थं, वां युवयोः, पापस्य स्वस्य च भेदाभावं वदन्नाह पाप्मनेति, बतेति खेदे,
पश्चात्तापेन वदामीति ज्ञापयति, न त्विदं प्रतारणार्थं, पुरुषादो राक्षसः, स हि भक्षणार्थं बालकान्

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

अहो भगिनीत्याद्यष्टश्लोकानां वाक्यार्थानाहुः स्वापराधस्य कथनमित्यादिना,
स्वापराधस्य कथनं फलस्यापि च कीर्तनम् । भ्रमाच्चैवापराधोयं शोकदूरीकृतिस्तथा ॥ १ ॥
एवं चतुर्भिलोकोक्त्या शोकाभावो निरूपितः । तत्त्वावबोधनेनापि चतुर्भिः शोकनाशनम्
आत्मनो न हि शोकोस्ति ज्ञानदृष्टेश्च नश्यति । अतः शोको न कर्तव्यः कर्माज्ञानवशो यतः

१ नाक्येतापदं फचन ।

स त्वहं त्यक्तकारुण्यस्यक्तज्ञातिसुहृत् खलः ॥
काँष्ठोकान् सङ्गमिष्यामि ब्रह्महेव मृतः श्वसन् ॥ १६ ॥
दैवमप्यनृतं वक्ति न मर्त्या एव केवलम् ॥
यद्विश्रम्भादहं पापः स्वसुर्निहतवाञ्छिच्छान् ॥ १७ ॥
मा शोचतं महाभागावात्मजान् स्वकृतम्भुजः ॥
जन्तवो न सदैकत्र देवाधीनाः सदासते ॥ १८ ॥

नयति, तथा मया स्वदेहरक्षाभ्रमाद् युवयोर्बहवः सुता विहिंसिताः, राक्षसानां सम्बन्धाद्यपेक्षा
शास्त्रापेक्षा च नास्ति किन्तु भाणरक्षार्थमेव सर्वेषां सर्वपुरुषार्थसाधकान्यपत्यानि भक्षणयन्ति तथा
मया मारिता इतितुल्यता, ततोपि विशेषस्तु बहव इत्यनेन ज्ञापितः ॥ १५ ॥

एवमपराधस्य फलमपि सम्भावयति स त्वहमिति, दैत्यावेशात् कृतं स्वतस्त्वं समीचीन
इति न तव नरकसम्भावनेत्याशङ्क्य तुशब्दस्तं पक्षं व्यावर्तयति, मया कृतमिति च एव मन्यते स
एव तत्फलं प्राप्नोतीति यतः सोहं, 'जिघांसन्तं जिघांसीया'दितिवाक्यात् तव को दोष इति चेत्
तत्राह त्यक्तकारुण्य इति, प्रथमतो ये हतास्ते तु न जिघांसवो भवन्ति तथा त्वं वा, यदा ते
मारयितुमायन्ति समर्था वा तदैव बध्या न तु बालका दीनाः, अतो येषु कारुण्यं कर्तव्यं बालकेषु
भागिनेयेषु तेषु न कृतमिति त्यक्तकारुण्यः, ननु सम्भावनयापि शत्रवो मार्यन्ते शत्रुपुत्राश्चातो
राज्ञां सम्भवानयापि बधो न दोषायेति चेत् तत्राह त्यक्तज्ञातिसुहृदिति, त्यक्ता ज्ञातयः
सुहृदो मित्राणि च येन, नन्वात्मघातकाः सर्व एव बध्या 'घातापि धातरं हन्या'दिति तत्राह
खल इति, मयैव परं ते मारिता न तु तैरहं, अतोहमेव खलो दृष्टैव परघातकः, अतो दुष्टकर्मणः
कृतत्वात् कान् लोकान् सङ्गमिष्यामि ? ननु सिद्धा एव तामिस्रादयो घातकानां ये तत्राह
ब्रह्महेवेति, ननु 'ब्रह्महा पच्यते घोरे पुनरावृत्तिवर्जित' इतिवाक्यात् कः सन्देह इति चेन्न,
प्रायश्चित्तस्य करिष्यमाणत्वाद् वधजनितो दोषो न भविष्यति परं महतामपचारात् प्रायश्चित्तं
दुर्बलं न वेति सन्देहादेववचनं, ननु प्रायश्चित्ते नास्त्येव नरकः कथं सन्देह इति चेत् तत्राह
मृतः इवसन्निति, अयं पुरुषः श्वसन्नैव मृतः, अपकीर्तितत्त्वात्, अतो ज्ञायते यदि पापं गच्छेत्
तदा तदभावः सर्वजनीनः स्यात् सर्वात्मकत्वाद् भगवतः, अतो मृतः श्वसन् यतो बतं, प्रायश्चित्त-
शास्त्रस्य च प्रामाण्यात् सन्देहकथनम् ॥ १६ ॥

एवं सम्भावनया फलं निरूप्यायं मम सहजदोषो न भवतीति स्वदोषपरिहारं वदन्निवाह
दैवमप्यनृतं वक्तीति, आकाशवाणी दैवमस्यास्त्वामष्टमो गर्भ' इतिवाक्यं, दुर्गापि देवता,
एकं तु प्रत्यक्षसंवादि, आकाशवाण्यास्तु वाक्यं विसंवादि, देवगुहाज्ञानादेवंवचनं, 'मर्त्येष्वनृतं प्रति-
ष्ठित'मितिवाक्यान्मनुष्याणांमृतं दैवेषु सत्यं, तदत्र विपरीतं, न केवलं मर्त्या एवानृतवादिनः,
किन्तु दैवमप्यनृतं वक्ति, अतो यद्विश्रम्भाद् यद्वाक्यविश्वासात् स्वसुः सुतान् दृष्टैव
निहतवान्, ननु 'सन्देहे प्रमाणमन्तःकरणप्रवृत्तय' इति तद्दृष्टये कथं भातमिति चेत् तत्राहाहं
पाप इति, महतां हि हृदयं प्रमाणं न तु पापनिष्ठानां, शिशुनिति वयःसख्ये विरुद्धे निरूपिते,
अष्टम एक एव हन्तेति सामर्थ्यप्रतिपादकवाक्यात् ॥ १७ ॥

भुवि भौमानि भूतानि यथा यान्त्यपयान्ति च ॥

नायमात्मा तथैतेषु विपर्येति यथैव भूः ॥ १९ ॥

नन्तः परं किं कर्तव्यमित्याशङ्क्याह मा शोचतमिति, महतां शोके हेतुभूतः प्रायश्चित्ते-
प्यनधिकारी भवतीति मत्कृपया शोको न कर्तव्यः, नन्वपकारिणि कथं कृपेति चेत् तत्राह महा-
भागावितिसम्बोधनं, महतां शत्रुमित्रोदासीनभावो नास्ति, ननु महत्त्वादेव शोकाभावे सिद्धे
कथं शोकाभावो बोध्यत इति चेत् तत्राह स्वात्मजानिति, न हि स्वाकृतार्थत्वेन शोकः किन्तु बाला
अकृतार्था गता इति, तेषां शोकाविषयत्वे हेतुमाह स्वकृतमभुज इति, यद्यपि मरीचिपुत्रा एवं
जाता इति न जानाति तथापि कार्यादनुमिनोति, अतस्तैरपि तादृशं कर्म कृतमस्ति येन बाला एव
हताः, ननु न वयं ताञ्छोचामो नात्मानं किन्त्वेकत्रोभयेषां स्थितिर्नाभूदिति शोचाम इति चेत्
तत्राह जन्तव इति, ये हि निरन्तरं जायन्ते 'जायस्व त्रियस्वे'तिमार्गवर्तिनस्ते सदैवैकत्र नास्ते
यतो भगवदिच्छा तथैव तेषु, तदाह दैवाधीना इति, यदापि तिष्ठन्ति तदापि पूर्ववासनया शत्रु-
मित्रोदासीनत्वस्य नित्यत्वात् सम्प्रसासते, सहासत इति, वा पाठः ॥ १८ ॥

एवं लौकिकन्यायेन स्वापराधाभावं प्रार्थयञ्छोकापनोदनं कृतवान् पुनः शास्त्रानुसारेणापि
शोकापनोदनमाह चतुर्भिः, भुवीति, पूर्वं ते त्रियन्त इत्यङ्गीकृत्य शोकापनोद उक्त इदानीं ते न
त्रियन्त एवेत्युच्यते, आत्मा 'नित्यः सर्वगतः स्थाणुरितिवाक्याद् व्यापको गमनागमनादिशून्यः
कूटस्थः, साङ्ख्यानामेवमेव मतं दैत्यानां हृदये समायातीति तदेवोच्यते, देहास्वाकारोभ्रतमः-
प्रकाशा इवोच्चावचाः समायान्ति गच्छन्ति च न त्वाकारो कश्चन विकार उत्पद्यते तथा पुत्राणा-
मप्यात्मत्वात् तेषां देहे गते न काचित् क्षतिः, स्पष्टतया व्यवहार्यत्वाद् भूमिदृष्टान्तो बुध्यत इति
तमाह यथा भौमानि भूविकाराणि भूतानि कृमिकीटादीनि वृक्षादीनि वा यथा यान्ति भूमेः
सकाशादुत्पद्यन्ते पृथग् भवन्त्यपयान्ति च भूमावेव लयं प्राप्नुवन्ति तेषु लीनेषु वा
भूमिस्तु न विक्रियते तथात्मन्यपि देहा यान्त्यपयान्ति चात्मोपाजितकर्मवशादेवोत्पद्यन्ते
लीयन्ते च तथाप्यात्मा न बोत्पद्यते न वा लीयत इत्यर्थः, यथा भूस्तथा देहानामपि भौतिक-
त्वात् पृथङ्निर्गणं, भुवि भौमानि भिन्त्यादीनीत्येव सम्बध्यते भूतानीति त्वात्मनीति वा,

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

ननु भुवि भौमानि यथा यान्त्यपयान्ति तथात्मा न याति नापयातीत्येतावतैव वाच्योर्थः
सम्बध्यत इत्यन्यानि पदानि व्यर्थानि किञ्च यथा भूर्न विक्रियत इतिद्वितीयो दृष्टान्तो नाधितो
भौमानां भूविकारत्वादित्यस्या पक्षान्तरमाहुर्भुवि भौमानि भिन्त्यादीनीत्यादि, सुवि भौमानि

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

मा शोचतमित्यत्र मत्कृपयेति, मयि कृपां कृत्वेत्यर्थः ॥ १८ ॥

सुवि भौमानीत्यत्रैतच्छ्लोकं व्याख्याय प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्ति भुवि भौमानीति,
अस्मिन् पक्षे पूर्वार्धे दार्ष्टान्तिकवाक्यं मित्रं कथनीयं, तथा च यथा भौमानीतिपदं भुवीत्यनेन सम्बध्यते

(३) श्रीमद्भोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनौलेखः ।

भुवि भौमानीत्यत्र प्रथमपक्षे विपर्येतीत्यनेनोक्तो विकार उत्पन्नोक्तो विकार उत्पत्तित्यरूपः
स एव यान्तीत्यनेनोक्तः, द्वितीयपक्षे यान्त्यपयान्तीत्यनेन गमनागमने उक्ते, विपर्येतीत्यनेन विकारो-

भूतानि जातानि वा, तेष्वेव भूतेषु विद्यमान आत्मा न तथैति वक्तुं दृष्टान्त एव प्रवेश उक्तः,
यथा बहिःस्थिता पृथिवी न विक्रियत एवमन्तःस्थिता आत्मापि, तथैतेष्विति भिन्नं वाक्यं,
एतेषु मनुष्यदेहेष्वप्यात्मा न विक्रियत इति, उक्तेषु मनुष्यादिदेहेषु भूम्यविकारः प्रत्यक्षसिद्धः,
वर्षाकालोद्भवेषु तृणादिषु चात्माविकारश्च प्रत्यक्षसिद्धः, अन्यथात्मानन्त्यकल्पना प्रसज्येत,

(१) श्रीप्रभुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

भित्त्यादीनि यथा यान्त्यपयान्ति च भूतान्यवादीनि च यान्त्यपयान्त्यात्मा त्वेतेषु भूतेषु विद्यमान
एव न तथा, न याति नापयातीत्यर्थः, एतेन भूतानीतिपदस्यात्मनि सम्बन्धे प्रकार उक्तः, यद्यप्येवमपि
भूतपदमेतैष्वित्यादिपदानि च न सार्थकानि भवन्ति तथापि तेषु विद्यमानस्यापि तद्वर्मासम्बन्ध-
कथनात् तथात्वं, अन्यथैतदर्थप्राप्तेः, दृष्टान्त एवेति, दृष्टान्तनिरूपकवाक्ये भूतपदस्यापि प्रवेश
उक्त इत्यर्थः, अतः परं यथा भूरितिदृष्टान्तं विवृण्वन्ति यथा बहिरित्यादिना, भौमानि यदा
विक्रियन्ते तदा तेभ्यो बहिःस्थिता स्थूला भूर्न विक्रियते तथैतेष्वन्तःस्थिता आत्मापि तथा, एवं सति
न तथैतेष्वित्यस्यावृत्तिः कार्या, तदेतदुक्तं तथैतेष्विति भिन्नं वाक्यमित्यनेन, अस्मिन्नेव पक्ष एते-
ष्वित्यादिपदानि प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्त्येतेषु मनुष्यदेहेष्वपीत्यादिना, यथा बहिःस्थिता भू-
मेनुष्यदेहेष्वप्यमानेषु न विक्रियते तथात्मापीत्यर्थः, अग्रे तूक्तेर्षु प्रमाणमुक्तमुक्तेष्वित्यादिना, अथ

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनौटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तथा भूतानीतिपदमध्याहृतेनात्मनीतिपदेन सम्बध्यते, शेषानि पदान्यावर्तन्ते, अस्मिन् पक्ष
आत्मपदाध्याहारदोषात् पक्षान्तरमाहुर्भूतानि जातानि वेति, यथा भुवि भौमानि यथा भुव्येव
भूतान्यवादीनीत्यर्थः, भूत्वधिकरणत्वेनैव वर्तत इति तत्र विद्यमानभूतान्याकाशातिरिक्तान्यवादी-
न्येवेति तान्येव जातपदेनोक्तानीति ज्ञातव्यं, अस्मिन् पक्षे चकारेण दृष्टान्तान्तरस्य समुच्चयान्न पदा-
वृत्तिदोषः, ननु भौमानि भिन्त्यादीनीति यद् द्वितीयं व्याख्यानं तस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां
टिप्पण्यां तदुक्त्वा व्याकुर्वन्ति ननु भुवीत्यादि, जातानीत्यर्थोवादीनीत्यादि, अस्मिन् पक्षे
दार्ष्टान्तिकाकाङ्क्षा भवति तां व्याख्यानेन पूर्यन्त्यात्मेत्यादि, एतेनेति, दार्ष्टान्तिकवाक्यव्याख्यानेन,
प्रकार इति, वैपरीत्यरूपः, एवमपीति, उक्तयोजनायामपि, न सार्थकानि भवन्तीति, नायमात्मा
तथैत्येतावतैव चारितार्थ्यात् तथा, तथात्वमिति, सार्थकत्वं, मूल एवमेव पदसार्थकत्वं विवक्षितमित्यत्र
गमकं सुबोधिण्यामाहुस्तेष्वित्यादि, तदेतद्विष्णव्यां व्याकुर्वन्ति दृष्टान्त एवेत्यादि, एवं सतीति,
न तथैतेष्वितिपदानां पूर्वार्धेन्ये सति, विपक्ष इति, आत्मनोप्युत्पत्त्यादिविकाराङ्गीकारे ॥ १९ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिबल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनौलेखः ।

न्याभावरूप उच्यते, तत्रैवमन्वयः, यथा भुवि भिन्त्यादीनि यान्त्यपयान्ति तथैवात्मनि भूतान्यवादीनि
जातानि वा यान्त्यपयान्ति, एतेषु विद्यमान एवात्मा न तथा न याति नापयातीतिदृष्टान्तेनात्मनो
गमनागमने निषेधे, द्वितीयदृष्टान्तेन विकारं निषेधति न तथैतेष्विति, पदत्रयस्यावृत्तिं कृत्वा यथा
भूमिर्बहिःस्थिता न विपर्येति तथैतेषु मूलेष्वन्तर्विद्यमान आत्मापि न विपर्येतीति, अत्रैव पक्षे भूमे-
र्विकारोपलब्धेरसिद्धिं मत्वा यथा भूरित्यत्र नकारसंयोज्य यथा भूर्विक्रियते तथात्मा न विक्रियत
इतिच्यतिरेकदृष्टान्तपक्ष उक्तः ॥ १९ ॥

१ एतेष्वित्यपि पाठः ।

यथानेवंविदो भेदो यत आत्मविपर्ययः ॥

देहयोगवियोगौ च संसृतिर्न निवर्तते ॥ २० ॥

यथा देहे लोमानि न पृथगात्माधिष्ठितानि तथा भूमावप्येक एवात्मा तत्सम्बन्धात् कोटिशस्तृणादी-
न्युत्पद्यन्ते विलीयन्ते च, अधिष्ठात्र्यो देवतास्तु भिन्नाः ॥ १९ ॥

नन्वेवमैकात्म्ये कथं लोके भेदव्यवहार इति चेत् तत्राह यथेति, यथा यथावदनेवंविदो भेदो
न त्वेवंविदः, आपातत एवंचित्सेपि भेदप्रतीतिर्न गच्छतीति यथेत्युक्तं, यथानेवंविद इत्येकं पदं,
समासान्तस्त्वनिरत्यः, भेदस्तु द्वित्वसाध्यः, न होकस्मिन् भेदबुद्धिर्भवति, द्वित्वं त्वपेक्षाबुद्धिजन्यं,
अतो द्वित्वं न वस्तुनिष्ठं किन्तु बुद्धिस्थविषयकमेव, बुद्ध्या वहिर्विषयोत्पादनासम्भवात्, अतो-
ज्ञानकृत एव भेदो भवति, अपेक्षाविषयाणामभावात्, निरपेक्षेष्वपेक्षाबुद्धिरज्ञानकृतैव, ननु 'भेदः
पारमार्थिकः श्रुतिस्मृतिव्यवहारोपयोगित्वादात्मव'दित्यनुमानाद् भेदः पारमार्थिक एवेति चेत् तत्राह
यत आत्मविपर्यय इति, यदि भेदः पारमार्थिकः स्यात् तत्कृतेन व्यवहारेणात्मविपर्ययो न स्यात्,

(१) श्रीमशुचरणविरचिता श्रीटिप्पणी ।

प्रकारान्तरेणार्थमाहुर्वर्षाकालेत्यादिना, एतेषु तृणादिपूतपद्मानेषु यथा भूर्विक्रियते न तदन्तर्गत
आत्मेत्यर्थः, व्यतिरेकेन दृष्टान्तः, 'यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिवीमन्तरो यं पृथिवी न वेद यस्य
पृथिवी शरीर'मितिश्रुतेः पृथिव्यन्तर्गतोभिमान्यात्मास्तीति मन्तव्यं, विपक्षे बाधकमाहुरन्यथेति,
एकतृणरूपैकस्यात्मनो विकृतौ सत्यां निरवयवत्वेनांशभेदस्य वस्तुमशयत्वाद् द्वितीयादिषु तेषु
भिन्नो भिन्न आत्माङ्गीकार्यः स्यादित्येकस्मिन् पृथिवीलक्षणशरीरेनन्ता आत्मानः कल्पनीयाः स्युरित्यर्थः,
अधिष्ठात्र्य इति, त्वगादिगोलेकेषु लोमादीनामिन्द्रियाणामोपध्यादयो देवताः शरीराभिमान्यात्मनः
सकाशाद् भिन्ना इत्यर्थः ॥ १९ ॥

॥ इति श्रीमद्ब्रह्मेश्वरप्रभुचरणविरचितायां श्रीटिप्पण्यां चतुर्थोऽध्यायः ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

यथानेवंविद इत्यत्रैकं पदमिति, 'वेदनं वित्, भावे क्तिप्, तत एवमित्यनेन केवलसमास-
स्ततो नैवं विदनेवंविदितित्युत्पन्नः, ततो यथावदनेवं विद् यस्येतिबहुव्रीहिः, तत्र 'शेषाद् विभाषे'ति
कप्रत्ययः प्राप्तः स त्वनित्यो वैकल्पिक इत्यर्थ'इति श्रीचलभः, तन् ममापि सम्मतमितिदिक्,
ननु भेदस्यानेवंविद्विषयत्वे किं मानमित्याकाङ्क्षायां तस्य तथात्वमुपपादयन्ति भेदस्त्वित्यादि, ननु

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

यथानेवंविद इत्यत्रैकं पदमिति, वेदनं वित्, भावे क्तिप्, तत एवमित्यनेन केवलसमासस्ततो
नैवं विदनेवंविदितित्युत्पन्नः, ततो यथावदनेवंविद् यस्येतिबहुव्रीहिः, तत्र 'शेषाद् विभाषे'ति कप्रत्ययः
प्राप्तः, स त्वनित्यो वैकल्पिक इत्यर्थः, अपेक्षाबुद्धिजन्यमिति, यज्ञदत्ताद् देवदत्तो द्वितीय इति यज्ञ-
दत्तापेक्षाजन्यमित्यर्थः, बुद्धीति, बुद्धिस्थो यज्ञदत्तादिरूपो विषयः कं स्थानं यस्येत्यर्थः, यत
आत्मविपर्यय इति, आत्मनो विपर्ययो देहत्वेन ज्ञानविषयत्वमित्यर्थः, अन्यथाबुद्धिरिति,
यज्ञदत्तत्पदेहोहमितिबुद्धिरित्यर्थः ॥ २० ॥

तस्माद् भद्रे स्वतनयान् मया व्यापादितानपि ॥

मानुशोच यतः सर्वः स्वकृतं भुञ्जतेवशाः ॥ २१ ॥

अज्ञानस्य भेदोत्पादकत्वेनैवान्यथाबुद्धिहेतुत्वात्, अन्यथा सुपुत्रावज्ञानस्य विद्यमानत्वादन्यथाबुद्धि-
र्भवेत्, किञ्च न केवलं विपर्ययमात्रजनकत्वं किन्तु देहयोगवियोगावपि भेदकृतावेव, यथा देव-
दत्तस्य यज्ञदत्तदेहे जाते गते वा स्वस्य न कापि विक्रियोत्पद्यत एवं स्वस्याप्यात्मन एकत्वे ज्ञाते
नोत्पद्येत, चकारस्तु सर्वव्यवहारसमुच्चयार्थः, किञ्च भेदस्त्वपारमार्थिक इति कार्यान्तरादप्यवसीयते,
तदाह संसृतिर्न निवर्तते इति, भेदज्ञाने विद्यमाने जन्ममरणयोर्विद्यमानत्वात् संसारो न नि-
वर्ततेत आत्मनोविकृतत्वं ज्ञातव्यं तदविकृतत्वमपरिच्छेदकृतस्थत्वव्यतिरेकेण न सिध्यतीति
कूटस्थो व्यापकोविकृत आत्मा ज्ञातो भवति, तस्मिन् ज्ञाते शोको न सम्भवति ॥ २० ॥

तत् तु भवद्भ्यां ज्ञायत एवेति शोको न कर्तव्य एवेत्याह तस्मादिति, वसुदेवस्तु शोकं न
करिष्यतीति देवकीसम्बोधनं भद्रे इति, अतः परं तव कल्याणमपत्यं च भविष्यतीति ज्ञापितं,
स्वतनयान् देवकीतनयान् मानुशोच, प्रथमत आत्मानं शोचति ततः पुत्रमित्यनुपदं, यद्यपि ते
स्वकर्मवशादेव मृता न तु मया व्यापादितास्तत्कर्मैव मां च भेरितवदथापि वहिर्दृष्ट्या मयैव
व्यापादिता इत्यङ्गीक्रियते तथापि मा शोचेत्याह मया व्यापादितानपीति, अननुशोके वहिर्मुखा-
नामप्येकास्त्युपपत्तिस्तामाह यतः सर्वः स्वकृतं भुञ्जतेवशा इति, अनिच्छन्नपि परत्रण एव
कर्माधीनो भूत्वा सर्वोपि स्वकृतं भुञ्जे, अस्य मते न सृष्टेश्चातुर्विध्यं, भुञ्जत इतिबहुवचनमयोग

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

द्वित्वमेव भेदसाध्यं कुतो न भवतीत्यत आहुर्न हीत्यादि, तथाचैकस्मिन् दृष्ट एक एवेतिबुद्धिर्भवति न
त्वभिन्न इत्यतो द्वित्वसाध्य एव भेदो न तु भेदसाध्यं द्वित्वमित्यर्थः, नन्वपेक्षाबुद्धेरान्तत्वे भेदस्याज्ञान-
कृतत्वं स्यात् तस्यास्तथात्वमेव कथमित्याकाङ्क्षायामपेक्षाबुद्धेरज्ञानकृतत्वे हेतुमाहुरपेक्षाविषयाणाम-
भावादित्यादि, भावप्रधानो निर्देशः, अपेक्षाविषया ह्यात्मानो वाच्यास्ते च स्वाहवित्तिवेद्या
एव न परस्य विषयाः, अतस्तेषां तथात्वाभावात् तथैवेत्यर्थः, भेदस्य पारमार्थिकत्वमनुमानेना-
शङ्कन्ते ननु भेद इत्यादि, भेद इति, आत्मनां परस्परं भेदः, एवमनुमानं बाधकतर्केण दूषयन्त्यात्म-
विपर्ययो न स्यादितिबाधकतर्कप्रणयनं, तत्रात्मा नाशोत्पत्तिशाली प्रतिशरंरं भिन्न इत्याकारकमन्य-
थाज्ञानं तादृशविपर्ययस्त्वात्मनः स्तनपानादिक्रियाजनकसंस्कारशालितया नित्यत्वे सर्वशरीरगतचैतन्योप-
लम्भेन व्यापकत्वे चानुमितेपि भेदकृतव्यवहारेण जायते, अन्यथा तदुत्पत्तिनाशान्यां स्वस्यान्यस्य च
हर्षशोकादिकं न स्यात्, तथा च 'भेदो न पारमार्थिकः संसारहेतुत्वाद् यद्यत् संसारहेतुस्तत्र पारमार्थिक-
मन्यथाबुद्धिर्'दिति च प्रतिपक्षसद्भावान् पूर्वोक्तानुमानेनात्मभेदसिद्धिर्न चात्मन उत्पादविनाशशालि-
सिद्धिरित्यर्थः, नन्वात्मविपर्ययोज्ञानेन न तु भेदेनेत्यत आहुरन्यथेति, तथा चैवमङ्गीकारेप्यज्ञानस्य
नाज्ञानत्वेनात्मविषयकान्यथाबुद्धिजनकत्वं किन्तु भेदजनकत्वेनेति भेदादेवात्मविपर्यय इत्यर्थः, भेद-
स्यैव कार्यान्तरमाहुः किञ्चेत्यादि, एकत्वे ज्ञात इति, नित्यत्वेन पूर्वापदेहयोरेकत्वे ज्ञाते, सर्व-
व्यवहारेति, श्यामोहं गौरोहमित्यादिव्यवहारेत्यर्थः, भेदस्यैव पुनः कार्यान्तरमाहुः किञ्चेत्यादि ॥ २० ॥
तस्मादित्यत्रास्य मत इत्यादि, दैत्यमते सृष्टेः पुष्टिप्रवाहमर्यादाचर्षणीभेदेन चातुर्विध्यं न ॥ २१ ॥

यावद्धतोस्मि हन्तास्मीत्यात्मानं मन्यतेस्वदृक् ॥
तावत् तदभिमान्यज्ञो बाध्यबाधकतामियात् ॥ २२ ॥
क्षमध्वं मम दौरात्म्यं साधवो दीनवत्सलाः ॥
॥ श्रीशुक उवाच ॥

इत्युक्त्वाश्रुमुखःपादौ श्यालःस्वस्त्रोस्तथाग्रहीत् ॥ २३ ॥

एकवचने देहभेदेन भोगेन नानात्वप्रतीतेः सिद्धत्वज्ञापनाय, अनेन प्रयापि बहिर्मुखत्वेन कृतं कर्म भोक्तव्यमित्यविचारितोपि दण्डो भविष्यतीति दण्डाभावेनापि चिन्ता न कर्तव्या ॥ २१ ॥

ननु त्वया ज्ञानमुपदिष्टमुपदेष्टुर्देहं ज्ञानं भवतीति न तव दण्डसम्भावनेति चेत् तत्राह याव-
दिति, यावदयं जीवः शास्त्रोत्पन्नज्ञानोपि हतोस्मि हन्तास्मीत्यात्मनः कर्मत्वं कर्तृत्वं वा मन्यते
तावद् बाध्यबाधकतामियादेव, कर्मत्वे बाधकत्वमिति, अक्रिय आत्मनि यथैव क्रियां मन्यते तथैव
क्रियां प्राप्नोतीत्यर्थः, नन्वविद्यमानधर्मप्रतीतौ को हेतुस्तत्राहास्वदृगिति, न स्वस्मिन् दृष्टिर्यस्य,
शास्त्रज्ञानं शास्त्रीयत्वेनैव जानाति न तु स्वविषयत्वेन, ततोपि किमत आह तावत् तदभिमानो
भवतीति, स्वरूपे ज्ञाते देहाद्यध्यासो न भवति, अध्यासे पुनः स्वरूपाज्ञानमिति तदभिमान्यज्ञ एव
भवति, अतो बाध्यबाधकभावः ॥ २२ ॥

एवं भवद्वालकानामस्माकं च कर्मवशात् सर्वं जातं भविष्यति चातः शोको दण्डो वा न
चिन्तनीयः परमतिक्रमदोषो मदीयः सोदृश्य इति वदन् क्षमापनार्थं नमस्कारं करोति क्षमध्वमिति,
मम दौरात्म्यं क्षमध्वं, अविचारेणान्यायकर्ता दुरात्मा, अत आज्ञोल्लङ्घनं पुत्रमारणादिकं च
यत् कृतं तत् सर्वं क्षमध्वं, महतां हृदयेनुशये स्थिते शोको भूयान् भवति, क्षमापनार्थं न
किञ्चिद् दातव्यं, यतः साधवो दीनेषु चत्सलाः, मम च दीनत्वमपकीर्तिनकरभाक्त्वेन,
स्वस्य दैन्यं न केवलं वचनेन निरूपितं किन्तु रूपेणापि तदभिर्व्यक्ति कृतवानित्याहेत्युक्त्वाश्रु-
मुखो जात इति, अश्रूणि मुखे यस्य, विकलत्वात् प्रोञ्ज्जनमपि न करोति, यद्ययमकर्तव्यमपि
कनिष्ठभगिन्याः पादग्रहणं करोति तदान्यद् किं न कुर्याद् गृहीतधनादिदानं वातिरिक्तदानं वा ?

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोदिप्पण्योः प्रकाशः ।

यावदित्यत्राक्रिय इति, कर्मत्वपक्षे क्रियाजन्यफलशालिनीत्यर्थः, कर्तृत्वपक्षे क्रियानुकूल-
कृत्यानाश्रय इत्यर्थो बोध्यः ॥ २२ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोलेखः ।

तस्माद्भद्रे इत्यत्र चातुर्विध्यमिति, कालकर्मस्वभावभगवदिच्छाभिः सृष्टिर्जायत इति
प्रकारोस्य मते नास्तीत्यर्थः ॥ २१ ॥

यावदित्यत्राध्यास इति, अध्यासश्चेज् जातस्तदा स्वरूपाज्ञानं सिद्धमेव कार्येण कारणानु-
मानमित्यर्थः ॥ २२ ॥

क्षमध्वमित्यत्रानुशय इति, अनुचिन्तने स्थिते महतां हृदये शोको भूयान् भवत्यतो महतः
पूर्वापराधमविचार्य क्षमैवोचितेतिभावः, ननु यद्यपि साधवो धनादिकमनपेक्ष्य स्वत एव दीनवत्सला-
स्तथापि स्वस्य धनादिदानमुचितमित्यत आहुर्द्येयमिति, अयुक्तमपि चेत् करोति तदा युक्तं तु पूर्व-
गृहीतस्य धनादेर्दानमतिरिक्तस्य वा धनादेर्दानं कैमुत्येनैव प्राप्तमित्यर्थः ॥ २३ ॥

मोचयामास निगडान् विस्रब्धः कन्यकागिरा ॥

देवकीं वसुदेवं च दर्शयन्नात्मसौहृदम् ॥ २४ ॥

स्वसृशब्दे नैव स्वसृतत्पती अभिधीयते इति तत्सम्बन्धादेव वसुदेवस्य मान्यत्वात् साक्षात् तं प्रति
नमस्कारेपि दोषाभावादेकस्या एव पादौ द्विवद् गृहीतवानिति ज्ञापयितुमेकशेषः, एकशेषशास्त्रे
'पुमान् स्त्रिये'त्यादिसूत्रेषु चतुर्षु तृतीया ज्ञापय'स्यप्रधानं न शिष्यत' इति, अन्यथा 'स्त्रीपुरुषाभ्या'-
मित्ययोगो न स्यात् 'स्त्रीपुरुषाभ्या'मिति च, अत्रापि तद्वर्णा सहिता स्वसैवावशिष्यते, अथेति
भिन्नप्रक्रमो दैत्यावेशस्य राजसभान्तस्य च त्यागार्थः ॥ २३ ॥

निरोधं च दूरीकृतवानित्याह मोचयामासेति, निगडौ स्तम्भबद्धावतो निगडान् मोचया-
मासेत्युक्तं, अर्थाद्गुभावपि, तत् तु बन्धनागारं भवतीति न निगडदूरीकरणं, नन्वेतावस्तुन्धावाकाश-

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोदिप्पण्योः प्रकाशः ।

क्षमध्वमित्यत्र श्यालः कंसः, स्वसृशब्दे नेत्यत्र न तृतीया किन्तु नेति शिवं पद,
स्वस्त्रोरितिद्विवचनं साधयितुं श्रीधरमतं दूषयति, श्रीधरीये 'स्वस्त्रोरिति स्वसृशब्देन द्विवचनानु-
पपत्त्या मिथुनगणनद्वारा मिश्रितलक्षणया स्वसृतत्वत्योरभिधानं लिङ्गसमवायेन 'प्राणभृत उपदधातीति-
व'दित्युक्तं, तदयुक्तं, स्वसृशब्दस्य तत्पतावभिधाया अभावात् तदभावे 'चाभिधान'मित्यप्रयोगस्य वक्तु-
मशक्यत्वात्, न च स्वस्त्रोरितिप्रयोगान्यथानुपपत्त्या लक्षकस्याप्यभिधायकत्वमङ्गीक्रियत इति वाच्यं,
तथा सति लक्षणोच्छेदापत्तेः, न च मास्त्वभिधायकत्वं तथापि प्रयोगसिद्धार्थं वाचकलक्षकयोरेपि
शब्दसारूप्यमङ्गीकृत्य कथञ्चिदेकशेषः समर्थत इति वाच्यं, वाचकलक्षकयोरेकशेषस्य काप्यदर्शनात्,
न च 'प्राणभृत उपदधाती'त्यत्र दृश्यत इति वाच्यं, तत्र लैङ्गिकसादृश्यस्य सूत्रकाराभिमतत्वात्, अन्यथा
'तद्दानासामुपधानो मन्व' इतिसूत्र 'आसा'मित्यपदं न वदेत्, न चायं न्यायोत्र वक्तुं शक्यः, तादृशस्यात्र
प्रमाणभावेनाङ्गीकर्तुमशक्यत्वात्, तदेतत् सर्वमभिसन्धाय स्वसृशब्दे नैवाभिधीयते इत्याचार्यैरुक्तं,
ननु भामस्त्रोरित्येवमुक्तेपि भामशब्दमहिम्नैवार्थात् कंसस्य श्यालत्वप्राप्तावपि यत् स्वस्त्रोरिति प्रयुक्तं
तेन पूर्वोक्त एव व्यासाशय इत्याशङ्क्यामाहुस्तत्सम्बन्धादित्यादि, तथाचेतज् ज्ञापयितुमेवमप्यथा
इत्यर्थः, ननु भवत्वेवं तथापि सरूपैकशेषस्य वक्तुमशक्यत्वात् स्वसृतत्वत्योरैकशेषस्य च
पाणिनीयानामनुशिष्टत्वात् कथं प्रयोगसिद्धिरित्यत आहुरेकशेषत्वादि, तथा सति स्वसा च
तत्पतिश्च स्वसारौ, तत्र यद्यपि साक्षात्पाणिनीयमेकशेषानुशासनं नास्ति तथापि सूत्रचतुष्टयोक्तया
'तृतीययाप्रधानं न शिष्यत' इत्येव ज्ञाप्यत इतिज्ञापकसिद्धौ न विरूपैकशेष इति मुखेन प्रयोगसिद्धिरित्यर्थः,
ननु तृतीययेदमेव ज्ञाप्यत इत्यत्र किं मानमत आहुरन्यथेत्यादि, यदि हि स्त्रिया सहोक्तौ
पुमानेवावशिष्यत इतिविरूपैकशेषानियमः स्यात् तदा द्वन्द्वघटिते स्त्रीपुरुषशब्देपि द्विवचनविधायामेकशेषे
प्राप्ते तत्र सरूपस्य स्त्रीपुरुषशब्दान्तरस्याविवक्षितत्वात् सरूपसूत्राप्राप्तौ 'पुमान् स्त्रिये'तिसूत्रेण
विरूपैकशेषे पुरुषयोः 'पुमांसा'वित्येव प्रयोगः स्यात्, स तु न दृश्यते, अतस्तत्र तृतीयाप्रधानं न शिष्यत
इत्येवं ज्ञापयतीति मन्तव्यं, एवं 'स्त्रीपुंसौ' 'मातापितरा'वित्यादिप्रयोगान्यथानुपपत्तिबलाद् यत्रोभयप्राधान्यं
विवक्षितं तत्र न विरूपैकशेषो यत्र त्वप्राधान्यं विवक्षितं तत्रैव स इतिप्राप्त्या प्रकृते भर्तृप्राधान्यस्य
विवक्षितत्वाद्वापि तद्वर्णा सहिता स्वसैवावशिष्यत इति न पाणिनीयविरोधः, लक्ष्यैकचक्षुष्कता-
पक्षस्यैव महाभाष्यकृताङ्गीकारेण वैयाकरणानां प्रयोगशरणत्वादितिदिक् ॥ २३ ॥

भ्रातुः समनुत्तसस्य क्षान्त्वा रोषं च देवकी ॥

व्यसृजद् वसुदेवश्च प्रहस्य तमुवाच ह ॥ २५ ॥

॥ वसुदेव उवाच ॥

एवमेतन् महाराज यथा वदसि देहिनाम् ॥

अज्ञानप्रभवाहन्धीः स्वपरेतिभिदा यतः ॥ २६ ॥

शोकहर्षभयद्वेषलोभमोहमदान्विताः ॥

मिथो घ्नन्तं न पश्यन्ति भावैर्भावं पृथग्दृशः ॥ २७ ॥

वाणी च प्रमाणयत एताभ्यामेव किञ्चित् कापट्यं कृतमस्तीति कथं न विचारितवांस्तत्राह विश्वब्धः कन्यकागिरेति, कन्यका या माया तस्या वचनमसत्यमपि सम्भाव्यते तथापि तत्रैव विश्वासे कृतवान्, 'यत्र कचि'दिति 'कृपणा'मितिलिङ्गवचने देवक्या दोषाभावसूचके, वसुदेवेनैव तथा कृतत्वात्, अन्यथास्फूर्तिकर्तृत्वं तु मायायाः सिद्धमेव, प्रथमतो देवकीं पश्चाद् वसुदेवं चकारात् तत्सम्बन्धिनश्च स्वयं परिचर्यां कुर्वन्नात्मनः सौहृदं च दर्शयन् जातः ॥ २४ ॥

प्रसादे प्रार्थिते ताभ्यां प्रसादः कृत इत्याह भ्रातुरिति, सम्यगनुत्तसस्य पश्चात्तापेन तस्य तत्रापि भ्रातुः सम्बन्धिनो रोषं क्षान्त्वा क्षमिता, क्षान्तरोषा वा, तत्कृतं पूर्वापराधं व्यसृजद् रोषं वा, पाठभेदात्, तदीयो रोषः सोढः स्वकीयं तु त्यक्तवती, कृतकार्यस्य तद्गोपस्य महनं, अकृतकार्यस्य स्वकीयस्य परित्यागः, एवं वसुदेवश्च, चकारादन्येपि, रोपमपराधं च क्षान्त्वा, यतो देवकी देवतारूपा, वसुदेवोपि तथा, तस्यास्तु शोकाभावो मुखप्रसादेनैव ज्ञातः, वसुदेवस्तु गृहहृदय इति कदाचिदपसन्नो भवेदित्याशङ्क्य हास्यं वचनं चाह प्रहस्य तमुवाचेति, हेत्याश्रयं पुत्रमारकस्त्वसम्भाष्य इति ॥ २५ ॥

तदुक्तं ज्ञानं तस्यैव हृदयारूढं भवत्विति तस्यानुमोदनं करोत्येवमेतदिति, महाराजेति-सम्बोधनं मारणस्यादोषज्ञापनार्थं यत् त्वमात्यैवमेतत्, तन्निष्पिण्डितमनुवदति देहिनामज्ञान-प्रभवाहन्धीरिति, देहादावहम्बुद्धिरज्ञानादेव जायते, तस्मात् स्वपरेतिभिदा स्वः पर इति, एतन्मूलक एव सर्वोपि व्यवहारः, देहिनामिति देहाध्यासवता, अहङ्कारस्याज्ञानजनितत्वे देहाध्यासः प्रयोजक इत्यधिकारत्वेन निरूपितः, अन्यथा ज्ञानमहम्बुद्धिः, तदज्ञानकृतं, अन्यथा स्वरूपे भासमाने अन्यन्न भायात् ॥ २६ ॥

एवं तदुक्तं ज्ञानं नित्यानित्यवस्तुविवेकोपयोगित्वेन निरूप्य स्वसिद्धान्तसिद्धं ज्ञानं कृपयोप-दिशति शोकेति, अत्र वस्तुतः स्वयं न मारयतीतिस्तर्यं, अस्वतन्त्रत्वात्, किन्तु केनचित् प्रेरितो मारयति, इतोपि मुख्यः सिद्धान्तो भगवानेव सर्वत्र प्रविष्टो मारयतीतिशास्त्रं, तस्य ज्ञाने जीवानां पद् धर्मा बाधका भगवत्प्रतिपक्षाः, शोक ऐश्वर्यस्य, स हि कर्तृमकर्तृमन्यथा कर्तुं समर्थः तत्कृतैर्धै

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

एवमेतदित्यत्रान्यथेति, एतस्यैव व्याख्यानं स्वरूप इत्यादि ॥ २६ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः ।

एवमेतदित्यस्याभासे तस्यैवेति, तदुक्तमतस्यासुरत्वात् स्वस्य हृदये मायात्विति वसुदेवाशयं सूचयितुमेवकारः ॥ २६ ॥

॥ श्रीशुक उवाच ॥

कंस एवं प्रसन्नाभ्यां विशुद्धं परिभाषितः ॥

देवकीवसुदेवाभ्यामनुज्ञातोविशद् गृहम् ॥ २८ ॥

कथं शोकः? अन्यथा, अपेक्षितं स्वांशानामन्यो न नाशयेत्, हर्षश्च प्राप्तौ भवति, तद् भगवतो वीर्यं कालरूपे ज्ञाते न भवेत्, भयं च न भवेद् यदि भगवतो यशो जानीयात्, स ह्ययुक्तं न करिष्यति, अन्यथा यशो न स्यात्, द्वेषश्च न भवेत् लोभश्च यदि भगवदीयां श्रियं जानीयात्, द्वेषश्च स्त्रीकृतो भवति लोभश्च धनकृतः, तदुभयं भगवत् एवेति न स्वस्य तथा कर्तुमुचितं, ज्ञाने भगवदीये ज्ञाते मोहाभावः प्रसिद्धः, मदस्तु वैराग्याभावात्, सर्वथैवाविरक्तो मत्तो भवति, अतोऽन्योन्यं मारयन्तमपि जना न पश्यन्ति, अन्यथैक एव यातकः स्यात्, नन्वैकात्म्ये कथं वध्यघातक-भावो भगवच्छास्त्रे उपपद्यत इति चेद् तत्राह भावैर्भावमिति, भवन्तीति भावा धर्माः, बाधकैर्धर्मै-र्वाध्या धर्मा एवापोहन्ते न तु धर्मा, ये हि भवन्ति ते नश्यन्तीति, यथैकस्मिन् वस्त्रे शुक्रादयो धर्मा रञ्जकद्रव्यसम्बन्धादुत्पद्यन्ते विलीयन्ते च, परं वलीयस्त्वं नियामकं, यद्बाधार्थमेव यस्मिन् भावे भगवान् निविशति स तं भावं दूरीकरोतीति भवदादीनां करणत्वमेव न तु कर्तृत्वं, न हि करणं कचिदुपालभ्यते स्तूपते वा, अदर्शने हेतुः पृथग्दृश इति, करणे सम्बद्ध एव कर्ता करणाच्च चेत् पृथग् ज्ञायते करणं वा तत्तत्तदैवम्बुद्धिर्भवति न तु सर्वत्राविष्टं भगवन्तं ज्ञातवतः, अतो मत्पुत्रा अपि भगवतेव मारितास्त्वमपि मारणीय इति स्वयापि शोको न कर्तव्य इतिभावः ॥ २७ ॥

एवं मायाकृतं ज्ञापनं सकार्यं निरूप्योपसंहरति कंस इति, एवं प्रसन्नाभ्यां स्वसिद्धान्त-कथनेन सम्पूज्यप्रसादो लक्षितः, विशुद्धं परिभाषित इति, राजन्नितिसम्बोधनेन तदुक्तानुवादेन च

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः प्रकाशः ।

शोकहर्षेत्यत्र तस्य ज्ञान इति, सिद्धान्तशास्त्रस्य ज्ञाने, शोकस्यैश्वर्यप्रतिपक्षत्वं व्युत्पादयन्ति स हीत्यादि, तथा च स हि ज्ञात्वैव करोतीति तदज्ञानादेव शोकः, भगवद्विचारात् प्रकारान्तरेण यद-पेक्षितं स्वांशानां जीवानां तदन्यो न नाशयेत् सामर्थ्याभावाद् दण्डप्राप्तेश्च, किन्तु भगवानेव नाशयतीतिज्ञानाजननादैश्वर्याविरुद्धः शोक इत्यर्थः, हर्षभययोर्वीर्यप्रतिपक्षत्वं व्युत्पादयन्ति हर्षश्चेत्यादि, तथा च हर्षभये वीर्यविरुद्धे, द्वेषस्य यशोविरुद्धत्वं व्युत्पादयन्ति यदीत्यादि, यशसो ज्ञाने लोभस्य श्रियः प्रतिपक्षत्वमाहुर्लोभश्चेत्यादि, न भवेदितिशेषः, तत्र हेतुमाहुर्द्वेषश्चेत्यादि, तथेति लोभद्वेषादिकं, मोहस्य ज्ञानप्रतिपक्षत्वमाहुर्ज्ञान इत्यादि, तथा च वध्यत्वात् प्रतिपक्ष इत्यर्थः, अत इति, शोकाद्युत्पत्तिसङ्गात्वात्, अन्यथेति, यदि पश्येयुः, एवञ्च नोपलभ्येतो जना न पश्यन्तीत्यर्थः ॥ २७ ॥

(३) श्रीमद्गोस्वामिवल्लभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनोऽटिप्पण्योः ।

शोकहर्षेत्यत्रान्यथैक एवेति, घातको ज्ञात इतिशेषः, मारयितुर्भगवतो दर्शने स एव घातको ज्ञातो भवेदित्यर्थः, भावैर्भावमित्यत्र करणे सम्बद्ध एवेति, करण इन्द्रियादौ सम्बद्धो जीव एव कर्ता भवति भगवांस्तु करणात् पृथक् करणासम्बद्ध इति चेद् ज्ञायते तदा जीव एव कर्ता न भगवानितिबुद्धिर्भवतीत्यर्थः, करणं वेति, करणं ततो भगवतः पृथग् भगवन्निरूपितसम्बन्धसुक्तं नेत्यर्थः ॥ २७ ॥

तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां कंस आहूय मन्त्रिणः ॥
 तेभ्य आचष्ट तत्सर्वं यदुक्तं योगनिद्रया ॥ २९ ॥
 आकर्ण्य भर्तृगदितं तमूचुर्देवशत्रवः ॥
 देवान् प्रति कृतामर्षा दैतेया नातिकोविदाः ॥ ३० ॥
 ॥ दैत्या ऊचुः ॥

एवञ्चेत् तर्हि भोजेन्द्र पुरग्रामत्रजादिषु ॥
 अनिर्वशास्त्रिर्दशांश्च हनिष्यामोद्य वै शिशून् ॥ ३१ ॥

निरूपितो, एकस्यैव वचनं निरूपितमिति देवक्या अप्रसादशङ्कां वारयितुमभयोर्ग्रहणं, अत-
 स्ताभ्यामनुज्ञातः प्रतीकारमकृत्वा गृहमेवाविशत् ॥ २८ ॥

एवं मायाकार्यं भगवत्प्रेरणाया कृतं निरूप्य स्वतन्त्रतया तत्कृतं निरूपयितुमाह तस्यामिति
 यावदध्यायपरिसमाप्ति, यदीदं न कुर्याद्वध्य एव स्यात्, तच्च देवानामनिष्टमिति देवतायाया
 तत्कार्यं कृतवती, अमुराणां वा भगवद्रूपा तेषां मुक्त्यर्थं तान् स्वधर्मनिष्ठान् कृत्वा सर्वशास्त्रविरोधिमुखं
 सम्पादयतीति तथाकथा, सजधर्मा हि अनुलङ्घनीया यथा पूर्वमविचारेण कृतं तदन्यथा जातमतः
 परं विचारेण कर्तव्यमिति विचार्य मन्त्रिण आहूय विचारार्थं पूर्ववृत्तान्तमुक्तवानित्याह तस्यामिति,
 ज्ञानस्य जातत्वात् कार्यस्य विलम्बसहिष्णुत्वाच्च तस्यां रात्र्यां व्यतीतायामित्युक्तं, मन्त्रिणोपि
 तामसस्य तामसा एवेति तन्नाम्ना ज्ञापितं, देवक्यादौ विनयो यः कृतः स तु नोक्तः, योग-
 निद्रया यदुक्तं तत्सर्वमाचष्ट यथा कंसो विवेकरहितस्तथा तन्मन्त्रिणोपि ॥ २९ ॥

तेषां दौरात्म्यमाहाकर्ण्येति, भर्तुः कंसस्य गदितमाकर्ण्य श्रुत्वा विचार्य च तं प्रत्युचुः, एतेषां
 कंसरसायां न कापि बुद्धिः किन्तु देवद्वेषकरणेवसरो जात इति हृष्टा इत्याह देवशत्रव इति ॥ ३० ॥
 प्रथमतः स्वबुद्ध्या निश्चितं प्रतीकारमाहुरेवञ्चेदिति, यदि क्वचिद् बालक एव जातः स
 तु मासमध्ये जातो भविष्यतीत्यनिश्चयेपि सर्वानेव बालकान् मारयिष्यामः, ते बालकाः पुरस्था

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

अग्निमे निरूपिताविति, प्रसन्नावितिशेषः ॥ २८ ॥

तस्यामित्यत्र तस्याः स्वतन्त्रतया कार्यकरणस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुर्वदीत्यादि,
 ज्ञानस्येति, स्वशत्रुत्वज्ञानस्य ॥ २९ ॥

(३) श्रीमद्भोस्वामिबलभजिन्महाराजकृतः श्रीसुबोधिनीलेखः ।

कंस इत्यत्र निरूपिताविति, विशुद्धप्रसादौ निरूपितावित्यर्थः ॥ २८ ॥

तस्यामित्यत्र नन्वसुरा बहवस्तेषां सर्वेषामैकमत्येन दौरात्म्यरूपस्वधर्मनिष्ठता कथमित्यत आह
 राजधर्मा हीति, राजा यान् धर्मानारिथतस्ते धर्माः सर्वेषामनुलङ्घनीया भवन्त्यतः कंसस्य दुरात्मत्वात्
 सर्वेपि दुरात्मान इत्यर्थः ॥ २९ ॥

आकर्ण्येत्यत्र नातिकोविदा इत्यस्यार्थो यथा कंस इत्यादिनाभास उक्तः, तृतीयचरणस्यार्थो
 देवद्वेषकरणं इत्यनेनानूदितः ॥ ३० ॥

॥ इति श्रीचतुर्थाध्यायलेखः ॥

किमुद्यमैः करिष्यन्ति देवाः समरभीरवः ॥
 नित्यमुद्विग्नमनसो ज्याघोषैर्धनुषस्तव ॥ ३२ ॥
 अस्यतस्ते शरव्रातेर्हन्यमानाः समन्ततः ॥
 जिजीविषव उरसूज्य पलायनपरा ययुः ॥ ३३ ॥

ग्रामस्था ब्रजस्था वा भवन्तु, तरतमभावनिरूपणार्थं त्रयाणां ग्रहणं, अस्माकं तु न विलम्बः,
 तदाहायेति, राजेन्द्रेतिसम्बोधनमाज्ञापनार्थं, न निर्गतानि दशाहानि येषां तेनिर्दशा अति-
 बालका निर्दशास्त्वतिक्रान्तदशाहाः, उभयानपि विशेषाकारेण सर्व एव वयं हनिष्यामः, अत्र
 सन्देहो नास्तीति वैशब्दः, दैत्यगृहेष्वपि स्वसम्बन्धिष्वपि जाता हन्तव्या इति, राज्ञा चेद्
 भगिनीपुत्रा मारिता अन्यैरपि स्वकीया अपि मारणीया इति तैर्ज्ञातं, अन्यथा प्रभुर्न वदेदिति ॥ ३१ ॥

एवं स्वकृत्यमुक्त्वा तस्य भयाभावात् तं प्रोत्साहयन्ति किमुद्यमैरितिषड्भिः, तथा
 भगवतः षड् गुणास्तथा तव षड् गुणाः,

सामर्थ्यं च जयश्चैव दीनत्वं च दया यथा । शत्रूणामल्पता चैव राजनीतिस्तथैव च ॥ १ ॥

यदि बालका हन्यन्तेन्यमुपायं करिष्यन्ति देवा इत्याशङ्क्याहुः किमुद्यमैरिति,
 उद्यममात्रं तेषां न तु क्रियासामर्थ्यं, यतः समरे भीरवः, सङ्ग्रामं दृष्ट्वैव विभ्यति, तथा भयं तेषां
 निमित्तमाह नित्यमुद्विग्नमनस इति, अयं हि दिग्विजये सर्वानेव मारितवान्, इन्द्रोपि भीतः
 पलायितः, ब्रह्मादयोपि लीनाः, धृत्वा च देवान् यातनां प्रापयति, अतो यद्यन्यार्थमपि धनुष्टङ्कारं
 कुर्यात् तथापि देवा उद्विग्नमनसो भवन्तीति नित्यमुद्विग्नमनसः, तवेति सम्प्रत्यर्थं निरूपितम् ॥ ३२ ॥

धनुष्टङ्कारमात्रेणोद्वेगे पूर्ववृत्तान्तं हेतुत्वेनाहास्यत इति, अस्यतः शरान् क्षिपतस्ते सतः
 सम्मुखमनागता अपि तैः क्षिप्तैरेव शरव्रातैः सर्वतो हन्यमानाः सञ्चिच्छन्नभिसर्वाङ्गा जिजीवि-
 षवो भूत्वा धर्म सङ्ग्रामं चोत्सृज्य पलायनपराः सन्तो ययुः, देशस्याविवक्षितत्वाद् यत्र
 कापि, ये तु दूरस्थास्ते पलायिताः ॥ ३३ ॥

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

एवं चेदित्यत्रान्यैरपीति, त्वदीयैरितिशेषः, अन्यथेत्यादि, भगिनीपुत्रमारणाभावे प्रभू राजा
 न वदेत्, आज्ञामितिशेषः, अयमर्थः, स्वयं चेद् भगिनीपुत्रमारणं न कृतं स्यात् तदा स्वकीया अशेषां
 मरुक्तिं न मंस्यन्त इति प्रभुरपि न वदेत्, अधर्मरूपत्वादेवमाज्ञायाः, स्वयं तथाकरणे तु 'यथा राजा
 तथा प्रजे'तिन्यायादाज्ञादाने विशङ्कता स्यादिति तथा ॥ ३१ ॥

(५) भगवदीयनिर्भयरामभट्टनिर्मिता श्रीसुबोधिनीकारिकाव्याख्या ।

किमुद्यमैरित्याभासे षड्श्लोकीप्रतिपाद्यानर्थानाहुः, सामर्थ्यं चेत्यादि,
 सामर्थ्यं च जयश्चैव दीनत्वं च दया यथा । शत्रूणामल्पता चैव राजनीतिस्तथैव च ॥ १ ॥

'केचित् प्राञ्जलयो भीता' इत्यत्र देवानां दीनत्वं 'न त्वं विस्मृतशस्त्रा' नित्यत्र कंसस्य दया
 'किं क्षेमशूरै'रितिश्लोके शत्रूणां देवानामल्पता, अप्रयोजकत्वम् ॥ ३२ ॥

॥ इति चतुर्थाध्यायकारिकाव्याख्या ॥

केचित् प्राञ्जलयो भीता न्यस्तशस्त्रा दिवोकसः ॥
 मुक्तकच्छशिखाः केचिद् भीताः स्म इतिवादिनः ॥ ३४ ॥
 न त्वं विस्मृतशस्त्रास्त्रान् विरथान् भयसन्नतान् ॥
 हंस्यन्यासक्तविमुखान् भयत्रापापानयुध्यतः ॥ ३५ ॥
 किं क्षेमशूरैर्विबुधैरसंयुगविकल्पनैः ॥
 रहोजुषा किं हरिणा शम्भुना वा वनौकसा ॥ ३६ ॥

येपि निकटस्थास्तेपि जिजीविषत्रो भूत्वा पलायनासम्भवादुपायान्तरं कृतवन्त इत्याहुः
 केचिदिति, प्राञ्जलयः, स्तोतुमिव प्रवृत्तानां कायिकव्यवस्था प्रदर्शिता, भीता इत्यन्तःकरणस्य,
 त्यागे न हन्यत इतिशास्त्रार्थपरिपालनाय न्यस्तशस्त्राः, तर्हि तेषां कथं स्वधर्मत्यागे स्वर्गो
 भविष्यतीत्यावाङ्मयाहुर्दिवोकस इति, स्वर्ग ओको गृहमात्रं न तु स्वर्गभोग इत्यर्थः, ननु देवाः
 कथमयुक्तं कृतवन्त इत्याहुश्चकच्छशिखा इति, मुक्ताः कच्छः शिखाश्च येषां, परमा-
 पदा वैकल्यं तेषामुक्तं, आपदि स्वधर्मास्त्यक्तुं शक्यन्ते, येषां पुनर्देवगत्या मुक्तकच्छशिखात्वं न
 जातं तेषां का गतिरितिचेत् तत्राह केचिद् भीताः स्म इति वादिन इति, शरीरे भीतकार्यस्था-
 दर्शनात् सुख एव भीता वयमित्याहुः ॥ ३४ ॥

ननु ये वध्यास्ते सर्वथैव वध्या इति वचनेपि किं स्यात् तत्राहुर्न त्वमिति, सद्ग्राम-
 धर्मस्त्वया न त्यज्यतेतो ये देवा विस्मृतशस्त्रास्त्रा भयात्, शस्त्राणि धृत्वा धैर्यं धेते, अस्त्राणि
 दूरात्, मन्त्रयुक्तानि वा, भयाद्भयविधान्यपि विस्मृतानि, विगतो रथो येषां, सारथ्यादीनां वधात्,
 'प्रपन्नं विरथं भीतं न रिपुं हन्ति धर्मवि'दितिवाक्याद् विरथोच्यवध्यः, भयेन सम्पन्नताः शरणा-
 गताः, प्रसङ्गादन्यानप्याहान्यासक्तविमुखान्, अन्यासक्ताश्च ते विमुखाश्चोभयविधा वा
 भयत्रापापानयुध्यतः, निरीक्षकान् न हंसीतिसम्बन्धः, एते षड्विधाः सप्तविधा वा न हन्तव्याः,
 अतस्त्वया स्वधर्मं परिपाल्यमाने पूर्वन्यायेन देवा जीविता इतिभावः ॥ ३५ ॥

एवं साधारणानामयोजकत्वमुक्त्वा महतामप्याह किं क्षेमशूरैरिति, येषि वाय्वत्रिवरुणादयः
 शूराः प्रसिद्धास्तेपि क्षेमशूरा एव, क्षेमे सति गृहे भार्यायां वा शूरा यत्राक्षेमशङ्कैव नास्ति, न
 हि भार्या पतिं मारयिष्यतीति सम्भावना, यत्र पुनः सम्भावना मारयिष्यतीति तत्र पलायनमेव,
 एतदर्थपरिज्ञानादेव विबुधाः, एतच्छरीरशौर्यं तेषां निरूप्य वाचनिकं शौर्यं निरूपयन्त्यसंयुग-
 विकल्पनैरिति, विकल्पनं स्वशौर्याविकरणवाक्यं, तदपि न संयुगे, केनापि सह यदा न युद्ध-
 संयोगस्तदैव विकल्पनं, एवं देवान् दूषयित्वा मुख्यंश्चतुर आहुः, अस्ति हरिः शूरः, परं कस्यापि
 स सम्मुखो न भवति, यस्त्वेकान्ते तदेकपरस्तिष्ठति हरिरपि तस्य सम्मुखो भवतीति
 स्तुतिपक्षे यथाश्रुतमेव, पक्षान्तरे स्त्रीतुल्यता निरूपिता, हरिणेति, सर्वदुःखनिवारकत्वं निरूपितं, यतो
 दुःखितेष्वेव शौर्यादिरहितेषु तस्याविर्भावो निरूपितः, अस्ति च त्रिपुरान्तकः शूरः, सोपि
 सर्वदा वनवासी तपस्वी, न हि वनस्थस्तपस्वी कस्यचिद् द्विष्टो भवति, असमत्वात् ॥ ३६ ॥

किमिन्द्रेणाल्पवीर्येण ब्रह्मणा वा तपस्यता ॥
 तथापि देवाः सापत्न्यान्नोपेक्ष्या इति मन्महे ॥ ३७ ॥
 ततस्तन्मूलखनने नियुङ्क्वास्माननुव्रतान् ॥ ३८ ॥
 यथामयोङ्गे समुपेक्षितो नृभिर्न शक्यते रूढपदश्चिकित्सितुम् ॥
 यथेन्द्रियग्राम उपेक्षितस्तथा रिपुर्महान् बद्धबलो न चाल्यते ॥ ३९ ॥
 मूलं विष्णुर्हि देवानां यत्र धर्मः सनातनः ॥
 तस्य च ब्रह्मगोविप्रास्तपोयज्ञाः सदक्षिणाः ॥ ४० ॥

देवेन्द्रस्तु यद्यपि वृत्रहा तथाप्यल्पवीर्यः, अन्यथा वज्रादिप्रार्थनां कथं कुर्यात् ? ब्रह्मा यद्यपि
 महान् भवति तथापि ब्राह्मण एव तपस्वी, एवं यद्यपि सर्वे देवा अप्रयोजकास्तथापि राजनीति-
 विचारेण ते नोपेक्ष्या इत्याहुस्तथापीति, देवानां दैत्यानां च सापत्न्यमस्ति कस्यपदायादाः
 सर्वे भिन्नमातृजास्ते शत्रव एव परस्परं भवन्ति, अतः सहजोपेक्षितत्वाद् यदैव ते पुष्टा भविष्यन्ति तदैव
 मारयिष्यन्तीति नोपेक्ष्याः क्षीणदशायामेव मारणीयाः, अयमर्थो भवति न वेति विचारका
 जानन्ति वयं त्वेवं मन्महे ॥ ३७ ॥

एवं माहात्म्यं नीतिं चोक्त्वा किं कर्तव्यमित्याकाङ्क्षायामाहुस्तत इति, यदेव देवानां मूलं
 भविष्यति तस्यैव खनने नियुङ्क्वाज्ञापय, अनुव्रतानिति, योगेन रूढ्या च सर्वथा भवन्त-
 मनुसृता वयं, मूलमग्रे वक्तव्यं खननं च मध्ये ॥ ३७ ॥

उपेक्षायां को दोष इति चेत् तत्राहुर्धयेति, आमयो रोगो ज्वरादिरङ्ग आविर्भूतस्तमनादत्य
 यदि स्नानभोजनादिकं कुर्यात् तदा रूढपदः संश्रिकित्सितुं न शक्यते, अङ्गमेव नाशयति,
 सदैवेनापि तज्जनिते सन्निपाते चिकित्साशक्या, अनेन सम्बन्धे विद्यमाने कथं मारणीया इतिशङ्का
 निवारिता तेषां सर्वनाशकत्वादिति लौकिकवाधकत्वेन निरूपितं, वैदिकवाधकत्वेन दृष्टान्तान्तर-
 माह यथेन्द्रियग्राम उपेक्षित इति, योगिना परमपुरुषार्थं साध्य इन्द्रियसमूहो नोपेक्षणीयः,
 तेषामुपेक्षाया 'मिन्द्रियैर्विषयाकृष्टै'रिति न्यायेन सर्वनाशो भवति, प्रबलं चेदिन्द्रियं पश्चान्निवारयितुम-
 शक्यं यथैहिकायुष्मिकनाश एताभ्यां तथा सर्वनाशो देवैर्दैत्यानां, तदाह रिपुर्महान् बद्धबलो
 न चाल्यत इति, महान् स्वापेक्षयापि स्वरूपतः, ते चेत् सम्बद्धबला भवन्ति तदा चालयितु-
 मप्यशक्या अतो नोपेक्षणीयाः ॥ ३९ ॥

मूलमाह मूलं विष्णुरिति, देवानां मूलं विष्णुः, विष्णुप्रभवा देवाः, सत्त्वगुणा देवाः,
 तस्याधिष्ठाता तु विष्णुः, इमां युक्तिं हिशब्द आह, प्रकृष्टान्तरेणापि देवानां मूलं विष्णुरित्याह
 यत्र धर्मः सनातन इति, धर्मो यागादिः, स तु देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मकः, स केवलं
 वेदोक्तः सनातनः, 'तानि धर्माणि प्रथमान्यास'न्निति श्रुतेः, यज्ञाभावे देवानां भक्ष्याभावाद्
 यज्ञो देवानां मूलं, स च स्वदेवतानियम्यः, तस्य च देवता विष्णुः, 'यज्ञो वै विष्णु'रिति श्रुतेः,

(२) श्रीपुरुषोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

तस्य चेत्यत्रानेनेति, दक्षिणाया भार्यात्वनिरूपणेन, तस्येति, यज्ञस्य, तथा च विष्णुदेवयोर्मूलं
 द्विविधो धर्म इतिभावः, पक्षान्तरमाहुः पश्चात्तमको वेति, वेदात्मको यज्ञात्मको गवात्मको विश्वात्मकस्तप-

तस्मात् सर्वात्मना राजन् ब्राह्मणान् ब्रह्मवादिनः ॥
तपस्विनो यज्ञशीलान् गावश्च हन्मो हविर्दुघाः ॥ ४१ ॥
विप्रा गावश्च वेदाश्च तपः सत्यं दमः शमः ॥
श्रद्धा दया तितिक्षा च क्रतवश्च हरेस्तनूः ॥ ४२ ॥

स हि सर्वसुराध्यक्षो ह्यसुराद्विद् गुहाशयः ॥
तन्मूला देवताः सर्वाः सेश्वराः सचतुर्मुखाः ॥ ४३ ॥
अयं हि तद्गोपायो यदृषीणां विहिंसनम् ॥

न केवलं तस्य नियामकत्वं किन्त्वाधारत्वमपि, तदाह यत्रेति, यत्र विष्णोः सनातनो धर्मः, 'धर्मस्य प्रभुरच्युत' इतिवाक्यात्, तस्मात्लौकिकवैदिकदेवानां मूलं विष्णुः, तस्यापि मूलमाह तस्येति, चकारादेवानामपि, ब्रह्म वेदः, गावो विप्राश्च तपो यज्ञाः सदक्षिणाः, प्रमाणं वेदः, हविरैकत्र मन्त्राश्चैकत्र, द्विविधो हि धर्मः, प्रवृत्तिनिवृत्त्यात्मकः, प्रवृत्त्यात्मको यज्ञो निवृत्त्यात्मकस्तपः, सदक्षिणाः दक्षिणा यज्ञस्य भार्या, अनेन प्रवृत्तिधर्मत्वं तस्योक्तं, पञ्चात्मको वा मूलत्वेन निरूपितः, अनेन द्वयं मूलत्वेनोक्तं ब्राह्मणा गावश्च, तत्र दुहन्त्यो गावो यज्ञकर्तारस्तपस्विनो वेदविदो ब्राह्मणाः ॥ ४० ॥

तेषां खननमाह तस्मादिति, सर्वात्मना लौकिकवैदिकसाधनैः स्वतः परतः साक्षात् परम्परया च यथैव ते निवृत्ता भवन्ति, ब्राह्मणानां विशेषणं ब्रह्मवादिनो वेदवेदार्थविदः, उभयविधं च कुर्वन्तीति, तपस्विनो यज्ञशीलाश्च, हविर्दुघाः पयोदोग्भ्रयो गाः, हनघातोर्लटि बहुवचनं हन्म इति ॥ ४१ ॥

एवं विष्णुमूलत्वेन ब्राह्मणगां निराकरणं निरूप्य भगवच्छरीरत्वेनाप्येतान् निरूपयन्ति साक्षान्निराकरणाय विप्रा इति, विप्रा गावश्चकारादन्यान्यप्यन्नानि, वेदाः, चकारादङ्गानि व्रतानि वा, तपः सत्यं दमः शम इति ब्रह्मचर्याद्यधर्मधर्माः, तपः शारीरो धर्मः, सत्यं वाचः, दम इन्द्रियाणां, शमोन्तःकरणस्य, श्रद्धा सर्वत्र, दया च सर्वेषु, तितिक्षातिक्रमसहनं, एवं दशविधो दशावतारः, क्रतवोसङ्ख्याता ज्योतिष्टोमादयः, एते सर्वे सर्वदुःखहर्तुर्भगवतस्तनू-स्तन्वः, तस्माद् विष्णोः प्रयत्नः प्रतिष्ठितः ॥ ४२ ॥

उपसंहरंस्तस्य मूलत्वमाह स हीति, 'मुख्ये कार्यसम्प्रत्यय' इतिन्यायाद् गौणानां देवानां निराकरणं व्यर्थं पूर्वोक्तन्यायेन सर्वसुराणां विष्णुरेवाध्यक्षः प्रभुः, किञ्चान्ये देवास्तथासुरान् न

(२) श्रीगुरुहोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

आत्मको विष्णुरेव वा देवानां मूलमित्यर्थः, प्रकारान्तरेण द्वयमेवमूलमित्याहुरनेनेति, मूलनिरूपकवाक्ये-नेत्यर्थः, तत् किं द्वयम्? अत्राह ब्राह्मणा गावश्चेति, इयं व्याख्याग्निमन्त्रलोकस्वरसिद्धेति बोध्यम् ॥ ३९ ॥

तस्मात् सर्वात्मनेत्यत्रोभयविधमिति, कर्मज्ञानात्मकं वेदार्थं, हनघातोर्लट्यादि, तथा च 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद् वे'त्यनुशासनात्मन्त्रकरणसमय एव तत्करणज्ञापनार्थो हन्म इतिप्रयोग इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

विप्रा इत्यत्रान्यान्यप्यन्नानिति, हविःसाधनानि व्रीहियवादीनि, अन्नपदसुपलक्षकं, तथा च यावन्ति हविःसाधनानि तावन्ति ज्ञातव्यानि ॥ ४२ ॥

एवं दुर्मन्त्रिभिः कंसः सह सम्मन्त्र्य दुर्मतिः ॥
ब्रह्महिंसां हितं मेने कालपाशावृतोसुरः ॥ ४४ ॥
सन्दिश्य साधुलोकस्य कदने कदनप्रियान् ॥
कामरूपधरान् दिक्षु दानवान् गृहमाविशत् ॥ ४५ ॥

द्विषन्ति, कदाचित् सहभावोपि लक्ष्यते, हरिस्त्वसुरद्विडेव, मारयितुमपि न शक्यते साक्षाद् यतो गुहाशयः, गुप्तेन्तःकरणे वा तिष्ठतीति, अध्येक्षत्वं च न लौकिकमभ्युक्तं किन्तु मूलभूतोपीत्याह तन्मूला इति, स्त्रीलिङ्गप्रयोगोवगणनार्थः, महादेवस्य ब्रह्मणश्च स्वतन्त्रतामाशङ्क्याहुःसेश्वराः सचतुर्मुखा इति, अतो विष्णोः प्रतीकारः कर्तव्यः, प्रतीकारश्र्वरीणां निराकरणमेवेत्याहायमिति, ऋषिपदेनैव सर्वे धर्मा उक्ताः ॥ ४३ ॥

एवं तेषां वचनं श्रुत्वा किं कृतवानित्याशङ्क्याहैवमिति, नन्वयं क्षत्रियो ब्राह्मणरक्षकः कथं ब्रह्महिंसां हितत्वेन मेने? तत्राह दुर्मन्त्रिभिरिति, एते दुष्टा मन्त्रिणः, पर्यवसानदोषदर्शना-भावात्, तैः सह सम्यङ् मन्त्रणं कृत्वा दुर्मतिर्जातः, बुद्ध्या हि सर्वनिर्णयः, बुद्धिनाशकस्तु दुःसङ्गस्तत्रापि मन्त्रित्वेन गृहीतः, अत एव ब्रह्महिंसां स्वस्य हितत्वेन मेने, ननु दुःसङ्गेपि कथं स्वाभाविको भागोन्यथा जात इति चेत् तत्राहासुरः कालपाशोनावृतश्च, असुरत्वात् स्वभावदुष्टः कालपाशावृत आपद्रस्तः, आपदि सर्वबुद्धिनाशो भवति, तत्रापि कालपाश-पदाभ्यां महत्यापदा निरूपिता ॥ ४४ ॥

एवं बुद्धिभ्रंशे जाते यत् कृतवांस्तदाह सन्दिश्येति, साधुलोकस्य कदने पीडायां कदन-प्रियान् स्वतोपि कदनेच्छन् कदनकरणार्थं तत्तत्साधकानारूपधारकान् दशदिक्ष्वप्यादिश्य स्वविषयेन्यविषये च कामरूपधराणां सर्वत्रैव सामर्थ्यसम्भवात्, दानवानिति, क्रूरान्, राक्षसमात्रे दानवप्रयोगः, स्वगृहमाविशत्, यथोपद्रवे कश्चित् प्रभोः स्थाने गतो दर्शनमेव न प्राप्नुयात्, एतदर्थं गृहे प्रवेशनम् ॥ ४५ ॥

(२) श्रीगुरुहोत्तमचरणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

स हीत्यत्र गुहापदार्थमाहुर्गुप्त इत्यादि, गुप्ते रक्षिते लक्ष्ये वा स्थाने 'गुहां प्रविष्टा'विति-श्रुत्यान्तःकरणे वा, तथा चान्तःकरणपक्षे यद्यपि समीपे वर्तते तथाप्यन्तःकरणस्याणुत्वेन नित्यत्वात् तन्मध्यवर्ती परमसूक्ष्मोद्दृश्यतरो नित्यतरश्च कथं प्रतीकार्यः? यद्वा मारणार्थं विचारे क्रियमाणेन्तःकरण-वृत्तित्वाद्दिचारांशस्तिरोहितः स्यात्, यद्वा स्वदेहमारणं विना स्वान्तःकरणवर्तिमारणं न भवतीति यदा तं तथाकर्तुमुद्यतः स्यात् तदा पूर्वं स्वयं मृतः पश्चात् कं मारयेदिति सोप्रतीकार्य इत्यर्थः, प्रतीकार इति, इतोऽन्यः प्रतीकारः ॥ ४३ ॥

एवमित्यत्र मन्त्रित्वेन गृहीत इति, दुष्टो यदि दुष्टत्वेन गृहीतस्तदा तत्सङ्गस्तथा न बाधको मन्त्रित्वेन गृहीतस्य तु सर्वथा बाधक इत्यर्थः, मन्त्रित्वेनेतिपाठेपि तथैवार्थः, एकस्यैवैवं व्यवस्था यद्गुहां तथात्वे तु किं वक्तव्यमितिभावः ॥ ४४ ॥

सन्दिश्येत्यत्र स्वविषय इति, विषये देशे ॥ ४५ ॥

ते वै रजःप्रकृतयस्तमसारूढचेतसः ॥

सतां विद्वेषमाचेरारादागतमृत्यवः ॥ ४६ ॥

आयुः श्रियं यज्ञो धर्मं लोकानाशिष एव च ॥

हन्ति श्रेयांसि सर्वाणि पुंसो महदतिक्रमः ॥ ४७ ॥

॥ इति श्रीमद्भागवते महापुराणे दशमस्कन्धे चतुर्थोध्यायः ॥ ४ ॥

ते च ततोप्यधिकं कृतवन्त इत्याह, वै निश्चयेन, ते स्वभावत एव रजःप्रकृतयः, राजसाः कूरा भवन्ति, आगन्तुकेन च पुनस्तमसारूढं चित्तं येषां, पूर्वसिद्धविवेकनाशार्थं तमः, रजस्तमोभ्यां व्यासाः सात्त्विकान् द्विवन्त्येव, अतः सतां विद्वेषं विशेषेण द्वेषो यस्मात् तादृशद्रुपद्रवं धर्मधनादिनाशनमासमन्ताच्चरुः कृतवन्तः, अनेन तेषां स्वरूपतोन्तःकरणनाशाद् धर्मतश्चोपद्रवं कृतवन्त इत्युक्तं भवति, ननु स्वाम्याज्ञातोधिकं किमर्थं कृतवन्तस्तत्राहारादागतमृत्यव इति, मृत्युग्रस्तास्तथा कृतवन्तः, विकलो ह्यन्यथा करोत्येव ॥ ४६ ॥

माययैवैतत् कारितं सर्वनाशार्थमिति ज्ञापयितुं महदतिक्रमस्य फलमाहायुः श्रियमिति, जीवानां षड् उत्तमा गुणाः, तदभावे प्राण्यकृतार्थः स्यात्, तत्र प्रथममायुः, जीवतो हि सर्वं भवति, ततः श्रीः, स्पष्टस्तस्या उपकारः, ततो यज्ञः कीर्तिः, ततोन्तरङ्गो धर्मः, तैः साध्या लोकाः स्वर्गादयः, तत्र लोके सर्वा एवाशिषः, चकारादैहिका अपि पुत्रादयः, एवकारेण सर्वेषामेवाशीष्टं प्रदर्शितं, अतो यस्य यदशीष्टं तदेव नाशयतीत्युक्तं भवति, अन्यथा गणिताश्चेत् तस्याभीष्टा न भवेयुस्तदेष्टमेव चेष्टितमिति महदतिक्रमः किं कुर्यात् ? अतो यत्किञ्चिदेवाभीष्टं तदेव हन्ति, लोकसिद्धास्तु गणिताः, अनुक्तसर्वसङ्ग्रहार्थं सर्वाणोति, पुंस इति, स्वतन्त्रस्यापि महतो भगवदीयस्यातिक्रम उल्लङ्घनं, महत्त्वं भगवत्सम्बन्धादेव, अन्यथाराग्रमानस्य कथं महत्त्वं स्यात् ? एवं भगवच्चरित्रसिद्ध्यर्थं मायाकार्यं निरूपितम् ॥ ४७ ॥

॥ इति श्रीमद्भागवतसुबोधिन्यां श्रीमद्ब्रह्मभदीक्षितविरचितायां दशमस्कन्धविवरणे चतुर्थोध्यायविवरणम् ॥ ४ ॥

(२) श्रीपुरुशोक्तमन्त्ररणप्रणीतः श्रीसुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशः ।

ते वै रज इत्यत्रानेनेत्यादि, अनेन श्लोकेन तेषां दुर्मन्त्रिणां स्वरूपतोन्तःकरणनाशात्, अन्तःकरणं हि वैकारिककार्यवाज् ज्ञानजनकत्वाच्च स्वरूपसात्त्विकं तत्स्वरूपनाशश्च रजोरूपत्वे सत्त्वरूपस्य तस्य धर्मो ज्ञानं तमसा ज्ञानमात्रनाशाद्धर्मतश्च नाश इति तथेतिभावः ॥ ४६ ॥

आयुःश्रियमित्यस्याभासे सर्वनाशार्थमिति, सर्वदैत्यनाशार्थं, समाप्तावेवमित्यादि, एवं प्रकारेण यन्मायाकार्यं सर्वदुःखालोकं निरूपितं तद्भागवतो निरुद्धस्य यच्चरित्रं सर्वधर्मरक्षारूपं तत्सिद्ध्यर्थं हेतुत्वेन निरूपितमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

॥ इति श्रीमद्ब्रह्मभनन्दनचरणैकज्ञानश्रीयदुपतितनुजपीताम्बरविरचिते दशमस्कन्ध-सुबोधिनीटिप्पण्योः प्रकाशे चतुर्थोध्यायविवरणम् ॥

श्रीकृष्णाय नमः ।

श्रीगोपीजनवल्हभाय नमः ।

श्रीमदाचार्यचरणकमलेभ्यो नमः ।

शास्त्ररीत्या बुभुत्सुबोधिका

सा च श्रीकृष्णास्य-नाकूपति-वैश्वानरावतारश्रीमद्ब्रह्मभाचार्यप्रकटित-

श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धश्रीसुबोधिन्याः सर्वज्ञ-कृतकृत्य-

हृदीश्वरज्ञश्रीयोगिगोपेश्वरजित्कृता

व्याख्या ।

श्रीकृष्णाय नमः ।
श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।
श्रीमदाचार्यचरणकमलेश्यो नमः ।

शास्त्रीत्या बुभुत्सुबोधिका ।

सा च श्रीकृष्णाय-वाक्पति-वैश्वानरवतार-श्रीमद्वल्लभाचार्यप्रकटितश्रीमद्भागवतदशम-
स्कन्धश्रीसुबोधिन्याः सर्वज्ञ-कृतकृत्य-हृदीश्वरज्ञ-श्रीयोगिगोपेश्वरजितकृता व्याख्या ।

प्रथमोध्यायः ।

श्रीकृष्णाय नमः । १०-१-का. १. नवमाध्याये चिद्व्यामोहिका शक्तिरुक्ता ।
तस्मात्समो रूपमायायाः सर्वथा तरणं वाक्पते 'धर्मज्ञा खेन सदा निरस्तकुहक'त्वात् तदुक्त-
निरोधेन भवतीति वस्तुनिर्देशनमस्कारात्मकं द्वन्द्वं 'वेदवेदान्तसारं श्रीभागवत'मिति
श्रीभागवतमाहात्म्यान्मङ्गलमाचेशुः नमामीति । नमनसिद्वान्तः पञ्चमस्कन्धात् । तापि-
नीयप्रसिद्धनमनमिति वेदान्तसारम् । वस्तुसारं वैदिकम् । हृदयं हृदि अयं हृदयमिति
छान्दोग्ये । डेः सुरिति छान्दोग्यीयव्युत्पत्त्या व्याकरणव्युत्पत्तिचाधे हृदयमिति साधयति ।
अत्र हृदयमित्यत्र प्रकारे लुक्, डेल्लुक् वा, इकारेण गुणाः । हृदयं शेषः तस्मिन्नित्यर्थः ।
हृदय इति सप्तम्यन्ते तु वेदान्तव्याकरणे डेल्लुक्वा, हृदि हृदये अयं शेषः तस्मिन् । हृदादि-
व्युत्पत्तिस्तु हरति ह्रियते वा वृहोः पुक्दुक् चैति क्यनः बाहुलकात् केवलोपि दुक्
हृत्, तदाहुः हृदय इति । कृष्णनिविष्टे मनस्ययं शेषः, तस्मिन् शब्दार्थसाधारणे ब्रह्मणि
शेषे शब्दात्मके तदध्यस्तेऽनन्तरूपेथे । 'एको रुद्रो न द्वितीयाय तस्ये' इति श्रुतेः । भेदान्वये
तु 'यस्यान्तःकरणं गिरित्र'मिति वाक्यात् हृदयाधिकरणके शेष इति भवति, स न टिप्पण्याम्,
अयं भक्तिजनकव्याख्याने, अभेदान्वयस्तु तदाज्ञया शास्त्रीत्या बुभुत्सुबोधिकायामपीति
ज्ञेयम् । तादृशे श्रीशुकरूपे यो लीलाक्षीराब्धिः निर्धर्मकत्ववारकः, तत्र लीला निर्धर्म-
कत्ववारिका । क्षीरं सर्वप्रतिष्ठास्थानम् । 'पयसि सर्वं प्रतिष्ठित'मिति श्रुतेः । अब्धिः सत्यं
व्युत्पत्तेः, आपो धीयन्तेऽस्मिन्नित्यब्धिः । निरुक्ताच्च, निरुक्ते सत्यं जलनामसु पठितम् ।
'अम्भस्यपारे भुवनस्य मध्ये' इति महानारायणात् । तत्र शाश्विनम् । ज्ञानं श्रीभागवतरूपम् ।

१. अत्र शोषपत्रमस्तीतिग्रन्थकर्तृभिलिखितम्; परन्तु तच्छोषपत्रमस्माभिर्ग्रन्थपत्रेषु न प्राप्तम् ।

‘ज्ञानमात्रं परं ब्रह्मे’तिवाक्यात् इति वेदान्तस्वरूपलक्षणलक्षितम् । अथ ‘नित्यो निष्कलङ्को निराख्यातो निर्विकल्पो निरञ्जनः शुद्धो देव एको नारायणो न द्वितीयोस्ती’ति श्रुतेः । एवं धर्मिण एवं धर्मरूपेण आविर्भाव उक्तः भक्तवश्यत्वात् । न बुद्धादिरूपधर्मैः नवमाध्याय-सुबोधिनीटीकोक्तैः । तत एव । स च विष्णोरेवंविधत्वाभावे नोपपद्यते, अतो विष्णो रूपत्रये इदं महतः स्रष्टुं । तदुक्तं संहितायां ‘विष्णोः कर्माणि पश्यते’ति । तथा चैवं तपोरूपं कर्म विष्णोरिति भगवतोपीति भक्तमनोरथपूर्तिः । अत एव टिप्पण्यां शेषाधिकरणकलीला-क्षीराब्धिः पुष्टिरित्युक्तम् । मङ्गलाचरणे भक्तविशिष्टफलस्य पुष्टिमार्गीयस्य मुख्यत्वात् । किञ्च पुष्टिर्मर्यादातो विपरीता । ‘त इमे सत्याः कामा अनृतापिधाना’ इति छान्दोग्यदहर-विद्यायां मर्यादा । अखण्डब्रह्मभाने क्षीराब्ध्यधिकरणकशेषस्यानृतापिधानश्रुतिप्रतिपाद्यत्वम् । न ह्यनन्तः शेषः परिच्छिन्नक्षीराब्धौ सम्भवति । पुष्टौ त्वनन्ते शेषे परिच्छिन्नः क्षीराब्धिः सम्भवतीति ‘त इमे सत्याः कामा’ इतिश्रुतिप्रतिपाद्यत्वमस्तीति विवेकस्तेन वेदवेदान्तसारे श्रीभागवते महानारायणज्ञाने ‘स्वरूपलक्षणे सत्यं ज्ञान’मित्यत्र लीलाक्षीराब्धिरित्याकारकं ज्ञानं ‘सत्यं ज्ञान’मित्यस्यार्थः । निर्विषयकज्ञानाभावात् । न चायं घट इति ज्ञाने विषयता-सम्बन्धोऽत्र त्वभेदसम्बन्ध इत्यपि सत्यमिति वाच्यम् । स्वयम्प्रकाशत्वात्त्वभेदसम्बन्धा-देकरसत्वाच्च । ज्ञानात्मकं जगदितिपक्षे घटस्य ज्ञानत्वाच्च । अनन्तं तु ‘हृदये शेषे’ इत्यत्रो-क्तमेव । सन्निवेशस्तु पाठकमेण ज्ञानमार्गे ‘देवस्तुर्यो विश्वः स्मृतः’ इति श्रुतेः । भक्तिमार्गे ‘सर्वं सर्वमयं सर्वं सर्वार्थवाचकाः’ इति श्रुत्यनुसरणात् त्वनन्तस्य शेषरूपत्वेन शय्या-दिरूपत्वाद् यथाभक्तिं मुख्यार्थादिक्रममाश्रित्य सन्निवेशः । पुष्टिमर्यादाभ्यां विरुद्ध-धर्माश्रयत्वं ब्रह्मधर्म उक्तः । शिवे पाशुपतशास्त्रं समाप्तम् । नारायणे वेदशास्त्रम् । इन्द्रप्रयोगो ज्ञापयत्यनुष्ठाने इन्द्रं प्रयोक्तव्यमिति । ‘कर्मणि इन्द्रं न्यञ्चि पात्राणि प्रयुन-क्ती’ति गृह्यसूत्रवत् । अतः परं सर्वोपनिषदादौ ह्यानन्दमपि स्वरूपलक्षणे निविष्टमिति तद्रूपमाहुः लक्ष्मीति । तेन ‘तमेत’मिति श्रुत्युक्तं रूपं पूर्वमुक्तम् । ‘यदेव विद्यते’ति श्रुत्युक्तमुत्तरार्धे । लक्ष्मी राधारूपा । ‘ताबुभौ ब्रह्मसावित्र्यावंशेन जगतीं गतौ । तयोर्गौहे महालक्ष्मी’रिति पात्रात् । राधाष्टमीनिरूपणे उत्सवप्रदानेऽस्ति । इयं ब्रह्मानन्दरूपा । क्षीराब्धेश्वरणाभ्यां मथने बालत्वादाधिदैविकाभ्यां आचार्यान्दाविष्टाभ्यां चरणाभ्यां क्रीडार्थमारोपिताधिभौतिकत्वैर्द्रव्यैः सम्बन्धादाध्यात्मिकाक्षरानन्दरूपा क्षीराब्धेर्जाता । भक्तिभ्यां जाता भक्तापि । अत एव नाक्षरे लयः, भक्तत्वात् सहस्रलीलास्ताभिः, सेव्यमान-मित्यात्मनेपदं ज्ञापयति स्वार्थं स्वलयाभावार्थं सेवत इति । अतः परं धर्मादमित्यतया ज्ञातुमशक्य इति महाचमस्यमतेन चन्द्ररूपतामाहुः कलानिधिमिति । ध्रुवा षोडशी

१. ‘महाचमस्यः श्रुतय’ इति तैत्तिरीयभाष्ये ।

तस्यामन्याः कला निधीयन्ते इति । पुरुषोत्तमोऽवतारी अधोक्षजत्वेऽप्युक्तो दृश्यत्वेपि चन्द्रस्य त्रिरूपत्वात् । ‘यस्यामतं तस्य मत’मिति श्रुतेश्च । अवतारश्रुतः षष्टिकलानिधिः कला अब्जमे निस्तेजसि चन्द्रे निधीयन्ते येनादित्येन सोपि कलानिधिः । ‘सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुष’श्चेति श्रुतेः । तेन द्वितीयपादस्थे ‘अन्तर उपपत्ते’रित्यधिकरणे योऽक्षिपुरुषस्तत्र स्थितिः । छान्दोग्यीयोपकोसलविद्या सङ्गृहीता । एतेन प्रथमतो गुरुहस्यभजनं भावितं ‘लक्ष्मी राधा सत्ता यमुनाजित् श्रीस्वामिन्यो गुरवोत्र न’ इत्याचार्याः । पूर्णमपीदं वक्तव्यम् । ‘अपश्यत् पुरुषं पूर्ण’मितिवाक्यात् । ‘व्यासोऽस्माकं गुरु’रित्याचार्याः । लीलाक्षीराब्धि-शायी स्वयम् । लक्ष्मीः स्त्री धनं च । कलानिधिः पुत्रः शेषो वा । ‘नारायणाद्ब्रह्मो जायत’ इति नारायणोपनिषदः । कर्माणि भक्तमनोरथपूरकाणि । तथा च बृहदारण्यके साकारं ब्रह्म, ‘यदेकमव्यक्तमनन्तरूप’मिति श्रुतेः । ‘अविनाशी वा अरे अयमात्मानुच्छित्तिधर्मे’ति श्रुतेश्च ते च महत्प्रतीत्या निश्चीयन्ते । तथा साधनैः सजातीयविजातीयद्वैतरहितम् । स्वगतद्वैतस्य राजस-तामसज्ञानविषयस्य सात्त्विकज्ञानेनापाकरणात् सात्त्विकज्ञानमात्रविषयस्याद्वैतस्य सिद्धिः । ‘यनसैवानुद्रष्टव्यं’ ‘नेह नानास्ति किञ्चने’ति बृहदारण्यकात् । ननु कृष्णमूर्तिर्गोपाल-तापिनीये कृष्णोपनिषदि च, किञ्च द्वितीयस्कन्धे सिद्धान्तनवमेऽध्याये चतुर्भुजं रूपमुक्तमिति ब्रह्मप्रकरणे च सर्वतः पाणिपादान्तत्वादिरूपमिति तद्विहाय कुत इदं नारायणरूपमुच्यते ? उच्यते । ‘कृष्णमूर्ति’रित्यादिनोक्तमस्त्येव । यदुक्तं ‘ब्रह्मप्रकरण’ इत्यादि तनु पुरुषविद्या-यामित्यक्षरतुल्यमिति नाचार्यस्थितिः । किन्तु ‘सोश्रुत’ इतिश्रुत्युक्तविपश्चिन्वेनोपस्थित-परब्रह्मणि । परत्वं न विपश्चिन्नं, सूर्येतिव्याप्तेः, सत्यज्ञानानन्तविपश्चिन्नस्य परब्रह्मलक्षणस्य । किन्तु अव्यक्तात् कालकृतं देशकृतं च परत्वम् । तेन पुरुषविद्योक्तेषु पुरा आसेतिव्युत्पन्ने स्थितिः । न तु सहस्रशीर्णि । तस्य ‘नवाम्बुदानीलमनोहराये’तिग्रन्थोक्तस्य च तथा सप्त-स्वरूपाणां च तदुपासकपुराविदनुसृतश्र्याचार्यमार्गीयविशेषपरत्वेन सकलसाधारणरूपत्वा-भावात् । ‘नमामि हृदये शेषे’ इत्युक्तस्य सकलसाधारण्यम् । नन्वेतेष्वेव किञ्चिद्रूपं वक्तव्यम्, मूलस्य ‘यतो वाचो निवर्तन्त’ इति निषेधादिति चेन्न, ‘भक्त्या ग्राह्य’त्वेना‘चार्यवान् पुरुषो वेदेति’श्रुत्या चात्र विश्रान्तेः । अन्यथाऽक्षरविश्रान्तेः तच्चद्रक्तभावितविशेषरूपविश्रान्तेश्च शास्त्रवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तेन ‘यदेकमव्यक्तमनन्तरूप’मिति श्रुताविदं मूलरूपमन्येषु रूपेषु । अत एव ‘नारायणसमो गुणै’रिति गर्गवाक्यम् । योगभाष्याच्छब्दं तु कृष्णत्वेन प्रतीयते । अतः साकारः । तेनाचार्याणं पदशास्त्रीये रूपे तात्पर्यं ज्ञायते । शेषे पाशुपतं शास्त्रम् । लीलाक्षीराब्धिशाधिनि वेदवेदान्तशास्त्रे समाप्ते । ‘लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमान’मित्यत्र साङ्ख्ययोगौ शास्त्रे पञ्चरात्रं च शास्त्रं समाप्तम् । तथा ‘प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मौ ब्रह्म

१. ‘अभ्यर्हितं पूर्वं’मिति राजसपदस्य पूर्वनिपातः । २. =मनः ।

तल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्व्यं शरवत् तन्मयो भवे'दिति श्रुत्या हृदयाभिचक्षेपो धनुः प्रणवत्वात् । स च नवीनभावजनक इति भक्तमनोरथेनान्याचार्यविलक्षणा नूतनाथ भावात्तदनुभावा इति लीला तद्रूपः क्षीराब्धिः । क्षीरम् । यस्मिन् सर्वं प्रतिष्ठितं भवतीति सर्वाश्रययोग्यः अधिशब्दो रूढः । ततः शायी नारायणः तत्समः कृष्णश्च, स च शक्तीः शाययित्वा स्वप्नयुक्ताः कृत्वा तच्छीलानुकूलस्थितिरूपा वा कृत्वा । अयमर्थः । शर आत्मा । लक्ष्यं ब्रह्म । नारं अयनं यस्य तत् । अप्रमत्तः प्रमादरहितः तेन अप्रमादेनेति वा । एतद् बलतपसोरुपलक्षणम् । 'नायमात्मा बलहीनेने'ति श्रुतेः । एवं भक्तिमार्गानुसारेण । वेद्व्यम् । व्यथ ताडने तड आघाते । आघात इति हन हिंसागत्योरित्यस्य रूपम् । अतः प्राप्तव्यमित्यर्थः । शरो लक्ष्ये लक्ष्यप्रचुर इव ब्रह्मप्रचुरो भवेत् । ततस्त्वत्यन्तानुग्रहे सम्पद्याविभावे पुष्टिलीला आहुः लक्ष्मीसहस्रेति । तेन पुष्ट्यनुभवः । उत्तरार्थे मर्यादायाः । 'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा वे'ति श्रुत्युक्तं सेवनयुक्तम् । पूर्वार्थे तु 'तमेतं वेदानुवचनेने'त्युक्तं ज्ञानमित्युक्तम् । ज्ञानस्य भक्तित्वे तु सेवापि । 'ज्ञानं क्रिये'ति पञ्चत्रये भक्तिज्ञानयोः सामानाधिकरण्यात् । भक्तिमार्गस्य बहुविधत्वात् । पूर्वार्थे मनसि सर्वतो निवृत्तव्यापारे स्वयमुपलब्धनिजसुखानुभवरूपब्रह्मज्ञानयुक्तम् । तेन 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मत' इति ज्ञानी पूर्वार्थे, उत्तरार्थे तु 'ज्ञानी चेद् भजते कृष्ण'मिति भजनयुक्तम् । 'सहस्रलीला-भि'रित्युक्त्या स्वमागोपि तदन्तर्गतः । 'भूर्लक्ष्मीः भुवर्लक्ष्मीः सुवः कालकर्णी तस्मा महा-लक्ष्मी'रिति सर्वस्य लक्ष्मीरूपत्वात् । तदिदं स्वमार्गभजनं भक्तिहंसे उक्तम् । स्वरूपान्तर्गतो भेदः 'अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव च स्थितं' इत्यक्षरात् परेषु ज्ञेयः । अतः सेव्य-मानम् । सेव्यसेवकभावस्य क्रीडान्तर्गतत्वात् । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति श्रुतेः, सर्वतः पाणिपादान्तत्वेनैकक्रीडासामग्रीरहितं यावत् तावदेकमितिव्यवह्रियते । शास्त्रीयरूपवत् । अतो 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् तत् केन कं पश्ये'दित्यादि केन भिन्नेन करणेन कं भिन्नं कर्म आत्मानम् । ननु घटपटकुण्डलानुत्पद्यन्त इतिज्ञाने बहुत्वप्रतीतिः । बहुत्वविशि-ष्टकृत्वादिनिष्ठा वर्तमानोत्पत्त्यनुकूला बहवो व्यापाराः । अकर्मकत्वेन कृत्वादिनिष्ठमेव फलमिति चेन्न । राजसादिज्ञानविषयत्वेन बहुत्वस्य भ्रमसंशयज्ञानविषयत्वात् । सात्त्विक-ज्ञानविषयत्वे तु एकमेव ज्ञानम् । गीतावाक्यात् । 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रम' इत्यवस्थितमतवाक्ये मिश्रसत्त्वनिषेधेन शुद्धसत्त्वसत्त्वात् । अधुना 'नारायणपरा वेदा' इत्यादिबहुश्रुतिप्रतिपाद्यत्वेपि 'नारायणपरायणः सुदुर्लभः प्रशान्तात्मा कोटिष्वपि महाह्युन'इतिवाक्यात् भक्तदौर्लभ्यद्योतितनारायणपरायणदौर्लभ्येन नारायणो-

१. शक्तिसङ्घोचलक्षणा रूढिः । २. =मनः । ३. ब्रह्म=आत्मा, मन एव आत्मा । ४. नारोपयोग, अर्होक्तित्वे देशानां नारायणम् ।

त्क्षेपि 'यतो वाचो निवर्तन्त' इति श्रुतेरधोक्षज इतिनाम्नः अन्येभ्यश्च वाक्येभ्यः खज्ञात-नारायणसमं महाचमस्यमतेन चन्द्ररूपं तैत्तिरीयश्रुतेराहुः । किंचारणप्रत्यक्षाभ्यां स्यं स्मृतिप्रत्यक्षानुरोधेनाहुः । ब्राह्मणानुरोधेन स्यंभिरित्यग्निमाहुः । विराजमाहुः कला-निधिमिति । श्रुत्यनुसारेण कृष्णमाहुः । तद्विदः । 'गूढं ब्रह्मणि वाङ्मय' इतिवाक्यात् । तथा च श्रुतिः 'अविज्ञातं विज्ञानतां विज्ञातमविज्ञानता'मिति केनोपनिषदि ।

१०-१-का० २. नन्वाचार्यकृपाभावे आचार्यसन्दर्शितागमत्वमपेयात् तदर्थं कृपा-ज्ञापकः स्वानुभावो वक्तव्य इति चेत् तत्राहुः चतुर्भिश्चेति । चतुर्भिरध्यायैश्चतुर्भिः प्रक-रणैः पुनश्चतुर्भिः प्रकरणैः पुनश्चिभिः सात्त्विकानामन्तःकरणप्रामाण्याच्च प्रमाणापेक्षा 'मनसैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मिति श्रुतौ सावधारणोक्तेः । तर्हि सर्वेषां मनसा दर्शनं स्यादिति चेत्, महतामन्तःकरणं प्रमाणं प्रभाकरणं न त्वन्तःकरणमात्रमिति यथोद्धवबाल-क्रीडने एकादशाध्यायसंवादः । षड्भिरध्यायैर्गुणप्रकरणमिति । अत्रेदं ज्ञेयम् । 'लक्ष्मी-सहस्रलीलाभिः सेव्यमान'मित्युक्तम् । स चा'त्मानन्दसमुद्रस्थ' इति तं कृष्णं कृपया चिन्तनविषयमुपनिबबन्धुः । ननु दशमे लक्ष्मीः सर्वत्र कथं, वृषभानुग्रहे राधारूपास्तु, 'श्रयत इन्दिरा शश्वदत्र ही'ति वाक्यमपि तत्परमस्त्विति चेन्न । नृसिंहतापिनीये 'भूर्लक्ष्मी-र्ध्वलक्ष्मीः सुवः कालकर्णी तस्मा महालक्ष्मी'रिति श्रुतेः । पञ्चधेति व्यष्टिभावनार्थम् । तेन गणनेन पञ्चत्वलाभेपि न क्षतिः । हृदय इति 'स मानसीन' इति श्रुतेः । ममेति-पदात् परत्वे पादादौ स्थितत्वेपि न 'मे' आदेशः । अत्रेतनपादादिस्थितत्वं गौणमादाय सूत्राप्रवर्तनात् । कृपया लोकं ग्राहयितुं लक्ष्मीलीलान्तर्गतस्वयोग्यभावविषयस्य कृष्णस्य प्रमाणप्रकरणोक्तप्रातराशवनक्रीडासायमाशसम्बन्धिनो निरोधलक्षणग्रन्थोक्ताधिदैविकसे-वया भगवतः स्वद्वारा भुवि प्राकट्यकर्त्र्या सह चिन्तनम् । तदुक्तम् 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य' इति । पाठक्रमेणार्थः । निरोधविषया सर्वतो निवृत्तव्यापारे मनसि स्वयमुपलब्धनिजसुखानुभव हृदमेव ब्रह्मज्ञानम् । तदुक्तं 'हृदये शेषे लीलाक्षीराब्धिशायिन'मित्यनेन । तदन्वपि श्रवणादिः । 'आत्मारामाश्च मुनय' इति वाक्यात् । अवैधभक्तिश्च । गुणगानेन तदध्याससिद्धिः । 'तत्त्वमसी'त्युक्तस्य तदध्या-सस्य सिद्धिः । 'कथामात्रावशेषिता' इतिवाक्यात् । किञ्च पञ्चधोपनिषदि मुण्डके कर्मज्ञान-भक्तिमुण्डकोक्तसाधनैः भगवदाविभावे प्रश्नोपनिषदा संवत्सरकालतज्जन्यसूर्यचन्द्रादित्व-रूपेण भगवज्ज्ञाने जन्मप्रकरणाध्यायचतुष्कम् । तत् आत्मविधोपनिषदा रुद्रब्रह्मविष्णुरूपैरु-क्तस्याभिनवज्ञातस्य श्रीमन्नन्दाजकुमारस्य क्रीडास्तामसराजससात्त्विकप्रकरणैः । तदनु

१. 'इति भारतमाड्यान् कृपया मुनिना कृत'मितिवाक्यात् वक्ष्यमाणगमत्वकृतव्यालयानरूपयोः कार्यकारणभावः ।
२. सख्यतात्पर्यमिदम्, यद्वा प्रश्ने परब्रह्मन्वेषणोक्तेस्तदुपाणि ।

गुणप्रकरणे 'कृषिर्भूवाचकः शब्द' इत्युक्तः कृष्णः । स च पुराणे भगवानिति गुणप्रकरणे सः । तत एकादशस्कन्धे 'देवस्तुर्यो विशुः स्मृत' इति माण्डूक्योपनिषदुक्तः ।

१०-१-का० ३-४. ननु ह्यग्निहोत्रं जुहोति यवागूं पचतीतिवद् आत्मा श्रोतव्य द्रष्टव्यः इत्यार्थक्रमः, तथा च श्रुतिः 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था' इति, इति चेत् तत्राहुः दशमेति । सत्यं, वेदान्तविज्ञानेन परस्परयात्मदर्शनं परन्तु भूयसासुपनिषद्भागानां वैयर्थ्या-पत्या वेदान्तविज्ञानं शाब्दं, तच्च स्वव्यापारं कर्मज्ञानभक्तिरूपं गुण्डके निरूपितमपेक्षते इति दशमार्थः प्रकरणाद्यार्थां स्वाध्यायवत् स्वाध्यायत्वार्थमपेक्षन्ते, आर्थक्रमे तु पाठक्रमत्या-गहेतोरभावः शाब्दापरोक्षं चेति दोषद्वयम् । विचार्यते इति 'अविचारितशब्दा नार्थं प्रत्याययन्ति' । तथा सति 'योन्यथासन्तमात्मान'मिति दोषापत्तिः । ननु दशमार्थे सन्देहा-भावाद् विचारः कुत इत्यत आहुः नचेति । यथा नवलक्षणलक्ष्य असश्रयस्तथा कृष्णोपि नवलक्षणलक्ष्य इति नवलक्षणलक्ष्यत्वात् कृष्णस्य तन्निरूपणं दशमार्थे सन्देहबीजम्, हीति निश्चयेन । 'कृष्णो हि परमं दैव'मिति गोपालतापिनीये, 'अहं सर्वस्य प्रभव' इति गीता । 'समान एवं चाभेदा'दिति व्याससूत्रम्, अतो निश्चय इत्यर्थः । द्वितीयकोटौ पाठक्रम-भावितात्वात् निरोधः । अत्र पाठक्रमः सन्देहबीजम् । पूर्वपक्षमाहुः लीलानिरिति । लीला दशविधाः तत्र दशविधत्वनिर्धारकोर्थः सर्गादिरूपो न तु पाठक्रमः । असोत्र क्रममात्रं क्रम एव दुर्बलः । तुना अर्थसहितक्रमस्तु न दुर्बलः ।

१०-१-का० ५. ननु क्रमो ह्युपिप्रणीतस्तेनैव क्रमेण श्रवणं दर्शनफलसाधकं न यथा-कथञ्चिदिति चेत् तत्राहुः यथेति । फलं दर्शनं 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः' इति श्रुतेः । लोक इति द्वादशस्कन्धे सप्तमाध्याये लौकिकभाषायां । प्रकृत इति समाधिभाषोक्तभक्ति-योगे निरोधे । नेति प्रथमस्कन्धे वाक्यात् । गौणमुख्यन्यायेन महानन्यायश्च स्यात् । न च लौकिकीभाषात्रापि, ततः पोषको निरोधः कुतो नेति चेन्न । पोष्यनिरोधसापेक्षत्वात् पो-षकस्य निरोधस्य शुद्धलीलाबोधकस्कन्धार्थत्वात् ।

१०-१-का० ६. अतिव्याप्त्या नेत्याहुः प्रतीति इति । अन्यत्रैकादशे । शरीरेण महत्त्वात् स्कन्धस्य । अन्यल्लेखे स्पष्टम् । नन्वाश्रये निरूपयिष्यमाणे लीलामिधातो मुख्या-तात्पर्यवृत्तिः कृष्णमाश्रयं प्रतिपाद्यत्वेन दशमे द्योतयिष्यतीति चेत् तत्राहुः कृष्ण इति । तथा चात्र कृष्णप्राधान्याभावाद् भक्तप्राधान्येन तत्सम्बन्धिनीनां लीलानां वाचकानि बहूनि पदानि सन्ति तानि मुख्यानि । 'सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चिते'ति श्रुतौ स इति भक्तस्वातन्त्र्येण तत्प्राधान्यात् । ब्रह्मत्वप्रधानं ब्रह्मणेत्यप्रधानवृत्तीयायाः । 'निवेदि-तात्मा विचिकीर्षितो म' इतिवाक्यात् । नातोऽन्योर्थः कल्पनीयः ।

१०-१-का० ९. अथ निरोधलक्षणं विवृण्वन्ति स निरोध इति 'निरोधो भगवद्रूप'

इति द्वितीयसुबोधिन्याम् । अन्यथा लोकन्यायेन 'सच्चिदानन्दता ततो' न स्यात् । विजा-तीयत्वात् । अस्य हरेः । अनुशयनं निरोधः । टीकान्तरे त्वनुरूपं शयनं लीलानुरूपं शयनम् । ननु गौणमुख्यन्यायः प्रवर्ततां ततो निरोधो भगवद्रूप इत्यपि सङ्गतं भविष्य-तीति चेत् सत्यम् । कारणधर्मस्य कार्ये हरो निरूपणात् । 'भगवान् भक्तभक्तिमा'नितिवाक्यात् कारणधर्मः । अत उक्तं अनुशयनमिति । अनुपश्चाच्छक्तिः शाययित्वा स्वप्नयुक्ताः कृत्वा । शीद स्वप्ने । शयनं स्वस्य स्वप्नकरणम् । तथा च कल्पः । इषेत्वोर्जेत्वेति शाखां छिनत्तीति । शाखा स्वशया । स्वमाकाशम् । 'आकाशशरीरं ब्रह्मे'ति श्रुतिः । तत्र शेते स्वप्नं कुरुते । शास्त्रं व्याप्तावतो यथादृष्टं सर्वत्र स्वप्नकरणम् । इति संहितामते । वेदान्ते तु 'भूतानां छिद्रदातृत्वं बहिरन्तरमेव चे'ति छिद्राणि जीवाः बहिरन्तरं देहस्थानीयम् । जाग्रत्स्वप्नसु-षुप्तयोऽवस्थाः । ज्ञानत्वाज् जीवानाम् । हरिः कश्चिद् भक्तसम्बन्धी धर्मिधर्मः 'ब्रह्मणीत्थं हरि-र्मतः' इतिसिद्धान्तमुक्तावल्याः । महानारायणे च बह्विशिखाया धर्मः । हरति दुःखमिति हरिः । यथा प्रपञ्चनिर्माणानन्तरं स्वप्राप्त्यर्थं भक्तिमार्गं निरमासीत्, तथा तद्विषयं हरिरूपमपि बह्वि-शिखाधर्मं परमात्मानं कृतवानिति । निरोधो लक्ष्यं अस्यानुशयनं लक्षणम् । तच्चातिव्याप्तं सर्वत्र शक्तीः शाययित्वा शयनात् । 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविश'दिति श्रुतेः । तत् स्वप्नयुक्तं जगत् । तत्परिहाराय विवृण्वन्ति स प्रपञ्च इति । प्रपञ्चस्य शब्दात्मकस्य वैदिकस्य ग्रहणम् । तेन सर्वप्रपञ्चनिरासान् नातिव्याप्तिः । किञ्च प्रपञ्च इति वक्तव्यम् । अन्यथा दुर्विभाव्य-शक्त्यन्तर्गतविस्मयकशक्तेः स्मरणार्थे निर्विषयत्वापत्तेः । तथा च स्मरणस्वरूपालाभे तत्प्रति-योगिकाभावबोधोपापत्तेः । न च प्रपञ्चविस्मयकशक्तिर्दुर्विभाव्यशक्तिर्न तु विस्मयकमात्र-मितिवाच्यम् । 'जगद्व्यापारवर्ज'मिति सूत्रविरोधात् । 'मदन्यत् ते न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनावापी'तिवाक्यात् । क्रीडनमनुशयनसहितमित्यनुशयनविवरणं क्रीडनम् । अन्यत्र स्क-न्धाथेभ्यतिव्याप्तिरतो हरेरिति । क्रोडादिरवतारो न तु हरिः । हरिपदं तत्रान्यथा योज्यम् ।

१०-१-का० १०. 'निर्धर्मको वा भिन्नो वा निरोधं कुरुते यदि तदा निरोधो व्यर्थः स्या'दित्यत्रोक्तभिनिकर्तृकनिरोधापत्या व्यर्थत्वं स्यात्, तन्निवारणायप्रे लक्षणम् । शक्तिभि-रिति । तदापि पूतनामारणक्रीडायामव्याप्तिश्चरित्रमात्रे लक्षणममनं न वीर्यं, अतः दुर्वि-भाव्याभि'रिति वीर्यरूपाभिः । ननु तथापि ऐश्वर्यादिचरित्रनिरूपकेषूत्सवाध्यायादिष्व-व्याप्तिरिति चेन्न । 'दुर्विभाव्याभि'रित्यत्र मुख्ये सम्प्रत्ययात् तेन चरित्ररूपशक्तीनामपि ग्रहणात् । भिनिकर्तृकनिरोधाभावायात्मपदव्याख्यानम् । कृष्णस्येति हरिणा निर्धर्मकत्व-भङ्गः शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः सह हरिधर्मकस्य कृष्णस्य प्रपञ्चे क्रीडनमर्थः, शक्तिसाहि-

१. भक्तिः क्रीडनमात्रो निरोधः । २. विषयस्याभावरूपत्वात् तथा । ३. जगत् प्रपञ्चः । ४. उक्तकल्पो-क्तस्यैवसहितं वेदेवेदान्तसारत्वात् ।

त्यवदभिन्नप्रत्यक्षाभिन्नात्मकर्तृकमनुशयनमिति मूले बोधः । दुर्विभाव्यत्वनिवेशेन 'कथितो वंशविस्तार' इत्यादिग्रन्थेनुवादस्तुतिप्रश्नरूपकेनाव्याप्तिः प्रतीयेतेति चेन्न । दुर्विभाव्यत्वादेव शक्तीनाम् । ननु प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विका भगवदासक्तिः सुबोधिन्यां निरोधत्वेनोदाहृतेति लक्ष्यलक्षणविरोध इति लक्ष्येऽव्याप्तिरिति चेन्न । शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः क्रीडनाङ्गीकारात् । प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिजनकशक्तिमत्त्वेनास्याः उदाहरणत्वात् । स्पष्टोदाहरणं चैकोनाशीतितमेऽध्याये । अत एव निबन्धे 'समुदायो जन्मवाची क्रीडा-युक्तस्य वै हरेः प्रपञ्चविस्मृतिः सक्तिर्भक्तानां चापि योगत' इति । 'समुदायो' हि धर्मिणोचिन्त्यत्वात् तद्रूपयोर्विन्दरूपाणां इन्द्रियाणां शरीरस्य चात्मतया स्वीकरणात् सः । स च गोविन्दरूप इति सिद्धम् । अतो 'जन्मत्वात्मतया पुंसः शरीरस्वीकृतिं प्राहु'रिति 'जन्मवाची' जन्मवाचकः समुदायशब्दः । तदाहुः 'क्रीडायुक्तस्ये'ति । धर्मगलानादिभिर्भक्त-क्लेशे भक्तानुग्रहाय प्रणीतः क्रीडायुक्तो हरिर्भवति । भक्तिमार्गप्रणयनवत् । क्रीडामाहुः निरोधरूपां 'प्रपञ्चे'ति । इयं 'योगतो' अवयवशक्त्या निरोधक्रीडेत्यर्थः । तथा च प्रश्नोपनिषदि 'अथोत्तरेण तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया विद्ययात्मानमन्विष्योदित्यम्भिर्जयत एते एतस्माद् वै प्राणानामायतनमेतदमृतमभयमेतत् परायणमेतस्मान् पुनरावर्तन्त इत्येव निरोध' इति । 'प्राणा' इन्द्रियाणि । तेषाम् । तथा च भगवत आसक्तिर्भगवदासक्तिरित्यपि समासः । लक्षणव्यापार इति सुबोधिनीप्रकाशे । योजनायां च । योजनायां तु प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विका भगवदासक्तिर्लक्षणव्यापारभूता साधिता । हरित्वगुणविशिष्टकृष्णक्रीडनम् । शक्तयश्च परमानन्दमुक्तिदयादयः कलिकामक्रोधादयश्च । तैः क्रीडनं लक्षणं तेन बोध्यं लक्ष्यं प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिरूपं सुखेन प्रतीयत इति न साधनापेक्षेति युक्तम् । तेन भरताचार्योक्तं 'या तु व्यसनसम्प्राप्तिनिरोधः स तु कथ्यत' इति भगवदासक्त्यपेक्षया व्यसननिरोधः कुतो नोक्त इति शङ्कापास्ता । अजामिलोक्तोपचरितनारायणनामवत् कृतार्थतासम्पादकत्वेन लीलाप्रतिबन्धकप्रसङ्गापत्तेः । 'यत्तु व्यसनमासक्ति'रिति योजनायां तल्लक्षणाग्रस्तम् । क्रीडा च द्विविधा । सप्रतियोगिनी निःप्रतियोगिनी च । निःप्रतियोगिनी 'तदेजति तन्नैजती'ति । सप्रतियोगिन्यां प्रतियोगिनः परमानन्दमुक्तिदयादयः कल्पादयश्च तत्सम्बन्धिन्यो दशविधलीलाः 'मल्लानामशनि'रित्याद्युक्ताः रसरूपाः । 'गोप्यः कामा'-दित्यादिवाक्यम् । द्वितीयस्कन्धसुबोधिन्यां यदुक्तमनुशयनं नाम शक्तीः शाययित्वा तद्गोमार्थं पश्चात्स्वस्य शयनं तच्च जाग्रदादिभेदेन त्रिविधम् । शक्तयश्च द्वासप्रतिनाडीरूपा देहस्य चावत्यः । आत्मानः श्रयादयो द्वादशशक्तयः । तेन समाशीत्यध्याया इति । तदप्येतेन

वेदसाररूपं सारितम् । एकसम्बन्धि ज्ञानमपरसम्बन्धि सारकमितिन्यायात् । प्रपञ्चस्य देहत्वात् तेन दैहिकीनां दुर्विभाव्यपदाच्छ्रयादीनां च सङ्गहात् । तदिदं नवाध्यां वेदटीकायामुक्तम् । विराडुत्पत्तौ च तृतीयस्कन्धे स्पष्टम् । तथा द्युतोक्तलक्षणेषु निरोधस्थाने संस्थापाठः । संस्था च 'नैमित्तिकः प्राकृतिको नित्य आत्यन्तिको लयः संस्थेति कविभिः प्रोक्तश्चतुर्धास्य स्वभावत' इति प्रलयरूपा व्याख्याता । एवं प्रकृतलक्षणेपि प्रलय इति चेन्न भवम् । 'संस्थां च पाण्डुपुत्राणा'मित्यत्र संस्थायास्तथात्वेपि नात्र संस्था प्रलयः । 'ब्रह्मसंस्थो अमृतत्वमेती'ति श्रुत्या अमृतत्वफलविरोधात् संस्थात्र भक्तिरेवः शाण्डिल्योपि भक्तिमीमांसायां संस्थां भक्ति-त्वेन द्वित्रितवान् । 'तत्संस्थस्यामृतत्वोपदेश'दिति । एवं च निरोधशब्दोत्र यौगिको द्वितीय-स्कन्धे योगरूढ इति ज्ञेयम् । नितरां रोध इति । केषामित्याकाङ्क्षायां पूर्वस्कन्धानुरोधाद् भक्तानामिति लभ्यते । कसादित्याकाङ्क्षायां प्रपञ्चादित्यवधित्वेन सम्बध्यते । 'यत्र नान्यत् पश्यती'ति श्रुतौ ह्यन्यपदोक्तभेदस्य प्रपञ्चप्रतियोगिकत्वात् । अवयवशक्तिरूपयोगाद् यौगिकः । नितरां रोधः प्रपञ्चदेह एव इति समुदायशक्तिसत्त्वाद् योगरूढः शब्दः । अयं भगवन्निष्ठोपि । "प्रपञ्चविस्मृतिः सक्तियोगारूढस्य वै हरे"रिति निबन्धात् । उक्तपक्षस्तु 'भक्तानां चापि योगतः' इति द्वितीयचरणपाठान्तरात् । 'तेनैतत् सिद्धम् । भगवन्निष्ठनिरोधो दशमोक्तः । भक्तनिष्ठनिरोधस्तु प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिः । पूर्वोक्तनिरोधासम्भ-वात् । भगवतः आसक्तिरिति समासेयं भगवन्निष्ठोपि निरोधः । ननु तर्हि घटेपि भक्त-निरोधः स्यात्, तथा योगमायाशक्तिः, देवकीगर्भस्य रोहिण्युदरे सन्निवेशोपि भक्तनिरोधः स्यादिति चेन्न । दशमनिरोधपदसारितनिरोधपदार्थान्तरस्य भक्तनिरोधत्वेन विवक्षणात् । तत्र निरोधः प्रलयः, सोपि प्रपञ्चस्य न सर्वात्मना लयः किन्तु भावनया, प्रपञ्चस्य नित्यत्वात् । एवं च 'मृत्युरत्यन्तविस्मृति'रितिवाक्यात् प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विकेत्यंशलाभः दशमनिरोधपदेन । तथा निरोधः संस्था, सा न प्रलयोत्र पुनरुक्त्यापातात्, किन्तु प्रलय-विलक्षणा भक्तिः संस्थापदार्थः । 'ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेती'ति श्रुतेः । सा च भक्तिर्भगवदा-सक्तिः । 'ततः प्रेम तथासक्तिर्व्यसनं च यदा भवे'दित्यत्र भूमावाधिभौतिकी भक्ति-र्वक्तव्या । व्यसनस्यात्र दुर्लभत्वात् । सा च प्रेमरूपा । प्रेम्णि यदा व्यसनं भवेत् तदा-सक्तिपदवाच्यं प्रेम भवति । आध्यात्मिकं प्रेम ।

१. अनुशयनेन पूर्वोक्तप्रमेयेन द्वितीयसुबोधिनीसंस्थाप्रसिद्धार्थवासनादिरूपेण ।
२. यस्याः कस्याश्चिद् भगवतः आसक्तेः सम्बन्धरूपायाः सत्याः ।
३. दशमस्कन्धसर्वत्रसिद्धवासनावसिताये ।
४. (परमतीयेन) पोषकेन प्रलयरूपार्थेन (समाधिभावा)सिद्धपोष्यस्यासक्तिरूपस्यार्थस्य विवक्षितत्वात् ।
५. प्रपञ्चस्वरणस्याभावः प्रलयः । ६. शेषमत्र । ७. लभ्यत इतिशेषः । ८. विशेष्ये । ९. विशेषणेन । १०. भूमौ ।

१. उक्तवाक्येन । २. देहमन्विष्य देहेन्नेपणं इत्या । ३. बहुवचनस्थले एकवचनम् । ४. एते कर्तारः । ५. लक्षणभित्तिशेषः ।

१०-१-का० १०. एवं च प्रपञ्चविस्मृतिपूर्विका भगवदासक्तिनिरोधः। समासेन प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिनिरोध इति बोधदेवमतं दूषयन्ति स नैमित्तक इति। निमित्तेन निर्वृतः। तेन निर्वृतमिति ठक्। अन्य इति भरतोक्तत्वात् कामशास्त्रीयः, वेदान्तो-क्तादन्यः। व्युत्पत्तिमाहुः धर्मग्लानीति। तथा च तृतीयार्थे तसिद्ध्।

१०-१-का० ११. स एवात्रास्तु प्रसिद्धत्वादित्याशङ्क्य प्रसिद्धेदोषत्रयापच्याना-दरणीयत्वार्थं दोषत्रयमाहुः स चात्रेति। वेदवेदान्तशास्त्रे। (नैव) सद्भाष्य इति सद्भिरस्ति ब्रह्मेति चेद् वेद सन्तमेन ततो विदुःरिति श्रुत्युक्तैर्न ग्राह्यः, कामशास्त्रीयत्वेन 'असन्नेव स भवति असद् ब्रह्मेति वेद चेत्' इतिश्रुतिविषयत्वेन प्रच्छन्नबौद्धादिभिः ग्राह्यत्वात्। अयमपि 'शक्तिभिर्दुर्विभाव्याभिः प्रपञ्चे क्रीडनं' कृष्णस्य भवत्येवेत्यत आहुः हरिणेति। हरिणा दुष्टभूभुजां कृतोयं निरोधः। कृद्योने कर्मणि षष्ठी दुष्टभूभुजामिति। अयमर्थः। हरिर्हि परमात्मा महानारायणात्। यथा ब्रह्मणि कामचारे हरिर्भवति। तथा दुष्टभूभुजां प्रलयः बलपार्थभीमव्याजाह्वयेन हरिणौ कृतः। 'यास्यन्त्यदर्शनमलं बलपार्थभीमव्याजाह्वयेन हरिणा निलयं तदीय'मिति श्रीभागवतवाक्यात्। तथा च तादृशक्रीडने तत्र कृष्णस्येति लक्षणघटकपदाभावादसम्भवग्रस्तं लक्षणं स्यादिति भावः। उक्तदोषत्रयेऽन्यासिरूपं दोषमाहुः आद्यन्तयोरिति। प्रकरणयोरित्यर्थः। आदिप्रकरणम्, आदिः, प्रकरणमिति प्रयोगत्रयात्। एवमन्तशब्दस्य प्रयोगत्रयम्। आद्यन्तयोः प्रलयाभावादन्यासिरित्यर्थः। अतिव्यासिरूपं दोषमाहुः सुक्तावपीति। ग्रहिलवादादयोपोद्घातेनभेदप्रकरणे, गुणप्रकरणे तु विवर्तविशेष-भगवन्मात्ररूपेणावशेष इतिदुष्टभूभुजां प्रलय इति नाव्यासिधेयं मुख्यपरिहाराभावेपि तुष्यतु दुर्जनन्यायेनातिव्यासिरित्यर्थः।

१०-१-का० १२. तृतीयमसम्भवरूपं दोषमाहुः लक्षणस्येति। स्यान् मुख्यपरि-हाराभावेपि लक्षणप्रवेशो यदि मुख्यपक्षो न भवेत्, यो हरिणा दुष्टभूभुजां कृतः स तु वाक्यप्रमाणाद् भवत्यतो भवल्लक्षणस्याप्रवेशः। गौणमुख्यन्यायात्। तत्तथासम्भव इत्यर्थः। तथा लक्षणस्य द्वित्वे प्रकारे लीलाया आधिक्यं द्वित्वं भवेदित्यर्थः। लक्षणत्वं खण्डयित्वा विरोधेन निरोध इतरेभ्यो भिद्यते प्रलयत्वात् प्रलयवदित्यस्य विरुद्धत्वमित्याहुः तदर्थमिति। दुष्टभूभुजां निग्रहार्थम्। पृथास्तोत्रं 'तथा परमहंसानामृषीणाममलात्मनाम्। भक्तियोग-वितानार्थ'मिति तस्य विरोधयतो हेतुः साध्याभावसाधक इति हेतोर्विरुद्धत्वमित्यर्थः। साध्यव्यापकीभूताभावप्रतियोगित्वं विरुद्धत्वम्। साध्यं विमत इतरभेदस्तद्व्यापकीभूता-भावः प्रलयत्वात्सन्ताभावः तत्प्रतियोगित्वं प्रलयत्व इति लक्षणसम्भवः। ननु स्त्रिया 'त्रयी न श्रुतिगोचरे'ति तत्स्तुतिरन्यमूलेति तथा विरोधे किं स्यादिति तदाहितहेतोर्विरुद्ध-

१. व्यसनं दुःखं तदात्मा नैमित्तिको निरोधः। २. 'बहिर्द्विधाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः स प्रका-
स शिवः स हरिः सैन्द्रः तोक्षरः परमः स्वराट्' इति। ३. व्यसनम्।

त्वमप्रयोजकमिति चेन्न। वेदवेदान्तसारे श्रीभागवते कृष्णवैराटीपदयोः सत्त्वात्। कृष्णपदमहिम्ना सर्वज्ञानम्। यतः पृथा पृथ्वीरूपा 'तोयेन जीवान् व्यवसर्ज भूम्या'मिति श्रुतेः भूमिर्भार्या। सा चार्थोद्गी। 'आत्मनो यदर्थं पत्नी'ति श्रुतेः। हिंकारस्तु व्याहृति-रूपत्वात्। अत एव 'भूमिर्दत्ते'त्यारम्भः। आकाशशरीरं ब्रह्म कृष्णः, सुवस्तु गुणप्रकरणे, 'यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यते' इति ज्योतिश्चरणाधिकरणे। 'कृष्णद्युमणिनिम्बोच' इतिवाक्यात्। यद्यपि कुन्तीस्तुतौ 'केचिदाहुरजं जात'मित्यादिश्लोकेषु दैत्यवधादिकमप्यव-तारकार्यमुक्तं तथापि पूर्वपक्षत्वेन न तु सिद्धान्तत्वेनेति व्याख्यातं सुबोधिन्याम्।

१०-१-का० १३. प्रलयस्य निरोधत्वे दोषान्तरमाहुः कार्ष्णैति। ईशानुक्तत्वात्वेन निरोधत्वेन कार्यकारणभावः, निरोधत्वेन मुक्तित्वेन कार्यकारणभावः, मुक्तित्वेन प्रलय-त्वेन कार्यकारणभावः, तेषां हानिः। भावप्रधानो निर्देशः। यद्वा नवलक्षणज्ञानमाश्रयज्ञाने कारणं, तथा सति तयोस्तथात्वहानिरित्यर्थः। चकारस्तु प्रलयानन्तरं वस्त्वभावान् मुक्तिः कारणं प्रलयः कार्यं तयोर्हानिरव्यक्तव्यत्वं अर्थद्वारा हानिर्निरर्थकत्वं चेत्यर्थसङ्गाहकः। पाठ-क्रमत्यागश्चेत्याहुः प्रकान्तेति। 'अत्र सर्गो विसर्गश्चे'तिवाक्ये। एवकारेणार्थक्रमादि व्य-वच्छिद्यते। अप्रसिद्धेः। चकारेण पुराणविरोधः सङ्गृह्यते। प्रतीयमानः काचित्कोपि प्रलयो भक्तदुःखाभावो न तु प्रसिद्धोतो ह्युपक्रमोपि 'भूमिर्दत्तनुये'त्येवंविधोप्यर्थनिर्णायकोपि न तत्पर इत्याहुः भक्तत्वादिति। तथा च भारहृत्वेन भक्तत्वेन कार्यकारणभावः न तु भूमित्वेन भारहृत्वेन। तेन भूमिः कृष्णावतारस्वीजमित्यंशतो भूमित्वेनावतारत्वेन कार्य-कारणभावः। 'एतन् नानावतारानां निधानं बीजमव्यय'मितिवाक्यात्।

१०-१-का० १४. नन्वन्तर्यामिब्राह्मणे 'यः पृथिव्यां तिष्ठ'न्नित्यादिषु भुवो दुःख-हरणं प्रसिद्धं कृतोयं सभुखम इत्यत आहुः प्रकट इति। सत्यमस्ति दुःखहर्ता, परन्त्वन्तरो, न प्रकटः, अन्तर्यामिब्राह्मणोक्तश्चातो रुद्रोपि सम्भाव्येत 'सोन्तरादन्तरं प्राविश'दिति-श्रुतेः। अतः प्रकटो विवक्षितः। सोपि परमानन्दः परमश्चासौ आनन्दः, परो मीयते ज्ञाय-तेऽनेन वीर्येण स परमः अर्शआद्यच् वीर्यवान् पृथिव्या भार्यात्वात्। एतादृश आनन्दोऽलौ-किकः भक्तभार्याभनोरथः। गोचारणसम्बन्ध्यपि तदा भूमिर्दत्तनुये शहानिः स्यात्। अन्-तर्यामी न प्रसिद्ध इति भाष्यादेवकारोन्तर्यामिव्यवच्छेदकः। अनुभवाद्धीति जन्मत्वेन भारा-पनयनत्वेन कार्यकारणभावः। 'दिष्ट्या हरेस्या भवतः पदो भुवो भारोपनीतस्तव जन्मने-शितु'रित्यत्र द्वितीयेष्याये वक्ष्यते। प्रकटपरमानन्दत्वेन मर्दनश्लेशहानित्वेन कार्यकारण-भावात् इतिशब्दः, इति हेतोः तस्याः समुच्चयः 'गौर्भूत्वो'द्यमः। तदुक्तं महानारायणे 'भूमिर्वेनुर्धरिणी लोकधारिणी'ति। किञ्च 'ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यह'-

१. श्रीभागवते द्वादशस्कन्धे सर्ववेदान्तसारे श्रीभागवतमुक्तं तथापि श्रीभागवतमाहात्म्ये इदम्। २. कालकृतः।

मिति वाक्याद् धर्मरूपवृषभोपि वेदवेदान्तसारत्वान् मूलस्य। 'ऋषभ ते वयं रक्षिता सुदु'रितिफलप्रकरणे श्रुतिवाक्यम्। वर्णलोपः। तथा चोक्तं सुबोधिन्यां द्वितीयस्य सप्तमाध्याये 'भूमेः सुरैतरवरुथविमर्दिताया' इतिश्लोकविवरणे मर्दनकेशभावाय साक्षादानन्दमय इति।
१०-१-का० १६, अत एवेति तादृशार्थभावेन तादृशभक्तत्वाभावादेव। तेन 'ॐ मित्येकाक्षरं ब्रह्मे'त्यत्र गायत्र्याद्यावाहनं समर्थितम्। अन्यसंश्रय इति भक्तेष्वेवा-
विश्य सेवितवन्त इत्यर्थः। 'निरोधोऽस्यानुशयन'मित्यत्रानुशब्दार्थनिरूपकानुक्तेर्लक्षणे न्यूनता-
रूपनिग्रहस्यानं वारयन्ति स भक्तानामिति। पूर्वस्कन्धार्थसङ्ख्या निरूपकलाभात् तदुक्त्य-
भावेपि न न्यूनतेत्यर्थः। अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात्। 'भक्त्याहमेकया ग्राह्य' इति-
वाक्यादेवकारः।

१०-१-का० १६-१७, अत इति भक्त्येकग्राह्यत्वात्। पूर्वस्कन्धार्थसङ्केतानावधि-
सम्बन्धसामान्येनाहुः प्रपञ्चस्येति। सम्बन्धसामान्यविवक्षायां षष्ठी। शब्दबोधविशेषो
विवक्षया प्रयोजनम्। अम्बरीषस्यापि भक्तान्तःपातित्वेन सर्वात्मभावे प्रतियोगित्वेन प्रवेशात्
प्रपञ्चस्य। तथा च श्रुतिः 'यत्र नान्यत् पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद् विजानाति स भूमे'ति।
'अन्यद्'भेदप्रतियोगिप्रपञ्चः। सामान्ये नपुंसकम्। प्रत्येकं प्रपञ्चगतपदार्थानां त्रिलिङ्गत्वात्।
इति निश्चयेन विचार्यत इत्युक्तविचारत्वेन कार्यकारणभावः। युक्त्यन्तरोपस्थितावप्यत्र युक्ति-
सत्त्वात्। 'युक्त्यः सन्ति सर्वत्र'ति वाक्यात्। युक्तिपूर्वकपरमार्थपराणां विश्वस्तानां भक्तानां
वा निश्चयः। एवं हेतुं व्यस्योद्यमन्यासाय दृष्टान्तमाहुः यावद् बहिरिति। अस्तु चान्तर्गामि-
त्राह्वानानुरोधस्थापि प्रकटश्चेन्न भवेत् तदा दृष्टान्तविरोध इति प्रकट आवश्यक इति भावः।

१०-१-का० १८, सर्वमिति अविद्याकार्यम्। अयमर्थः। ईशानुकथाया विद्या-
जननद्वाराऽविद्यानाशकत्वे विद्ययाऽविद्योपमर्दः। विद्याविद्ययोरुपमर्द्योपमर्दकभावबोधक-
निबन्धात्। अष्टमोदितसद्धर्मैर्वांसनादाहे भगवति शुद्धायां वासनायां स्वतो जातायां भक्तिः
कर्तव्येति नवमे स्कन्धे ईशानुकथारूपा भक्तिर्निरूपिता। भक्तिः सेवा सा चाधिदैविकी
निरोधः। जन्मानन्तरं निरोधः कर्तव्य इति दशमे निरोधः। स चाविद्यानुपमर्द्यः। भजने-
नैव तादृश इति निबन्धात्। तत एकादशे युक्तिरिति। न लीयत इति संसारस्याविद्या-
कार्यत्वादाधिदैविकसेवारूपविद्यानाशयत्वम्। तदुक्तं निरोधलक्षणग्रन्थे 'सच्चिदानन्दता स्वत'
इति, 'तदप्यासोपि सिद्धयती'ति च, 'नातः परतरो मन्त्रो नातः परतरः सत्वः। नातः परतरा
विद्या तीर्थं नातः परात् परम्' इति। कृष्णसमुद्यम इति अन्याकार्यभक्तियोगवितानार्थं
मूलरूपस्य सर्वथा संसारलयफलनिरोधार्थं जन्मप्रकरणोक्तजन्मकृतिः समुद्यमः। तथा
च 'स मे सर्वथेत्याद्युक्तो य उद्यमः जन्मेत्याद्युक्तः इति ज्ञेयम्। वसुदेववरदानमानुषाङ्गिकम्।

१. सप्तमस्कन्धार्थः। २. गर्भसम्बन्धकृतिः।

नन्दादिभक्तिनिरोधः। शक्तीः शाययित्वा तदनुकूलतया स्थितिर्जन्मप्रकरणेऽस्त्येव। भगव-
दासक्तिरौ हेतूद्यमौ निरूप्य प्रपञ्चाभावकरौ कापट्यस्वीकारौ बुद्धारकारणे इत्याहुः रूपा-
न्तरं त्विति। तुशब्द उद्धारं प्रति हेतूद्यमौ अन्यथासिद्धौ भगवदासक्तिमात्रसाधकावित्याह।
रूपान्तरस्वीकरणत्वेनोद्धारत्वेन कार्यकारणभावः। एतेनैव कापट्यस्याप्यङ्गता व्याख्याता
सामान्यन्यायायादेव बोध्या। यतो मुख्यमायाप्राकट्यं तृतीयाध्याये, चतुर्थे तु तत्कार्यमिति
सुबोधिन्याम्, कापट्यानुक्तिरध्यायार्थमात्रत्वात्। चतुर्थाध्याये देवक्या उपगूहनरोदन-
योचनैरन्यकन्यात्वगोपनं कापट्यम्। त्रिविधानिति त्रिभिः प्रकरणैस्तामसादीन् भक्तान्।

१०-१-का० १९, रूपान्तरस्वीकरणं कारणं प्रपञ्चाभावकरणं व्यापारः उज्जहारे-
त्युद्धारः कार्यम्। रूपान्तरं न तादृशोद्धारं कारणमैश्वर्येणान्यथाप्युद्धारसम्भवेन व्यभिचार-
सम्भवात्। स्वीकृते तु रूपान्तरं कारणमानन्दमयत्वात्। 'तमेव विदित्वा अतिभृत्युमेती'तिश्रुतेः
तद्विषयकज्ञानस्य भक्तेर्वा कारणत्वात्। ऐश्वर्येणान्यथाप्युद्धारसम्भवो नास्ति। टीकान्तरे-
ऽनङ्गीकारात्। भक्तमनोरथाविषयत्वात्। 'शिलतृणाङ्कुरैः सीदतीति नः कलिलतां मनःकान्त
गच्छती'ति वाक्यात्। प्रपञ्चाभावकरणं प्रपञ्चत्वाभावेन प्रपञ्चाभावः विशेषणाभाव-
प्रयुक्तो विशिष्टाभावः, ब्रह्मत्वेन तु ज्ञानं तु प्रपञ्चस्यास्त्येव, 'तमादेशमप्राक्षो येनाश्रुतं
श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञात'मित्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञाने पृष्टे तदुत्तरात्। विद्वन्मण्डने
'अपि वा तमादेशमप्राक्ष'मित्यादिना। तथा च रूपान्तज्ञानेन प्रपञ्चमिदापमार्जनम्।
मिदायाः मायामात्रत्वात्। गीतायामप्युक्तम्। निश्चय इति 'श्रद्धत्स सौम्येति' श्रुते-
निश्चयोन्वैरप्यनुसन्धेय इत्यर्थः, 'अविश्वासो न कर्तव्यः सर्वथा बाधकस्तु सः' इति
वाक्यात्। अत्र प्रपञ्चत्वावच्छिन्नप्रतियोगिकाभावोत्पन्नाभावः। दशमार्थं विचार्य प्रक-
रणार्थं विचारयन्ति सोदेशपूर्वकं पञ्च प्रकरणानीति। चतुर्भिर्ध्यायैः। सत्पतेरिति
असतां तु 'देवक्यां विष्णुरूपिण्यां विष्णुः सर्वगुहाशयः' इतिवाक्येन 'कृष्णस्तु भगवान्
स्वय'मित्तिवाक्यं विरुद्ध्येत, 'विष्णुर्चापकः पुरुषोत्तमो यो वेदान्ते ब्रह्मशब्देनोच्यत' इति-
सुबोधिनी च विरुद्ध्येत। सत्पतेरित्वे तु ह्यधोक्षजे सत्ताश्रये 'विष्णुराविरासी'दित्युक्ते पुरुषो-
त्तमोप्याविरासीदिति शक्यते, अधोक्षजविष्णुसमानयोगक्षेमत्वेन पुराणप्रसिद्धेः। अत एव
'विष्णुः सर्वगुहाशय' इत्यस्य सुबोधिन्यां 'अनेन सर्वेषां भजनार्थ'मित्यादिचत्वारोर्थाः
सर्वत्र प्रतिपाद्यन्ते।

१०-१-का० २०, ते च प्रत्येकं सप्तविधा इत्याहुः अष्टाविंशतिभिरिति। एवं

१. =प्रपञ्चत्वम्। २. अष्टत्त्वमजकृष्णजन्मानङ्गीकर्तृत्वेनाग्रहनादिवम्। ३. समत्वान्न विरुद्ध्येतेत्यन्वयः, विष्णु-
कृष्णपदयोः सामानाधिकरण्यात्। ४. सत्त्वं तु उपबृंहणेनाजकृष्णजन्मवादित्वम्। ५. विष्णुकृष्णपदयोरसामाना-
धिकरण्यादेव अपोक्षज इत्यादि।

क्रमेण तृतीयमुण्डकोक्तं 'पुरुषान् न परं किञ्चित् सा काष्ठा सा परा गति'रित्युक्तपुरुषोत्तम-
प्राकट्यमुक्तम् । ततः प्रश्नोक्तं षोडशकलं परब्रह्म नसुदेवसम्बन्धि द्वितीयेध्याये, एवमुपनिष-
द्वयोक्तं जन्मप्रकरणे समाप्तम् । तृतीयं ब्रह्मविद्योपनिषदुक्तमाहुः पूर्वं तामसत्त्वादिति ।
ननु 'यत्रोत्पत्तिं लयं चैव ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा'दिति ब्रह्मविद्योपनिषच्छ्रुत्या पूर्वं राजसत्त्वादिति
वक्तव्यमिति चेन्न । ब्रह्मणो राजसत्त्वेष्वथर्वशिरसि 'अक्षरात् सञ्जायते कालः कालाद् व्यापक
उच्यते व्यापको हि भगवान् रुद्रो भोगायमानो यदा शेते रुद्रस्तदा संहार्यते प्रजा' इति श्रुतेः
रोदनाच्च महेश्वरत्वमेव प्रथमम् । 'सोरोदीद् यदरोदीद् तद् रुद्रस्य रुद्रत्व'मिति श्रुतेः । युक्तं
चैतत् । जन्मानन्तरं यो रुद्रप्रवेशः । तथा च हेयत्वापत्तिः । अत्रोच्यते । 'हेयत्वावचनाच्चे'ति
व्याससूत्रात् । 'सत्त्वं रजस्तम इति निर्गुणस्य गुणास्त्रयः स्थितिसर्गनिरोधेषु गृहीता
मायया विभो'रित्यत्र निर्गुणसम्बन्धिगुणाः । माययेति पुराणमतं निबन्धात् । इच्छयेति
श्रौतं, 'स ईक्षांचक्रे' इति श्रुतेः । तेन योगमाया । पुराणे 'न यत्र माये'ति निषेधात्, 'प्रवर्तते
यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रम' इत्यापि व्याख्यातम् । कारणगुणाः
कार्यगुणानारभन्त इति निर्गुणे प्राकृतगुणभिन्नप्राकृतगुणसदृशगुणानामङ्गीकारात् । तथा श्री-
भगवानुवाच 'परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् । यज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां
सिद्धिमितो गताः । सर्गेपि नोपजायन्ते प्रलये नोपव्यथन्ति च । मम योनिर्महद् ब्रह्म
तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् । सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत । सर्वयोनिषु कौन्तेय
मूर्तयः सम्भवन्ति याः । तासां ब्रह्म महद्योनिरहं बीजप्रदः पिता । सत्त्वं रजस्तम इति
गुणाः प्रकृतिसम्भवाः निबध्नन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम्' इति । देहिनं निबध्नन्ति न
माम् । 'न मां कर्माणि लिम्पन्ति न मे कर्मफले स्पृहे'तिवाक्याज् ज्ञानानन्दमयत्वाच्च ।
अग्रे उपयोगाय तमःकार्याण्युच्यन्ते । 'तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्वदेहिनां प्रमादालस्य-
निद्रामित्तन्निबध्नाति भारते'ति । 'ज्ञानमावृत्य तु तमः प्रमादे सज्जयत्युते'ति तथा । 'अप्रका-
शोप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च तमस्वेतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दने'ति । 'तथा प्रलीन-
स्तमसि मूढयोनिषु जायते' इति । 'अज्ञानं तमसः फल'मिति । तथा 'जघन्यगुणवृत्तिस्था
अपो गच्छन्ति तामसाः', 'नान्यं गुणोभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति गुणोभ्यश्च परं वेदि
मद्भवं सोधिगच्छती'ति । 'परं' गुणकर्तृत्वांशिनं कारणं सगुणम् । उद्धृतिरूपा क्रीडा साधा-
रणीत्याहुः ब्रजोद्धृतिरिति । 'ब्रजे स बालको भूत्वा क्रीडते पुरुषोत्तम' इति श्रुतेः ।
ननु 'द्यधो गच्छन्ति तामसा' इति कुत उद्धृतिरिति चेन्न । ताम्यतीति तमः । तद्यु ग्लानौ ।
सर्वधातुभ्योऽसुन्, तम आकाङ्क्षायां वा । 'स्तनार्थी चरणानुदक्षिण'दितिवाक्यात् । स्वार्थेण ।
प्रपञ्चे ग्लानादेहेतोः ब्रजस्य स्वनिष्ठस्य स्वासक्तिसम्पादनायोर्ध्वगमनसाधनकर्माणि कृतवान्
कारितवान् । 'एष उ एव साधु कर्म कारयति यद्गुणिनीषती'ति श्रुतेः । तथा च स्यात्

सगुणत्वं यदि निरोधो न स्यात्, स तु वर्तते इति निर्गुणत्वम् । 'मन्निष्ठो निर्गुणः स्मृत'
इति वाक्यात् । तथा चोद्धृतिप्रतिबन्धकतामसत्त्वेपि निर्गुणत्वस्योत्तेजकस्य सत्त्वात् नाधो-
गतिरपि तूर्ध्वगतिरेव । 'लोके विकुण्ठमुपनेष्यति गोकुलं स्व'मितिवाक्यात् । तामसत्व-
मुक्तधर्मैरुच्येयम् । यथा मातुर्भगिन्याः पूतनाया मारणम् । प्रमादः । नन्वज्ञानासम्भवात्
प्रमादादिकं कुत इति चेन्न । 'विद्याविद्ये मम तन्' इति वाक्यात् तत्तुरूपधर्मारोपात् । ननु
जन्मप्रकरणे चतुर्व्यूहजन्मकथनात् त्रयाणांशुपयोगस्य स्पष्टत्वेपि प्रद्युम्नव्यूहजन्मप्रयोजनम-
स्फुटमिति चेत् तत्राहुः तथेवैति । 'तत्रांशेनावतीर्णस्ये'त्यत्र 'अंशेन'प्रद्युम्नांशेनेति केचिदि-
त्युक्त्या निरोधकर्तृत्वेन प्रकारेण । एवकारोन्यप्रकारो निरोधं निरुणद्धीति अन्यप्रकारं
व्यवच्छिनत्ति । राजसानां भक्तानाम् । सम्बद्धानां यदूनां वसुदेवादीनां पूर्वचकारेण
प्रासङ्गिकीनाम् । विशेषत इति सम्यन्धात् । निजैश्वर्यबलादेवान्तरानन्ददायकसर्ववेदाथज्ञान-
दानादिरूपो विशेषः तस्मात् । ह्यशीतितमेध्याये स्पष्टम् । तदुक्तं 'गुणातीतं स्वरूपेणे'त्यादिना
राजसप्रकरणारम्भे ।

१०-१ का० २१. सात्त्विकानिति वसुदेवनृगादीन् । सात्त्विकानां न प्रमाणापेक्षे-
त्येकविंशत्या सप्ताध्यायाभावात् । निःप्रपञ्चान् युक्तान् निष्क्रान्ताः प्रपञ्चत्वात् 'निरादयः
क्रान्ताद्यर्थे पञ्चम्याः' इति सूत्रेण समासः । ननु प्रपञ्चत्वाद् येन केनापि प्रकारेण प्रपञ्चान्
निष्क्रान्ताः न तु वसुदेवनृगादिवचेति चेन्न । वसुदेवनृगादीनामपि प्रपञ्चत्वेन निष्क्रमणात् ।
तथा च प्रपञ्चत्वप्रविलापनेन ब्रह्मत्वात् प्रपञ्चस्य ब्रह्मत्वेन ज्ञानात् सात्त्विकज्ञानयुक्तानित्यर्थः ।
'ततः संसारदुःखस्य निवृत्तिर्ब्रह्मबोधन'मितिवाक्यात् तदुक्तं 'सात्त्विकी त्वधुनोच्यते' 'वसु-
देवमखावधि' इति च । उत्तरार्धे पञ्चदशे नृगमोक्षो निरूप्यत इति । हेति प्रसिद्धम् । 'तत्तत्
सात्त्विकमेवैषां यद्यद् बुद्ध्याः प्रचक्षते । निन्दन्ति तामसं यद्यत् (तत्तत्) राजसं तदुपेक्षित'-
मिति । ननु गुणप्रकरणेभ्यः सगुणः कुतो न स्यात् चतुर्थचरणरूपत्वाच्चेति चेत् तत्राहुः
'भगवानेवेति । उपपादितत्वादेवकारः 'ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्द्यत' इतिवाक्यात्

१०-१-का० २२. प्रकरणार्थस्य निरूपितत्वाद् ध्यायार्थानाहुः चतुर्भूतैरिति ।
मूर्तिशब्दात् कात्यायन्यपि 'आत्ममायामृते राजन् परस्यानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्धः
स्वप्नद्रष्टुरिवाज्ञसे'ति द्वितीयनवमाध्यायवाक्यात् । 'आत्मैवेदमग्र आसीत् पुरुषविध'
इत्यत्र 'स पतिश्च पत्नी चाभवताम्' इत्यात्मनो द्विरूपत्वोक्तेः । स्त्रीप्रत्ययात् । धर्मार्थ-
काममोक्षाः । धर्मो यज्ञः क्रिया । जगदर्थः 'स्त्रीप्रापमितरत् सर्व'मिति वाक्यात् स्त्रीप्रायम् ।
कामो लक्ष्मीः । मोक्षः सन्त इति ब्रह्मास्तित्वज्ञानवन्त इति स्त्रीप्रायाः । तथेति चतुष्टेन ।
'चतुष्पाद् ब्रह्म विभाती'ति श्रुतेः । तत्र धर्मः सत्कारूपो देवकीस्तुतौ 'सत्तामात्रं निर्विशेष'-
मित्यत्र । 'सत्तामात्रं' वेदटीकायां श्रीयमुनाजित् । धर्मः क्रिया, राधिक्र 'क्रिया सा राधिक्र

देवी'ति काचित्कवाक्यात्। ब्रह्मवैवर्ते तस्या उपयोगः। किञ्च युधिष्ठिरयामान्तर्गतार्थाहणीयत्वेन धर्मरूपप्राकट्ये उपयोगः। जगत् जृम्भालीलायाम् । 'सा तत्र दृष्टे विश्व'मित्तिवाक्यात्। लक्ष्म्याः कामरूपायाः फलप्रकरणे 'ता लक्ष्मीरूपाः कृत्वे'त्यत्र । सतां तु स्वरूपनिवेशोपयोगः, 'तस्माद् ब्रह्मकृषीनेतान् ब्रह्मन् मच्छ्रद्धयार्चय एवं चेदार्चितोस्म्यद्वा नान्यथा भूरिभूतिभि'रितिवाक्ये ब्रह्मर्षिषु साक्षात्त्व'मद्वा'शब्दार्थः तस्य बाधात् । किञ्च मच्छ्रद्धया मम श्रुत् सत्यं दधातीति श्रद्धा तयेति । एवं चेदार्चितोस्मीति च । अन्यथर्षीणामर्चने कृते 'एवं चेन्नार्चितोस्मी'त्येव ब्रूयात् । चतुर्भूतिप्राकट्यस्य किं प्रयोजनमत आहुः तत्तदिति । यथा भक्तदुःखरूपहेतुहेतुत्वेन वासुदेवाविर्भावे उपयुक्तः, तथा कृष्णोद्यमः सङ्कर्षणाविर्भावे उपयुक्तः । प्रद्युम्नाविर्भावे स्वीकरणमुपयुक्तम् । कापद्यं तु ह्यनिरुद्धाविर्भावे । वसुदेवहृदि वासुदेवश्चतुर्धा हेतुनिवारणसामर्थ्यरूपो वासुदेवः । तेन 'पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जात' इत्यस्या न विरोधः । चतुर्थोद्यमनिरूपणम् । यद्यपि 'प्रलम्बवकचाणूरे'-त्यारभ्य कंसोद्यमः तथापि सहेतुकोद्यमः । हेतावपि कंसोद्ये नित्यलीलास्यकलौ ह्युद्यमः भगवदीयः, 'कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वा'दित्यनेन जीवेषु कर्तृत्वमुत्त्वा 'परात् तच्छ्रुते'रिति भगवदीयकर्तृत्वोक्तेरुद्यमो भगवदीयो वा । एष मग्रेपि । गर्भसङ्कर्षणाद् देवक्यां रोहिण्यां गर्भस्थापनेन वसुदेवेपि सङ्कर्षणः स्थापितः 'आत्मनो वदर्थं पत्नी'ति श्रुतेः । वसुदेवगृहे व्यूहत्रयप्राकट्यस्य वक्ष्यमाणत्वात् । एवं तृतीयेध्याये जायमाने 'विष्णुराविरासी'दिति वचनव्यक्तस्य सतिसप्तम्याः सामानाधिकरण्यात्कत्वेन जायमानप्रद्युम्नसमानाधिकरणो विष्णुरिति भवति प्रत्ययः । स च 'देवक्यां विष्णुरूपिण्या'मतो हि प्रद्युम्नोपि देवक्यां ततो वसुदेवे आत्मनोऽर्धत्वात् । अतश्चतुर्भुजत्वादिस्वीकारे प्रद्युम्नत्वम् । हृद्येव, ततो बहिराविर्भावः । चतुर्थे सर्वविमोचकेऽनिरुद्धत्वं तु कापद्ये सति । 'यदा यदा हि धर्मस्ते'ति वाक्यात् । एकादशस्कन्धेऽमाययेत्यस्याकापद्येनेत्यर्थात् । 'धर्मः श्रोत्रिणैस्तैतवोत्रे'ति च । पूर्वघत् सतिसप्तम्या देवक्या उपगृह्नरोदनमोचनरूपकापद्यं देवक्यां सुभद्रारूपम् । तत्रानिरुद्ध उचितः धर्मरूपत्वात् । पूर्ववद् वसुदेवेपि । ननु कापद्यं न देवक्यां किन्तुपगृह्णनाईमन्यत्र धर्मरूपानिरुद्धस्तु हृद्ये इति वैयधिकरण्यमिति चेदत एव सुबोधिन्यां नोक्तमस्तीत्यवधेहि ।

१०-१-का० २३. हेतुद्यमेति हेतुद्यमादयस्तु वासुदेवाद्यध्यायार्थ उपयुक्ताः सन्तः समुदायाः प्रकरणाः । 'समुदायो जन्मवाची'ति निबन्धात् । प्रथम इति प्रथमो जन्मप्रकरणार्थः । महान् भगवत्सम्बन्धात् दशमस्कन्धभरणप्रयोजकत्वं वा महत्त्वम् । 'यस्मिन् मे पावनमङ्ग जन्मे'ति वाक्यात् । उक्तचतुर्भूतिराहुः प्रद्युम्नश्चेति । अत्र निबन्धानुसारात् 'क्रमो बहुस्वनियम'इति सूत्रेण विग्रहवाक्येपि न विवक्षितः । प्रद्युम्नस्थानिरुद्धश्च वासुदेवश्च सङ्कर्षणश्चेति विग्रहवाक्यम् । तथा चकारान्वितत्वेनापरः सङ्कर्षणश्चेत्यर्थात् । अत्र निबन्धः

'समुदायो जन्मवाची क्रीडायुक्तस्य वै हरे'रिति । तेन प्रद्युम्नादयोध्यायार्थाः हेत्वादीनां 'समुदायो जन्मवाची' सङ्ख्यातात्पर्येपि तात्पर्यवान् ।

१०-१-का० २४. ननु भक्तदुःखं हेतुत्वेन अध्यायार्थ उक्तः स नोपपद्यते नवमस्कन्धोक्तभक्तानां विद्यावत्त्वेनाज्ञानासम्भवादिति चेत् तत्राहुः हेतुश्चेति । सत्यमज्ञानसम्भवस्तथापि यदि भक्ता एकविधा भवेयुः, भक्तास्तु यावन्तो जले भेदास्तावन्तः जलभेदग्रन्थे प्रसिद्धाः । एवं च स ख्यात् पूर्णभगवदीयानां शेषव्यासादिमारुतानां, अन्येषां तु स्यादविद्यया विद्योपमर्दः, कृष्णावतारे सुतरां, तदुक्तं 'विद्याविद्ये मम तन् विद्म्युद्व शरीरिणाम् । बन्धमोक्षकरी आद्ये मायया मे विनिर्मिते' इतिवाक्यात् । तत्रान्यस्मान् निवर्त्य स्वस्मिन्निरोधे तु नाविद्योपमर्दः । 'भजनेनैव तादृश' इतिवाक्यात् । एवं चाविद्यया विद्योपमर्दान् निरोधसेवाकारणं युक्तमविद्योपमर्दाय इति । अत्राध्याये हेतुर्मक्तदुःखं त्रिविधः आधिदैविकादिभेदात् । चकारोत्तुक्तानुद्यमादीन् समुच्चिनोति । तेपि त्रिविधाः । हीति 'अथाध्यात्ममथाधिभौतमथाधिदैव'मितिश्रुतेः । ननु भाष्ये साङ्ख्यगुणा नोपवृंहका वेदार्थ इत्युपपादनाद् भक्तत्वभङ्गा गुणाः कं उपमर्द्या इति चेत् तत्राहुः गुणा इति । सत्त्वादयो न तु विशुद्धसत्त्वमपि । 'प्रवर्तते यत्र रज' इतिश्लोके द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायस्य तस्याभ्यनुज्ञानात् । ते च भक्तौ सगुणत्वापादकत्वेन प्रपञ्चवत्सरणविषयाः, तदभावोपि प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तौ विशेषणविधयोपयुज्यते तदाहुः भक्ताहितप्रदा इति । अहितं भक्तिसगुणत्वसम्पादकम् । अधुना पूर्वाध्याय एवाहुः कंसादेरिति । कंसादेराधिदैविकत्वेनाधिदैविकदुःखदातृत्वं कंसकलित्वस्य कृष्णोपनिषत्स्थत्वेन नित्यक्रीडास्थत्वात् । कालतो दुःखमाध्यात्मिकम् । जन्यमात्रस्य कालोपाधित्वेन कालाध्यात्मिकजन्यत्वात् अज्ञानादाविभौतिकं स्पष्टम् । अज्ञानं गीतायां स्फुटम् । ज्ञानसम्पदतिरिक्ता सम्पत् । तुरध्यायत्रयार्थव्यवच्छेदकः । तद्गतं भक्तगतम् ।

१०-१-का० २५. सुखव्यवच्छेदकस्य तोः प्रयोगस्य प्रयोजनमाहुः भूमिरिति । भूमेः कालतः । मातुः कंसादेः । तथा चैवं च । अन्य इत्यादिः 'सत्पीडाव्यग्रलोके' विवृतिवाक्यात् । यथायोग्यं सात्त्विकत्वादिरूपं योग्यमनतिक्रम्य । भूमौ सात्त्विकत्वं, मातरि राजसत्त्वं, 'सामात्तयष्टि'रितिवाक्यात्, अन्येषु तामसत्त्वं 'दुर्भगो वत लोकोय'मिति वाक्यात् । अज्ञानाद् भगवत्त्वेन यज्ज्ञानं तस्यावरणमत्र निरूपितमिति । अत्रैवेति प्रथमाध्याय एव । अन्यत्र न । यद्वा । अत्र लोके । तेनाधिभौतिकं दुःखम् । एवकारेण विकुण्ठो व्यवच्छिद्यते । 'अह्न्यापृत'मित्तिवाक्यात् । निरूप्यत इति परपक्षनिराकरणपूर्वकसंपक्षस्थापनं क्रियते । प्रलयनिराकरणाद्यत्रेपि द्रष्टव्यम् ।

१०-१-का० २६. त्रयमिति दुःखत्रयम् । ईर्यत इति प्रथमाध्याय ईर्यते उच्यते ।
 प्रथमे प्रेरकवचनं क्रियते । एतेन त्रयाणां भगवन्नाशयत्वेन तन्नाशकत्वरूपहेतुतावच्छेदक-
 मेकमिति हेतुत्वानुगमोपि परिहृतः । नवमस्कन्धोक्तभक्तित्वेन मुक्तित्वेन कार्यकारणभावे
 विशेषोनेन स्कन्धेन ज्ञाप्यत इत्याहुः प्रश्नोप्यत्रेति । अत्र प्रथमेध्याये प्रकरणत्रया-
 दधिकः प्रश्नः स्कन्धद्वितयवर्तनः प्रोक्तः । तथा च यथा पञ्च प्रकरणान्यत्रेत्युक्त्वा प्रकरण-
 त्रयमधिकं प्रोक्तं तथा प्रश्नोप्यत्राधिकः प्रोक्तः इत्यर्थः । आधिक्यं स्कन्धद्वितयवर्तनत्वं,
 तथा चोक्तं 'देहं मानुषमाश्रित्य कति चर्पाणि वृष्णिभि'रिति प्रश्न एकादशस्कन्धीयप्रमेय-
 विषयकः । अन्ये प्रश्ना दशमार्थविषयकाः । तथा च प्रथमाध्याये चत्वारि प्रकरणानि ।
 प्रश्नप्रकरणम् । भूमिप्रकरणम् । मातृप्रकरणम् । अन्यप्रकरणं चेति । तदुक्तं निबन्धे 'प्रश्नेन
 सहिताः पूर्वं चतस्रः प्रक्रिया मताः' इति । सुबोधिन्यां च 'तत्र दशभिः श्लोकैर्भूमिसान्त्वनं
 वाचा, उपायेन देवक्याः पञ्चत्रिंशद्भिः, ततोष्टभिः सर्वेषा'मिति । तथा च भक्तित्वेन मुक्ति-
 त्वेनाधिदैविकनिरोधरूपभक्तित्वेनालौकिकसामर्थ्यभगवत्सेवोपयोगिदेहत्वेन विशेषकार्य-
 कारणभाव इति ।

१०-१-का० २७. इमं गुप्तार्थमूलमाहेत्याहुः अनुवाद इति । प्रश्ने प्रश्नप्रकरणेनुवादः
 साधनं, 'कथितो वंशविस्तार' इति श्लोकेन, नवमस्कन्धोक्तचरित्रानुवादः, स्तुतिः
 'निवृत्तवै'रिति श्लोकेन चरित्रस्तुतिः । एतौ स्तुत्यनुवादाद्युभौ भक्तत्वज्ञापकौ श्रोतुः
 पूर्वोक्तानुसन्धानेनानुवादसामर्थ्यं भक्त्यैवेतिभावः । 'इदं ते नातपस्काये'तिवाक्यादाहुः
 अन्यथेति । भक्तत्वाभावे । भक्तिर्गुप्तार्था निरोधोतिगुप्तार्थोनाधिकारात् । हिकारस्तु कृत्स्न-
 भावात्तु गृहिणोपसंहारः । श्रीशुकः सभगवान् ।

१०-१-का० २८. 'पितामहा मे' इत्यादितात्पर्यमाहुः अज्ञानमिति । 'पितामहा
 म' इति द्वाभ्यां दृष्टश्रुतमाहात्म्यप्रतिपादनेन देवत्वविशिष्टज्ञानं निवार्यते । 'वीर्याणि
 तस्ये'त्यनेनान्यथाज्ञानं मनुष्यत्वेन ज्ञानं तत् पुरुषोत्तमस्य मायावरणेन 'मायामनुष्यत्व'-
 मिति ज्ञानेन वार्यते इति । विशेषेण निवारणं तु दृष्टत्वात् । कृष्णगमिति कृष्णविषयक-
 मन्यथाज्ञानं कृष्णविशेष्यकमज्ञानम् । विषयतासम्बन्धेन ज्ञानं तदभाववान् कृष्ण इति यथा
 षट्पद्मसंयोगेन घटाभाववद्गतलं विशेषणविशेष्यताख्यसम्बन्धेनेति । पञ्चश्लोकी त्वये
 सन्दिग्धयुक्तिविरुद्धप्रश्ननिरूपिका 'रोहिण्यास्तनय' इत्यादिका ।

१०-१-का० २८. एवं द्वादशभिः प्रश्नाः । 'नैषे'ति श्लोकोऽकथने वाधक-
 निरूपकस्तत्कथनाभिप्रायमाहुः प्राणान्त्वमिति । ननु कथा शब्दरूपा प्राणान्त्वमयां धर्म
 इति कथायाः प्राणान्त्वं कथमिति चेदित्यम् । कृष्णस्य चन्द्रसूर्यात्मकत्वोक्तेरयां पुष्पत्वा
 द्ब्रह्मत्वेन चन्द्रसूर्ययोश्चान्तर्थाभिप्रायणोक्तरीत्या शरीरत्वेन शरीरस्याद्ब्रह्मत्वेन च तत्प्रति-

पादककथाया अपि प्राणान्त्वं परम्परया । न चैवं घट इत्युक्ते मुखपाटनपूरणाद्यापत्तिरिति
 वाच्यम् । प्रस्थानरत्नाकरस्य विचारात् । दोष इति न चाकाशशरीरं ब्रह्म न चन्द्रसूर्य-
 शरीरं तयोर्नेत्रत्वादिति वाच्यम् । चन्द्रवंशीयत्वात् प्रकृते । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति
 श्रुतेः । 'ध्येयः सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणः सरसि पङ्कजसन्निविष्टः केयूरवान्
 मकरकुण्डलवान् किरीटी हारी हिरण्यवपुर्धृतशङ्खचक्रः' इति श्रुतेः । चकारोऽनुक्तसार्थस्य
 समुच्चयकः । अतो न प्राणान्त्वधर्मविरोधः । नन्वस्त्वेवं परं त्वत्र कस्यै प्रयोजनायेत्या-
 काङ्क्षायामाहुः दद्येति । दद्या कृपा ज्ञानकारणम् । कृपात्वेन ज्ञानत्वेन कार्यकारणभावः
 'इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृत'मित्यत्र सिद्धः । कृपायां जातायां श्रीमद्भागवत-
 ज्ञानं दृष्टं सिध्यति । 'ज्ञानमात्रं परं ब्रह्मे'ति । ततश्च 'वैयासिकः सभगवा'नित्यत्र सः भग-
 वानिति नार्थः किन्तु भगवता सह वर्तमान इत्यर्थो वक्ष्यते । हीति व्याख्यानात् निश्चया-
 र्थकः कृपापात्रत्वं दैवीसृष्ट्युत्पन्नत्वे सति स्निग्धशिष्यत्वम् । 'ब्रूयुः स्निग्धस्य शिष्यस्ये'ति-
 वाक्यात् । अन्यस्माच्च प्राणान्त्वं स्निग्धो वक्ति यतः । कृपापात्रत्वेन दयासिद्धित्वेन कार्य-
 कारणभावः । एवमिति दयासिद्धयर्थत्वेन प्रश्नाप्रतिपादकत्वप्रकारेण । 'नैषे'त्यस्य प्रश्नरूप-
 त्वाभावात् तं विहाय द्वादशभिः । ब्रह्मणो गुणदोषसमत्वेन समः प्रश्नः गुणदोषगः ।
 सप्तमस्कन्धात् । सङ्ख्यातात्पर्यमिदम् । गुणाः षट् दोषाः षट् । मातुलमारणादयः । समत्वं
 तु यथा गुणा उत्कटास्तथा दोषा अपीति । गुणविरुद्धा धर्मा दोषाः । देशान्तरगतो गर्भः
 असञ्जातिसहभावः, मातुलमारणं, बहुकालद्वारिकावासः, बहुपरिग्रहः, प्रश्नस्या इमे ।
 अन्येपि प्रश्नस्याः । व्रजगमनप्रश्नः कालप्रश्नश्च साधारणो नोत्कटौ । एवं षट् वीर्यैश्वर्ययशः-
 श्रीज्ञानविरुद्धाः । ननु 'निर्दोषपूर्णगुणविग्रह आत्मतत्र' इत्यादिवाक्यैर्निर्दोषत्वे ब्रह्मणः
 कृतः षट् दोषा इति चेत् न । 'ज्ञानमात्रं परं ब्रह्मे'त्यादिभिर्ज्ञानात्मकस्य स्वरूपनिर्वाहका
 दोषा इव दोषाः । अस्यूलत्वादिवत् । तथा च श्रुतिः 'नो एवासाधुना कनीया'निति ।
 अत्रासाधुकर्माप्रसक्तौ 'नो एवे'ति निषेधानुपपत्तिरिति । अतो भगवान् स्वधामनि क्रीडन्
 न दोषभाग्यं भवतीति । 'न मां कर्माणि लिम्पन्ती'ति गीतायाम् । सर्वत्र साम्यं भगवद्गर्भः,
 'समः सुहृ'दिति सप्तमस्कन्धात् ।

१०-१-१. कथित इत्यत्र भक्तत्वादिति भक्तिरत्रानन्दधर्मः, तेन शास्त्रार्थस्या-
 नन्दस्य हरेर्लीलारूपस्य स्कन्धार्थस्याधिदैविकसेवारूपनिरोधस्य भक्तिशब्दार्थस्य शुके
 बोधनात् तयोरन्यासिर्वाविता । रात्रिन्दिचमिति 'आत्मा वै पुत्रनामासी'ति श्रुतेस्तद्वंश्या-
 नामपि । साधनं तु 'सच्चिदानन्दा तत' इति निरोधलक्षणग्रन्थोक्तदिशा । मुक्तत्वाच्च
 'कथामात्रावशेषिता' इति चिद्रूपत्वं वा । सर्वेषामित्यादि पुराणगतत्वेन स्त्रीशूद्रयोरपि ।
 सर्वान्धकाराः सत्येन निवर्त्याः ज्ञानेन शब्दानन्तेनानन्देन च । इति पूर्वोक्तेति

इत्येवं यत् पूर्वोक्तं तस्य स्वस्य निरोधेभिर्प्रायं च वदन् निरुद्धत्वादेव श्रोतृत्वस्य समर्थनम् । श्लोकोत्तरार्धे राज्ञो निरोधः । चरितानुवादस्य निरोधकार्यत्वात् । अन्यथा राज्ञां चरित्रे स्पर्धादि स्यात् । प्रकरणाधर्मव्याप्तिं परिहर्तुं सङ्गमयन्ति स त इति । वंश्या वंशे साधवः जन्मपरम्परायां कृष्णजन्मघटितायां साधवः भक्ता एव, प्रकरणार्था व्याप्तिर्वारिता । उत्पत्तेः कारणत्वं शरीराणामात्मतया स्वीकरणोत्तरमेव भक्तत्वात् । तच्चानुमेयम् । अयमर्थः । प्रथमसुबोधिन्यां नवमाध्याये “स्वस्य समानाकृतिं शरीरं पुरुषविधं सम्पाद्य स्वसेवां त्याज्यित्वा तत्सेवायां नियुक्ताः । तत्र चान्यभजनं मा भवत्विति स्वयमेव हृदि हृदि प्रत्येकपर्यवसायित्वेन धिष्ठितं अधिष्ठाय स्थितं अधिष्ठातृदेवतात्वेन न तु जीववत् । ननु के ते जीवा इति चेन्न । आत्मनैव कल्पिताः । ‘अवस्थितेरिति काशकृत्स्न’ इति भगवतोवस्थाविशेषो जीवः प्राकृतभोगार्थं सामवस्थां सम्पादितवा” निति । ‘तमिममहमज’ मिति श्लोकेऽस्ति । तथात्वादिति अनुभवेन तथात्वात् । पृथगिति विस्तारात् पृथक् । राज्ञामित्यत्र कारकषष्ठी न शेष इत्याहुः अत्र षष्ठीति । अत्र बोधेपि न शेषसम्बन्धप्रतीतिः किन्तु राजकर्तृकं चरितमित्यत्र बोधे जननसम्बन्धप्रतिपादिका । न च तृतीयापत्तिः दण्डेन घट इत्यादौ तथा दर्शनादिति वाच्यम् । कर्तृत्वसम्बन्धसामान्यविवक्षायां जननसम्बन्धोक्तेः न तु तृतीयाध्वोतनाय । इत्युक्तमिति राज्ञां महत्त्वं भगवत्सम्बन्धादेव यत् इति । अद्भुतं आश्चर्यवद् द्रष्टव्यम् । अध्यायार्थो हेतुस्तस्याव्याप्तिस्तु स्वोपोद्घातसम्बन्धेन हेतुसत्त्वात् । हेतुतासम्बन्धेन वा । एवमग्रेपि । एवमुपक्रमः मृत्युवारणसामर्थ्यं वसुदेवे वासुदेवाविर्भावज्ञापकमिति वासुदेवाविर्भावनामप्रीबोधकः । भक्तदुःखमर्थः ।

१.०-१-२. यदोश्चेत्यत्र कथनेति भगवदवतारार्थं शुद्धपरम्परायां कथनायुक्तत्वम् । मुख्येति ‘अहं बीजप्रदः पिते’ तिगीतायाः । पुरोरिति यदुक्तेनिष्ठभ्राता पुरुः । चस्वचेति ‘वसुपुङ्गव’ मिति वाक्यात् ‘कृष्ण एव भगवति मनोवाग्दृष्टिभूमिः आत्मन्यात्मानमावेश्य सोन्तः-श्वास उपारम’ दितिसर्वात्मभावोक्तेः । नन्दादिवक्षतां सर्वात्मभावदर्शनात् । ब्रह्मणि निष्कले सम्पत्त्या दोषोपि । तत्कृत इति वंशकृतः । दोषमाहुः अत्र इति । प्राप्तज्ञाना इति ‘अस्ति ब्रह्मेति चेद्रेद सन्तमेनं ततो विदु’ रिति श्रुतेः । भक्ता इति ‘रुद्रे तु ज्ञानेन भक्ता’ इत्यथर्वश्रुतिः । केचिदिति विरलाः । तच्चेति ‘विशुद्धसत्त्वं वसुदेवशब्दितं’ तत्त्वम् । विष्णोरिति इदमित्यतया वागव्यापारविषयापेक्षयोक्तं विष्णोरिति । तत्समानगुणादिमान् विष्णुः । तस्मिन्ने तदवतारे परेपि तस्मिन्नेत्यज्ञानार्थम् । साक्षात्त्वं तु ‘कृष्णो हि परमं देवं’, ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वय’ मिति श्रुतिपुराणाभ्यां वक्तव्यमेव । कथं वाक्यप्रबन्धे, वाक्यप्रबन्धमाहुः सूक्तेति । प्रबन्धस्तु सूक्तं तत्साधारण्येन उपयोगापत्तिः ‘काव्यादीनामसत्त्वत्वान् नोपयोगः कथञ्चने’ तिनिबन्धात् । किञ्च प्रबन्धकल्पनाकथेत्यापर्या विशेषणमाहुः अनुशासनेति । ‘वेदमनूच्याचार्यो-

नैवासिनमनुशास्ति धर्मं चरे’ त्याद्यनुशासनस्य रूपं यत्र । तत्प्रचुरतद्रूपमेव वा सूक्तसाधारण्यम् ।

१.०-१-३. अवतीर्षेत्यत्र स्वतन्त्रेति ‘कथा इमास्त’ इति श्लोकानुसरणं चरित्रमात्रप्रभे हेतुः । स्वतन्त्रत्वमतारानपेक्षत्वम् । चरित्रमात्रमिति मात्रं कात्स्न्ये । एवकारेण स्वरूपव्यवच्छेदः । ‘विष्णोः कर्माणि पश्यते’ ति श्रुत्या कर्मणां श्रोतव्यत्वात् । ‘आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्य’ इति श्रुतेः । आत्मेदमित्यतयाऽप्रतिपाद्यः । ननु वंशवतीर्षेति नान्वयः वंशे वसुदेवेष्वतीर्षेति, तथा च वंशपदं वसुदेवे लाक्षणिकमत आहुः वीर्याधिक्येति । वीर्यमुत्तरार्धीयं, तदत्र मैथिलप्रसङ्गादधिकं, तत्र द्वैरूप्यमत्र तु यावन्तो धर्मा धर्मिण्युपयुक्तास्तावन्तो वक्तव्याः स्वस्वामिभावसम्बद्धाश्चेत्ते तु यद्वादिषु त्याजितसेवेषु देहे कारितस्वसेवेषु सेव्यात्मसेवासंस्कारकृताः । तत्राप्यात्मा वै पुत्रनामासी’ ति श्रुतेर्यदुपभृत्यात्मसु ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वय’ मित्यत्र स्वयंत्वं उपयुक्ताः । ते तु वंशपदस्य लाक्षणिकत्वेन सम्भवन्ति, अतो वंशपदार्थो वंश एव । तथा च यद्वादिसेवितात्मा कालेन भक्तिविषयः सन् ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वय’ मिति । एवेति न तु चरित्रे धर्मात्मकः । ‘प्रकाशाश्रय’ सूत्रे चरित्राणामेव चरित्र्यभेदोक्तेः । अपिशब्देन भक्तिजनकं, उक्तरीत्या । यदुसम्बन्ध इति ननु यदुसम्बन्धेन्यपार्थक्यधर्मिरूपत्वं कथमिति चेन्न । श्रद्धारतिभक्त्यनुक्रमे यद्वादीनां धर्मित्वात् । ‘यो यच्छुद्धः स एव स’ इति वाक्यात् । वंशपदेनैवार्थाद् यदुलाभादसमस्तयदुपदकृत्यमाहुः असमास इति । व्याससूचक इति यदोराधिक्यं वंशे सूचयति । अतः स्वयंत्वेधिकोपयोगः । धातूनामनेकार्थत्वादाहुः अनुभाचयतीति । भूतान्यनुभवन्ति विषयसुखादीनि, तानि भूतान्यनुभावयति भगवान् । ‘एष एव साधुर्कर्म कारयति यं उन्निनीषती’ ति श्रुतेः ‘यमेवैष’ इति श्रुतेश्च । अनुकृत्यधिकरणात् । ‘श्रवणे परीक्षिदभव’ दित्युक्तेः एतस्यापि श्रवणात् । न बध्यत इति ‘न मे मोक्षो न बन्धन’ मिति वाक्यात् । अविद्यातन्वाः ‘घान्ना स्वेन सदा निरस्तकुहक’ त्वात् । बध्यन्त इति साधनाभावात् । निर्धारितत्वादिति राजर्षिसत्त्वत्वेन बहुपण्डितकत्वात् । भगवद्भावेनेति भगवतो भावो धर्मो अवन्धरूपो ज्ञानकृत इति तेन भाविताः तदा भवन्ति यदा ध्रुवा स्मृतिः, ज्ञानिभासुक्तेः सदा तद्दर्माः श्रवणादिनिर्वाहविशिष्टा विषयाः स्युः । यथाक्षरांशो जीवः आधिदैविक्या सेवयातिरोहिताविर्भूतानन्दः तदध्यासवांश्च भवति, तदा कृतार्थत्वं सर्वग्रन्थिप्रविमोक्षरूपम् । तथा च श्रुतिः ‘आहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिः सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां प्रविमोक्ष’ इति । स्मृतिश्च ‘यं यं वापि सरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावित’ इति । एवमन्यभावेऽपि । निरोधलक्षणग्रन्थे स्पष्टम् । अत्र नारायणोपनिषत् ‘अथ नित्यो निष्कलङ्को निराख्यातो निर्विकल्पो निरञ्जनः शुद्धो देव एको नारायणो न द्वितीयोऽस्ति कश्चित् य एवं वेद स विष्णुरेव भवती’ ति तद्भावो बोध्यः । अग्रमेति

संहितया तमस्तरण प्रयोजनम् । अत एवेति अग्रिमप्रयोजनार्थत्वादेव, भागवतद्वारा वीर्यो-
पबन्धनार्थम् । उपनिबन्धनं यत्नः, तदर्थं ज्ञानमाहुः ज्ञानानीति । अन्येन भगवता व्यासेन ।
जानातीच्छति यतत इति । अन्योन्याश्रय इति भगवद्विदितकरणे जीवहितकरणं जीवहित-
करणे भगवद्विदितकरणमित्यन्योन्याश्रयः । विश्वात्मत्वमिति विश्वेषां आत्मा समवायी
'अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्ते'रित्यधिकरणोक्ताक्षराभेदपक्षे घटादीनां मृदिव । स्वतन्त्र-
तयेति कर्ता तूक्तः । 'स्वतन्त्रः कर्ते'तिष्ठन्नात् । अभिन्ननिमित्तोपादानम् ।

१०-१-४. निवृत्ततर्षैरित्यत्र चरित्रस्येति धर्मिसम्बन्धात् धर्मिणोधोक्षजत्वाच्च ।
ननु तर्हि 'असन्नेत्र स भवति असद् ब्रह्मेति वेद चे'दित्यसता भाव्यमिति चेत् तत्राहुः
भगवत्तश्चेति । तथा चा'स्ति ब्रह्मेति चेद् वेद सन्तमेनं ततो विदु'रिति श्रुत्या सतापि
भाव्यमित्यर्थः । नास्तिकवादस्य पातित्यं 'ज्ञानिनमपी'तिवाक्यात् पातित्यस्य सम्पादक-
त्वेनानादतत्वात् । 'विष्णोः कर्माणि पश्यते'ति श्रुतेः । अदृष्टेति अदृष्टं श्रुतम् । तत्रे-
त्यादि । तत्र तयोः प्रातिस्विकरूपेण ज्ञेयत्वाच्च चरित्रमाहात्म्यमित्यर्थः । ईश्वरस्तु 'यद्यद्
धिया त उरुगाय विभावयन्ति तत्तद् वपुः प्रणयसे सदसुग्रहाये'ति लीलाप्रतियोगिसापेक्ष
इतिभावः । एवं सर्वत्र । पुनरप्याह घटपटादीनामपि विष्णुकर्मत्वाच्च चरित्रे को विशेष इति
तत्राहुः स्वरूपादिति । 'आत्मारामाश्च मुनयो निर्ग्रन्था अप्युरुक्रमे कुर्वन्त्यहेतुकीं भक्तिं
इत्थंभूतगुणो हरि'रितिवाक्यात् । कीर्तनभक्तिरिव न घटपटादयः कृतिविषया इति ।
फलतश्च इति 'भक्त्याहमेकया ब्राह्म' इतिफलवत् न घटपटादिभिः फलम् । पञ्चम्यन्तपद-
द्वयामिप्रायः । चतुर्थपञ्चम्यन्तामिप्रायः । महापुरुषेति तृतीयपञ्चम्यन्तामिप्रायः । विषयो-
त्तमत इति 'या प्रीतिरिविवेकानां विषयेष्वनपायिनी त्वामनुस्मरतः सा मे हृदयान् मापसर्प'-
त्विति । परोमीयते ज्ञायते येन परमम् । चरित्रं किञ्चिदाश्रितं धर्मत्वात्, स्पर्शवत् । चरित्रा-
श्रयत्वेन परो ज्ञायते । मतमिति सर्वेषाम् । इदं लेखादविरुद्धम् । अत्र तृतीयविशेषणतात्पर्यं पश्चा-
दुक्तं तस्यामिप्रायो 'महापुरुषयोगत' इत्यस्य देहलीदीपन्यायेनोभयान्वयित्वद्योतन इत्याशयेन
स्वोक्तं प्रपञ्चयन्तश्चरित्रोक्तोक्त्यनन्तरं तदनुवादोत्कर्षमाहुः मुक्तस्येति । मुक्तो द्विविधो
जीवन्मुक्तः परममुक्तश्च । पूर्वत्र वाक्यमुक्तं, परममुक्तस्य गुणगानादि फलप्रकरणे वक्ष्यते ।
'ते तु ब्रह्महृदं नीता मन्नाः कृष्णेन चोद्धृता' इति । 'सम्पद्याविर्भावः स्वेनशब्दा'दित्यस्य
भाव्यमनवतारदशायाम् । हीति निश्चयेन । स्वरूपतश्चरित्रानुवादोत्कर्षमुक्त्वा फलतस्तमाहुः
मुमुक्षोरिति । फलं भवनाशः । एकं फलं पूर्वमुक्तं तेन 'ततः संसारदुःखस्य निवृत्तिर्ब्रह्म-
बोधन'मितिवाक्यात् । एतेन ननु चरित्रगानाधिकारो मुक्तानामिषेति चेदन्येषां श्रवणादिकं
न स्यात् तेषां दुर्मिलत्वादित्याशङ्कापास्ता । 'महापुरुषयोगतो विषयोत्तमत' इत्युक्तं तदाहुः

१. मेवेति वि ल्याव ।

अनिन्द्येति । यद्यपि सगुणभक्तिस्तृतीयस्कन्धे निन्द्या, धर्मिणोऽविषयत्वाच्च निन्द्या, तथापि
'पूर्णा भगवदीयास्ते' इत्यत्र जलभेद उक्तास्तेषां विषयाः धर्मित्वाभावेपि 'यदेकमव्यक्त-
मनन्तरूप'मिति श्रुतिविषयाः उत्तमाः, अतोऽनिन्द्याः । एतादृशानिन्द्यविषयः । अन्ये हि
रूपादयः संसारे बध्नन्ति, इदं तु भगवति बधातीति तथा । चकार इममर्थमाह । विरक्त-
एतद्विषये यत्नं कुर्यात् । पतेदिति पाठेऽस्मिन् विरक्तो भगवत्परत्वाभावेनानैर्गुण्यात्
पतेत् संसारी भवेत् । 'भस्मन्वेव जुहोति स' इति तृतीयस्कन्धात् । ध्रुवमिति तादृशवाक्यो-
पलम्भ उभयत्रेति । जलभेदे स्पष्टम् । तेन 'श्रोत्रमनोभिराम'त्वं भगवदीयानां ज्ञेयम् । तेन
'साङ्ख्यं पारिहास्यं च स्तोमं हेलनमेव वा मुकुन्दनामग्रहणमशेषाघहरं विदु'रितिवाक्यं
तारतम्यादशेषाघहरमिति बोधितम् । तथा चात्र राजशुकयोः श्रवणे कथने च प्रवृत्तिं
बोधयता शास्त्रकारेणास्मिन् पद्ये प्रकारो बोध्यत इतिभावोनया कारिकाया बोध्यते । अत्र
श्रवणाङ्गत्वेन ज्ञेयमन्यत् । 'श्रवणानन्दत्वेन'त्यत्रैव वक्ष्यमाणत्वात् । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः
श्रोतव्य' इति श्रुतेः । उक्तं विरक्तं निश्चिन्वन्तः 'पुमान् विरज्येत विना पशुघ्न'दित्यस्य
चतुर्थचरणस्य तात्पर्यमाहुः आत्मेति । अपगता शुक् । अपेत्यस्य शुक्फलेन्वयः, तस्य
कर्तारि । अपशुगाश्रयः आत्मानं हन्तीत्यपशुघ्नः आत्मघाती । पशुघ्न इति पदच्छेदे कर्मजडः,
कर्मजः पशुं हन्तीति । निन्दितार्थरतः हन हिंसागत्योरत्र हिंसा तामसधर्मः । आत्मघाती
न मुकुन्दनामग्रहणायश्चित्तवान् । पशुघ्नो न चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानवान् भक्तिमान् वा, स सदा
निन्दितार्थरतः उभाभ्यां विलक्षणः । नञर्थोत्यन्ताभावे भेदे वा । पशुघ्नदित्यत्र पशुः
पुरुषः पशुस्तं हन्ति प्राप्नोतीति ज्ञा स्त्री घञर्थे कः । एवं पशुस्त्रीव्यतिरिक्तो हन्तेर्गत्यर्थ-
कत्वे । एवंविधश्चेद् विरक्तोत्र न ततः न 'विरक्तोऽस्मिन् पतेद् ध्रुव'मित्यत्रोक्ताद्विरक्तात् पृथक्
यद्वा कारिकायां न पृथक्त्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावः किन्तु विरक्तो नेति विरक्तत्वाव-
च्छिन्नप्रतियोगिको भेदः । तथा च 'कः पुमान् विरज्येते'त्यनेन स्त्री विरज्येतेति व्यञ्जितम् ।
तदुपलक्षणं पशुनाम् । 'श्वविड्वराहोष्ट्रखरैः संस्तुतः पुरुषः पशु'रिति ते पञ्चवताराः । अत्र
यथा आत्मघाती विरक्तो न, कर्मजडो विरक्तो न, सदा निन्दितार्थरतो विरक्तो नेत्यन्वयः,
तथानुपदोक्तरीत्या पशुस्त्रीव्यतिरिक्तः विरक्तो नेत्यनन्वयात् । च इदिति न पदच्छेदः ।
चेदिति यद्यर्थकम् । तथा च पशुस्त्रीव्यतिरिक्तो यदि यस्मिन् काले विरक्तो न तच्चाव-
च्छिन्नप्रतियोगिताकाभाववान् तदा ततः प्रथमकारिकोक्तविरक्तात् पृथगित्यर्थः । तथा च
विरक्तो ह्यात्मघात्यादिविरक्ताद् गौणात् पृथङ् नेत्यर्थः । 'स सर्वपूर्तो भवतीति' नृसिंह-
तापिनीयात् । प्रकाशे तु पशुस्त्रीव्यतिरिक्तत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावो व्याख्यातः, पशु-
स्त्रीव्यतिरिक्तो नेति । तदपि व्याख्यानम् । पुष्टौ तु 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्य' इति ।
पशुस्त्रीव्यतिरिक्तो नो विरक्त इतिभावः । तथा च पशुस्त्रीव्यतिरिक्तोपि न विरक्तः वरणा-

भावात् तस्याप्रयोजकत्वात् । वरणमधिकारः । वृद्धं सम्भक्ताविति धातुपाठात् तु भक्ति-
सत्कारिरूपा । वाक्यानि तु 'कर्मणैव तु संसिद्धिमास्थिता जनकादयः' 'नृदेहमाद्यं सुलभं
सुदुर्लभं पुत्रं सुकल्पं गुरुकर्णधारं मयानुकूलेन नभस्वतेरितं पुमान् भवाब्धिं न तरेत् स
आत्महे'ति । तेन कर्मान्तरङ्गतमं मर्यादाभक्तिरूपं ग्राह्यम् । गुणानुवादेष्टया भक्तिश्च प्रेम-
साधनत्वेन । तथा एकादशस्कन्धीयेप्युक्तं चमसवाक्येषु 'कर्मण्यकोविदाः स्तब्धा' इत्यादिना
'ये कैवल्यमनुप्राप्ता ये चातीताश्च मूढताम् त्रैवर्गिका ह्यक्षणिका आत्मानं घातयन्ति त'
इति । ब्रह्मत्वं ब्रह्मेतिसम्बन्धरहितं ज्ञानं 'कैवल्यं', ब्रह्मत्वं ब्रह्मेति ज्ञानं, तयोः सम्बन्धस्यावगाहे
आत्मा भगवांस्तत्सेवादिरहिता आत्मघातिनः कैवल्यादिप्राप्ता ज्ञानिनोपीति । 'क्रियावानेष
ब्रह्मविदां वरिष्ठ' इतिगुण्डकात् । 'कर्मण्यकोविदाः' पशुघ्नाः । गुण्डकोक्ता एतद्विपरीताः ।
कर्मजडः पशुघ्नः कर्मण्यकोविदान्तर्गतः । 'अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः स्वयं पण्डित-
मन्या जघन्यमाना' इतिश्रुतेः । एतद्विपरीतास्तु चित्तशुद्धयर्थं कर्माणि ये कुर्वन्ति ।
एते 'स्तब्धा' अपि । निन्दितार्थरत आपशुघ्नः 'वेदमार्गविरोधेन येषां करणमण्वपि ते हि
पाषण्डिन' इतिवाक्यात् । 'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा वे'तिश्रुतेः । तथा च
ये कैवल्यमनुप्राप्ताः कर्मठाश्च । एतद्विपरीता निन्दितार्थरताः । 'त्रैवर्गिकाः' धर्मार्थकामपराः ।
स्त्रीपशुव्यतिरिक्ताः स्त्रियः पशवश्च । तथा च श्रुतिस्मृती । 'पशुपतिः पशूनां चतुष्पदामृत
च द्विपदां,' 'शिवस्य पशवः सर्वे जीवाः संसारवर्तिन' इति । पशुपतिपदस्य शिवपरत्वे
'भोगः शिवेने'तिवाक्यात् भोगिनः । एत एव 'ह्यक्षणिका' अन्यथा कर्तृभेदात्तत्र धर्मादि-
परत्वं स्यात् । फलरूपमिति इतरत्र वैराग्यजनकत्वं फलत्वम् । इत् उक्तृष्टस्यात्र वैराग्य-
जनकस्यान्यस्याभावात् । 'भगवदीयत्वेनैव परिसमाप्तसर्वार्था' इति । 'अत इतरज्ञाय' इति-
व्याससूत्रं फलाध्याये । 'इतरत्' तदीयत्वम् । तृष्णेति । यद्यपि वृट्पि व्याख्यातुं शक्यते,
अयेयो'रतनुत्वेन भगवदीये तदप्राप्तेः द्विषि तत्प्राप्तेरिति परन्तु सर्वदा न प्राप्नोतीच्छाधीना
चेति तृष्णैव 'तृष्णा लिप्सापिपासयो'रिति विश्वः । 'न खादन्ति न पिबन्ती'ति छान्दोग्ये
भगवदीयानामपि ईषत्त्वाद्नादिभ्रावणाच्च यथाभुतं वार्थः । सर्वदोषवदोषा इतिपाठे
दोषवन्नित्यलीलास्या दोषाः । दकारलोपः । एतादृशक्रीडाङ्गीकृता निवृत्ततर्थाः । अचण्णा-
नन्दत्वेनेत्यस्यार्थेष्टिपण्यामुक्तः । आवृन्त्येति भक्तानां वैराग्यवत्त्वेप्याकृत्या वैराग्यदाह्ये
आवृत्तिभक्त्या भगवद्भूषणैराग्यप्राप्तेश्च क्षुदादिरूपा निवार्येत्यादिः । आवृत्तेः क्षुदादि-
निवर्तकत्वं तु 'परस्परं त्वद्गुणवादसीधुपीधुपनिर्यापितदेहधर्मा' इतिकर्दमस्तुतौ । भगव-
द्विषयत्वेन निरोधलक्षणोक्ताः । येषामिन्द्रियाणां स्पष्टं कार्यं न दृश्यते तानि निग्रहणीयानीति
निरोधलक्षणे । अनिवार्या इति भगवद्विषयत्वेन निवारयितुमयोग्याः कामादयः । अग्र
इति 'ते तु ब्रह्महृदं नीता मग्नाः कृष्णेन चोद्धृता' इत्यनेन साधनप्रकरणे उक्ताः फलप्रकरणे

फलित्यन्ति । ब्रह्महृदस्याक्षरात्मकत्वेनास्थूलादिवाक्यप्रतिपाद्यत्वात् । 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मै-
वाभूत् तत् केन कं पश्येत् केन कं विजानीयात् केन कं मन्वीते'त्यादि । स्वतन्त्रेति स्वातन्त्र्यं
सादकत्वमत्र । रसाभीति रसोत्र भक्तिरूपः । वक्तुरित्यादि वक्तुः शुक्तस्य 'परिनिष्ठितोपि
नैर्गुण्य' इतिवाक्यात् । श्रोतू राज्ञः 'नैषातिदुःसहे'तिवाक्यात् । उक्तमिति चरित्रस्योक्तम् ।
निवर्तकमिति 'पुमान् भवाब्धिं न तरे'दितिवाक्यं द्रष्टव्यम् । उपकारेति 'तस्वारविन्दनयन-
स्ये'तिवाक्योक्तसंक्षोभशामकत्वमुपकारः । 'आत्मारामाश्च मुनय' इतिस्मरणात् । गानमिति
वक्तुः श्रोतुस्त्विति श्रोतृत्वेन श्रोतात् । कर्मणो व्यापारभूतस्य वक्ष्यमाणस्य प्रायोपविष्टे परी-
क्षित्यभावात् । कर्मज्ञान भक्तिभ्य इति व्यापारेभ्यः । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः', 'भियते हृदय-
ग्रन्थि'रिति च । न पुरुषेति संयोगमात्रेण तदुत्तरक्षण एव रोगोपशमदर्शनात् । फलत्वसाध-
नत्वे इति निवृत्ततर्पाणां गुणानुवादास्य फलत्वं प्रथमविशेषणेन, द्वितीयविशेषणेन भवनिवृत्ति-
साधनत्वं, ते । एवेति अनुभवात् । प्रविष्टमिति चरित्रम् । तथेति श्रोत्रमनोभिरामत्वेन ।
ज्ञातव्यमिति मर्यादायां शमलाभावस्य श्रोत्रमनोभिरामकारणत्वात् । अनिवर्त्येति सहजा-
सुरत्वेन । तथा चानिवर्त्येदोषः प्रवेशप्रतिबन्धकः उपगीयमानत्वाद् न तु स श्रोत्रमनो-
भिरामत्वप्रतिबन्धकः । एवं च स्मृतोपोपसर्गार्थं तृष्णार्थात् पूर्वमाहुः उपेतीति । उपेति
अप्राप्तिदोष इतिच्छेदः । धनार्पणेति निवारित इतिपूर्वेणान्वयः । एवं निवृत्ततर्पपदात्पर्य-
मुक्त्वा भवौषधपदात्पर्यमाहुः जन्ममरणेति । जन्ममरणसम्बन्धिदुःखस्य । तदुत्तरं तु
दुःखं गरुडपुराणे स्वगतम् । अन्येषां तु क्षीयते । 'श्रोत्रमन'इतिविशेषणतात्पर्यमाहुः कर्णेति ।
श्रोत्रं च मनश्च श्रोत्रमनसी तयोरभिरामादिति समासे द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणं प्रत्येकमसिम्बन्ध्यत
इति श्रोत्रमनःसम्बद्धाभिरामं स्वीकृत्यार्थं उक्तः । स्वरूपेति स्वरूपं फलत्वं गुणः भवौ-
षधत्वं कार्यं श्रोत्रमनोभिरामः तैः । सम्बन्धत इति वक्ष्यमाणषष्ठ्यर्थात् । माहात्म्येति
गुणा इत्यनेनान्वेति । तेषामनुवाद इत्यादि तु उक्तमश्लोकस्य वेत्यनेनान्वेति । तेषा-
मिति गुणानाम् । सम्भीति एतद्विशेषणगतानां पदानां तस्मात् । ननु वैराग्यं भगवानिति
तद्विशिष्टत्वरूपं विरक्तत्वं पशुस्त्रीणामसम्भवन् न निषेधार्थमिति चेत् तत्राहुः य इति ।
अवताराणां सम्भवतीतिभावः । वैकुण्ठादन्नागमनमवतार इति । यथा वत्सथेनुकादयः
पशवः नित्यक्रीडास्थाः पूतनादयः स्त्रियश्चाविद्यादिरूपास्तत्तदुपाख्याने प्रसिद्धाः । नाधि-
कारिण इति तेषां वैराग्यप्राप्त्या विरक्तत्वरूपाधिकारात् तन्निषेध उपपन्न इत्यर्थः । या
अपीति पृथाप्रभृतयः । स्वभावत इति परिणामो भगवत्सेवानुकूल्यरूपस्तेन तद्वेतोः
स्वभावात् पुरुषा एव । जीवगतपुंस्त्वस्य भगवत्सेवानुकूल्यरूपत्वात् । अत इति जीवदेहो-
भ्यगतपुंस्त्वविवक्षणात् । ननु पुमान् विरज्येत गुणानुवादात् गुणानुवादोत्कृष्टस्य रसस्य
तेजविन्दूपनिषदि 'न ध्यानं न च वा ध्याता न ध्येयोऽध्येय एव च सर्वं तत् परमं शून्यं

न परं परमात् परमिति श्रावणादिति चेत् तत्राहुः इत इति । गुणानुवादात् । वैराग्यजनकस्येति गुणानुवादे वैराग्यजनकस्य । स्त्रोत्कृष्टज्ञानजन्यं स्वस्मिन् वैराग्यं तदभावत्वं गुणानुवाद इति । अयमर्थः, तेजविन्दूपनिषदि साधारणसुष्टिकर्तृब्रह्मव्यवस्था तत्रापि, 'शमूने कुरुते विष्णुरदृश्यः सन् परः स्वयम् तस्मान्ब्रह्मव्यवस्थां प्रोक्त' इतिव्युत्पत्तिर्महाकौर्म्ये शून्यपदस्यात्र 'त्वानन्दाद्भ्येव खल्विमानि भूतानि जायन्त' इत्युक्ता नित्यलीलासुष्टिकर्तृव्यवस्थात्र तु नादविन्दूपनिषदुपतिष्ठते । 'तद्भक्तस्तन्मनाः सक्तः शनैर्भुञ्जेत् कलेवरम् सुस्थितो योगचारेण सर्वसङ्गविवर्जितः ततो विलीनपाशोसौ विमलं केवलं प्रभुः तेनैव ब्रह्मभावेन परमानन्दमश्नुते परमानन्दमश्नुते' इति । तेन गुणानुवादस्यानन्दप्रतिष्ठत्वेनेत उक्तृष्टाभावो बोध्यः । 'गुणगाने सुखावाप्तिर्गोविन्दस्य प्रजायते' 'तदध्यासोपि सिध्यती'ति च । 'तदध्यासः' सुखाध्यासः । दैत्यत्वमिति दयाभाववचनम् । तेनैवात्मधातित्वकर्मजडत्वनिन्दितार्थरत्वं स्त्रीत्वानि भवन्ति । दित्युपाख्यानं द्रष्टव्यम् । तेन ननु घञ्यर्थकविधानं संज्ञायां भवति, अत्र घ्न इति कस्यापि सञ्ज्ञा नास्तीति पशुमशब्दस्य द्वितीयाव्युत्पत्तिरसङ्गतेति प्रत्युक्तम् । न तद्दोष इति गुणश्रावणविरागरूपस्तद्दोषो गुणानुवादपरिहार्यो नेत्यर्थः । मुक्तिरिति 'अन्धं तमः प्रविशन्ते ये सम्भूतिमुपासते' इतिभ्रुतेः सम्भूति मायाम् । दोषस्येति निर्दयत्वादेः । तन्निवृत्त्यनन्तरमन्धं तमोवशिष्यते । तन्निवृत्त्युपाये तु न प्रवर्तन्त इतिभावः । 'प्रवृत्तिं च निवृत्तिं चे'तिवाक्यात् । ननु दैत्यानां तथासुक्तिप्रतिपादनस्य किं प्रयोजनमत आहुः आविष्टानामिति । कंसाद्याविष्टानां कालनेम्यादीनां तथेति भगवत्प्रत्यनीकत्वप्रकारात् । ननु 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' 'द्वया ह प्राजापत्या' इति कुतो मुख्यमृत्तिं निषेधयेति चेत् तत्राहुः आधारभूता इति । आविष्टानामाधारभूता दैवीसम्पद्युक्ताः प्रह्लादादयः । आविष्टाधारभूता आसुरीसम्पत्त्युक्ता मुच्यन्त इत्यर्थे तेषां मुक्तिमाहुः अपुनरिति । तथा च नोक्तविरोध इतिभावः । बहुश्रुतिविरोधादेवकारः । मुक्तिरिति श्रुतिरुक्ता । विरक्तमिति गुणानुवादे विरक्तम् । अन्यद्विष्णुपादौ ।

१०-१-५. पितामहा म इत्यत्र श्लोकान्वयः सुबोधिन्यामुक्तः । महावाक्यार्थे तु 'यत्सुवा अतरन् यश्च जुगोप तस्य वीर्याणि वदस्व'तिद्वितीयश्लोकेनान्वयः । पुण्यद्वारेति श्रवणादिभक्तीनां पुण्यं शुभं तद्द्वारा मुक्तिसाधनत्वं भाष्यतृतीयाध्याये सिद्धम् । 'अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगमयोक्षज' इति पुण्यद्वारता । तन्मात्रतां वारयितुं किन्तु टिप्पण्युक्तदिशा 'ग्रे भगवानग्रे साक्षादेव भक्तदुःखं निवारितवान् न तु केनचिद् द्वारेणेत्युच्यते, तेन तच्चरित्रेपि साक्षात्पुरुषार्थसाधकत्वं न तु पुण्यद्वारेति ज्ञापितं भविष्यती'ति चरित्रस्य पुण्यद्वारमात्रतां वारयितुम् । किञ्च माहात्म्यज्ञानद्वारा भक्तिमपि साधयितुम् । 'भक्तिजनिकां संहितामारभमाण' इति सुबोधिन्याः । दृष्टान्तार्थं माहात्म्येन भगवन्तं

स्तौति । स्तुतिः पुण्यद्वारमात्रतावारणकीर्तनरूपेति माहात्म्यं कार्यम् । त्रयो वेति धमेन्द्रवायुरूपा वा । पुत्राः बुधिष्ठिरभीमार्जुनाः । पाण्डुकुन्तीमाद्रीक्षेत्रजेषु पञ्चसु त्रयो वेत्यन्वयः । स्पष्टयन्ति स्र क्षेत्रस्येति । क्षेत्रं द्रौपदी पञ्चानाम् । तथापि वीजित्वं त्रयाणामेव । 'अहं वीजप्रदः पिते'तिगीतावाक्यात् क्षेत्रस्य स्वकीयत्वं त्रयाणामेव । अन्ययोस्तु मात्राज्ञोपाधिकम् । कनिष्ठत्वात् । अतोऽन्ययोः क्षेत्रस्य स्वकीयत्वाभावात् पितामहत्वरूपं फलं कार्यं वीजिनो भगवतः न तयोरिति त्रयः पितामहाः । अन्येषां भगवदाश्रयाणां लोकदृष्ट्या फलसम्भवान् नैवकारः । 'असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् अपरस्परसम्भूतं किमन्यत् कामहेतुक'मितिवाक्यात् । एतदेवाहुः यत्र पुनरिति । अत एव तारायां बृहस्पतिस्त्रियां चन्द्रादुत्पन्नो बुधः फलं चन्द्रस्य न तु बृहस्पतेः । चन्द्रपुत्र इतिप्रसिद्धेः । चन्द्रः तुरीय इति 'अहं वीजप्रद' इत्यत्र निविशते । शास्त्रदृष्ट्याहुरेवेति । एतदभिप्रेत्य टिप्पण्यामेकस्वामिकक्षेत्रजत्वेन पञ्चापि । एकक्षेत्रजत्वेन तु त्रय एव पितामहा भवन्तीत्युक्तम् । राज्ञां धीरप्रकृतिकत्वेन 'महानामशनि'रिति श्लोकोक्तदशरसेषु तादृशमाहात्म्यं स्पष्टमित्याशयेनाभासं त्यक्त्वा प्रतीकमेवोक्तं समर इतीति । माहात्म्यमिति अनुभावरूपं माहात्म्यम् । स्वधर्मेति भगवदिङ्गितकरणं देवव्रतं तद्विरुद्धं तद् दैत्यव्रतं तथा च देवव्रते भीष्मे तिमिङ्गिलत्वं दैत्यव्रतं कौरवैः सम्पादितमिति तेषां कौरवाणां तथा सामर्थ्यं जातम् । इदमिति सामर्थ्यमितिभावः । अतिरथलक्षणमग्रे वक्तव्यम् । तद्रूपा इति देवव्रता एव तिमिङ्गिलाः । तथोक्तमिति तिमिङ्गिलत्वमुक्तम् । पितामहत्वेनेति भीष्मस्य । अस्थ्यादीनामिवेति तेषां गिलनमिव । समुद्रत्वमिति चन्द्रेण समुद्रबुद्धौ बहिःस्थितं मारयति समुद्रः दृष्टान्ते । दाष्टान्तिके तु परैर्युद्धे बहिःस्थितं तथा । साधनं पोतादिकमपि गिलन्तीति साधनघातकत्वम् । कौरवशब्दाभिप्रायमाहुः कुरुवंशेति । यावद् भगवान् प्रुवः ततोर्वाद् न निवर्तन्ते । यदि निवृत्ता भवेयुः प्रुवो विरुध्येत सागराभावात् । चेतनेति 'योप्सु तिष्ठ'भित्यन्तर्यामिब्राह्मणात् । कौरवसैन्ये सागरदृष्टिः कर्तव्या । समवायित्वेन जलस्य, 'आपो वा इदमासन् सलिलमेव स प्रजापतिरेकः पुष्करपर्णे समभवत् तस्यान्तर्मनसि कामः समवर्तत इदं सुजेय'मित्यप्रापां जगज्जन्मादिकर्तृत्वोक्तेः । तेन लौकिकभाषायामवान्तरप्रलयकारणत्वमिति सुबोधिन्याः । तेनारणाधिकारो राज्ञः प्रायोपवेशे इति तथा । स्वरूपत इति उक्तरीत्या । महानौकेति करणत्वसम्बन्धाविवक्षार्यां सम्बन्धसामान्ये षष्ठी । अल्परूपेणेति प्रुवशब्दात् । तथा च श्रुतिः 'पुष्पमग्नि'रित्यारणे । अपां पुष्पमग्नि-रित्यर्थः । अग्निः क्षर्यो वा, ब्राह्मणे तथोक्तेः । प्रुवत्वं तु 'योप्सु नावं प्रतिष्ठितां वेदे'ति-पूर्वश्रुतेः पृथ्वीवत् । सन्निधीति यतो हि तद्भक्तिरनर्थोपशामिका किमु वक्तव्यं भगवत्सन्निधितया भवतीति । इदमपि मनसैव द्रष्टव्यम् । 'मनसैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मिति-

बृहदारण्यकात् । मनःशङ्केति अत्र चेतनत्वं सागरत्वम् । 'एवमेवे'त्यादिना संसारत्वं च । स्थलत्रयेपि मनःशङ्का । 'इदं सुजेय'मित्युक्त्वा तस्या अग्रे 'तस्मात् पुरुषो मनसाधि-
गच्छति तद्वाचा वदती'तिश्रुतिभ्यामत्र मनउपस्थितिः । मनस्तु यागसम्बन्धि बोध्यम् । 'यक्ष्ये
विभूतीर्भवतस्तत्सम्पादय नः प्रभ'वितिवाक्यात् । चत्सपदं कृत्वेत्यन्वयार्थम् । 'कृत्वा-
तरन् वत्सपद'मितिक्रियाविशेषणं प्रतीकं मूल उक्तम् । नन्वस्तु मनःशब्दष्टीकायां मूले
वत्सपदशब्दः कथमिति चेत् सत्यम् । वत्सपदं चतुर्थस्कन्धे मुख्ये प्रयुक्तं मनुप्रसङ्गेषादशा-
ध्याये । मनुं प्रति पृथ्वीवाक्यानि । 'नूनं ता वीरुधः क्षीणाः मयि कालेन भूयसा तत्र दृष्टेन
योगेन भवानादातुमर्हती'त्युक्त्वा 'इति प्रियहितं वाक्यं भुव आदाय भूपतिः वत्सं कृत्वा
मनु'मितिदर्शनात् मनु राजमुख्यः । अग्रे च 'वत्सं कृत्वा मनुं पाणावदुहत् सकलौषधीः
तथा परे च सर्वत्र सारमाददते बुधा' इति सर्वाज्ञा । तथा च वत्सो युधिष्ठिरः तस्य पदं
पदनीयं चेतनं सागरं संसारं च कृत्वेत्यर्थः । ननु पाण्डवानां कनिष्ठत्वेन कौरवसैन्य-
सागरस्य तुच्छकरणं तरणं वा न सम्भवतीत्यत आहुः तुच्छकरणेति । भगवतः पुरुरूप-
माश्रयत्वम् । अत्राश्रयत्वं सामीप्यम् । वटे गावः सुशेरत इतिवत् । तत् पूर्वमुक्तम् ।
तत्तुच्छकरणतरणमनःशङ्कारूपत्रयेपि हेतुः । गीतायामित्येकादशे 'अमी च त्वां घृतराष्ट्रस्य
पुत्रा' इत्यादिभिः । तुच्छेति दुरासदातिदुर्धर्षत्वाभावो भगवत्सम्बन्धाभावात् तुच्छत्वरूपो
जातस्तस्य करणम् । तथापीति भगवदाश्रयत्वेपि प्रकारान्तरेण तरणान्वयानुक्ते । सम्य-
गिति 'अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादात् प्रणयेन वापि' 'यच्चावहासार्थमसत्कृतो-
सी'तिवाक्यात् सम्यगाश्रयणे नैवं कुर्युः । अतो महतां बहुमानाद्यकरणात् 'स कर्ता सर्व-
पापानां योऽभक्तस्तव केशव'इतिवाक्यात् पापेन मुक्तदेहाभावात् पूर्वं पापभोगार्थं नृग-
कृकलासवत् पिपीलिकात्वम् । मुक्तौ ब्रह्मदेहत्वं, पापसम्भावनायां तु पिपीलिकात्वम् ।
सर्वोपनिषदि ब्रह्मादिपिपीलिकान्तमुक्तम् । इदं च 'नित्यदा ब्रह्मभूताना'मितिद्वादशस्कन्धोक्त-
नित्यप्रलयपक्षे । पापभोगार्थं पिपीलिकात्वेन पाण्डवानां स्वदेहदर्शनमित्याचार्याणां
भक्त्या दर्शनम् । एवकारस्तु ब्रह्मभवनपक्षस्य संन्यासाभावात् पुष्टिमर्यादाङ्गीकृतपाण्डवानां
मर्यादांशत्वाच्च व्यवच्छेदकः । 'वेदान्तविज्ञाने'तिश्रुतौ संन्यास उक्तः । पिपीलिका
अमुक्तदेहः । अत्रापि भगवत्प्रतिपक्षाणां महतां हननं न पापजनकं गीतातात्पर्यात्, तथा
भगवतोऽवज्ञानमपि, 'अपि चेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् साधुरेव स मन्तव्य'
इतिवाक्यात् । तत्र हेत्वन्तरमाहुः स्वदृष्ट्येति । न तु दिव्यदृष्ट्या । स्वीयवाची श्वशब्दः
स्वीयदृष्ट्या भगवान् गृह्यत इति हेतोर्भगवदिच्छातो यो मर्यादांशस्तदर्थं पापं वर्तते
क्रीडार्थमित्यर्थः । पिपीलिकात्वे युक्तिमाहुः भगवद्भाव इति । भगवति विषयताभङ्गेन
यदुत्वाज्ञाने भगवत्त्वे भगवद्भावरूपे कथं केन प्रकारेण पिपीलिकात्वं स्यात् तेषां प्रसिद्धानां

भगवदीयानाम् । आवृत्त्या तेषामवस्थापनात् । समत्वाद् भगवतः कौरवपाण्डवाना-
मवस्थापनात् व्यथितकरणम् । 'स्वधर्मं निधनं श्रेयः परधर्मो भयावह' इतिवाक्यात् । यद्यपि
क्षत्रियाणामयं धर्म एव तथापि भगवदीयत्वाच्छ्रवणादय एव धर्माः । सर्वथापि त एवेत्यादि,
तार्तीयव्याससूत्रात् । तथा च परधर्माद् भयेन तुच्छकरणम् । दुरासदातिदुर्धर्षातिरिक्त-
तुच्छब्रह्मप्रवेशात् । 'एष एव तुच्छ' इति विद्वन्मण्डनान्ते धृतश्रुतेः । 'तोदनात् तुच्छमुच्यत'
इतिमहाकौर्म्यात् । नित्यप्रलये तुच्छसृष्टिकर्तृत्वमपि । अतः तुच्छाज् जातत्वात् तुच्छस्य
तत्करणम् । उभयमिति तुच्छकरणं तरणं च । सकृदेवेति एकप्रक्रम एव । यद्वा तुच्छ-
भगवत्प्रवेशस्य दुराधर्षातिदुर्धर्षत्वनाशक्षणे प्रागभाव इह तुच्छभगवत्प्रादुर्भावो भविष्यतीति-
प्रत्ययात्, तदुत्तरक्षणे तुच्छाविर्भावः ततस्तरणम् । अत्र तु दुराधर्षादिनाशक्षणे तुच्छ-
प्रवेशः । सोऽलौकिकः क्रीडास्थत्वात् । 'सद्यो नष्टस्मृतिर्गोपी'त्यत्रानुभवस्मरणयोर्मध्ये न
संस्कारः तद्वत् । तदुक्तं सकृदेव जातमिति । तथा चोभयं दुराधर्षत्वादिनाशतुच्छभगव-
त्प्रवेशं सकृदेव जातमिति दुर्धर्षादिनाशस्तुच्छकरणं चेत्युभयं सकृदेव जातमित्यर्थः ।
उभयोर्मध्ये न प्रागभाव इतिभावः । अनन्तशक्तित्वेनात्र संशययोगव्यवच्छेदक एवकारः ।
अन्तत इति यादवरूपास्वकुलसंहारोऽन्ततः त्रयाणां 'अश्वत्थामकृतवर्माणौ त्रयाणा'-
मिति श्रीवल्लभाः । चत्सपदमिति वत्सस्य युधिष्ठिरस्य पदं पदनीयमित्युक्तम् । फलवत्
साधनस्यापि पदनीयत्वात् साधनफलैकीकरणम् । तत्र चेतनसागरपक्षे स्पष्टम् । वत्सपदत्वम् ।
पदंशत्रयम् । व्यष्टिसमष्टिभेदेन । व्यष्टिरूपौ अश्वत्थामकृतवर्माणौ धनुर्वेदसंरक्ष्यधर्मादि-
रूपत्वात् । समष्टिद्रोणः कृपो वा धनुर्वेदश्रद्धत्वात् । 'यो यच्छूद्रः स एव स' इतिवाक्यात्
धनुर्वेदात्मक इति । तस्य पुत्रोश्चत्थामा नित्यलीलायामपकाररूपः कार्यात् । स आत्मा
पुत्रनामा द्विधा विदीर्णः पुत्ररूपत्वेन वृद्धेरात्मन इति । चारद्वयमिति 'अवधीनिशि
चालका'निति ब्रह्मास्त्रसन्धानेन च । पूर्वं जातवत्सपदं न तथा विदीर्णमूलं भवतीति ।
हृवमारुह्येति पूर्वं भगवदाश्रयत्वमित्यत्र सामीप्यसम्पत्ती व्याकृता । वटं गाव इव आरुह्य ।
तीर्णमित्यादरे वीप्सा । ननु वत्सपदं कृत्वातरन्नित्यत्र पाण्डवानां न कर्तृत्वं किन्तु
तरणमात्रेणः त्वो दुर्लभत्वमित्याशङ्क्याहुः कीर्तेरिति । 'ततः स्वधर्मं कीर्तितं च हित्वा
पापभवाप्स्यसी'तिवाक्यात् । तथा च फलप्राप्तिः पाण्डवेष्विति कर्तृत्वमपि पाण्डवेषु
फलसाधनयोर्ैकाधिकरण्यात् । अन्यथा सैन्यस्येष्वपि कर्तृत्वं परस्येति न वत्सपदकरणो
सैन्यानां कर्तृत्वम् । 'परात् तु तच्छ्रुते'रिति व्याससूत्रात् । गौणं तु कर्तृत्वं सैन्यपाण्डवयोः
समानमित्यर्थः । अथवा पाण्डवानां धर्मेन्द्रवाय्वादिरूपत्वेन कर्तृत्वं ह्यपपादम् । अपिशब्देन
जयः । दृष्टिरोधमाशङ्क्याहुः इदमिति । अन्यत्र दृष्टं कर्तृत्वमन्यत्रेति । अत्यन्तत्वं शास्त्र-
मात्रगम्यत्वम् । एवं सैन्यसागरतरणमुक्तम् । जलसागरं समवायिदृष्ट्योक्तम् । तत्तरणमप्यत्र ।

युधिष्ठिरयागरूपकृत्या मनोपि यागे इति । स चारणे 'केतवोरुणासथे'त्युपक्रमकेस्ति, तथा 'दुरत्ययं कौरवसैन्यसागरं' जलधिरूपं चत्सस्य युधिष्ठिरस्य पदं पदनीयं कृत्वातरन् । तदुक्तं आरणे, 'जानुदग्नीमुत्तरवेदीं खात्वा अपां पूरयित्वा गुल्युदन्नम् पुष्करपर्णैः पुष्कर-दण्डैः पुष्करैश्च सःस्तीर्य तस्मिन् विहायसे अग्निं प्रणीयोपसमाध्याये'तिश्रुतिभागेन । व्याख्यातश्च तत्रैव, 'जानुदग्नीमुत्तरवेदीं खात्वा अपां पूरयति । अपां सर्वत्वाय पुष्करपर्णैः रुक्मं पुरुषमुपदधाति । तपो वै पुष्करपर्णं, सत्यं रुक्मः अमृतं पुरुष' इत्यादिना । 'खात्वे'ति यस्य कस्यचित् पदनीयं कृत्वा । समवायिजलभावनया पूरयति । 'सर्वत्वाय' कार्यकारणरूपत्वाय । अत्र तपोधर्मरूपः कृतवर्मा सत्यं द्रौणिः अश्वत्थामा व्युत्पत्त्याश्वशब्दस्य । यद्यप्यश्वत्थामापकारस्तथा 'प्येके भगवतः कार्य'मिदमपि । अमृतं द्रोणः कृतो वा । त्रयाणामारणात् । कार्यकारणसागरावुत्त्वा विषयतासागरमाहुः एवमेवेति । संसारप्रपञ्चयोर्भेदः । नित्यत्वानित्यत्वाभ्याम् । मायाजन्या विषयता हि कार्यकारणसैन्ययोर्विषययोर्वर्तते, यया दृष्टिः सविषया भवति । अन्यथा ब्रह्मात्मकं जगत् न घटत्वादिप्रकारेण भासेतेति । स्फुटमेतत्, 'ऋतेर्यं यत् प्रतीयेते'त्यस्य सुबोधिन्यां द्वितीयस्कन्धे नवमाध्याये । भगवत्सेवेति भगवत्सेवारूपम् । भगवत्सेवैव भगवत्सेवामात्रम् । संसारपदार्थो न सेवामात्रं क्रियात्वाभावात् । तस्य परिग्रहस्तु भगवत्सेवामात्रं भवत्येव कात्स्न्यार्थकमात्रप्रत्यये कृत इत्येतावत्पर्यन्तानुधानम् । पदार्थशब्दस्तु सेवान्तर्गतः संसारः पदार्थो न तु मायिकः । 'ततो-हं नामाभव'दिति श्रुतेः । ततः संसारपदस्यार्थः स न तु मायिकसंसार इत्यर्थः । हीति सिद्धान्ते अनुपदोक्तश्रुतिविरोधाद्धीति । पारस्थितमिति चैतन्यसागरे उत्तरार्धोक्तयुधिष्ठिरयागरूपं पारस्थितम् । जलसागरे नारायणरूपं पारस्थितम् । आरणे 'अपां रसमुदयं सन् सूर्य-शुक्रं समाभृतं अपां रसस्य यो रसः तं वो गृह्णाम्युत्तम'मिति । समुदयन् सन् यतः पदार्थो भवति । सूर्यश्च शुक्रश्च तयोः समाहारः सम्यक् आभृतम् । यच्छब्दार्थे रूपम् । उत्तमं नारायणमित्यर्थम् । संसारसागरे आत्मकार्यमहं नामरूपं पारस्थितमिति ज्ञेयम् । भगवदाश्रया इति पाण्डववदन्येपि । पाण्डवपदस्य चितार्थः । अन्यद्विष्णुपादौ स्फुटम् ।

१०-१-६. द्रौण्यञ्चेति श्रुतिमिति परीक्षिज्जन्मन्युषय उक्तास्तेभ्यः श्रुतं प्रायोपवेशे । आहेति परीक्षित् श्रीशुकं प्रत्याह । सर्वथेति 'आत्मा वै पुत्रनामासी'ति श्रुतेर्धर्मन्द्रवायुवत् कुक्षिप्रवेशसम्भवेपि विशेषेण दग्धं यदङ्गं तद्रोपनेऽशक्तिरुक्तां सर्वथापदेन । तदुक्तं उपनिषदि यक्षःप्रसङ्गे । कृपात्तिशयमिति कृपात्वेन कुक्षिगतत्वेन न कार्यकारणभावः । कुक्षौ कृमिकीटादिगोपनायाप्रवेशात् । अतोतिशयशब्दः । तत्रापि शरणगमनं हेतुः । सोत्रे चात्रे वाच्यः कुक्षिगतशब्देनाक्षिप्यतेयमर्थः । आक्षेपोर्थापत्तिः । तदुक्तं 'आर्थिकं तु प्रवक्ष्यामी'ति प्रथमस्कन्धसुबोधिन्याम् । आर्थिकं अर्थात् आक्षेपात् प्राप्तम् । आगतम् ।

'तत् आगत' इति ठक् । अश्वत्थामपदं विहाय द्रौणिपददानस्य प्रयोजनमाहुः माहात्म्येति । माहात्म्यस्वरूपमाहुः द्रोणो हीति । अस्त्रविद्यायामिति 'सरहस्यो धनुर्वेद' इति प्रथमस्कन्धात् । तथा चोपवेदसहितयजुर्वेदाध्येतृत्वं माहात्म्यं महात्मनः सप्तस्त्रिज्जीव्यन्तर्गतस्य भावः । तस्य चेति तादृशस्याश्वत्थामः, चकारेण भगवदिच्छया । सर्वात्मना दाहे गोप्यमंशमाहुः अर्जुनस्येति । नारायणस्य कृष्णस्य विष्णुत्वम् । 'विष्णुः सर्वगुहाशयः आविरासी'दिति वाक्यात् । तत्सम्बन्धी वैष्णवः नरांशोर्जुनः । अर्जुन इति वृक्षनाम्ना 'वैष्णवा वै वनस्पतय' इति श्रुतिस्मारणाद् वैष्णवत्वम् । अर्जुनः कौ इति ख्यातवृक्षस्य नाम । अर्ज अर्जने । अर्जते इत्यर्जुनः । अर्जेणि लुक् चेति उनन् । 'सितातपत्रं जग्राहे'त्यत्र सुबोधिन्यां 'अर्जुनस्तेन बुद्धिमा'नित्युक्तम् । अन्यथा कृष्णस्य भगवत्त्वेन शुकत्वेपि सितातपत्रग्रहणे न प्रवर्तते राजत्वात् । अतः सात्त्विकत्वाद् वैष्णवत्वम् । अभिमन्युसुतस्य वीजमिति वक्तव्ये 'सन्तानवीज'मित्यस्य प्रयोजनमाहुः वंशात्मकमिति । तेन वंशः सन्तानः आत्मनि स्वरूपे यस्य वीजस्येति 'सन्तान'शब्दार्थ उक्तः । सम्यक् तन्यते यत् तत् सन्तानं कर्मणि धञ् । तादृशं वीजम् । वीजमपि न कर्मणावशिष्टमपि तु वीजत्वेनेत्याहुः वीजभावेति । वीजत्वेनावशिष्टमित्यर्थः । वीजम् 'वीजं तदुच्यते शास्त्रे दृढं यत्रापि नश्यती'ति दृढांशः । अत एवेति पूर्वोक्तार्थत्वादेव सन्तानवीजं न तु अभिमन्युसुतस्य वीजमित्युक्तमित्यर्थः । अर्जुनाभिमन्योः परीक्षिता मुक्तेः । कुरुग्रहणप्रयोजनमाहुः कुरुणा मपीति । न मुक्तिरिति 'नापुत्रो जयते लोका'निति वाक्यात् । 'आतृणामेकजातानामेकश्चेत् पुत्रवान् भवेत् सर्वे ते तेन पुत्रेण पुत्रिणो मनुरब्रवी'दिति मनुस्मृतेश्च लोकजये मुक्तिस्तत्तदेवसायुज्यम् । वंशाभावे आत्मान्तराभावात् कस्य मुक्तिः, आत्ममते तु त्रिविधात्मनामात्मोपनिषद्युक्तेर्मुक्तिः स्यादेव । वंशः कर्मात्मकोपि 'कर्मणा जायते जन्तु'रित्यादिना कर्मवादात् । 'आत्मा वै पुत्रनामासी'ति श्रुतेः अग्रे मुक्त्यभावः । कुरुणां तु 'परीक्षिता त्वेतदर्थं विष्णुरातेन वैष्णवी मुक्तिर्विलक्षणा सा' न मुक्तिरिति पदेन निषिध्यते । तदुक्तं बृहदारण्यके वंशब्राह्मणे 'अथ वंशः, तदिदं वय'मिति । 'वय'मित्यस्य पदार्था आत्मानः । तथा च कुरुवश्च पाण्डवाश्च कुरुपाण्डवाः तेषामिति विग्रहः । तत्र दोषं ज्ञात्वा विग्रहान्तरमाहुः कुरुभिः सहिता इति । सहायैतृतीया न तु हेत्वादाविति बोधनाय सहिता इति । एतस्य पदस्य 'सुपो धातुप्रातिपदिकयो'रिति वा सूत्रेण भिन्नलोपकाले लोपः । सुप्त्वाभावेपि सन्नियोगशिष्टन्यायेन । तथा च कुरुणां मुख्यमोक्षापत्तिदोष इति न इन्द्रविग्रह इति भावः । गौणी मुक्तिस्तु मुख्यवंशत्वाभावात् परीक्षितः । कुरुपाण्डवेत्यत्र विर्मत्त्यभावो न लेखकदोषात् किन्तु परमभागवतमतेनालौकिकः । तदुक्तं 'हसन्ति नन्दन्ति वदन्त्यलौकिका' इति 'इत्यलौकिकशब्दानां

दिङ्मात्रमिह दर्शितमिति सिद्धान्तकौमुदीसमाप्तौ । सुबोधिन्यामलौकिकविग्रहो वा । एतादृशस्य लौकिकविलक्षणस्य प्रसिद्धत्वाद् यथा चतुर्थे पृथुपाख्याने रञ्जयतीति राजेति-व्युत्पत्तेः सूचनात् तथा । पक्षान्तरमाहुः कुर्व इति शब्दो नञन्तः पाण्डवा इत्यपत्यप्रत्ययान्त इति कौरवाः पाण्डवा इति । अत्र चकार एकः । तेन पूर्वोक्तविग्रहे एकः समुच्चयार्थकः एको द्वन्द्व इति न द्वौ द्वन्द्वौ । चकारद्वये तु द्वन्द्वद्वयापत्तिः । जनपदे लुविति कुरुशब्दस्य जनपदावाचकत्वेपि 'जनपदे लु'विति सूत्रे लुबितियोगविभागाल्लुविति सूत्रेण लुप् । टिप्पण्यादौ विस्तरस्तु द्रष्टव्यः । बीजमात्रेति अविनाशि दृढवस्तुरूपेण । सत्कारुपं गोपनकर्म न सम्भवतीत्यत आक्षेप्यमाहुः दग्धैरपीति । अदग्धेति शास्त्रदृष्ट्येति बोध्यम् । 'अवि-प्रणाशः सर्वेषां कर्मणामिति निश्चयः कर्मजानि शरीराणि तथैवाकृतयो नृपैतिभारते । अन्यथा प्रतीतैरित्यस्वार्थटिप्पण्याम् । धर्मरक्षेति टिप्पण्यां स्पष्टार्थः । मोक्षे प्रतीति प्रतिबन्धोऽशुभकृतः । तदुक्तं टिप्पण्यां 'वेदमन्त्राधिष्ठिता देवता हि स्वकार्यं कृत्वा निवर्तत' इति । स्वकार्यमशुभभोजनेन मोक्षप्रतिबन्धनिवृत्तिः । बीजमिति दृढमविनाशि वस्तु बीजमित्युक्तम् । अरक्षाचामिति सन्तानस्य जातत्वेन प्रयोजनाभावादिति भावः । कुरुवंशेति कुरुपुत्राः 'परीक्षितं सुधनुर्दनुर्निषधश्च कुरोः सुता' इत्युक्ताः तदन्वये विचित्रवीर्यक्षेत्रे वादरायणपुत्रौ धृतराष्ट्रपाण्डू । मूलत इति कुरुर्भक्तः मूलं धातारमवधीकृत्य सहस्रशिरसः पुंसो नामिहदसरोरुहाद् 'जातस्यासीत् सुतो धातुरत्रिः पिवृसमो गुणै'रिति नवमस्कन्ध-चतुर्दशाध्यायवाक्यात् धाता मूलं भक्त इति प्रसिद्धम् । ध्यानार्थ इति ध्यानार्थं ध्यान-विषयं 'एष ध्यानार्थ' इत्यस्य सप्तम्यन्तत्वेप्युपपन्नम् । अविरोध इति न च कृतहानि-रकृताभ्यागमो दोषः 'अस्त्रतेजः स्वगदये'त्यस्याकृतस्याभ्यागमादिति वाच्यम् । कृतेना- 'चक्रम्' इत्यनेन तेजस्तत्त्वसुदर्शनेनास्त्रतेजोदूरीकरणे उभे 'ववृधाते' न शान्ते भवतः । अकृताभ्यागमे तु वातेन दीपशान्त्यादिवदस्त्रतेजःशान्त्यादेः सुवचत्वात् । 'वायोरग्नि-रितिश्रुतेः स्वकारणे वायौ लीनश्चक्र आच इत्यर्थे गौरवमिति भावः । कालनिग्रहेति कालः परीक्षिन्मारकः तस्य निग्रहः स्ववशे स्थापनं तदर्थम् । कालसत्त्वे गृहीते निःसत्त्वः कालो न परीक्षिदपकर्तेति । अत एवेति प्रयोजनाभावादेव । एवमिति पाठे ध्यानार्थं रूपं दर्शयित्वा । सानुभाव इति अनुभावः प्रथमस्कन्धे सप्तदशाध्याये 'इत्थम्भूतानुभाव' इत्यस्य सुबोधि-न्याम् । 'मृतोपि जीवन् तिष्ठतीत्यम्भूतानुभाव' इति टिप्पण्यामपि विवृतः । दग्धादग्ध-भावनम् । तच्चक्रं कालचक्रम् । परिभ्रान्तमिति कालकर्मस्वभावरूपभगवच्छन्त्यन्तर्गतं सत् । इयमिति परिदृश्यमाना । 'परामिध्यानासु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्यया'विति-सूत्रोक्तजीवावस्थेव । अनुभावतिरोभावात् कालपरिभ्रमणम् । भगवति निवृत्ते श्रीभागवता-भ्रयणं नामात्मकभगवदाश्रयणम् । तापदुःखाप्रतीकारश्च । मे मातुर्यः कुक्षि गतः स जुगोपे-

त्यन्वयो न भवति । कुक्षिगतस्य ध्यानार्थत्वादित्याशयेनाहुः मातुर्मयो ज्ञेय इति । भवदुक्त इति श्रीशुकोक्ते । मम परीक्षितः विश्वासो भविष्यतीतिभावेन वक्तुः शुक्तस्य प्रोत्साहनम् ।

१०-१-७. वीर्याणि तस्येत्यत्र पूर्वपृष्टमिति वीर्यत्वेन रूपेण चरित्रत्वावच्छेदेन च भगवच्चरित्रं पूर्वयो'र्यदोश्चावतीर्येतिश्लोकयोः पृष्टम् । तत्र पूर्वं पृष्टं वा । प्रकारान्तरेणेति अमृतसाधकत्वरूपेण प्रकारान्तरेण । अनुवदतीति वीर्यमपि चरित्रविशेष एवेति भावः । तेन वीर्यानुवादेपि चरित्रमनुवदतीत्युक्तम् । प्रश्नमिति 'वदस्व' इति सम्प्रश्ने लोद् इति भावः । अन्तर्बहिरिति पुरि शेत इति पुरा आसेति पुरमुषतीति व्युत्पत्तिभ्यः पुरुषोन्तः अमृतं प्रय-च्छति । यथात्तचक्रो ध्यानम् । गदाधरः सन् मृताभावम् । किं पुनः स्वांशैर्देहानाममृतं प्रयच्छतीति । एतत् पुरुषरूपैरमृतं प्रयच्छतीत्येवमुक्तम् । बहिः कालरूपैः यथा मम तक्षक-रूपेण, अन्वेषां कालकर्मस्वभावान्तर्गतकालरूपेण, केषांश्चिद्भ्रमणान्ना कालेन । भयेन मृत इतिप्रयोगात् । यद्यपि विस्मरणं मनोधर्म आन्तरः तथापि साधनानां बहिष्ठत्वाद् बहिर्मृत्युं अत्यन्तविस्मरणरूपं प्रयच्छतीत्युक्तम्, 'मृत्युरत्यन्तविस्मृति'रितिवाक्यात् । यद्वा बहिर्देहेभ्यो मृत्युं प्रयच्छति आन्तराणां जीवानां नित्यत्वात् । मायामनुष्यस्येति राज्ञो ज्ञानम् । यद्वा मायया मनुष्यः मानुषी तनुर्मनोरपत्यमितिबुद्धिविषयः । अग्रे स्पष्टम् । अनेनेत्यादिटिप्प-ण्याम् । स्पष्टम् । तन्माहात्म्यं वेति तस्य भगवतो महात्मनो भावः देवत्वम् । रूपान्तरेति प्रत्यभिज्ञेत्यर्थः । 'ॐ तत्सदितिनिर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृत' इतिगीतायाः पुरुषरूपा-णीति अत्रायं भावः, वेदवेदान्तसारे श्रीभागवते वेदान्तरात्या पुरुषरूपाणि व्याख्यातानि । कालरूपाणि वक्ष्यन्ति । वेदरीत्या वात्सनारायणस्य पुरुषरूपाणि मत्स्यादीनि मत्स्यपुराणादि प्रसिद्धानि । एवं भोक्तृकोटिरुक्ता । तस्याः कालानधीनत्वज्ञापनाय कालरूपभोग्यकोटिमाहुः कालरूपाणीति । कालः संवत्सरः प्रत्यक्षः तस्य रूपाणि, आरण्यके प्रसिद्धानि । विषयाः प्रत्यक्षविषयाः । केचिदिति विरलाः । एतेन वेदार्थस्य उत्कर्षं उक्तः । भगवच्छानेति भगवतो ध्याने रूपाणि ध्यानविषयाणि रूपाणि । अन्य इति अस्वरसस्तु 'विष्णोस्तु श्रीणि रूपाणि पुरुषारूपाण्यथो शृणु प्रथमं महतः स्रष्टृ द्वितीयं त्वण्डसंस्थितं तृतीयं सर्व-भूतार्थं यज् ज्ञात्वा मुच्यते बुधः' इतिवाक्यविरोधः । अत्रोक्तस्या 'खिलदेहभाजामन्तः पुरुष-रूपै'रित्यस्य विरोधश्च । स्वमते कालरूपाण्याहुः कालरूपाण्याब्रह्मेति । ब्रह्मरूपं तृण-स्तम्भरूपाणि च मर्यादीकृत्याभिव्याप्य च । यद्यपि 'कालात्मा भगवान् जात' इति ब्रह्मरूपं कालात्मकं तथापि 'यतो वाचो निवर्तन्त' इतिश्रुत्या सन्दिग्धम् । तृणस्तम्भ औषधिविद्येति सोपि । तथेति सर्वोपनिषदि पिपीलिकान्तमुक्तं तत्र न विद्या । विज्ञेयोयमिति पुरुषत्व-कालत्वरूपो विशेषः । अत इति द्वैविध्यस्यान्तर्बहिर्भेदमात्रकृतत्वात् । कथमपीत्यादि

कथमपीति मूलीयोतशब्दस्य प्रथार्थकत्वं स्वीकृत्यार्थः। 'उत प्रश्ने वितर्के स्या'दिति-विश्वः।
कथमिति मृत्युमित्यनेनान्वेति। कथमिति पुरुषरूपप्रकारेण कालरूपप्रकारेण वा। मृत्यु-
मेव प्राप्नुवन्ति न तु पुरुषरूपेणामृतम्। साधनैरिति पुरुषकालरूपैरित्यत्र हेतुवृत्तीययोक्तैः
पुरुषकालरूपसाधनैः। बहिर्मुखाः बहिरुपाया बहिः कालरूपोपायाः 'असत्यमप्रतिष्ठं ते
जगदाहुरनीश्वरम् अपरस्परसम्भूतं किमन्यत् कामहैतुक'मिति 'अन्यं तमः प्रविशन्ति ये
सम्भूतिमुपासत' इति शारीरत्राहाणश्रुतेः। 'सम्भूतिं' विषयम्। 'तमो'विसरणसाधकत्वाद्
विसरणं'मृत्युरत्यन्तविस्मृतिः'। 'भूयस्तमो'मृत्युः। 'ततो भूय इव ते तमो य उ सम्भूत्याः
रता' इतिश्रुतेः। अन्तर्मुखा इति अन्तरुपायाः अन्तः पुरुषरूपोपायाः। कथमपि
साधनैरमृतमेव प्राप्नुवन्ति न तु कालरूपेण मृत्युम्। पुरुषकालरूपयोर्मृत्युमृतसाधनत्वे
श्रुतिः 'पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयम्भूः तस्मात् पराङ् पश्यति नान्तरात्मन् कश्चिद्दीरः
प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृतत्वमिच्छ'न्निति। पराग्निषयदर्शनेन तमः, जिघृक्षालानी।
अग्रे प्रत्यगात्सदर्शनेनामृतत्वकथनात्। एतदुक्तं भवति। बहिर्मुखानां मत्स्यादिरूपाण्यपि
सविशेषत्वेन मृत्युदातृत्वात् कालरूपाण्येव, अन्तर्मुखानां विषया अपि भगवद्विषयकत्वेना-
मृतदातृत्वात् पुरुषरूपाण्येवेति। तथात्त्व इत्यादि सर्वरूपाणां भगवदीयत्वे। तस्येति
भगवतः। सामर्थ्यं माया तत् किं अन्तर्बहिर्दृष्टेन कार्येण कृतं अनुमितम्। पराक्रम इति
मायारूपे इच्छारूपे वा। अयमिति तस्य किं सामर्थ्यं तथेच्छा वेत्ययम्। तत् वीर्यम्।
निर्णीतमिति तत्र बहिर्मुखेभ्योप्यमृतदानात् सन्देहे तथेच्छा वेति द्वितीयकोटिरेव निर्धारिता
भविष्यतीति भावः। एतदिति अखिलदेहभाजां मृत्युमृतदानम्। 'इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप
ईयत' इतिश्रुत्युक्तपुरुषरूपेभ्येकतमं रूपं 'माययान्यदिवे'तिश्रुतेर्बाहुः बुद्ध्याचरिकेति।
'माया च तमोरूपे'तिर्नृसिंहतापिनीयात् तमः, सा द्रष्टृबुद्ध्यावरिका करणदोष इतिभावः।
तथा ज्ञानेति मनुष्यत्वप्रकारकमनुष्यविशेष्यकज्ञानविषयस्य स्वयं तु स्वयंप्रकाश इति-
भावः। अस्मदुपेति परीक्षिदाद्युपकाराय। तवापीति शुक्सापि। आत्मने पदमिति
'स्वरितजितः' इतिश्रुतेः। सर्वत्रेति वदनादौ। यथाहुः 'यन् मनसा ध्यायति तद्
वदति यद् वदति तत् करोती'तिश्रुतेः। जानातीच्छतियतत इति नैयायिकप्रवादः।

१०-१-८. रोहिण्या इत्यत्र चरित्रापीति श्रुते पश्चादिति न्यायेन वीर्यचरित्रयोः
सामान्यचरित्रग्रहणम्। भगवत्प्रभाव इति ऐश्वर्यस्य विद्यमानत्वात् स प्रभावः कार्य-
विशेषः। तत्रेति कार्यान्तरे रोहिण्यास्तनयस्य देवक्यां सप्तमत्वे। कारणम्। उभयत्रेति
रोहिण्यां देवक्यां च।

१०-१-९. कस्मान् मुकुन्द इत्यत्र ब्रजगमन इति काराग्रहं त्यजतु नाम भक्त-
दुःखसागरकत्वान् नित्यसन्निहितहरिकामधुरापुरीं त्यक्त्वा ब्रजगमने। मोक्षदातेति मुकुं

मोक्षं ददातीति मुकुन्द इतिव्युत्पत्तिः। मोक्षः कालादिभ्यो भयनिवारणम्, 'अभयं ह वै
जनक प्राप्नोसी'ति बृहदारण्यकात्। 'योः किस्तु कर्मण्यधिकरणे चे'तिस्त्रैकवाक्यतया कर्माधि-
करणयोर्भवति। अतः कर्मणि घञ्। परिकल्प्येति सजातीयविजातीयस्वगतद्वैतवर्जितमिति
परिकल्प्येत्युक्तम्। नन्दादीनामाभीरत्वेन यदुज्ञातित्वेन परिकल्पनं नास्तीति पक्षान्तरमाहुः
अथ वेति। सम्यक्ज्ञातीति सम्यक्त्वं वर्तमानत्वम्। सम्यक्ज्ञातिभावो यदुषु। तद्रहितैः
आभीरैः। साकमितिभावप्रधानमित्याशयेनाहुः सहभावमिति। 'इति तु न साम्प्रत'मि-
त्यादौ केवलव्ययप्रयोगदर्शनात्। सार्धमित्यपि मूले पाठः। ऋष्यति ऋध बृद्धौ। बाहुलकात्
कम्। सह ऋधं वर्तते। सह अकम्। अम्प्रत्ययः सहस्य सः। 'सहस्ये'तिघृणेण। 'आमी-
रूपेण गम्ल् वा'। अन्यद्विष्णोर्वा स्पष्टम्। ननु सहभावस्तु यत्र कचन गमने भविष्यत्येव
किं प्रश्नेन। न च वासाधिष्ठानज्ञानेन मोक्ष इतिप्रश्न इति वाच्यम्। तदपि भविष्यत्येवेति
चेद् असङ्गुतिविरोधप्रश्न इति चेत् तत्राहुः भगवत्तस्त्विति। एते नन्दादयः परीक्षिद्-
बुद्ध्या सगुणाः न तु निर्गुणाः तैः सहासङ्गपुरुषवासप्रश्न इति न श्रुतिविरोधप्रश्नः। न च
द्वितीयनवमाध्यायश्रवणेन विशुद्धसत्त्वप्रतिष्ठिता नन्दादय इति राज्ञो ज्ञानं वर्तत इति-
वाच्यम्। राजत्वान् नापीति वक्तुं शक्यत्वात्। यद्वासङ्गः पुरुषः क सहभावं कृतवानिति
प्रश्नो न सम्भवति विरुद्धत्वात्। अत उक्तं 'सात्वतां पति'रित्याशयेनाहुः भगवत्तस्त्विति।
सात्वतां सङ्गो वर्तत इति न सर्वथाऽसङ्ग इति प्रश्नसम्भव इतिभावः। सतामेवेति न
तु भक्तानाम्। वासुदेवकार्यत्वाद् भक्तैः सह निगूढभावकरणस्य। स्वरक्षणेति सङ्कर्षणांशः।
स इति पूर्वः। सात् सत्त्वगुणः सोस्त्येषामिति सात्वन्तः शुद्धसत्त्वे प्रतिष्ठिताः प्रति-
निधितया स्थिताः तेषाम्। एवेति द्वितीयनवमाध्याये 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं
च मिश्रं न च कालविक्रम' इतिवाक्यात्।

१०-१-१०. ब्रजे वसन्नित्यत्र तज्जातीति आभीरजात्यनुकरणम्, 'वयं गोवृत्तयो-
निश'मितिवाक्योक्तं तद्भावानुकरणं, 'श्रूयतां मे पित'रिति आभीरभावः पितृत्वभावः
तस्यानुकरणं ते एव लीले तयोः प्रश्नः। पूर्वश्लोके अथवेत्यत्रोक्तवाक्यद्वयाश्रवणमुक्तं
परीक्षित इत्यस्वरसेन पक्षान्तरमाहुः पूर्वोक्तानुवाद इति। पूर्वोक्तपक्षयोगव्यवच्छेदक
एवकारः। स्पष्टमिति राजचरित्रं राज्ञा परीक्षिताऽन्यतः श्रुतमेवेति स्पष्टमित्यर्थः।
पृच्छतीति स्वेन वध्यबालकहिंसा गर्हितेति न कृतेति गर्हितप्रश्नः आत्मौपम्येन सर्वदर्शनस्य
श्रीभागवते सरणात्। का ब्यवस्थेतीति मुक्ता वा संसृता वा। मुक्तेति फलिष्यति।
'कामाद् गोप्यो भयात् कंस' इतिवाक्यात्।

१०-१-११. देहं मानुषमित्यत्र द्वारकायामिति सार्धप्रयोगः। आचार्यवाचां
वेदतुल्यत्वाच्छन्दसि सर्वविधिविकल्पान् न द्वारिकायामित्युक्तम्। तत्र स्थितस्येति

वृष्णिषु स्थितस्य विशेषस्य भक्तियोगविधानादधिकस्य सङ्कर्षणांशकृतभूभारहरणादधिकस्य च प्रयोजनस्य फलस्याभावात् । अत्रेपि हेतुः । तत्रैवोक्तमिति टिप्पण्यां स्पष्टम् । न सन्देह इति लुब्धे भूते विधानात् नवमोक्तकृष्णजन्मनो यदुपु सारणात् स्वदृष्ट्या न सन्देहः ।

१०-१-१२. एतदन्यच्चेत्यत्र युक्तिविरुद्धमिति उत्तरार्धीयं जरासन्धयुद्धादिकं, गोपालस्य राजयुद्धादिकं युक्तिविरुद्धम् । तदीयत्वादिति म इत्यस्य ममेत्यर्थादसत्पदार्थ-गोपनेन तदीयत्वम् । ज्ञानार्थमिति मन ज्ञाने दि० आत्म० अ० मन्यते । 'मनेरुचै'तीन् । सदानन्द इति चिदाचकः कृष्णशब्द इति न न्यूनता । 'सत्यं परं धीमही'त्यत्र चिदानन्दयो-रुपलक्षणात् । 'अर्हसीत्यत्रार्हं पूजायाम् । अत्र पूज्यो मर्माभिज्ञः इत्याशयेनाहुः एतन्मर्मा-भिज्ञ इति । अत एव 'सर्वज्ञे'तिसम्बोधनम् । सर्वेष्वन्तर्गतानि मर्माणीति । 'सर्वज्ञः शिवः शुकोभूद् वृषध्वज' इति द्वादशस्कन्धात् । श्रद्धधान इति तस्यै । तादृशोपीति कृष्ण-विशेषितं तद् दृश्यते यत्र विस्तारे । 'त्यदादिषु दृशेरनालोचने कश्चे'ति कञ् । अत्रानालोचनं नास्तीति कञ् दुर्लभ इति चेत् भाष्योक्ता व्युत्पत्तिस्तात् महाभाष्ये कर्मकर्तारि व्युत्पत्ति-र्दक्षिता । तमिवेमं पश्यन्ति जनाः । स इवायं पश्यति ज्ञानविषयो भवतीत्यर्थात् । तत्र विप्रत्वापत्तिमात्रवृत्तित्वेपि विषयीकरणावृत्तित्वाद्ज्ञानादिति सङ्गच्छते इति मनोरमा । भाष्यं च सोऽयं स इव दृश्यमानस्तमिवात्मानं पश्यतीति । यद्वा छन्दोवत् सूत्राणि भवन्तीति । दृशेरालोचने कश्चेति । बाहुलकात् । मनोरमायां अनालोचनं किम् । तत्पश्यतीति तद्दर्शः । तादृशादयस्तु रूढिशब्दत्वाद्सताप्यवयवार्थेन व्युत्पाद्यन्ते । अत एवाज्ञानार्थाद् दृशेरिति सङ्गच्छते इति रूढिमात्रमुक्तम् । भगवच्छास्त्रे तु रूढिमात्रं नास्ति । पूर्वमीमांसाकारिकासूक्तम् । अतः स्वव्युत्पत्तौ रूढिर्द्रष्टव्या । अतस्तादृशशब्दो योगरूढो मन्तव्यः । वीर्याणीति 'तत्राशेने'त्यनेन वीर्याणि, 'अवतीर्ये'त्यनेन सर्वगेयचरित्राणि, 'वीर्याणि तस्ये'-त्यनेनालौकिकवीर्याणि, 'रोहिण्या' इत्यादिना अगेयचरित्राणि पृथानीतिविभेदः । न च 'वीर्याणि तस्ये'त्यत्र वीर्याणामनुवाद उक्तः, स चालौकिकेतिविशेषणं न सोढुमलमिति वाच्यम् । 'विशिष्टं शुद्धान् नातिरिच्यत' इति नैयायिकोद्घोषात् ।

१०-१-१३. नैषेत्यत्र बाधकमिति बाधत इति बाधकं क्षुद्रपम् । आतीति आर्तिः पीडा । तेन गीतोक्ताधिकारिषु प्रथमाधिकार उक्तः । एषा समीपतरवर्तिनी । अप्रयोजक-त्वं क्षुधः । प्रमाणकथनमिति प्रमा परीक्षिदनुभवः तस्याः करणं 'नैषातिदुःसहा क्षुष्मां त्यक्तोदमपि बाधत' इतिशब्दः तस्य कथनम् । इति न प्रमाणतावच्छेदकगौरवात् । किन्तु 'क्षुष्मा'मित्येव प्रमा । विभक्त्युत्पादकक्रियापदस्यापि वाक्यादेव ज्ञानात्, विशेषणवत् । प्रमाणतावच्छेदकं 'क्षुष्मा'मिति शब्दत्वम् । देहरक्षाभावार्थ इत्यत्र देहरक्षाभाव इतिपाठे।

देहो रक्ष्यतेऽनेनोदकेनेति देहरक्षमुदकम् । तस्याभावस्त्यागः परमोत्तमेति विदुरोद्धववत् । 'नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्वेत तत्त्ववि'दित्यादिवाक्येभ्यः । यद्यपि शुक्रपरीक्षितो-रुक्तमाधिकारस्तथाप्युत्तमपरमोत्तमयोर्नाधिकतारतम्यमिति परमोत्तमशब्दः । उभयेति क्षुत्क्षुभयनाशकत्वात् तथोक्तं त्यागविषयत्वमुक्तम् । ननुभयनाशकत्वे नास्तूदकस्य बाधक-प्राथम्यं क्षुधस्तु कथं बाधकप्राथम्यमत आहुः क्षुधो भ्रातृभ्यत्वेति । तदेवोक्तमिति क्षुद्बाधकमेवोक्तम् । वर्तमानेति 'बाधत' इति वर्तमानप्रयोगः । अस्य शीघ्रकथनार्थत्वं त्वेवम्, क्षुचिष्ठो मन्निष्ठवाधानुकूलः वर्तमानकालिक एको व्यापार इति बोधे नवार्थो भावः धात्वर्थे बाधेनेति । तथा च मन्निष्ठवाधाभावानुकूल इत्यर्थो भवति । एवं च शीघ्रकथनरूप-प्रतीकाराभावे वर्तमानकालिकव्यापारो मन्निष्ठवाधानुकूलो भवेन् न तु मन्निष्ठवाधाभावानु-कूल इति उत्तरार्धे । अम्भोजत्वमिति शुक्रक्षुखं लालामृतं स्रवति, अमृतपदस्य जलवाचक-त्वात् । अम्भोजं कालेभृतं जलं स्रवतीति । पानमन्तरिति तथा च श्रोत्रद्वारान्तःप्रवेशनानु-कूलो व्यापारः पिवतेरर्थः । फलमात्रमुक्तम् । शृण्वन्तमित्यनुक्त्वा 'पिवन्त'मिति यदुक्तं तदाशय-माहुः अविसरमणाचेति । तथा च श्रोत्रेण शब्दग्रहणानुकूलव्यापाररूपे शृणोतेरर्थं श्रुतस्य विसरणमपि स्यादतः 'पिवन्त'मित्युक्तम् । कथं शब्दपानमिति चेत् कथाया अमृतत्वं वक्ष्यते । अमृतं जलम् । कथा वायुरपि । वायुः शब्दतामापद्यत इति । तेन परीक्षिदम्भो वायुभक्षो वा निरूपितः । इदानीमिति प्रश्नकालेपि पूर्वोक्तकथनस्य 'कथितो वंशविस्तार' इत्यत्रत्यस्यानु-सन्धानात् । 'पिवन्त'मिति वर्तमानप्रयोगः । वर्तमानार्थकलटः शतेति । सम्भावनयेति कथ-यिष्यतीति सम्भावनया 'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्दे'तिसूत्रेण पाष्यन्तमित्यत्र 'पिवन्त'मिति-वर्तमानप्रयोगः । अन्य इत्यस्वरसस्तु । स्वारसिकप्रयोगनिर्वाहिन्यकल्पनम् । त्वन्मुखाम्भोज-च्युतमितिपदस्य तात्पर्यमाहुः आनन्दत्वेति । कथामृतस्य सत्यस्थानन्दत्वघोतनायाम्भो-जसम्बन्धःचेतनत्वज्ञापनाय स्वत एव च्युतमिति चोक्तम् । सच्चिदानन्दात्मकत्वं कथाया उक्तम् । अमृतं जलं सत्यं निरुक्ते । अम्भोजं अमृतजलस्रावात् । आनन्दोऽश्रु सावयतीति साम्यात् अम्भोजमानन्दः । 'सर्वं सर्वमयं सर्वे सर्वार्थवाचका' इतिश्रुतिवचनात् । यद्यसन्नकं तत्तद्-गुणकं, यद्यद्गुणकं तत्तदात्मकमिति व्याप्तेर्मुखाम्भोजमानन्दः । आनन्दोपलक्षणं वाच्यता-मृतपदाभ्याम् । इयदवधि कृष्णसम्बन्धः चरित्रेचेति तद्वाक्यप्रबन्धे हरिसम्बन्धमाहेत्या-शयेनाहुः हरीतीति । कथास्थितानामक्षरभेदभूतकालकर्मस्वभावानां नियामको हरिरिति हरिकथामृतम् । किञ्च 'वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा आदावन्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयत' इति वाविषयत्वं हरेरेवेदमित्यतया । ननु तर्हि पद्मार्माः धर्मी च प्रमाणाद्य-प्रकरणसप्तकेषु प्रतिपाद्यमानाः कृष्णस्य कथं सङ्गच्छेरिति चेत् सत्यम् । इदमित्यतया वाग-

विषयेषु ब्रह्मपरमात्मभगवच्छब्दानां प्रवृत्तेः सर्वैरादृतत्वात् । भक्तिवशात् तद्विद्वां प्रवृत्तेश्च । हरिस्तु अग्निशिखाया मध्येति । 'तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः स ब्रह्मा स शिवः स हरिः सेन्द्रः सौक्ष्मः परमः स्वरा'दिति महानारायणादग्निब्रह्मशिखामध्ये हरिः । स भगवदभिन्नोपि । 'प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वा'दिति व्याससूत्रात् । विशेषत इति इदमित्यतया । विशेषत इति परमतभाषया लौकिकभाषया च । ननु कथा चामृतमिति कर्मधारये अमृतं किमित्यत आहुः अमृतपद इति । न मृतं मृत्तिर्यस्यादिति यौगिकोर्थः । क्षुदादिवाधामृतनिवर्तकत्वात् । कथामृताजीवनं वक्तव्यं, तदभावात् किं फलं वक्तव्यमिति चेत् तत्राहुः असङ्कोचादिति । 'अपपुनर्मृत्युं जयती'ति श्रुतेरपमृत्युजयबोधकश्रुत्यसङ्कोचात्, श्रोतृस्वनिकटस्थापनेच्छाऽसङ्कोचाच्च । द्वादशस्कन्धश्रवणानन्तरं मुक्तिरेव न तु तक्षककृतापमृत्युजयोपि फलतीत्यर्थः । अत इत्यादि । कथामृतत्वात् । त्वं शुक्रः न तु फलदो भगवान् । अत्र 'फलमत उपपत्ते'रिति ब्रह्मविरोधमाशङ्क्याहुः स्तुत इति । असदुत्कर्षाधायकगुणवर्णनरूपस्तुतिविषय इत्यर्थः ।

१०-१-१४. एतन्निशम्येत्यत्र सावधानतयेति अवधानमनन्यचित्ता । शौनको भार्गवः ज्ञानपूर्णां भक्त्या युक्तश्चेत्युत्तरार्धे गुणप्रकरणेति । ज्ञानिनोन्यासक्तिः सम्भवतीत्यतः सावधानतयाभिमुखकरणयुक्तम् । निशम्यप्रत्यर्च्यपदयोस्तात्पर्येणाहुः परस्परैति । तेनैतावत्कालोपि नान्यार्थ इतिज्ञापितम् । तथेति परस्परामिनन्दनप्रकारेण मूले प्रतिपाद्यते । एतन्निशम्येतिपदसमभिव्याहाराच्छब्धमर्थमाहुः एतस्येति । एतदन्यच्चेत्यत्र नितरां श्रवणे एतच्छब्दोक्तकृष्णचरितप्रश्नस्य मूलत्वात्किञ्चत्वात् । 'मूलमोघे शिफायां स्यात् मे निकुञ्जेन्तिकेपि चे'ति विश्वः । निकुञ्जमूलेन प्रश्नेन निकुञ्जिनिरूपणम् । प्राधान्येन निर्देशः निशम्यक्रियाफलाश्रयत्वेन निर्देशः । वक्तुरिति शुक्रस्य । नितरामिति तथा च शम आलोचने चु० आ० से० । तस्य रूपम् । दाक्षिण्येनेति कौशल्येन । लोककौशल्येन सरलभावेनेतिपावत् । विश्वासेति भृगोः परब्रह्माविष्टत्वम् । तथा च सुबोधिनी 'तस्य जिज्ञासये'त्यत्र । 'सर्वेषां ब्रह्मशक्तिः ज्ञानात्मिका महत्त्वाद् भृगौ समारोपिता । तदा भृगुः साक्षात्परब्रह्माविष्टो जातस्ततो विस्मितदेहः अक्षोभ्यपरीक्षार्थं सर्वैर्ब्राह्मणैः प्रेषित' इति । अत्र भृगोर्विश्वासो ब्राह्मणवाक्येषु निरूपितः । हेतुभूतमिति कृतो निशम्येत्याकाङ्क्षायां यतः साधुवादं तत एतं निशम्येत्यर्थाद्हेतुभूतम् । विशेषणविभक्तेः हेतुरर्थः भावप्रधानः । साधुवादत्वादित्येवं पञ्चम्या हेतुकथनाद्वा । हेतुभूतं षष्ठीतत्पुरुषे प्रश्नेन्यासौष्ठव्यात् पञ्चम्यन्तान्यपदार्थघटितविग्रहमाहुः साधूनां वाद इति । यस्मादिति प्रश्नात् । प्रमेयस्येति प्रमातुं योग्यं प्रमेयं न तु प्रमाविषयं, तस्य प्रमाणत्वात् तस्येत्यर्थः । शाब्दज्ञानयोग्यस्य ।

१. भा० १०-३०४०-२ । २ 'विस्मृतदेहसम्बन्ध' इति तत्र सुबोधिन्याम् ।

यद्वा प्रमाविषयं प्रमेयं, अनधिगतार्थगन्तृत्वम् । प्रमाकरणत्वं वा प्रमाणम् । वैयासकिपदव्याख्यानार्थम् । 'अपि चेत् सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग् व्यवसितो हि स' इतिगीतावाक्यात् साधवो भक्ताः । मां भजन्ते ते भक्ताः । कर्तरि क्तञ्छान्दसः, ते च साधवो मन्तव्या इति । तदाहुः भगवद्भक्ता इति मिलन्तीति वदनार्थं मिलन्ति । एवं वाक्यमिति साधुवादत्वप्रकारकवाक्यम् । प्रष्टव्यमिति वाक्यं प्रष्टव्यम्, साधुवादस्य प्रश्नविशेषणत्वात् । अर्थोपि प्रष्टव्य इति पदजन्यपदार्थोपस्थित्यर्थ-मुक्तम् । कष्टेनेति दैह्यात्मतोषात् पूर्वम् । प्रथमस्कन्धे स्पष्टम् । चकारेति नारदोपदेशेन चकार । प्रवृत्त इति अपेक्षत इत्यनेनान्वेति । महता प्रयासेनेति 'परिनिष्ठितोपि नैर्गुण्ये उत्तमश्लोकवार्ताया गृहीतचेता राजर्षे आख्यानां यदधीतवा'नितिवाक्यात् परिनिष्ठितस्य गृहीतचेतस्त्वेपि महानेव प्रयासः तेन । तदुक्तं 'स वै निवृत्तिनिरतः सर्वत्रोपेक्षको मुनि'रिति । वैयासकिरिति व्यासस्य महता कष्टेन भगवद्गुणप्रतिपादकशास्त्रकर्तुः अपत्यं महता प्रयासेन भगवन्मतप्रवर्तको वैयासकिः । दुर्जेयेति 'यतो वाचो निवर्तन्त'इतिश्रुतेर्दुर्जेयत्वात् । भिन्नप्रक्रमस्य विष्णुरातमित्यत्रान्यवाभावं द्योतयितुमथशब्दात् पूर्वं विष्णुरातपदं व्याकर्तुमाहुः नन्वेवमिति । तथा च विष्णुरातत्वं न भिन्नप्रक्रमकृतं भिन्नं किन्तु प्रत्यर्चनेपि तदेवेत्युक्तम् । कथमिति केन प्रकारेण विष्णुरातत्वरूपेण हेतुना किं वा परीक्षित्वेन हेतुनेतिप्रश्नः । विष्णुरातमितीति विष्णुरक्षितम् । रा आदाने यमादत्ते तं रक्षतीति । एतदर्थमिति भागवतप्रकटनार्थं, एवकार इतरयोग्यवच्छेदकः । अन्यथेति परीक्षिद्रक्षणाभावे । श्रवणे दृष्टान्ताभावादप्रवृत्त्या न सिध्यतीत्यादिः । शुक्रसेश्वरत्वाद् भगवता किमित्याशङ्का तु न कार्या । 'न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षय' इति, 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तमे'तिवाक्याभ्याम् 'निशम्ये'तिपदादाहुः श्रवणे निमग्नैति । शुक्रसेश्वरत्वेपि क्षत्रिया-र्चनं मनसोन्यत्र श्रवणे सक्तत्वात् । क्षत्रियस्यापीश्वरत्वाद् वा । प्रतेः प्रतिदानमर्थमाहुः पूर्वं शुक्र इति । 'एतदन्यच्चे'त्यत्र मुने इति सर्वज्ञ इति पदाभ्यां स्तुतः । तेनेति स्तवनहेतुना । शास्त्रेति । वेदवेदान्तशास्त्राभ्यां सिद्धम् । शास्त्रे एवाहुः येन्योन्यत इति वेदवेदान्तसारत्वाच्छ्रीभागवतस्य । एतावदिति अधिकारित्वपूर्वकप्रत्यर्चनपर्यन्तस्योद्योगस्य । फलं सच्चिदानन्दस्य व्याहरणे कीर्तनभक्तौ विषयत्वम् । आहेति चरित्रस्य शोधकत्वमाह । देशादीनामिति देशकालकर्ममन्त्रद्रव्यादीनाम् । एवेति 'अकामः सर्वकामो वे'तिवाक्या-देवकारः । कीर्तनभक्तेर्नवसु मुख्यत्वात् प्रेमसाम्यम् । अन्यथेति भक्तेः शोधकत्वाभावे । न स्यादिति यथाकथञ्चित् कल्पमहन्तुः कीर्तनादिभक्तीतरस्य कलियुगादावभावात् । भागवतप्रधानः व्याहर्तुमारभतेतियोजनयार्थं वक्तुमाहुः महत्तेति । द्वादशभिः प्रश्नः, द्वाभ्यां प्रत्यमिनन्दनमिति महता भिन्नप्रक्रमेण । यस्येति प्रलयेधिकृतस्य भक्तुरीश्वरस्य तेन भाग-

वतेषु प्रधान इति विग्रहोपास्तः। अधिकारित्वेन शुद्धभागवतप्रधानत्वाभावात्। भागवत-
लक्षणं निबन्धे 'कृष्णवाक्यानुसारेण शास्त्रार्थं ये वदन्ति हि ते हि भागवताः प्रोक्ताः शुद्धा-
स्ते ब्रह्मवादिनः' इति। ते प्रधाना यस्य स एकादश उक्तः। 'देहेन्द्रियप्राणभनोविषयां यो
जन्माप्ययधुद्भयतर्पकृच्छैः संसारधर्मैरविमुह्यमानः स्मृत्या हरेर्भागवतप्रधान' इति। आहर्तु
मिति शुक्रस्याप्ययमेवाहारः। 'नैषातिदुःसहा क्षुप्मा' मितिवाक्यात्। वायुभक्षोभक्षो वा
यतिः सूर्यते इत्यत आहारं विवृण्वन्ति स वक्तुमिति। वायुः शब्दतामापद्यन्त इति प्राचां
वैदिकानां प्रवादाद् वायुभक्षणमुक्तम्। अत एवेति भक्षयत्नादेव। कथयतीति शुकः
कथयति। कथ वाक्यप्रबन्धे। चुरा० सभाजयतीति सभाज प्रीतिसेवनयोः चुरा०, न
च भागवतप्रधानत्वापलापः अन्वायुभक्षणार्थप्रवृत्तेरिति वाच्यम्। भागवतप्रधानत्वार्थ-
मेवाव्यायुभक्षणात्।

१०-१-१५ सम्यग्व्यवसितेत्यत्र श्रीशुकोत्र सभगवान् वृषध्वजः शुकनामा
निर्गुणः जन्मप्रकरणेधिकारी, कथायाः प्रकटसच्चिदानन्दरूपत्वात्। भगवदाकाङ्क्षाप्रपञ्च-
ग्लानिभ्यां तामससत्ता तद्वान्। श्रीभागवतमाहात्म्ये स्कान्दीये 'श्रीमद्भागवतं तस्मा अपि
नाम्नायणो ददौ स तु संसेवनात् तस्य जिह्वे शीघ्रं तमोगुणम् कथा भागवती येन सेविता
वर्षमात्रतः लये त्वात्यन्तिके तेनावाप शक्तिं सदाशिव' इति। समानशीलेति 'राजर्वि-
सत्तमे'तिसम्बोधनरूपाप्तवाक्यात्। इष्टेति रूपं दृष्ट्वा शीलव्यसनयोः दर्शनं त्यक्तोदकस्य
परीक्षितः धुद्वाधाभावकार्यात्। शीलं स्वभावः परिणामहेतुः व्यसनं यद्विना स्यात्तुमशक्तिः
तत्। द्वाभ्यामित्यभिनन्दनकर्मद्वयेन। भगवतीति 'यो बुद्धेः परतस्तु स' इति वाक्या-
द्वीताद्वितीयाध्यायाच्च। रुयो भगवत्प्रसिद्धिः, ज्ञान्तिश्च, तस्मादित्यर्थः। स्थिरप्रज्ञतैवेति।
'प्रजहाति यदा कामान् सर्वान् पार्थ मनोगतान्। आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदो-
च्यते' इति गीता। एवकारेण स्थितधीत्वप्रतिष्ठितप्रज्ञत्वयोगो व्यवच्छिद्यते। सर्वोत्तमेति
सर्वा चासावुच्येति कर्मधारयः पुरुषोत्तम इतिवत्, 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्य' इति गीतावाक्ये
कर्मधारय उक्तः। सर्वा पूर्णा। आत्मन्येवात्मनैकादशवृत्तिकमनसा तुष्टः। 'कृत्स्नभावात्
गृहिणोपसंहार' इत्यधिकरणोक्तरीत्या, यदात्मन्येवात्मना मनसात्मैकावलम्बनेन तुष्ट इत्यर्थ-
स्तदा मानसी सेवा ज्ञेया। सर्वासायुजमा सर्वाध्वत्तमेति न विग्रहो 'न निर्धारण' इति सूत्रेण
समासनिषेधात्। स्थितधीलक्षणे 'सुखेषु विगतस्पृह' इति 'पृथक्सूत्रेण वा मद्यं पर्वयात्रा-
महोत्सवा'नित्यस्य विरोधः। प्रतिष्ठितप्रज्ञलक्षणे 'यः सर्वत्रानमिस्नेह' इति भगवत्यपि
व्यसननिषेधाद् भक्तिमार्गविरोधः। एवमप्येति प्रतिष्ठितलक्षणेण दोषाः। एकादशोक्तस्य
ब्रह्मसम्पत्तेः पूर्वं सिद्धयष्टकस्य कालनिर्यापकस्यापि स्थिरप्रज्ञतापेक्षया नोचमत्वमन्यसङ्गप्र-
सङ्गात्। अध्यवसायं प्राप्तेति। विषयत्वेन प्राप्ता अध्यवसायविषया बुद्धिः। अध्यवसाये

इत्यन्तं विषयः। निर्विषयकज्ञानाभावात्। बुद्धिमानयं पदार्थान् जानातीत्यत्राध्यवसायविषया
बुद्धिः। अध्यवसायं ज्ञानं अधिकं विशेषं अवसिनोतीत्यध्यवसायः तम्। कर्मव्यण्ण्णार्थिणा-
मिति। मम तु ब्रह्मर्विसत्तमत्वाजातम्। सन्निति अस्ति ब्रह्मेति वेद। भगवद्दर्शननिष्ठ
इति राजर्विसत्तर इत्यर्थः। तत्राप्युत्कर्ष इति भ्रवणभक्तावङ्गीकारात्। तथा च स
राजर्विसत्तमः। पूर्वार्थे व्यवसायशब्देनोक्तं निश्चयं स्तोत्रुत्तरार्थं वदतीत्याशयेनोत्तरार्थ-
मवतारयन्ति स द्विधेत्यादि। स्वरुच्येति यथोद्धवपरीक्षितम्बरीषाः। सात्त्विकश्रद्धारूप-
स्वरुच्या। रुचिर्भक्तिः प्रेम चेति प्रथमस्कन्धे नारदस्य। 'श्रद्धारतिर्भक्तिरनुकमिष्यती'ति
हृतीये। उत्तम इति स्वरुच्या निश्चयवानुत्तम उक्तः। तत्र 'ये शास्त्रविधिमुत्सृज्ये'त्यादि-
गीता। अत्र सात्त्विकश्रद्धावन्तोऽम्बरीषोद्धवपरीक्षितः। राजसश्रद्धावन्तो दक्षादयः। तामस-
श्रद्धावन्तो वृकहिरण्यकशिष्वादयः। तत्र सात्त्विकानामास्तिकत्वं फलम्। तस्य पूर्वमीमांसोक्त-
विश्वजिज्ञ्यायेन मोक्षः फलम्। 'अफलाकाङ्क्षिर्मर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते यष्टव्य-
मेवेति मनः समाधाय स सात्त्विक' इति। 'अमिसन्धाय तु फलं दम्भार्थमपि चैव यत्
इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् विधिहीनमसृष्टाद्यं मन्त्रहीनमदक्षिणम् श्रद्धा-
विरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षत' इति। विधिदृष्ट इति पदेन 'ये शास्त्रविधिमुत्सृज्ये'त्यादि-
गतम्। शास्त्रविधिसङ्ग्रहेण भगवानुवाचेति रामानुजभाष्ये। यदा तु विधिदृष्ट इतिपदेन
विधिसंवादिरूपाथो विवक्ष्यते तदा 'ये शास्त्रविधिमुत्सृज्ये'त्यनुसन्धेयम्। दम्भार्थमिति
दम्भः परस्य स्वोत्कर्षख्यापकचेष्टादिः। निमित्ताभावे तु नैमित्तिकाभावश्चेत् तदा दम्भः,
तदर्थमित्यर्थः। उच्यतेऽर्थः पुष्टिमार्गः कल्पनीयः। यदा 'ये शास्त्रविधिमुत्सृज्ये'त्यत्रोक्त-
सात्त्विकानां यज्ञः शास्त्रीयः, 'यानानर्थ उदपान' इतिवाक्यात्, 'उत ये शास्त्रविधिमुत्सृज्ये'-
त्युपक्रमानुरोधोद्देशादशास्त्रीयः। अशास्त्रीयत्वेपि महतामन्तःकरणं प्रमाणमित्याचार्योक्तैः 'मनसै-
वानुदृष्टव्यमेतदप्रभेयं ध्रुव'मिति बृहदारण्यकं महतां मनसेति विशिष्य महान्तः सात्त्विका
प्राप्ताः। अन्यथा दम्भकृतयज्ञस्य मोक्षास्तिकत्वे फले स्याताम्। अत्रापि पुष्टिप्रवेक्षः। पूर्वोक्त-
श्रुतिसंवादात्। पुष्टिर्भगवदनुग्रहः। अत उक्तं त्वं तूत्तम इति। तेजविन्दूपनिषदि 'न ध्यानं
न च वा घ्याता न ध्येयोऽध्येय एव च सर्वं तत्परम शून्यं न परं परमात् पर'मित्याद्युक्त्वा
'न मयं सुखदुःखं च तथा मानापमानयोः एतद्भ्रुवनिर्मुक्तं तद् ब्रह्मं ब्रह्म तत्परं तद् ब्रह्मं
ब्रह्म तत्पर'मित्युक्तं, 'शून्यं' 'परं ने'त्यर्थः। 'परमात्' शून्यात् 'परं', 'तद् ब्रह्मं ब्रह्म' येन केनापि
साधनेन। 'यतो वाचो निवर्तन्त' इतिश्रुतौ वेदलक्षणापि वागव्याख्यातेति, अत उक्तं त्वं
तूत्तम इति। द्विधा व्याकुर्वन्ति स (यत्) यस्मात् कथायामिति। 'य'दित्यव्ययम्। 'यत्'
पक्षात्। तत्र यस्मात् कथायामित्यपि पाठः। तत्रेति निश्चयद्वये। रतिरिति रतिपदात्
'श्रद्धा रतिर्भक्तिरनुकमिष्यती'तिकपिलदेवोक्तसिद्धान्तान्तरे, रुचिः भक्तिः प्रेम चेति प्रथम-

स्कन्धसिद्धान्ते षोडशके वातः रतिर्भक्तिरित्येकवाक्यतासिद्धान्तसिद्धान्तान्तरयोः। सिद्धान्ते प्रेम सिद्धान्तान्तरे भक्तिरित्येकोऽर्थः। अत्र रतिपदं स्वरुचिः भक्तिः प्रेमैत्यत्र भक्ती रतिरिति-
 बोधनार्थम्। परीक्षितो रुचिमतो भक्ती रतिरिति। रुचौ प्रेम मेलनाद् रतिवत् भक्तिराध्या-
 त्मिकी। 'नैष्ठिकी'त्यत्र निष्ठाऽचञ्चला, नितरां तिष्ठतीति निष्ठेति कर्तरि क्प्। निष्ठा
 निर्धार्यत इति शैषिकेण कृष्णविषयकनिर्धारानुकूलव्यापारवती निष्ठेत्यर्थः। निर्धारविषया
 नुकूलव्यापारः शुक्रनिष्ठेति। 'सम्यग्व्यवसायः' तद्विषयिणी निष्ठा मित्रा रतिर्जातेत्यर्थः।
 केनेति विषयावेशेन। अन्यथेति भगवदतिरिक्तविषया। निश्चयेति सम्यग्व्यवसायस्य
 सम्यक्कालापेक्षया सम्यक्पोषिका। तथा च नैष्ठिकरतिपोषितनिश्चयवत्त्वाद् बुद्धिरुचये-
 त्यर्थः। 'व्यवसायः' रतिसाधनं फलं च। 'सर्वभूतेषु मन्मति'रिति 'भक्त्या जानाति चाव्यय'-
 मिति श्रुतिस्मृतिभ्याम्। यज्जातेतिपदं समस्तमङ्गीकृत्य द्वितीयां व्याकृतिमाहुः यस्मा-
 न्निश्चयान्दित्यादि। तथा च वासुदेवकथायां यस्मान् निश्चयाज्जाता यज्जाता रतिरिति वेत्ति-
 योजना। तथा च निश्चयोत्पन्ननैष्ठिकरतिमत्त्वात् तथेत्यर्थः। तेन ज्ञानस्य भक्त्यङ्गत्वमुक्तम्।
 पूर्वार्धे 'तवे'ति पदं उत्तरार्धे 'त' इति पदं यदुक्तं तत्पुनरुक्तिभिया प्रकारद्वयेन राजा स्तूयते
 न तु बुद्धिरित्याशयेन तृतीयं पक्षमाहुः अथवेत्यादि। पूर्वार्धे सम्यग्व्यवसितबुद्धेः सुबो-
 धिन्यामार्थिकं हेतुद्वयं राज्ञो नैष्ठिकरत्याधारयोग्यताधारत्वेनोपस्थितावेव सम्भवतीति
 तद्द्वारा राजैव स्तूयत इति राजाभिनन्दन एव। तद् व्युत्पादयन्ति सा दुर्लभत्वमिति।
 दुर्लभत्वं कृतः कारणादिति शङ्कायां कारणं वदन्त आहुः कारणभूतमिति। तथा च ज्ञानं
 यस्याः साधनं सा रतिर्दुर्लभा भवत्येव। आहृति पूर्वार्धेनाह। जातेति भूतार्थकान्त-
 प्रयोगान् निष्पन्नत्वं साध्यसाधनयोः रतिबुद्धोः। तस्मात् सम्बोधनेन राज्ञः सभाजनं,
 प्रीणनं, तेन निश्चयाद् रतिरिति भरः सूचितः। किञ्च सभायां देवर्षिराजर्षयः सर्वेपि तिष्ठन्ति
 तथापि तवैव जातमिति तत्र सभाजनमितिभावः। एतेन सिद्धमर्थान्तरं 'अनुवादः स्तुतिः
 प्रश्ने भक्तत्वज्ञापकाशुभा'विति कारिकायां प्रश्नेऽनुवाद उक्तः 'कथितो वंशविस्तार' इत्यनेन,
 स्तुतिस्तु 'पितामहा म' इत्यनेन, तत्रास्याः स्तुतेः सन्निवेशरूपमाहुः प्रश्नेन चेति।
 द्वादशभिः प्रश्नेन। एवम्भाव इति पूर्वोक्तप्रकारेण भावो रतिः। अत इति साधनभूत-
 प्रश्नस्य एवम्भावरूपफलेनैवयात्। अर्थात् अभिधेयात् प्रश्न इति सप्तम्यन्तं प्रश्ने एव न तु
 व्यवधायके सर्वथा कथनादौ त्रयोदशादिश्लोकाभासोक्ते राजा स्तुतः स्तुतत्वविशिष्टः।
 विशिष्टे शक्तेः। स्तुत्वं स्तुतिः। 'पितामहा म' इत्यत्र भगवान् स्तुतोत्र तु राजेतिविशेषः।
 स च विष्णुरात इति स्तावकत्वेन स्तुतौ निविष्टः भगवांस्तुत्वत्वेन 'पितामहा म' इत्यत्र।
 यद्वा द्वितीयपक्षे किञ्चिदाहुः प्रश्नेनेति। एवम्भावः नैष्ठिकी रतिः। तस्य परीक्षितः
 निश्चयेनैवाभिज्ञातः। अत इत्यादि पूर्ववत्। प्रश्न इति प्रथमान्तम्। नैष्ठिकरत्येकीभूतः

प्रश्न इत्यर्थः। अन्यत् पूर्ववत्। अग्रे प्रश्नस्य साक्षात्कार्यं तृतीयपक्षान्ते प्रश्नस्तुतिरुक्ता।
 १०-१-१६. वासुदेवकथेत्यत्र साक्षादिति गतश्लोके तु नैष्ठिकरत्येकीभूतः प्रश्नः
 स्तुत इतिभावः। पवित्रयत्येवेति कथा पवित्रयति न तु प्रश्न इतिशङ्कायामत्यन्ता-
 योग्यवच्छेदकैवकारः। नीलं सरोजं भवत्येवेत्यत्रेव। तत्रापीति वासुदेवसम्बन्धिवस्तु-
 ष्वपि। तत्सम्बन्धीति वासुदेवसम्बन्धिगुणदोषाः 'समतो गुणदोषग' इत्यनयोक्ताः।
 तत्रामिनिवेशस्ययाणां तस्य जनिका। तत्रापीति कथायामपि तज्जिज्ञासयेति कथाज्ञाने-
 ष्वपि कृतः। दाह्येति तत्सम्बन्धिगुणदोषामिनिवेशे कथाकार्ये दाह्यहेतुः। गणनादेव
 त्रित्वे लब्धे 'त्री'नित्यस्य पदस्य तात्पर्यमाहुः कश्चिदिति। तथा च मध्यस्थं न पुनाति,
 समीचीनासमीचीनत्वमात्रदृष्टिमत्त्वात्, इत्येतदर्थं 'त्री'नित्युक्तमितिभावः। त्रय इति
 पाषाणाधिकारिणस्यः। पावनफलाश्रयाः कर्मत्वात्। स्तब्धचित्तेति तत्तत्कार्यप्रतिबन्धक-
 वस्तुविशेषः। स्तब्धं प्रतिबद्धं चित्तं यस्य। पापादेवेति 'नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः
 प्रजायत' इतिवाक्याद् भगवद्गुणेषु वक्तव्येषु सत्सु समानाधिकरणपापादेव। अन्ययोग-
 व्यवच्छेदक एवकारः। पितृपितामहेति आदिना मध्यस्थः। तेन प्रेमलक्षणा भक्तिरेव
 पितृपितामहादीन् पुनातीत्युक्तम्। श्रोतामध्यस्थ इति श्रोता अमध्यस्थः, भगवद्वाचक-
 पदवाक्यानां भगवति शक्तितात्पर्यनिर्धारः श्रवणम्, तत्कर्ता अमध्यस्थो भवति। निमित्त-
 मिति वक्तृत्वपृच्छकत्वश्रोतृत्वरूपपदप्रवृत्तिनिमित्तम्। तदेवेति वक्तृत्वादिकम्। पदप्रवृत्ति-
 निमित्तभेदप्रयोजकत्वेनोक्तम्। वक्तृपुरुषत्वं न शक्यतावच्छेदकम्, गौरवात्, मित्रपदत्वाच्च।
 वक्तृत्वादिकं भेदप्रयोजकं पुरुषत्वं शक्यतावच्छेदकम्। पूर्ववदिति 'निवृत्ततर्पे'रिति श्लोके
 व्याख्यातपुं पदवत्। तथा च प्रश्नोप्यासुरव्यतिरिक्तानेव त्रीन् पुनातीतिभावः। कार्या-
 न्तरेति कार्यान्तरमर्थः प्रयोजनं येषां तान् श्रोतृभिर्वक्त्रा वा सह वाणिज्याद्यर्थं कथास्थले
 समागतानित्यर्थः। अनेकविधमिति आधिभौतिकाध्यात्मिकाधिदैविकादिरूपम्। तद्व्या-
 वृत्त्यर्थमिति आधिभौतिकाध्यात्मिकाध्यात्मिकाध्यात्मिकार्थम्। कश्चिदिति प्रश्नकर्तारि। कश्चिदिति
 वक्तारम्। कश्चिदिति श्रोतारम्। न तु मध्यस्थम्। तस्य छिद्रान्वेषणार्थं श्रवणाच्छ्रोतृत्वेपि।
 करोतीति प्रश्नः करोति। सफलतेति। प्रश्नोपि कीर्तनभक्तिः तस्य सफलता। कथारूप-
 फले संसारदुःखस्य निवृत्तिः ब्रह्मबोधनं चेति गुणद्वयरूपफलसम्पादनात् तादृशफलेन सह
 वर्तमानता। उत्पादयतीति। प्रथमस्कन्धसुबोधिन्यां 'या वै लसच्छ्रीतुलसीविमिश्रकृष्णाङ्गि-
 रेण्वभ्यधिकाम्बुनेत्री'त्यत्रैकोनविंशोऽस्ति। पूर्वैति पूर्वकर्मसम्बन्धिनं देहम्। तत्कार्यं पाप-
 कार्यं स्तब्धत्वम्। चकारोत्र ज्ञेयः। यावत्येति शुद्ध्या। करोतीति प्रश्नः करोति। उत्तरार्धा-
 यासे दृष्टान्ताभासे चास्वरसं सूचयन्तः पक्षान्तरमाहुः त्रीन् त्रिलोकस्थानिति। स्पष्टम्।
 ब्रह्माणमष्टमस्कन्धे वामनप्रसङ्गे, महादेवं भगीरथं च नवमस्कन्धे गङ्गा पुनाति। दाह्यन्तिके

ष त्रिलोकस्थान् प्रश्नकर्तुः पितृपितामहादीन् सात्त्विकादिभेदभिन्नान् तान् प्रश्नः पुनाति ।
 'धर्मः प्रोद्भिस्तकैतवोत्रे'तिवाक्यात् । ह्यवचरुद्धेश्वरेणेति । एतद्वाक्यविरोधक एवास्वरसः ।
 १०-१-१७. भूमिर्हृत्पेत्यत्र । भगवदवतारेति भगवदवतारप्रयोजनं भक्तानां
 दुःखनाशः । आरभते इति नभसे मासे नवम्यामारभते । भूमिरितीति भूमिपदं
 पुरस्कृत्य कथारम्भस्तु, वेदवेदान्तसारत्वात् । वेदस्य 'मुह्यन्ति यत्सुरय' इति वाक्यात् मोहक-
 त्वेन वेदान्तस्यापि वेदत्वं 'स्मृतेश्चे'ति सूत्रभाष्य उक्तम् । ततस्तस्यापि मोहकत्वं, अतः
 'पञ्चरात्रमुपतिष्ठते' श्लोकवद्वत्त्वेनामोहकत्वात् तत्र च 'अधीताः सकला वेदा साङ्गोपाङ्गाः
 सविस्तरा' इत्युपक्रम्य 'निश्चयं नाधिगच्छामि मनसा विमृशन्मपि' इत्युक्तवाग्रे 'एतच्छास्त्रं
 च दातव्यं शिष्यायान्म्यस्यवे मोक्षमाणाय नान्यस्यै कस्यैचन यदृच्छया त्रैवर्णिकाय
 दातव्यमध्येतव्यं च वेदव'दित्युक्तत्वात् । तदनुक्रियापादारम्भे 'सुभद्रा भद्रका पूर्णा धूम्रा
 चेति चतुर्विधा भूमयो लक्षणं तासां क्रमेणोपदिशामित' इति भूमिलक्षणपुरस्कारात् ।
 स्वपदभारदूरीकरणं चावश्यकमिति भूमिपदपुरस्कारः । भगवदवतारप्रयोजनज्ञानार्थं
 कथामारभत इति यदुक्तं तद् व्युत्पादयन्ति स भक्तानामित्यादि । भक्तिमताम् । आधि-
 दैविकविरहदुःखनाशाय कृष्णावतरणम् । आधिभौतिकदुःखनाशाय शब्दरूपसङ्कर्षण-
 व्युद्भावतरणम् । भूमिदुःखभाजे । मातृदुःखभाजे प्रद्युम्नः । गर्भसम्बन्धस्तस्यैवेति । आदिशब्दा-
 थोत्तरापरीक्षित्प्रभृतिदुःखभाजेऽनिरुद्धः, धर्मपुरुषार्थत्वात् । परीक्षिन्मोक्षदानार्थं वासुदेवः ।
 तेनावतारप्रयोजनपञ्चानां न विरोधः । तानि तु 'भक्तियोगवितानार्थं कथं पश्येमहि
 स्त्रिय'इति । 'मुक्तिं ददाति कर्हिचित् स न भक्तियोग'मिति । 'भारावताराय च भुव' इति ।
 'प्रादुरासं वरदरा'डिति । 'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारते'ति । पूर्ववाक्ये भक्ति-
 योगोत्र विरहः । द्वितीयवाक्ये मुक्तिदानं वासुदेवकार्यम् । तृतीयवाक्ये भुवो भारावतारः
 सङ्कर्षणकार्यम् । चतुर्थवाक्ये वरदराट्प्रादुर्भावः देवकीगर्भसम्बन्धः प्रद्युम्नकार्यम् । पञ्चम-
 वाक्ये धर्मरक्षाऽनिरुद्धकार्यम् । भूमिर्भातेति भूमेः प्राथम्यमुक्तम् । भूमिः सात्त्विकी
 भगवत्पत्नीत्वात् । माता राजसी राजपुत्रीत्वात् । अन्ये उत्तरा च तामसी तम काङ्क्षयां
 गर्भाकाङ्क्षावतीत्वात् । परीक्षित् राजसः । तदुक्तं त्रिविधा इति । सर्वेषामिति स्वशान्त-
 रूपाणाम् । 'स्वशान्तरूपेष्वितरैः स्वरूपैरभ्यर्थमानेष्वनुकम्पितात्मे'ति तृतीयस्कन्धात् । दुःखे
 महत्त्वं किमित्यत आहुः नान्यैनेत्यादि । तथा चान्याविनिवार्यत्वं महत्त्वमितिभावः ।
 अन्येनावतारान्तरेण साधनेन च । निवारणं ज्ञानादिनापि सम्भवति यदा तदा न
 कृष्णाविर्भावः, यथा चित्रकेतुप्रसङ्गे । चित्रकेतुं प्रति न भगवदवतारः । भूमेर्ब्रह्मवाक्पमात्रेण
 दुःखे निवृत्ते परन्तु विशेषेण मर्दनकेशादिकं न निवृत्तं तदा कृष्णः प्रादुरासीदिति । हरि-
 रिति हरित्वेन रूपेण । दुःखानि हरतीति हरित्वधर्मपुरस्कारेण न तु भक्तनिगूढभावकरणत्व-

धर्मपुरस्कारेण । स्थितिनिर्णयः । अस्मिन् वाक्ये साधारणे व्यष्टिसमष्टिभेदेन कृष्णावतारः ।
 'आहूत इव श्रे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसी'तिनारदवाक्ये । भक्तियोगविधानार्थं कृष्णाविर्भावः
 नारदस्य । प्रह्लादस्य सर्वदा दर्शनं, तत्रापि भक्तियोगविधानार्थं कृष्णाविर्भावः । एतयोः
 पूर्वोक्तावतारप्रयोजनपञ्चस्कन्तर्भावः । तथा च भक्तमहदुःखविनिवारणे साधनान्तरावतारा-
 न्तरेच्छाशक्तिरेव प्रयोजिकेतिभावः । उद्धारविषयनिर्धारमाहुः ये भक्ता इति । शास्त्रसहितो-
 द्धारणे प्रमेयबलं न स्यादितिभावः । स्त्रीणामिति जगज्जन्मादिकर्त्री शक्तिः सदानन्दस्येति
 शक्तिस्त्रीमहिम्ना तथा । 'भूर्लक्ष्मीर्भुवर्लक्ष्मीः सुवः कालकर्णतप्ता महालक्ष्मी'रिति श्रुतेः ।
 अत्रेति दशमे । तथा च तृतीयस्कन्धादेश विशेषः । ननु ससाधनानामपि कुतो न
 विषयत्वमित्याशङ्क्य तत्र बाधकमाहुः येषामिति । निरोधकमिति चित्तवृत्तिनिरोधकम् ।
 शेषभाव इति समाध्यादिविषयत्वेन तन्निर्वाहकत्वाच्छेषभावः । 'शेषः परार्थत्वा'दिति-
 जैमिनिस्त्रयम् । ननु भक्तिमार्गेपि भक्तिशेषत्वं वर्तते तद्वत् योगादौ शेषत्वं भवत्विति
 चेन्न 'सोऽश्रुते सर्वान् सह ब्रह्मणे'ति श्रुतावप्रधानतृतीयया भक्तिमार्गे शेषत्वेप्यदोषात् ।
 हरेरिति उपस्थितिप्रयोजकधर्मार्थं हरिपदम् । हरिः कृष्ण इति घटः पृथिवीतिवत् ।
 किञ्च ससाधनानां निरोधपदार्थोपि पुष्टिस्थाद्विलक्षणोतोपि न विषयत्वमित्याहुः संसारेति ।
 'दुःखाभावः सुखं चैव पुरुषार्थद्वयं मत'मित्याशयेनोक्तम् । तथा च द्वयं 'यद्वा तद्वा तदु-
 च्छिन्तिः पुरुषार्थः तदुच्छिन्तिः पुरुषार्थ' इति । निरोध इति 'योगश्चित्तवृत्तिनिरोध' इति
 योगसूत्रम् । अत्रेति ससाधनेषु । निरूप्यत इति अत्र त्वया योगादिशास्त्रनिरुद्धेन ।
 तथा च संसारसाविद्याकार्यत्वेन तन्निवृत्तेश्च ज्ञानैकसाध्यत्वेन ज्ञानरूप एव निरोधो योगादि-
 शास्त्रनिरुद्धानां वाच्य इत्याहुः अत इति । संसारसाविद्याजन्वत्त्वेनाविद्यात्वात् । साङ्ख्ययोगा-
 वेकं शास्त्रम् । तत्र 'देशबन्धश्चित्तस्य धारणा' । 'तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम्' । 'तदेवार्थमात्र-
 निर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधि'रिति योगसूत्रत्रयम् । कापिलसाङ्ख्यप्रवचनसूत्रवृत्तौ 'समाधि-
 सुषुप्तिमोक्षेषु ब्रह्मरूपत' इति सूत्रम् । अतो ब्रह्मणो ज्ञानत्वाज् ज्ञानात्मेति । दुःखरूपेति
 'यद्वा तद्रे'त्युक्तसूत्रात् । भक्तानां तु संसारो लीलोपयोगित्वेन सुखरूप इति बह्वेव वैल-
 क्षण्यमितिभावः । एवं प्रासङ्गिकमुक्तम् । वेदवेदान्तसारे उपनिषदां संशयवारकत्वं, किञ्च
 कापिलस्मृतीनां तृतीयस्कन्धोक्तानामुपवृंहकत्वम्, न साङ्ख्ययोगशास्त्रयोरिति 'स्मृत्यनव-
 काशदोषप्रसङ्ग इति चेन्नान्यस्मृत्यनवकाशदोषप्रसङ्ग' इति द्वितीयाध्यायवैयाससूत्रन्याय
 उक्तः । प्रासङ्गिकमुक्त्वा पूर्वोक्त'भक्तानां दुःखे'त्यादिनोक्तमुपसंहरन्ति स एवमिति । एकं
 निःसाधनानां भगवत्प्राप्तिलक्षणम् । द्वयं चेति भक्तियोगवितानरूपं, पृथोक्तम् । पुष्टि-
 स्थामलाम्युन्योनिरोधस्यैकरूपत्वेन पूर्वोक्तशेषभावाभावाच्च विरुध्यत इत्यर्थः । विरुध्यत
 इति कर्मकर्तरिप्रयोगः । पच्यते फलं स्वयमेवेत्यत्रेव । एवं प्रकारेण निःसाधनोद्धारजनक-

त्वोक्तावपि शेषभावाभावात् साधारणोद्धारजनकत्वोक्तेरुपलक्षणविधया ग्रहणप्रकारेण लीला-
करणे तस्य शुक्लव्यासाभ्यां च कथने हेतुमाहुः साङ्गस्येति । निरोधस्येति शेषः । प्रक्रिया
एकत्वमविवक्षितम् । प्रक्रियाः प्रकरणानि पञ्च । अत्रोपपत्तिमाहुः तत इति । यतश्चिकीर्षित-
निरोधमवतीर्य स्वयं कृतवानतो हेतोः स्वकन्धो हि पञ्चप्रकरणसहितो दशमत्वेन युज्यत
इत्यर्थः । अन्यथाऽनवतीर्यैवाम्बरीषादेरिवात्रापि भक्तदुःखनिवारणोक्तौ भक्तकथैवोक्ता
भवतीतीशानुक्तैवेयमपि भवेदित्यस्य स्कन्धस्य दशमत्वं न स्यादिति भावः । अङ्गमाहुः
अवतार इति । येन विना यत्र सम्भवति तत्तदङ्गमत्रौचित्ये निरोधे उच्यते । तथा चावि-
र्भावप्रतिपादकजन्मप्रकरणाभावे निरोधपदार्थ एव न धार्यः स्यादिति भावः । तदङ्गमित्यव-
ताराङ्गम् । 'भक्तानां'मित्यादिना भक्तानां दुःखनिवारकः । ये शास्त्ररहितास्ते भक्तास्तेषा-
मुद्धारक इति 'गोप्यः कामा'दित्यत्रोक्ताः, भयद्वेषवन्तोऽभक्ता दुःखनाशदौ न सङ्गृहीताः,
तत्सङ्ग्रहार्थं टिप्पण्यां व्याख्यानान्तरं संसारेति । अत्रेति भयादिससाधनेषु । निरोधः
मनोनिवेशः । 'तस्मात् केनाप्युपायेन मनः कृष्णे निवेशये'दिति वाक्यम् । तेन भक्तिरहस्य-
भजनं तदिहामुत्रफलभोगनैराव्येनैवाप्तुमिन्मनःकल्पनमेतदेव च 'नैष्कर्म्य'मिति श्रुतौ मानसी
सेवोक्तोभयसाधारणी । अत इति भयादीनां मानस्यामप्रवेशात् । ज्ञानात्मा स्मरणात्मा ।
एकं भगवत्प्राप्तिलक्षणम् । तथा च 'ददर्श चक्रायुधमग्रतो यतस्तदेव रूपं दुरवापमापे'त्यादि-
वाक्यादसुरा अप्सुद्धारविषयत्वेन सङ्गृह्यन्ते । द्वयं चेति दुःखनिवृत्तिः संसारनिवृत्तिश्चेति ।
केषाञ्चिद् भक्तानां अम्बरीषादीनां संसारदुःखमेव निवारितम्, न तु संसारम् । लीलोप-
योगित्वेन संसारस्य स्थापितत्वात् । केषाञ्चिद् भक्तानां वृत्रासुरप्रभृतीनां अन्येषाममला-
त्ममूनीनां च संसारोपि नाशितः तेन द्वयमपि फलमित्यर्थः । अध्यायार्थं भक्तदुःखमध्याये
सङ्गमयितुं व्याप्तिवारणार्थं वाक्यकदम्बं पृथक्कृत्य वाक्यकदम्बार्थमाहुः अवतार इति ।
ननु दुःखत्वेनावतारत्वेन कार्यकारणभावाद् दुःखान्त एव ग्रन्थो वक्तव्यः । सान्त्वन-
ग्रन्थस्य किं प्रयोजनमत आहुः चैर्यार्थमिति । दुःखसहनार्थं भूमिमात्रोः सान्त्वनमाश्वासनं
प्रोक्तम् । अन्यथा सान्त्वनाभावे दुःखस्य महत्त्वाद् दुःखाश्रयस्थितिरेव न स्यात् । तथा
सति कारणभावादवतारोपि न स्यादतः सान्त्वनम् । तथा च भक्तिमार्गीयावान्तर-
साधनार्थं सान्त्वनं, 'कश्चिद् धीरः प्रत्यगात्मानमैश्व'दिति श्रुतेः । ननु यद्येवं तर्हि पश्चा-
त्कारदोक्त्या दुःखं किमित्युक्तमत आहुः अन्त इति । भक्तकृतं नारदकृतम् । ननु तर्ह्यकाश-
वाण्याः किं प्रयोजनमत आहुः वै हरेरित्यादि । हरेः सकाशाद् या आकाशवाणी सा
वै चतुर्ध्यां लुक्, निश्चयार्थकात् । प्रादुर्भावनिश्चयायेति 'वै' इत्यव्ययस्यार्थः । यर्ह्यकाश-
वाणी व्यापिका परिच्छिन्ना न स्यात् तदा मायोद्घाटनाभावाद् व्यापककृष्णः परिच्छिन्नः
प्रादुर्भूत इति निश्चयो न स्यात् । मायाशक्तिरहितानां व्यापकदिगादीनामप्याविर्भावस्य

सम्भवात् । अतो वै हरेराकाशवाणी भवतीति वाक्यभेदेनान्वयः 'आकाशवाणी' 'वाग्देव'
इतिपदद्वयात् । 'सद्यो देव्यम्बरं गते'त्याकाशवाणी आकाशतन्मात्रा तत्र मुक्तः । वाग्देवः
'अदृश्यतानुजा विष्णोः सायुधाष्टमहाभुजे'त्युक्तः । इत्यतो वाग्देवः । ननु तस्याः किं प्रयोजनं
यदेवं निश्चायितवतीत्यत आहुः वाग्देव इत्यादि । वाग्देवः सर्वमुत्तयर्थ 'तमेव विदित्वा
अतिमृत्युमेती'ति श्रुतेः । पितुर्गैहाद् व्रजगमनेनान्मत्र स्थितस्यान्यत्र स्थापनरूपेण । उद्गत हर्षा-
विर्भावं कर्तुं अशक्तः सन् तथा चक्रे नाम कलहोद्यमेन प्रादुर्भावनिश्चायनं कृतवान् ।
भक्तत्वमस्या भगवत्कार्यसाधकत्वात् । ननु कथमेतदवगम्यते इत्यत आहुः तथेति । हि
यतो हेतोः नारदस्तथैव, वाग्देववदेव अन्ते स्फुटं कलहोत्पादकत्वेनोक्तः । द्वितीयस्कन्धे
'पायुर्यमस्ये'त्यत्र सुबोधिन्यां नारदस्यानुद्गतकलहानां कलहमुत्पाद्य तद्द्वारा तन्निवर्तकत्वं
व्याख्यातम् । तन्निवर्तकत्वं विरोधिनिवर्तकत्वम् । अत उपसंहारात् प्रादुर्भावनिश्चायनार्थत्वं
वाग्देव्याः कलहोद्यमकरणमित्यवगम्यत इत्यर्थः । सुबोधिन्यां श्लोकान् विभजन्ते स
दशाभिरिति । तथेति श्रीदेवकीसान्त्वनम् । नारदोक्त्यैवेति एवकारेण मातृदुःखदाकाश-
वाणीयोगो व्यवच्छिद्यते । अङ्गसा सामस्त्येन । तथा च शीघ्रमवताराय नारदोक्तिरित्यर्थः ।
तत्रेति अध्यायस्येषु श्लोकेषु । हेतुभूतमिति अध्यायार्थम् । श्लोकाष्टकार्यमाहुः उच्यम
इति । 'शरणं यया'विति वक्ष्यते । स्वगृहादन्यत्र स्वाभिप्रायप्रकाशनं शरणमार्गः । पदविध-
शरणागतौ कार्पण्यं शरणागतिः, सापि अष्टकेन स्तुचीतेत्यष्टकेन स्वाभिप्रायप्रकाशने स्तवना-
त्मके सति भवतीति श्लोकाष्टकम् । दैन्यमिति कार्पण्यम् । 'कृपणः स तु विज्ञेयो योनालो-
चितयाचकः' । भक्त्यन्तर्गतत्वाद् भगवदवतारे साधुकारणम् । 'भक्तानां दैन्यमेवैकं हरि-
तोषणसाधन'मिति । भक्त्यन्तर्गतत्वं आर्तिरूपाधिकाररूपत्वात् । साङ्गभक्तेर्भगवदवतार-
कारणत्वात् । शब्दत इति पूर्वनिवधि । श्लोकचतुष्टयार्थं उक्तः । तदर्थं इति भगवद्वाक्यार्थः ।
विधृत इति तत्समानार्थकशब्दैस्तदर्थकथनं विवरणं तत्कर्मनं पृथक् । क्रियेति 'यदुष्टप-
जन्यता'मित्यनेनोक्ता सेवार्था जननक्रिया । जन्म द्वाभ्यां श्लोकभ्यां, मिलित्वा तु नव
श्लोकाः । उपसंहार इति 'इत्यादिश्यामरगणा'नित्यनेनोपसंहारः । तत्र प्रथममिति
अर्थाष्टके निरूपणीये । उद्योग इति पूर्वोक्तोद्यमलक्षणालक्षितोस्य श्लोकस्यार्थः । शरणगमन-
रूपः । अयमुद्यमो वा । हरिरिति व्यापिवैकुण्ठेपि हरित्वधर्मेण प्राकट्यमित्युक्तम् । 'वेदे
रामायणे चैव पुराणे भारते तथा आदावन्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयत' इति वाक्यात् ।
भगवत्स्थान इति प्रकटभगवत्के स्थाने मोक्षदशायां गमनात् गता । जन्तेति
तृतीयस्कन्धे वाराहप्रसङ्गे स्पष्टम् । तत्रेति ब्रह्मस्थाने । यावदासीन इति 'असुराणां वा
इममग्र आसीद्यावदासीनः परापश्यति तावदेवाना'मिति श्रुतौ भुवो याचनोत्तरं क्रियद्वो
दासामीतिप्रभे ततः सलावृकी त्रिःपरिक्रान्तिमितां याचित्वा धृतसलावृकीरूपेणद्रेण

सर्वस्याः परिक्रमणे भूमेः प्राप्त्या वेदित्वमुक्तम्, तदिदानीं नष्टं, राज्ञामुच्छास्त्रवृत्तित्वा-
दितिज्ञापनाय तावद्भूषणं हविर्धान्यात्मकेन खिन्नेन गमनम् । परापद्यति 'परादिमोक्ष-
प्राधान्यप्रातिलोम्येषु धर्षणे, आभिमुख्ये भृशार्थे च विक्रमे च गतौ वध' इति विश्वः,
परिक्रमे पश्यतीत्यर्थः । 'वः' सलावृकीभ्यो 'ह' मसुरो दास्यामीत्यर्थः । 'सलावृकी' शचीन्द्राणी ।
तदुक्तमारणे 'एतयैवेन्द्रः सलावृक्या सह असुरान् परिवृथती'ति 'एतया' शच्या सलावृक्या ।
'शालावृकः शृगालेपि सारमेये बलीमुख' इति विश्वः । सलावृकस्य स्त्री सलावृकी, तथा ।
वृथति ओ वृथ् ल्हेदने । छिनत्ति । आरम्भे भूमिब्रह्मयोगकथनेन वेदसारत्वम् । ब्रह्मणि मन्त्राः
हविर्धान्यां हविर्दुग्धम् । द्रव्यदेवतात्मको याग इति याग उक्तः । संहितारम्भे 'उपायवस्थे'-
त्यत्र मनुष्याः स्वैत्यर्थे ब्राह्मणानां मन्त्रदेवताधाराणां सत्त्वात्, 'आप्यायध्वमग्नि्या'
इत्यत्र हविराश्रयाणां गवां सत्त्वादिति । वेदान्ते विराड् रूपम् । 'भूमिः गौः पशुरन्तरिक्ष-
देवता, अन्तरिक्षदेवा वै पशव' इति । 'पुरैव पुंसे'ति श्लोके पुमानुक्त इति व्याहृतिरूपो विराट् ।
तथा च श्रुतिः, 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म तज्जलानिति शान्त उपासीते'ति छान्दोग्ये । अत उक्तं
देवोपयोगिनेति । यागो देवोपयोगी । 'देवान् भावयतानेन ते देवा भावयन्तु वः परस्परं
भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथे'ति गीतायाः । विराट् दैवीसम्पद्युक्तदेवोपयोगीति । द्वितीये
ज्ञानस्कन्धे धारणाश्रयो विराडिति । वेदान्तसारत्वम् । 'वेदवेदान्तसारं हि श्रीभागवतमिष्यत'
इति । शीघ्रमिति शीघ्रं निमज्जनाभावाय । कार्येति अष्टकोक्तकार्यावश्यकत्वाय ।
शरणेति शरणे रक्षकस्य ब्रह्मणः स्थाने गमनम् । शरणपदेन स्वाभिप्रायप्रकाशनम् । तत्र
गत्वा मूच्यते । दैवसम्पदा शरणमार्गेण सेवमानाया भूमेः यापवेधः सभारात्मात्रोक्तः
दैत्यकृत इति 'दैत्यानीकशताश्रुतै'रित्येतावता निर्वाहे तदितरवैयर्थ्यमाशङ्क्य दृष्टादिशब्दार्थं
वक्तुमाहुः दैत्याः सर्व इति । 'मायेत्यसुरा' इति श्रुतेः मायादेवताः । माया देवता येषां ते ।
अकापत्वेन सा सेवितवतीति भगवत्स्पृष्टा तां स्वदेवतयैव नयनमाहुः कापट्येनैवेति ।
कापट्यं माया, भूभाराप्रयोजिका, विश्वम्भरात्त्वात् । 'दासवद्यदमायये'त्येकादशे मायाकपटः ।
देवतया देवताभिभवकरणस्य युक्तत्वादेवकारोन्वययोगव्यवच्छेदकः । रसात्तले दैत्यमुक्ति-
स्थाने । अचतीर्णा इति 'मनो यत्र निषक्तमस्ये'ति श्रुतेः । राज्ञामिति अत्र राजानीक-
कृतभूभारो भूमेर्न सम्भवति दैत्यानां देवाभिभावकत्वात् । स्पष्टं सह वैयक्त्यायां बृहदारण्यके
छान्दोग्ये च । अत उक्तं राज्ञां दैत्यत्वज्ञापकं लक्षणमिति । दैत्यत्वस्य ज्ञापकमनुज्ञापकम् ।
दैत्यलक्षणं वक्ष्यते इत्युक्तमिति । दृष्टशब्दः दृष हर्षमोहनयोः दि० प० से० तस्य कर्मणि-
क्तप्रत्यये रूपम्, इडभावः । तत्त्वं उच्छास्त्रवृत्तित्वम् । किं गालं कोत्रोदर्थः । 'उत् प्रकाशे
वियोगे च प्रावत्यास्वास्थ्यशक्तिषु । प्राधान्ये बन्धने भावे मोक्षे लाभोर्ष्वकर्मणी'ति विश्वोक्ते-
ष्वर्थेषु । गालं गीता त्रयोदशाध्यायीयं 'अमानित्वमदम्भित्व'मित्यारभ्य 'एतज्ज्ञानमिति

प्रोक्तमित्यन्तं, पट् शास्त्राणि वा । उदर्थो वियोगः । शास्त्राणां व्युद्धिरुच्छास्त्रम् । अन्यर्थं
विभक्तिसमीपसमृद्धिव्युद्धर्थेति समासोव्ययीभावः । धात्वर्थो मोहनमत्र । क्तप्रत्ययार्थः
कर्म, वर्तित्वाख्यम् । एवं च शास्त्ररहितकर्मत्वमुच्छास्त्रवर्तित्वम् । अतिदिशन्ति स एत-
देवेति । यथा 'दृष्टा केशवमन्त्री'दित्यत्र भगवानसदर्थे खेदं न प्राप्नोति, अस्माभिः कथं
तदर्थे खेदः प्राप्तव्य इति दृष्टत्वमिति । 'मदर्थेयपरित्यागो भोगस्य च सुखस्य चे'ति शास्त्र-
वियोगः, 'अमानित्व'मितिशास्त्रवियोगः, उच्छास्त्रे वर्तित्वम् । सहसुपेति समासः । हता अ-
मुक्ता इति सम्भृत्युपासकत्वेन अन्धन्तमः प्रवेशरूपमुक्तित्वेन कार्यकारणभावः । अन्धन्तमो
माया सम्भृतिरतत्वेन भूयस्तमस्त्वेन । उच्छास्त्रवर्तित्वेन अन्धन्तमथावृतलोकगतित्वेन कार्य-
कारणभावः । शरीरब्राह्मणश्लोकाभ्याम् । एवं च हताः उच्छास्त्रवर्तित्वेनान्धन्तमथावृतलोकं
गताः । प्रविष्टा इति अन्धन्तमः प्रवेशरूपमुक्त्यभावात् तावज्ज्ञानसत्त्वात् प्रविष्टा इत्यर्थः ।
तथेति दैत्या इत्यर्थः । तेष्यन्त इति भीष्मादय इति टिप्पण्याम् । अचतार इति बुद्धे तद्गर्मा-
स्ते राजधर्मा उच्छास्त्रवर्तित्वादयः । व्याजेतीति बुद्धो दृष्टनृपः न तु दृष्टव्याज इति दृष्टनृप-
व्याजा अन्ये राजानः । ते च दैत्या इति विशेषणेन बलिप्रह्लादादयो व्यावर्तिताः । घातार्थ-
मिति दृष्टविशेषणेन ज्ञातम् । शतानीति सङ्ख्ये ये शतपदं नैकवचनान्तमितिज्ञापितम् । तेन न
स्मार्तप्रयोगः । भूरिभारेणाक्रान्तत्वं विश्वंभराया न सम्भवतीत्युक्तम् । दैत्यानां लक्षणमाहुः
दैत्यत्वमिति । विश्वम्भरायाः विश्वस्मिन् भारः तज्जनकत्वम् । भारो नाम सन्नह सहसैवा-
चारित्वम् । आरणे 'तेऽसुराः सन्नह सहसैवाचरन्, ब्रह्मचर्येण तपसैव देवास्तेऽसुरा अमु-
ह'न्निति श्रुतेः । श्रुतौ 'देवा' इति आचरन् । लब्ध बहुवचनम् । अविद्वच्चमनुधत्वं च भारः । शरीर-
ब्राह्मणे 'असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृताः तांस्ते प्रेत्यापि गच्छन्त्यचिद्वांसोऽबुधा
जना' इति श्रुतेः, छान्दोग्ये याप्मवेदृत्वं भारः । 'तं हासुराः पाप्मना विविधु'रिति श्रुतेः ।
'तं' प्राणरूपोद्गीथोपासकम् । ननु 'गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसे'ति गीतोक्तौजः
सर्वतश्च शीघ्रं निमया भवतीत्यत्र बाधकमिति लोकदृष्टिमथने तु मार्णोक्तं पृथिव्या नौकात्वं
दृष्टान्तेनाहुः यथेति । मज्जयतीति अकर्मको धातुः । नौका मज्जति तां मज्जयति । णिच् ।
ननु नौकानिमज्जने नौजः प्रतिबन्धकं तथा चिक्रीडिषाभावात् किन्तु रसस्तदभावात् विषमो
दृष्टान्त इति चेत् नौकामज्जनमात्रं दृष्टान्तोस्तु, नैयायिकमतेन पृथिवीत्वान् नाव्यप्योजः
प्रतिबन्धकं मास्तु । नन्वियदवधि दैत्याः स्थिता एवाधुनैव भारे किं कारणमत आहुः
थलेति । अनीकैः सैन्यैराक्रमणे इतस्ततः पादविक्षेपे । तथा च बलं भारत्वकारणम् ।
पूर्वमिति तृतीयस्कन्धे । उद्धार इति वाराहद्वारा उद्धारः । उपाय इति चिन्तादिः । ब्रह्माण-
मिति वा प्रापणे द्विकर्मकः । ब्रह्मणः शरणं गृहं शरणमार्गं वा ययौ ।

१०-१-१८, गौर्भूत्वेत्यत्र देवानामिति स्वसा अपि देवत्वादिति भावः । हचिरिति

दुग्धं यज्ञैकदेशं धीयतेसामिति हविर्धानी तद्रूपेणेत्यर्थः। 'करणाधिकरणयोश्चेति ल्युट्'। गौर्भूत्वेति भक्त्या सामर्थ्यम्। 'भूमिर्भूतुर्धरिणी लोकधारिणी'तिश्रुतेर्भूमेराधिदैविकं रूपं गौः। न्यसनं दुःखं अश्रूणि मुखे यस्याः सा इत्यत्राश्रवाधारत्वं मुखे न सम्भवतीति तद् व्युत्पादयामासुः अश्रूणीति। न च मुखशब्दो मूर्धनि लाक्षणिक इति वाच्यं 'लक्षणां नैव वक्ष्यामी'ति प्रथमस्कन्धसुबोधिन्यां स्वयं प्रतिज्ञानात्। समाधान्तीति अधोमुखीत्व-दशायाम्। अन्यदा तु कपोले। अन्तरिति 'सोरोदी'दितिश्रुतेरन्तःप्रसिद्धे। स्वेद इति 'अग्रेराप' इतिश्रुतेः। अश्रूणां ज्ञानद्वारत्वे युक्तिमाहुः खेदोपीति। भारज्ञानजनितः। क्रिया-जनितः खेदोज्ञानन्तरेभ्यो निर्गच्छतीतिभावः। अभिप्राय इति भगवत्पत्नीत्वेन यज्ञसा ज्ञानं पृथावत्। विसंवादीति विरुद्धः संवादः संवदनमस्यास्तीति विरुद्धसंवादि। इन्। यथा शुक्तौ रजतमिति वाक्यमप्रमाणं अन्तःस्थितो धर्मः शुक्तित्वं तद्विरुद्धः संवादः रजतत्ववदनं रजतमिति, रजतत्वेन शुक्त्युपस्थितिः। सोस्य शुक्तौ रजतमितिवाक्यस्यास्तीतीदं वाक्य-मप्रमाणम्। धर्मप्राकट्येति 'अश्रुमुखी खिन्ने'तिपदाभ्यामन्तःस्थितखेदप्राकट्यपूर्वकं रुदन-रूपवहिःखेदरूपधर्मकथनम्। बहूनामिति अश्रुहेतुभूतानां बहूनां दुःखानां सम्भवात्। कथनमिति खिन्नेति खेदरूपधर्मकथनम्। ननु ब्रह्मापि सर्वज्ञ ईश्वरत्वात् अतः कथनम-युक्तमित्याशङ्क्याहुः अधिकारित्वादिति। ब्रह्मणोधिकारित्वात्। न सर्वज्ञतेति अत एव द्वितीयस्य नवमाध्याये 'स आदिदेवो जगतां परो गुरुः स्वाधिष्यमास्थाय सिसृक्ष्वैक्षत, तां नाध्यगच्छद् दशमत्र सम्भतां प्रपञ्चनिर्माणविधिर्यया भवे'दित्यनेनाविचारदशायामसर्वज्ञ-तोक्ता। कथनमिति व्यसनकथनं 'व्यसनं समवोचते'ति। 'खेदेनाश्रुमुखी खिन्ने'तिपाठ-क्रमाद् दुःखसन्ततिः। अत्यन्तं परिभाषणपर्यन्तम्। अग्रेषु। ज्ञापकाविति कार्यभूतौ ज्ञात-व्यौ। कारणेन कार्यावश्यमभावात्। न्यूनपूरणमिदं ज्ञेयम्। 'न न्यूनान्दन्त्यपूरण'मिति प्रथम-सुबोधिन्याः। तस्या इति ततः प्रतिकारादन्य उपायो ज्ञानादिरूपः तद्वोचननिवृत्त्यर्थं तस्याः भूमेः तथा खिन्नत्वमुक्तमित्यर्थः। करुणमिति करुणपदज्ञापितशोकः स्थायिभाव आर्थिक उक्तः। 'आर्थिकं तु प्रवक्ष्यामी'ति प्रथमस्कन्धसुबोधिन्याः। पितृवियोगेति पितृ-वियोगजखेदस्य भक्तित्वेन सुखसम्भेदात् तदभाव उक्तः। रोदनमिति खसिन् मनोनिवेशकं अन्यत्र मनोवारकम्। सामर्थ्यमिति विधुः समर्थः शक्त इति पर्यायाः। उप समीपार्थकं अन्तिक इति समीपार्थकमिति पुनरुक्तिदोषं वारयन्ति स उप समीप इति। अन्तर्या-मिणीति व्यापकाधारत्वं बोधितम्। सतिसप्तमी वा। अन्तर्यामिणि सति। अन्तिकशब्द-स्योपाव्ययस्य समीपार्थं तात्पर्यग्राहकत्वं यदा तदा न्यूनता। वेदान्तसारत्वेनान्तर्यामि-ब्राह्मणोक्तान्तर्यामिसामीप्यावश्यकत्वात् पत्नीत्वाच्च। अन्तर्यामिसामीप्यावोधात्। यद्यपि उपस्थिता दोषारूयाने स्थितेत्यर्थे न पुनरुक्तिः तथाप्यप्रसिद्धार्थत्वं दोषः। एवमारम्भार्थक-

त्वेपि बोध्यम्। तथा च विश्वः 'उप सामर्थ्यदाक्षिण्यदोषारूयानात्ययेषु च। आश्रयैकरणे दाने नाभावारम्भपूजयोः। तद्योगेपि च लिप्सायां रमणार्थोपमार्थयोः उपादानेधिके प्रोक्त-मासनेषु प्रकीर्तित'मिति। अत आसन्नमात्रार्थकमुपेत्यव्ययम्। श्रीभागवतीयवेदवेदान्त-सारत्वात् सामीप्यार्थकाव्ययद्वयस्यावश्यकत्वात्। अप्रतीकारेति ज्ञानादिभिरप्रतीकारो यथेत्यप्रतीकारम्। तच्च दुःखमप्रतीकारदुःखम्।

१०-१-१९. ब्रह्मा तदुपेत्यत्र दैत्यसम्बन्धित्वादिति। भगवत्पत्नीत्वेपि भगव-दिच्छया दैत्यसम्बन्धित्वादित्यर्थः। उयेष्टत्वाद् दैत्यानाम्। 'यावदासीन' इत्युक्तश्रुतेः। अकारणशङ्केति कारणं देवसम्बन्धित्वमशोके। गीतायां 'मा शुचः सम्पदं दैवीमभिजातोसि पाण्डवे'तिवाक्यात्। अकारणं दैत्यसम्बन्धित्वं तस्य शङ्का तर्कः तद्वावृत्त्यर्थम्। ब्रह्मज्ञान-मत आलोचनेन तत् भूम्बुक्ताष्टकार्यं उपधार्य निश्चित्येतिपदत्रयार्थमाहुः आलोचनेति। प्रतीकारं क्षीरपयोनिधेतीरगमनोपस्थानदेवाज्ञापनादिकम्। तथेति अष्टकोक्तवहुणैश्वर्य-युक्ताष्टार्याधिर्मानेन प्रतीकारे सामर्थ्यम्। ब्रह्मत्वात् भक्तिमत्त्वात्। ज्ञानात्मकत्वा-दिति न बृहत्त्वाद् बृहत्त्वाद् ब्रह्मेति हेतुरशब्दस्य, अथ ब्रह्मा तदुपधार्येत्यव्ययमतिक्रम्य यथाश्रुतान्वयेन अथशब्द आनन्त्ये इत्याहुः स्वेति। भूमीति सतिसप्तमी। ससाधन-मिति आज्ञापने साधनं हेतवो देवास्तैः सह ससाधनम्। अनेनाकारणशङ्काव्यावृत्त्यर्थ-मित्यपि सुबोधिनीपाठः। देवाकारणशङ्काव्यावृत्त्यर्थमित्यर्थः। उपायेति यथा वृकासुराय वरः। निमित्तेति जगन्नाथस्य। नयनमिति ज्ञानम्। भगवत इति तेन तत्र भगव-त्प्राकट्यं, मथुरावत्। 'क्षीरोदं मे प्रियं धाम श्वेतदीपं च भास्वर'मिति गजेन्द्रमोक्षेष्टमस्कन्धे। इतीति इति हेतोः क्षीरपयोनिधेस्तीरं जगामेति सम्बन्धः। अतो यत्र भगवांस्तत्र जगाम। पक्षान्तरमाहुः व्यापिवैकुण्ठेति। तत्रेति क्षीरपयोनिधेस्तीरे। नैकत्वादिति अयमर्थः। क्षीरपयोनिधिः क्रौञ्चपर्वतः क्रौञ्चद्वीपः। क्रौञ्चद्वीपाद् द्विगुणः क्षीरपयोनिधिः, तत्र क्रौञ्च-पर्वतः। तस्य पर्वतराजस्य सपूर्वर्धगिरयः शुक्लो वर्धमानो भोजनउपवर्हणो नन्दो नन्दनः सर्वतो भद्र इति। तत्र शुक्लः श्वेतपर्वतः। 'शुक्लो योगान्तरे श्वेत'इतिविश्वात्, 'श्वेतो द्वीपादि-भेदयो'रिति विश्वाच्च। श्वेतद्वीपनामनिवर्तकः। क्रौञ्चपर्वतवत्। तदुक्तं पञ्चमस्कन्धे, 'ततो बहिः क्रौञ्चद्वीपो द्विगुणः स्वसमानेन क्षीरोदेन परित उपकृष्टः धृतो यथा कुशद्वीपो घृतोदेन, यस्मिन् क्रौञ्चो नाम पर्वतराजो द्वीपनामनिवर्तक आस्ते' इति। एवं सति श्वेतपर्वते स्वप्रियधाम, श्वेतद्वीपनामनिवर्तके भगवतः प्रियत्वं तेन तत्र व्यापिवैकुण्ठावि-र्भावस्य जातत्वेन तदधिष्ठानद्वीपावरणक्षीरपयोनिधिस्तदीयतीरस्य नैकत्वादित्यर्थः। क्षीर-पयोधिमाम्नान्तरितत्वं नैकत्वम्। ननु ब्रह्मणो न दुर्वासापेक्षया न्यूनसामर्थ्यं, अतो वैकुण्ठे

कृतो न गतं ब्रह्मणेत्याशङ्क्याहुः भूमाविति । स्वपत्न्यां । आसक्तो भगवान् । चेति क्षीरपयोनिघेस्तीरं जगामेत्यर्थः ।

१०-१-२०. तत्र गत्वेत्यत्र तिरोभावादिति स्तोत्रकरणाज् ज्ञायते । एतेन ब्रह्मकृतमानससेवायाः कीर्तनभक्तेर्ज्ञापकत्वं द्योतितम् । सायुज्यं फलम् । मध्यकालनिर्वाहको-
धिकारः । गमनमात्रेणैवेति एवकारेण मार्गश्रमाहननयोगो व्यवच्छिद्यते । अनुवाद इति 'जगामे'त्यस्यानुवादः । 'समाहित' इतिपदस्यार्थमाहुः समाहितेति । समाधीयते समाधि-
विषयीक्रियते यो योगः कर्मकौशलरूपः स आरूढो येन, समारूढ इति वा । सहसुपेति समासः ।
समाहितः इति प्रथमान्तं भिन्नं पदम् । तस्य विवरणं योगारूढ इति । योगः आरूढो येन । न
तु योगारूढब्रह्मा । स्वयमिति ब्रह्मा । एवेति ब्रह्मयोगव्यवच्छेदक एवकारः । स्वस्याकरण-
मिति । कृद्योगे, कर्तरि षष्ठी । स्वकर्तृककरणाभावः । इत्याहेति इति हेतोरारह स एवेति
अन्ययोगव्यवच्छेदक एवकारः । देव इति पञ्चाद्यच् । प्रजापतेरिति त्रयाणां ब्रह्मणेन
वेदवेदान्तस्मार्तसिद्धान्ताः । 'प्रजापतिरकामयते'ति संहिता, काठकोपनिषद्यभिः, आरण्यके
'स्मृतिः प्रत्यक्षमैतद्ब्रह्ममनुमानश्चतुष्टयम्, एतैः सर्वैः आदित्यमण्डलमेव विधास्यत' इति ।
प्रजापतिः शरीरं, अग्निः आत्मा, सूर्योन्तरात्मेति वा । ऋग्वेदे शरीरम्, आत्मातः प्रजापतिः
शरीरम्, 'ब्रह्म तर्हि अग्नि'रित्युच्यतेऽर्धादग्निः परमात्मा, सूर्यश्चक्षुरिन्द्रियाधिष्ठातृत्वादान्त-
रात्मेति । चतुर्थस्कन्धे त्रयोविंशाध्याये प्रजापतिर्ब्रह्मेति श्लोकः । 'यच्चन्द्रमसि पञ्चाशौ तत्तेजो
विद्धि मामकम्' इतिवाक्यम् । 'चक्षुषश्चक्षुः' इति 'सूर्यस्य सूर्य' इत्यत्र श्रुतिः, सूर्यस्य चक्षुष्वात् ।
दैत्यानामिति 'कृद्योगे कर्तरि षष्ठी' । न पक्षेति दैत्येषु न पक्षपातः । 'स्वशान्तरूपेष्वितरैः
स्वरूपैरभ्यर्चमानेष्वनुकम्पितात्मा अजोपि जात' इति वाक्यात् । तत इति दैत्येभ्यः । स्वशान्त-
रूपदेवत्वनाशोपीति न पक्षपात इत्याहुः देवानां चेति । अहष्ट इति भगवान् । पुरि श्रेत
इति पुरुषपदव्युत्पत्त्याहुः सङ्गीति । स्वपितेति लिष्वप् शये, नित्यस्वप्नकर्ता । तेन नारं
नरसमूहः अयनं यस्वेति नारायणपदव्युत्पत्तिः । परन्तु महतः स्रष्टैव मणिगणवज् जग-
द्धारकत्वेन रूपेण वर्ततेन्तर्यामी । महतः स्रष्टुरिदमित्यतया पुरुषसूक्तवागविषयत्वात् । ननु
सङ्कर्षणस्य वाग्बिषयत्वाद् भूमिनिमित्तदर्शत्वेन भूमिभारभङ्गकत्वाच्च पुरुषसूक्तेनान्तर्यामि-
धर्मपुरःसरपस्थानं कथमिति चेन्न । भूमिपत्न्याः पादत्वात् तद्भारहरणार्थं कृष्णस्या-
वश्यकत्वात् तस्य च पुरुषसूक्तवागविषयत्वेनान्तर्यामिपुरःसरपस्थानस्य युक्तत्वात् ।
उपस्थानं सूर्यस्येति 'य आदित्ये तिष्ठन्' इत्याद्यन्तर्यामिब्राह्मणोक्तसूर्यान्तर्याम्यत्र मुख्यः ।
युक्तं चैतत् । नारायणः स्वपितेत्युक्ते मायिकस्वप्नसृष्टौ दृष्टनित्यपदार्थस्य भगवदाज्ञादि-
रूपस्यान्तर्यामिकार्यत्वात् । महतः स्रष्टा तु भक्तैः सह निगूढभावं करोतीति । मायासाहि-
त्यस्य श्रुतावदर्शनात् । तेन 'कामं कामं पुरुषो निर्दिमाण' इतिश्रुतौ पुरुषोन्तर्यामी, सोऽत्र

पुरुषपदार्थः । तेन स्वहृदये वर्तनमप्यन्तर्यामिधर्मः । तत्त इत्यादि तत्त इति भक्तैः सह
निगूढभावकर्तृत्वेपि ततः कृष्णात् कार्यं स्वपादभारदूरीकरणं सङ्कर्षणसहायात् तस्यावश्यं-
भाव इति ज्ञापनार्थम् । अन्तर्यामिधर्मपुरःसरप्रतिपादकपुरुषसूक्तेनेत्युक्तमित्यर्थः । पूर्वान्वयि-
त्वे तु ततः कार्यावश्यंभाव इतिज्ञापनार्थं स्वहृदये पुरुषपदेन नारायणोन्तर्यामित्वेन
व्याकृत इत्यर्थः । वैदिकेनेति पुरुषस्य सूक्तं पुरुषसूक्तं तेनेत्यत्र षष्ठी प्रतिपाद्यप्रतिपादक-
भावसम्बन्धे । पुरुषोक्तत्वाद् वेदमर्हतीति वैदिकं, तदर्हतीति ठक्, तेन पुरुषसूक्तेनेत्युक्तं,
तत्र संशयः, पुरुषस्य सूक्तं तत्पुरुषप्रतिपादकं सूक्तं तद् भगवत्प्रेरणया प्राप्तं 'तेने ब्रह्म हृदा य
आदिकवय' इतिवाक्यात् आहोस्वित् ब्रह्मणादिकर्त्विं प्रति वाक्येनोक्तम् । तत्र प्रथमपक्षेत्र
'गिरं समाधा'वित्यग्रेतनवाक्यादित्याहुः भगवदिति । 'गिरं समाधौ गगने समीरिता'-
मितिवाक्ये श्लेषार्थकैरतिधातुनिष्पन्नस्य सम्पूर्वस्य 'समीरिता'मितिपदस्य कथनात् भगव-
त्प्रेरणयेति । क्षिप प्रेरण इतिधातुपाठात् । अतो भगवत्प्रेरणया प्राप्तेनेत्युक्तम् । पुरुषसूक्तेने-
त्यत्र स्यसर्गार्थमाहुः भगवन् इति । अतिप्रियमेव सूक्तं भवतीतिभावः । 'स्वयमेवा-
त्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोचमे'तिन्यायेनाहुः पुरुषसूक्तमिति । पुरुषपदेन सूर्यतदन्त-
र्यामिणोग्रहणात् तेजोमयाविर्भावकं पुरुषसूक्तं तेजोमयमित्युक्तम् । उपस्थानेति मध्याह्न-
सन्ध्यायां प्रसिद्धम् । पुरुषसूक्तं भाष्ये तृतीयाध्याये तृतीयपादे पुरुषविद्याधिकरणे उत्तमा-
धिकारिभिस्तदेवोपासनीयं न विभूतिरूपमित्यनयाऽशेषगुणपूर्णब्रह्मणि विनियुक्तम् । तत्
कथमत्र चिन्मात्रे विनियुक्तमनुचितमत आहुः अन्तर्यामीति । एवेति 'कृष्णद्युमणी'ति-
वाक्यादशेषगुणपूर्णस्य सूर्यतदन्तर्यामित्वादेवकारः । अत एव श्रीभागवते 'पौरुषेणापि
सूक्तेने'त्यत्र सत्यज्ञानानन्तानन्दं विषय उक्तम् ।

१०-१-२१. गिरं समाधावित्यत्र पुरुष एवेति अन्तर्यामित्वेन नारायणः न तु
कृष्णत्वेन । स्वान्तःकरण इति 'स मानसीन आत्मा जनाना'मितिश्रुतेः । अतिसूक्ष्म-
त्वादिति 'यथा यथात्मा परिमृज्यतेसौ मत्पुण्यगाथाश्रवणाभिधानैः तथा तथा पश्यति
वस्तु सूक्ष्मं चक्षुर्यैवाञ्जनसम्प्रयुक्त'मितिवाक्यात् सूक्ष्मं केषाञ्चिद् देवानां गम्यं भव-
तीति 'त्रिदशानुवाच हे'ति ज्ञापनमनुपपन्नमतः अतिशब्दः । ब्रह्मणो मानसीसेवामाहुः
समाधौ य इति । सलोक इति एतेन भक्तियुक्तो वेधा उक्तः, अन्तराभूतग्रामवत्,
'स्वात्मनः' इतिसूत्रात् । अन्यथा तु समाधावभेदः । 'ता नाविदन् मय्यनुपङ्गवद्भयिः
स्वमात्मानमदस्तथेदं यथा समाधौ धुनयोन्विद्यतोपे नद्यः प्रविष्टा इव नामरूपे' इतिवाक्यात् ।
तत्राकाश इति समाधौ यो गगनं आकाशस्तस्मिन् । 'गिर'मिति गगनतन्मात्रा तद्वाहृ-
स्यर्थमाहुः भगवद्वाहृमिति । गगनशब्दस्याप्रयोजकत्वात् । तथा सति गगनेन समी-
रितामिति प्रयुक्तं स्यात् । एवं च 'यद् वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि

नेदं यदिदमुपासत' इतिकेनोपनिषच्छ्रुतेः। 'समीरिता'मित्यस्यार्थः पूर्वश्लोके भगवत्प्रेरणया प्राप्तेनेत्यनया सम्यक्प्राप्तमित्युक्तम्। 'निशम्ये'त्यत्र 'नि'शब्दार्थमाहुः भगवतोक्तमिति। तच्छ्रुतेति निशम्येत्यस्यार्थः। उक्तस्यैव नितरां श्रवणसम्भवात्। श्रुतवानिति कर्तृ-प्रत्ययान्तेन भावप्रत्ययान्तनिशम्येत्यस्य विवरणम्। धात्वर्थश्रवणकर्ता उवाचेत्येककर्तृकत्व-बोधाय। किञ्च अव्ययकृतो भाव इतिवचनं 'कर्तरि कृदि'ति सूत्राद् दुर्बलम्। विशेष-वचनत्वेपीत्यभिप्रायः। पूर्वकालो न वाच्यः। 'तद्विशेष्यकबोधोपापत्ते'रित्यादि बहूक्तं मनो-रमायाम्। यद्वा भगवतोक्तमिति 'समीरिता'मित्यस्य विवरणम्। श्रुतवानिति 'निश-म्ये'त्यस्य। निशम्येति न निपूर्वकशम आलोचे चु० आ० से० इत्यस्य रूपं किन्तु शम उपशमे दि० प० से० इत्यस्य निपूर्वस्य ज्ञानार्थकस्येति न न्युपसर्गस्य पृथगर्थः। एवं च भगवता उक्तमित्यत्र ऐश्वर्यवता उक्तमिति वच परिभाषणे अ० प० अनि० इत्यस्य कर्मणि क्ते रूपम्। परिभाषणाश्रयो भगवद्वाक्यम्। परितः भगवत्प्रेरणया प्राप्तं भाषणं परिभाषणं, उभयवाचयोक्तम्। वाक्ये तु 'तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवय' इति, 'भवान् कल्पविकल्पेषु न विमुह्यति कर्हिचि'दिति च। 'समीरिता'मित्यत्र सम् ईरितामिति ईर श्लेषे चु० प० से० इत्यस्य कर्मणि क्ते रूपम्। क्षिप प्रेरणे तु० प० अ०। एवं च सम्यक्प्रेरितां प्रेरणाश्रयाम्। 'तेने ब्रह्म हृदे'तिवाक्यमात्रविषयम्। द्वितीयवाक्यविषयत्वमुपलक्षणेन। वच भाषण इतिपक्षे पूर्ववाक्यविषयमित्येव। तत्र प्रमाणमिति श्रवणे प्रमाणमनुमान-रूपमाह। विदधातीति विदधातीति वेधाः, विधाओ वेध चेति वेधादेशो सिप्रत्ययश्च। ब्रह्मा श्रुतवान् वेधस्त्वात्। यत्र यत्र यत्नः तत्र तत्र तज्जनकं ज्ञानम्। कुलालपुत्रवत्। जानातीच्छति यतत इतिप्रवादात्। 'यन् मनसा ध्यायति तद् वाचा वदति यद् वाचा वदति तत् करोती'तिश्रुतेश्च। तन्नेत्यादिसुबोधिन्याः ब्रह्मणा भावितस्य यथार्थत्व इति तत्रे-त्यस्यार्थः, अन्यथानुपपत्तिः प्रमाणमिति प्रमाणमित्यस्यार्थ इति श्रीवल्लभानां लेखे। तुल्या इति देवत्वेन तुल्याः। कथं नेति उत्तरस्थातिस्वरूपत्वेपि कथं न श्रुतवन्तः। ज्ञापितमिति तेन मानससेवाभावादाधिकाराभावादीश्वरत्वाभावाच्च न श्रुतवन्त इत्यर्थः। 'हे'-त्यस्यार्थमाहुः अकस्मादिति। कारणं विना। क्षणमिति अत्यन्तसंयोगे द्वितीया। अकस्मात् क्षणं स्थितिज्ञानं अन्येषां त्रिनयनस्यापि। ईश्वरत्वेपि तत्क्षणे दैत्यनयनमनस्त्वात्। तस्या वाच इति पौरुषया वाचः, 'वाचं धेनुमुपासीते'ति श्रुतेः। अत्र न वाचि धेनुत्वं गुणवादः यः पूर्वतन्त्रेर्थादादत्वेनोक्तः, 'विरोधे गुणवादः स्या'दिति, किन्तु भूमिर्धेनुर्धरिणीतिवद् वाक् आधिभौतिकी, धेनुराधिदैविकी, त्रिनयनो वत्सः गुरुयत्वात्, गौरपादानं, भूमिः पात्रं, भूमौ भगवदवतारात्, वेधाः दोग्धा, भगवान् पय इति। तथा हि 'भूमिर्धे'त्यत्र

'गौर्भूत्वा ब्रह्माणं शरणं यया'वित्यर्थात् प्राप्ते सति द्रव्यदेवतात्मको याग उक्तभायः। गवि हविः, ब्रह्मणि मन्त्रा इति, आरम्भे मङ्गलार्थमुक्तं, वेदसारत्वात्, वेदान्तसारत्वात् तु गौर्भूत्वोपस्थितान्तिके तस्मा' इत्यत्र ब्रह्मान्तर्यामिणि स्थिता ध्यानेनेति गोनिष्ठान्तर्यामिणो गोर्दाहात् पयो भगवानित्युक्तम्। तथा सत्यन्तर्याम्यवतरिष्यतीति शङ्का पूर्वश्लोक एवा-पात्ता। दोग्धृत्वायेति वेधसो बोध्यम्। गामितिपूर्वेणान्वयः। पुरुषसम्बन्धिधन्येवेति वस्तुतः पुरुषसम्बन्धिनी पुरुषोक्ता, मत्तस्तु श्रवणमात्रं इति हेतोः 'म'इतिपदादादौ भगवत्कर्तृकमाज्ञापनं 'पौरुषी'मितिपदेनाह। 'मे' मत्त इत्यर्थमाहुः मत्त इति। तसिलन्तम्। आज्ञापनमिति जातं उत्तरम्। अन्तर्यामित्वधर्मपुरःसरं पुरुषोत्तमस्य स्तुतत्वात् पुरुषोत्तम एवाविर्भविष्यति नान्तर्यामिपुरुष इति। 'पुनः'पदार्थमाहुः प्रथमत इति। सामग्रीमेवेति देवानां प्राप्तयज्ञफलानां दैवीं सम्पदं विबुधत्वम्। एवकार आसुरसम्पदोगव्यवच्छेदकः। दानवारीणां दिवौकसां अमत्यानां वा। आदौ अस्मिन्श्लोके। बोधयति वेधाः। 'श्रुते'-त्यन्तेन। आज्ञामिति 'विधीयता'मित्यादिराज्ञा, ताम्। अग्रे इति श्लोके। बोधयति वेधाः। श्रुतेत्यन्तेन। आज्ञामिति विधीयतामित्यादिराज्ञा ताम्। अग्रे इति श्लोके। तदिति अंशावतरणम्। सम्बोधयतीति देहधर्ममनादत्य देवधर्मेण सम्बोधयति, मरणं तु देहस्येति भावः। साहित्येनैव श्रवणं सिद्धमिति 'श्रुते'त्यधिकमित्याशङ्काहुः साव-धानार्थमिति। स्वयमिति रामः। प्रकृत इति कृष्णावतरणे।

१०-१-२२. पुरैव पुंसेत्यत्र। त्वया किमुक्तमित्यादि त्वया किमुक्तमित्यस्य प्रशस्योत्तरमाद्यपादेन। भगवान् पूर्वमेव ज्ञातवानतो मया स्तोत्रमेव कृतं न त्वन्यत् किञ्चि-दुक्तमिति। किं वा भगवतोक्तमित्यस्य प्रशस्योत्तरार्थं द्वितीयपादेन भगवदुक्ताज्ञापन-मुक्तम्। तदुक्तं कृष्णोपनिषदि, 'अङ्गसङ्गं करिष्यामि भवद्राचं करोम्यह'मिति देवान् प्रति भगवद्वाक्यम्। पूर्वमित्यादिनोक्तायाः शङ्काया उत्तरं उत्तरार्धेन। पूर्वं रामावतारे भगव-त्प्राकट्यात् पूर्वं अवतारसमाप्त्यनन्तरं च बहुकालं स्थितत्वात् खेदः। अत्र तु यावद् भगवां-स्तावदेव स्थातव्यमिति न खेद इति। पीड्येति मत्कर्तृकपीडाकथनात्। भार्यामिति नारदपञ्चरात्रे प्रसिद्धम्। स्पर्शो भक्तैः सह निगूढभावकरणान्तर्गतः आश्चर्यसत्त्वात्, विरुद्ध-धर्माधारत्वाच्च। एवेति कथनादियोगव्यवच्छेदक एवकारः। अस्मत्कृतमिति पञ्चमी-बहुवचनान्तं असत् कृतं उत्पन्नम्। पूर्वमेवेति पञ्चाद्योगव्यवच्छेदक एवकारः, न तु पश्चादिति। स्वयमेवेति एवकारेण गगनयोगव्यवच्छेदः क्रियते, गगनस्थाश्रयत्वात्। द्वितीयपादार्थमाहुः आज्ञामाहेति। वेधा आह। न्यूनं पूरयन्ति स ततः पूर्वमेवेति। सामीप्यस्य निरूपकसापेक्षत्वाविरूपकमाहुः भगवज्जननेति। आवश्यकत्वायेति 'यो यदंशः स तं भजे'दिति भजनार्थं जननावश्यकत्वाय। हस्तपादादय इति तत्त-

दधिष्ठात्र्यो देवताः । हस्तपादौ भये देहरक्षकौ पंक्ष्मणी चक्षूरक्षके । तद्वदिन्द्रविष्णु सेवकौ सूर्यश्चेति । ससेवक एवेति हस्तपादादिवत्तदितरेपि सेवका इतीतरैरपि सेवकैः सह ससेवकः । पूर्वस्मादिति रामावतारे वानरेष्ववतारात् । लोक इति भगवदवताररहिते । उत्तरार्धं व्याकर्तुमाहुः इदं जननमिति । स्थितिपूर्वकमिति कियत्कालस्थितेः पूर्वं जनन-मज्ञातमित्यज्ञाते कप्रत्ययः । आन्तमिति आ अन्तम् । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया । तथा चावतारसमाप्तिमभिव्याप्येत्यर्थः । अभिविधावाद् । तन्नोक्तमिति तदित्यव्ययम् । सा स्थितिः । तदपीति चरणमपि । कियान् कालो यस्येति कियत्कालम् । अनेनेति स्थिति-कालनियमाज्ञानेन । यद्वा ईश्वरेश्वर'पदेन । एवं नियतेति पूर्वोक्तजननेन नियताः अनेनैत-देतत् कर्म कारयित्वासौ जीवायैतदेतत् फलं दास्यामीति प्रतिजीवं विचारितवानिति विचार-विषया ये भोगाः तैर्युक्तानाम् । देवानाम् । अत्र अकरणशङ्काएवकरणशङ्काइवकरणशङ्केति पाठत्रयम्, कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थ ईश्वरो यतः । अस्मानिति देवान् । न शङ्कनीय-मिति देवैस्तथा । एवेति एवकारो देवयोगव्यञ्जेदकः, न तु देवैरिति । तदर्थमिति दैत्य-रूपभारहृणार्थम् । चरणमिति अनेकत्र चरणम् । कालनियमेति चरणे तथा । लिङ्गे वर्तमानादिकालानामर्थत्वाभावात् । ननु भगवज्ज्ञानं कालाधीनचरणेन कालाभावे चरणा-ज्ञानं 'अनागतमतीतं चे'तिवाक्यात् तत्राहुः अज्ञातस्त्विति । 'शुवि चरे'दिति सर्वे मां पश्यन्तितीच्छया चरेदिति तथा । अनागतमितिवाक्येऽतीन्द्रियभगवद्दर्शनमुक्तभगवदिच्छया भवति । अत एव भगवद्वचनार्थमर्थानवतार्यं षड्भालकवधे तु षड्धर्माकर्षणं सिध्य-त्यध्यायार्थः । सुबोधिन्याम् 'सर्वतः सर्वानंशानाचकर्षे'त्युक्तेः । पूर्णावतारार्थम् । तेन भगवान् मायावरणसहितः । अग्रे मायापसारणम् ।

१०-१-२३. वासुदेवगृह इत्यत्र लौकिकमिति अलौकिककरणेनावतारज्ञानेपि क गोपगृहे व्यवहारयोग्येऽव्यवहारयोग्ये वावतरिष्यतीति देवतस्त्रीसाधारणाकाङ्क्षायाम् । तस्यापीति 'तत्त्वमसी'त्यत्र तच्छब्दार्थस्यापिना कृष्णस्य । पदार्थसम्भावनायामपि । न तु चक्रादीति चक्रस्यादिः चक्रादिः शङ्खः । चक्रमादिर्ययोः गदाब्जकाण्डयोः ते चक्रादी । चक्रादिश्च चक्रादी च चक्रादयः तेषां रूपेणेत्यर्थः । विष्णुरूपोऽंशस्तस्य शङ्खरूपेणावतारणम् । गोप्तात्मजोऽंशः तस्य चक्ररूपेणावतारणम् । कालिकारूपोऽंशः तस्य गदारूपेणावतारणम् । जगद्-बीजमंशस्तस्य अब्जकाण्डरूपेणावतारणम् । 'यः शङ्खः स स्वयं विष्णु'रिति 'कृपाथे सर्व-भूतानां गोप्तां धर्ममात्मजं यत् सृष्टमीश्वरेणासीत् तच्चक्रं ब्रह्मरूपधृ'गिति 'गदा च कालिका साक्षा'दिति 'अब्जकाण्डं जगद्बीज'मिति श्रुतयः । शङ्खादीनां 'तस्माद् वा एतस्मादात्मन आकाश' इत्यादिश्रुत्युक्तसृष्टिक्रमे । आकाशादुत्पन्नानां वायुतत्त्वाधितत्त्वात्सृष्टिविधीतत्त्व-रूपाणां श्रीभागवतोक्तानां विष्णोश्च सस्वव्यवधानेनावतारः । 'विष्णुराविरासी'दिति तु कृष्णा-

विभागे भवतीति सम्भावनार्थम् । वर्तत इति न च घटेपि पटत्वं स्यादिति शङ्काम् । भगवच्चस्य पटत्वञ्जातित्वेपि भगवान्बुभुः भगवान् व्यास इत्यादौ गौणप्रयोगे षड्गुण-श्रयस्य सत्त्वत् तेनैश्वर्येण गौणेष्वपि वर्तते, नैतावता घटे पटत्वापत्तिः, षड्गुणैश्वर्याभावात् । 'पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्य' इतिगीताया अर्थमाहुः पुरुषोत्तम इत्यर्थ इति । 'ब्रह्म-विदाप्नोति पर'मित्यत्र निर्णीतं भाष्ये । नन्दे भक्तिः वसुदेवे तप इति तपसो भगवदावि-र्भावकत्वं दशमस्कन्धनवमाध्याये श्रीगोपालतापिन्यां नारदपञ्चरात्रे लक्ष्मीतन्त्रेपि । 'अतस्-तनुर्न तदामोश्रुत्' इतिश्रुतेः । अशनं भगवदाविर्भावे भक्तावपि । परत्वनिरूपकं वक्तुमाहुः ब्रह्माण्डादिति । 'गिरं समाधा'वित्यनेनोक्तसमाधौ भावितसेत्यर्थः । प्रकृतिप्रवर्तक इति प्रकृतेर्लक्ष्यस्थानं प्रकृतेः कारणं स एव प्रवर्तकः । तृतीयसुबोधिन्यां पुरा आसेति पुरुष-पदव्युत्पत्तिरलौकिकी । तत् इति प्रकृतेः ब्रह्माण्डादिति वा । 'प्रथमं महतः स्रष्टु द्वितीयं त्वण्डसंस्थितम् तृतीयं सर्वभूतस्य'मितिवाक्यात् । 'अन्यक्तात् पुरुषः पर' इतिश्रुतेश्चैवकारः । जनिष्यत इति 'अजायमानो बहुधा विजायत' इतिश्रुतेः, भक्तवश्यत्वाच्च । तत्सेवार्थ-मिति तेन प्रिया सेवेत्युक्तम् । सम्यगिति तेन सुराणां सौन्दर्यमित्युक्तम् । योग्य-स्थानेष्विति गोपस्थानेषु कृष्णस्थाने रुक्मिण्यादिस्थाने । सम्भवन्तु तत्तत्स्थाने स्त्री-भवनेऽन्ते मनःस्वापनेन सम्भवन्तु । लक्ष्म्या सहिता इति अष्टमस्कन्धे समुद्रमथनेस्ति । चारितमिति 'गोपान् नः स्त्रीश्च नो कु'र्विति कृष्णोपनिषदि 'न' इत्यनेन सुरान् गोपान्, 'नः स्त्रीः' गोपीः कुर्वित्यर्थात् ।

१०-१-२४. वासुदेवकलेत्यत्र भगवदवेति इयं पूर्वश्लोकीया । सम्भवन्तिवति समुपसर्गार्थत्वात् । क्वचित् तु अस्य श्लोकस्याभास इत्युक्तम् । भगवच्छब्देति 'अहीन्द्र-तल्पेधिशयान एकः कृतक्षणः स्वात्मरतावनीह' इत्यादिवाक्याच्छेषस्य शय्यारूपत्वम् । सङ्कर्षणेति साधिदैविकस्य । कृष्णस्य शब्दार्थरूपत्वार्थम् । तदुक्तं द्वादशनिबन्धे 'शब्दार्थ-रसरूपधृ'गिति । 'औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्ध' इति जैमिनिवृत्तम् । 'औत्पत्तिक-मिति नित्यं ब्रूम' इति ज्ञावरभाष्यम् । पूर्वश्लोके पुरुषोत्तमनिरूपणादत्र तत्कलेत्येव चारिताध्यैपि यद् वासुदेवपदोपादानं तत्तात्पर्यं वेदवेदान्तार्थसामानाधिकरण्यप्रतीतीच्छयो-च्चरितत्वरूपमाहुः । यद्वा द्वितीयस्कन्धे नवमाध्याये तप तपेतिशब्दानन्तरं वासुदेवो ब्रह्म-प्रार्थनयावतीर्णः । अतो वासुदेवस्य विशुद्धं सत्त्वं धर्मः । अत्र तु वासुदेवस्य शब्दात्मको-नन्त इतिसंशये नारायणोपनिषदनुसारेणाहुः सात्त्विकेष्वित्यादि । सात्त्विकाः कल्पा ब्रह्मवासराः तेषु । ते च मात्स्ये कल्पानुकीर्तने उपान्त्याध्याये 'प्रथमः श्वेतकल्पस्तु द्वितीयो नीललोहितः चापदेवस्तृतीयस्तु तथा रथन्तरोऽपरः सौरवः पञ्चमः प्रोक्तः षष्ठः प्राण इति स्मृतः सप्तमोऽथ बृहत्कल्पः कन्दर्पोऽष्टम उच्यते सप्तमो नवमः कल्प ईशानो दशमः स्मृतः

व्यान एकादशः प्रोक्तस्तथा सारस्वतोपरः त्रयोदश उदानस्तु गारुडोथ चतुर्दशः कौर्मः पञ्चदशः प्रोक्तः पौर्णमासी अजायत पोडशो नारसिंहस्तु समानस्तु ततः परः आग्नेयोऽष्टादशः प्रोक्तः सोमकल्पस्तथा परः मानवो विंशमः प्रोक्त उदान इति चापरः वैकुण्ठश्चापरस्तद्ब्रह्मकीकल्पस्तथा परः चतुर्विंशतिमः प्रोक्तः सावित्रीकल्पसंज्ञितः पञ्चविंशतिमो घोरो वाराहस्तु ततः परः सप्तविंशोथ वैराजो गौरीकल्पस्तथा परः माहेश्वरस्ततः प्रोक्तस्त्रिपुरं तत्र घातितम् पितृकल्पस्तथैवान्यो या कुहूर्ब्रह्मणः स्मृता इत्येवं ब्रह्मणो मासः सर्वपातकनाशनः सङ्कीर्णास्तामसाश्चैव राजसाः सान्त्विकास्तथा रजस्तमोमयास्ताद्ब्रह्म त्रयस्त्रय उदाहृताः सङ्कीर्णेषु सरस्वत्याः पितृणां व्युष्टिरुच्यते अथैः शिवस्य माहात्म्यं तामसेषूपवर्ष्यते राजसेषु माहात्म्यमधिकं ब्रह्मणो विदुः सात्त्विकेष्वधिकं तद्ब्रह्म विष्णोर्माहात्म्यमुच्यते इति । तुना राजसतामसयोगव्यवच्छेदः क्रियते । य इति व्यूहमुख्योवताराधिकारी । द्वितीयस्कन्धे नवमाध्याये तप तपेति शब्दानन्तरं वासुदेवोवतीर्ण इति । अयमर्थः । क्षीरसमुद्रतीरे स्थितः 'समुद्रं मनसाध्याये'दिति श्रुतेः ध्यातस्य समुद्रस्य गिरं समाधौ गगने समीरितां श्रुत्वा वेधा इदमुवाच । तद् यदि राजसतामसकल्पेषु यो भवेत् तदा देवान् प्रत्युपदिष्टं सन्दिग्धं विपर्यस्तं वा भवेत् । रजस्तमसोः संशयविपर्यासजनकत्वात् । तदा ज्ञानाभावाद् 'विधीयतामा'भित्यादि विरुच्येत । जानातीच्छति यतत इति अनन्तपदसमभिव्याहारात् प्राप्तं वासुदेवस्य नारायणत्वमाहुः शोते सलिल इति । 'देवानन्त नमस्तुभ्यं नमस्ते जलशायिन' इति भविष्योत्तरात् । नारायणे शास्त्रभरः सञ्चितः । हरिरिति कृष्णो विष्णुरिति नोक्तम् । एकस्याकारकत्वात् द्वितीयस्य सात्त्विकस्य सात्त्विकपुराणादिमात्रविषयत्वाद्धरेः सर्वत्र गानाद्धरिपदम् । अत्र वासुदेवः हरिः कोशात् । महानारायणे तु 'स हरिः सेन्द्रः सोक्षरः परमः स्वरा'डिति स्वराद् हरिरुक्तः । तत्र खेनात्मना राजत इति स्वरात्पदव्युत्पत्तिः । वासुदेवकलायां तु खेनात्मीयेनात्मना राजत इति व्युत्पत्तिः । एवं नारायणे वेदान्तप्रतिपाद्ये वेदप्रतिपाद्यवासुदेवत्वमाहुः वासुदेव इति । ज्योतिषे सौरसिद्धान्ते 'वासुदेवः परं ब्रह्म एष रुन्दसि पश्यते' इतिवाक्याद्देदप्रतिपाद्यः । विज्ञेय इति निश्चयविषयत्वेन विशेषेण ज्ञेयः । न तु कोशोक्तविष्ण्वादिर्वासुदेवो विज्ञेयः । अनन्त इति सप्तम्यन्तम् । तथा चानन्तोशावतारः । 'अन्ये चांशकलाः पुंस' इतिवाक्यात् । अनन्त इति प्रथमान्तं वा, प्रथमाप्रायपाठात् । उच्यते इति तस्यांश इति ज्ञानस्य निश्चयत्वायोच्यते । अन्यथाशुक्ताविमे रङ्गरजते इतिवत् शुक्ताविदं रजत मिति वच्च तर्चांश इतिज्ञाने संशयत्वं भ्रमत्वं वा स्यात् न तु शुक्ताविदं शुक्तिवमिति वान्निश्चयत्वं भवेत् । कालात्मेति भविष्योत्तरपुराणेऽनन्तव्रतकथा । सुधिष्ठिर उवाच 'कोयं कृष्ण त्वयाख्यातो योनन्त इति विश्रुतः । किं शेषनाग आहोस्विद-नन्तस्तक्षकः स्मृतः । परमात्माथ वानन्त उताहो ब्रह्म उच्यते । क एपोनन्तसंज्ञो वै सत्यं शे

बुद्धि केशव' । कृष्ण उवाच 'अनन्त इत्यहं पार्थ मम रूपं निबोधय । आदित्यग्रहचारेण यः काल उपपद्यते । कलाकाष्ठागुहूर्तादि दिनरात्रिशरीरवान् । पक्षमासा ऋतुवर्षायुगकल्पव्यवस्थया । योयं कालो मयाख्यातः सोनन्त इति कीर्तितः । सोहं कालोवतीर्णोत्र भुवो भारवतारणा'दिति । 'ख्यातो सोनन्त' इतिपाठे अकारो विष्णुः सोर्लोपः । 'वतारणा'दित्यत्र भागुरिमतेनावे अकारलोपः । आश्चर्यवद्दर्शनात् साधु । तथापि शास्त्ररीत्या बुभुत्सुबोधिकायां किञ्चिदुच्यते । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति स्वरूपलक्षणे । अनन्तोऽनन्तानन्द उक्तः । 'सोनन्त इत्यहं पार्थ'त्यनेनोक्तः । अर्थः । आदित्यग्रहचारेण यः कालः सदेहः । तथा च कृष्णोनन्तः कलाकाष्ठादिदेहवान् । यथा देवदत्त देहो मारयति म्रियते च तथा कालः । 'कालात्मा भगवान् जात' इति वक्ष्यन्ति । पक्षदेहः सत्यं सत्ता । 'सत्तामात्र'मित्तिवाक्यात् । तस्याप्यभेदसम्बन्ध इति कालात्मेत्यत्र कर्मधारयः । विज्ञेय इति सात्त्विककल्पीयत्वात् पूर्ववदर्थः । भूभारेति कालशरीरत्वात्तथा, तेन कालात्मेत्यत्र पृष्ठीतत्पुरुषः । एवं स्वरूपलक्षणेऽभेदसम्बन्ध उक्तः, श्रीभागवतमते धारणायां भेदान्वयं वदन्तः परस्परं व्यूहे निरोधलक्षणाव्याप्तिपरिहारमाहुः तत्र सुप्त इति । तत्र साधिदैविकशेषे ग्रन्थारूपेऽनन्ते । हरिरिति पूर्ववत् । वाग्विषयत्वात् । ज्ञानम् । एवं अनन्ते ज्ञानं निरूपितम् । तज्ज्ञानं लीलाधिकरणकमिति 'नमामि हृदये शेषे' इत्यत्र निरूपितम् । सत्यं लीलाब्धिरिति लीलां निरूपयन्ति स तदाविष्ट इति । 'तस्मिन् सङ्कर्षणे आविष्ट' इत्यादि टिप्पण्यां स्पष्टम् । अतः कालात्मेति भावः । टिप्पण्यामावेशरूपेति सङ्कर्षणस्यावेशित्वादितिभावः । लीलेति मित्रं पदम् । अत इत्यत्र टिप्पण्यां यत इत्यादि । यतः शयानस्य हरेः कृष्णस्यावेशोतो हेतोः कृष्णस्य तमोऽवैशिष्ट्ये सत्यक्लिष्टकर्मत्वे सति भक्तनिगूढभावकर्तृत्वेन प्रकृतानुशयनेऽसम्भवादित्यर्थः । विष्णोरिति विष्णोः सात्त्विकत्वेन तमोवैशिष्ट्याद्यसम्भवात् कृष्णवत् प्रकृतानुशयनेऽसम्भवात्साङ्ख्याहुः सात्त्विककल्पाधिष्ठातुरेवेति । सात्त्विककल्पाः ब्रह्मणो वासराः भविष्योत्तरपुराणोक्तं कृष्णाभिन्नानन्तस्य शरीरं कालरूपं तद्रूपाः इतिहेतोः सात्त्विककल्पः कालः तमोवैशिष्ट्यादिविशिष्टः तस्याप्यधिष्ठाता तस्य । एवकारः कृष्णयोगं व्यवच्छिन्नति । बलभद्रेणेति अनन्तमात्रेण कालशरीरेण सहानुशयनं भूभारावतारणरूपम् । एवकारार्थो-यमित्याशयेन नात्मन इत्यस्यार्थमाहुः नात्मन इत्यादि । कुत इति चेत् । न । बलदेवाविष्टवासुदेवकलाया या लीला तस्या निरोधजनकत्वाभावात् । 'निरोधोस्यानुशयनमात्मन' इति मूलवाक्यात् । नोक्तदूषणमिति बलदेवाविष्टवासुदेवकलाया एव लीला स्कन्धार्थ इति दूषणं नेत्यर्थः । तल्लीलात्वेन रूपेण स्कन्धार्थः स्यात्, न तु पुरुषोचमलीलात्वेन रूपेण । भूभारहरणे ग्रन्थवाहुल्यात् । तथा सति स्कन्धार्थानुगमः तदपि दूषणं न । भूभारहरणस्य बलाहयेन हरिणा परम्परयानन्ताभिन्नकृष्णेन वेत्युक्तदूषणाभावात् । तथा च

पुरुषोत्तमलीलात्वेन स्कन्धाथोऽभेदान् मुख्यत्वाच्चेति भावः । तर्हीत्यादि यदि बलदेवेन पुरुषोत्तमस्य नानुशयनं तमोवैशिष्ट्यादिधर्मभेदात् तर्हि । एवं पूर्वोक्तप्रकारेण बलदेवेनु- शयनिरूपण इत्यर्थः । पूर्वोक्तेति नाशयणवासुदेवस्य बलभद्रस्यांशत्वादंशांशिनोः प्रतिपाद्यप्रतिपादकयोरपि । तादात्म्येनाभेदादिति तादात्म्येनाभेदो यथा घटानां तादा- त्म्येन घटात्मधर्मेण घटत्वेनाभेदः, घटो घटो नेत्यप्रयोगात् न तु भेदाभावरूपादभेदात् । भेदाभावरूपमद्वैतं तु सत्त्वेन रजोजये सत्त्वेन ज्ञान ऐक्ये भाते भवति । तत्रापीति बल- भद्रेपि । तच्चरित्रमिति बलभद्रचरित्रम् । कृष्णेति कृष्ण इति । प्रेमवशान् निकटस्य कृष्णस्य सम्बोधनम् । भ्रमरगीतटिप्पण्यां 'वर्णयाम्यवशः क्वचित्' इति प्रेमनिवशतोक्ता । अस्य श्लोकस्य टिप्पण्यामाहेत्येकवचनं तत एव । चरित्रेपीति रासलीलाभूभारहरणचरि- त्रयोश्चरित्रत्वेनैकयोपि स्वरूपे द्वैविध्यप्रतीतिः । एकस्यैवानेकत्वे दृष्टान्तं वदन्तो देवक्या- मित्यस्या आभासमाहुः अत एवेत्यादि । यत् एकस्यैव द्विविधत्वं न तु द्वित्वं अत एव यथा चतुर्व्यूहरूपेण प्राकट्यं मथुरायाम् व्यूहान् वहिरवस्थाप्यान्तः स्वस्य प्राकट्यं ब्रजे नन्द- गृहे पुरुषोत्तमस्य । यद्यपि वासुदेवप्राकट्यं ब्रज एव तथापि व्यापिवैकुण्ठाद् वसुदेवहृदय- तीर्यादौ स्वकार्यं देवकीमृत्युनिवारणं कृतवानिति निबन्धे निरूपणात् कार्यतोन्तः प्राकट्यं वसुदेवहृदि, स्वरूपतो बहिःप्राकट्यमादौ ब्रज एवेति ज्ञेयम् । किञ्च ब्रजे वासुदेवप्राकट्य- मप्यस्तीति चेत्, अत्रैवं ज्ञेयम् । प्राकट्यं द्वेषा, कार्यतः स्वरूपतश्च । तत्र कार्यतः प्राकट्ये व्यूहचतुष्टयप्राकट्यं मथुरायाम् । पुरुषोत्तमस्य ब्रजे । प्राथमिकतत्कार्यस्य तत्र तत्रैव जात- त्वात्, स्वरूपतः प्राकट्यं तु व्यूहत्रयविशिष्टपुरुषोत्तमस्य ब्रजे । तत्र कार्यतः प्राकट्यमत्रो- च्यते । तथा च वासुदेवस्यादौ ब्रज एव बहिःप्राकट्येपि तत्कार्यमादौ मथुरायामेव जातम् । व्यूहचतुष्टयकार्यमादौ मथुरायामेव जातमिति निबन्धे स्फुटम् । पुरुषोत्तमकार्यं तु निःसाधन- जनोद्धरणमादौ ब्रज एव जातमिति । अत्रापीति सङ्कर्षणेपि । द्विरूपेण प्राकट्येपि वस्तुतः स्वरूपैक्यमित्यर्थः । सुबोधिन्यां एकवत् प्रोच्यत इत्युक्तं तत्र हीनोत्तमयोर्नैकवद्भाव इति, हीनतामेकस्य चारयन्ति स देवक्यामिति । देवक्यां शयनस्य शेषस्यैव सम्भवो न हरेः शयानस्य । तत्र प्रमाणमाहुः स्मृत इति । 'देवक्या जठरे गर्भं शेषाख्यं धाम मामक'मित्यनेन शेषस्य सम्भवः स्मृतः हरेः सम्भवो न स्मृतः । रोहिण्यामपरस्य हर्य- शस्य । यद्वा रोहिण्यां गर्भस्थित्यनन्तरमपरस्य वासुदेवस्यावेश इत्यर्थः, इति असाद्वेतोः कर्षणान् मायाकृताद् शेषांशस्य कर्षणात् रोहिणीगर्भस्थस्य वासुदेवांशस्य हीनता माया- धीनता नेत्यर्थः । एकवदित्यत्र कारिकायां औत्पत्तिकस्तु शब्दस्यार्थेन सम्बन्ध इति शब्दार्थाधिकवत् । एक इव । द्वाविव द्विचत् । प्रतीयत इति भगवदिच्छया घटादौ तथा व्यवहारात् । एवं चात्र द्वयोः पृथग्गर्भवोधनात् श्रीरोहिणीगर्भस्याकसिकत्वशङ्काप्रयुक्ता

हीनता मायाधीनतापि वारिता । अतो गर्भसम्भवोत्तरमेव श्रीरोहिण्याः श्रीगोकुले स्थापनम् अन्यासां सप्तदशस्त्रीणामन्यत्रेति बोध्यम् । तमिति श्रीबलदेवम् । अन्यस्मादिति अर्थात् आधिभौतिकात् शेषात् तमसः रजसो देवदेहात् चारितार्थ्यकर्तृरूपाच्च । ज्ञातुमिति देवानां ज्ञानाय । भावे तुष्टम् । सोपीति अंशरूपोपि सः शय्यारूपो भवतीति हेतोरनन्त इति सङ्कर्षणविशेषणमित्यर्थः । कालात्मेति कालस्य देहस्य आत्मा सोनन्तः, उक्तभविष्योत्तरात् । हीति निश्चये उक्त एव हेतुः । स्वाश्रयोविधः तस्मिन् । शैले स्वप्नं कुरुते । पाताले तु कालात्मा व्यापकरूपेण तिष्ठतीत्यर्थः । एवकारेण धराभराक्रान्ते शेषे न स्वप्नः किन्तु स्वदेहभूते काले शेषे स्वप्नः । स्थितमिति अविनाभावेन स्थितम् । अनन्तसहस्रवदनयोः सामानाधिकरण्यात् । तत्र स्थितमित्याधाराधेयभावस्तु लोकैः प्रतीयते । तथा भवतीति सहस्रवदनो भवति । 'सहस्रशीर्षा पुरुष' इत्यत्र पुरि शेत इति व्युत्पत्तिः व्युत्पत्तित्रये । श्रुतौ सहस्रपाद् सहस्रपाद् सत्तः । पुरुषेणापि सूक्तेनेत्यर्थे पुरुषविद्यामाशङ्क्याहुः वेदात्मेति । प्रतिपाद्यार्थवत् प्रतिपादकधेदीयं विधेयत्यर्थः । तथेति सहस्रशीर्षा भवति । स्वर्गेपीति सङ्कर्षणस्य यत् स्वं स्थानं तस्मिन्नापि खेन स्त्रीयेन राजत इति लौकिकव्युत्पत्तिः । कर्तारि क्तिप् । स्वरूपलक्षणानन्तस्य ज्ञानेनाभेदान्वयात् स्वर्गेपीत्युक्तं 'वेदा यथा मूर्तिधरास्त्रिष्टु' इतिवाक्यात् । भवितेति तुष्टम् । अनद्यतनकाले । अष्टप्रहराः अद्यतनकालस्तत्र न भवि- ष्यतीत्यर्थः । भगवच्चतारारेणेति अनवतारेणादृश्येन निःसाधनजनोद्धरणं भविष्यतीति किमिति प्रश्नः । स हीति सङ्कर्षणसहितः शेषो हि । देवरूपेणेति साक्षिरूपेण । अत एव लीलासु साक्षिवत् तत्स्थितिं वक्ष्यति । लीलां तु भगवदावेशेनेति बहुखले प्रसिद्धम् । एवकारः चरितार्थ्यकर्तृरूपयोगं व्यवच्छिनत्ति । दैत्यानां सुखार्थं इति तेषां कालं प्राप्यैव भगवत्प्राप्तेतथा । तदिदं 'मन्येऽसुरान् भगवता'नित्यत्र तृतीयस्कन्ध उपपादितम् । साहाय्येति प्रलम्बादीनां मोक्षदाने तद्वधेन साहाय्यम् । भूमेभौरूपदुःखहरणे जरासन्धा- दिभिः सह युद्धेन साहाय्यं ज्ञेयम् । प्रियमिति न तु चारितार्थ्यम् । एवमत्र सहस्रवदनदेव- देहे कृष्णाभिज्ञानन्तो बलदेवस्वरूपम् । कार्यकाले कृष्णावेशादावेशी । 'वासुदेवकले'ति- विशेषणेन तमसः भिन्नतया ज्ञातुं, वासुदेवस्य सात्त्विकत्वेनानन्तस्य तामसत्वेन सात्त्विक- तामसत्वात्, 'विशुद्धसत्त्वं वसुदेवशब्दित'मितिवाक्यात्, भगवत्तत्त्वतुर्भूतैस्तुरीयां तामसीं मूर्तिमिति यश्चमस्कन्धात् । 'अनन्त' इति रजसो भिन्नतया ज्ञातुम् । 'मुक्तमङ्गोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वितः सिद्धसिद्धोर्निविकारः कर्त्ता सात्त्विक उच्यते' इति गीताष्टादश- ध्यायात् । 'सहस्रवदन' इति अर्थाद् भिन्नतया ज्ञातुम् । वेदात्मेति सुबोधिन्याः । 'स्वरा'- ङिति आधिभौतिकात् शेषात् भिन्नतया ज्ञातुम् । देव इति चारितार्थ्यकर्तृरूपात् भिन्नतया

ज्ञातम् । 'सहस्रवदनो देव' इति देवदेहाद् भिन्नतया ज्ञातम् । अत्र प्रथमान्तप्रायपाठे देह-
देहिनीर्वासुदेवपदार्थहरिकलयोरभेदः स्फुरति । स चैवं परिहरणीयः । वेदत्वेनैकरसत्वात् ।
'यस्य यजुरेव शिरः क्रगुचरः पक्ष' इत्यादि तैत्तिरीयात् । आनन्दमयवत् ।

१०-१-२५. विष्णोर्मायेत्यत्र सर्वसुक्तिरिति 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेती'-
तिथ्युतेः । सर्वभौमत्वादितिभावः । सा तदंशेति उद्घाटनमस्या अतो मायातदाकारक-
तावत्परिमाणकरूपेत्यर्थः । इदं च अंशेनेत्यस्य विवरणम् । यो हि विष्णुरिति सर्वत्र
कृष्णस्याकारकत्वात् कृष्णस्थले विष्णुशब्दः हरिशब्दश्च । विष्णौ कृष्णसमानयोगक्षेमत्वा-
द्धरौ सर्वत्र गीयमानत्वात् योगमात्राद् वा । साद्योद्घाटनेनेति वाक्यमप्यत्र 'निरीधे
तम उद्भूत' इति । विष्णोः सत्त्वरूपा माया तस्या उद्घाटनम् । कृष्णे तु त्रिगुणमायाया
इच्छारूपलक्ष्मीरूपमायाया बोद्धाटनम् । षड्गुणैश्वर्येति उक्तार्थः षड्गुणैश्वर्यशब्दः । अयं
विशेषः । नारदपञ्चरात्रे मायाया इच्छारूपलक्ष्मीरूपत्वमुक्तम् । 'न यत्र माये'तिवाक्यात्,
'नास्ति श्रुतिषु तद्वर्ते'ति निबन्धाच्च । तस्यै षड्गुणैश्वर्यं कालिन्दीवत् भगवता दत्तम् । अतः
षड्गुणा लक्ष्म्यंशस्त्रीषु सन्तु यथा कात्यायन्याम् । 'स्वलक्षणा प्रादुरभूत् किलास्यत' इति-
वाक्यात् भगवच्छ्रवणायां सरस्वत्याम् । तत्र भगवतीत्वं षड्गुणैश्वर्यं विना न गच्छति । घटे
पटत्ववत् । ऐश्वर्यं कर्तृमकर्तृमन्यथाकर्तुं सामर्थ्यं यतः । तद् भगवदीयं सम्भवति । यत्र
त्वात्मसृष्टिः 'कदाचिन् माययाऽभव'दित्युक्ता मायिकसृष्टिः, तत्र मायिकसृष्टौ मायायाः
षड् गुणाः सन्ति, अस्मादेव वाक्यात् । अत एव माया भगवतीतिप्रयोगः । तत्रैश्वर्याभावे
तिरोहितषड्गुणे जीवे अहं भगवानितिप्रयोगे भगवन्वाध्यासो न सम्भवति । मायिक-
षड्गुणैश्वर्याभावात् । अत उक्तं षड्गुणैश्वर्यमुक्तेति । समवेतसमवायेन । द्रव्यत्वपक्षे युक्ता
संयुक्ता । परम्परया । इयं कात्यायनी । 'गच्छ देवि ब्रजं भद्र' इति वाक्यात् । तदाहुः
भगवत्प्रसादादिति प्रसादरूपा सा शक्तिर्भवतीति साधनप्रकरणसुबोधिन्याम् । अतो
नाखण्डाद्वैतविरोधः । अत इति प्रसादरूपशक्तित्वात् । स्वस्थानेति स्वस्थानं वैकुण्ठारूपम् ।
न दोष इति अवतार्यवतारविनियोगाभावे दोषः परिच्छिन्नत्वेन प्राप्तः स नेत्यर्थः । स्वस्याः
व्यापकत्वेप्युक्तान्तिगत्वागतीनां सम्भवान्न व्यापकत्वजदोषः । अत्रापीति भूमावपि
बोध्यम् । अपिना वैकुण्ठे । कार्यं वक्ष्यमाणम् । इदमत्र ज्ञेयम् । 'विष्णुर्नाम महायोगी
महामायो महातपा' इति योगतत्त्वोपनिषच्छ्रुतौ विष्णुमायोक्ता । सा यद्यपि वैकुण्ठे नास्ति
'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रम' इतिवाक्यात् तथापि विष्णु-
सम्बन्धिनी माया वागगोचरे कृष्णेपि मायां बोधयति, सा गुणरूपमायावाधात् प्रसादरूपा
शक्तिरूपा मायेति भायेन्द्रियापीतिसम्प्रदाये निबन्धमते । नृसिंहतापिनीये द्वैते भेदभान-
निर्वाहाय माया निरूपिता । भवन्त इति देवाः । वसुदेवादीति वसुदेवसत्त्वांशे माया-

व्यामोहं विना कंस एवमपराधिनौ न मोचयेत् । 'वत् तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमं
तत् सुखं सान्त्विक'मितिवाक्यात् ।

१०-१-२६. इत्यादिश्चेत्यत्र तत इति क्षीरपयोनिधितीरात् । गणबहुवचन-
शब्दार्थमाहुः अनेकेति । प्रजापतीनामिति दक्षादीनाम् । अन्यथेति तथा च सृष्टौ
नियुक्तस्तदतिरिक्तं जन्म न प्राप्नोतीत्यर्थः । पूर्वमिति अस्मात् पुष्टावतारात् पूर्व न सम्भा-
वितम् । मर्यादांशकलावतारा एवान्यदा जाता इति । जातमिति सन्तापात्मकस्य शरण-
मार्गात्मकस्यान्तर्यामिणी ध्याने पुंसश्च साधनत्वं पृथिव्याम् । द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये
'तपो मे हृदय'मितिवाक्यात्, 'ब्रह्माणं शरणं यया'वितिवाक्यात्, 'उपस्थितान्तिके तस्या'
इतिवाक्यात्, 'पुरैव पुंसावधृतो धराज्वर' इति वाक्याच्च । तद्भागेति भूमिभाग्यामिनन्दनम् ।

१०-१-२७. शूरसेन इत्यत्र दुःखप्रापणेति । 'भूमिर्माता तथा चान्य' इत्युक्तेषु
भूमेः शामनशुक्तं, मातुः सान्त्वने मातृदुःखमङ्गं, तथा सति सान्त्वनमध्यायार्थो भवेत्,
न तु भक्तदुःखं हेतुरध्यायार्थः । अध्यायार्थसङ्गत्यर्थं तस्याः दुःखप्रापणं उपाय उत्कर्षे
सत्युपायस्तमाह । उत्कर्षं उच्यत इति सुबोधिन्या अवान्तरवाक्यार्थत्वेनोत्कर्षे सत्युपाय
आकाशवाणीव्यक्तवचनरूपोत्र व्यापृतकंसव्यापारकः तस्याः स्वल्पकत्वज्ञापनाय पूर्वं सप्त
श्लोकाः, अष्टमे आकाशवाण्या व्यक्तवचनं, तत्कार्यं नवमे भगिनीहननारम्भः, दशमे
सान्त्वनारम्भः, एवं सान्त्वनविशिष्टो भगवन्निरसः सकार्यं आकाशवाण्याऽव्यक्तवचनरूप
उपायो दशश्लोकानां महावाक्यार्थ उक्तः । अत्र शूरसेनपदपुरःसरं कथने बीजं भक्तस्य
धैर्यमुक्तम् । शूरस्य शूराः सेनायां भवन्ति । शूरो धैर्यधिकारी, विवेकधैर्याश्रये ग्रन्थे धैर्ये
शूरस्याधिकारोक्तेः । 'अशूरेणापि कर्तव्यं स्वसासामर्थ्यभावना'दित्यनेन । सहस्रार्जुनस्ये-
त्यादि नवमस्कन्धे प्रसिद्धम् । त्रयोविंशेध्याये । 'अर्जुनः कृतवीर्यस्य सप्तद्वीपेश्वरोऽभवत् दत्ता-
त्रेयाद्भरंशत् प्राप्तयोगमहागुणः । न नूनं कार्तवीर्यस्य गतिं यास्यन्ति पार्थिवाः । यज्ञदान-
तपोहोमश्रुतवीर्यजपादिभिः । पञ्चाशीति सहस्राणि ह्यन्याहतबलः समाः । अनष्टवित्तस्तरणो
बुभुक्षेऽक्षय्यं षड्सु । तस्य पुत्रसहस्रेषु पञ्चैवोर्वरिता मृधे जयध्वजः शूरसेनो वृषभो मधु-
रुजित' इति । यादवानामिति 'ययातिशापाद्यदुभिर्नासितव्यं नृपासन' इति दशमे
वाक्यात् । यदुहिं ज्येष्ठ एवासीत् स चेत् पित्रा निवारितः । ततः प्रभृति न मर्यादाराज्यम् ।
अर्जुनादयस्तु पुष्ट्या सार्वभौमा जाताः । अत एव हताः, कंसोपि । अत उक्तं ततः
पुष्ट्यैवेति । यो महानिति यथार्जुनः । पुष्ट्येति भद्रसेनकस्य द्वौ पुत्रौ दुर्मदधनकौ, तत्र
धनकस्य कनिष्ठस्य चत्वारः पुत्राः, कृतवीर्यः कृताग्निः कृतवर्मा कृतौजाः । तत्र कृतवीर्य-
स्यार्जुन इति पुष्ट्या धनकस्य कनिष्ठत्वात् । ज्येष्ठ इति जयध्वजः । माहिष्मत्यामेवेति
नवमस्कन्धे पञ्चदशेध्याये 'विष्ठावितं स्वशिविरं प्रतिस्त्रोतःसरिजलैः नामृश्यत् तस्य तत्

वीर्यं वीरमानी दशाननः गृहीतो लीलया स्त्रीणां समक्षं कृतकिल्बिषः माहिष्मत्यां सन्नि-
रुद्धो मृक्तो येन कपिर्यथेति रावणो दिग्विजये माहिष्मत्याः समीपे नर्मदायां देवपूजां
कुर्वन् तेन प्रवाहस्यावरोधात् प्रतिस्रोतसः तस्याः तस्याः सरितो जलैः विष्ठाषितं स्वशिविर-
मालश्यार्जनवीर्यं न सेहे । ततश्च कृतकिल्बिषः क्रीडन्तमर्जुनमभिभवितुं प्रवृत्तः दशाननो-
र्जुनेन गृहीतः माहिष्मत्यां स्वपुर्यां कपिरिव सन्निरुद्धश्च, पुनश्चावज्ञया येन मृक्त इत्यर्थः ।
तस्यार्जुनस्य ज्येष्ठपुत्रो जयध्वजः सौमि माहिष्मत्यामेव ज्येष्ठत्वादेवकारः । लोके चोली-
महेश्वर इति पुरीनामेति चोलीग्रामः पृथक् महेश्वरः पृथक् इति द्रष्टव्यम् । माहिष्मती पुरी
तस्याम् । सर्वोत्कर्षेण त्वित्यादि कारिकार्थस्तु टिप्पण्यां द्रष्टव्यः । टिप्पण्यां तथाकाश-
वाणीति सर्वोत्कर्षेण सति आकाशवाणी व्यक्तवचनयुक्ता बोध्या । भगवदाविर्भाविति
श्रीदेवकीति बोध्यम् । यद्दुःखमिति यत् प्रसिद्धम् । स्वल्पक इति सर्वोत्कर्षेण सति आकाश-
वाणीव्यक्तवचनरूपे निमित्ते कारणे सति विरुद्धधर्माश्रयत्वात् । शीघ्रमिति विशुद्धसत्त्वे
प्रवेशमन्तरापि । भगवन्मार्ग इति श्रीभागवते । स्कन्दपुराणे श्रीभागवतमाहात्म्ये
चतुर्थेऽध्याये 'यथा कथञ्चित् कर्तव्यं सेवनं भगवन्मत'मिति वाक्यात् । सेव्यतेनेनेति
सेवनम्, करणे ल्युट् । शास्त्र इति द्वादशस्कन्धे 'पुष्करे मथुरायां च द्वारषल्यां
यतात्मवान् उपोष्यसंहितामेतां पठित्वा मुच्यते भयात्' इतिशास्त्रे । 'भयं दुःखम् । भक्त-
दुःखमित्यादितात्पर्यार्थे भक्तदुःखं तपः । भगवन्मार्गः भगवदाज्ञया यत्राऽऽस्सीयते
सः द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायोक्तः । तत्र तपसा ब्रह्मणो हिरण्यगर्भदर्शनम् । शास्त्रं नारद-
पञ्चरात्रम् । तत्रेन्द्रस्य तपसा लक्ष्मीदर्शनम् । तयोर्निरूपितमिति टिप्पण्यामर्थः । स्मृतमिति
'स्वशान्तरूपेऽधितरैः स्वरूपैरभ्यर्चमानेष्वनुकम्पिततात्मा । अजोपि जात' इतिस्मृतम् । तदुक्तं
'भूमिर्दत्तवृषे'त्यत्र 'सर्वेषां च महद्दुःखं नान्येन विनिवार्यते । यदा तदा हरिः कृष्णः प्रादु-
रासीदिति स्थिति'रिति । अतोऽल्पकं दुःखं वसुदेवेन निवार्यं न दुःखं महदिति नैतावता
भगवदाविर्भाव इति भावः । अन्यथा विशुद्धसत्त्वात्मको वसुदेवः कथं भगवत्प्रादुर्भाव-
प्रतिबन्धिकां प्रतिक्रियां समारभेत । देवकी ब्रह्मविद्या, तस्याः सुखदाः सप्तैव । 'रुद्रो रुद्रश्च
दन्तिश्च नन्दिः षण्मुख एव च गरुडो ब्रह्म विष्णुश्च नारसिंघस्तथैव च । आदित्योऽग्निश्च दुर्गिश्च
क्रमेण द्वादशाम्भसी'त्युक्ता द्वादश । अम्भसि जले प्रतिपाद्या अर्थाः, अभिशब्दे इति धातो-
रम्भःशब्दः तदा ते गौणाः अर्थाः सप्तैव मूल्याः तानवान्तरवाक्यार्थानाहुः देशत इत्यादि ।
सुबोधिन्याम् । सप्तैव सुखदा इति पुरुषोत्तमजन्मप्रकरणान् पुरुषोत्तमयोभाष्यायोक्ताः
सप्तैव सुखदाः अत्रैव भागवते गीताविस्तारे स्मृता ग्राह्याः सङ्क्षेपे । प्रपञ्चे तु 'भूमिरापोनलो
वायुः खं मनो बुद्धिरेव च । अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधे'ति स्मृत्योच्यन्त इति स्मृताः
वैषिकोण । एवकारः द्वादशयोगं न्यवच्छिनत्ति । तत्र त्रिवृत्करणं जीवेषु । पुरुषोत्तमे तु

भूम्यादिदेवताः भूमिः शरीरम्, आपो लीलाः सर्गरूपाः, अनलः आत्मा, वायुः प्राणः, खं
शब्दः षोडशरूपाः, मनः मनसो मनः, बुद्धिर्ब्रह्म आनन्दः । अहङ्कारः सप्तसमष्टिः । अहङ्कारेण
सप्तानां व्यतिहारात् । यथाहं स्थूल इति भूमिधर्मव्यतिहार आत्मनि अहङ्कारेण । अहं प्राण
इति प्राणधर्मदेहधारणाध्यास आत्मनि अहङ्कारकृतः । अहंशब्द इति शब्दाध्यासः शब्द-
सृष्ट्यभावकालेऽहङ्कारकृतः । अहं पश्यामि शृणोमि जिघ्रामि स्पृशामि रसामीत्यादयोऽध्यासा
अहङ्कारेण । अहं अप्रमेयं पश्यामीत्यप्रमेयज्ञानाश्रयत्वाध्यासो मनोधर्माध्यास आत्मनि अह-
ङ्कारकृतः । 'मनसैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मिति बृहदारण्यकात् । अहं पदार्थान् जानामीति
पुस्त्याध्यासः । बुद्धिमानयं पदार्थान् जानामीति प्रत्ययात् पदार्थज्ञानं बुद्धिधर्म इति ।
अत्रावस्थातः स्वतश्चेत्येकेन श्लोकेनोत्कर्षः । द्रव्यकृतो द्वाभ्यामिति विभागः । तथाभूता-
दिति तकारागमः । तथाभूता सुखदैः सुखिनीभूता ब्रह्मविद्या देवकी । तथाभूता इति
पाठे सुखदत्त्वेन भूता जाताः सप्तैवेत्यन्वयः । ननु दुःखप्रतिक्रिया सङ्कर्षणकार्यं कृतः
पतिः प्रतिक्रियां समारभ इति । तत्राहुः तदा पतिरिति । भगवदवताराहेतौ स्वल्पक-
भक्तदुःखकाले पतिर्वसुदेवो वेदात्मा स्वप्रतिपाद्यज्ञानजनकः कंसबोधनप्रकारेण ब्रह्म-
विद्यायां देवक्यां श्रवणद्वारा ज्ञानप्रवेशार्थं प्रतिक्रियां समारभ इत्यर्थः । नवभिरिति
दशमे तु सान्त्वनारम्भ इति प्रतिक्रियातः पदार्थान्तरारम्भः । आरम्भः प्रतिक्रियायां प्रथम-
प्रवृत्तिः । चकारात् 'स्लाघनीयगुण' इत्यादिनवभिः प्रतिक्रिया कृता भवति । चकारोत्त-
सङ्घर्षे । तस्येति सर्वस्य सम्बन्धिनः । सम्बन्धो अंशाशिभावः । पूर्वमिति शूरसेन-
देशनिवासात् पूर्वम् । शत्रुघ्नेति तदुक्तं नवमे 'शत्रुघ्नश्च मघोः पुत्रं लवणं नाम राक्षसं
हत्वा मधुवने चक्रे मथुरा नाम वै पुरी'मिति । आर्थिकमाहुः तत्रत्यमिति । स चेति
शूरसेनश्च । खनाम्ना जातदेशावासे हेतुमाहुः अनेनेति । मथुरावासकथनेन हेतुना । अत्र
महावाक्यार्थेऽध्यायार्थसङ्गमने आकाशवाणीव्यक्तवचनं न भगवदवतारे हेतुस्तोऽध्यासिः,
तन्निवारणाय 'तत्प्रयोजको हेतुश्चे'ति सूत्रेण भगवदवतारे भक्तदुःखरूपहेतुप्रयोजकस्याकाश-
वाणीव्यक्तवचनस्य हेतुसङ्घत्वाभाष्याप्तिरवतारहेतुरूपाध्यायार्थ इति बोध्यम् ।

१०-१-२८. राजधानीत्यत्र कालभेदेनापीति अयं तत इति पूर्वावधिबोधकं
पदं कालत उत्कर्षसमर्पकम् । क्रमस्तच्छब्दार्थः । देशभोगानन्तरम् । देशभोगः कालसाध्य
इति कालभेदः । आर्थिकः । 'आर्थिकं तु प्रवक्ष्यामी'ति प्रथमस्कन्धकारिकायाः । अपिन्न
विषयभोगः । विषयभोगो महानिति महती जाता । भेदो विशेषः कालविशेषेण । 'भेदो
द्वेषे विशेषे स्या'दिति चिन्तः । ततः प्रवृत्तीति शूरसेनादारभ्य । पूर्वोक्त एव वा तच्छ-
ब्दार्थः । यावन्त इति अर्जुनस्य पञ्च पुत्रा उर्वरिताः जयध्वजशूरसेनवृषभमभूर्जिताः,
तत्र 'जयध्वजात् तालजङ्घस्तस्य पुत्रशतं त्वभूत् । क्षत्रं यत् तालजङ्घाख्यमौर्ध्वतेजोमसंहतं

तेषां ज्येष्ठो वीतिहोत्र' इतिप्रथमपुत्रवंश उपसंहृतः । तदनु शरसेनो मथुरायां कनिष्ठः । तद्भ्राता वृषभः तद्भ्राता मधुः तद्वंशः । 'वृष्णिः पुत्रो मधोः स्मृतः, तस्य पुत्रशतं त्वासीद् वृष्णिज्येष्ठं यतः कुले माधवा वृष्णयो राजन् यादवाश्चेति सञ्ज्ञिताः' । तत्र माधवा वृष्णयश्च स्पष्टाः । यादवानाह यदुपुत्रेषु 'यदोः सहस्रजित् क्रोष्टा नलो रिपुरिति श्रुता' इति पद्यार्थो-
 क्तेषु 'यदुपुत्रस्य च क्रोष्टः पुत्रो वृजिनवांस्ततः स्वाहिस्ततो रुशेकुर्वे तस्य चित्ररथस्ततः शतविन्दुर्महायोगी महाभोजो महानभू'दित्याद्युक्त्वा 'कंसः सुनामा न्यग्रोधः कङ्कः शङ्कुः सुहुस्तथा राष्ट्रपालोथ सृष्टिश्च तुष्टिमानौग्रसेनय' इत्येतावन्तो राजानः कंसपर्यन्तम् । स्वबला-
 दिति कनिष्ठभ्रातृपुत्रत्वात् तथा । खण्डमण्डलेति माथुरशरसेनयोः खण्डमण्डलं मथुरा । मथुरैवेति एवकारः शरसेनदेशयोगं व्यवच्छिनत्ति । यादवेति तेन माधवा वृष्णयश्च मथुरायां निवृत्ता इत्युक्तम् । तर्हि मथुरायां शरसेनाभावप्रसक्त्या 'शरसेनो यदुपतिर्मथुरा-
 मावस'नित्यस्य विरोध इत्याशङ्क्याहुः शरसेनेति । तथा च यदुपतिस्वाच्छरसेनोपि यादव-
 भूभुजामित्यत्रास्तीति । तथा च यादवानां भूभुजः यादवभूभुजस्तेषामिति षष्ठीतत्पुरुषः । न तु सर्वे च ते यादवाश्च ते भूभुजः यादवभूभुज इति कर्मधारयं कृत्वा पुनः सर्वपदेन कर्मधारय इतिभावः । प्रीयत इति दुधाज् धारणपोषणयोः ह्लादिः उ० अ० अत्र पोषणं तर्पणमित्या-
 शयेन लाघवाद्भुक्तम् । मीड् तर्पणे चु० उ० अ० कर्मणि यक् । राजधानीति कारणाधि-
 करणयोश्चेतिवृत्तेण अधिकरणे ल्युट् । दधातेर्धारणमर्थमाहुः निधीयत इति । अनेनेति राजधानीपदेन । उक्तमिति व्यञ्जनयोक्तम् । नित्यपदस्वारस्यं कारिकायाहुः सर्वतत्त्वेऽपि । अष्टाविंशतितत्त्वेषु यो विद्येन्तर्यामित्राहणेन । भूमावपीति तन्त्वान्तर्गतत्वादितिभावः ।
 क्वचिदेवेति यथा पुंसां हृदि । तद्वन्मथुराहृत्पद्मम् । 'मथुरायां विशेषेण मां ध्यायन् मोक्ष-
 मश्नुत' इति । अष्टपत्रं विकसितं हृत्पत्रं तत्र संस्थितमिति गोपालतापिनीयात् । 'यत्र ब्रह्म च क्षत्रं चोमे भवत ओदनः मृत्युर्यस्योपसेचनं क इत्था वेद यत्र स' इति श्रुतेरेवकारः ।
 स्मृतेति अत्र स्मृता द्वादशस्कन्धे च । वेदवेदान्तसारत्वाच्छ्रुतेति नोक्तम् । असारत्वापत्तेः ।
 तथा च कारणरूपेणास्तिभातिप्रियत्वेन सर्वत्र स्थितावप्यनुप्राधिष्टरूपेण मथुरायामेव तिष्ठति ।
 'त्रयोविंशतितत्त्वानां गणं युगपदाविश'दितिवाक्यात् । अस्याः पृथिव्यास्त्रिवृत्कृतत्वे तस्या भूमेरुपादानतद्द्वारात्राप्यावेशः । यद्यपि जलादिकमप्युपादानं 'तस्माद् वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूत' इत्यादिश्रुतेः 'तदात्मानं स्वयमकुरुते'तिश्रुतेश्च, तथापि भूम्यंशस्या-
 धिक्यात् तदाविष्टस्यैव स्थितिरुक्तेति भावः । भगवान् हरिरिति पदद्वयस्यार्थमाहुः द्वयं चक्र इति । भगवान् वासुदेवः प्रथमाध्यायेर्ध इति मोक्षं चक्रे इतिवक्तव्ये भगवतो हरित्वे-
 नोपस्थिते यत् कर्तव्यं तदाहुः सर्वेषामिति । सप्तमस्कन्धे 'समः सुहृद् ब्रह्मे'त्युक्तेः तथा ।

'हरिर्हरति पापानी'ति पापहरणैकदेशः सकलं हितं चक्रे । हरिस्तु सर्वदुःखनिवृत्तिं चक्रे, व्युत्पत्तेः । सर्व एवेति अन्येपि देवकेयाः प्रतिकर्तार इतिभावः । सन्मानवाहुल्यादेवकारः । मर्यादिति वसुदेवो मर्यादास्वापकः । वेदत्वात् । 'निगमो वसुदेवोऽभू'दितिश्रुतेः । 'वेदस्य विद्यमानत्वात् मर्यादापि व्यवस्थिते'ति पुष्टिप्रवाहमर्यादाग्रन्थवाक्यात् । सर्वथेति सर्वे प्रकारा अन्येषामपि वसुदेववत् प्रतीकारकाणां सत्त्वात् । राजत्वादतो न्यूनपूरणम् । निरूपितमिति साभिध्यं निरूपितम् । कान्तं ह्यीवमितिपक्षे दुःखसम्भवो निरूपितम् । प्रथमपक्षे दुःखस्य सम्भवो यस्मात् तादृशो भगवत्चिरोभावो नित्यसन्निधिदेशेपि चेज्जात इत्यर्थः । द्वितीये तु भगवदवतारो भवत्विति ज्ञापनार्थं दुःखसम्भवो निरूपितमित्यर्थः । प्रसङ्गाद् भक्तिदेशायां तीर्थान्तरसान्निध्यमपि विवृण्वन्ति स श्रीरङ्गादिष्विति । आदिना जगन्नाथ-
 विठलेशविङ्कदेशः । 'जगन्नाथे विठलेशे श्रीरङ्गे वैङ्कटे तथे'ति निबन्धे बहुष्वनियम इति द्योतितम् । नारायणस्येति श्रीरङ्गे शालग्रामलेप्या मूर्तिः । शालिग्रामास्तु जलेशया इति नारायणत्वम् । जगन्नाथे दारुविग्रहः । औषधिविद्या । 'अदो यदारु भ्रुवत' इतिश्रुतेर्नारायण-
 त्वम् । 'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मितिवाक्याच्च अवतारः । विठलेशे महाविष्णुः, महत्त्वं भग-
 वत्सम्बन्धादेवेत्याश्रयनारायणत्वम् । वैङ्कटे वैकुण्ठनाथः । नारायणसमत्वात्नारायणत्वम् । 'नारायणसमो गुणै'रितिवाक्यात्, सर्वेषु न महतः स्रष्टुः साभिध्यं किन्त्वण्डसंस्थितस्य महत्स्रष्टृद्वितीयरूपस्येत्याहुः ब्रह्माण्डेति । ननु भक्तिमतां सत्त्वात् कृतो न महतः स्रष्टुः साभिध्यमत आहुः देशकालेति । देशकालद्रव्यमध्यस्थो नित्यः सन् षडङ्गत्वं यज्ञत्वं च आगतः । किञ्च षडङ्गत्वं षड्भावविकारत्वं यो ब्रह्माण्डरूप्यागतः देशकालादिः तन्मध्यस्थ इत्येकदेशान्वयः । अन्यत्रेति मथुराया हृत्पत्रस्थानभूतायाः अन्यत्र पृथ्वीदेहेवान्तरदेशेषु ये शालग्रामादयस्तेषु स्थितः साभिध्यं करोतीत्यर्थः । तेन देशकालमध्यस्थत्वान् न महतः स्रष्टेतिभावः । तथा चाङ्गभूतात् प्रधानभूतोऽधिक इति तेनैव चेन्न सुखं तदा अङ्गभूतात् कृतः सुखं भवतीत्यपि ज्ञापनायेदमुक्तम् । तेन तापिनीयोक्ताभ्यो द्वादशमूर्तिभ्यो न सुख-
 मिति ज्ञापितम् । मथुराकार्णिकास्थानापन्नद्वादशवनस्थत्वात् । किञ्च तर्हि देशान्तरे भग-
 वत्पूजादिकं न सादित्याशङ्क्य तदपि व्यवस्थापयन्ति स देशेति । तीर्थेभ्योन्यदेशेषु 'देशः कालः पृथग् द्रव्य'मितिवाक्यात् देशादिषडङ्गरूपो यो भगवान् 'ब्रह्मो वै विष्णु'रितिश्रुते-
 विष्णुः स शालग्रामादिषु स्थितः । हा गतिनिवृत्तौ । तिरोभावरहिते नित्यसन्निहित इत्यर्थः । अस्थिरायां मूर्तौ विसर्जनविकल्पादापिर्भावतिरोभाववान् इति शालग्रामेत्युक्तम् । शालिग्राम-
 शब्दोपि । आदिपदेनोक्तश्लोकोक्तदेशादिषु देश उक्तः । एकादश्यादिकाले, तुलस्सादिद्रव्ये, श मादिगुणवति कर्तारि, गोपालादिमन्त्रे, पूजादिकर्मणि, तत्तद्रूपो भगवान् विष्णुः स्थित इत्युक्तम् ।

१०-१-२९. तस्यां त्वित्यत्र भगवत्कृतेति नित्यसन्निहितभगवत्कृतेत्यर्थः । दुःखपर्यवसानं भगवत्प्राकट्यार्थमैच्छिकम् । तस्यां नित्यसन्निहितायां तु दुःखपर्यवसानेनेत्यर्थात् । एवं वेदान्तीयो भगवान् मानसीनोत्रे वक्तव्यः । वेदीयोत्र 'कृष्णद्युमणिनिम्लोच' इति तृतीयस्कन्धोक्तद्युमणिधर्मेण मानसीनमाहुः सार्धानिति । हरित्वेनाविर्भावत् पूर्वं कृष्ण उक्तः । हरिः शास्त्रप्रतिपाद्यः कृष्णोकारक इतिशास्त्रप्रतिपाद्यत्वार्थं कृष्णस्य । योमेन हरिर्द्युमणिरपि अस्तं गच्छन् सर्वानंशानाकृष्यास्तं गच्छति । आरण्यके प्रसिद्धम् । भगवत्कृतसुखव्यावृत्तेस्त्वर्थत्वान् नित्यसन्निहितभगवतो हरेः सर्वानित्यर्थः । अंशान् पद्गुणान् । भगवतः निरोधकर्तृत्वं हरेः । षड्त्कटदोषाकर्षार्थमाहुः सर्वत इति । गुणदोषेषु समत्वमुक्तम् । समत्वात् सुहृत्त्वाच्च ब्रह्मणः । स्वाचतारार्थमिति । अयमर्थः । समाधिभाषा-पेषिकेन्यमतभाषा लौकिकीभाषा वा । अत्र 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं'मित्यादिश्रुत्युक्तम् । सिद्धान्ते विरुद्धसर्वधर्माश्रयम् । तत्र ब्रह्मणि 'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मिति वाक्यात् 'कृष्णो ब्रह्मैव शाश्वत'मिति श्रुतेश्च परिहृद्यमानयावद्ब्रह्मवैशिष्ट्येन स्वाचतारार्थम् । तथा चान्यमत-भाषा लौकिकीभाषा ताभ्यां भगवत्कृतसुखव्यावृत्त्यर्थकस्तुशब्द इति भावः । तदेतदाहु-ष्टिप्यर्थां सर्वानित्यादीत्यादिना । लीनं कृतवानिति साङ्ख्यं लीनं कृतवान् । अत्र एवा'वजानन्ति मां मूढा मानुषीं तनुमाश्रित'मिति गीता । सर्वाकर्षवत्यां स्वाचतारार्थं भक्तदुःखाभावसचावल्यां 'तस्या'मित्येवम् । एवं त्वर्थमुखेन पूर्वश्लोकसङ्गतिबोधके 'तस्या'-मितिपदे विशेषणे उक्ते । सुबोधिन्याम् । कर्हिचिदिति तस्यामित्यस्य त्वर्थे आधारार्थेयभावः सम्बन्धः । भगवत्कृतसुखव्यावृत्तिमत्यां तस्यां मथुरायां स्वसर्वांशकर्षवत्यां च कर्हिचित् किमः प्रश्नवाचकात् कालेर्हिह । कुत्सा धोत्या । तथा च विश्वः 'किं प्रश्नेषि च कुत्सायां'-मिति । चित् असाकल्येव्ययम् । तथा चासकले कस्मिंश्चित्काले विशेषणविशेष्यभावे काम-चारो वा । कर्हि च चिच्च तयोः समाहारः कर्हिचित् । पूर्वोक्ते वेति सर्वांशकर्षणकाले । असाकल्यं किमो धोत्यायां कुत्सायां चिदव्ययवाच्यायां सुमुहूर्तादिराहित्यमित्याहुः सु-मुहूर्तादिकमिति । साकल्यं सुमुहूर्ततदभावाभ्यां काले भवति । सुमुहूर्ताभावमात्रा-दसाकल्यम् । एतदेवाहुः इति कर्हिचिदित्युक्तमिति । अन्येपीति अष्टवसुसंज्ञकेभ्यो विभेभ्यो देवेभ्य इति । पितृनाम्नेति शूरो वसुदेवपिता, शूरस्यापत्यं शौरिः । 'अत इव' । प्रकृतिमात्रेण पितृनाम्ना । तन्निवृत्तिरिति विशेषणानां व्यावर्तकत्वादितिभावः । एवं विशेषणकृत्यमुक्त्वा विशेष्यवसुदेवपदकृत्यमाहुः चसुदैवभ्रातर इति । देवमागादयः । 'देवमीदृश्य शूरस्य मारिषा नाम पत्न्यभूत्, स तस्यां जनयामास दशपुत्रानकल्मषान् । षसुदेवं देवभागं देवश्रवसमानकम् । सृज्यं श्यामकं कंकं शमीकं वत्सकं बृक'मिति नवम-

स्कन्धे । उद्धह इति । षोडशसंस्कारेषु प्रथमः । तेन नान्यसंस्कारोपादानम् । नवोदयेति न वाचा सा उदा नवोदा विवाहिता तथा । स्वगृहेति पठोनीति लोके तद्दिने । श्वशुरेति देवकदत्तम् । स्वत इति 'पितृनाम्ना तु मुख्यत्व'मितिवाक्यात् । अन्यथा देवकीपदमनति-प्रयोजनकं स्यात् । अवस्थोत्कर्षस्य वाक्यार्थत्वे इदमेव हेतुः । देवक्येति सहाय्येऽप्रधान इति तृतीयार्थप्राप्तमर्थमाहुः भर्तृप्राधान्यमिति । अनेन स्वत उत्कर्ष उक्तः । देवक्येतिपदेन देवको ज्येष्ठ इत्युत्कर्षः । देवानां स्थानं ब्रह्मविद्या चेत्यप्युत्कर्षः ।

१०-१-३०. उग्रसेनसुत इत्यत्र । व्यावर्तकं हि विशेषणम् । उग्रसेनसुतविशेषण-व्यावर्त्याभावात् कंसकृतसुखव्यावर्तकोत्कर्षबोधनाय कंसविशेषणमित्याहुः उग्रसेनसुत इत्यादि । कंसो वेति अस्यां कोटौ वीजं रक्षादानुत्कर्षप्रतीतिः कंसस्य । एतदेवाहुः मुख्य एवेति । राश्येव व्यवहारो रंगादौ उपवेशनादिस्तस्मिन् । सम्बन्धश्चासौ हेतुरिति कर्मधारयः । लोकप्रसिद्ध इति पुत्रत्वव्यवहारलक्षणः लोकप्रसिद्धो ब्राह्मः, न त्वेकत्व-लक्षणः । 'आत्मा वै पुत्रनामासि संजीव शरदः शत'मितिश्रुत्युक्तः । अन्यजे व्यभिचारात् । अत इति संदिग्धराजत्वात् । राजा चेत् कंसो न गृहीयाद्रमीन् । अतो अभिमानेन जगृहे, न तु सेवकवत् । 'स्वसुः प्रियचिकीर्षये'तिपाठो व्याकृतः, 'मगिन्याः प्रियकाम्य-ये'ति पाठे कमनैव कामा स्वार्थं व्यञ्जकाम्या । तयेच्छया । जगृह इति आत्मनेपदेन विवरणं ग्रहणस्य फलम्, सन्मानसुखं, तस्य कंसगामित्वात् । देवक्याः स्त्रिया ब्रह्मविद्यात्वेन सुख-दुःखसाम्यात् । अतो जग्राहेत्यत्र छान्दसं परस्मैपदमितिभावः । केवलेनेति रथोपविष्टेन । विशेषणमिति अनेकशतेति 'विंशत्याद्याः सदैकत्व' इत्यस्यावयवापेक्षया प्राप्तबहुत्व-निषेधपरत्वादवयविनि शते बहुत्वमन्वेति । अनेकत्वावच्छिन्नं यत् शतं तत् समवेतकानेक-रथैरित्यर्थः । एवं च 'रथशतै'रित्यत्र रथानां शतैरिति षष्ठीतत्पुरुषे 'विंशत्याद्याः सदैकत्वे सर्वाः सङ्ख्येयसङ्ख्ययो'रित्यमरात् । शतशब्दस्य सङ्ख्येयवाचकत्वे लक्षणापत्त्या 'लक्षणां नैव वक्ष्यामी'ति प्रतिज्ञाविरोधः । सङ्ख्यावाचकत्वे एकवचनान्ततापचिरतो रथशतशब्दस्य समास-शक्त्यर्थे वक्तव्ये 'रौकमै'रिति विशेषणस्यासङ्गतत्वापचिरतोनेकं शतं तद्युक्तैरथैरिति मध्यम-पदलोपी समासः । 'उपसर्जनं पूर्वं' समासशास्त्रे उपसर्जनं प्राक् प्रयोक्तव्यमिति शतशब्दस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते 'छन्दसि विभाषे'तिद्वये विभाषेति योगविभागाद् 'उपसर्जनं पूर्वं'मिति सूत्रस्य वैकल्पिकत्वाद् रथशतैरित्युपपन्नमितिभावः । दास भावं प्राप्त इति अभिमानेनेति बोध्यम् । अपेक्षितसमर्पणं वा दासभावः । अन्यत इति कंसतो देवक्या उत्कर्षः उक्तः ।

१०-१-३१. चतुःशतमित्यत्र द्रव्यत उत्कर्षे श्लोकद्वयम् । तस्याभासमाहुः पितृ-कृतमिति । द्रव्यकृतमित्यस्य व्याख्यानम् । आहृति द्वाभ्यामाह । चतुरङ्गिणीमिति चत्वार्यङ्गानि राजाश्वरथपदातयो यस्याः सन्ति सा चतुरङ्गिणी ताम् । पारिवर्हमिति परिवर्ह

तु दाने राजाई वस्तु । स्वार्थेण । प्रयच्छन्तीति दाण दाने । तस्य यच्छादेशः । चत्वार्यङ्ग
न्याहुः तत्र पदातीनामिति । 'अयुतं सार्ध'मित्यस्यार्थः । पञ्चदशसहस्राणीति अयुतं
दशसहस्रं तत् अर्धेन पञ्चसहस्रेण सह वर्तमानं सार्धम् । त्रिषट्शतमित्यत्र त्रिकृत्वः षट्
त्रिषट् । कृत्वसुचो लोपः । त्रिषट् च तत् शतं च त्रिषट्शतमित्याशयेनाहुः अष्टादशशतमिति ।

१०-१-३२. दासीनामित्यत्र सखित्वेति देवकीसखित्वज्ञापनाय । तेनेति भर्त्रा
वसुदेवेन । स्वार्थिकप्रत्ययार्थमाहुः अत्यन्तमिति । देव एव देवकः । असुरयोगव्यवच्छेदकै-
बकारः । दिवु क्रीडेत्यत्र धातुपाठे, द्युत्यर्थो दिव् तस्य प्रयोगोत्र चन्द्रवंश्यत्वादित्याहुः
भगवाननेति । आहुकात्मजौ 'देवकश्चोग्रसेनश्चे'ति न पितृकृतदेवकत्वं किन्तु चन्द्रकृत-
मेव । 'चत्वारो देवकात्मजाः । देववानुपदेवश्च सुदेवो देववर्धन' इति देवकीसन्माननं
भगवाननन्तरिष्यतीति ज्ञानादेव । तासामिति दासीनाम् । वात्सल्येति स्नेहो वात्सल्यं
तेन युक्तः ।

१०-१-३३. शरूस्वतूर्येति सम्माननमिति मानत इत्यस्यार्थः । टिप्पण्यां
त्रथमार्थे तसिलङ्गीकारात् । तूरीति 'स्वार्थे प्रज्ञाद्यण्' । तूर्यम् । अम् अन्ययं प्रसिद्धार्थकं
वा । मृदङ्गानीति बहुवचनं वाद्यस्य भगवत्प्रियत्वात्, कोशेपि बहुवचनम् । देवकत्वाद्
राजकस्य । अनेनेति मङ्गलद्रव्यप्रापणेन । पर्यवसानस्येति 'कंसः प्रीतमना राजन् प्रह-
सन्किदमत्रवी'दिति वाक्याद् बरवचोः पर्यवसानस्योत्सवसमाप्तेरुत्तमत्वात् । कंसप्रसाद एव
जातत्वाद् समाप्तेः ।

१०-१-३४. पथि प्रग्रहिणमित्यत्र एवं सप्तभिर्माहाक्यार्थहेतूत्कर्षनिरूपणेन
मेहावाक्यार्थरूपाकाशवाणीवचनानुकूलव्यापाररूपाऽत्रान्तरवैक्यार्थं वक्तुमाहुः कालो
हीति । गुणक्षोभकः कालः प्रतिबन्धको दृष्ट इत्यत्रापि गुणक्षोभद्वारा जातः । तस्याधि-
भौतिक इति तस्य कालशक्तिपदवाच्यस्य अधिभूतभवः आधिभौतिकः तत्र भव इति
ठक् । उभयपदवृद्धिः । कालनेमिः नाम्नोधिभूते भवत्वाच्चाधिभौतिकः कंस इति । कंसो-
प्याधिभौतिकः कालस्तथापि नित्यलीलास्यकलिरूपत्वात् कालशक्तेर्नाधिभौतिकः । अतो
निविष्टः आसुरसम्पदा ज्ञायते । शेत इति स्वप्नकरणं न कंसकार्यं हरिप्रियाणां कल्पति-
रिक्तकार्याभावात् कंसस्य । 'पुरुषो ह वै नारायणः स्वपिते'त्यत्र नारायणस्य सुरासुरसाधा-
रण्यात् । तत्प्रादुरिति कंसस्यावेशित्वात् कंसधर्मैस्तिरोभूतस्य तस्य कालनेमेः प्रादुर्भावार्थम् ।
बद् वक्षते 'आत्मानमिह सज्जातं जानन् प्राग्निष्णुना हतं महासुरं कालनेमि'मिति । कंसे
देवत्वमपि तत्रैव वक्ष्यते । तस्याधिभौतिकस्यानुगुणाया आसुरसम्पजनकत्वेनानुगुणत्वम् ।
देवतायाः आध्यात्मिक्याः आकाशवाण्याः देवासुरसाधारण्याद् देववाण्वारणार्थं विशेषणम् ।

तदुत्कर्षमसहमानाया इति आसुरवागुपायाः । अकस्मादित्यहेतुकम् । न चोत्कर्षा-
सहनं हेतुरिति वाच्यम् । कालनेमिप्रादुर्भावमात्रकार्यं हेतुत्वात् । अशरीरवाक्त्वात् स्वत
एव जातमित्यहेतुकं वा । न तु गृहे इति कंसगृहे रहसि न तु । गमनानन्तरमिति
वसुदेवगृहगमनानन्तरं वसुदेवगृहे कंसं प्रत्येव । अनेनेत्यादि अर्धष्टिप्पण्याम् । तत्र प्रसंग-
संगत्याहुः भक्तिमार्गोपीत्यादि । भगवत्प्रापकमार्ग इति प्रासंगिको मार्गो ब्रह्मस्तुतौ
'श्रुण्वन् गृण'चितिश्लोके व्याकरिष्यते । सुबोधिन्याम् । प्रोपसर्गार्थमाहुः सर्वेति । अत्र
सर्वे प्रकारा उपसर्गद्योत्या न तु वाच्याः । मृतत्वमेव स्वस्यांगीकृतवानित्यर्थः । नित्ययोगे
मत्वर्थीय इतिप्रत्ययार्थो वा सर्वप्रकारेणेति । आहेत्येतावत्येव वक्तव्ये आभाष्यपदवैयर्थ्य-
माशङ्क्य तत्सार्थकत्वायाहुः रे रे कंसेति । रे रे इति संबोधने वीप्सा । संबोधनमारभ्य
सावधानपर्यन्तमाहर्थः । अभिविधावाङ्मिति । तथा च स्वहतिश्रवणव्यग्रे आहेत्यस्य सार्थ-
क्यायाभाष्येति पदमितिभावः । न निर्गतेति तथा च शरीरस्य वाक् शरीरवाक्, न
शरीरवागशरीरवाक् । वाक्यानीति एकतिङ्गाभ्यमिति वाक्यलक्षणमत्र । संख्येति
अष्टसंख्या एकत्वसंख्या च । मध्य इति वाक्यमध्ये । प्रेरणस्य भगवद्दर्शित्वात् । 'भोक्ता
भोग्यं प्रेरितारं च मत्त्वं'तिश्रुतेः । गर्भस्य हननानुकूलव्यापारवचाभावात् 'हन्ते'ति क्रिया-
पदाच्च दृष्टानुसार्थार्थमाहुः स बालक एवेति । अशस्थानां बाल्यादित्वाद्भावस्था बाल्या-
वस्था । भविष्यदद्यतनकालासंभवात् सामान्यस्यापि कचिद्विशेषवाधकत्वाच्छुद्धं तस्यापि
लुडंतार्थमाहुः हनिष्यतीति । प्रेक्षिकास्त्विति राजोत्सवप्रेक्षिकासु । न जानासीति
ज्ञानप्रतिबंधकं राजतमः 'अंधंतमः प्रविशंति वे संभूतियुपासत' इति शारीरकब्राह्मणात् ।
इदं तृतीयं वाक्यम् । हितत्वेति लोके स्पष्टम् । स्वरेणेतिबोध्यम् । अत्राकाशवाणीमाया
कृपेति यावत् । कृपाया हितत्वम् । तस्य ज्ञापनायेत्यर्थः ।

१०-१-३५. इत्युक्त इत्यत्र तत इति आकाशवाणीव्यक्तवागनन्तरम् । क्रम-
वाची तत इतिशब्दः । आकाशवाणीस्वरूपं द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये । 'स चिन्तयन्
द्व्यक्षरमेकदाम्भस्युपाश्रुणो'दिति वाक्योक्तम्, न तु सच्चरजस्तमःसाम्यावस्थारूपप्रकृति-
रित्याशयेनामिप्रायमाहुः आकाशवाण्या इति । मायात्वे तु प्रकृतिसंभवायायाः कृपा दंभ-
रूपत्वाभावात् । 'माया दंभे कृपायां च माया पीताम्बरेम्बर' इति विश्वात् । अथवा ।
तत इत्येतावतैव चारिताथ्येपि इत्युक्त इति पूर्वानुवादस्य तात्पर्यमाहुः आकाशवाण्या
इति । तथा च व्यक्तवचनसमय एव कृतवानिति बोधनार्थमनुवाद इतिभावः । स्वगृह
एवेति । स्वस्यात्मनः कंसस्य गृहे, एवकारः प्रतिगृहयोगव्यवच्छेदकः तथा च स्त्रीपुंयोगा-
भावात् तव मारकपुत्रोत्पत्तिरितिभावः । अन्यदा चेति हठकाले । किञ्चिदिति दुःखा-
दिकम् । 'आत्मानमिह संजात'मिति वाक्यादाहुः कालनेमिसहित इति । देवत्वपक्षेणार्थ-

ज्ञेया । कंसेन क्रियमाणो न प्रतीकारः । देवकीमरणेऽप्यन्यथा मारयेद् भगवानाकाशवाणी
षा । किन्तु वसुदेवोक्तः प्रतीकारः । यदि कंस इदमङ्गीकुर्यात् तदा प्रतीकारः स्यादेवेति
भावः । प्राणश्लोकैरिति एकस्य वसुदेवप्राणस्य नव श्लोकाः परिणाम इति स्फुटम् ।
वासुः शब्दतामापद्यत इति प्राञ्चः । तथा च प्राणात् श्लोकैः प्राणश्लोकैः । सम्बन्धः जन्य-
जनकभावः । प्राणात् ते श्लोका इतिविग्रहे कर्मधारयः । कुतोत्र प्राणान् नव प्राणश्लोकाः
उच्यते प्रश्नोपनिषदि । 'अथ हैनं भार्गवो वैदर्भिः पप्रच्छ भगवन् कल्पेव देवाः प्रजा
विधारयन्ते कतर एतत् प्रकाशयन्ते कः पुनरेषां वरिष्ठ इति, तस्मै स होवाचाकाशो ह
व । एष देवो वायुरग्निरापः पृथ्वी वाङ् मनश्शुः श्रोत्रं च ते प्रकाश्याभिवदन्ति वयमेतद्
वाणमवष्टभ्य विधारयामस्तान् वरिष्ठः प्राण उवाच मा मोहमापद्यथाहमेवैतत् पञ्चधात्मानं
प्रविभज्यैतद्वाणमवष्टभ्य विधारयामीतीति । 'एनं' पिप्पलादम् । 'भार्गवो' गोत्रेण विदर्भ-
स्यापत्यम् । 'एतत्' प्रजारूपं कार्यम् । 'स' इति पिप्पलादः । 'त' इति बहुष्वनियमात् वाच्यन्तो
द्वन्द्वः । वाणं 'प्रकाश्य' । 'वाण'मिति शरीरम् । 'अहं' वरिष्ठ आसन्यः प्राणः । अत्राकाशादीनि
नवैव । यद्यपि दश प्राणाः तथाप्युपदेशाच्छान्दोग्ये नवेति तद्वीजरूपाः प्रश्नोक्ता नवो-
पात्ताः । 'नव वै पुरुषे प्राणा' इतिश्रुतेः । सर्वं तत्त्वमिति स्वस्य वेदत्वेन मोक्षरूपवासु-
देवाविर्भावस्थानत्वेन च पारमार्थिकं लौकिकं च सिद्धान्तम् । नवसु त्रयोविंशतितत्त्वाना-
मन्तर्भावात् सर्वमिति पदम् । जन्मप्रकरणत्वात् सङ्ख्यातात्पर्यम् । जातेष्टौ सङ्ख्यातात्पर्यस्यो-
क्तत्वात् । उपदिशन्तीति प्राणरूपैः श्लोकैरुपदिशति 'प्राणैर्मनो मनसश्च विज्ञान'मितिश्रुते-
र्विज्ञानजनकत्वात् । प्राणश्लोकैरपि तत्त्वोपदेशेऽप्यपमरणानिवृत्तौ हेतुमाहुः चद्यमिति ।
मृत्यावित्यपमृत्यौ सल्लिसप्तमी । 'अप पुनर्मृत्युं जयती'त्यारण्यकात् । अपमृत्युमिति योजना ।
श्रुत्यां निष्क्रान्तोभिमानादिति निरभिमानः । अक्लिष्टेति क्लिश्न तापे दि० आ० से०
भावे क्तः । न क्लिष्टं तापरूपं कर्म यस्य । निरभिमानं कंसं वृथा न तापयेत् । तं नेति अतस्तं
कंसं न हन्यात् । कंसवधः क्लिष्टकर्म स्यादितिभावः । अत इति साभिमानत्वात् । उप-
दिश्यमानमिति युक्तत्वकारकम् । 'नैव किञ्चित् करोमी'ति गीतातः, 'नायं हन्ति न हन्यत'
इति वा गीता । देवगुह्यत्वादिति देवस्य भगवतो गुह्यत्वात् । यथा राजगुह्ययोगाप्याये
राजगुह्यं तथेदं देवगुह्यम् । गुह्य संवरणे भ्वा० उ० वेद् देवसंवरणीयत्वात् असुरावेशिनः
कंसस्याज्ञातं सज् ज्ञानप्रतिबन्धकत्वेन फलितम् । मृत्युरूपस्वाभावप्रतिबन्धकत्वार्थं न फलितं
च । 'श्लाघनीये'त्यादिप्रशंसया तस्याभिमान एवोत्पन्नो येन ज्ञानरूपप्रतीकारानङ्गीकारो-
ऽतोभिमानजनकत्वादिदं मरणनिवृत्त्यर्थमुपदिश्यमानं प्रत्युतापमरणनिवृत्तौ प्रतिबन्धकं
जातम् । तथा च श्लोकानां प्राणरूपत्वेऽप्यस्याधिकारित्वेन भगवताभिमानजननादपमरण-

मिति सूचितम् । तर्हि वसुदेवो विपरीतं फलिष्यतीति ज्ञानात्मा कुत उक्तवानित्यत आहुः
वसुदेव इति । भगवतेति तन्निष्ठवासुदेवेन प्रेरित इत्युपदिश्यमानतत्त्वेनानुमीयते ।
वसुदेवस्य वेदत्वाद् वासुदेवस्य प्रतिपाद्यत्वेन वसुदेवस्य ज्ञानत्वे विषयत्वेनेति ध्येयम् ।
तेनापीति कंसेनापि । 'दैवमप्यनृतं वक्ती'ति कंसवाक्यात् कंसस्यैवचनत्वज्ञानं दैवे
आकाशवाण्यां यतः । अत इति हिताया आकाशवाण्या मिथ्यात्वापत्तेः । एतदिति स्त्री-
हननम् । नवश्लोकार्थानाहुः महत् इति । अन्ययोश्च श्लोकयोर्लौकिकत्वेन मध्यस्थितपद्भ्यो
मेदसूचनायाहुः किञ्चेति । अष्टमस्यार्थः । चाचदन्यस्मा इति मन्निष्ठेनेति मद्दृढयत्वेन
वासुदेवेन । इदं निबन्धे स्फुटम् । नन्वस्याः पुत्रो मारयिष्यतीत्याकाशवाण्योक्तमतो नान्य-
स्यान् मरणमित्यत आहुः आकाशेति । मिथ्यात्वं तु देवकीद्रोहे सति तद्गर्भासम्भवाज्
जातमेवेति । 'अमिथ्यात्वा'दिति पाठे स्पष्टम् । मन्निष्ठेत्युक्तस्य देवकीगर्भत्वं भावि । नवम-
श्लोकार्थमाहुः लोकस्वभावेति । लोकव्यवहारविरुद्धः । आद्यमिति पद्यम् । अन्याविति
श्लोकौ । 'लौकिका' इतिपाठे आद्यमन्त्यौ च लौकिका इत्यर्थः । द्वन्द्वे परवलिङ्गतं पुंस्त्वम् ।
षडिति श्लोकाः । तन्मारणमिति स्त्रीमारणम् । 'भवान् भोजयशस्कर' इति व्याकुर्वन्ति
स किञ्च भोजेति । यशआकारमाहुः भोजयंश इति । विसर्पिगुणो यशः शूरकर्मणः ।
अतः स्वकर्मकीर्तीति अतः यशोवच्चात्, स्वधर्मस्य कर्मणो वा कीर्तियशस्तजनकत्वाद्
भोजयशस्करत्वादित्यस्यार्थः । वध इति अयशस्करः । 'स कथ'मित्यस्यार्थमाहुः किञ्च
एतादृश इति । 'स्त्रिय'मित्यस्यार्थं पुनरुक्त्यभावायाहुः किञ्च स्त्रीति । न पुनरिति भगिनी-
पदेन तथा । 'उद्धाहपर्वणी'त्यस्यार्थमाहुः किञ्च वध इति । विवाहोत्सव इति पर्व-
शब्दार्थोयम् । तेन 'पूषा ते ग्रन्थिं ग्रथना'त्त्वित्यत्र नवाध्यां 'ग्रन्थिः पर्वणि कौटिल्ये'
इति, 'पर्व सन्धौ उत्सवे चे'ति च विश्वः । लौकिका इति एवं वा कर्तव्यमित्यर्थः ।
मेदमिति साक्षाद्हननम् ।

१०-१-३८. मृत्युरित्यत्र नायं च प्रतीकार इति पूर्वमेदेनारभ्यत इत्याहुः
किञ्चेति । 'किञ्चारम्भे च साकल्य' इति विश्वः । सहजेति मृत्योः सहजत्वात् । नापीति
सहजत्वेऽपि मृत्योर्विलम्बार्थम् । अयं प्रतीकार इत्यर्थः । वाणीति वाणीवचनादेव नेयं
हन्ति । अस्यापीति भागुरिमतेनाकारलोपः । 'वष्टिभागुरिरल्लोपमवाप्योरुपसर्गयो'रिति-
वाक्यात् । अस्याः पि । इति न पुनर्विसर्गः । क्लिष्टत्वात् । वाणीशब्दे गर्भपदेन बाल्यावस्थोक्तेः
तस्यामेवावस्थायां हनिष्यतीति सूचितमित्याशयेनाहुः शीघ्रमेवेति । अथेत्याकाशवाण्या
मिन्नप्रक्रमे । कदाचित् कस्मिंश्चित् कंसलालनादिकाले बालः सार्धद्विवर्षः कुमारः पञ्चवर्षः
अङ्गत्वात् । युवा ज्ञः । स्वविरः प्राज्ञः । प्रज्ञ एव प्राज्ञः । कंसं कदाचिद्धनिष्यति आकाश-
वाणीमामाण्यात् । तन्नित्येति अपमृत्युजनकं हननम्, नित्यमृत्युरग्निः, बृहदारण्यकात्,

तत्सम्बन्धि अत्यन्तविस्मृतिरूपमृत्योरनित्यत्वं औषधादिनाशयत्वम् । अनेनेत्यादि गर्भा-
वस्था बाल्यावस्थाऽतो बालेन अन्येनापमृत्युकारणेन । नायं प्रतीकार इति किन्तु प्राण-
श्लोकैर्मृत्यवतिवहनं प्रतीकारः । 'सा वा एषा देवता दूर्नामा दूरं ह्यस्याः मृत्युः दूरं ह वा अस्मान्
मृत्युर्भवति य एवं वेदे'ति श्रुतेः । तदाहेति तत् तस्मात् प्राणश्लोकमाहेत्यर्थः । जन्म
उत्पत्तिरित्याशयेनाहुः उत्पन्नानामिति । इत्युपाख्यान इति बृहदारण्यकेति । अत्र
'मृत्युर्नित्यमृत्युः । 'इदं' जगत् । 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिंगा व्युच्चरन्ती'ति शुण्डकश्रुतेराहुः
भगवान् मृत्योरिति । मृत्युत्र 'यथाग्ने'रिति श्रुत्युक्तोऽग्निः । लोकदृष्ट्याहुः तेषामन्त-
रिति । अज्ञानयेति 'अज्ञानायां हि मृत्यु'रित्यपि पाठस्तदर्थो वा । अज्ञानाशब्दात्सोर्याद्
अज्ञानयेति पक्षे प्रथमार्थे वृत्तिया । 'हि'निश्चये । मृत्युरिति अज्ञानरूपो न नित्यः, तस्य
सर्वतः सत्त्वात् । अज्ञानरूपो मृत्युर्नित्यमृत्योर्देहः । 'यास्ते अग्ने घोरास्तनवः क्षुच्च पिपासा
चे'त्यादिश्रुतेरारण्यके । नित्य इति नित्यधर्मस्य नित्यत्वनियमात् । भगवदैश्वर्यादिवत् ।
अन्देति अर्द्धं वर्षम् । सर्वेषामिति । 'शतायुर्वै पुरुष' इति श्रुतेः । तदैवेति अर्द्धशतांत-
काले । आकाशवाणीत्यादिनान्वयः ।

१०-१-३९. देहे पञ्चत्वमित्यत्र इत्याहेति इति हेतोः समाधानमाह । कल्याण-
तरमिति बृहदारण्यके शारीरकब्राह्मणेति । नित्यक्रीडास्यकलित्वात् कल्याणतरं राजत्वमिति ।
तथेति देहित्वेन । स्वप्नवत् । एवकारेण विद्यापूर्वप्रज्ञयोर्योगं व्यवच्छिनत्ति । तेनात्र वेद-
सारत्वं श्रीभागवतस्य । कर्मकाण्डार्थत्वात् कर्मणः । 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा
चे'ति बृहदारण्यके वेदान्ते । कालविलम्ब इति न च गरुडपुराणे 'व्यहं वसति तोयेषु
व्यहं वसति चाग्निषु, एकाहं वायुतो भूत्वे'त्येवं दशाहमृतस्थितिरुक्तेति तस्य विरोध इति
शङ्क्यम् । तोयादीनामपि देहत्वात्, दिह उपचय इति धातुपाठात् ।

१०-१-४०. ब्रजमित्यत्र किञ्चेति पूर्ववत् । बुद्धीति तृणान्तरे बुद्धिप्रयत्नौ ।
तृणान्तरविषयिणी बुद्धिः प्रयत्नश्च । कर्मगतय इति 'तदेव सत्तत्सह कर्मणैति लिङ्गं मनो
यत्र निष्कृतमस्ये'ति श्रुतेः कर्मगतय एव बुद्धिप्रयत्नस्थानीया लिङ्गस्य ज्ञानकर्मन्द्रियरूपत्वा-
दित्यर्थः । कर्मणा गतिः प्राप्तिर्यस्य लिङ्गदेहस्य सविशेषकर्मगतिः । गतिज्ञानेच्छे अनु-
मापयति । कर्मणा गतिः प्राप्तिर्येषां प्रयत्नज्ञानशब्दादीनामिति कर्मगतय इति सिद्धम् । 'तदेव'
जीवस्वरूपं 'सत्' वस्तु कर्तुं 'त'लिङ्गं 'कर्मणा सहैति' । 'अथो खल्वाहु'रिति सकामप्रकरणस्य
भिन्नप्रक्रमाच्च लिङ्गैक्यं निश्चितं सदुपयुज्यते, किन्तु सन्दिग्धम् । किञ्च विद्याकर्मपूर्व-
प्रज्ञारब्धं लिङ्गान्तरं वक्तुं शक्यते काममयपुरुषप्रकरणात् पूर्वप्रज्ञा विषयानुभवः । अतो
लिङ्गस्य सत्त्वात् उत्पन्नत्वाद्वा लिङ्गं मनो मनःप्रधानत्वाच्छ्रियस्येति व्याख्यानं टीकोक्तं न

सङ्गतम् । अतस्तलिङ्गभेदीति सिद्धम् । कर्मगतिमिति गतिः फलम् । कर्मणा गतिः प्राप्ति-
र्यस्य लिङ्गदेहस्य सविशेषकर्मगतिः, ताम् । तिर्यग्मादीति देहो लिङ्गादिः । यथासम्भवम् ।
१०-१-४१. स्वप्ने यथेत्यत्र सोपीति तृणजलौकादृष्टान्तेन स्वल्पप्रयासोपि । 'मम
माता वन्ध्ये'ति वाक्यवद् वाधितार्थत्वं स्यात् तद्वारणाय शीघ्रमिति शब्दः । कदाचिदेवेति
शुभसूचनकाले शुभाशुभयोः । असाकल्ये एव न तु साकल्ये । 'असाकल्ये तु चिचने'त्यमरात् ।
स्वशिरोऽदर्शने शुभफलः स्वमः, स्वदर्शनेऽशुभफलः स्वम इति । अशुभं मरणम् । ईदृशमितीति
'त्यदादिपु दशेरनालोचने कञ्चेति कञ्' । इममिवेमं पश्यन्ति जनाः सः अयं अयमिव दृश्यमानः
इममिवात्मानं पश्यतीति विग्रहः । दृश्यत इति दृश्यमानः कर्म यगन्ताञ्छानच्, अत्र दर्शन-
विषयो दृष्टान्तीयेदमोर्थः द्वितीये दशेरनालोचनार्थत्वम् । दृष्टान्ते क्षीणशक्तेर्दशेरानुचयनङ्गी-
कारात् । 'मनसः रथ' इत्यत्र मन इन्द्रियम् । तस्य सजातीयमिन्द्रियं न रथः । रथस्य रथ
इतिप्रयोगाभावात्, किन्तु ज्ञानं, तदाहुः तत्तद्वस्तु भावनयेति । भावना स्पृतिः अनु-
भवस्य तिरोभावात् । तथा च श्वेताश्वतरश्रुतिः 'आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिण'
इति । 'आत्माइन्द्रियमनोयुक्तं' आत्मा मनोयुक्तः, मन इन्द्रिययुक्तं, तदा 'भोक्ता' । नैयायि-
कानां आत्मा मनसा संयुज्यते, मन इन्द्रियेण, इन्द्रियमर्थेन, ततः प्रत्यक्षमिति प्रक्रिया । न
च मनोरथशब्दो हीच्छायां योगरूढ इति वाच्यम्, वेदान्तसारत्वात् प्राणश्लोके योगमात्रात् ।
न च ज्ञानानन्तरमिच्छापि मनोरथ इत्यत्र मनोरथपदेनेतीच्छावोधोपि स्यादिति वाच्यम् ।
इच्छाशक्त्यधीनत्वाद् बोधस्येत्यदोषात् । मनोगतिस्तया । आभ्यां पूर्वप्रज्ञा विद्या चोक्ते ।
कर्माहुः कर्मणेति । 'तं विद्याकर्मणी समारभेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति शारीरकब्राह्मणात् । 'तं' देहम् ।
तथा च कर्मणा जनिता या मनोगतिस्तयेत्स्वन्वयः, स्वप्ने मनोरथहेतुको मनोरथस्तु कर्मणेति
दृष्टान्तेपि तादृश इति । तादृशशब्दस्य व्युत्पत्तिरीदृशशब्दवत् । मनोरथेनापीति अपि-
शब्दस्य स्वप्न इत्यनेनान्वयः । अन्यदपीत्यपिशब्दार्थः । यद्वा यथास्वित्तमन्वयः । अपिशब्देन
चिन्तादिना । तत्रेति स्वप्ने । मनोरथः पूर्वप्रज्ञास्थानीयः । यथा लोकेति यथा स्वप्नोपि
दृश्यत इत्यर्थः । स्वप्नो वेदे, देहो वेदान्त इतिविवेकः । इषेत्वेति शाखां छिनत्ति । शाखा
खञ्जया । खे हृदयाकाशे शेते स्वपितीत्यर्थः । स्वपिति स्वप्नं करोति । 'तं विद्ये'ति श्रुतिः
शारीरकब्राह्मणे, पूर्वप्रज्ञादृष्टश्रुताभ्यां मनसा तयोश्चित्तनम् । तत्रेति स्वप्ने । स्वप्न इति
प्रतिपद्यत इत्यनेनाप्यन्वेति । श्रुतिद्वयविरोधपरिहारायाहुः तदुदित इति । यः स्वप्नः
यदनन्तरः मनोरथानन्तरः स हि स्वप्नः तत् तस्मात् उदितः इति न्यायनिवेशो लक्ष्ये ।
अत्र न्याये मृत्तन्वादिकारणानन्तरं घटपटादिरुदित इति प्रत्यक्षं मानम् । तथा च
लोकान्तरगतिरूपदेहप्रकरणीयायाः 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते' इति श्रुत्या न विरोधः,

एकत्र दृष्टः शास्त्रार्थोपरत्रापि तथेतिन्यायात् । सूत्रं तु 'विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वा'दिति तृतीयाध्याये । तस्यापि न विरोधः । यद्वा श्रुतिरपि सूत्रविषयवाक्यरूपा । 'ये वै के चासा-
होक्तात् प्रयान्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ती'ति कौषीतकिश्रुतिः । अत्र व्यवस्था 'तं
विद्याकर्मणी' इत्येनया । 'विद्यया देवयानं कर्मणा सोमभाव' इतिभाष्येण । न तावता
तृतीययममार्गबाधः । एवं विद्याकर्मभ्यां जन्यः स्वप्नस्तद्धेतुको मनोरथेन जन्यः स्वप्नो
मनोरथहेतुक इत्यर्थः । तथा च यथेदं तथा देही प्राक्तनं वपुस्त्यजत इति पूर्वणान्वयः ।

१८-१-४२. यतो यत् इत्यत्र किञ्चेति किञ्चेत्यस्यारम्भार्थासम्भवात् प्राणश्लोक-
साकल्यमर्थः । अन्यदपि प्राणश्लोकसाकल्यमुच्यत इत्यर्थः । तदध्यासादिति अहं जात
इति देहाध्यासात् जायते । अतस्मिन् तच्चारोपोध्यासः । आत्मनि जातत्वरूपदेहधर्माशेषः ।
एवमहं मृत इत्यत्र मृतत्वाध्यासः । अस्मिन्निति कंसनिविष्टकालनेम्युपदेशरूपे । मन
एवेति एवकार आत्मयोगं व्यवच्छिनत्ति । तस्य देही सम्पत् तद्विषयत्वात् । अधुना कंसस्था-
सुरसम्पद्विषयत्वात् । नन्वासुरसिद्धान्ते मन एवेत्यत्र किं मानमिति चेन्न । 'मायेत्यसुरा'
इति सिद्धान्ते । सर्वं मायेति तर्केणेति, 'मनोमात्रमिदं ज्ञात्वे'त्यत्र मायामये मनो जायत
इत्युच्यते । 'माया मनः सृजती'ति सप्तमस्कन्धात् । 'न च तन्मनोःकुरुते'ति बृहदारण्यकात्
वाक्यबाधः शङ्क्यः, तस्य देवसिद्धान्तविषयत्वात् । तच्छब्देनाग्नेः योरा तनुरूपाशनाया
अपि वक्तुं शक्यत्वात् । निमित्तमात्रत्वमाश्रयस्य । 'नैवेह किञ्चनाग्र आसी'दिति बृहदारण्यक
'इहे'तिपदेनाश्रयोक्तेः । मतभेदेनाश्रयतन्वोः कारणतोपपत्तेः । तत्सिद्धान्ते 'असत्यमप्रतिष्ठं
ते जगदाहुरनीश्वरम् अपरस्परसम्भूतं किमन्यत् कामहेतुक'मित्तिवाक्यादाहुः तच्चेति ।
सङ्कल्पविकल्पेति 'कामः सङ्कल्पो विधिकित्से'तिश्रुतिर्देवसिद्धान्ते । अन्यतरदिति अत्र
बहूनां मध्य एकस्यातिशये विवक्षिते तमप्राप्तः तथापि महाभाष्ये एतेषु कतरो देवदत्तः
कतरो यज्ञदत्त इति तमनुपाधिम् बहुत्वमनादत्यैव तस्ययोगादत्रापि भगवद्विच्छाकारण-
कयोः कालकर्मणोः अन्यतरदित्येवं बहुत्वमनादत्यैवमुक्तम् । मायाकार्यमनित्यं मनस्तू-
त्कृष्टमेव गुह्यति सदेत्याशङ्क्य मायाधर्म मोहमाहुः मोहेनेति । 'पञ्च'स्वित्येव पाञ्चभौतिको
देह इति । 'यतो यत्' इत्युपादाननिरूपितं विश्लेषं विवृण्वन्ति स यं यमर्थं विहायेति ।
गुणेषु मध्ये यतो यत् यं यमर्थं विहाय धावति यं यं च आप, नाम यत्र यत्र लयं भवति,
तत्र तत्रैव । असौ इति विप्रकृष्टो यः कोप्यात्मा देही । अत्र गुणपदेन गुणकार्यमुच्यते ।
मायारचितेध्वसि विशेषणात् 'लक्षणां नैव धक्ष्यामी'ति कारिकायाः । तदेवेति यं यमाप
तदेव प्रपद्यमानः तेनैव सह जायत इत्यन्वयः । अत्र तत्र तत्र तदेव प्रतिपद्यमानः तत्र
तत्र लोकान्तरे तदेवेति । यत्र लोकान्तरे, यत्र लयं भवति तदेव । यच्छब्दद्वयं यत्र
यत्रेति तच्छब्दत्रयं तत्र तत्र तदेवेति । अस्वैवाथोहमिति मन्यमान इत्यध्यासः ।

अध्यासमाहुः तेन सहेति । तेन देहेन । तथा च देहधर्मो जातत्वं न स्वस्य जीवस्य
धर्मः । 'मनो यत्र निषक्तमस्ये'तिश्रुत्याहुः मनश्चेति । समा इति मनोभावनाविषयाः
समाः विषयत्वेन । एवमपीति समत्वेपि । अस्मादिति परिदृश्यमानात् तव देहात् ।
उत्कृष्टमेवेति भोजानां कुलपांसवत्त्वज्ञानं तस्य वसुदेवेन ज्ञातम् ।

१०-१-४३. ज्योतिर्यथैवेत्यत्र एवमित्यादि पूर्वोक्तप्रकारेणात्मनो मनोनु-
सरणे ग्रहणपरित्यागहेतुत्वेन मनोहेतुद्वारा तत्कार्यदेहानुसरणात्तथा । अनुगतपदलभ्योर्थः ।
मोहादेवेति मोहो मायाधर्मः । एवकारोत्राप्यात्ममायामृते राजन् परस्यानुभवात्मनः
न घटेतार्थसम्बन्धः स्वप्नदृष्टिनिवाञ्जसे'ति द्वितीयस्कन्धावाक्यात् इदं मायाधर्मेणार्थसम्ब-
न्धं देहसम्बन्धमाह प्रतिविम्बेति । अयं न्यायोपे वाच्यः । तथात्वं देहानुसरणमस्ति ।
उदकेति मध्यमपदलोपीसमासः । अन्तःकरणमिति तत्र कर्मवेगानुगत आत्मा प्रति-
विम्बमिव विभाव्यत इत्यर्थः । अन्तःकरणस्य मालिन्यात् प्रतिविम्बासम्भवमालोच्याहुः
उदकेष्विति । चांचल्येति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकसाधारणम् । मालिन्यं आसुरबोधनायोपात्तम्,
मलिने प्रतिविम्बासम्भवात् । अत एव सिद्धान्ते जीवो न प्रतिविम्बः । प्रतिविम्बः कार्येश्वरः ।
स्वाधारस्वभावानुविधायित्वे सति सम्मुखस्थितार्थानुविधायित्वं प्रतिविम्बत्वम् । 'वेगो जवे
प्रवाहे च महाकालफलेपि चे'ति विश्वात् समीरवेगा इत्यत्र वेगश्च वेगश्च वेगश्च वेगा
इत्यत्र एको वेगो जवः चांचल्यम् । महाकालफलं मालिन्यम् । आदिपदेन प्रवाहः ।
अनुगतं अनु पश्चाद् गतम् । तत्सम्बन्धोतुगमनसम्बन्धः । अव इति 'अदसस्तु
विप्रकृष्ट' इति कोशः । प्रदर्शित इति सूर्यादिः प्रदर्शितः, आदिशब्दस्य नर्पुसकत्वा-
भावात् । स्वमोहेनेति आत्ममोहेन । स्वीयमायाधर्मेण । मायारचितत्वे तु तज्जन्यमोगोन्य-
स्यापि स्यात् । आत्ममोहस्य तु तदीयकर्मसाहित्यान्वान्यस्य तदेहजन्यभोगः । अभिमतेष्विति
स्वप्न इवाभिमतेष्वहंकारविषयेषु । भगवानित्यात्मा । रागेणेत्यनुरक्त्या । अनुगतः
पश्चात् प्राप्तः, किं प्राप्त इत्यपेक्षायामाहुः तेन सहेति । देहेन सहैकत्वं प्राप्तः व्यतिरेके-
णानुभवाभावात् । तथापि । प्रतिविम्बेत्यादि प्रतिविम्बन्यायेनान्तःकरणे प्रविष्टः, 'स
मानसीन आत्मा जनाना'मितिश्रुतेः । विशेषेणेति मुह वैचित्ये । दि० प० से० परोपि
विशेषेण तदैक्येन मनोनिष्ठमोहानुकूलव्यापारवान् भवति । अनुभूतमिदम् । भ्रमादित्य-
ध्यासात् । तद्वशाद्देहवशात् । अपकार इति दयापात्रभगिनीहननेनात्मनोपकारोऽधर्म-
सम्बन्धः । अधर्मसम्बन्धादात्मनो नरकपातः ।

१०-१-४४. तस्मान्न कस्येत्यत्र तत्त्वमिति सप्तभिः पारमार्थिकं तत्त्वम् । अपे
द्वाभ्यां लौकिकं तत्त्वं वक्तव्यमितिभावः । यदुक्तमिति गतश्लोके । 'मृत्योः स मृत्यु-
माप्नोति य इह नानेव पश्यतीतिश्रुत्युक्तं भयमाहुः भेदात्मकमिति । भेदेन परिष्ठेनात्म

स्वरूपं यस्य भयस्य तत्तथोक्तम् । न त्वेकाकिकृतं भयं भवति । 'सो विभेत्तसादेकाकी विभेती'ति पुरुषविधनाज्ञानश्रुत्युक्तम् । कस्यचिदिति कस्यासकलमपि द्रोहम् । स इति देहः । तादृशः हननधर्मवान् । प्रकृतेस्वार्थस्वोपयोगमाहुः अनेनेति । उक्तेन । आत्मनो-पीति अपिना देहस्य । नतु अर्थी दोषं न पश्यतीति द्रोग्धाहं कथं क्षेमं विचारयिष्यामीत्यत आहुः सोपीति । द्रोग्धापि । मार्यान्मत्त इति देवक्याः सकाशाद्भयासम्भवात् स्वस्य च पतित्वेन देवक्यर्थत्वाद्दहमपि मार्यस्तसादित्यर्थः । श्लोके परशब्देन शत्रुः यो मार्यते सः ।

१०-१-४५. एषा तवेत्यत्र अष्टवार्षिकीति अनागतार्तवा, रजोदर्शनात् पूर्वं उद्गहात् । अष्टवार्षिकीत्वं । 'गौरी तु नग्निकानागतातवे'त्यमरः । बाला तस्याः पर्यायः । अनेन वसुदेवोष्टवर्षः । 'त्रिंशद्वर्षोद्गहेत् कन्यां ह्यद्यां द्वादशवार्षिकीम् । अष्टवर्षोष्टवर्षी वे'ति मनुस्मरणात् । प्रदर्शनेनेति 'इदमस्तु प्रत्यक्षगे रूप'मित्तिवाक्यात् । अनाविष्टेति कालनेम्य-नाविष्टरूपस्य । स हीति वसुदेवो हि तं कंसं अनाविष्टं कालनेमिनेति बोध्यम् । तेन शुद्धस्वरूपज्ञानेन मायाकालनेम्युपमदो निरूपितः ।

१०-१-४६. एवं स सामभिरित्यत्र एवमिति वैदिकलौकिकतत्त्वप्रकारेण । दयाभयादीति अन्ववहितोक्ताभ्यां श्लोकाभ्यां दयामये । आदिना वैदिकतत्त्वज्ञानम् । भेदा इति साम नाम प्रियवचनादिभिः क्रोधोपशमनम् । तेन सहितैर्भेदैः पंचविधैः, तदुक्तं 'परस्परोपकाराणां दर्शनं गुणकीर्तनं, सम्बन्धस्य समाख्यानामापन्याः संप्रकाशनम् । वाचा पेशलया साधु तवाहमिति चार्पणम् । इति सामविधानज्ञैः साम पञ्चविधं स्मृत'मिति । प्रथमश्लोके सम्बन्धस्य समाख्यानां 'भोजयशस्करः' 'भगिनीं हन्या'दिति च । द्वितीयसिन् आपत्त्वा मृत्योः समयस्य, आगामिकालस्य वा संप्रकाशनम्, 'अष्ट वाब्दशतार्ते वे'ति । अग्रे वाचा पेशलयेत्यादिः षड्भिः श्लोकैः । नवमे परस्परोपकाराणां दर्शनम् । 'आत्मनः क्षेममन्विच्छन् न कस्यचिद् द्रोहमाचरे'दिति । दशमे श्लोके गुणकीर्तनम् । 'तवानुजा बाले'ति बालत्वं गुणः, ईश्वरत्वज्ञापनात् । प्रथमश्लोके वा, यशस्कर इतिपदेन । तं चापि सङ्कली-कृत्याहुः आत्मानात्मैति । आत्मानात्मविवेकश्च परमार्थश्च लौकिकभयं च तैः रूप्यन्ते व्यवहियन्ते इति तथा । प्रथमे लौकिकम्, द्वितीयसिन् परमार्थः, तृतीयचतुर्थीभ्यां श्लो-काभ्यामात्मानात्मविवेकः, अनात्मा देहः, अग्रेप्यात्मानात्मविवेकः, अन्याभ्यां लौकिकं भयमिति । साम ज्ञानमिति साम सान्त्वप्रयोगे, बाहुलकात् कनिन्, ज्ञानं सामलक्षणमपि भगवत्प्रेरणा अनधिकारिवोधनात् प्राप्तम् । साम्यं दया चेति साम्यं ज्ञानत्वात् दया कृपा मायारूपा आसुरसिद्धान्तवकृत्वात् । 'माया दम्भे कृपायां चे'ति विश्वात् । भी तु 'न गतभीः प्रभाववि'दितिवाक्यात् । आविष्ट इति कालनेम्याविष्टः कंसः तथा नाम अनु-

व्रतत्वधर्मणैव वर्तते । न तु दीनवत्सलत्वेन रूपेण ।

१०-१-४७. निर्बन्धं तस्येत्यत्र विफल इति प्राणैः श्लोकैर्भृत्ववतिवहनाभावात् तथा । देवक्या अपमृत्यवतिक्रमः प्राणैः कृतः प्रतिबन्धकाभावात् । कंसस्यापमृत्यवतिक्रमो नास्ति, मृत्यो सामिमानत्वस्य प्रतिबन्धकत्वात् । अनधिकार्युपदेशे भगवदिच्छारूपं करण-माहुः भगवदिच्छयेति । प्रकारान्तरेणेति प्राणत्वप्रकारादन्वेन प्रकारेण बाह्यप्रयत्नेन प्रकारेण वायुनिष्ठेन । यत्नमिति मृत्यवपोहनार्थं वैखरीयत्नम् । अष्टभिरिति वैखरीरूपै-र्न तु प्राणरूपैः । कंसापमृत्यवपवहने तैः कृते पुत्रमृत्युसम्भवात् । कृपणामृत्यवपोहने त्वा-पाततः । भयादिना मृत्युसम्भवात् । अयमिति परिदृश्यमानोऽसुरो राजा वा । हरिप्रियाणां कलिरूपत्वेपि लौकिकत्वम् । 'जिघांसन्तं जिघांसीयान् दोषो मनुब्रवी'दितिस्मृत्या स्मार्तत्वम् । 'लोकवत् तु लीलाकैवल्य'मित्तिज्ञात् । परमार्थेनेति भक्त्यभावेन कर्णरन्ध्र-द्वारा प्रविष्टेन । उच्यत इति स्फूर्तेर्ज्ञानात्मिकाया विपयीभूतवक्ष्यमाणयुक्त्यविनाभावदिदं-पदेन प्रत्यक्षत्वान् मुख्यतयोच्यते । सा चेति युक्तिः । तथा च पुत्रदानात्मिकयुक्ति-विषया स्फूर्तिः प्रथमश्लोकार्थः । द्वितीयश्लोकार्थमाहुः तस्याश्चेति । युक्तिस्फूर्तेश्च । अयुक्त-त्वमाशङ्क्येति स्वस्थानकदुन्दुभेलौकिकत्वापत्त्या स्वयमयुक्तत्वं आ समन्तात् तर्क्य । तर्कस्यान्यथाज्ञानत्वाद् युक्त्या वैदिकया युक्तत्वसमर्थनं वेदाविरोधादन्यथाज्ञानं नेत्येवं समर्थनम् । 'जीवाभयप्रदानस्य न कुर्वीरन् कलामपी'तिवाक्यमूलं वेदः । तस्याविरोधात् 'मृत्युर्बुद्धिमतापोह्य' इत्यन्यथाज्ञानम्, 'जातस्य हि ध्रुवो मृत्यु'रितिवाक्यात् तदपि नान्यथा-ज्ञानम् । ब्रह्मविदि वसुदेवपराधाभावादपराधज्ञानमन्यथाज्ञानम् । 'एतत् ह वाच न तपति किमहं साधु नाकस्वं किमहं पापमकर'मिति श्रुतेः । तृतीयश्लोकार्थमाहुः तत् इति । 'मृत्युर्बुद्धिमतापोह्य' इत्यादिसुज्ञेपु सिद्धमेव, तस्य कथनादनुवाद इत्याहुः अनुवाद इति । उत्तरार्धेनोपपत्तिः । उपपत्तिरेवोपपत्तिकः, उपपत्तिकेन सह वर्तमानः सोपपत्तिकः । चतुर्थस्यार्थमाहुः तस्यचेति । अनुवादस्यैव । न तु विचिन्तनांतरम् । प्रतिकूलतर्कः पुत्रदान-मयुक्तं आत्मत्वा'दात्मार्थे सकलं त्यजे'दिति वाक्यादित्येवम् । तस्य पराहृतिः वाणीवाक्ये विपर्ययविचिन्तनेन । पंचमस्यार्थमाहुः अशक्तावहृष्टेति । षष्ठस्यार्थमाहुः तस्याप्यु-पायस्येति । तस्येत्यदृष्टस्य, कंसस्येति वा । साधनेति 'पूजयामासे'ति पूजनम् । सप्तमस्यार्-थमाहुः तत् उच्योग इति । वैखरीरूपः । 'अत्रवी'दितिपदात् । अष्टमस्यार्थमाहुः कथनं चेति । हितमिवानुवादकथनम् । पूर्ववदनङ्गीकारमाशङ्क्याहुः अलौकिकेति । अलौकिकस्य वक्ष्यमाणस्य स्फुरणात् तस्यालौकिकस्योपायस्य कंसेनाङ्गीकारः । यद्यप्यंथं लौकिकः नालौ-किकेन परमार्थेन निवर्तते, तथापि युक्त्या युक्तत्वसमर्थितकस्य(१)लौकिकस्यालौकिकत्वा-

१. बाहुंवाविर्भाववति ।

ङ्गीकारात् । यद्वा कंसे वसुदेवेन स्वदेवता समारोपितेति भगवत्यलौकिकस्फूर्तेस्तादृशस्य भक्तिविरुद्धस्य कंसस्याप्युपायस्याङ्गीकार इत्यर्थः । आपातत इति अविचारतः देवक्या अपि भयादिना मृत्युसम्भवात् । सफल इति मृत्युनिवारणफलेन सह वर्तमानः सफलः । अन्वयक्रियेति क्रियाहननम् । तदनुकूलं व्यापारम् । यत्नस्य व्यापाररूपत्वात् । तच्छेष्ट-
येति कंसस्य खड्गपाणेश्चेष्टा उद्यमननिपतनादिरूपा करणम् । अतस्तृतीया । नन्ववश्यक्रिया-
साधकयत्नो नैयायिकमते, वैयाकरणमते व्यापारो यत्नः, अतश्चेष्टयेत्यधिकमिति चेन्न ।
भगवदधिष्ठानत्वेन सर्वाधारत्वाज्जन्यजनकभावसम्बन्धश्चेष्टाव्यापारयोः । तच्चेष्टयावश्य-
क्रियासाधकयत्नं ज्ञात्वेत्यर्थः । अन्वपद्यतेति प्राप्तवानित्यर्थः । ये गत्यर्थास्ते प्राप्त्यर्था
इति । अनेनेति बलवता कंसेन । इष्टप्रकारेणेति एकत्वमविवक्षितम् । शस्त्रैरस्त्रैश्च ।
अलौकिकप्रकारः प्राणश्लोकोक्तस्तेन । अन्य इति लौकिका अलौकिकाः च भगवत्प्रेर-
णया निवर्तिताः । अतः परमिति लौकिकालौकिकोपायेभ्यः परमन्यत् । सामानन्तरं
दानरूपं द्वयम् । एवेति खगृहे स्थापनयोग्यवच्छेदक एवकारः । न तु खगृहे स्थापयि-
ष्यति । देवद्वारेति यथा सूर्यादिद्वारा कुन्त्याः पुत्रवतीत्वं, तथा । दोष इति क्षात्रधर्म-
त्यागरूपः । स पुत्र इति अष्टमपुत्रः । आनकदुन्दुभयश्चेति चकारेण शब्दात्मकास्ते ।
सङ्कट इति सामानन्तरं दानसङ्कटे । उभयोर्दानयोर्युक्तत्वरूपे । आनकदुन्दुभिरिति
शब्दसृष्टिरतः स नाम । 'शब्द इति चेन्नातः प्रभवा'दिति व्याससूत्रात् । अयुक्तमिति पुत्र-
दानम् । अन्वपद्यतेति राजत्वात् सामानु अपद्यतेत्यस्यार्थः । अकस्मादिति कारणं विना ।
समागतमिति गत्यर्थात् कर्तरि क्तः भूतकाले अतोपद्यतेत्यस्य चिवरणमिदम् ।

१०-१-४८. मृत्युर्बुद्धिमतेत्यत्र इत्यादीति 'प्रक्षालनाद्दि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं
पर'मितिन्यायेन । इदानीमित्युपायानङ्गीकारकाले । कथमिति केन प्रकारेण । वसुदेवस्य
तूष्णीम्भावो नेति प्रश्नः । पश्चादिभ्यो विशिष्टत्वेनोत्पादितत्वप्रकारेण न तूष्णीम्भाव इत्यु-
त्तरमग्रे । मृत्युः पङ्कस्थानीयः तस्य प्रक्षालनं दूरीकरणं तदपेक्षया दूरान्मृत्योरस्पर्शनं स्पर्शः
देवकीविसरणप्रतीकारः तस्यास्तापप्रतीकारो वा तस्याभावः चरमितिन्यायसमन्वयः ।
कालान्तरे देवक्यादिमृत्युरनुसन्धेया । तदेति स्वरार्थं तदापीत्यर्थः । नास्तीति अन्यथा
तु तदा उपेक्षालक्षणेपराधः स्यादेव । कालादिदण्डमिति सामदानाभ्यां दण्डानुसन्धानान्
नाकस्मिक्तत्वम् । नापराधः कर्तव्य इति किन्तु मृत्युप्रतीकारः कर्तव्यः ।

१०-१-४९. प्रत्यर्घ्येत्यत्र शास्त्रमिति पूर्वमीमांसाशास्त्रम् । अयमिति बुद्धिस्यो
वक्ष्यमाणः । 'प्रतिरत्र प्रतिनिधिप्रतिदानयो'रिति पाणिनिद्वारात् प्रतिदान इत्याशयेन
प्रत्यर्पणं विवृण्वन्ति स मृत्युरयमित्यारभ्य न कोपि दोष इत्यन्तेन । कंसे निविष्ट

इति अत्यन्तविसरणरूपः देवकीमारणरूपनिषिद्धकर्मणा स जन्यते । कंसो मृत्युरित्यप्यव्या-
ख्यानमित्यादिनात्रैव स्वयं वक्ष्यते । भक्ष्या इति गीतेकादशाध्याये 'केचिद् विलया
दशनान्तरे'भित्त्याद्युक्त्वा 'कालोस्मि लोकक्षयकृत् प्रवृद्ध' इत्युक्तेः । अप्रतीकार्यश्चेति
औषधादिनापमृत्योरेव प्रतीकारात् । स त्विति मृत्युस्तु । स मृत्युः । दोष इति भगवदधिष्ठाने
वसुदेवे कथं पुत्रदानदोष इति दोषप्रश्नसम्भवात् । इयमिति देवकी । एतदपीति पुत्रदाने-
नास्या भोचनम् । बह्व इति एकापेक्षया बहूनामनुग्रहो न्याय इति एतदनुचितम् । बालका
इति बालकत्वस्यानुचितत्वप्रयोजकत्वं, 'सुता'नित्येतावतैव कर्माकाङ्क्षानिष्टुत्तेर्बालकानि-
त्यस्य वैयर्थ्यापातात् । 'सुमानवधीन् निशि बालका'नित्यत्र प्रथमस्कन्धे । न च विशेष्यं
'बालका'निति । 'माता सुतानां निधनं शिशूना' मित्यत्रेव सुतानां विशेष्यत्वात् । स्वस्या-
न्तरङ्गा इति आत्मनोऽशाः । पत्नी तु अर्धाङ्गी बहिरङ्गा । दोषाधिक्यमिति बहुत्वात्
मित्रत्वाच्च । इदानीं पुत्राणामभावादित्ययं हेतुर्देहलीप्रदीपन्यायेनोभयान्वयी । विद्य-
मानाविद्यमानयोरिति स्त्रीपुत्रयोः । सिद्धवदिति विद्यमानवत्कारेण । करणं कारः तेन ।
विषयेति देयादेयरूपप्रत्यर्पणविषयविभागः । धर्महानीति क्षात्रधर्महानिप्रसङ्गात् । अय-
मिति पुत्रदानलक्षणः । नरकेति बालवधान् न श्राद्धादिकर्तृत्वमिति वसुदेवस्य ज्ञानत्वाज्
ज्ञानम् । 'यदी'त्यस्यार्थमाहुः पुत्रोत्पादनं त्वित्यारभ्य लौकिक्युपपत्तिरित्यन्तेन ।
भिन्नतयेति तत्पितृगृहे । एवकारेणैक्ययोग्यवच्छेदः क्रियते । अनेन सामदानदण्डा-
नन्तरं भेद उक्तः । भेदनम् । मिदिर विदारणे । घञ्, शत्रोरमात्यादीनामुपायेन परतो
विश्लिष्यात्मसात्करणं भेदः । अयं भिन्नतया स्थापने भवति तस्याः । न कोपीति पुत्रोत्पादनं
स्वाधीनमिति न बहवः पुत्रा उत्पादनीया मयेति न प्रथमदोषः । 'बालका' इत्युक्तदोषोपि न
स्यात् तत एव । स्वस्थान्तरङ्गा इत्यपि दोषो न । तथा दोषाधिक्यं दोषो न तत एव ।
'अर्पणं च न सम्भवती'त्युक्तदोषोपि न पुत्राणामाहार्यज्ञानविषयवाधकालीनमिच्छाजन्य-
ज्ञानमाहार्यज्ञानम् । अत एव न 'विद्यमानाविद्यमानयो'रित्याद्युक्तदोषः । धर्महानिदोषोपि न,
भेदस्य क्षात्रधर्मत्वात् । तत एव लोकापकीतिरूपदोषाभाव इत्यर्थः । वसुदेवस्याधिष्ठानत्वा-
दन्यमपि दोषाभावमाहुः प्राणरक्षाया इति । ऋतुक्कालेति 'ऋतौ भार्यामुपेया'दिति श्रुत्या
विहितं ऋतुकालगमनं, तदपेक्षया । अधिकेति 'जीवाभयप्रदानस्य न कुर्वीरन् कलामपी'ति
शक्यात् । 'न हिंसात् सर्वा भूतानी'ति श्रुतेश्च । एतदपीति भिन्नतया स्थापनम् । चोदनयेति
उक्तश्रुत्युक्त्या चोदनया । नैक इति एकः पुत्रः पुत्रो नेत्यत्र । पुत्रे पुत्रत्वावच्छिन्नप्रति-
योगिकाभावो नेति समासेन एकपुत्रे पुत्रत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावो ज्ञेयः । एकपुत्रे
समासशक्यैकपुत्रत्वे सति पुत्रत्वाभावात् । न दोष इति 'एकं द्वौ वा पुत्रमुत्पादये'दिति-
शास्त्रे मानवे नवमाध्याये 'एकमुत्पादयेत् पुत्रं न द्वितीयं कथञ्चन द्वितीयमेके प्रजनं मन्यन्ते

तेषु तद्विद' इत्यस्ति । भगवन्मते तु 'पुत्रे कृष्णप्रिये रति' रित्युक्तम् । तथेति तथा अलौकिकीति छेदः । आकाशवाणीति 'अस्यास्त्वामष्टमो गर्भ' इत्याकाशवाणीप्रामाण्यात् । बहव एवेति न त्वेको द्वौ वा जायेते । अलौकिकीष्टुपपत्तिमाहुः तेषीति । उपपत्तिर्न्यायः, सा च लौकिकी एकं द्वौ वोत्पाद्य न कोपि दोष इत्युक्तदोषाभावसम्पादिकोक्तः । अलौकिक्या तु नैको नापि द्वौ पुत्रौ प्राप्सौ किन्तु बहव एव सुताः प्राप्साः । अतः इयमेका पुत्राश्च बहव इत्याद्युक्तदोषास्तदवस्थाः तदभावाय । तेषि एकः द्वौ वा भवतः । मृत्युं सन्निवेश्य तावता बहुकालेनोत्पादनीयाः । आकाशवाण्यां कालस्याश्रुतत्वात् । अनयोपपत्त्याऽलौकिक्यापि न कोपि दोषो भवेदित्यर्थः । कामान् नोदनयापि वा बहुकालेनोत्पादने भगवदिच्छा न चेत् तदाप्युपपत्तिमाहुः कालेपीति । बहुकालविरुद्धे स्वल्पादिकाले पुत्रोत्पादने भगवदिच्छा चेत् तदा पुनर्दोषापत्तिरित्यर्थः । अस्मिन् पक्षेपि दोषाभावमाहुः तदा पुत्रेति । अन्यद्वारा पुत्ररक्षा देवक्या तु पुत्रसंरक्षा । सा चाकाशवाण्यां 'अस्यास्त्वामष्टम' इत्युक्त्याष्टमत्वस्यापेक्षा- बुद्धिजन्यत्वादपेक्षिता । न चापेक्षाबुद्धिराहार्यज्ञानविषयविषयिणीति शङ्क्यम् । आकाशवाण्यां कंसः पुत्रान् मारयिष्यतीत्यश्रुतत्वात् । तस्याः संरक्षयिष्या देवक्याः मृत्युमारणं कर्तव्यम् । न पुत्राणां बहूनामिति 'इयमेका पुत्राश्च बहव' इत्याद्युक्तदोषाभावः । भगवदिच्छया पुत्राणां किमप्यस्त्विति हृदयात्, अत्रोपपत्तिः शास्त्रयोजनम् । 'युक्तिर्न्याये च योजन' इति विश्वात् । मृत्युरेवेति देवक्या मृत्युरेवेत्यर्थः । देवक्या 'मृत्युर्वा प्रियेत चे'दित्यस्य 'प्रत्यर्प्य मृत्यवे पुत्रान् मोचये कृपणामिमा'मिति सम्बन्धो यद्यपि भासते तथापि पूर्वार्थोचरार्थयोर्वैपरीत्या- प्त्या वक्ष्यमाण एव सम्बन्धः । तदा पुत्रसंरक्षार्थं 'मृत्युरेव प्रियेते'त्यत्र 'तदे'ति 'प्रियेते'- त्यनेन सम्बध्यते, तदुपपादयन्ति सः । किञ्च देवक्या मृत्युमारणेऽलौकिकीष्टुपपत्तिमाहुः प्राणिमात्र इति । तत एवैवमिति तत्र एव एनं मृत्युम् । एनादेशः । अवघजते प्रति- कुरुते । धातूनामनेकार्थत्वाद् बाहुलकाच्च । इमे कल्पने वसुदेवस्याधिष्ठानस्य प्रतीकारे प्रवृत्त- त्वात् । तस्मादिति मृत्योर्जन्मश्रवणात् । अन्यस्येति सुतमृत्योः । यद्वा द्वितीयदेवकीमृत्योः । एको मृत्युरिति एक एव सर्वमारक इत्यर्थः । बृहदारण्यके 'मृत्युर्नैवेदमावृत्तमासी'दित्य- त्रैकत्वविचक्षणात् । नियतकाल इति एकवारं तस्याः कालः 'शतायुर्वै पुरुष' इति 'सञ्जीव शरदः शत'मिति चोक्तः । सा मृत्युस्तदैव शतवर्षानन्तरमायाति, अपमृत्यवोन्याः । तदा चेन् निवृत्ता पुनरपमृत्युवादिकारणकालाभावान्नायातीत्यर्थः । इदानीमित्यस्य स्वसहकारिणि कालोपाधौ । तं प्रतीति त्रियमाणं प्रतीत्यर्थः । प्रियेतेवेति निवर्ततेव । अतः शब्द- नित्यत्वेति अत इति सार्वविभक्तिकस्तसि । 'आकाशः सम्भूत' इत्यादिवाक्यैः 'सविशेषणे ही'तिन्यायेन शब्दनित्यत्वमेव निवर्तते, न त्वाकाशनित्यत्वं निवर्तते । इदं 'आकाशवत् सर्वगतश्च नित्य' इति गीतायां आकाशवत् सर्वगतत्वमात्रं न तु नित्यत्वमप्याकाशवदिति

व्याख्यानं न तदा बोध्यम् । तद्वदस्या मृत्युरेव गच्छेत् । कंसहननक्रियया विशेषणीभूतो मृत्युरेव गच्छेत् न त्वियं देवकी विशेष्यभूता गच्छेत् मृत्युलोके । यद्वा व्याकरणशास्त्रतः सिद्धमपि शब्दनित्यत्वं यथाभिव्यञ्जकस्य वायोर्नाशाच्छब्दाश्रवणे गतमिव भवति, एवं मृत्युरपि नियताभिव्यञ्जकस्य सहकारिणः कालोपाधेरभावाद् गच्छेदेवेत्यर्थः । प्रियेतेत्यस्य बाहुलकादर्थो निवर्ततेति कृतः अतो मुख्यार्थं वक्तुमाहुः नन्वेकमृत्त्यविति । लोकाह्लोका- दिति लोकात् मृत्युलोकात् लोकाज्जनात् । मृत्युलोकं प्राप्य यो जनस्तस्मादेव मृत्युं अवघजते प्रतिकुरुते । नैनं मृत्युं खलोके मृत्युः एकदेशीभूतः विन्दति लभते इत्यर्थः । विद्म लभे । तुदा० आ० अनि० । नियतत्वादिति अस्या मृत्युः कालकारणादस्या एवेति नियतः तस्य भावो नियतत्वं तस्मात् । सुतान् न मारयिष्यत्यतः सुतसमर्पणे न बाधकमित्यर्थः । शोधरस्य व्याख्यानमपवदन्ति स कंसो मृत्युरिति । स इति कंसः । ननु तर्हि कंस- मृत्युप्रसङ्गः सैवम् । कंसोप्यष्टमगर्भजन्मपर्यन्तं न मरिष्यत्याकाशवाणीप्रामाण्यादिति । अत्र वाणीप्रामाण्येन मरणाभावनिश्चयाद् यथाकथञ्चित् प्रतीकारार्थं नाना पक्षा उक्ताः । अतो न तथासाधिका युक्तयो विशेषतोऽपेक्ष्यन्त इति बोध्यम् । श्रौतार्थे कंसमरणापत्त्या लक्षण्येति चेत् तत्राहुः लक्षण्येति । शक्यसम्बन्धो लक्षणाधारण्यभावस्तथा । तत्परः मृत्युशब्दः कंसपरः । सिद्ध इति मृत्युमरणे पुनरुन्मज्जनापत्तिः । अतोऽमरणे सिद्धे । अनुवाद इति न प्रियेतेत्यनुवादः । ननु 'भयात् कंस' इति वाक्यान् मृत्युश्रावमिति कंसे भगिन्या मृत्योः स्थितिरुचिता, सा च 'इत्युक्तः सखलः पाप' इत्यत्र पापशब्दवन् मृत्युशब्दोपि लक्षणया श्रुत्यविरोधेन कंसपरो भवत्वित्याशङ्क्याभ्युपगममाहुः अस्तु वा तथेति । श्रुत्यविरुद्धा लक्षणा, 'लक्षणां नैव वक्ष्यामी'त्यस्य न विषय इति ज्ञापितम् । आश्रयैरसत्त्वाद् वा न लक्षण्येत्यपि बोध्यम् । कंसमरणापत्तिं वारयन्ति स सोप्याकाशेति । कंसोपि । अपिना मातृ- चरणाः । बालको वा न मरिष्यत्येव । अत्यन्तायोग्यवच्छेदकैवकारः । नीलं सरोजं भव- त्येवेतिवत् । तथापीति मरणाभावेपि सुतान् पुत्रान् वा नरकपालकानपि । दास्यारमीति प्रत्यर्प्येत्यस्य विपरिणामं कृत्वा दास्यामि प्रत्यर्पयिष्यामि मृत्यव इतिसम्बन्ध इत्यर्थः । पावत्कालं त्वं कंसभयात् प्राप्तः सुतान् न मारयिष्यस्यत उत्तमर्णाय तुभ्यं सुतप्रतिदानम् । अग्रे सुतान् मारयिष्यतीति यावत्कालं मरणाभावः प्रतिदाने हेतुः ।

१०-१-५०. विपर्यय इत्यत्र ननु कथमिति ननु कियत्कालं मृत्युः सुतान् न मारयिष्यतीति मृत्यवे प्रत्यर्पणं प्रोक्तं तथा कियत्कालं महं सुता दत्ता इति तथापि षड् भगवद्गर्मा इति केन प्रकारेणायुक्तं मारणार्थं दानं कर्तुं शक्यत इत्यर्थः । तस्येति कंसस्य । तदा तत एवेति वाणीप्रामाण्यादेव विपर्ययः मृत्युप्रदावेत्यस्य मारणमिति । नन्वा- काशवाण्यष्टमगर्भान् मरणे प्रमाणं न तु षड्धर्मैर्मरणे प्रमाणमित्याशङ्क्याहुः एवेति । न

तु धर्मेणामारणं वीर्यकार्यत्वात् । मत्पुत्रादेवेति वीर्यरूपात् । धर्मिणो कारकत्वात् धर्मि-
योगव्यवच्छेदकैवकारः । तथा च यतो गणने वीर्यस्याष्टमत्वं सोवधिः । अस्य कंसस्य ।
युक्तिबाधितमिति मारणे कर्तृत्वेन बालयोजनेन बाधितम् । पञ्चविधं कर्म गतावन्तर्भूत-
मित्याशयेनाहुः उत्पत्तिस्थितीत्यादि । एतेषु दशगण्युक्तक्रियारूपकर्मसमावेशः । दुःखे-
नेति दुःखेनाति अतिक्रमितुं मनसाप्याकलयितुमशक्यरचनस्य प्रपञ्चस्य ज्ञानमतिक्रमः
इत्याशयेन ज्ञातुमिति विवरणं ज्ञातुं अशक्यत्वात्, दुरत्यया । दुरत्यशक्या । मूलबला-
ख्याख्यानं सामान्यक्रियापरं विशेषक्रियया नीज् प्रापणे नञ् अदर्शने वा तद्रूपया शक्य-
शक्तौ तद्रूपया च बाध्यत इतीप् गतावित्यस्या य इत्यस्याशक्यक्रियार्थत्वम् । यद्वा ।
भावाभावरूपक्रिया व्याख्यानं व्याख्येयमपि सैवेति न सामान्यविशेषभावः । पञ्चादिति
रंगभूमिगमने । एते च ते पुत्रा एतत्पुत्राः तैः एतस्याः पुत्रैरिति वा अयं कंसः बन्धुः ।
कंसवधे यथायोग्यं ऐश्वर्यादिपद्मधर्माणां करणत्वं बोध्यम् । एतदेवेति पुत्रदानमेव ।
वसुदेवस्य ज्ञानत्वादेवकारः । 'ज्ञानायिः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेऽर्जुने'ति वाक्यादिदं
ज्ञानमङ्गलकर्म भगवान् तद्विषयकम् । वसुदेवरूपम् । एवं कृते इत्यादि कंसवधार्थं
निमग्नणे कृतेत्यन्तविस्मृतिरूपो मृत्युनिवर्तते देवक्या आगतस्मृतिरूपप्रतियोगित्वात् षट्
आगते घटाभावनिवृत्तिवत् । निवृत्तोपीति 'क्रोधस्यान्तं फलोदया'दिति सप्तमस्कन्धात् ।
क्रोधे गते वधान् निवृत्तोपि कंस इत्यर्थः । यद्वा निवृत्त इति मृत्युविशेषणम् । मृत्युरिति
कंसमृत्युः । एतत्संरक्षायामिति देवकीसंरक्षायाम् कृतार्यां तत्पुत्रद्वारा पुनरित्यर्थः । 'न
न्यूनादन्यपूरण'मिति कारिकया न्यूनपूरणमाहुः तस्मादिति । उक्तव्याख्यानस्य निर्दुष्ट-
त्वात् । एवेति इतरव्याख्यानयोगव्यवच्छेदकः । एवमिति पूर्वोक्तसुतदानेनेत्यर्थः । मन्त्र-
णेनेति मन्त्रिगुप्तभाषणे । वसुदेवस्य राजकत्वान् मन्त्रणं कंसाहितम् । आज्ञया कृतत्वात् ।
कैचिदिति श्रीधर्या श्रीधरस्वामिनः । एतस्य विचारस्य कंसमारणतात्पर्यकत्वे श्रीवसुदेव-
स्यापि दुराशयत्वं शक्येतेत्यरुच्य । तस्मात् कंसवधार्थमेव एवं संरक्षेति शेषपूरणं विनार्थ-
माहुः एतस्याप्यनङ्गीकार इति । एतस्य यत्नस्येत्यर्थः । निवृत्त इति उपस्थितो मृत्यु-
निवृत्तः । पूर्वैणैवेति मण्डूकमुल्याऽऽश्रुत्य पूर्वपूर्वेण पादेन । एवकारः शेषपूरणयोगव्यवच्छे-
दकः । तेन शेषपूरणापेक्षयाऽऽश्रुतिर्जायसीत्युक्तम् ।

१०-१-५१. अत्रेयथेत्यत्र अनुचितमिति लोकविरुद्धमनुचितमिति सम्बन्धः ।
हेतुगर्भं विशेषणम् । उचितमिति पाठे उक्तमुचितम् । पुत्रदाने लोकविरोधस्तु नवमस्कन्धे
हरिश्चन्द्रो वरुणमारुष्य तत एव रोहितं पुत्रं प्राप्य स्वपुत्रेण वरुणं नेजे । जातोदरो जात-
स्ततो 'मृक्तोदरो यजदेवान् वरुणादीन् महत्कथ' इति पुत्रदानात् । अत्र दुःखं विनादानात्
बोध्यः । अदृष्टं धर्माधर्मौ । हरिणदर्शने इति सतिसप्तमी । तदानीमपि पार्श्ववर्तिनमात्मज-

मिवानुशोचन्तमभिधीक्ष्यमाणो मृग एवाग्निनिवेशितमना विस्मृज्य लोकमिममिति वाक्या-
द्वरिणदर्शनसमानाधिकरणं मरणं तद्विषयः । लोकं देहम् । हरिणशरीरेति निमित्तमिति
योजना । कालञ्जर इति पर्वते, शालग्रामपुलस्त्यपुलहाश्रमं 'कालञ्जरात् प्रत्याजगामे'ति-
वाक्यात् । शालवृक्षोपलक्षितं ग्रामम् । दृष्टं सम्भवतीति मनोनिषेकरूपं दृष्टम् । 'मनो
यत्र निषक्तमस्ये'ति श्रुतेः । शरीरसंयोगवियोगयोस्त्वदृष्टमेव । जन्तुश्चेत्यादि जायत इति
जन्तुः कर्तृप्रयोगः । प्रत्ययः । जनी प्रादुर्भावे धातुः जीवतीति जीव प्राणधारणे धातुः
पचाद्यच् । सर्वत्रेति कर्मभूमिषु । जायमान इति जनी प्रादुर्भावे । दि० आ० से० कर्तरि
ज्ञानच् । ज्ञानजोर्जाशिति । तत्रेति कर्मभूमिषु । दृष्टस्य मनसः शरीराकृतिविशेषयोर्योगे
निमित्तस्य । बाधितत्वात् । कल्पनाया इत्यादि योगे हेतुर्मनः वियोगेपीति कल्पनाया
अशक्यत्वात् । प्रारब्धकर्मनिर्वाणवियोगे प्रारब्धकर्मनाशस्य हेतुत्वेन तथा । दुर्विभाव्य
इति शरीरे विद्याकर्मपूर्वप्रज्ञाः हेतवः । 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति श्रुतेः ।
शरीरसंयोगे मनो हेतुः 'मनो यत्र निषक्तमस्ये'ति श्रुतेः । शरीरसंयोगवियोगयोर्हेतुर्दुर्विभाव्य
इत्यर्थः । ननु प्रत्येकं हेतवः समुदायेपीति चेत् न, समासे भिन्नशक्तेरेकार्थीभावात् । न च
हेतुनामेकार्थीभावं कृत्वा हेतुः सुविभाव्य इति वाच्यम् । व्यपेक्षालक्षणसामर्थ्याभावात्
प्रत्येकं हेतुज्ञानस्य दुर्विभाव्यत्वात् । पञ्चादिति सुतदानात् पश्चात् । सुतानां मरणममरणं
वा किमप्यस्त्वित्यर्थः ।

१०-१-५२. एवं विस्मृयेत्यत्र पूर्वश्लोके परमार्थे लोकविरोधः परिहृतः । एवं
परमार्थे ह्युद्योगे देवकी ब्रह्मविधेय रक्षणीयेति वेदरूपवसुदेवनिर्धारणं ज्ञापयन्ति स इयं
त्विति । तस्य सिद्धिरित्यादि देवकीमोचनस्य सिद्धिः प्राकाश्यरूपा दुर्घटेति हेतोस्तस्य
कंसस्य सिद्धिदुर्घटत्वसाधकानि दिग्बिजयित्वापत्त्वदृष्टादृष्टभेदेन तावदुपायकरणविषयत्वानि
दृष्टणानि चदन्, प्रयत्ने कृते आधिक्यं भगवत्पूजनरूपं कृतवान् । बलवचरविघ्ननिवारणे
प्रचुरतरमङ्गलस्य कारणत्वात् । विद्ययाऽऽसुराविद्योपमर्दात् । कंसोद्गीकरिष्यति । 'सुहृद्धान्
निवृत्ते कंसस्तद्वाक्यसारवि'दितिवाक्यात् । भावादिरिति स्वपूज्ये कंसे भेदबुद्धिवारणाय ।
वासुदेवाधिष्ठानत्वेनैक्यम् । बृहदारण्यके पूज्ये भेदबुद्धिवारणात् । अनेन
'विद्यात्मनि मिदावाध' इतिवाक्यात् भेदाभावरूपमद्वैतं विद्या रक्षिता । देवकी ब्रह्मविद्यात्रैव
निविष्टा । आदिनान्तार्यामिज्ञानवाङ्मनांसि । न प्राणः देहरक्षाभावप्रसंगात् । ततः कार्य-
मिति बृहदारण्यके ततो भावादेः कार्यसिद्धिरुक्ता । सप्ताब्दात्मणे 'विज्ञातं विजिज्ञास्य-
मविज्ञातमेत एव यत्किञ्च विज्ञातं वाचस्तद्रूपं वाग्धि विज्ञाता वागैवेनं तद्रत्वावति । यत्किञ्च

१. समारमेते । २. अत्र ग्रन्थकारैर्वाच्यं न लिखितं तत् तु 'अथ योऽन्यां देवतासुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति
न स वेद यथा पशुः' वृ० १-४-१० इत्यस्माकं प्रतिभाति ।

विजिज्ञास्यं मनसस्तद्रूपं मनो हि विजिज्ञास्यं मन एनं तद्भूत्वावति । यत्किञ्चाविज्ञातम् । प्राणस्य तद्रूपं प्राणो ह्यविज्ञातः प्राण एनं तद्भूत्वावती'ति श्रुतेः । विज्ञातं विजिज्ञास्यं अविज्ञातं च विजिज्ञास्यम् । एत एवेति वाङ्मनःप्राणा एव । वाग्निज्ञाता तावत् विज्ञातं वाचस्तद्रूपम् । एवं वाग्निभूतिविदः फलमाह वागैनमिति । वाक् आ एनं वाग्निदं वाक् तद्भूत्वा विज्ञातस्वरूपं भूत्वावति पालयति विज्ञातस्वरूपेणैवान्नत्वमापद्यत इतियावत् । अग्रेष्वेवम् । दृष्टादृष्टेति पूर्वश्रुत्युक्तज्ञाताज्ञातभेदेन । युक्तमिति देवक्या भगवदीयात्वात्पेक्षा नोचिता । मत्वेति उक्तवृहदारण्यकान्मत्वा । दृष्टोपायमाहुः 'न चास्यात्' इत्यनेन वा वक्ष्यन्तीत्यदृष्टोपायमेवायम् । एवं करणे इति ज्ञानप्राप्तौ प्राकाश्यरूपसिद्धिप्राप्तौ । पितेति पितृनाम्ना तु मुख्यत्वमिति मुख्यत्वात् श्रुत्वाच्च । अत इञ् ।

१०-१-५३. प्रसार्येत्यत्र दुष्टत्वादिति नृशंसत्वनिरपत्रपत्वाभ्यां दुष्टत्वात् । संदेहात् दूयमानेनेति न तु भयात् दूयमानेन, 'गतभीः प्रभाववि'दिति वाक्यात् । चदन्ति वेति 'हासो जनोन्मादकरी च माये'ति वाक्यादुन्मादशब्दं कुर्वन्निव । हासान्तर्गतः शब्दः । क्रोधकामेति क्रोधकामाभ्यां निधानं ययोस्तौ क्रोधकामनिधानौ । तथा भूतौ । कामसेचका इति कामसेवानन्तरं निरपत्रपत्वम् । 'लज्जा सापत्रपान्यत' इत्यमरः । क्रूरात्मेति तामसक्रोधयुक्तत्वानन्तरं क्रूरात्मत्वम् । आर्थकमः । नृशंसपदस्यचितं क्रोधविशेषणं तामसेति ।

१०-१-५४. न चास्यास्ते इत्यत्र भविष्यति वेति द्वितीया कोटिः । मनोक्ति भविष्यति वेति द्वितीया कोटिः । सौम्यो भवेति 'सौम्ये'त्यस्य दिग्विजयिनि पापे चानन्वयाद्भवेत्यध्याहृत्य वाक्यान्तरं न दाधकम् । सम्बोधनार्थमिति सम्बोधनं च सम्यक्बोधः तत्प्रकृत्यर्थं प्रति विशेष्यं, क्रियां प्रति विशेषणमिति मनोरमायां सिद्धान्तः । राम मां पाहीति वाक्यस्य रामसम्बन्धिसम्बोधनविषयो मत्कर्मकं रक्षणमर्थः । एवं प्रकृते सौम्यसम्बन्धिविज्ञापनाविषयः करणमर्थः । एवं च रामसम्बन्धीत्यादौ स्वविषयरक्षणादिकर्तृत्वं सम्बन्धः । स्वं सम्बोधनम् । यद्वै त्वाहेतीति साहेत्यपि पाठः, त्वाहेति पाठः । एतदिति वाक्यम् । उभयत्रेति पुत्रवाक्याभ्यां भययोः । सम्यगुत्थितमिति सम्यगिति कंसस्याशयकथनमात्रम्, न तु मूलस्यपदस्यार्थः । तथा च न्यूनपूरणं ज्ञेयम् । 'न न्यूनादन्यपूरण'मिति प्रथमस्कन्धसुबोधिनिकारिकायाः, 'लक्षणां नैव वक्ष्यामी'ति च कारिका । निवेदित इति निवेदिते पुत्रे पुत्रस्त्वदीयः । कापद्येति यस्मात् पुत्राद् भयं तस्याष्टमस्य समर्पणाभावात् कापद्यं व्याजः शाब्दं अनृजत्वमितियावत् । बहुचचनमिति 'पुत्रा'निति बहुवचनम् ।

१०-१-५५. सुहृद्दधादित्यत्र दृष्टादृष्टेति सामदानदंडभेदशास्त्रे दृष्टं दानात्मकम् । प्रतारयतीति प्रतारको धूर्तः । न्यूनादन्यत्पूरयन्ति स निवृत्तो रथमिति । नन्दिदमार्थिकं कुतो नेति चेन्न । प्रतार्यत्यत्र भयोरैकतरस्य न्यूनादन्यपूरणस्यार्थिकस्य वेति ।

प्रपथो दृष्टः । उत्क्षेपणापक्षेपणाकुंचनप्रसारणगमनानीति गमनस्य न्यायशास्त्रे यथा । यद्वा 'जगुः किन्नरगंधर्वा' इत्यत्र नार्थापत्तिप्राप्तिरतो न्यूनपूरणं पृथक्वक्तव्यम् । न हि 'जगुः किन्नरे'त्यत्र पीनो देवदत्तो दिवा न भुंक्त इत्यत्र पीनत्वानुपपत्तिवदनुपपत्तिरस्ति । अतो न्यूनपूरणं किन्नरगंधर्वविशेषणं स्वत एवोल्लसितहृदया इति । अध्यवस्तीयत इति अन्यथा मार्गोच्छ्रित्युक्तं स्यादिति भावः । मार्ग उत्तरदेशं प्राविशदिति गृहस्य कर्मतानुपपत्त्या च । पुनः स्तुत्वेति 'पूजयामास तं शौरि'रिति पूजनस्य स्तवनरूपस्य कृतत्वात् । गृहप्रवेशकर्त्रैककर्तृकप्रशंसनं दृष्टोपायानन्तरं प्रशंसनं पुनःस्तवनम् ।

१०-१-५६. अथ काल इत्यत्र एवमनर्थेति पूर्वोक्तप्रकारेणानर्थस्य वधार्थं प्रवृत्तेः समाधानं कथञ्चित् परमार्थोपदेशप्रकारेणासकलं कृतम् । असाकल्यं च क्रोधस्यावशिष्टत्वात् । 'क्रोधस्यान्तं फलोदयात्' । शान्तिरूपं फलं युद्धाकरणेन जातम् । भगवत्त्वेति वसुदेवेष्वतीर्णेन वासुदेवेनैवेत्यर्थः । मनसि सर्वतो निवृत्तव्यापारे स्वयम्पुलब्धनिजसुखानुभव इदमेव ब्रह्मज्ञानमिति सर्वत्रप्रसिद्धोपदेशाधिकरणभाष्ये ब्रह्मज्ञानं ज्ञानिनामिवात्र वसुदेवे विशुद्धसत्त्वं स्वस्वरूपं, तृतीयोत्पत्ते जीवाभाववन्नात्र विशुद्धसत्त्वान्तर्गत आत्मा । परमार्थः तु भगवत्प्रेरणया प्राप्तो न स्वरूपं किन्तु भगवान्, स च वसुदेवे वासुदेव इत्युच्यते, अत एवैवकारः । विशुद्धसत्त्वशरीरं तु ब्रह्माण्ड आगमनेन शरीरत्वेन कार्यकारणभावात् । एवं च विशुद्धसत्त्वानुभवो न तु परमार्थस्य स्वत्वेन । समीचीनमेवेति ननु षड्बालकवधः अग्रे कंसवध इति कथं कार्यं समीचीनमिति चेन्न । षड्बालकवधः स्वस्य भगवत्त्वायान्यथा ब्रह्मत्वं परमात्मत्वं वा स्यात् । वेदे ब्रह्मेति पठ्यते स्मृतौ परमान्येति पुराणे भगवानित्युपपादितत्वं समीचीनमेवेति । किञ्च ब्रह्माण्डे आगमनेन शरीरत्वेन कार्यकारणभावात् षण्णां बालकानां शरीरित्वे सिद्धे शरीरस्यांशाकर्षणे प्रतिबन्धकत्वात् षड्बालकवधः । अध्यायार्थत्वाच्च । कंसवधस्तु वासुदेवे नित्यक्रीडास्थकलेः प्रतिबन्धकशरीरनाशेनाग्निमलीलार्थं मुक्तिः, 'भयात् कंस' इतिवाक्यात् । 'वासुदेवः परं ब्रह्म एष छन्दसि पठ्यत' इति ज्योतिषोक्तेः । एवं वेदे वासुदेवः वेदान्ते चतुर्व्यूह' इति सङ्कर्षणे मुक्तिः । भूभारहरणस्य सङ्कर्षणकार्यत्वात् । वेदवेदान्तसारे श्रीभागवते रूपद्वये मुक्तिरुक्ता । एवकारस्तु नित्यक्रीडानिविष्टानां धर्मकल्पादेरप्यभीष्टत्वात् । षड्भिरिति जातेऽप्युक्तस्य सङ्ख्यातात्पर्यस्य जन्मप्रकरण आवश्यकत्वात् षड्श्लोकतात्पर्यार्थः । वसुदेवप्राणश्लोकैर्यः परमार्थः शुकनोक्तः स षड्गुण इति । शुकस्य 'सभगवा'नित्यत्र भगवत्साहित्योक्तेरिदानीं शुकोक्तौ वसुदेवोक्त्यैक्यं भवति प्राणश्लोकैरपरमार्थो भगवान् 'अत एव प्राण' इतिव्याससूत्रादिति शुभम् । आसक्तिर्जातेति । वृहदारण्यकसमाप्तौ 'अथ य इच्छेद् दुहिता मे पण्डिता जायेत सर्वमायुरियदिति तिलोदनं पाचयित्वा सर्पिण्मन्तमश्रीयात् तामीश्वरौ जनयित्वा' इतिश्रुतेः । 'तां' दुहितरं 'जनयित्वा'

जनयितुं 'ईश्वरौ'। प्रथमचकारार्थः। अनुक्तसमुच्चये चकारः। प्रोषसर्गार्थमाहुः पूर्णेति। सर्वेति सर्वा देवता यत्रेति विग्रहः समाचब्राह्मणोक्ताः वाङ्मनःप्राणाः, 'एवं विमृश्ये'ति-श्लोकन्याख्याने उक्ताः, ब्रह्मविद्यात्वाद् वा देवकया ब्रह्मविष्णुशिवरूपा देवता प्रतिपाद्यत्वेन यत्र। चकार इति द्वितीयचकारः। तज्ज्ञापक इति 'पुत्रान् कन्यां चाष्टौ प्रसुप्तुवे' इत्यन्वयाभावद्योतकः। अष्टपुत्रप्रतिपादकवाक्यविरोधात्। सुभद्राज्ञापक इति वा प्रतिभाति। इत्युपसर्ग इति इत्यनूपसर्ग इत्यर्थः।

१०-१-५७. कीर्तिमन्तमित्यत्र यथैतयेति यथा नाम देवक्याः सर्वदेवतेति विशेषणात् स्वार्थं भगवत्कृतसर्वदेवतासांनिध्येन येन प्रकारेणेत्यर्थः। तथैवेति तेनैव प्रकारेणार्पणं कृतवानत एव 'दृष्टे'त्यस्याभासे 'भगवत्कृतत्वा'दिति वक्ष्यन्ति। देवतासु ब्रह्म विष्णुशिवेषु परमार्थरूपभगवत्सन्निधाने वसुदेवस्यार्पणकर्तृत्वाभावात्, उपदेशवत्। ज्येष्ठो हीति सर्वेषामिति सर्वैः कृद्योगे कर्तारि षष्ठी। न तु दत्तकविधाने दातुः पितुरदेयः। वसुदेवस्तु पुत्रप्रत्यर्पणकर्ता पिताऽपविद्धेन पुत्रेणापुत्रकंसपुत्रित्वकामी। 'मातापितृभ्या-मुत्सृष्टं तयोरन्यतरेण वा। यं पुत्रं प्रतिगृह्णीयादपविद्धः स उच्यते' इति मनुस्मृत्यात्। अत्रो-त्सर्जनं स्वयं गृहीत्वार्पणम्। अत्र कलियुगाभावादपविद्धोपि कर्मलोपाभावात् भवति। भगवत्प्रयाणानंतरं कलेः प्रवृत्तेः। ननु एतस्मिन् समये धर्मविचारो नोचितः स्वास्थ्या-भावात्, पथि शूद्रवदाचरेदिति वदिति चेन्न। 'श्लाघनीयगुणः शूरे'रित्यत्र वसुदेवोपि भगवता प्रेरित इत्यनधिकारिणपप्यनवसरे बोधयतीति सुबोधिन्याः। परमार्थमोक्षद्वितीया कोटिः धर्मरूपा उक्ता भगवत्प्रेरितत्वात्, धर्ममोक्षवेका कोटिः अर्थकामावपरेति। महानिति कीर्तियुक्तत्वान्महत्त्वम्। दत्तवानिति त्वदीयस्त्वां न मारयिष्यतीत्यपविद्धं पुत्रं कंसाय कर्मलोपाभावात् दत्तवान्, अत एव ज्येष्ठपुत्रो न देय इति दत्तकविधानवाक्यस्यात्रोक्तिः। धर्मनिष्ठतामिति परमार्थमोक्षानंतरं द्वितीयकोटिनिष्ठताम्। क्रौर्यमिति कसि गतिशास्-नयोः अदा० आ० से० इदित्वाल्लुम्। पचाद्यच्। अतो ज्ञापितम्। हेतुरिति मङ्गलवाद्य-नामानुवाद्बिह्वलस्य भवतीति हेतुः। अर्पणं दानविशेषस्त्रिविधं तत्रेदं कायिकमित्याहुः स्वयं गृहीत्वैति। अनृतकथनमिति 'पुत्रान् समर्पयिष्येसा' इत्यनृतकथनमसमर्पणे। भगव-त्प्रापकमिति 'सत्येन लभ्य' इति श्रुतेः।

१०-१-५८. किं दुःसहमित्यत्र विपरीत इति संभवति दृष्टफलेऽदृष्टफलकल्पनाया अन्याप्यत्वं विश्वजिता यजेतेत्यत्र सिद्धम्। स्वर्गे फले दृष्टे संभवत्यदृष्टं फलं न कल्पनीय-मिति। अत्र विपरीतः। मोह इति तमो मायाधर्मः। शास्त्रमिति 'पुत्रेण जयत' इति शास्त्रम्। 'साधवः समदर्शना' इति वाक्यादाहुः शत्रुमित्रेति। तदभाव इति भैक्षिधर्म-

तुल्यत्वज्ञानेन मायाधर्ममोहाभावे। अथेति लौकिकहेतुमिन्नशास्त्रहेतुप्रक्रमेयशब्दः। पुत्रो-पयोगित्वादाश्रमद्वयस्थाः श्रुतीराहुः पुत्रेणेति। पित्रर्णापाकरणेन तथा। वसुतां धन-सत्ताम्। पुत्राभ्यन् इति पुत्रशब्दव्युत्पत्तिः। 'त्वं यज्ञ' इत्यादि महानारायणश्रुतिः। पिता संन्यसन् पुत्रं प्रत्याह 'त्वं यज्ञ' इत्यादि। ज्ञानयुक्तानामिति 'मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठित'मिति ज्ञानवताम्। अज्ञमिति असंतमिवात्मानं मन्यमानम्। भगवानेवैवम-वस्यो जात इति सुबोधिन्याम्। सर्वाः षट्। पुत्राः भगवद्दर्माः तान् भार्याः ब्रह्मविद्याः ब्रह्मविद्याका मां निगमम्। कुलस्येति ब्रह्मात्मककुलस्यापि। एतदिति मारणम्। अलौकिक विग्रहमाहुः कुत्सिततायामिति। हृदयाकाशे जीवस्य संभव उत्पत्तिर्न सम्भवतीति पक्षान्तर-माहुः स्थितिर्वेति। अत्र क्रोः कदादेशः दकारलोपः समासांतः। लौकिकविग्रहस्तु कुत्स गतौ, अचो यत्। कदर्यः स प्रकृते न सम्भवति। अलौकिकविग्रहः निरुक्ताङ्गुलिः। 'अप्यक्षर-सामान्येन निर्द्वयान्न संस्कारमाद्रियेते'तिवाक्यात्। एवमन्यत्रापि। अतोर्थे निरुक्त-व्याकरणयोरर्थनियामकत्वाच्च व्याकरणविरोधः। पलायनादिकमिति आदिना कंसगृहे सा स्थापनीया कामेन्याः संग्राह्याः पत्न्यः, किं चापविद्धपुत्रेण कंसपुत्रित्वकरणानंतरं निग्रहे स्थापनीयः पुत्र इति। अज्ञस्येति असंतमिवात्मानं मन्यमानस्येत्यर्थः। हरिरिति सर्वत्र गीतहरेः सामानाधिकरण्यात् वसुदेवो वेदे आत्मा हरिरक्षरो वेदान्ते इति। सर्वनाशक-मिति पुत्रभार्यावसुदेवनाशकम्। भगवद्वाधकमिति देवकीवाधादसुदेववरत्वेन प्राप-यिष्यमाणभगवद्वाधकम्।

१०-१-५९. दृष्ट्वा समत्वमित्यत्र भगवदीयानामिति एकादशेति गुणः पुत्रत्वं दोषः मारकत्वं कंसे। कर्मठानां तु गुणदोषदृष्टिरस्ति। पुत्रः संरक्ष्यः। द्वेषी मार्य इति। पूर्वप्रतीति पूर्वप्रतिज्ञापुत्रसमर्पणस्य तद्विषयस्य पुत्रस्य। 'पूर्वप्रतिज्ञातस्येत्यत्र विषयः कस्यार्थः। विचारस्य कृतत्वादेवकारः। न त्वयुक्तमित्यर्थः। भगवत्कृतत्वादिति परमार्थरूपभगवत्कृतत्वादित्यर्थः। भगवत्संनिधाने वसुदेवकृतत्वस्यायुक्तत्वात्। अनिष्ट-मिति कंसक्रोधरूपम्। औदासीन्येनेति ताटस्थ्येन। उभयेनेति उभयशब्दस्य द्विवचनं नास्तीति कैयटः। समतासत्यव्यवस्थितिभ्याम्। तथैवेति गुणवत् संतोषप्रकारेण। प्रकथेणेति पुत्रपूरणेन हास्यं जनोन्मादकमायावचम्। माया कृपा। सुगंध इति अष्टमे गर्भेर्पणीये प्रथमसमर्पणे मोहः कारणमिति।

१०-१-६०. प्रतियात्त्वित्यत्र अनेन पञ्चवार्षिक इत्यादि, टिप्पण्याम्, पञ्च-वार्षिको नीतः 'प्रतिया'त्विति वक्ष्यमाणत्वात्, जातमात्रो वा नीतः 'जातं जात'मिति-वाक्यादेवं सन्देहे 'कीर्तिमन्त'मित्यत्र जातमात्रनयनेर्प्यर्पणं सम्भवति 'प्रतिया'त्वित्यस्य वसुदेवद्वारा प्रतियात्त्वित्यर्थस्यापि सम्भवात् 'पञ्चवार्षिक' इत्यस्यानुपपत्तिरित्याशयेनाहुः

अत्रायं भाव इति। अग्रे 'नन्दाद्या' इत्यादिवाक्येषु। तन्नोचितमिति 'जातं जात'-
मितिवाक्योक्तं हननं ततोऽहननं नोचितम्। तथा कथनादिति सर्वेषां नन्दादीनां काल-
नेमिविरोध्यदेवतात्वेन कथनात्। एतदनुपदम् आनकदुन्दुभियानानन्तरमेव तस्य
कालनेमिविरोध्यदेवतात्वेन कथनम्। अनुपपत्त्यन्तरं नेत्याहुः तथा चेति। वीजजत्वे च
इतिः समाप्तौ। अत एवेति निग्रहे गर्भाम्भवादेव। 'न कालभेदे'ति भूतकाले क्तप्रत्यय
इति न भूतकालप्रकारज्ञापकम्। तथा च भूतकालाविवक्षणेन भूतकालस्य अनुपपत्त्यन्तरं
नेत्यर्थः। 'किन्तु मारणे देवक्या'मित्यादि। तथा च सुबोधिनी। 'मारणे देवक्यां जनन-
मेवं निमित्तमिति ज्ञापयितु'मिति। अग्र इति तत्रैव श्लोके। अतः पञ्चवार्षिक इतिभावः। 'षड्-
वार्षिको नीतः,' 'प्रतियातु किशोरोयमिति कंसप्रत्ययः,' 'पुत्रानिति बहुवचना'दिति तु
नापादनीयम्। 'सोऽनृतादतिविह्वल' इतिवाक्यात्, षष्ठस्य वैराग्यरूपस्य भगवदात्मकत्वा-
ननुसन्धानापत्तेः, अतो मातापितरौ रामकृष्णौ प्रति मेधाविनौ न पितरौ, तद्वद् वैराग्य-
रूपषष्ठपुत्रं प्रत्यपि मेधाविनौ मातापितरौ न पितराविति, किञ्च 'पुत्रान् समर्पयिष्येस्या' इति
बहुवचनादपि पञ्चवार्षिक इति वक्ष्यन्ति 'पुत्रानिति बहुवचनानुरोधेने'त्यादिना। ननु निग्र-
हानन्तरं गर्भासंभवेऽ'स्यास्त्वामष्टमो गर्भ' इत्यत्र कथं गर्भपदप्रयोग इति चेत्त्राहुः भगव-
तस्त्विति। अलौकिकी रीतिः प्रद्युम्नांशस्य गर्भसम्बन्धात्। नानुपपत्तिरिति पञ्चवार्षि-
कत्वभूतकालगर्भपदप्रयोगानुपपत्तिर्नेत्यर्थः। सुबोधिन्याम्। षष्ठश्चेति 'पुत्रान् प्रसुपुवे चाष्टौ
कन्यां चैवानुवत्सर'मितिवाक्यात्। पञ्चसु वर्षेषु पञ्च पुत्राः, षष्ठे वर्षे षष्ठः, चकारात्तदाधारः
प्रद्युम्नः। 'अष्टमो गर्भ' इति वाक्यात्। तावत्कालमिति पञ्चवार्षिके। सुबोधिन्यनुसरणे
तु प्रतिपात्त्वित्यत्र अनेनेति पूर्वोक्तसत्यसमत्वेन कुमारोयमिति कंसप्रत्ययेन कुमार-
प्रतियातुपदसमभिव्याहारेण चेत्यर्थः। पञ्चवार्षिक इति जातः कुतो नेति चेन्न, कुमार-
पदात्, अत एव न द्विवार्षिकस्त्रिवार्षिकश्चतुर्वार्षिकश्च, 'प्रतिया'त्त्वित्यत्र तादृशज्ञानाभावात्,
षष्ठे वर्षे कौमारत्वाभावात्। 'पुत्रा'नितिवाक्ये पुत्रपदादाहुः षष्ठश्चेति। सप्तमाष्टमौ न पुत्रौ,
'तस्य माता न माता पिता न पिते'तिश्रुतौ मात्राद्यभावात्। तर्हि मातापितरौ सप्तमाष्टमयो-
र्मधाविनौ। मातापितृपदस्य मेधाविनि शक्यत्वीकारात्। निरुक्ते निघंटौ वा न वेदा इत्यस्य
मेधाविनामसु पाठात्। नग्नदे धटितपदस्य मेधाविनि शक्यत्वेः। 'सोऽनृतादतिविह्वल'
इतिवाक्यात् पञ्चवर्षपर्यन्तं स्थापनमनुचितमित्यत आहुः पुत्रानिति। टिप्पण्यनुसारेण।
प्रतियात्त्वित्यत्र। सम्यग्बंध इति सम्यः पुत्रदानकालः तस्मिन् बंधः 'पुत्रान् समर्पयि-
ष्येस्या' इति कृतो निर्वन्धः अवश्यक्रियासाधकयत्नः। अत एवेति सम्यग्बंधस्य गतत्वात्
सत्यत्वादेव। नारदादीनामिति आदिना हरिश्चन्द्रप्रभृतयः। असम्मतम् प्राणसङ्कटे

सत्यस्याप्रामाणिकत्वादसम्मतम्। अन्यनिष्ठेति भगवद्भ्यतिरिक्ते प्राणसङ्कटेऽप्रामाणिके-
सत्ये निष्ठा। अत इति 'स्त्रीषु नर्मविवाहे च वृत्त्यर्थे प्राणसङ्कटे गोब्राह्मणार्थे हिंसायां
नानृतं स्याज् जुगुप्सित'मिति शुक्राचार्यवाक्यात्। यद्वा अत एवेति मारकाष्टमगर्भदाना-
ज्ञापनादेव। नारदादीनामित्यत्रादिना वसुदेवदेवक्यादयः। तर्हि अनयहननमभिप्रेतं
स्यान्नारदादीनामत आहुः नहीति। अन्यनिष्ठेति राजान्येषु राज्ञा मारकत्वेन शङ्कितेषु
धर्मेषु निष्ठा भक्तिः। ज्ञानित्वान्न राजमारकविरोधो दोषः। अत इत्यादि 'राज्ञः पट्टामि-
पिक्तस्य वधो ब्रह्मवधाद्गुरु'रितिवाक्येन राजहितत्वात्, अन्यथाकरणम्। जातजातसमर्पणं
मारकगर्भस्यासमर्पणमन्यत्रनयनम्। इदं समर्पणं सर्वपुत्रदानसमर्पणम्। किलेति निश्चयेऽव्य-
यम्। आकाशवाणीति आकाशवाण्याः। प्रतिसन्धानम् राजनीतिप्रतिनिधितया
संधानं योजनम्।

१०-१-६१. तथेति सुतमित्यत्र आदायेत्यस्यार्थमाहुः स्वयमेव गृहीत्वेति।
अविश्वास इति तेन मङ्गलरूपभगवदवतारविरुद्धे योऽविश्वासस्तस्मिन् हेतुरित्युक्तम्।
अतिक्लेश एवेति ननु भक्तित्वेन भगवदागमनत्वेन कार्यकारणभावात् कुत एवमिति
चेन्न, समाधिभाषापोषकलौकिकभाषात्वात्। लोके महाराजागमनस्य तथात्वात्। किञ्च,
भक्तवसुदेवे नन्दादौ च शब्दसंयोगवति अतिक्लेशभावे संयोगेऽर्धवृगल इति भगवदा-
गमनहेतुर्न, किंत्वतिक्लेशरूपविप्रयोगसंमेलनेन पूर्णभक्तौ। 'धारयन्त्यतिकृच्छ्रेण प्रायः
प्राणान् कथञ्चने'ति ब्रजभक्तपूर्णभक्तिवत्। अत एवैचकारः। संतापः सिद्धान्तोक्तो द्वितीय-
स्कन्धनवमाध्याये यः स तु निःकिञ्चनधनम्। प्रायश्चित्तरूपम्। 'अतस्तनुर्न तदामोश्रुत'
इतिश्रुतेः। न स्वास्थ्ये इति स्वास्थ्यं हि बहिर्मुखतासम्पादकम्। अत एव 'दोषा हरौ
न सन्त्येव तथा भक्ताहिताः क्रियाः स्फुरन्ति बुद्धिदोषेण मूलं तस्य बहिर्दृशि'रितिवाक्यम्,
'तपो मे हृदय'मिति वाक्यं च। तद्दुःखमिति अतिक्लेशानकदुन्दुभिवादनं उभयम्। देव-
कृतस्येति नारदकृतस्यासत्यस्य। कंसकृतमिति राजकीयं सत्यम्। हेतुद्वयमिति हेतुगर्भित-
विशेषणद्वयम्। 'असन्मृत्यु'रितिश्रुतेः 'असन्नेव स भवति असद्भवेति वेद चे'दितिश्रुतेश्चाहुः
असदित्यादि। द्वितीयश्रुत्यनुसारिण 'मविजितात्मन' इत्यस्यार्थमाहुः स्वतो युक्तीति।
प्रथम एवाष्टम इति द्वितीयाद्गणने एवं भवति। एवेत्यत्यन्तायोगन्यक्छेदे।

१०-१-६२. नन्दाद्या इत्यत्र तस्येति कंसस्य। 'पुरुषादानुव्रत' इति वाक्यादाहुः
यदैवेति। एतानिति सुतान्। क्रोधोद्भवेति यथा रूहणस्य विशमशिविकावहनं ब्राह्मण-
कृतम्। 'अविजितात्मन' इत्युक्तविशेषणादाहुः अजितांतरिति। एकदेशविकृतत्वाद्वि-
जितान्तःकरणत्वादित्यर्थः। महतामित्यादि वसुदेवादीनाम्। ननु मनसः ग्रामाण्य-

मिन्द्रियद्वारकामिति वाक्षुषं श्रावणं प्रत्यक्षमित्युच्यते, मानसं तु कथमिति चेन्न, बृहदारण्यके 'मनसैवानुद्रष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मित्यप्रमेयदर्शने मन एव करणमित्युक्तत्वात्। अप्रमेयदर्शनं सर्वस्य स्यात्, अत उक्तं महतामिति। एवकारेण प्रमेयाप्रमेयसाधारणमन्तःकरणं प्रमाणम्, प्रमास्थले तथैवेति। कंसवाक्यं सत्यमप्यसत्यत्वेन जातम्। कंसकृतमिति सत्यं 'प्रतिया' त्वितिवाक्योक्तम्। देवानां हितेति छांदोग्ये 'देवासुरा वै यत्र संयेतिरे उभये प्राजापत्याः तद् देवा उद्गीथमाजहुरनेनैनानभिभविष्याम' इत्यादिनोद्गीथाहरणेनासुराभिभव कर्तृत्वं देवानामुक्तम्। 'सतां हि सत्य'मिति श्रुतेः सत्यं देवानामुक्तम्। 'उद्गीथं' सोमयागं 'आजहुः' कृतवन्त इति व्याख्याने 'उद्गीथ'मक्षरं सत्यप्रधानं सोमयागस्य सत्यत्वादंशद्वया-प्राधान्यात्। अतो देवानां हितकारि न भवतीति देवानां गुहं संवरणीयम्। गुह संवरण इति घातुपाठात् तत्कर्ता नारद इत्यर्थः, 'शशंसाभ्येत्य नारद' इतिवाक्यात्। पर्यवसानेति अष्टमगर्भस्य नयनेन कस्यापि पुत्रस्यामारणादनिष्टदेवभक्तानिष्टकंसक्रोधकरणात्। पीडने अष्टमगर्भे नीते तेनाकाशवाणीप्रामाण्यात् कंसवधेऽसुरैः सह संग्रामापक्षपातिभगवदावि-र्भावाभावाद् देवानां हितकारि न भवतीत्यर्थः। देवभक्तानिष्टे वाक्यत्रयमिति श्लोक-त्रयम्। वृष्णिगवंशेति नवमस्कन्धे 'वृष्णोः सुमित्रः पुत्रोभू'दित्यारभ्य 'देवदुंदुभयो नेदुरानका यस्य जन्मनि। वसुदेवं हरेः स्थानं वदन्त्याकदुंदुभि'मितिवाक्यात्। यदुर्वंशेति 'यदोर्वंशं नरः श्रुत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते, यत्रावतीर्णो भगवान् परमात्मा नराकृति'रितिवाक्यात्। यादवत्वं वसुदेवादौ सामान्यम्।

१०-१-६३. सर्वे चा इत्यत्र सर्वानिति नंदाद्यान्। विधत्त इति यथा दध्ना जुहो-तीत्यनेनाभिहोत्रे दधिगुणः। ईषदसमाप्तेति प्रायशब्दस्तुल्यपर्यायः। तथा चैषदसमाप्ता-वित्यत्रासमाप्तिर्न्यूनतेत्यभिप्रेत्येषदुनो विद्वानित्युदाहृतत्वादीषन्पूनुदेवा इत्यर्थः। यथा चन्द्र-स्तुल्यं मुखं चन्द्रादीषन्पूनुमित्यर्थः। न्यूनतांशं विशदयन्ति स मानुषेति। उभयोरिति यशुनापारयोः। एतदाहेति 'एतत् कंसाय भगवान् शशंसे'त्यस्यार्थः। अमन्वानस्य परीक्षितः। भक्तत्वाभारदस्येति भावः। अष्टश्लोककथार्था विश्वासजनकम्। देवानां गुहं वरणीयम्। सम्बन्धिघन इति सुनामन्यग्रोधकंकादयः कंसप्रातरः।

१०-१-६४. एतत् कंसाद्येत्यत्र दुष्टत्वमिति बालकघातकत्वम्। 'ज्ञानाधिः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुतेर्जुने'तिस्मृतेः। 'कलौ कर्तव्यं लिप्यत' इति पराशरस्मृतेः। 'कलिमागतमाज्ञाय क्षेत्रसिन् वैष्णवे वयं आसीना दीर्घसत्रेण कथार्थां सक्षणा हरे'रिति-वाक्यात् कलिकालः। शंस कथन इत्यत्र कथनं कथनविशेष इत्याहुः एकान्ते कथन-मिति। शंस कथने, कथ वाक्यप्रबन्धे इत्याशयेनाहुः युक्तिपूर्वकमिति। एष एकान्तशब्दार्थः।

उपाख्यानेत्यादि प्रबंधार्थः। कथनं भावल्युद्धर्थः। किमुपाख्यानमित्याकाङ्क्षायामाहुः तत्रैवोपेति। अत्रेत्यष्टश्लोक्याम्। आनुपूर्वीति 'आत्मानमिह संजात'मिति विरोधः पूर्व, 'मातरं पितर'मिति हननज्ञानं विरोधानन्तरं, पश्चाद्देवकीं वसुदेवं चे'ति निगडनिग्रह इत्यानु-पूर्वी तस्या जानातीच्छति यत इति न्यायसिद्ध्या अभाव इत्यर्थः। एतावतैवेति इच्छाभाव-सहितेनोपनिबन्धेनैव। छांदोग्योक्तोद्गीथाहरणमाहुः नाकपृष्ठ इति। 'देवासुराः' सात्त्विक-करणवृत्तयो देवाः। 'असुराः' असुरेष्वेव रमणाद् राजस्यस्तामसश्च करणवृत्तयोः 'यत्र' यागे सत्यरूपेन्योन्यविषयापहारलक्षणे निमित्तो 'संयेतिरे'प्रतिदेहमन्योन्यस्य वृत्त्युभयाभिभवलक्षणं संग्रामं कृतवन्तः। 'उभये' एते 'प्राजापत्याः' यजमानावत्यस्य कर्मिणः प्रजापतेरन्यवस्थिताः, 'तत्'तत्र 'ह' प्रसिद्धे स्वर्गपृष्ठे 'देवा उद्गीथमाजहुः' सोमयागं कृतवन्तः। 'अनेना'सुरा'नभि-भविष्याम' इतिश्रुत्यर्थः। अत्र यागाधिकारो देवानां नाकपृष्ठे इति नाकपृष्ठ इत्युक्तम्। 'अंभस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठ' इति महानारायणे उपक्रम्य 'यसिन् देवा अधि-विश्वे निषेदु'रिति श्रूयते। तत्र 'यसिन्' प्रजापतौ 'विश्व'सिन् नाकपृष्ठरूपे 'देवा निषेदु' देव-त्वात्, एतदग्रे 'तदेव भूतं तदुभयमानमिदं तदक्षरे परमे व्योमन्, येनावृत्तं खं च दिवं महीं च येनादित्यस्तपति तेजसा भ्राजसा च। यदन्तःसमुद्रे कवयोवर्षन्ति यदक्षरे परमे प्रजा' इत्युक्तम्। अत्र 'प्रजा' इति प्रकर्षेण जायन्त इति प्रजाशब्दव्युत्पत्तिः। तत्र प्रकर्षश्चानेकधा। प्रकृते प्रकर्षः स उक्तः। नाकपृष्ठे देवानां मन्त्रणमित्यादि कृष्णोपनिषदि चाहुः 'ते होतुस्तं सुराः सर्वे भगवन्तं सनातनं, नोवद्यमवतारान् वै गृह्यन्ते नैव भूतले। आज्ञयावतारान्ते हि गोपांश्च नो कुरु स्त्रीश्च नो कुरु' इति। अत्र संग्रामोक्तेस्तत्रत्यदेवगुह्यकर्ता नारदादिरार्थिकः। एवं च 'यन्मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति, यद्वाचि तत् करोती'तिश्रुतेर्नारदेन देवगुह्यकर्त्रा देवानां मन्त्रणं ऋषयो मन्त्रद्वार इति मनसा ध्यातं तदुत्तरार्धेन वाचोक्तमित्याशयेनोत्तरार्धं विवृण्वन्ति स भूमेर्भराराचमाणा इत्यादिना। देवानां मन्त्रणं जातमित्यस्यार्थोऽयम्। देवागमनमिति कृष्णोपनिषदि 'तं होतुः सुराः सर्वे भगवन्तं सनातनम्। नोवद्यमवतारान् वै गृह्यन्ते नैव भूतले' इतिश्रुतेः। देवप्राया अक्रूराद्योपि। वधोद्यमरूपमिति वधोद्यमं रूपयति तादृशं देवागमनं दैत्यहननार्थं जातम्। अत्र देवागमनपदाभावेपि नारदेनोपाख्याने तथोक्तमित्यार्थिकं देवागमनपदमादाय वधोद्यमपदस्य विशेषणत्वम्। तथा च मूले वध-स्योद्यमो येन देवागमनेन तादृशं देवागमनं च शशंसेत्यन्वयः। वधोद्यममिति तादृशं देवागमनं यथा भवति सम्भवति तथा सात्त्विकत्वप्रकारेणैते देवताप्रायाः, एतेषां सात्त्विकत्वेन देवतातुल्यत्वे एतेषु देवानामागमनमंशतोवतरणम्। 'भवद्भिर्शैर्दुष्पुपजन्त्या'-मित्युक्तं सम्भवतीत्यर्थः। उक्तं अधिकं यमः शरीरसाधनापेक्ष उद्यमस्तम्। 'यमो दंडधरे

ध्वांक्षे संयमे यमजेपि च, शरीरसाधनापेक्षे नित्यकर्मणि चोच्यते' इति विश्वः। वाक्यमिति एकमेवेतिशेषः। देवागमनसिद्धयर्थं पूर्ववाक्ये तत्तुल्यत्वबोधनमिति सर्वमेकवाक्यमेव। अत्र पूर्वतन्त्रेऽर्थैकत्वादेकं वाक्यं 'साकाङ्क्षं चेद्विभागे स्या'दित्येकवाक्यलक्षणादित्यर्थः। एतत्पदात् पूर्वोत्तरयोः श्लोकयोर्विभागे साकाङ्क्षत्वम्।

१०-१-६५. ऋषेर्विनिर्गम इत्यत्र अनुवादेपीति 'एतत् सर्वं समाचष्टे कंस आहूय मन्त्रिणः अन्यथानुपपन्नं स्वान्निग्रहादिकमग्रिमम्'। अतः कंसकृते नारदशंसितस्य मन्त्रिणः प्रत्यनुवादे। अनुक्तत्वादननुवादोपिशब्दार्थः। पूर्वमिति पूर्वपद्योत्तरार्थे। ननु सत्यं त्यक्तव्युक्तं कुतो नूदितवाचकंस इति चेत्, तत्राहुः ऋषिणैवेति, इतरयोगव्यवच्छेदकैवकारः। निवारितमिति सत्यं राजकीयम्। निवारितं असत्यीकृतम्। नेति 'ऋषेर्विनिर्गम' इतिवाक्यात्। चतुष्टयमिति अग्रेतनचतुःश्लोकोक्तं चतुष्टयं निगडनिग्रहादिकम्। यदूनिति यादवान्। बहुषु तद्राजस्य लुक्। तादृशं चेति कंसस्य राजत्वाद्बुद्धिः। विष्ववंशं 'स्ववधं प्रति' स्वस्य वधं प्रतीति स्पष्टम्। एवं 'देवक्या गर्भसम्भूति'मितिपाठे व्याख्यानमुक्तम्। चकारात् 'देवक्या गर्भसम्बन्ध'मितिपाठे श्रीशुकबुद्धिस्यं देवक्या गर्भे प्रद्युम्ने सम्बन्ध आधाराधेयभावो यस्य सङ्कर्षणस्य तं विष्णोर्ज्ञानस्य वेदमतेऽनिरुद्धस्य धर्मस्थांशं स्वस्य कंसस्य वधं प्रत्येव अपि न तु भूभारहरणमात्राय। वासुदेवस्तु मोक्षमात्रदाता कंसस्य। किञ्च विष्णोर्शं तावतीं मायां दूरीकृत्य प्रकटोऽशस्तम्। विष्णुं अंशेऽवाङ्मिबुनेर्विष्णुमात्रमुक्तम्, न त्वंशः। 'मत्वे'ति सम्बन्धः। 'ग्रही'दिति उत्तरश्लोके मुख्यक्रियापदम्।

१०-१-६६. देवकीं वसुदेवं चेत्यत्र विदित्वेति पूर्वानुवादः। ग्रहीदिति सम्बन्धः। लुङ्। अडभावच्छांसः। एवं ग्रहीदिति पूर्वश्लोकान्वयि सचयित्वान्यपदानामर्थानाहुः प्रथमत इति। तदन्तर्गतानिति स्मृत्युक्तक्षकानुमोदकादीन् वसुदेवान्तर्गतान्। कलेः प्रवृत्त्यभावाच्चैकस्य हन्तुरेव दोष इति, 'कलौ कर्तव्यं लिप्यते' इति। स्वगृह एवेति 'भोजेन्द्रगेहेप्रिशिखेव रुद्धे'ति वक्ष्यमाणत्वात्। 'ग्रही'दित्यत्र णिजभावादिति भावः। एकवचनाच्च। अजनशङ्कायां हेतुमाहुः अष्टमेति। अयमेकोयमेक इत्यपेक्षाबुद्धिः। तज्जन्यत्वमयमष्टम इत्यष्टमत्वसङ्कायाम्। तस्मात्। द्वितीयाधारभ्यगणनायाम्। अजनशङ्कायाजनतर्केणान्यथाज्ञानरूपेण। वासनया च एवं संदेहवीजाभ्यां विष्णुसंदेहादित्यर्थः। षट् पुत्रानहनदिति ननु भगवदैश्वर्यरूपानहनदिति किं सामर्थ्यं कंसस्येति चेच्छृणु। ब्रह्माण्डसमायातस्यैश्वर्यदितिरोधानजपरिद्वयमानलोकनाट्यदुःखादिषुपत्तिरुक्ता। तथा हि अत्र षड्धर्मा हताः, ते प्रद्युम्ने उपसृज्यन्ते। कृष्णे तु 'युक्तं भगैः स्वैरितरत्र चाधुवै'रिति वाक्यात्, नित्याः। ते च 'विराड्जीवस्तु भोग्युगि'ति विराड्जीवे तिरोहिताः, कृष्णे समायाते उत्पन्नाः। 'जातस्य हि ध्रुवो मृःयु'रितिवाक्यात् ते कंसेन हता इति लीलामर्यादा।

कालभेदेति प्रथमज्ञानिकालभेदस्य शरीरस्वीकरणकालभेदस्य वा ज्ञापकम्। जननमेवेति एवकारेण जननविषयव्यवच्छेदः। 'जातं जात'मिति भावे क्तो वा षड्धर्माणां नित्यानां जातं जननमहनदिति। न च प्रत्यक्षविरोधः। आश्चर्यत्वादतो न जातपदस्य जनने लक्षणा।

१०-१-६७. मातरमित्यत्र एषैवेति लुब्धा प्रन्त्येवेत्यर्थः। अम्बरीषादयस्तु लोभाभावाच्च तथेतिभावः। यत्रैव मरणसन्देह इति यन्निमित्तो मरणसंदेहः। निमित्तमिह कारणम्। षड्विधानिति 'तद्भार्या' इत्यत्र 'तत्सर्वा' नितिपाठे 'सुहृद्' इति सखिविशेषणं वा।

१०-१-६८. आत्मानमिहेत्यत्र देवत्वसम्भावनेति कलिः कंसो नित्यक्रीडास्य इति तथा। यद्वा, वसुदेवेन स्वभावादिः कंसे स्थापित इति 'पूजयामास तं शौरि'रित्यत्र निरूपितम्। तेन देवत्वसम्भावना तथा। तद्विज्ञातचरणं भगवतः षड्धर्महिताचरणम्। नित्यलीलास्यत्वात्। पार्ष्णिग्राहेणेति प्रणिग्रहेण। पार्ष्णिग्राहस्थानुग्राहकत्वात्।

१०-१-६९. उग्रसेनं चेत्यत्र निरूपितमिति उग्रा सेना यस्येति नामविग्रहान् निरूपितम्। सर्वसहायेति कंसस्यापि सहायत्वात् सर्वसहायत्वम्। षड्विधानामिति यदुभोजांशकमधुवृष्णिप्रभृतीनां, यद्वा यदुवंशानुक्तधने त्रयोविंशेध्याये 'तेषां तु षट्प्रधानानां'मितिवाक्यात् 'पृथुकीर्तिः पृथुश्रवा' इत्यादयः षट्प्रधानानि श्रेष्ठा येषां दशलक्षसहस्रमहाभोजपुत्राणां तेषां षट्प्रधानानां षड्विधानाम्। न च लक्षणाप्रसङ्गः। काकेभ्यो दधि रक्ष्यतामित्यत्र तात्पर्यवत् तात्पर्यात्। व्यञ्जनावृत्तेरिष्टत्वात्, वृत्तेनैविष्यात्। तदाज्ञयेति उग्रसेनाज्ञया। ते षड्विधाः। तस्येत्युग्रसेनस्य। स्थित इति माथुरशूरसेनयोर्मध्ये। माथुरस्तु शूरसेननिवासस्थानम्। अत इति शूरसेनमाथुरयोर्विभज्यार्थात्, तस्येति शूरसेनदेशस्य। अध्यायार्थमाहुः एवमिति। हेतुभूत इति भक्तदुःखरूपः हेतुभूतः। ततोपि मुख्यः षड्धर्मवधः सोत्राध्यायार्थ उक्तः। षड्वालकवधो नाम प्रथमोध्याय इति। इतिश्रीभागवत इत्यादि भागवतलक्षणं प्रथमस्कन्धसुबोधिन्यामुक्तम्। महापुराण इति पुराणं 'सर्गश्च प्रतिसर्गश्च वंशो मन्वन्तराणि च। वंशानुचरितं चैव पुराणं पञ्चलक्षण'मित्युक्तम्। महत्त्वं दशलक्षणत्वम्। तस्मिन् महापुराणे। अध्यायः इक् सरणे, एरच् कर्मणि। इडिकावधुपसर्गं न व्यभिचरत इति आयः, आङ्पूर्वकोऽयः। वाक्यसरणविषयः। पारमहंस्यां संहितायामितीति श्रियां दर्शनात् परमहंसः शुकः, तेनाधीता पारमहंसी 'तदधीते तद्वेदे'ति अः। हिरण्यगर्भस्यैकप्राणयोगिकायामिति संहितायामित्यर्थः। 'वासुः शब्दतामापन्नत' इति प्राचां प्रवादात्। सम्यग्घिता संहिता ॥१॥

इति श्रीमद्ब्रह्मभरणैकतानश्रीगोपेश्वरविरचितायां शास्त्रीत्या बुभुत्सुबोधिकायां प्रथमाध्यायव्याख्यानम् ॥

द्वितीयोध्यायः ।

१०-२-० एवमिति पूर्वाध्यायोक्तप्रकारेण । तथा चाध्यायोर्हेतुतासङ्गतिरुक्ता । भक्तदुःखं विना कृष्णोद्यमाभावात् कृष्णोद्यमः कार्यम् । भगवदाविर्भावश्च । महत्त्वेति टिप्पण्यामन्यत्रेति प्रह्लादेपीत्यर्थः । अक्षरप्राकट्यात् । तथा चैवं भक्तवात्सल्यस्वभावं भगवतो ज्ञापयितुं हेतुर्महत्त्वज्ञापनमित्यर्थः । भक्त्याहुरथवेति । वसुदेवादीति आदिना देवकी पुरुषोत्तमत्वं भक्तवश्यत्वमत्र । तज्ज्ञापनायेति महत्त्वज्ञापनाय । तज्ज्ञापनायेति वक्तव्ये स्मार्तः प्रयोगः । स्वविशेषण इति मायाज्ञापनविशेषणेन सह वर्तमानः । एते त्रयोपि पक्षा मूलश्लोकेभ्य एव स्फुटं प्रतीयन्त इति त्रयाणां समुच्चय एव न तु विकल्पः । तेनाथवेत्यत्र वाशब्दोवधारणे ज्ञेयः । तथा च पूर्वं हेतुमहत्त्वं ज्ञात्वा तदनन्तरमुक्तमहत्त्वमवधारणीयमिति बोधयितुमिदं गोस्वामिनिर्वाणशब्दद्वयं प्रयुक्तमिति बोध्यम् । सुबोधिन्याम् । एतदेव स्फुटीकुर्वन्ति दुःखं हेतुरिति । यद्वा 'प्रलम्बवके'त्यादिप्रक्रमज्ञापितार्थमाहुः दुःखं हेतुरिति । अयमर्थः । दुःखं कृष्णागमने हेतुरुक्तः । स सन्यापारो निर्व्यापारश्च, उद्यमादीनां व्यापारत्वे हेतुः सन्यापारः उद्यमस्वागमने महादुःखस्य हेतावन्तर्भावे निर्व्यापारश्चेतिबोधाय प्रथमाध्यायोक्त- 'प्रलम्बवके'त्यादिकथा । प्रलम्बादीनां नित्यलीलास्थक्रोधादिरूपत्वेन कृष्णोपनिषुक्तत्वात् तादात्म्याद्वैतेन परम्परया प्रद्युम्नमादुर्भावे योग्यता भक्तदुःखहेतुत्वात् । 'प्रलम्बवके'ति प्रक्रम इतिभावः । अत एवाहुः पुनर्निरूप्यत इति । प्रथमाध्याये निरूपणात् पुनरित्युक्तम् । शीघ्रागमनेति नित्यक्रीडास्थत्वाद् भक्तदुःखहेतुतां शीघ्रपदम् । कृष्णाविर्भावहेतुत्वात् । एवं हेतुं निरूप्येति श्लोकार्थमुक्त्वा सर्वेषामित्यादिनोत्तरार्थमाहुः सर्वेषामित्यादि । सर्वेषां दैत्यानां भगवदवतारज्ञापनार्थं 'प्राहैष मे प्राणहरो हरिर्गुहा'मित्यादि कंसवाक्यमवतारेभ्यः कृष्ण आधिक्यबोधकमित्यर्थः । तृतीयार्थं स्फुटीकुर्वन्ति तथा स्तुतिरिति । स्तुतिर्ब्रह्मादिकर्तृका तथा पुरुषोत्तमत्वज्ञापिका । अन्यथेत्यादि स्तुत्यादिकं न कृतं स्यात् तदा एतद्व्याभावे पुरुषोत्तम एव प्रादुर्भूत इति कथं निश्चितं (ज्ञातं) भवेत् । स्वसन्निधिमात्रेण दैत्यस्य कंसस्यापि तथाविधं ज्ञानम् । 'अवतारो हरेर्यावांस्तत्र ब्रह्मा स्वयं व्रजेत् वरादनुक्ते-प्येवं हि स्तुतिः पूर्णं तु सर्वत' इति तृतीयस्कन्धनिबन्धवाक्यात् स्तुतिः ।

१०-२-१. विरोधमिति उपद्रवणोत्सुकानां भयाविष्टानां च विरोधम् । उक्तानां निरोधकम् । चाणूरवदिति मनुष्य इत्यर्थः । पूर्वार्थोत्तरार्थप्रक्रममभिप्रायमाहुः यथा प्रलम्ब इति । सुष्टिकोपीति बलभद्रहतः उत्तरार्थे प्रथमनिर्दिष्ट इत्यर्थः । प्रलम्बशब्देनोपक्रमः सङ्कर्षणप्राकट्यार्थं सङ्कर्षणः प्रलम्ब इति । उद्यमोध्यायार्थः ।

१. गर्भसंबन्धे ।

१०-२-२. अन्यैश्चेत्यत्र जरासन्धादय इति आदिना यवनादयः । सुप्तानिति कुर्यान्नालादिदेशैर्गुप्तान् । प्रलम्बादयो नित्यक्रीडास्थत्वादधिकज्ञाना इति बाधन्ते । सुप्ते इति अस्तिः प्राप्तश्च । अन्यतरेणेति महाभाष्यप्रयोगाद् द्वयोर्निर्धारि उतरच् बहूनां निर्धारणेपि । आश्रय इति मागधः संश्रय आश्रयो यस्य । भयतीति श्रयः एरच् ।

१०-२-३. ते पीडिता इत्यत्र तीरशुक्तदेशानिति तीरं शुकं यैः तात् देशान् । तीरसम्बद्धदेशान् । 'नितर'मित्यस्यार्थमाहुः गुप्ततयेत्यादि । धर्मात्मान इति 'आत्मार्थं सकलं त्यजे'दितिवाक्योक्तो धर्म आत्मन्यन्तःकरणे येषां ते । तत्रैव देशान्तर एव । आ समन्तात् स्थिताः ।

१०-२-४. एके तमित्यत्र एवेति परीत्यस्यार्थः । अकूरादय इति आदिना सुनाम-न्यप्रोधादयः कंसभ्रातरः । तं संवेष्ट्येति रुधिर आवरण इति धात्वर्थः । भावे क्तवो ल्यप् अनुः समीपेथं सम्यक् समीपे क्रोधानुत्पादकं वेष्टनं कृत्वा । वेष्ट वेष्टने । भ्वा० आ० से० एतस्यैवार्थः । सेवकत्वेनेति सेवनं समीपे कर्तारि ष्वल् । संवेष्ट्य स्थिताः, संवेष्टनकर्तारः । संवेष्ट्येत्यत्र वेष्टनं कृत्वेत्यत्र करणं प्रकृतिः पुनःकरणं प्रत्ययार्थः । करणं कृतिः, कृत्रिमत्वं कर्तृत्वम् । कृत्रिमत्वं च कृतिरेव । सा स्वाश्रयं कर्तारमाक्षिपति । तथा च संवेष्टन-करणकृत्याश्रयाः संवेष्ट्येत्यस्यार्थः । स्थिता इत्यत्र 'गत्यर्था कर्मके'ति सूत्रेण कर्तारि क्तः । संवेष्ट्य तिष्ठन्तीति स्थिताः । अनुरुन्धाना रोधे तिष्ठन्तीति रुन्धानाः करोतिना विवरणस्य बहुषु खलेष्वभावात् । नोत्पद्यत इत्यस्य नोत्पत्तुमर्हतीति गदाधर्या विग्रहदर्शनात् । न च रोधं तिष्ठन्तीति प्रयोगापत्तिः । धातोः फलसमानाधिकरणन्यापारवाचकत्वेन फलस्य ज्ञातिरूपकर्तृनिष्ठत्वात् । तत्सेवकत्वेनेति तत्सेवकत्वेन स्थिता इतियावत् । गोत्रिण इति प्रधानकुलमस्येषां ते गोत्रिणः । परित इति भीतत्वात् सर्वतः । हतेषु षट्स्वित्यत्र देवक्या बन्धनावधीति टिप्पण्यां स्फुटम् । तथा भविष्यतीति शोकविवर्धनो भविष्यति । तथेति हर्षशोकविवर्धनो बभूव । चरित्रमिति सङ्कर्षणगर्भमवनादि । अग्र इति 'ततो जगन्मङ्गल'मिति श्लोके । आसुरहननमिति षट्पुत्रासुरहननम् । 'तेषां हिरण्य-कशिपुपुत्रत्वेनासुरत्वा'दिति पुरुषोत्तमाः लेखे । सुबोधिन्याम् । पितृनाम्नेति राजधर्म-त्वात् 'पितृनाम्ना तु मुख्यत्व'मितिवाक्यान् मुख्यत्वार्थं पितृनाम्ना निर्देशः । अन्येषामिति ज्ञातीनाम् । यद्नां वा 'ज्ञातयो बन्धुसुहृदो ये च कंसमनुव्रता' इत्युक्तनारदवाक्यात् । अतिमान्य इति भगिन्या दयापात्रत्वादन्येभ्यो मान्येभ्योतिमान्यः ।

१०-२-५. बुद्ध्येति अजनशङ्का हताः । राजभ्रमबुद्ध्या हताः । श्रीशुको वक्ति बुद्ध्येति । बुद्धिमानयं पदार्थान् जानातीत्यादिप्रतीत्या कंसबुद्धौ पदार्था इन्तव्यत्वेनोक्ताः । प्रतियोग्यभावयोः सामानाधिकरण्याद् धर्मस्थानभूतो व्यापकधर्मेषु गतेषु तदभावात्मा

दर्शनाविषयः धर्मस्थानभूतः अशेषविशेषशून्यः अक्षरः शब्दात्मा । परमावधिरिति आनन्दमीमांसोक्तोत्कर्षस्यापि परमावधिः । शब्दार्थयोर्नित्यसम्बद्धयोर्वैलक्षण्यमाहुः पुरुषोत्तमस्त्विति । तत इति शब्दात्मकादक्षरात् । महान्, 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्य' इतिवाक्यात् । कालात्मकमिति काल उपदेशे, काल आत्मा देहो यस्य । पर्याय इति निर्माणे । 'पर्यायस्तु प्रकारे स्यात्, निर्माणेवसरे क्रमे' इति विश्वः । स चाधेति टिप्पण्यां स्फुटम् । एवेति अक्षरयोगव्यवच्छेदक एवकारः । परं तादृशीति आनन्दमयी । वक्ष्यत इति 'सा देवकी'-तिवाक्ये । अस्येति अक्षरस्य । प्रभुसङ्गम एवेति न तु विरहे । विप्रलम्भस्य विरहेऽप्याप्रवासोपालम्भादिप्रश्नभावात्मकत्वात् । गणितानन्दप्राकट्यकरणमेव । तथेति अर्धप्रकटितानन्द इत्यर्थः । सुबोधिन्यां, प्रभावस्येति सर्वरक्षकस्य स्वरक्षायार्थं सन्देहो नास्तीति प्रभावस्य देवक्याऽदर्शनात् ।

१०-२-६. भगवानित्यत्र एवं सतीति सप्तमस्य शब्दस्य हर्षश्लोकविवर्धनत्वेन भूभारहरणावश्यकत्वे सति, अर्थात्मा भगवानपीत्यन्वयः । ईक्षामनोहङ्कारातिरिक्तमायायाः श्रुतिविरुद्धत्वात् तद्ग्रहणं विना शरीराभावस्यात्ममायामृते राजन् परस्यानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्धः स्वप्नद्रष्टुरिवाजस्रसोतिवाक्ये सिद्धान्ते मायाभावेऽर्थस्य देहस्य सम्बन्धाभावोक्तेर्न यत्र मायेत्यनेन 'प्रवर्तते यत्र रज' इत्यनेन च तत्र मायाभावादुभयसमाधानार्थं कृपात्वेन मायाविवक्षणात् तद्ग्रहणप्रकारमाहुः भक्तेष्विति । दयात्वेन माया भक्तेष्विति तत्र स्थापिता । अपहृतपाप्मत्वाद्यतिरिक्तधर्माणां तत्र तत्र नियतत्वात् । 'प्रपन्नोऽपि तया भृश'-मिति तृतीयस्कन्धे स्पष्टम् । भक्तनिष्ठा माया बुभूषणा वैकुण्ठे गृहीता । 'यदा यदा हि धर्मस्येति-वाक्यात् । 'स्वशान्तरूपेष्वितरैः स्वरूपैरभ्यर्धमानेष्वनुकम्पितात्मे'तिवाक्याच्च । अथ 'मायाश-बलितं ब्रह्मासी'दिति श्रुतेः । एवं दयापरीतो भगवान् । देहग्रहणार्थमिति मर्यादा । शीघ्र-मिति कृपाविष्टः साधनमिति तथा । षड्गुणैश्वर्येति षड्गुणदानार्थमैश्वर्यम् । तेन सम्पन्नः किमर्थं सम्पन्न इत्यत आहुः पूर्वापराध इति । पूर्वेषां कीर्तिमदादीनां मारणे कृते प्रतीकारं तद्वन्तुः कंसस्य वधं कृत्वा 'भव ताते'तिसम्बोधनपूर्वकवाक्यान्युक्त्वा 'मोहितावङ्कमारोप्य परिष्वज्यापतुर्मुद'मिति श्लोकोक्तपुत्रपरिष्वङ्गादिमुजननं कर्तुं योगमायां समादिशदित्यन्वयः । स्पष्ट इति जन्मना स्पष्टे कृते । प्रतीकारो न भविष्यतीति परमानन्दप्राकट्याभावे सर्वदुःखनिवृत्तेरभावादिति भावः । या जगत्कारणेति द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायसुबोधिन्यां स्पष्टमिदम् । दयात्वेन चिच्छक्तिः । 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति स्वरूपलक्षणे निविष्टा वन-माला । तस्य चिद्रूपस्य माया या सा व्यामोहिका मिथ्या । सदर्शस्य क्रियारूपा शक्तिः । आनन्दस्य जगत्कारणभूतेति भगवत आनन्दशक्तिः जगत्कारणभूता योगमाया । तेनाज-स्थानन्दस्याविर्भाव इत्युक्तम् । आनन्द उपाधिर्जननेऽजस्य । योगमायेति तेन युजिर योग

इत्यस्य रूपं योग इति । दुःखपरिज्ञानार्थमिति दुःखपरिज्ञानमुद्यमान्तर्गतम् । भयं विदित्वेति भयेन कश्चिद् भगवन्मयतां गतस्तत्र कारणभयसत्तया भक्तैः सह निगूढभावकरणं कर्तुं ज्ञानं विश्वभयस्य । विश्वात्मपदादक्षराभिन्नरूपेण वा विश्वभयज्ञानम् । 'अक्षराद् विविध-सौम्यभावाः प्रजायन्त' इति । 'यथाग्नेः क्षुद्रा' इति मुण्डकोपनिषदश्च । सर्वं न भवतीति आनन्दलीलायां न भवतीति । कश्चित् पुस्तके केवलमिच्छयैव सर्वं भवतीति पाठः । अर्थस्तु स एव । सर्वमित्यस्येच्छारूपादृष्टकारणकमित्यर्थात् । अत्र साक्षात्सृष्टिरिति भेदः । 'निजनाथाना'मित्यत्र निजपदादिच्छया श्रुत्युक्तेष्वया नारदपञ्चरात्रोक्तमहालक्ष्मी-रूपयैव न त्वक्षरशक्त्या भगवद्गुणाधारे इत्यर्थश्च । योगमायेति आनन्दशक्त्यादेशः ।

१०-२-७. गच्छ देवीत्यत्र आज्ञामेवाहेति शुक्तिर्देशमेवाहेत्यर्थः । 'सन्दिष्टैवं भगवते'तिवक्ष्यमाणवाक्यात् । आज्ञा तत्कार्यं सन्देहः सनिर्देश इति । 'गर्भ' इति श्लोको-क्ताक्रोशोप्य 'थाह'मित्यत्रोक्ताथशब्दविवरणमिति टिप्पण्यां विवृतत्वादाज्ञामेवेत्येवकारः । 'मध्ये अर्ध'मिति तु तत्रैव वक्ष्यते । अत्र प्रथमश्लोकः षट्पदीरूपो ज्ञेयः । तथा च शुको नवमिः श्लोकैः भगवत्कृततामाज्ञामेवाहेत्यर्थः । तत्र गतेति द्वितीयचरणस्य तात्पर्यार्थः सामान्यत उक्तः । इममर्थमग्रे विशदयिष्यन्ति तदर्थमाहेत्यादिना । दैत्यावेशादिति 'शत्रुश्च मयोः पुत्रं लवणं नाम राक्षसं हत्वा मधुवने चक्रे मयुरा नाम वै पुरी'मिति नवम-स्कन्धाच्छ्रवणावेशात् तथा । अत एव कंसे कालनेमिः । गोकुलमेवेति गोपगोभिर्गुह्य-तयलङ्कृतमिति विशेषणाद् व्रजं गोकुलमिति भावः । व्रजं गच्छ गोस्थानमिति संहितयैवकारः । सम्बोधयतीति 'देवी'तिपदेन । व्रजतीति व्रज इति व्युत्पत्त्याहुः जङ्गमत्वमिति । व्रज गतौ । गोकुलाष्टके 'श्रीमद्गोकुलजीवात्मे'त्युक्त्या देहत्वात् तेन भक्तानां वैकुण्ठेऽक्षरात्मका ब्राह्मदेहाः । आधिदैविकवैकुण्ठस्य गोपगोकुलस्य वा जातित्वेन तत्र गमनसम्भवात् जन-पदस्याकृतौ शक्तेः । अत इति उक्तशक्यतावच्छेदकात् । स्थावरादिति टिप्पण्यां स्पष्टम् । स्तब्ध एवेति व्रजो भगवच्छरीरत्वात् स्तब्धः पिप्पलादिदृक्ष इव । तथेति उत्कर्षेण वर्तत इति । सुबोधिन्यां, तत्रेति गोकुले । मुग्धैरिति मायाकार्यमोहाश्रयैः । गोपा गोप्यश्च गोपा इति 'पुमान् स्त्रिये'त्यनुशासनात् सएकशेषः । चकाराद् भगवद्देहत्वेन गोकुलाष्टकात्, चकारेण गोपा वा । द्वन्द्वस्यैकत्वात् चकारेणैकेन चारिताऽर्थात् । गोपैर्गोपीभिः स्वदेहत्वेन गोमिश्रालङ्कृतमित्यर्थः । लौकिकी भाषा । ते उभय इति पुंस्त्वाद् गोभिरित्यत्राप्येक-शेषः । गावश्च गावश्च वृषाः गावः तैर्गोभिरिति । उभये । गोगोपाः । शोभेति यथा घटो घटत्वेन शोभते । सा जातिः सा महानात्मा तामाहुस्त्वतलादय इति वाक्यपदीयात् । व्रजे नान्या जातिः । वैकुण्ठो गोलोक इति पर्यायशब्दौ । जीवरहितो देहो न शोभत इति घटत्वादिभिरेव घटादीनां शोभेति तैरेवेत्यत्रैवकारः पूर्वोक्तः । तदनुगुण एवेति गोप-

गोपीगवात्तुगुणः । यमुनाजलं पानार्थं वृक्षाच्छायाार्थं तृणा भक्षणार्थं स्थलमुपवेशनार्थ-
मित्येवम् । 'गोपा गोप्यश्च नः कुर्विति कृष्णं प्रति सुरश्रुतिवाक्यादेवकारः । तेषामिति
तत्रस्थानाम् । अत इति शक्यतावच्छेदकबलात् सुग्धानां तत्र स्थितत्वात् तद्दर्शनादेव
सुखं स्वास्थ्यं तव भविष्यतीति निरूपितमित्यर्थः । अनेनेति नन्दस्य राजविरोधि-
सङ्गाहकत्वेनेत्यर्थः । 'उत्पथेन तु गच्छन्तं सोदरोपि विमुञ्चती'तिवाक्यात् । 'भ्रातरं नन्द-
मागत'मिति पञ्चमाध्यायीयवाक्यात् । वसुदेवपुत्रो नन्द इति नवमस्कन्धे । तत्त्वं न
द्योतितम् । विशेषणस्य 'भ्रातर'मित्यस्य व्यावर्तकत्वात् । ननु 'नवमि'रित्यत्र सार्धनवमिरिति-
वक्तव्ये प्रतिज्ञाहानिरूपनिग्रहस्थानमिति चेत् तत्राहुः अत्र पादद्वयमिति । अत्रेति श्लोके,
नवश्लोकीत्वात् । 'पादद्वयमिति नवसङ्ख्यातोधिप्रकृ । किमितीति रोहिणी किमिति
तिष्ठतीत्याकाङ्क्षानिष्ठचित्थिया भवति तथा । निवृत्त्यर्थे शब्दः । अन्या वसन्तीति रोहिण्यपि
तिष्ठतीति किमिति तिष्ठतीत्याकाङ्क्षानिष्ठचित्थिः । आकाङ्क्षार्थं वा, अग्रे प्रासङ्गिकमुक्तं, तत्र
आकाङ्क्षानिष्ठचित्थिः ।

१०-२-८. अन्याश्चेत्यत्र गुप्तस्थानेष्विति गुप्तेषु स्थानेषु । 'गुप्तं रक्षितगूढयो-
रिति विश्वः । स्थितिरिति वसन्ति स्थितिं कुर्वन्ति । ततः किमिति वासकथनस्याकाङ्क्षायाः
किं प्रयोजनम् । अतः प्रयोजनकथनाद्धेतोः प्रयोजनमाहेत्यर्थः । इतरगर्भेति इतरेषां
पद्मगर्भाणां जरायौ स्थितिरस्य त्वाकाङ्क्षेन्तर्वेतिनि जठरे निर्लेपतया स्थितिरितिवैलक्षण्य-
बोधनार्थं विकृतजठरपदमुक्तम् । एवं विकृतत्वं, जायतेत्र जन्तुरिति जठरः । 'जने ररष्ठ
चे'तिस्त्रेणान्त्यस्य नकारस्या'लोन्त्यस्ये'तिस्त्रेण ठादेशः अरषप्रत्ययश्चेति प्रकृतिविकृति-
रिति । यद्वा जठर इतरगर्भत्रैलक्षण्यार्थं तदित्यव्ययमित्यर्थः । प्रसिद्धमिति धामत्वेन
प्रसिद्धिविषयम् । धाम तेजः स्थानं वेत्याशयेनाहुः भगवत्तेज इति । स्थानभूतमिति
शब्दार्थयोर्नित्यसम्बन्धान् नान्य आश्रयः ।

१०-२-९. अथाहमित्यत्र तर्हीति यदूनां भयभङ्गनं वैकुण्ठस्थितौ सत्यामेव कंस-
कृतस्य भयस्य यदूनामीश्वरसम्बन्धित्वज्ञानेऽभावाद् भवति न तु यदुषु मानुषीं तनु-
माश्रितस्य सम्बन्धित्वज्ञानेः स्थितौ को दोष इत्यर्थः । यद्वा स्थितौ रोहिण्या गोकुले
स्थितौ । कंसभयेति अष्टमगर्भस्य कंसाद् भयम् । 'अन्याश्चे'त्यत्रान्येषां वेतिपक्षोत्ते
'रोहिणीवसुदेवस्ये'ति पादद्वयमधिकम् । को दोष इति पादद्वयमधिकमित्यत्र को दोषः ।
'अन्याश्चे'त्यत्र भेदप्रतियोगिनिरूपणार्थमपि न पादद्वयापेक्षेति पादद्वयमधिकं को दोष
इत्यर्थः । तत्राह तादृशविषये वागतीतपुरुषोत्तमाविर्भावं स्वसेवार्थमाह । अयमित्यादि
माया योगमायानन्दशक्तिः स्वयं दयापरीत इति कृपात्वेन मायेन्द्रियाणि अतो दयापरीतो

गोविन्दः । संसारदुःखं बहिरुत्क्षिपतां सेवया स्थिरप्रज्ञाद्वारा भगवत्प्रेम्णानां दैवस्थानापन्नः
संसारस्तज्जदुःखनिवर्हणभक्तियोगवितानार्थं तदाविर्भावस्थानव्यक्तत्वात् । पृथानाक्यात् ।
तदुक्तं भक्तिमार्ग इत्यादिना । एवकारेणाक्षरयोगव्यवच्छेदः । 'य एवास्मि स सत् यजे',
'मुक्तोपसृप्यव्यपदेशात्', 'मुक्तानामपि सिद्धानां नारायणपरायणः सुदुर्लभः प्रज्ञान्तात्मा
कोटिष्वपि महागुण' इति वाक्याच्च । अक्षरात्मकं जगत् सेवकम् । यदूनां निजेति यादव-
त्वेन यादवोपस्थितौ 'यदुषु संसारदुःख'मित्याद्युक्तानां सन्निवेशो ज्ञेयः । निजनाथत्वस्या-
वान्तरभेदैर्बहुविधत्वात् । स चेति पुरुषोत्तमस्य चतुरूपत्वात् पुरुषोत्तमश्वेत्यर्थः । समा-
यास्यतीति सम्यक्त्वं वेदोक्तप्रकारेण दयापरीत एवायास्यति योनुभवात्मा वेदान्त उक्तः ।
'आत्ममायामृत' इतिवाक्ये अनुभवात्मन इत्यस्य प्रकृतजीवपरतया तत्त्वेपि भगवतो देह-
परिग्रहे आत्ममायेन्द्रियाणीति पक्षेनुभवपदस्य सत्यज्ञानानन्तानन्दपरत्वेपि बाधकाभावात् ।
कारणगुणाः कार्यगुणानारभन्त इति । 'भगवानपी'ति श्लोके ज्ञानशक्तिद्वारा पुरुषोत्तमाविर्भा-
वार्थमुक्तम् । अत्र कर्मद्वारा पुरुषोत्तमाविर्भावार्थं प्रद्युम्नाविर्भावः सङ्ख्यातात्पर्यार्थमुच्यते ।
भक्तार्चनकर्मणा पुरुषोत्तमाविर्भावः । 'कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते' इति 'कर्मैव
गुरुरीश्वर' इति चोक्तेः । 'ज्ञानशक्तिक्रियाशक्ती सन्दिद्येते परस्थिते' इति भाष्यात् । यद्वा ।
'भगवानपी'त्यत्र कर्मद्वारा पुरुषोत्तमाविर्भावः । 'अथाह'मित्यत्र अहङ्कारेण पुरुषविषयोप-
स्थितेः पुरुषविषयान्गोक्तज्ञानशक्तिद्वारा पुरुषोत्तमाविर्भावार्थमुक्तम् । तदा समायातीत्यत्र
सम्यक्त्वं वेदान्तोक्तप्रकारेणेत्यर्थो ज्ञेयः । तदनन्तरमिति रोहिण्युदरसन्निवेशानन्तरम् ।
अत्र शीघ्रमिति क्रियाविशेषेणानन्तर्ये शीघ्रत्वबोधनेन व्यवहितानन्तर्यनिवारणा 'दावि-
वेशांशभागेने'ति श्लोकसुबोधिन्युक्ताशब्दार्थसङ्ग्रहाय । तत्रैव स्फुटिष्यति । तादृशानन्तर-
मत्राशब्दार्थ इत्युक्तम् । विभागेनेति चतुर्विधकार्याचरणकृतो यः स्वरूपव्यूहविभाग-
स्तेनेत्यर्थः । एवेति 'तस्य माता न माता पिता न पिते'तिश्रुतेरेवकारः । प्रद्युम्नस्तु कर्म-
प्रधान इति मात्रादिकं सम्भवति । अत्र सङ्कर्षणाविर्भाव इति निबन्धे सङ्ख्यातात्पर्यार्थं
प्रद्युम्नाविर्भाव इत्युक्तम् । 'न माते'त्यस्य मेधावीति निघण्टावर्थः । एकरसत्वाद् वैकुण्ठस्यस्य
तस्यात्रागतौ होकरसत्वभङ्गमाशङ्क्यानुकरणधर्मेणाभङ्गमाहुः अथाहमिति । तथाहमपीति
तथा अहमेकरसोप्यनुकरणधर्मेण गमिष्यामीत्यर्थः । 'अनुकृतेस्तस्य चै'ति व्याससङ्घात् । न
त्वहमिति प्रद्युम्नस्तु पुत्रो भविष्यति च । अग्रिमिति 'त्वं यशोदाया'मित्यग्निमाज्ञापने ।
आज्ञामध्यपाल्यपि सर्वमाज्ञैव । नवधाभक्तिमध्यपाल्यत्वेन भक्तिरिति वत् । तस्या इत्यादि
आनन्दशक्तिभूताया योगमायायाः । तेनेयं वैकुण्ठे तिष्ठति । कृपात्वेन मायेन्द्रियरूपापि ।
गोविन्दत्वोपयोगिनी । शोहिका तमोरूपा 'न यत्र माये'त्यनेन 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः

सर्वं च मिश्रमित्यनेन द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये निषिध्यते। आज्ञापयतीति साक्षां करोति तामाज्ञापयति। भविष्यस्तीत्याज्ञयेतिशेषः। स्तन्येत्यादि अष्टमे मासेऽपत्यस्नेहेन स्तन्यमिति लोकः। मोहेति मोहमिन्नमोहसदृशजननार्थम्। योगमायाया नित्यक्रीडास्थत्वेन तमोमोहाभावात्। मारणार्थमिति अवस्तुत्वेन क्लिष्टकर्मत्वाभावात्।

१०-२-१०. अर्चिष्यन्तीत्यत्र उत्पाद्यत इति 'नन्दपत्न्यां भविष्यसी'त्यत्रोत्पादनार्थकभवतेः प्रयोगात्। 'परो भवती'त्यत्रेव। तस्या इति योगमायायाः। तत् उत्पादनं अनिष्टं भगवदेकशरणत्वात्। 'सकृदेव प्रपन्नो यस्तवासीति च यो वदेत् अभयं सर्वभूतेभ्यो ददान्येतत् व्रतं हरे'रिति अभयं फलम्। भगवतोऽनिष्टम्। न हि शरणागता आवर्तन्त इति भावः। 'त्रया ह प्राजापत्या' इति बृहदारण्यकादाहुः देवांशा इत्यादि। काम्या इति उक्तकामनासु पुत्र्यहं स्वामित्यादिरूपास्त्रिच्छासु योग्या विषया इति काम्याः पुत्रादयः सोपायाः उपाया अर्चनादयस्तैः सह वर्तमानाः। विषयाः। वरा इति अनुपाया विषयाः। यथा हिरण्यकशिपोर्वरः। स्त्रिया इति स्वरूपभूतायाः वरदानार्थं वक्ष्यमाणमत्रैः प्रकटायाः साक्षात्स्नापनादिरूपा सेवा तस्याः। अपिशब्दान् मनुष्याणां च बाधिका वाममार्गवद् विकारसम्भवेन सेव्यसेवकभावविधातिकेति हेतोस्तादृशवाधनिवृत्त्यर्थं दूरसेवासाधकं धूपादिसाधनत्रयं निर्दिष्टमित्यर्थः। दीपस्त्विति स्वप्रकाशत्वोक्तेरियमानन्दशक्तिरूपा जगत्करणे प्रकाशयुक्ता। दीपापेक्षा तु प्रतिमायामितिभावः। दानमिति स्वसत्त्वध्वंसपूर्वकपरस्त्वोत्पादनं दानम्। न तु हिंसनम्। अत एव पुरुषपशुदानानन्तरं हिंसने भद्रकाली उच्चवाट। 'पशुना रुद्रं यजत' इत्यादिस्थले पशुं रुद्राय ददातीत्यन्तमेव। 'छागस्य वपां मेदो जुहुधी'त्यादिस्थले होमो दानमेव। हु दानादनयोरिति धातुपाठात्। पूर्व काम्यादीनामिति पूर्व 'सर्वकामवरेश्वरी'मितिपदे। आदिना वरः। तदावृत्तं च कामशब्दात् परस्य यकारस्य वर्णस्य लोपश्छान्दसः। यतः काम इच्छा न तु पुत्रादयः लक्षणाप्रसङ्गात्।

१०-२-११. नामधेयानीत्यत्र मन्त्ररूपाणीति मन्त्रि गुप्तभाषणे। गुप्तभाषणरूपाणि। मन्त्रैः रूप्यन्ते व्यवह्रियन्ते तानि मन्त्ररूपाणि। वर्तमानसामीप्य इति भविष्यत्काले। करिष्यन्तीत्यर्थः। भविष्यत्काले वर्तमानत्वम्। अधिष्ठानानीति प्रतिमारूपाणि। पूर्वचदिति देवांशा दैत्यांशाश्च निवारिताः। 'मनुष्या' इत्यत्रेव। सर्वत्रैतिशब्द इति इतिः प्रसिद्धे। 'इति प्रकरणे हेतौ प्रकाशादिसमाप्तिं श्रिति विश्वं, आदिपदार्थः प्रसिद्धिः। तथा च दुर्गेतिनामधेयं करिष्यन्तीत्यत्र। 'दुर्गा देवीं शरणमहं प्रपद्य' इति मन्त्रकाशीभू-देशाभ्यां इतरमन्त्रभूमेदेन दुर्गायाः प्रसिद्ध्या नामधेयम्। करिष्यन्ति। ताभ्यां दुर्गासाभिष्यमधिष्ठानेतिशब्दः प्रसिद्धिवाचकः साभिष्यतात्पर्यकः। 'इति स्वरूपे साभिष्ये विवञ्चानियमे मते' इति विश्वात्। स्थाने देवालये, एवमन्यत्र।

१०-२-१२. कुमुदेत्यत्र कन्यकेति अम्बिकायाः पूर्वं व्याख्यानं भूदेशमन्त्राधिष्ठानस्थानव्याख्यानप्रायपाठात्। प्रसिद्धानीति अयमर्थः। आनन्दशक्तियोगमायाया नामानि। कृष्णा नारायणी माधवी भद्रकाली योगमायाया एव नामानि। 'देवः सुवेधने राज्ञी'त्युक्त्वा 'देवी भद्रारिकायां चे'ति विश्वः। अत्र 'गच्छ देवी'त्यत्र देवीपदं राश्यां, ईश्वरस्य राजाधिराजत्वात्। साऽनन्दशक्तिर्जगत्कारणभूता योगमाया। कुमुदा मूलदेवीनाम सती वायुमायानाम 'अत एव प्राण' इति वैयाससूत्रात्। कन्यका मूलदेवीनाम सती नन्दगोकुलस्त्रीणा नाम। शारदा तथा सती हिरण्यगर्भमायानाम। परिशेषात्। माया तथा सती(=कद्रू=शङ्कराचार्यमाया) उद्भावतारमायानाम। दुर्गा चण्डिकाम्बिकाईशानी च तथा सत्यः रुद्रस्य मायानामानि। विजयावैष्णव्यौ तथा सत्यौ विष्णुमायानामनी। विजयार्जुनस्य नरावतारस्य वा। तथा भद्रकाली। सुभद्रा। भद्रा काली भद्रकाली। सत्यभामेत्यत्रेव अत्र कृष्णा तथा सती कृष्णतुर्यमायानाम। नारायणी नारायणमायानाम। माधवी माधवमायानाम। एतानि नामानि सान्निध्यार्थं मन्त्ररूपाणि। मन्त्रि गुप्तभाषणे। व्युत्पत्तिमिर्नामानि गुप्तभाषणरूपमन्त्राः। अथ मन्त्रदेशौ। सान्निध्यतिरिक्तफले यत्रामियुक्तानां मन्त्र इति समाख्या स मन्त्रः। अख्यन्तत्कान्तोत्तमपुरुषान्ता वा मन्त्राः। अत्र कृष्णायाः मन्त्रदेशौ भुवि। उदयास्ताचलौ। लोकालोकाद्रिशिखरं वा। अत्र मन्त्रलक्षणं वेदत्वम्। 'मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदानामधेय'मिति पूर्वमीमांसायाम्। 'इतिहासपुराणं वेदानां पञ्चमो वेद' इति छान्दोग्यश्रुतेः। पुराणानामपि वेदत्वम्। तत्र मन्त्रस्तु 'ऋगावर्ता यजुर्वेदा सामस्तोमो-मिमालिनी'त्याद्युक्त्वा 'सुपर्णपत्राशुगतिर्द्विजस्कन्धसमाश्रिता, साङ्गोपाङ्गद्विजा औषधप्रादुष्कृत-पदक्रमा। समन्त्रब्राह्मणा सूक्तकल्पकल्पितसत्क्रिये'ति। पञ्चपुराणे मारीचिसर्गे यमुनामाहात्म्ये स्फुटम्। नारायणी 'नारायणसमो गुणै'रितिवाक्यात् पुरुषविधमन्त्राणोक्तपुरुषविधे निविष्टा। नारायणमन्त्रदेशौ। प्रसिद्धौ। माधवीत्यत्र पुंयोगलक्षणङीप्। अवतारमन्त्रदेशौ। भद्रकालीत्यत्र मन्त्रः 'कात्यायनि महामाये महायोगिन्यधीश्वरि नन्दगोपसुतं देवि पतिं मे कुरु ते नम' इति। देशोवन्ती। कुमुदा कौ' मोदते। कर्तैरि किप्, टाप्। वायुमाया। कौमोदिकी गदा वायुतत्त्वम्। अन्तरिक्षदेशः। 'वायवः स्तोपायकः स्तो'क्तिमन्त्रः। उत्तम-पुरुषान्तत्वात् उपायवो मनुष्याः। कन्यकेत्यत्र 'कन्यकुमारि धीमही'तिमन्त्रः। माधुरो देशः। शारदेत्यत्र शारदस्य स्त्रीत्वचिब्रह्मणां टाप्। शरदोयं शारदः शरदतुसम्बन्धिवर्षः प्रजापतिः। 'संवत्सरो वै प्रजापति'रितिश्रुतेः। 'शारदः पीतमुद्रे स्यात् शालीने प्रतिभे वने वर्षेथ जल-विष्णव्या'मिति विश्वः। मन्त्रः भद्रकाल्याः। भद्रा काली भद्रकालीतिप्रयोगत्रयात्। देशः उत्तरः। मायेत्यत्र मन्त्र उक्तेषु कश्चित्। देश उत्तरः। दुर्गेत्यत्र 'दुर्गा देवीं शरणमहं प्रपद्य' इति मन्त्रः

उत्तमपुरुषान्तत्वात् । देशः काशी । दुःखेन गम्यते ज्ञायतेत्याम् । 'सुदुरोरधिकरणे' इति डः । दुःखेन दुष्टैर्वा गीयते, गैशब्दे । आतोनुपसर्गे कः । 'दुर्गं कोटे दुर्गमे च दुर्गा तु नीलिकोमयो'-रिति हेमचन्द्रः । दुर्गा उमा सती क्रोधे तस्याः स्वरूपं ज्ञातमिति । चण्डिकेत्यत्र चण्डि कोपे । ण्वुल् । टाप् पचाद्यचि, बाह्यादिभ्यश्चेति ङीप् । 'चण्डी कात्यायनी देव्या'मिति कोशात् । 'कात्यायनि महामाये'ति मन्त्रः । कामरूपदेशः । अम्बिकेत्यत्र अम्बैवाम्बिका । अवि शब्दे । भ्वा० आ० से० अम्बते इत्यम्बा । पचाद्यच्, टाप् । 'अम्बिका पार्वती मात्रोर्धृतराष्ट्रस्य मातरि' । मन्त्रः पार्वत्याः । शिवस्तुतिः पर्वतस्येयं पार्वती । तस्येदमित्यण् । 'पर्वते राध्यास'मिति संहितायाः । देशोम्बिकावनम् । ईशानीत्यत्र ईशस्य स्त्री । इन्द्रवरुणेति ङीषानुको । 'जाने त्वामीशं विश्वस्ये'ति परशिवस्य स्तुतिर्मन्त्रः । स्तुतौ ईशपदात् । देशो वैकुण्ठः । 'ज्ञानेन भक्ते'-त्यथर्वश्रुतेः । भक्ता शिवः । विजयेत्यत्र जयतीति जयः, विशेषेण जयो विजयो विष्णु-स्त्रीत्वविचक्षायां टाप् । मन्त्र उत्कलदेशे । देश उत्कलः । वैष्णवीत्यत्र विष्णोरियं वैष्णवी । तस्येदमित्यण् । कुल्लापुः मन्त्रः । देशः कुल्लापुः । विजयोर्जुनः तस्यं विजया । मन्त्रदेशौ द्रष्टव्यौ । सुभद्रेत्यत्र मन्त्रः 'यथा सृजस्यसि जगन्ति नाथ कक्षःसरोजाश्रयया स्वशक्त्या तां भद्ररूपां जगदाश्रयां ते देवारणिं पादयुगं नतोस्मी'ति स्कन्दपुराणे पुरुषोत्तम-क्षेत्रमाहात्म्ये । उत्कलदेशः पुरुषोत्तमक्षेत्रम् । भद्रकाल्या अप्ययं मन्त्रः । अत्रत्यकाल्या अपि ।

१०-२-१३. गर्भसङ्कर्षणादित्यत्र तस्या इति योगमायायाः । प्रमाणमिति ऐतिह्यं प्रमाणम् । यद्वा महान्तः प्राहुः महतामन्तःकरणं प्रमाणम् । जानातीच्छति यतत इति । एवेति अनवतारदशायोगव्यवच्छेदक एवकारः । सोप्यत्रेति अत्र शेषे सङ्कर्षणः । अपि-शब्दाद् वासुदेवांशश्चाविष्टः । 'वासुदेवकलानन्त' इतिश्लोके वासुदेवांशाविष्टत्वोक्तेः । देवक्यां स्थितिकाले वासुदेवांशाभावेपि विविक्तव्यूहप्रकरणात् । लोकव्यवहारकाले 'वासुदेव-कलानन्त' इतिश्लोकादस्येव । अत एव बलहतानां मोक्षः । मोक्षस्य वासुदेवकार्यत्वात् । वदन्तीति शास्त्राभावेन लोकदृष्टं नाम वदन्ति । लोकस्येति 'लोकरमणा'दित्यस्य विग्रहः । रामशब्दविग्रहमाहुः रमयतीति । रञ्जयतीति राजेति राजपदस्य मनुप्रसङ्गे विग्रहवत् । 'राम-क्रीडा रमणात्मिके'त्युक्तम् । अत्राग्रिमनामहेतुः । प्रयोजकहेतौ गिजन्ताद् घञ् । बाहुलकात् । असम्ममत्यर्थ इति रमयतीत्यलौकिकविग्रहे प्रयोजककर्तार्यसम्ममत्यर्थः । प्रयोजकहेतौ तु सम्ममत्यर्थः । स्वरमणस्थानत्वेनानन्तत्वेनैव प्रयोजकहेतौ घञि कृते रामः तत्र रामत्वं न तु प्रयोजककर्तारि घञा रामत्वं भगवत्सम्ममत्यर्थः । न वा लोकस्य रमणात् इत्येवमसम्ममत्यर्थः । रामशब्दस्य भगवद्रमणसाधकत्वमर्थोग्रे वाच्यः । प्रयोजकहेतोरधिकरणस्य हेतुत्वविचक्षाङ्गी-कारात् । आश्रयाभावमाशङ्क्याहुः सम्बुद्धीति । व्यवहारार्थ इति हे रामेति व्यवहारार्थः । शुक्लव्यवहारः । पूर्वनाम्नि हेतुभूतं नामेत्याहुः बलभद्रमिति । एवं च भद्रः, भगवद्रमणे

प्रयोजकहेतुः । उच्छ्रय उद्गमः तस्मात् । भद्रः । शयनमपि बलेनैव बलेन भद्र इत्युक्तविग्रहात् । १०-२-१४. सन्दिष्टैवमित्यत्र पूजाद्यर्थमिति सन्देशपूजाद्यर्थम् । सन्देशे वेदत्व-ज्ञापनं पूजा । आदिना सन्देशप्रवर्तनम् । 'तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः प्रव-र्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिना'मिति सप्तदशाध्यायगीतायाः । तदर्थमित्यर्थः । 'त'दिति मूलस्यार्थः । तत्सर्वमित्यादि ।

१०-२-१५. गर्भे प्रणीत इत्यत्र तत्कार्यमिति योगमायाकार्यम् । 'निद्रया-पगतस्मृति'रितिवाक्यात् निद्रायाः स्मृतिनाशकत्वेन सर्वे न गर्भकर्षणं पश्यन्ति । योग-निद्रात्वेन योगमाया यदा कर्षन्ती जाता तदा तत्कार्यं सर्वस्मृतिनाशो जात इत्याहुः कर्षणेति । तेनेति अधःपतनकथनेन । पञ्चम इति अधःपतनज्ञापितः । 'चतुर्थेन तु पिण्डेन अस्थिमज्जा प्रजायते पञ्चमेन तु पिण्डेन हस्ताङ्गुल्यः शिरोमुखम् । षष्ठेन कृतुपिण्डेन हृत् कण्ठं तालु जायते' इति पिण्डोपनिषच्छ्रुतेः । मासि मासि पिण्डाः । विशब्दार्थमाहुः अनीति । क्रुश आक्रोशे । हैमधातुपाठे तु क्रुश रोदनाह्वानयोः भ्वादिः परस्मैपदी अनिद् । 'नानुध्यायान् बहून् छन्दा'नितिश्रुतेर्निपिद्धः ।

१०-२-१६. आविवेशेत्यत्र अथाक्रोशानन्तरमित्यादि अत्र टिप्पण्यां भावानवेति अत्र हि श्रीशुको'थाहमंशभागेने'ति भगवद्वाक्यमनननिष्ठः । 'ज्ञानेन भक्ते'ति-श्रुतेः । तन्मनने सामान्यप्रकारकजिज्ञासाया विशेषप्रकारकजिज्ञासाजनकत्वं स्फुरितं सद्-रसपरवशदशायां शुक्लमुखादमृतद्रवसंयुतं विगलितमंशभागेने'तिपद'मथ'शब्दसारकम् । पदजन्यपदार्थोपस्थितेः शाब्दबोधे कारणत्वात् । तदुक्तं 'संयोगो विप्रयोगश्च साहचर्यं विरोधिते'त्युक्त्वा 'विशेषस्मृतिहेतव' इति काव्यप्रकाशे । 'एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धि-सारक'मिति च । तथा 'चांशभागेने'ति पद'मथ'पदसारकमित्यनागतयतीतं चे'तिवाक्याद् हृद्वा'थ'पदमेव मण्डूकमुत्यावर्त्योपनिबन्धुरिति भावस्तस्यानवबोधत्वात् । तदपि दर्शयन्ति स तथा हीति । निदर्शनार्थ इदमव्ययम् । इह हीति ग्रन्थे हि । 'अथाहमंशभागेने'ति-श्लोकैकवाक्यतायै आहुः शीघ्रं स्वागमनार्थमित्यादि । एवेति अन्यथा सङ्कर्षणाविर्भा-वानन्तरमाविवेशांशभागः स्यात् विलम्बेन । प्रकृत उपयोगं वक्तुमाहुः आक्रोशास्त्विति । प्रकृतेति शीघ्रागमनेनुपयुक्तः । भगवद्वाक्यस्याथशब्दार्थतात्पर्येति 'अथाहमंश-भागेने'ति भगवद्वाक्यम् । आनन्तर्यमथशब्दस्य वाच्योर्थः । शीघ्रं तात्पर्यार्थः । तस्य कथनाय । तदित्यम् । आनन्तर्य'मथाहमंशभागेने'त्यत्रान्यग्रहितानन्तर्यं न विवक्षितम् । 'अथाह'-मितिश्लोकसुबोधिन्याम'थ शीघ्रं तदनन्तरमेवे'त्युक्तेः । तेन शीघ्रं आक्रोशानन्तरं विषंसन-ज्ञानानन्तरमेवेति तात्पर्यार्थः । सोत्र 'गर्भे प्रणीत' इति श्लोकेस्ति । अतस्तत्कथनायेति ज्ञायत इत्यर्थः । प्र'सुबुद्धीति अभिधाप्रतिपाद्यं तात्पर्यप्रतिपाद्यं च । स पदार्थ इति

उत्तरार्धे चैद्यादिमोक्षो वासुदेवकार्यं, द्विजसम्माननं गर्गसम्माननं अष्टमाध्याये, उत्तरार्धे विप्रार्चनाज्ञया। प्रद्युम्नकार्यं परिशेषात्। आदिना कृष्णकेशकार्यम्। अखण्डसंहरणम्। पुरुषोत्तमसहस्रनामस्तोत्रे दशमस्कन्धनामसु स्पष्टम्। एवं च सर्वेषां वासुदेवादि-सूक्तिकृतानां चरित्राणामित्यर्थः। अत्र श्रुतेति 'नन्दगेह' इत्यादिनोक्तेर्भेः। वाक्यश्रुतस्य अर्थस्य आपत्तिः आसमन्तात् प्राप्तिरर्थान्तरकल्पनेन। अर्थापत्तिलक्षणं तु 'प्रत्यक्षेण शब्देन वा प्रमितस्यार्थस्यार्थान्तरं विनानुपपद्यमानस्योपपत्तयेऽर्थान्तरकल्पना'। दृष्टार्थापत्तौ जीवन् देवदत्तो गृहे नास्तीत्युदाहरणम्। पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यत्रेव। इयं मानान्तर-मिति भीमांसकाः। अनुपपत्तिरिति उक्तेर्भेः काल्पनिकत्वसम्भावनाया मानानुपपत्तिः। तन्नियतेति मायाया नियतकार्यं रूपान्तरं तद्विषयमानुषत्वस्वीकरणस्यानिरुद्धस्याप्यु-त्पत्तिः। पित्रादिसुखदानरूपानिरुद्धकार्यात्। अत्र माया कृपा। 'बभूव प्राकृतः शिशु-रित्यत्र 'प्रकृतिः स्वरूप'मितिव्याख्यानात्। सुबोधिन्यां, मानाकाङ्क्षायां श्रुतार्थापत्तिं प्रमाण-यन्ति स उभयत्र प्राकृत्ये अन्यथेत्यादि। तत्र स्तुत इतीति ब्रजे देवकीसुतत्वाप्रसिद्धा-वपि देवकीजठरभूत्वस्य श्रुतित्वेन यथार्थज्ञानसत्त्वात् कथनम्। तादृशीभिरेव तत्र यशो-दायाः स्तुत इत्युक्तत्वादुभयत्र प्राकृत्यं मन्तव्यमितिभावः। श्रुतस्य वाक्याभ्यामुभयत्र प्राकृत्यरूपार्थस्यापत्तिरासमन्तात् प्राप्तिरर्थान्तरस्य टिप्पण्युक्तस्य कल्पनेन। नन्वत्र प्रादुर्भावो नोच्यते प्रकरणाभावात्। किन्तु श्रीयशोदादिप्रतीतिरेवानुद्यतेतो नेदमत्र मानमित्या-काङ्क्षायामाहुः मायचेत्यादि। तृतीयाध्याये रूपान्तरं यदुक्तं तत्कृपारूपमायाकरणकम्। तस्य करणभूता माया च चतुर्थाध्याये निरूपितेति मायानिरूपणेनैव चतुर्थाध्याये तस्य मायानियतकार्यरूपान्तरविषयमानुषत्वस्वीकरणस्यानिरुद्धस्योत्पत्तिर्निरूपितेत्यर्थः। तृती-याध्यायपर्यन्तं न मानुषत्वस्वीकारः किन्तु ब्रजगमनानन्तरं मायायां मिलितायां तत्कार्य-विषयस्य मानुषत्वस्य स्वीकार इत्याशयेनाहुः उत्पत्तेरित्यादि। योगमायोत्पत्तेः सम्भ्र-मोजस्य मानुषत्वेन ज्ञानम्। मायायाः सङ्कर्षकत्वात्। तमोरूपायाः परस्मिन् ब्रह्मणि निषेधात्। मानुषत्वाश्रयपुरुषोत्तमोत्पत्तेर्निरोधः सफल इति ज्ञेयम्। सम्भ्रम इति उत्सवः। अनात्मजे आत्मजत्वेन ज्ञानमिति सम्यक् भ्रमः। अन्यथा उत्सवस्य राज्ञाऽपृष्टत्वाच्चतुर्था-ध्यायोत्तरं 'ब्रजे वसन् किमकरो'दित्यस्योत्तरभूतं पूतनामोक्षादिकमेव वदेन् न तु सम्भ्रम-मिति। जननं मनस इति भगवदधिष्ठानस्य। 'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठती'ति गीतावाक्यात्। 'मनोमात्रमिदं ज्ञात्वे'ति वाक्याज् जननं मनसः। मायया सह जात इति 'माया मनः सृजती'तिचतुर्थस्कन्धः। 'तन्मनोऽकुरुते'ति बृहदारण्यके। 'मायाद्वारा मनःसृष्टि'रिति पुराणमतम्। अत एव माया भीष्मस्तुतौ क्षतादि दर्शयतीति।

१०-२-१७. आत्मनीति मनसि। स्वतोपीति विशुद्धसत्त्वस्य ज्ञानत्वादितिभावः।

प्रतीत्यर्थमेवेति रविदृष्टान्तः प्रातीतिको न तु प्रियव्रतवद् रजन्याः दिनत्वकरणमित्येव-कारः। प्रतीत्यर्थपक्षयोत्कृष्टार्थमाहुः अथ वेति। द्वादशेति 'द्वादशादित्या'इतिश्रुतेर्द्वादश-त्वम्। 'द्वादशाङ्गः पुरुष' इतिश्रुतेर्द्वादशत्वम्। विम्बान्युदयास्तमयकालिकानि। एवेति न तु प्रविष्टो ध्येयः। 'ध्येयः सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती'तिवाक्योक्तः। यदेति कालत्वेनोप-स्थिते विम्बे यदा यस्मिन् काले। तेन नात्र चेष्वित्यत्र यस्मिन्नित्यध्याहारः। प्रकाशन इति 'यच् चन्द्रमसि यच्चायौ तच्चेजो विद्धि मामक'मितिवाक्यात्। भयं निवृत्तमिति 'भीरपि यद् विभेती'तिवाक्यात्। आश्चर्यं प्रपञ्चयन्ति स सर्वेष्विति।

१०-२-१८. ततो जगन्मङ्गलमित्यत्र आर्थिकमाहुः षट्पुत्रेति। 'आर्थिकं तु प्रवक्ष्यामी'ति प्रथमस्कन्धे प्रतिज्ञायाः। निगडनिगृहीता एवेति निगडनिगृहीतौ एवे-त्यत्र 'चोयवायाव'इतिस्त्रेणाविकृते 'लोपः शाकल्यस्ये'तिस्त्रेण वकारलोपः। अत इति निगडगृहीताभ्यां गर्भासम्भवात्। प्रकारान्तरेण वैधदीक्षाप्रकारेणेत्यर्थः। अत्र धारणा-नुकूलव्यापारवती देवी अत्र धातुपात्तव्यापारो गौणः 'श्रसुतेने'त्यत्र व्यापारनियतं करण-त्वमिति करणनिविष्टव्यापारो मुख्यः। यद्वापारानन्तरं फलनिष्पत्तिस्तत्त्वं करणत्वमिति। मुख्यकरणनिष्ठो व्यापार इत्याशयेन वसुदेवकर्तृकं देवक्यामानयनमुक्तम्। एतादृशे मुख्ये व्यापारे करणत्वमिति 'श्रसुतेने'तिकरणे नृतीया। ननु तथाप्याहेत्यनेन तु धातुक्रियान्वयः न तु करणक्रियान्वय इति चेन्न। करणक्रियान्वयाभावस्य दुरुपपादत्वात्। अतो गौण-मुख्ययोर्मुख्ये कार्यसम्प्रत्यय इति वसुदेव 'आनीतवा'नित्युक्तम्। मुख्यत्वेपि धातुपात्तव्या-पारविशेष्यको बोधः। एकदेशविकृतस्यानन्यत्वादन्यथा 'जराया जरसन्यतरस्या'मितिसूत्रेण निर्जराविति न स्यात्। निर्जरशब्दस्य जराशब्दत्वाभावात्। यद्वा, करणव्यापारो विवक्षितः। काष्ठानि पचन्तीतिवत् सुबोधिन्याम्। न चैवमन्यदूषणार्थमाचार्यप्रवृत्तिरिति शङ्काम्। 'स्वादु स्वादु पदे पद' इति प्रथमस्कन्धात्। उचितमिति 'हेयत्वावचनाच्चे'तिव्याससूत्रात्। सर्व-लोकेति वेदे वसुदेवे स्थितौ वसुदेवमात्ररक्षा। नारायणकवचवत्। सर्वलोकरक्षा तु ब्रह्म-विद्यायां सर्वदेवताप्रचुरायां देवक्यां स्थापने। सर्वलोकपदेन देवीसम्पद्धतां ग्रहणम्। जगतामिति जगच्च जगच्च जगच्च जगन्ति तेषामाधिदैविकादीनाम्। नन्वेवमिति आगमनं वैकुण्ठादवतरणम्। आवेशो वसुदेवमनसि। प्रवेशो देवक्यां ततो निर्गमनं च। तेष्वित्यर्थः। अन्यथाभाव इति वैकुण्ठस्थत्वाभावः। षट्पुत्र इति पृष्टीतत्पुरुषे। अच्युतस्यांशमच्युतां-शमित्येवम्। तदर्थमिति अच्युतत्वार्थमित्यर्थः। सम्भ्रमश्च अच्युतं यथा भवति तथा। वैधदीक्षेति विध्युक्तमत्रोषदेशे गुरुः स्वस्मिन् देवतामावाह्य शिष्ये स्थापयति तेन प्रकारेण-ेत्यर्थः। एतेन समुषसर्गस्यार्थ उक्तः। सम्भ्रमश्च वैधदीक्षाप्रकारेणाहितं स्थापितम्। 'समाहित'पदं समाधौ स्थापिते विषये यौगिकम्। सं आहितम्। के कर्मणि दधातेर्हितादौ किलीति

हितमिति जातम् । तथा च समाधिविषयमिति 'समाहित'मित्यस्यार्थः तमर्थान्तरमाहुः वस्तुत-
स्त्विदिति । वेदत्वात् प्रत्याहारस्थले भावनामाहुः भावयित्वेति । ज्ञानकाण्डत्वेनानुभवस्य
जातत्वात् संस्कारेण स्मरणामकं ज्ञानमुक्तं भावयित्वेति । मनस्त इति सार्वविभक्तिकस्त-
सिलिति मनसेत्युक्तम् । एवकारः 'स मानसीन आत्मा जनाना'मिति श्रुत्या 'युजानः प्रथमं
मनस्तस्वाय सविता धिय' इति चतुर्थाष्टकाद् वेदवेदान्तसारे श्रीभागवत उपायान्तरयोग-
व्यवच्छेदकः । तत्र देवक्यां साक्षात्तेजःस्वरूपलक्षणान्तर्गतज्ञानं स्थापितवान् । 'आत्मभूत'मि-
'त्यच्युतांश'विशेषणात् । स्त्रीणां चिदंशप्राधान्यात् । उपलक्षणं सदानन्दयोः । 'वसुदेवगृहे साक्षा-
द्भगवान् पुरुषः पर' इति । अजुष्टप्राम्यविषयत्वेन भक्तिप्रतिबन्धाद् विपश्चिन्विशिष्टः पुरुषोच-
मस्तु नन्दगृह एव । नन्दस्य सर्वात्मभाववत्त्वाद् जडमायांशोद्घाटनाय कृपापरीतत्वात्, 'किं
मया हतया मन्द जातः खलु तवान्तकृत् यत्र क्वचित् पूर्वशत्रु'रित्यत्र पुरुषोचमाविर्भावो
'जात' इत्यनेनोक्तः । यतो माया व्यापिका । आत्मभूतातिरिक्तं तेजस्तु कुशौ । 'कुक्षिगतः
परः पुमा'निति वाक्यात् । भगवन्मार्गीयत्वाद् वा तेजः कुक्षिगतम् । अविषयत्वाद् वेदानां
'नाहं वेदै'रिति वाक्यात्, अतः कुक्षिगतः अत एवेति सामर्थ्यादेव दधार । न तु लौकिक-
सम्बन्धरीत्येत्येवकारः । चैतन्यमिति जीवम् । 'यस्यात्मा शरीर'मित्यन्तर्यामिब्राह्मणाचै-
तन्ये प्रवेशः सम्भवतीति बीजं वेति द्वितीया कोटिः । अत्र रेतोरूपवीजासम्भवान् 'मानस'-
मिति बीजविशेषणमुक्तम् । सनकादिवदित्यर्थः । तिष्ठतीति तेजः । दूषणमिति बृहत्त्वाद्
बृंहणत्वाच्चेति ब्रह्मेतिलक्षणो दूषणम् । बीज इत्यादि बीजे मानसे सनकादिवत् चैतन्ये जीवे
छान्दोग्योक्तवन् । तत्र प्रविष्ट इति देवकीजीवे प्रविश्य तस्या उदरे प्रविष्ट इत्यर्थः ।
आत्मधारणे ज्ञानी दृष्टान्तत्वेन ध्वनितः तं दृष्टान्तमाहुः यथा ज्ञानेनेति । ज्ञानमत्रा 'यम-
हमात्माधार' इत्याकारकम् । देहजीवविशेष्यकमात्माधारत्वप्रकारकम् । विषयाविनाभूतं
ज्ञानं तेनेत्यर्थः । 'अयमहमस्मी'ति बृहदारण्यके । अनेनेति सर्वात्मकमात्मभूतमिति पदद्वय-
समाभिव्याहारेण । शुद्धमेवेति 'अहं सुतो वामभद्रम् प्रश्लिगर्भ' इति श्रुत' इति भगवद्वाक्यो-
क्ताहङ्कारात्मकम् । पुरुषोत्तमरूपं वा । प्रश्लिगर्भस्तु ममाधाने मन एव हेतुरिति मनसः ।
शुद्धमेवेत्येवकारव्यावर्त्यमाहुः चैतन्यबीजेति । देवकीकर्तृकधारणकथनेन चैतन्यपक्ष
उक्तः । मानसमन्त्रपक्षयोर्वसुदेवस्यैव प्राधान्यं न देवकीप्रयत्नापेक्षेति भावः । समाहित-
पदस्य द्वितीयव्याख्याने मानसपक्षः । प्रथमव्याख्याने मन्त्रपक्ष इति ज्ञेयम् । तथा च
सङ्घातभूतस्यात्मभूतमेव दधार न त्वात्मनि प्रविष्टमित्यर्थः । तादृशस्य धारणं तु 'यथा
ज्ञानेने'त्यनेन विवृतमेव । वृद्धिराकाशास्येवेति अत्र टिप्पण्याम् भिन्त्यादीति भित्ति-
घटमुत्पिण्डनौकामहापटादिरूपाकाशावरणस्यापसारणं भित्तेरन्तर्देशस्यापसारणं घटमुत्पि-
ण्डस्यापि तथा नौकामहापटस्यापि । अत्र यः प्रकारः खातचक्रवीरवायुरूपाः । तैः

प्रकारैरपसारणं बोध्यम् । यावदिति कात्स्न्यपरिमाणम् । येनेति ज्ञानभेदेन । प्रकृते
प्रभूरेव ज्ञानधर्मप्रधानः पदसु धर्मेषु । ज्ञानत्वेनावरणभङ्गत्वेन कार्यकारणभावात् । गर्भ-
लक्षणेति गर्भः लक्षणं स्वरूपं यस्य भगवत्स्वरूपस्य मायास्वरूपस्य च तस्याविर्भावः ।
पदभावविकारा न सन्तीत्याहुः तेनेतरेति । वृद्धिरूपविकारस्य निषेधेन । अविलक्षणोति
न विलक्षणाऽलौकिकसामग्रीविलक्षणा अविकृतोपपन्नेत्यर्थः । यशोदेति योगमायायां
यशोदोदरे उद्भूतायाः अन्यत्र यशोदोदरे स्थापनं स्वधर्म इति तथा । तथेत्यर्थ इति यथा
देवक्यास्तथा यशोदाया इत्यर्थः । विकृतेति वृद्धिरूपविकारविषया । किन्त्वलौकिकसामग्री
निविष्टवृद्धिविषया । लीलेति ज्ञात्वा परपुरुषे निष्पल्लीला । तथैवेति अविकृतवृद्धि-
रित्येवमेव ज्ञेयमित्यर्थः । तत्प्राकृत्य इति स्थापनेन योगश्रुत्याप्राकृत्ये । सुबोधिन्यां
तसिलिति अच्ययम् । जननं मनस इति मन उक्तमिति सुबोधिन्यामाहुः समाधान इति ।
आधानं गर्भः । हेतुरिति 'मनोमात्रमिदं ज्ञात्वे'ति वाक्यात् । 'स मानसीन आत्मा जनाना'-
मिति श्रुतेः । 'मनस्त' इति कथनाच्चन्द्रोपि । 'चन्द्रमा मनसो जात' इति श्रुतेः । चन्द्रवंशीयः ।
'सर्वात्मकमात्मभूत'मित्यनेना 'यमहमात्माधार' इत्यत्रा 'यमह'मित्यस्य चन्द्रार्थसाध्यात्म-
कत्वे जाते आत्मा पुरुषोत्तमो 'हं सुतो वा'मित्यत्राहङ्कारादेशेन तत्सहचरितगीतासप्तमाध्या-
योक्तभूम्यादीनामाश्रयस्य पुरुषोत्तमयोगाध्याये 'यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमं स
सर्वविद् भजति मां सर्वभावेन भारते'त्यत्र सर्वभाक्त्वात् । गीताविस्तारे श्रीभागवते
सर्वभावः सर्वात्मभावः । मध्यमपदलोपी समासः । 'सर्वात्मभावोधिकृत' इति वाक्याद्
विस्तारः कृतः । पुरुषोत्तमाविर्भावे सर्वात्मभावस्य तात्पर्यविषयस्य वेदब्रह्मविद्ययोर्वसुदेव-
योरावश्यकत्वात् ।

१०-२-१९. सा देवकीत्यत्र स्वतन्त्रमिति द्वादशविम्बगतं पौरुषम् । अन्यत्रापि
पौरुषम् । 'सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्चे'ति श्रुतेः । परतन्त्रमिति पुरुषतन्त्रम् । विवेकादि-
रहितमिति आदिना साहसः । विवेकादयो मनोधर्माः तद्राहित्यं तदभावरूपं मनसि,
तेजसि तु तद्राहित्यं सहभावात्, मामानाधिकरण्यात् । तेजोत्र मनःस्थम् । ननु नितरा-
मितिपदं निरर्थकम् । जगन्निवासो वराहो न रेजे शेषोपि परन्तु सत्तामात्रजगन्निवास-
निवासभूता कुतो न रेज इत्यत्र नितरामिति 'नितरां रेजे ने'त्यत्र भगवन्निष्ठा हेतुत्वेनोक्ता
वेदे वसुदेवे ब्रह्मविद्यायां देवक्यां भयाभावात् । तथापि भोजेन्द्रगेहे रुद्धेति भयं कुतो
नेत्यत्र किञ्चिदाहुः न हीत्यादि मालिन्यादित्यन्तम् । लोमभ्य इति कृष्णकेशस्य
भ्रूमारहरणकर्तृत्वाद् भयहेतुत्वम् । न तु कृष्णकेशसत्तायाः न तु तत्सजातीयकेशानाम् ।
तदुक्तं न हीत्यादिना । स्वस्येति देवक्याः । भगवन्निष्ठा मिति भगवान् निमित्तं
कारणं यस्मिन् भये । ब्रह्मविद्यात्वात् । तथापि भक्तिमार्गीयसामग्र्या ज्ञानमार्गीयसामग्र्या

बलीयस्त्वेन भगवन्निमित्तं भयं सम्भावितम् । भगवच्चिन्तयेति चिति स्मृत्याम् ।
 चु० य० से० ब्रह्मविद्यात्वादेव । भगवद्देतोः समुद्रेगाद् या चिन्ता तथा । पूर्वं भगवत्का-
 रणकं भयं नास्त्यस्या इत्युक्तं ब्रह्मविद्यात्वात् । अधुना तु समुद्रेगः समुद्रपमुक्तं तदपि
 ब्रह्मविद्यात्वादेव, तेन ब्रह्मविद्यायां देवक्यां ज्ञानसामग्र्याः भक्तिस्नेहसामग्र्या बलवतीत्व-
 मुक्तम् । ज्ञानसामग्र्या भक्तिसामग्र्या बाधो ब्रह्मविद्यायामिति । चिन्तादिनेति आदिना
 भक्तिभार्गीयं भयम् । हेत्वन्तरमिति 'नितरां न रेज' इत्यत्रैव हेत्वन्तरम् । भागव-
 तादीति आदिना वेदवेदान्तादिरूपा । असतीतिपदच्छेदे दोषमाहुः असती त्विति ।
 कृतो ज्ञानखल इति तत्पदवैयर्थ्यं दोषः । असतीतिपदच्छेदे । सूच्यत इति तेन दत्तात्रेया-
 दिगुरुबहुत्वात् तथा ।

१०-१-२० तां वीक्ष्येत्यत्र तस्यापीति कंसस्यापि । 'वीक्ष्ये'त्यत्र विशेषस्तं विवरितुं
 प्रभारूपं विशेषं द्रव्यचाक्षुषं प्रत्यालोकसंयोगस्य कारणत्वात् प्रभैव विशेषः प्रभया विरोच-
 यन्तीत्युक्तं विशब्दार्थं विशेषमाहुः प्रभयोपलक्षितामिति । ज्ञापिकयेति हेतुभूतया ।
 देवकी अजितान्तरा प्रभाववत्त्वात् ज्ञानिवदित्यनुमानम् । दृष्टेति 'ता'मित्युक्तायाश्चाक्षुषं
 ज्ञानम् । यच्चेऽजितज्ञानमनुमितिरूपम् । भवनं वीति अन्तर्वहिः पुरुषोत्तमो व्याप्तः
 प्रभयेति तथा । दर्शने ज्ञानमिति देवकीदर्शने मध्येऽजितत्वं ज्ञानमनुमितम् । अधृष्य-
 त्वेति अधृष्यत्वानुगमशाक्षुषः । अधृष्यत्वज्ञानेऽजितत्वमनुमितं दृढं भवति । निश्चितत्वा-
 निति शब्दानन्तरं प्रत्यक्षानन्तरमनुमानसत्त्वात् । यद् यज्जनकं तत् तद्गुणकं यद् यद्गुणकं
 तत् तदात्मकमिति व्याप्तेः । आकाशवाणीशब्दश्च । बहिर्निःसृतेति । तेजःप्रधानत्वात्
 भगवतः । अत एव सत्त्वे प्रवृद्धे सकलदेहप्रकाशो गीतोक्तः । प्रकरणेनेति जन्मप्रकरणेन ।
 पुरे चनेति पुरा सादृश्यं नेति प्रथमान्तसादृश्येन नजर्थाभावान्वयः । रूपेण सन्तोषादिना
 च पूर्वसादृश्यं नेत्यर्थः । न्यायादिति वैयाससूत्रात् ।

१०-२-२१. किमचेत्यत्र ततः किमिति निश्चयात् किं वृत्तं अतः कारणात्
 विचारं वृत्तमाह । हरिष्यत्येवेति अत्यन्तायोगव्यवच्छेदकैवकारः । नीलं सरोजं भवत्ये-
 वेत्यत्रैव । तदभाव इति अदृष्टाभावे । एतद्गोहो देवकीद्रोहः । जीवनहेताविति
 आगन्तुकेन नाशहेतुना जीवनादृष्टे सत्येव नाशसम्भवो न तु जीवनादृष्टाभावे । तदभावे
 मृत्युरेव नागन्तुकेन नाशहेतुनापमृत्युरतः तत्प्रतीकारे नाशहेतुप्रतीकारे । प्रदीपस्येव
 प्रकृत्यो वर्तितैलशरावसहितो दीपः तस्य जीवनादृष्टसहितस्य आगन्तुकनाशहेतुः बाधु-
 तत्पुष्पादिः । तत्प्रतीकारे उपरोधे पातने च कृते जीवनसम्भवः न तु जीवनादृष्टसहितस्य,
 तस्मिन् कृतेपि जीवनसम्भवस्तस्मात् । एवकारस्तु जीवनहेत्वभावयोगव्यवच्छेदकः । अस्या
 इति आगन्तुकनाशहेतुगर्भायाः । मारणं नाशप्रतीकाररूपम् । तथा चागन्तुकेन नाश-

हेतुना नाशोपस्थितौ जीवनादृष्टे वर्तत इति निर्धारो भवतीति भावः । अन्यथाऽदृष्टाभावान्
 नष्टो न त्वागन्तुकेनाष्टमगर्भवायुतत्पुष्पादिरूपेण हेतुना नष्ट इति प्रतीतिः स्यात् । सोमा-
 त्मक इति प्रकृते जननं मनस इत्युक्ते तत्कारणकः पुरुषः सोमात्मकः । 'चन्द्रमा मनसो
 जात' इति श्रुतेः । भगिनीति एकसमुद्रोत्पत्तत्वात् सोमलक्ष्म्योर्भ्रातृत्वभगिनीत्वे । भगि-
 नीवध इति लक्ष्म्यात्मकभगिनीवधः । स्त्रीणां लक्ष्म्यात्मकत्वात् 'भूर्लक्ष्मीः भुवर्लक्ष्मीः
 सुवः कालकर्णा तप्ता महालक्ष्मी'रिति श्रुतेः । धनादीति पक्षपातादिति भावः । नश्यतीति
 पोषकाभावान् नश्यति । अनुकालमित्यत्यन्तसंयोगे द्वितीयां कालः क्षणः अनु हीने । हीन-
 कालं तत्क्षणं हीनक्षणम् । हन्तीति अत्युत्कटदुःकर्मत्वादिति भावः ।

१०-२-२२. स एष इत्यत्र अदृष्टे प्राबल्याप्राबल्ययोः कार्यैकोन्नेयत्वादाहुः
 अस्तु वेति । तथा चागन्तुकनाशहेतुर्गद्यपि मारणीयः आगन्तुकहेतुना कंसो नष्ट इति
 प्रत्ययवारणाय तथापीत्यर्थः । जीवन्नेवेति खलुरवधारणे व्याख्यातः । 'खलुः साद्
 वाक्यभूषायां जिज्ञासादौ च सान्त्वन' इति विश्वकोशे आदिपदार्थः । जीवन्नेवेति मरण-
 तुल्यजीवनकर्ता । सम्परेतः मृतक इत्यर्थः । सादृश्ये कम् । परेतः प्रेतः स सम्, वैकुण्ठ्या-
 श्रयः इत्यर्थात् । पम वैकुण्ठ्ये क्तिप् । सम् वैकुण्ठ्याश्रयः परेतः मृतको भवत्येव । अतो न
 सम्परेतशब्दस्य मृत(सम्परेत)सदृशे लक्षणा । स 'जीवच्छव' इति सत्यमित्यन्वयः । यदिति
 यसात् । परलोक इति असुराणां परलोके । शरीरब्रह्मणे विभूतिरतानामन्धन्तम उक्तम् ।
 अवश्यमिति भुवमित्यस्यार्थः । सर्वेषां ज्ञापनार्थाय कंसवाक्यमित्यध्यायारम्भे कारिकाया-
 मुक्तमपसंहारे विशदयन्ति स भगवत्साक्षिध्यादित्यारभ्य निश्चित इत्यन्तेन । तथा
 ज्ञानमिति देवसम्पदीयत्वेन देवसम्पदीयं ज्ञानमुत्पन्नं, देवक्यभारणविषयकम् । सर्वेषां
 ज्ञानमिति देवक्यभारणविषयं ज्ञानम् । प्रकारविशेषः पुत्रमारणलक्षणस्तमेवाहुः देवक्या
 इति । न ज्ञानोदय इति तत्रैवोक्तः । तथा बुद्धिरिति असत्त्वेनाविजितात्मत्वेन च
 कंससम्बन्धिनी बुद्धिः । 'नाभ्यनन्दत तद्वाक्यमसतोऽविजितात्मन' इति वाक्यात् । अत
 इति कालभेदेन देवासुरज्ञानदर्शनात् । सर्वेति सदसज्ज्ञानजनकः । इति कृष्ण इति
 इति हेतोः कृष्णो भगवानेव न तु कृष्णवर्णमात्रः । 'कृषेर्वर्ण' इति पाणिनिस्त्रात्, नक् ।
 एवं वाक्यैरिति प्रथमोपदेशरूपैस्तां वीक्ष्य कंस' इत्यादिभिश्च । तदर्थमेवेति सर्वेषां
 ज्ञापनार्थमेवेत्यर्थः । न तु कालनैमिवैशिष्यतदभावबोधनार्थम् । भगवदिच्छं विना
 कालनेम्यपसारणाभावात् । एतानीति समीपतरवर्तीनि त्रीणि ।

१०-२-२३. इति घोरतमादित्यत्र युद्धं कर्तव्यमिति घोरतमभावान् निवृत्त-
 त्वात् । बालवधोपि घोरतम इति हेतोः युद्धं कर्तव्यम् । पूर्वजन्मेति कालनेमिजन्मनि

१. सुलक्षणे । 'लक्षणं भूताख्यायमाणे'ति सूत्रेण कर्मप्रवचनीययोगे द्वितीया । कालं लक्ष्मीकृत्य । तदर्थः तत्क्षणमिति ।

मारणलक्षणेत्यादि । अनुबन्धं निमित्तमिति अनुबध्यतेऽनेनेति करणे घञ् । येन वैर-
मनुबध्यते दृढीक्रियते तादृशं निमित्तं कारणमित्यर्थः । तत्सम्बन्धिवधेन वैरं दृढं भवतीति
भावः । 'अनुबन्धः प्रकृत्यादेर्दोषोत्पादे विनश्वरे मुख्यानुपाधिनि शिवां प्रवृत्तस्यानुवर्तनं'
इति विश्वः । आद्यन्तयोरेकतोरर्थः । प्रकृतेस्तमस्तत्सम्बन्धिवधादिदोषोत्पादे प्रवृत्तस्य
वैरस्यानुवर्तनेनानुबन्धपदम् । वधादीति आदिना पीडादि । वधस्य दुःकरत्वादादिपदम् ।
तथेति वैरानुबन्धकृत् । करोतेः कर्तरि क्तिप् ।

१०-२-२४. आसीन इत्यत्र प्रमाणबलेति 'कामाद् गोप्यो भयात् कंस' इति
प्रमाणं वर्तते परन्तु बलाभावः 'यथा भक्त्येश्वरे मन' इतिवाचयात् । 'भक्त्या वयं विभो'
इत्यत्रैव 'कामाद् गोप्यो भयात् कंस' इत्यस्य प्रमाणस्य बलमतः 'प्रमाणबलाभावेपी'त्यु-
क्तम् । प्रमेयो भगवान् । तस्येति कंसस्य । ज्ञानं सर्वभूतेषु मन्मतिरूपं भक्तिकारणम् ।
अवस्था इति गमनं नावस्था क्रियायां पर्यटनेन्तर्भावात् । बुद्धान् इत्यादि गृहस्थस्य
क्रिया, अन्येषां भोजनं गौणं, पर्यटनं यतेः क्रिया, अपां पानं ब्रह्मचारिवानप्रस्थयोः । सर्व-
क्रियास्विति कंसगृहस्थक्रियास्वन्तर्भूतासु । हृषीकाणामिन्द्रियाणामीशः हृषीकेशः तस्य
चिन्तनस्य फलं प्रेरणाद्वारा भक्तिकारणं ज्ञानमित्याहुः स्वदर्शनेति । अत इति प्रेरणात् ।
अपश्यदिति भक्तिकारणां सर्वभूतेषु मन्मतिमकरोत् । एकादशैकोनविंशत्याध्याये वर्तते ।

१०-२-२५. ब्रह्मा भवश्चेत्यत्र अर्थादिति 'विपदः सन्तु नः शश्व'दितिवाक्ये
दुःखस्य भगवच्चिन्तनहेतुत्वमुक्तमतस्तथेत्यर्थः । कंसादीनां भगवच्चिन्तनमर्थादुक्तमित्य-
न्वयः । वक्तुमिति दुःखेन भगवच्चिन्तनं वक्तुम् । अनेनेति देवासुरचिन्तनकथनेन ।
ज्ञातमभूदिति भगवतो व्यापकत्वाद् व्यापकयोगमायया ज्ञानसङ्कर्षणात् तथा । कंसादीति
देवक्याः शत्रुत्वात् । अनेन ब्रह्मविद्याऽऽसुराणां हितकारिणी न भवतीत्युक्तम् । गुणाभि-
मानिन इति प्रथमस्कन्धतृतीयाध्याय उक्ताः । स्वानुकूलेति स्वपक्षपातिनीमिर्वाणीभिः
कामवर्षणमिति काम्यन्त इति कामाः पक्षपातादयः । वृषु सेचने, बाहुलकात् क्युः ।
पुष्टिश्चन्दः द्वितीयान्तः । वृषणोऽण्डकोशः । 'आण्डावानन्दा'विति श्रुतिः तयोः कोषः
पात्रम् । कोषशब्दः मूर्धन्यान्तः । भगवदिच्छया तालव्यान्तः प्रयुज्यते । अलौकिक-
व्युत्पत्तिमाहुः वृषमिति । नीञ् प्रापणे ङः । सहोक्तानामिति नारदादीनाम् । व्याख्यान-
द्वयेन कामस्य धर्मात्मकस्य प्रापणकर्ता वृषण इत्युक्तम् । तदुक्तं बृहद्रामनपुराणे 'यथा
त्वल्लोकवासिन्यः कामतत्त्वेन गोपिकाः भजन्ति रमणं मत्वा चिकीर्षजनि नस्तथे'ति ।

१०-२-२६. सत्यव्रतमित्यत्र स्तुतिश्लोकसङ्ख्यातात्पर्यं जातेष्टिन्यायेन मुख्यतो वदन्तो
निबन्धे सङ्कर्षणोत्पत्तिर्द्वितीयाध्यायार्थो दैत्यवधार्थत्वस्य स्फुटत्वादिति यदुक्तं तदत्र 'प्राहैष
मे प्राणहरो हरिर्गुहा'मित्यनेन कंसस्यापि ज्ञानकथनाद् यथा स्फुटं तथा स्वरक्षकत्वं देवानां

ज्ञानादपीति ज्ञापयितुमाहुः कालात्मेत्यादि । कालात्मा कालदेहो नन्तः कालस्यात्मा काला-
त्मा । सोनन्तः पुरुषोत्तमः कृष्णः प्रकाशाश्रयन्यायेन । नित्यसम्बन्धाच्च शब्दार्थयोरौत्पत्तिक-
सत्रात् । ब्रह्मादिस्तुतिभिर्ज्ञायते । यद्वा काल उपदेशकशब्दो वेदात्मा सङ्कर्षण आत्मेति
यस्य तादृशः सन् जातः प्रतिपादकसहितो जातः प्रतिपाद्यः । पक्षपातिनी स्तुतिरतः
कालात्मत्वेन पुरुषोत्तमस्तुतिः । 'चतुर्धा स्वीकृतिश्चापि काले मूलस्वरूपत' इति निबन्धात् ।
तथा च प्रश्नोपनिषदि 'षोडशकल' इति श्रावणात् कलाभिः षोडशभिः कालात्मा ज्ञात
इति ज्ञापयितुं तथा स्तुतिः षोडशभिः श्लोकैः स्तुतिरित्यर्थः । अत्र प्रकारमाहुः पञ्चद-
शाभिरित्यादि । स्वपक्षरूपयुक्तैः पञ्चदशभिर्हि एषा देवानां हितकारिणी पक्षपातस्तुति-
रित्यर्थः । ध्रुवा त्विति षोडशी तु ध्रुवा मनःकलेति प्रश्नोपनिषदुक्ता । स्वाभाविकत्वान्
निश्चलेति भक्तहितकारिणी । ननु भवत्वेवं तथाप्ययनादिकं विहाय षोडशकलत्वेन कथं
कालात्मत्वस्य देहवगमः आत्मनो नन्तस्य पुरुषोत्तमत्वेन षोडशकलत्वस्य पुरुषोत्तमेवगमश्च
कथं इत्यत आहुः वृद्धौ वा तादृश इति । अयनादिग्रहणे कृष्णपक्षस्य सङ्ग्रहापत्तोस्तिथि-
वृद्धौ षोडशकलत्वेन कालत्वावगमो देहे तथात्मनि मनःकलाया अनिन्द्रियभूताया वृद्धौ
तादृशः षोडशकलः पुरुषोत्तमो भवेत् । मानुषतन्वाश्रयणात् पुरुषपदं प्रश्नोपनिषदि ।
नाशब्दोऽवधारणे । तथा च वृद्ध्या तदवगम इत्यर्थः । एतदेव स्फुटीकुर्वन्ति स अत्रेत्यादिना ।
तथा च स्तुतिसान्त्वनरूपद्विधाभेदाद् द्वैविध्येपि सान्त्वनश्लोके 'परः पुमा'नित्यादिकथनात्
षोडशानामपि भगवत्स्तुतित्वमेव, उत्कर्षाधायकगुणवर्णनस्य स्तुतित्वात् । यदि च
पुरुषोत्तमस्य गर्भसम्बन्धाभावान् नैतेषां साक्षात्पुरुषोत्तमस्तुतित्वं तदा तु कालदेहानन्तात्म-
नोरेव स्तुतिरिति सिध्यति । तत्र पञ्चदशभिः कालदेहानन्तात्मनोः स्तुतिं व्युत्पादयन्ति
स काल इत्यादि अर्धेन निरूप्यत इत्यन्तम् । काल इति देहः स एव न त्वनन्तः ।
नैरिति विवृष्टैः । ज्ञात इत्यनन्तात्मन उत्पन्नभावाज् ज्ञातः । काल आत्मनि यस्येति
व्युत्पत्तिपक्षे कालः सङ्कर्षणः स एवेति । अत्र पुरुषोत्तमे भूभारहरणार्थं प्राथितत्वा-
दवतीर्ण इति प्रकारेण तैः सङ्कर्षणो ज्ञात इत्यर्थः । अर्धेनेति त्रिंशदर्धेन । तर्हि षोडशभिः
कथं स्तुतिरित्यतस्तां व्युत्पादयन्ति स स चेत्यादि चतुर्थेत्यन्तम् । कालकृत इति
देहकृतः न तु पुरुषोत्तमकृतः । तस्य समत्वात् भक्तैः सह निगूढभावकरणाच्च । कालोत्र
विश्वरूपप्रदर्शनाध्यायगीतोक्तः । तृतीयस्कन्धे कालकर्मस्वभावेषु श्लोभकः कालोयमेव ।
चतुर्थेति 'चतुष्पाद् ब्रह्म विभाती'ति श्रुतेः चतुष्पाद् ब्रह्मणः षोडशकलानां मध्ये चतसृणां
चतसृणां कलानामेकैकपादत्वम् । चतुष्कल एकपाद इति । लोककृत इति लोकदि-
सन्मार्गद्वारा कालात्मकृतः । स्मृतिकृत इति उक्तोर्थः । लोकवेदात्मिकेति 'ऋषीणां

१. अतः पञ्चस्कन्धे चित्रकेतूपाल्यानेनन्त उवाचे'ति वक्तव्यं 'भगवानुवाचे'त्युक्तम् । २. गीतावक्ता तु न पूर्णः ।

पूर्वचरितस्मरणान् स्मृतिरुच्यत' इति लौकिकी । ऋषीणां लोकोद्भवत्वेन तत्पूर्वचरितस्य लोकोद्भवत्वात् । उत्सन्नप्रच्छन्नशाखामूलत्वेन वेदत्वाद् वेदरूपा । अतो लोकवेदौ आत्मनि स्वरूपे यस्याः सा शब्दरूपा लोकवेदात्मिका । भगवन्मार्गकृत इति श्रीभागवतमार्गकृतः । 'कृष्णवाक्यानुसारेण शास्त्रार्थं ये वदन्ति हि ते हि भागवताः प्रोक्ताः शुद्धास्तै ब्रह्मवादिन' इति निबन्धात् । 'कृष्णवाक्यं गीता तद्विस्तारो भागवतम्' । तत्र द्वितीयस्कन्ध-नवमाध्यायोक्तः । पुष्टिमार्गश्च । प्रमेयबलसाध्यः स्वयं प्रमेयं निःसाधनानां ज्ञानभक्ती बलरूपे दत्वापि मोचयतीति । 'भक्त्याद्भक्त्या ग्राह्य' इति शक्यात् । 'भगवान् ब्रह्मकात्स्न्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया तदध्ययत्यत् कूटस्थो रतिरारमन्यतो भवे'दिति वाक्येन ज्ञानक्रियाकाण्डयोस्तद्वाचकयो रतौ तारपर्यमुक्तम् । रतिशब्दात्मिकी भक्तिः । 'श्रद्धा रतिर्भक्तिरनुकमिष्यती'ति वाक्योक्तेषु श्रद्धायामाधिभौतिकभक्तिरूपायां आधिदैविक-भक्तिमेलने आध्यात्मिकभक्तिरूपरतिपदवाच्यत्वमिति । सन्मार्गेण पक्षपात इति छान्दोग्ये देवासुरस्पर्धायामुद्गीथविद्ययाऽसुरात्यये सिद्धः । एवं च लोकादिस्नानार्गद्वारा कृतः पक्षपात इत्युक्तम्, एवमत्र भगवन्मार्गकृत इत्युपसंहारेणार्थनिर्णयात् । एवं च प्रमेयबले ज्ञान-शक्तिक्रियाशक्तिभक्तिभिर्भोक्षः स न भवति भगवद्भवेन मार्गत्वाभावात् । अतो मार्गरूपज्ञानादिभिर्भोक्तिः । अत एतेषामंशानामाकर्षः । ते च तैत्तिरीयोक्ताः षोडश । तेनेदं सिध्यति आध्यात्मिके द्वापरादिरूपे काले विषये सति कलिकार्यप्रतिबन्धार्थं कृपया भगवानाधिदैविककालरूपे भवंस्तदंशैर्लोकादिभिः न्यायशास्त्रसिद्धैः लोकादिविभाजक-प्रमाणाद्युपाधिभिश्च पक्षपाती जात इति । एवं षोडशधा विभागमुपपाद्य तत्कृतं प्रयोजन-माहुः दैत्यकृतादिति । दैत्येषु कृतादुपकारात् स्वपक्षपातस्याधिक्यं वक्तुमत्र षोडशोच्यत इत्यर्थः । लोककृतं चातुर्विध्यं विभजन्ते स तत्रेत्यादि । तत्र षोडशेषु एतस्यैव विवरणं लोकसिद्धान्त्यादि । लोके सत्यमेव प्रमाणमिति लोके भवो भगवान् सत्यरूपः प्रमाणम् । 'अत्र प्रमाणं भगवान्' इति वाक्यात् । अनेनाप्यस्माकमस्तु केवलमिति पक्षपातार्थं स्तौति स । बाल्ये महाजनत्वाञ्छौकिकत्वम् । ततोतिशयाधाने लोकवेदात्मकस्मार्तत्वम् । ततोप्यति-शयाधाने वैदिकत्वम् । ततोप्यतिशयाधाने भगवन्मार्गीयत्वमिति । लोके सत्यभाषण-मित्यादिस्थले सत्यं भाषणमिति भानात् सत्यशब्दः प्रमाणम् । प्रमाकरणं प्रमाणम् । सत्यस्यापि शब्दप्रमाविषयत्वेन विषयविषया कारणत्वमात्रम् । एवकारस्तु लोके प्रत्यक्षानुमानोपमान-शब्दाः प्रमाणानि न भवन्ति किन्तु तत्प्रेरको भगवानिति । सत्यं भाषणं वा । शब्दात्मकं प्रमाणं (तद्विषयश्च) इति प्रकाशे, प्रमाणस्य प्रवर्तकत्वेन ग्रहणे प्रमाणं भगवानिति पितृचरणाः । सत्यपदस्य यथार्थत्वं शक्यतान्च्छेदकम् । लौकिकशब्दानां शक्तिरस्ति । तादृशप्रमाणेन यादृशं प्रमेयं सिध्यति तदाहुः परिदृश्यमानं जगदेवेति । दैवसृष्टौ परिदृश्यमानं जगदेव

प्रमेयम् । पूर्वश्लोकोक्तषोडशविधसत्यात्मकप्रमाणज्ञानवासनासहकृतचक्षुरादिप्रमाणजन्य-प्रमितिविषयत्वात् प्रमेयमित्यर्थः । 'तेनैकायनोसा'विति श्लोकप्रतिपाद्याधिदैविकवृक्षात्मक-सत्यरूपप्रमाणपादाक्षरज्ञानविषयत्वेन सद्रूपतयैवेह जगत् प्रमेयमित्युक्तं भवति । ननु बुद्धत्वेन न लोको जगत् प्रत्येतीति चेत्, ब्रह्मादिः प्रत्येतु न लोके । जगदेवेति एवकारेण वैदिकादिप्रमेययोग्यवच्छेदः । लोके जगदतिरिक्ताज्ञानात् । न कदाचिदनीदृशं जगदिति-भीमांसकानामुत्पत्त्याद्यज्ञानवत् । प्रमेयमिति प्रमाविषयं प्रमेयम् । एवंभूते प्रमेये तत्र सुख-दुःखयोरुभयोरपि श्रवणे सति दुःखनिवृत्तिपूर्वकक्षेमफलसाधनविषय उत्कटोभिलाष उदेति कथं भे क्षेमफलं स्यादिति ततस्तत्पूर्व्यं साधनं निर्दिशन्ति साचार्यास्तृतीयश्लोके गुणाभि-मानिन इत्यादि । लोकस्य त्रिगुणप्रधानत्वात् तत्तद्गुणप्रधाना लोके तं तं ब्रह्मादिकं देवं फलार्थं सेवन्त इति भावः । यथा नन्दस्वेंद्रयागः । साधनानीति क्षेमसाधनानि । गुणा-भिमानीदेवानां प्रमेयत्वेपि । कृपाविशिष्टत्वावच्छिन्नं प्रमेयत्वं साधनत्वम् । ब्रह्मविष्णुशिवा-तिरिक्तवस्त्वज्ञानाल्लोके एवकारः । ननु हिरण्याक्षबाणप्रभृतयोसुरा अपि ब्रह्मविष्णुशिवो-पासनया प्रभूतबलाः श्रूयन्त इति कश्चमेकान्ततो दैवसृष्टादेव गुणाभिमानीदेवानां साधन-त्वोक्तिः सङ्गच्छतामिति चेत्, सत्यम् । श्रूयन्ते यद्यपि तथापि तदुपासनं क्षेमार्थं न भवति, किन्तु स्वपरोपद्रावणार्थमेवेति फलभेदादपि साधनभेदस्तत्रावश्यमङ्गीकार्य इत्याशयेन देव-सृष्टावभिमतं फलं निर्दिशन्ति स क्षेम एवेत्यादि । क्षेमः कुशलं वर्तत इत्येवागतं पृच्छन्ति । अतः क्षेम एव न तु तत्, तदेवतासायुज्यमपि फलम् । उद्देशाभावात् । फलं आनन्दाविष्टो भगवान् तस्य लोके क्षेमः कार्यमिति क्षेमः फलम् । आनन्दाविष्टो भगवान् फलमिति फललक्षणम् । अतो न प्रमेयसाधनयोः फललक्षणातिव्याप्तिः । वदन्ति च । 'नमोस्तु राज्यवृक्षाथ षड्गुण्यगुरुशास्त्रिने । सामादिचारुपुष्पाय त्रिवर्गफलदायिन' इति । तथा च देव-सृष्टौ गुणाभिमानिनां देवानां यत् साधनत्वमुक्तं तच्च स्वरूपसत्तामात्रेण न निर्वहति किन्तु यागादिवद् वैदिकादिमार्गेण श्रद्धापूर्वकं उपासनादिव्यापाराविष्टा एव तथा । एवं च हिरण्याक्ष-बाणप्रभृतयो हि स्वेष्टदेवत्वज्ञानेन श्रद्धापूर्वकं सदुपदेशः न न भजन्ति स, किन्तु कौतुकार्थ-मेव । कथमन्यथा 'दोःमहसं त्वया दत्तं परं भाराय मेभव'दिति निर्मर्यादवचनं व्याहरेयुः । न ह्युपासं लक्ष्मीकृत्य संयुगप्रार्थनादिरुन्मत्तव्यवहार उपासकस्य योग्यः, तस्मान्नेदमुपासनं मर्यादाया प्रेम्णा वेति, किन्तु केवलदम्भ एव, कथमन्यथा तत्रेश्वरः कुप्येत, वृकादीनामु-पास्ये विरुद्धाचरणं स्पष्टमेवेति । किञ्चासुरा हि मायादेवताः सर्वे, माया हि व्यासोहिका कापट्यप्रधानेति तत्सेवका अपि तथेत्यपि कापट्यमुक्ता इति । उक्तपक्षपातस्तुतित्वं सङ्गमयितुमाहुः तत्रापीत्यादि । चतुर्षु । तत्रेति चतुर्षु प्रमाणादिषु । अचूतमिति राज-

समनृतं स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्यत्र पुरुषः तामसज्ञानविषयः । व्यावहारिकं गुणसन्निपात-
कार्यम् । शम्भरादिदर्शिता मायात्रानृतं प्रमाणं भगवत्स्थानापन्नत्वात् प्रवर्तकमित्यर्थः । 'ज्ञान-
काशये'ति मायाविशेषणात् । 'माया च तमोरूपे'ति श्रुतेस्तमोरूपापि । सत्त्वजस्तमसां साम्या-
वस्था प्रकृतिरितिपक्षे रजसः संशयस्तमसो विपर्यासः सत्त्वान्निश्चयः । माया शब्दात्मिका
प्रमाणं स्पष्टम् । अर्थात्मिकापि प्रमाणं दैत्यप्रवर्तकत्वात् । तेन द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये
'आत्ममायायुते राज'न्नित्यत्र राजसतामसज्ञानरूपिका स्वयम् । सत्त्वं ज्ञानं व्यावहारिकम् ।
अत्र दैत्यपदेन लक्षणतो ये दैत्यास्त एव विवक्षिताः । अतो प्रह्लादादौ न नियमभङ्गः ।
तल्लक्षणं च 'भूमिर्दसृपव्याजे'त्यत्र निरूपितम् । उच्छास्त्रवर्तित्वम् । दित्युपाख्याने दयाभाव
एवमन्यत्रापि हिंसाविहारभगवत्प्रत्यनीकत्वादितत्प्रकरणादूह्यम् । प्रह्लादादीनां दैत्यवंशोत्प-
त्तिस्तु तद्वंशोद्धारार्थं, एकविंशतिपुत्रपौत्रादिरूपवंशोत्र । अत इति प्रमाणप्रकरणात् देवपक्ष-
पातात्, यत् इयं पक्षनिरूपिका स्तुतिरतो हेतोः । अत्रेदं ज्ञेयम् । पुरुषोत्तमपक्षे पक्षपातो न
घटते, 'सत्यं चानृतं च सत्यमभव'दिति श्रुतेर्भगवतः सर्वरूपत्वात् तथापि ब्रह्मादिभक्तैः सर्व-
रूपेणैव स्तुयेत न तु सत्यरूपतामात्रेणेति स्तुतस्तद्वंशः सन्नम्बरीषसङ्घेऽम्बरीषपक्षपातो दुर्वासाः
स्वशङ्करांशोऽपि न पक्षे पातितः भक्तवश्यत्वात् । एवं श्लोकात्तत्पर्यमुक्तत्वात् तत्र स्थितानामष्ट-
विशेषणानां तात्पर्यं वदन्तः 'सत्यं पर'मिति वक्ष्यमाणश्रुतिनिरूपितपञ्चविधसत्येन सहैतच्छ्लो-
कोक्ताष्टपदनिरूपणीयसत्यस्यैकार्थतां दर्शयितुमाहुः सत्यमपीत्यारभ्य वेदे सत्यं पञ्चविधं
निरूपितमित्यन्तेन । 'सत्यं पर'मित्यादिश्रौतवाक्यैः प्रमाणप्रमेयसाधनफलधर्मिभेदेन
पञ्चविधं सत्यं वेदे यत् निरूपितं तदत्र श्लोके देवानां हितकार्येष्टविधं निरूपितं भवति ।
अत्र टिप्पण्यम् । अग्र इति विशेषणत्रयव्याख्यानोत्तरमष्टविधत्वं, चकारात् 'सत्यस्य
सत्य'मित्यस्य व्याख्यानोत्तरं प्रमाणादिचतुरूपमित्यादिना त्रयोदशविधत्वत्रिविधत्वाभ्यां
च षोडशविधत्वं च स्फुटीभविष्यतीत्यर्थः । सुबोधिण्याम् । तद्वैकैकेनैव विशेषणेनैकैकं
सत्यं प्रतिपादनीयमित्यष्टभिर्विशेषणैरष्टविधं सत्यमत्र निरूपितं भविष्यतीत्युपस्थितामाकाङ्क्षां
निरसितुमाहुः अंशतः षोडशविधमित्यादि । वेदे यत् पञ्चविधमुक्तं तदत्र सत्यमंशतः
षोडशविधं निरूपितं भवतीत्यर्थः । अंशत इति उत्पत्त्याश्रितधर्मादिचतुष्टयस्य तथा
धर्मिणश्च विचारेणेत्यर्थः । तथा च यद्यत्राष्टविधमेव सत्यं प्रतिपादितुमिष्टं स्यात् तदा
त्वेकैकेन विशेषणेनैकैका विधोच्येत, तत् तु नास्ति किन्तु षोडशानां विधानामत्रांशतः
सत्ये प्रतिपादादधिषितत्वाद् यथासम्भवं प्रथमेन पदेन विधाद्वयं द्वितीयेन विधाचतुष्टयं
तृतीयेन विधाद्वयं तृतीयेणैका विधा । ततः पञ्चमादित्रिभिः प्रत्येकं विधाद्वयमष्टमेन चैका
विधेत्येवं षोडशविधानां प्रतिपादनीयत्वाच्चोक्ताशङ्केति भावः । अत्र पञ्चविधं सत्यं
वैचिरीये महानारायणे तच् छान्दोग्ये उद्गीथविद्यायामष्टविधमुक्तं तत् प्रश्नोपनिषदि षोडश

विधमुक्तमिति सुबोधिण्यामपि तथा निरूपितम्, पक्षपाते स्वस्मिन्नाकर्षणार्थम् । पञ्चविधं
सत्यं 'आत्मना प्रथमा लीले'ति कारिकाया पञ्चाध्याय्यां प्रोक्तं तस्याष्टविधत्वं छान्दोग्ये तत्र
छान्दोग्यीयषोडशविधानामवतारकाल उद्दिष्टाभिः षोडशविधाभिः प्रश्नोक्तषोडशविधाना-
मतिदिष्टानामवतारिसम्बन्धिनीनां कासांचिद् बाधः । एवं च 'पुरुषत्वे च मां धीराः साङ्ख्य-
योगविशारदाः आविस्तरां प्रपश्यन्ती'ति वाक्यमत्र । पञ्चविधसत्यनिरूपकं वेदमाहुः
सत्यं परमित्यत्रेति । श्रुतिद्वयं महानारायणोपनिषदि । प्राजापत्यो गोत्रतः 'दित्यदित्या-
दित्यपत्युत्तरपदान्यः' हेति प्रसिद्धे । प्रजापतिर्भगवान् वा, तथा च गीता 'अहं वीजप्रदः
पिते'ति । अरुणस्यापत्यं आरुणिः 'अत इज्' । श्रुत्युक्तं पञ्चविधत्वं स्फोरयन्तः श्रुतिं व्याकु-
र्वन्ति स यत् सत्यमिति । अत्र टिप्पणी वक्ष्यमाणेति वक्ष्यमाणो यः श्रुत्यर्थः 'सत्यव्रत'-
पदेन तन्निरूपकं श्रुतिवाक्यमित्यर्थः । 'प्राजापत्यो हारुणि'रित्यत्र 'सत्येन वायुरावाती'-
त्यादिपञ्चविधं सत्यं 'सत्यं पर'मिति व्याख्यानोत्तरं व्याकृतं भविष्यति 'अत्र श्रुतिस्तुसन्धे-
ये'ति सुबोधिण्या । परत्वं सर्वोत्कृष्टत्वं, 'ब्रह्मविदानोति पर'मित्यादिश्रुतिदृष्टमत्रापीत्याहुः
सर्वेभ्य इति । यद्येति अत्र टिप्पणी वाशब्द एवकारार्थो वाक्यालङ्कारे इति यद्वा
सर्वोत्कृष्टमित्यत्र वाशब्द इति व्याख्येयम् । यदेव सर्वोत्कृष्टं तत् सत्यमिति
व्याख्या । अत्र सर्वोत्कृष्टत्वस्य विधेयत्वयोगव्यवच्छेदकैवकारो न किन्तु वाक्यालङ्कार
इत्यर्थः । एवं सत्यत्वेत्यादिनेति व्यतिहारेणैक्यं प्रतिपादनीयमित्यर्थः । यथा कृष्णोहमहं
कृष्ण इति । 'परं सत्य'मिति श्रुतौ वाशब्दाभावात्, अस्य चोक्त 'परं सत्य'मिति श्रुतिव्याख्यान-
त्वादिति भावः । श्रुताविवेति अत्र प्रतिपादनीयमित्यस्य प्रकृतार्थत्वादाहुः स्तुतावपीति ।
सुबोधिण्याम् । एवं विधाद्वयं व्याख्याय तृतीयां व्याकुर्वन्ति स अत एवेति । यतः सत्यपर-
योरैक्यं अतः साधनफलयोरैक्यादेव न तु भिन्नत्वात् । 'सत्येन स्वर्गलोकात्'परशब्दार्थात्
आत्मसुखरूपात् । कदापीति आत्मसुखैकीभावात् तथा । तृतीयां व्याकुर्वन्ति स एहिकेपी-
त्यादि । अत्र 'सतां हि सत्य'मिति श्रुतं वाक्यं साकाङ्क्षं तत् 'मूलं फल'मितिपदद्वयेन पूरितम् ।
मूलं प्रवृत्तिकारणम् । पञ्चमीं व्याकुर्वन्ति स अत इत्यादि । प्रमाणप्रमेयेति सर्वोत्कृष्टं
प्रमाणं भगवान् 'सत्यं पर'मित्यनेनोक्तम् । प्रथमोपस्थितत्वाद् 'त्र प्रमाणं भगवा'निति वाक्यो
पस्थित्या न फलं भगवान् । कार्यकारणयोरभेदाच्छब्दव्यत्ययेन प्रमेयं कार्यं 'परं सत्य'-
मित्यनेनोच्यते । 'सत्येने'ति तृतीयया साधनम् । 'सत्य'मिति फलम् । साधनानन्तरं तस्यो-
चित्यात् । सत्य एवेति स्वमूलभूते धर्मिणि । उपलक्षणं सत्यपदं ज्ञानानन्तयोरिति वक्ष्यन्ति ।
न त्वनृते रमन्ते । तदत्रापीति स्तुतावपि । वेदान्तसारत्वात् श्रीभागवतस्य । स्तुतिवाक्यं
व्याकुर्वन्ति लोके हीत्यादि । अत्र टिप्पणी स्पष्टा । पर इत्युच्यत इति लोकोक्तिः
यद्वा परमसाध्येयत्वेनास्तीति परः । अर्थ आद्यत्वं । तथा सत्यमपीति अत्र आतिष्ठती-

त्यन्तमावर्तते। तथा चैतयोरास्थानाहोके परत्वकथनेन श्रुतौ 'सत्यं पर'मित्यत्र स्वविशेष्य-
व्रतबोधकसत्यव्रतमिति पुराणोपपद्यं सत्यपदं सत् सत्यं व्रतं च प्रतिपादयत्युपलक्षण-
विधया एवं प्रतिपाद्यपरमित्यनेन परैक्यं प्रतिपाद्यत इति 'सत्य'शब्देन सत्यं व्रतं चेत्युभयं
सङ्गृह्यत इति भावः। तदेतत् प्रकृते योजयन्ति स भगवतस्त्विति। उभयं सत्यं व्रतं
च अत्रोभयत्वं परत्वं वा शक्यतावच्छेदकं उद्देश्यतावच्छेकं च न तु सत्यत्वसमानाधिकरणं
व्रतत्वम्। शरीरगौरवात्। अतो नोद्देश्यतावच्छेदकविधेययोः सत्यत्वयोरैक्यं प्रयोगवाधकम्।
घटो घट इति प्रयोगाभावात् उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्यात्। घटे घटत्वमिति तु
भवत्येव प्रयोगः। तुना लौकिकव्रतसत्ययोर्व्यावृत्तिः क्रियते। उभयं सत्यमित्यस्य
योजना यत् सत्यं यथार्थं, तत् उभयं सत्यं व्रतं चेति द्वयमिति। यद्वा उभयं सत्यमित्य-
स्यैवं योजना यत् सत्यं त्रैकालिकावाधितं न तु यथार्थम्। यथार्थमित्यस्य 'परं सत्य'मित्य-
श्रैवार्थत्वं अन्यत् पूर्ववत्। इदं द्वयं भगवद्देवताकं, यत् पुनर्दम्भादिना कृतमयथार्थं तद्
भगवत्स्वामिकं भगवदाज्ञया प्रवृत्तं न। यद्भावे तत्र भगवत्स्वामिकत्वाभावः इति व्यति-
रेकः न तु यद्भावे भगवद्भाव इति व्यतिरेकः। ननु श्रुतौ परशब्दसन्धेपि 'सत्यव्रत'-
मित्यत्र 'पर'पदाभावात् कथमुभयोरैकवाक्यतेति चेत् सत्यम्। 'सत्यव्रत'मित्यत्र सत्यं
सर्वोत्कृष्टरूपं परं व्रतं व्रतसत्योभयार्थकं उपलक्षणविधया। श्रुतौ सत्यपदं सत्यव्रतार्थकं
यथा तथा स्तुतौ व्रतशब्दः व्रतसत्योभयपरं एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धिस्मारकमिति।
अत्र 'सत्यं पर'मित्यत्र परत्वं विधेयम्। 'सत्यव्रत'मित्यत्र सत्यत्वं परत्वं विधेयम्।
'कुटादिर्ब्राह्मणादयः शूद्रदाशोत्तराः प्रजा' इतिवदुत्तरस्य विधेयत्वम्। उत्तरस्योद्देश्यत्वं वा।
एवं सत्यं व्याख्याय 'तस्मात् सत्ये रमन्त' इतिश्रुतितात्पर्यबोधनाय पदसम्बन्धमाहुः
सत्यमेवेति। एवकारो न विग्रहघटकः किन्तु दम्भादिकृतसत्ययोगव्यवच्छेदकः। तथा
च सत्ये रताः रमण्युक्ताः शरणं प्रपन्नाः न तु भयादिनेति ब्रह्मरुद्रमात्रपरम्। सजातीय-
देवानां भयादिसन्वात्। एतेन सत्ये प्रमाणे रता इति वाक्यार्थ उक्तः। यद्वा सत्ये फले
प्रवर्तके रता इत्यर्थः। एवं पदसम्बन्धमुक्त्वा 'लोके हि व्रत'मित्यादिना यदुक्तं तन्निसमयन्ति
एवमित्यादि। उभयोरिति अत्र टिप्पण्याम्। तदुभयेति व्रतसत्योभयप्राप्तौ। तथा च
व्रतपदं स्वशक्यस्य नियमस्य परत्वेनैव सम्बन्धेनाजहत्स्वार्थया वृत्त्या सत्यमपि प्रापय-
तीत्यर्थः। सुबोधिन्याम्। एवं 'सत्यव्रत'मितिपदं व्याख्याय 'सत्यपर'मितिपदं व्याकुर्वन्ति
अतः परमिति। अत्र टिप्पण्यां अत्रापीत्यादि। सत्यपरमिति पदेपि। लोके लौकिकं
नियामकं तप्ततैलादौ शपथ्यादिरूपम्। वैदिकं द्वादशविधं चेति योजनया द्वैविध्यं निरूपित-
मित्यर्थः। परत्वसर्वोत्कृष्टत्वयोरैक्योक्तेः। 'परं सत्य'मितिश्रुत्यनुरोधेन परपदव्याख्यानम्।
परपदार्थस्तत्कृष्टत्वं पूर्ववत्। अग्नेदे सति प्रमाणे निरूपणीये उत्कृष्टे सत्यत्वं विधेयम्।

प्रमेये उत्कृष्टे सत्यत्वं विधेयमिति। प्रमाणे तु सत्ये उत्कृष्टत्वं विधेयं परन्तु परत्वोत्कृष्ट-
त्वयोरैक्यमेव। प्रमाणं भगवान् प्रमेयकार्याभिन्नम्। यद्वा परपदार्थो लोके नियामकत्वं,
तच्च यथाशास्त्रं तप्ततैलादौ शपथग्रणीयमानदण्डनीत्यादिरूपम्। राजादिनिष्ठम्। 'दण्डो
दमयतामसि नीतिरसि जिगीषता'मिति गीतावाक्यात्। अयमुक्तार्थाभातिरिच्यते। सुबो-
धिन्याम्। 'सत्यं तप' इति महानारायणस्य श्रुतिः। सत्यं प्रथमाष्टके औपधिसान्नाय्यरूपं
विधात्वे सति वेदप्रतिपाद्यत्वात्। तपो द्वितीयाष्टके यज्ञः वायुपधावनरूपः। वायव्यं
श्वेतमालभेते'तिश्रुतेः। दमः तृतीयाष्टके इन्द्रियदमनरूपः 'प्रजाः सृजेथे'ति 'स तपोतप्यते'ति
श्रुतेः। तप ऐश्वर्ये दि० आ० अनि० लङ्। शमः चतुर्थाष्टके 'युञ्जानः प्रथमं मनस्तच्चाय
सविता धिय' इति श्रुत्या मनोयोगोक्तेः। दानं पञ्चमाष्टके होमरूपम्। 'सावित्राणि जुहोती'-
श्रुतेः। सवितृदेवताकद्रव्याणां दानम्। हु दानादनयोः। धर्मः षष्ठाष्टके प्राचीनवंशकरणपूर्वकः
'प्राचीनवंशं करोती'तिश्रुतेः। प्रजननं सप्तमाष्टके कामरूपम्। 'प्रजननं ज्योति'रिति श्रुतेः।
अग्रयो ब्रह्मचारिणः। अग्निहोत्रं गृहस्थस्य। यज्ञो वानप्रस्थस्य। 'वन्यैः चरुपुरोडाशै'रिति-
वाक्यात्। मनःसन्न्यासश्च यतेः। 'मनः पूतं समाचरे'दिति वाक्यात् मनः। 'आश्रमादाश्रमं
गच्छेन्नान्यथा मत्परश्चरे'दितिवाक्यात्। वैदिके धर्म 'आश्रमादाश्रमं गच्छे'दित्युक्तम्। परत्व-
मुत्कृष्टत्वं स्पष्टं, द्वादशविधपरसिन् श्रुतिरपि महानारायण एव, 'किं भगवन्तः परमं वदन्ती'ति-
प्रश्नेन तदुचरेण च परमत्वेनोक्तत्वम्। परमित्यत्र भवर्णाभिः परमित्यर्थः। एवं परपदं व्या-
ख्याय 'सत्य'पदं श्रुतिस्यं व्याकुर्वन्ति तत्सर्वमिति। आकर्षणान्तः। यथार्थमिति अर्थमनति-
क्रम्येति यथार्थम्। अव्ययीभावः। यद्रूपं तदेवैतत् सर्वरूपेण जातमाकृष्टं च। अयथार्थं यद्रूपं
तदिदं न भवति मायाकार्यत्वादित्यर्थः। एवं सत्यपदार्थं एक उक्तः द्वितीयः व्रतरूपोत्रे
नक्तव्यः। अनेन श्रुतिस्यं 'सत्यपर'मितिपदं व्याख्यातप्रायम्। तदेतत् परत्वं स्मारयन्ति
अत्र श्रुतिरिति। 'प्राजापत्यो हारुणिः सुपर्णयः प्रजापतिं पितरगुपससार किं भगवन्तः
परमं वदन्तीति तस्मै प्रोवाच सत्येन वायुरावाति सत्येनादित्यो रोचते दिवं सत्यं वाचः
प्रतिष्ठा सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितं, तस्मात् सत्यं परमं वदन्ति'। एवं तपो दमः शमो दानं
धर्मः प्रजननश्रुतयः। अग्र्यग्निहोत्रयज्ञमनःसन्न्यासश्रुतयश्च। अर्थस्तु 'सत्येन' पूर्व-
जन्मीनसत्यभाषणेन मनुष्यत्वाद् देवतारूपत्वं प्राप्य लोकोपकारार्थं 'वासु'भूत्वा 'आवाति'।
एव'मादित्यो'पि 'दिवं' दिवि वा 'रोचते' प्रकाशं करोति। 'सत्य'मेव 'वाचः' वाग्निन्द्रियस्य
'प्रतिष्ठा' स्थिरं स्थानं, अनृतं तु न स्थिरं स्थानम्। 'सत्ये' यथार्थभाषणे 'सर्वं' व्यवहारजातं
'प्रतिष्ठितम्'। 'तस्मात् सत्यं' 'परम'मुत्कृष्टं साधनं 'वदन्ति' इति। अत्र प्रथमे वाक्यद्वये
आप्तुष्मिकफलोत्कर्षः सिध्यति। तदग्रिमवाक्यद्वये चैहिकफलोत्कर्षः सिध्यति। एतदभि-
प्रेत्यैव प्रथमायां 'सत्यं पर'मिति श्रुतौ 'सतां हि सत्य'मिति श्रुतावैहिकं फलं व्याख्यातम्।

भगवतो व्रतानीति । अत्र टिप्पण्याम् । भगवद्ब्रतानां परत्वं तु असाधारणत्वादेव स्फुटम् । शेषस्य भगवन्नियामकस्य यथार्थरूपसत्यस्य पूर्वोक्तस्य परत्वं 'अत्र श्रुतिरनुसन्धेया पूर्वनिर्दिष्टे'ति सुबोधिन्यामेवोपपादितमित्याशयेन सत्यस्यार्थद्वये शक्तस्य यथार्थरूपमर्थ-मुक्त्वा व्रतरूपमर्थमाहुः भगवतो व्रतमित्यादि । 'भगवतो व्रतानी'त्यारभ्य 'प्रतिपादि-तानी'त्यन्तसुबोधिन्योक्तम् । पूर्वोक्तं सत्यस्यार्थं सारयन्ति स लोकाणुसारेणेति । देव-हितकारिणो भगवतः नियामकमिति सत्यं यथार्थरूपं पूर्वोक्तम् । सत्यमेवेति 'सत्यसङ्कल्पतो विष्णुर्नान्यथा तु करिष्यती'ति । एवकारेण तस्य परयोगव्यवच्छेदः क्रियते । यद्वा 'सत्य-व्रत'मित्यत्र व्रतपदं सत्यव्रतोभयवाचकमुक्तं तथाप्यत्र प्रमेयनिरूपणे यथा प्रमाणनिरूपणे सत्ये परत्वेनोपस्थिते व्रतसत्यत्वयोर्विधानं तथा प्रमेयनिरूपणे परस्मिन्नर्थचतुष्टयरूपे सत्य-त्वस्य यथार्थत्वस्य विधानमत्र सुबोधिन्यां बोध्यं टिप्पण्यां तद्विद्यतं बोध्यम् । तथा सति परपदेन विधाचतुष्कसङ्ग्रह इतिभावः । एवं च स्तुतौ सत्यपरपदे सत्यं परं यस्येति बहुव्रीहौ लम्बकर्णादिवत् पूर्वनिर्दिष्टस्य विशेषणभूतस्य सत्यस्य विधेयत्वम् । परपदोक्तस्य चतुर्विधस्य नियामकादेरुद्देश्यत्वं बोध्यम् । एवमत्र श्रुत्युक्तव्यतिहारबोधकं मूलस्य पदद्वयं विवृतम् । व्यतिहारफलमैक्यं त्वग्रे विधेचनीयम् । सुबोधिन्याम् । 'कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यती'ति गीतायाम् । 'द्विःशरं नामिसन्धत्ते रामो द्विनैव भापते द्विर्दाति न चार्थिभ्यो द्विः स्थापयन्ति नाश्रिता'मिति वाल्मिकीये । अर्थस्तु । एकेनैव शरेण प्रतिपक्षो निराकरणीयः शरान्तरं च नैव योजनीयमित्यर्थे श्रीरामचन्द्रं नियमयति स । 'द्वासुपर्णा सयुजा सखाया समाने बृक्षे परिषस्वजाते तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीती'ति श्रुतिः । द्वाइत्यादि द्विवचनान्तम् । आवोडा । 'सुपां सुलु'गिति सूत्रेण । 'बृक्षे' शरीरे । 'परि'पूर्वकः 'ष्वङ्ग' सङ्के धातुः तु० आ० अनि० लिङ्द्विवचनान्तम् । 'पिप्पलं' कर्मफलम् । 'अभिचा-कशीति' पश्यति । 'साधवो हृदयं मद्यं साधूनां हृदयं त्वह'मितिवाक्यम् । हृदयत्वं चिन्तन-वशात् । आदिपदेन 'मदन्यत् ते न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनागपी'तिवाक्यम् । भक्तैः सह निगूढभावकरणात् तथा । सर्वत्र नियमो ज्ञातव्यः । सुबोधिन्याम् । लोके हि त्रय इति । अत्र टिप्पण्याम् । त्रिसत्यमितीति । अष्टविधत्वं प्रथमे विधाद्वयं व्रतसत्यरूपं द्वितीये विधाचतुष्टयम् । द्वयं परशब्दार्थः लोके लौकिकं नियामकं वैदिकं द्वादशविधम् । सत्यपदार्थद्वयम् । सत्यं व्रतं च । यद्वा चतुष्कं परपदार्थः सत्यत्वं विधेयं भूरादित्रयं कायादि-त्रयमिति द्वयमित्यष्टविधत्वं सत्यस्येत्यर्थः सुबोधिन्याम् । लोके हीति लोकास्रयो व्याहृति-रूपाः । कायादय इति आत्मोपनिषदि बाह्यात्मान्तरात्मा परमात्मेत्युक्तम् । बाह्य आत्मा कायः । अन्तरात्मालिङ्गम् । परमात्मा जीवः । सत्या यस्येति व्याहृतिलोकानां सत्यत्वम् । अनेनेति व्याहृतिरूपलोकग्रहणेन । त्रिसत्यपदेन वा । साधनफले 'सत्येन न सुवर्गा-

ह्योकाच्यवन्ते कदाचने'तिश्रुत्युक्तं साधनम्, 'सतां हि सत्य'मितिश्रुत्युक्तं फलं कार्यकारण-वस्त्वैक्यमर्शनेनैकीकृत्य । कार्यकारणभावस्तु 'एतन्नानावताराणां निधानं वीजमच्यय'मिति-वाक्यात् । एवं चतुर्वेति अत्र टिप्पण्यां उपपत्तिरूपपदमष्टविधपदं चतुर्धापदं प्रतिलोम-क्रमेण व्याख्यातम् । तत्र प्रथमं उपपत्तिरूप इति पदं व्याकुर्वन्ति स भगवतः कालरूप-स्येति । कालदेहो नन्तः कृष्णः कालात्मा कालः सङ्कर्षणः स आत्मनि स्वरूपे यस्य स काला-त्मेति व्याकृतं 'कालात्मा भगवाञ्जात' इति कारिकाव्याख्याने कालात्मपदम् । तथा च काल-रूपस्य कालदेहस्य । कालं सङ्कर्षणं गृहीत्वावतीर्णस्य पुरुषोत्तमस्येति च । तत्र कालः प्रकृति-क्षोभकोपि देहः । अथ कालयोर्देहसङ्कर्षणयोरात्मापि काल इति पक्षो न सम्भवति । सङ्कर्षणो-त्पत्तेर्द्वितीयाध्याये निरूपणादिति । तत्र सङ्कर्षणनिरूपणं जन्मप्रकरणार्थं न त्वध्यायार्थत्वार्थ-मतोयमपि पक्षः साधुः॥ छान्दोग्येऽष्टमप्रपाठके श्वेतकेतूपाख्याने प्रथमोपदेशे परदेवतात्मको-णिमोक्तः । द्वितीयोपदेशे काल उक्तः । सोत्रं वक्तुं शक्य इति । तत्र कालात्मकोणिमोक्तः । यद् भवन्ति तदा भवन्ति 'स य एषोणिमे'तिश्रुतेः । तदेति काले दामत्ययान्तं पदम् । तत्र नाना रसाः दृष्टान्तेन सर्वांशार्कष इति । भगवतः कालरूपस्येत्यर्थो वा । उपपत्तिरन्यथाज्ञानमित्या-शयेनाहुः यदि सत्यरूपत्वमिति । सत्येनाष्टविधेन रूप्यते व्यवहियत इति सत्यरूपं तस्य भावः सत्यरूपत्वम् । इदं सत्त्वं विधेयम् । व्रतादिकमिति आदिना सत्यम् । सत्य-व्रतमित्यत्र व्रतपदाथौ, नियामकं लौकिकम् । वैदिकं च द्वादशविधम् । व्रतानि चेति चकारेण भगवन्नियामकसत्यं, अन्यथाज्ञानमेतत् । सप्तमस्कन्धे 'समः सुहृत् अविश्रुतं ब्रह्मे'ति-पक्षपाते । तथा चोपपत्त्या रूप्यते व्यवहियते इत्युपपत्तिरूपो भगवान् । अष्टविध इति सुबोधिनीं व्याकुर्वन्तः 'सत्यव्रत'पदव्याख्याने 'सत्यपर'पदव्याख्याने च व्रतसत्यपदव्या-ख्याने च व्रतसत्ययोः प्रतिष्ठत्वात् तयोरभेदे, परपदोक्तनियामकयोश्चाभेदे, विधाष्टकपूर्ति-दुर्धटेति तदभावाय स्पष्टयन्ति स व्रतं हीति । इत्यादीत्यन्तं 'सत्यव्रत'पदं विवृतम् । यत्र सिद्धं यद् व्रतं सत्यं च तत्प्रमाणभूतं बोध्यम् । भगवत्सम्बन्धिना तादृशेन लौकिकव्रतेन सत्येन च कर्तृनिष्ठधर्मप्रमितिजननात् । अन्यत् स्पष्टमिति 'यत् परं लोक' इत्यादि-सुबोधिनीस्य 'लोके लौकिकं नियामक'मित्यादिना विवृतत्वात् स्फुटमित्यर्थः । तदेतत् सङ्गृह्णन्ति लौकिकमित्यादि । लौकिकमिति नियामकमितिशेषः । नियामकं चेति देवहितकारिणो भगवतो नियामकं च । इदं चतुर्विधं सत्यं प्रमेयभूतं बोध्यम् । सार्त-वैदिकभगवद्वाक्यैः प्रमितत्वात् । एवं षड्भेदैर्देहै अपि परसत्यरूपे श्रौते विधेयकोटी ज्ञापिते । 'त्रिसत्य'पदोक्तं विधाद्वयं व्याकुर्वन्ति लोका भूर्भुव इत्यादि । कायजीवेति जीवो लिङ्गम् । 'जीवो जीवमजीवय'दितिवाक्यात् । लोकाः फलरूपा इति पुरुषार्थत्वेन प्राप्यत्वात् फलरूपाः । इतरे त्वितराणीति इतरे कायादय इतराणि साधनानि । इदं चेति 'त्रिसत्य'-

पदे त्रिसत्येनोक्तं द्विप्रकारकमित्यर्थः। चतुर्थेति सुबोधिनीं व्याकुर्वन्ति स पदद्वये इति । 'सत्यत्रतं सत्यपर'मिति पदद्वये यो विधेयभेदस्तेन द्वैविध्यमित्यर्थः। प्रमाणप्रमेयत्वाभ्यां द्विविधत्वम्। त्रयमिति त्रिसत्यपदे त्रिशब्देनोक्तं द्विविधम्। फलसाधनभेदेन द्विप्रकारकम्। तथा चैवं मूलस्यैवमिति पदैः श्रौतं प्रमाणप्रमेयसाधनफलरूपं सत्यं समर्थितं ज्ञेयमित्यर्थः। एवं चतुर्धा निरूपितो धर्माति पञ्चविधः 'स वा एष पुरुषः पञ्चधा पञ्चात्मेति प्राजापत्यो हारुणि'रित्यत्र श्रुतेरत एवात्मना प्रथमा लीले'त्यत्र फलप्रकरणे पञ्चधा गणितः। सोऽपि छान्दोग्यप्रथमप्रपाठके स षोडशधा पञ्चछान्दोग्याभ्यां यद्यपि 'स वा एष पुरुषः पञ्चधा पञ्चात्मेति प्राजापत्यो हारुणि'रित्यत्र 'संवत्सरोसावादित्यो य एष आदित्ये पुरुषः स परमेष्ठी ब्रह्मे'ति परमेष्ठिनमुक्त्वोक्ता तथाप्यादित्यान्तःस्थः परमेष्ठी ब्रह्मेव(परमात्मैव), 'अन्तस्तद्ब्रह्मोपदेशा'दित्यधिकरणादिति पुरुषोत्तमपरत्वमधुष्यम्। सुबोधिन्याम्। नन्वेवं श्रौते चातुर्विधे स्तोक्तेष्टविधत्वे च समर्थिते शेषाणां पञ्चानां विशेषणानां किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां पक्षपातार्थं स्तोक्तपोडशविधापूर्णं श्रौतव्यतिहारफलभूताभेदसाधनं च प्रयोजनमित्याशयेनाहुः उत्पत्तिरूपमित्यादि। उत्पत्त्यावतारेवतारि-धर्मसत्योत्पत्तिधर्मपुरःसरधर्मप्रथमज्ञप्तिरूपया रूप्यते निरूप्यत इति तादृशं पञ्चभिविशेषणै-निरूपयतीत्यर्थः। योनिः कारणमिति कालात्मनो देहरूपकालस्य समवायित्वाभावात् प्रसिद्धं निमित्तमात्रत्वमुक्तम्। तेनाभिन्ननिमित्तोपादानत्वमुक्तं भवति। ननु भगवानेवेति निरोधलक्षणग्रन्थे एवकारेण कालरूपदेहयोगव्यवच्छेदः स्यादत आहुः कालात्मेति। श्वो न भवेदिति द्वितीयदिनात्मकः कालो भगवता यदि नोत्पादितो भवेत् वागसत्यैव स्यात्, श्वो दास्यामीति प्रतिज्ञायां कालोपि विशेषणत्वेन प्रविष्ट आगामिदिनाधिकरणक-मविष्यत्कालीनदानानुकूलो व्यापार इत्येवम्। एवं च द्वितीयदिनात्मकः कालो नाविर्भवेत् तदा तु विशेषणाभावप्रयुक्तस्य विशिष्टदानस्याप्यसिद्ध्या श्वो दास्यामीति प्रतिज्ञावागसत्यैव स्यादित्यर्थः। इदं सत्यं श्रुत्युक्तद्वादशविधप्रमेयेषु प्रथमोद्दिष्टसत्यमुदाहृतम्। तस्यैव प्रमा-विषयत्वात्। त्रिषु सत्यज्ञानानन्तेषु स्वरूपेषु पक्षपातस्तुतौ। तेन व्रतशपथादिरूपप्रभाषे कारणत्वं प्रथममुदाहार्यमिति कुचोधमपास्तम्। लाघवात्। तेन कालात्मनि गर्भनिविष्टे कारणत्वं ज्ञेयम्। एवं चाष्टविधसत्यनिरूपिता कारणता काले या निरूपिता सा नान्यन्याय-साधारणत्वेन किन्तु कालोत्र साक्षादेव विशेषणतया प्रविष्ट इति विशिष्टैव कारणता प्रति-पाद्यत इति। एवं सर्वत्रेति तथा चाष्टविधं सत्यं भगवदुपादानकारणकत्वाद् वाक्यसत्य-त्वप्रयोजकं न तु मायोपादानकं सत्यं दम्भादिरूपं वाक्यसत्यत्वप्रयोजकं कारणं धेत्यर्थः। एवं सत्यं प्रति कालो निमित्तं कारणम्। अग्निमविशेषणेष्वप्यतिदिशन्ति स एवं सर्वत्रेति। सत्यवागात्मकप्रमेयवदन्यत्रापि तपःप्रभृतिषु श्रुत्युक्तेषु प्रमेयेषु राजनीतिदण्डादिरूपेषु

लौकिकेषु प्रमेयेष्वभगवद्रूपेषु प्रकीर्णवाक्योक्तप्रमेयेषु तथा प्रस्तुतदेवहितकारिभगव-द्वतारप्रयोजकस्ववाक्यादिरूपे च प्रमेये तथा 'सत्यत्रत'मिति विशेषणोक्तद्विविधे प्रभाषे तथा 'त्रिसत्य'पदोक्ते साधने फले च सर्वत्र कालस्य हेतुत्वं ज्ञेयमित्यर्थः। अन्यथा काल-सत्यत्व उपपत्तिरूपत्वमेवां सत्यानां न स्यादिति भावः। प्रकाशे तु एवं सर्वत्रेत्यस्य 'निहितं च सत्य' इत्यादिविशेषणेष्वप्यष्टविधं सत्यं तत्तदुक्तेन यथा 'सत्यस्य योनि'मित्यत्र सत्य-कारणत्वेन तथा सत्यपालकत्वेन सत्यप्रलायकत्वेन नेत्रत्वेन आत्मत्वेन धर्मेण वा तत्तत्कार-याणि पालनादीनि तेषां प्रयोजकं ज्ञेयमित्युक्तम्। यदि पालनकालो न भवेत् तदा स्थितौ पालयतीति वागसत्यैव स्यादित्यादि। अग्निमवतारयन्ति स न केवलमिति। सत्यस्येत्य-ष्टविधस्येति ज्ञेयं सर्वत्र। यथा ब्रह्मा जगदुत्पाद्य कृतार्थो रक्षणादिक्रियायामुदासीनस्तथा भगवतो रक्षणादिक्रियायामौदासीन्यं वारितम्। सर्वसामर्थ्यसहितत्वात्। तेन नित्यमेव सत्यस्यावेधां कृत्वा पालयतीति सत्यस्योत्कर्षो दर्शितः। 'ननु निहित'पदस्याधेयपरतया रक्षणप्राप्तिः कथमित्यत आहुर्नितररामिति। तथा च योगेन रक्षणप्राप्तिरित्यर्थः। अत्र हि केवलयोगेन रक्षणक्रियाप्रतिपादने रूढार्थस्य सर्वथात्यागादरूच्या रूढोर्योपि यथा सद्गृहीतो भवति तथा प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्ति स स्वयं तत्र स्थित इति। तथा च यथा पङ्कजपदं रूढ्या पङ्कजत्वेन रूपेण पद्ममुपस्थापयति, योगेन पङ्कजनिकर्तृत्वं च बोधयति तथात्र सप्तम्यन्तसत्यपदसमभिव्याहृतनिहितपदं रूढ्या सत्यानुयोगिकां स्थितिं भगवति बोधयद् योगेन सत्यप्रतियोगिकहितकर्तृत्वं च दर्शयतीति भावः। समुदायार्थ इति अवयवशक्तिविशिष्टरूढार्थ इत्यर्थः। उपपत्तिनिरूपकाष्टविधसत्येषु यथा प्रमाणादि-रूपत्वं दर्शितं तथोत्पत्तिप्रसङ्गेऽपि दर्शयन्ति स अनेनेत्याद्याहेत्यन्तेन। 'निहितं च सत्य' इति विशेषणेन। अष्टविधसत्यकारणत्वस्य कालात्मनि उत्पत्तिविचारे प्रथमज्ञप्तिविचारेऽष्ट-विधं सत्यं भगवद्रक्षितत्वेन प्रमेयं निहितपदप्रथमार्थं। न ह्यरक्षितं प्रमातुं शक्यते। द्वितीयार्थं भगवदधिष्ठितत्वेन वाश्यादिवत् स्वस्वकार्यसाधनं चोक्तम्। न हि भगवदनधिष्ठितं सत्यं स्वस्वकार्यं साधयितुं शक्नोति। 'गामाविश्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसे'ति वाक्यात्। ननु यद्येवं तर्हि प्रमाणफले कुचोक्ते इति चेत् तत्राहुः इतरावाच्यन्तयोरिति। अत्र टिप्पण्याम्। 'सत्यात्मक'मित्यन्तिमेन पदेन फलम्। एतस्मादाद्येन 'सत्यनेत्र'मित्यनेन प्रमाणमित्यर्थः। भगवत्स्वरूपज्ञानशक्तयोः फलत्वप्रमाणत्वे प्रसिद्धे। आद्यं फलबोधकापेक्षया न तु क्रतुव'निहितं च सत्य' इत्यस्यापेक्षेत्यरूच्या पक्षान्तरमाहुः अथ चेति। फलमिति सत्यस्याष्टविधसत्यस्य कर्मासम्बद्धस्य लयस्थानं अतो लयः तत्स्थानं च फलम्। ननु योनिशब्दस्य कारणवाचकत्वाद्वा प्रमाणनिरूपणं कथं सद्बुद्धत इत्याकाङ्क्षाया 'सत्यस्य योनि'मित्यनेन प्रमाणनिरूपणे प्रकारमाहुः मानेत्यारभ्य मानमित्यन्तम्। 'योनि'शब्दस्य

प्रमाणपरत्वं 'शास्त्रयोनित्वा'दिति व्याससूत्रे भास्करसामानुजाचार्याभ्यामाहृतम् । इति तथेति इतरौ भगवन्तावाद्यन्तयोरित्यर्थः । कञ्चिद् भगवद्भानस्यैवौचित्यादिति भावः । मेयसिद्धिरित्युक्ते मेयज्ञानसिद्धिरितिलक्षणां वारयन्ति स पूर्वमज्ञस्येति । लौकिकाधिभौतिकसत्यज्ञानसत्त्वेऽप्याधिदैविकस्याज्ञस्येत्यर्थः । ज्ञानेन आधिदैविकज्ञानेन । तदैवेति ज्ञानकाल एव सिद्धमभूत् ज्ञानस्य विषयाविनाभावात् । एवकार आधिभौतिककालयोगव्यवच्छेदकः । तच्च ज्ञानं आधिदैविकं सत्यं भगवानित्याकारकम् । भानं फलं विवृतौ सुबोधिन्यामेव स्फुटं सत्य एवेत्यादिना । सुबोधिन्यां नन्वितरावाद्यन्तयोरित्यत्र किं गमकमित्यत आहुः चकार इत्यादि । 'निहितं च सत्य' इत्यत्र चकार उक्तं समुच्चिन्वन्नित्यर्थकः सादित्युक्तं प्रमाणफलसमुच्चयरूपमाहेत्यर्थः । तथा च चकार एतद्गमक इति भावः । अत्रैवेति स्वसमवाय्याधिदैविकसत्य एव । एवकारश्चिदानन्दयोगं व्यवञ्चिनचि । सत्यस्य सत्यमितीति । सत्यस्याष्टविधस्य सत्यं आधिदैविकमित्यर्थः । 'सत्यस्य सत्य'मित्यनेन कथं रूपस्य बोध इत्याकाङ्क्षायामाहुः यथेत्यादि । बृहदारण्यके 'पूर्णमदः पूर्णमिदं पूर्णात् पूर्णमुदच्यते पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते' इत्यत्र पूर्णशब्दवाच्यस्य प्रपञ्चस्य 'पूर्णात् पूर्णमुदच्यते' इति पदच्छेद उत्पत्तिः, 'पूर्णमुत् अच्यते' इति पदच्छेदे स्थितिं चोक्त्वा 'पूर्णस्य पूर्णमादाये'त्यनेन स्वजनके आधिदैविके पूर्णे ब्रह्मणि कार्यस्य लय उच्यते । तथात्रापि सत्यस्योत्पत्तिस्थितिं पूर्वविशेषणाभ्यामुक्त्वात्र सत्यस्याधिदैविकं सत्यमितिवोधनेनोत्पत्तिस्थितिप्रसङ्गादेवात्र लय उच्यते इत्यर्थः । सत्यमिति अष्टविधम् । तत्रैत्रं कथं 'इतरावाद्यन्तयो'रितिसुबोधिन्युक्तस्य फलस्य 'सत्यस्य सत्य'मित्यस्य टिप्पणीद्वितीयव्याख्यानोक्तस्य बोध इत्यत आहुः सत्य एवेत्यादि । उक्तटिप्पणीदिशापूर्वमज्ञस्य लौकिकस्याधिभौतिके सत्येष्टविधे एव प्रतिष्ठितं सत्यं स्वाधिदैविकं फलमित्यर्थः । तस्य चाधिदैविकसत्यस्य भगवत्त्वेन ज्ञानेन विषयस्वरूपमपि तदैव सिद्धं भूतमिति भानं फलमित्याहुः तच्चाधिदैविकमिति । 'मनस उतये मनो विदु'रिति श्रुत्या तथा सिद्धत्वात् । तथा चाष्टविधे सत्ये भगवत्त्वेन भाते सत्ये भगवत्त्वेन ज्ञानेन ज्ञानस्य विषयाविनाभावात् विषयस्वरूपमपि तदैव सिद्धं भूतं फलमित्यर्थः । 'भगवानेवेत्येवकारस्तु 'अन्तर्याम्यधिदैवादिषु तद्गमव्यपदेशा'दिति सूत्रात् । तथा च प्रलयो हि कारणे प्रवेशरूप इति कार्यं सत्यं कारणभूते सत्ये प्रतिष्ठितं भवति तच्च भगवानेवेति तेन भगवत्त्वेन रूपेण सत्यं फलमित्युक्तम् । तदुपपादयन्ति स अनेनेत्यादि । भगवतीति आधिदैविकसत्यरूपे इत्यर्थः । प्रतिष्ठितः प्रतिष्ठां भक्ति इतः प्राप्तः तारकादिभ्य इतच् । स सायुज्ये फले सति सत्यः । यः सत्य इति आधिभौतिकेष्टविधे सत्ये प्रतिष्ठितपदार्थः पूर्वोक्तः । स आधिभौतिकसत्यद्वारा भगवति स्वाधिदैविकसत्यरूपे प्रतिष्ठित इति पूर्ववत् । उक्तमिति अनेन प्रकारेण फलमुक्तमित्यर्थः ।

पञ्चविधमिति अत्र टिप्पण्याम् प्रमाणादिचतुरूपं भगवति प्रतिष्ठितं भक्तरूपं सत्यं चेति पञ्चविधमिति । प्रतिष्ठितमित्यस्य भक्तरूपं सत्यमित्यर्थः । उक्तमितिशेषः । अष्टविधस्य सत्यस्थानेन प्रकारेणोत्पत्त्यादिप्रसङ्गे प्रतिष्ठितत्वस्यापि सिद्ध्या तदादाय पञ्चविधं सत्यमुक्तमित्यर्थः । उत्पत्तिः प्रथमविशेषणेन, द्वितीयविशेषणेन प्रमेयं साधनं चोक्तम् । तृतीयविशेषणेन स्थितिः प्रलयश्चेति श्रीवल्लभजितः । इदं पूर्वात् नातिरिच्यते । प्रथमेन प्रमाणात् । द्वितीयेन प्रमेयसाधनत्वे । तृतीयेन फलत्वं भगवति प्रतिष्ठितत्वं चेत्येतैः धर्मैः सत्यं पञ्चविधमिति पितृचरणाः । अनेनैव त्रयोदशत्वस्यापि सिद्धिमाहुः एतावतेत्यादि । अत्र टिप्पण्याम् पूर्वोक्तमष्टविधमेतत् पञ्चविधं चेति त्रयोदशत्वात्, तर्हि पूर्वप्रतिज्ञात्-षोडशविधत्वं कथमित्याकाङ्क्षायामाहुः अत्रे ज्ञानशक्तिद्वयं धर्मौ चेति षोडशधेति । सुबोधिन्याम् । क्रियाशक्तिरिति क्रियाजनककृतिरूपं क्रियात्मकं च भगवत्सामर्थ्यम् । अत्र क्रियाशक्तिस्योदशविधत्वमेवं ज्ञेयम् । कर्मकाण्ड इति प्रसिद्धेः क्रियाशक्तिर्वेदार्थः स च प्रमेयनिरूपणे लौकिको द्वादशधा वैदिक उक्त इति त्रयोदशधा । भगवान् वा तत्र निविष्टस्त्रयोदशः ननु वेदार्थत्वेपि प्रकृतसत्यव्रतादिषु विशेषणैः प्रतिपाद्या कथमिति चेच्छृणु । पक्षपातिस्तु तित्वाद् गौणक्रियात्वेन व्रतसत्ययोर्धर्मानुमापकत्वात् प्रमाणकोटिपातेपि कर्मरूपत्वात् क्रियारूपत्वम् । प्रमेयरूपाणां तप्ततैलादौ शपथरूपं सत्यादिद्वादशविधं वैदिकं भगवद्गतानि भगवतो नियामकं सत्यवाक्यं चेत्येषां नियामकानां यथासम्भवं क्रियारूपत्वात् क्रियाजनकत्वाच्च स्पष्टमेव । साधनफलयोश्च कर्मप्रधानकत्वात् तथात्वं तृतीयविशेषणे । चतुर्थविशेषणे प्रमाणस्यापि उत्पत्तिक्रियान्तःपातित्वात् तथात्वं । पञ्चमे साधनस्य प्रमेयस्यापि तथात्वादेव क्रियारूपत्वम् । षष्ठे विशेषणे उत्पत्त्यादिक्रियान्तःपातित्वादेव च प्रतिष्ठितफलरूपयोरपीति तथा । गौणकर्मत्वेपि भगवच्छक्तित्वं तु भगवदाधारकत्वात् स्फुटम् । गीतायां त्रिविधं कर्मोक्तं 'करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसङ्ग्रह' इत्यष्टादशेऽध्याये । सप्तमं विशेषणं क्रियाशक्तिनिरूपणानन्तरं ज्ञानशक्तैः सरणाद् व्याकुर्वन्ति स ज्ञानशक्तिमित्यादि । वेदवेदान्तसारत्वादिति भावः । ऋतसत्यनेत्रे यस्येति नेत्रे ऋतसत्ये इत्यर्थः । 'चित्रगुमानये'त्यत्र 'शूद्रदाशान्ताः प्रजा'इत्यत्र वा पूर्वपदार्थस्य विधेयत्वदर्शनाच्च । ज्ञानजनिकां भगवच्छक्तिं सत्यत्वेन निरूपयतीत्यर्थः । नन्वत्र ऋतसत्ययोर्द्वयोर्निरूपणस्य किं प्रयोजनमित्यतस्तदुपपादयन्ति स ज्ञानशक्तिरित्यादि । ज्ञानप्रधाना शक्तिर्ज्ञानशक्तिः ज्ञानजनिका भगवच्छक्तिरिति यावत् । ज्ञानरूपा । 'ज्ञानशक्तिः क्रियाशक्ती सन्दिश्येते परस्थिते' इति भाष्यात् । द्विविधेति द्विप्रकारिका । 'उद्यमश्च तथा प्रोक्तः सामग्रीफल उच्यते' इति निबन्धात् । तत्रैवसत्यनेत्रपदे समासवर्तिपदार्थावतु समास एकार्थीभावसामर्थ्यात् । तत्र प्रथमपदार्थः प्रमाणत्वावच्छिन्नं ज्ञातम् । द्वितीयपदार्थः प्रमेयत्वावच्छिन्नं सत्यम् ।

बलपदार्थः । सामग्रीरूपज्ञानस्य प्रमाणस्य बलं सत्यप्रतिपादकत्वेन ज्ञानरूपवेदस्य स्फूर्तिः । वेदस्यात्मत्वात् तज्ज्ञानस्य मनोमयविषयस्य ज्ञाने भगवत्प्राप्तिः । 'ऋते ज्ञानान् न मुक्ति'-रित्यत्र वेदात्मज्ञानस्यापि वक्तव्यत्वात् । शब्दार्थयोर्नित्यसम्बन्धेन ब्रह्मज्ञानकाले वेदज्ञान-स्यावर्जनीयत्वात् । तदेतदुक्तं प्रमाणबलेनेति । 'प्रकृत्यादिभ्य उपसङ्ख्यान'मिति वार्तिकेन वृत्तीयाऽभेदे । प्रमाणबलाभिन्ना ज्ञानशक्तिरित्यर्थः । द्वितीयपदार्थः प्रमेयत्वावच्छिन्नं सत्यम् । तस्य सामग्रीरूपज्ञानस्य प्रमेयस्य बलं भक्तिज्ञानं च ताभ्यां भगवत्प्राप्तिः प्रसिद्धा । वक्ष्यन्ति च 'प्रमाणानां बलं दग्ध्वा मोहयामास गोपिका'मित्यादि । तदेतदुक्तं प्रमेय-बलेनेति । प्रमेयबलाभिन्ना ज्ञानशक्तिरित्यर्थः । एवं प्रमाणप्रमेयबलपदार्थेषु निश्चितेषु तदर्थयोर्ज्ञानशक्तिपदयोः पृथीतत्पुरुषः । तदेतद् विशदयन्ति स प्रमाणं वेद इति । अनधिगतार्थगन्तृत्वलक्षण प्रमाणम् । ऋतसत्यरूपधर्मनिरूपणे भगवतः प्रमेयत्वाभावादाहुः प्रमेयं भगवद्भर्मा इति । तदुक्तम् 'धातो धर्मजिज्ञासे'ति प्रतिज्ञाय 'चोदनालक्षणोर्धर्मो धर्म' इति । अत्रापि नोदनालक्षणसत्त्वात् । 'ये वै भगवता प्रोक्ता' इत्यादिवाक्यैः प्रमितत्वात् । ऐश्वर्यधर्माणां चोपलक्षणमित्याशयेन प्रमेयं भगवद्भर्मा इति सामान्यनिर्देशः । यद्वा प्रमा-णस्य बलं भक्तिः प्रमेयस्यापि बलं भक्तिरुभयोः करणत्वेन व्यापारावश्यकत्वात् । तेन प्रमाण-प्रमेययो ऋतसत्ययोः स्वव्यापारवलविशिष्टे भक्तिः । ऋतसत्ययोर्भगवत्प्रापकत्वरूपनेत्र-त्वाभावेन समासेनन्वयापत्तेः । ननु सत्यप्रसङ्गऋतनिरूपणमप्रसक्तम् । तथा च ऋतमिति विहाय 'सत्यव्रत'मित्यादिवत् सत्यनेत्रमित्येव वक्तव्यमित्याशङ्कां वारयितुमाहुः ऋतं सूचतेति । सूचता सत्यप्रतिपादिका । 'ऋतं च सूचता वाणी कविभिः परिकीर्तिते'ति भगव-द्वाक्यात् । वेद इति वाणीविशेष्यमिदम् । सत्यप्रतीति तेन सत्येन प्रतिपाद्यप्रतिपादक-भावसम्बन्धात् सत्यप्रसङ्गऋतनिरूपणमिति भावः । अत इति सत्यप्रतिपादकत्वात् । ऋत-निरूपणमिति 'अग्निर्वाग् भूत्वा मुखं प्राविश'दिति श्रुते ऋतं अग्निरूपा सूचता वाक् वेदः ज्ञानमिति यावत्, वेदपदेन वेदान्तस्यापि वेदने ऋते कारणदृष्टिः कर्तव्या । तस्योभय-विधस्य निरूपणं कृतमित्यर्थः । ननु ज्ञानशक्तेर्द्वेषा निरूपणे किं प्रयोजनमित्यतस्तत्प्रयो-जनमाहुः भगवत्प्राप्तिरिति । द्वेषापीति शब्दार्थयोर्ज्ञानेन । वेदः शब्दः सत्योर्थः । उक्तमिति द्वयमुक्तम् । ज्ञानक्रियारूपं प्रतिपाद्यप्रतिपादकरूपं च । शक्तिद्वयमिति अत्र न फलसाधनयोः प्राप्तिः प्रमाणप्रमेयनिरूपणप्रसङ्गे क्रियाज्ञानशक्त्योरन्तर्गडत्वाच्च चतुर्णाम् । 'कर्मणैव तु संसिद्धिमास्थिता जनकादयः' 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेती'त्यादिषु कर्मज्ञानयो-र्भगवत्प्राप्तिसाधनत्वमुक्तम् । तन्मात्रोपबृंहणत्वात् प्रमाणप्रमेयमात्रोक्तेः । सत्य एवेति सत्ये पञ्चदशविधे पूर्वोक्त एव । सत्यमेवात्मा स्वरूपं यस्येत्यपि पाठः । अतति व्याप्तो तीत्यात्मेत्याहुः यः सर्वानिचेति । धर्मानिति पञ्चदशसत्यरूपानपि । 'सत्यात्मक'पदं

प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्ति कं फलं वेति । अत्र आत्मा च कं च तयोः समाहार आत्मकम् । सत्यं आत्मकं यस्येति विग्रहः । एतदेवाहुः सत्यमात्मा कमिति । सुखं फलम् । अत्र चकार एक उक्तः तस्यामिप्रायः । कर्मधारये पूर्वपदान्ते चकारः प्रयोक्तव्यः, द्वन्द्वे तु चरमपदान्ते चकारः समासार्थस्यैकत्वात् । चकारद्वये समासार्थद्वयापत्तिः । अत्र 'सत्य'मिति-विधायकं पदम् । 'आत्मक'मुद्देश्यं पदम् । एवं प्रतिपादनस्य प्रयोजनमाहुः सच्चिदिति । सत्यरूपतेति ननु सच्चिद्रूपतानन्दस्येति कुतो नोक्तमिति चेन्न । पक्षपातस्तुतित्वेन सत्य एव भरात् । अत एव छान्दोग्ये 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दिति श्रुतिः । 'सत्तामात्रं निर्वि-शेष'मिति देवक्या ब्रह्मविद्यायाः स्मृतिः । सत्यरूपता तृभयोरेवम् । आत्मा चित् कमानन्द इति । 'सत्यात्मक'मित्यत्रेति 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति स्वरूपलक्षणात् । तत्र तत्र सत्यादि-रूपप्राधान्यात् सत्यादिरूपेण व्यवहारः । तादृश इति वैकुण्ठस्थे जीवैः वैकुण्ठद्वारस्थैः 'तीरं क्षीरपयोनिधे'रित्यस्य व्याख्याने वैकुण्ठस्य द्वारं क्षीरपयोनिधेस्तीरे उक्तम् । भगवद्ब्रह्मे शरणमार्गः स्वगृहे भक्तिमार्ग इति । 'सुमुक्षुर्वै शरणसन्तुब्रजे'दिति गोपालतापिनीयश्रुतेरेवकारः भक्तिमार्गयोग्यवच्छेदकः । देवानामिति तेन ब्रह्मण ईश्वरत्वेपि देवानामन्येषां बहृत्वात् तदनुरोधेन पूर्वं जीवैरित्युक्तम् । सत्यतयेति 'तं यथा यथोपासते तद्वैतं भूत्वावती'ति-बृहदारण्यकोक्तेः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोके उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तत्र तैत्तिरीये शीक्षायां पृथिवी पूर्वरूपम्, द्यौरुत्तररूपम्, आकाशः सन्धिः, वायुः सन्धानम्, इत्यधिलोकम्, अग्निः पूर्वरूपम्, आदित्य उत्तररूपम्, आपः सन्धिः, वैद्युतः सन्धानम्, इत्यधियौतिषम्, आचार्यः पूर्वरूपम्, अन्तेवास्तुत्तररूपम्, विद्या सन्धिः, प्रवचनं सन्धानम्, इत्यधिविद्यम्, माता पूर्वरूपम्, पितोत्तररूपम्, प्रजा सन्धिः, प्रजननं सन्धानम्, इत्यधिप्रजम्, अधरा हनुः पूर्वरूपम्, उत्तरा हनुरुत्तररूपम्, वाक् सन्धिः, जिह्वा सन्धानम्, इत्यध्यात्ममिति चतुष्क-पञ्चकमुक्तम् । पूर्वदिकं स्मार्तकृतपक्षपातस्तुतौ । तृतीयं वैदिककृतपक्षपातस्तुतौ । चतुर्थं लोककृतपक्षपातस्तुतौ । पञ्चमं भगवन्मार्गकृतपक्षपातस्तुतौ । एवं च माता पूर्वरूपमित्यंशः । सत्यस्य मातृवद्रक्षकत्वात् । सुबोधिन्यामग्निप्रश्नोके 'पितराविवोत्पादकत्वं सच्चित'मिति वक्ष्यते । अत्र प्रकाशे श्रीपुरुषोत्तमोपन्यस्तप्रश्ने 'इहैवान्तःशरीरे सौम्य स पुरुषो यस्मि-न्नेताः षोडशकलाः प्रभवन्ती'ति श्रुतिः अवतारिपरा । 'सुकेश च भारद्वाज' इत्यारभ्य 'ति हते ब्रह्मपरा ब्रह्मनिष्ठाः परं ब्रह्मान्वेषमाणा' इति श्रुतेः । अमेदादत्रापि षोडशकला नोक्ताः । छान्दोग्ये मधुविद्यायां तु वक्ष्यमाणाः अवतारपराः । 'तद्वैतद् घोर आङ्गिरसः कृष्णाय देवकीपुत्रायोक्तवोवाचे'ति श्रुतेः । अग्रे 'उच्युतमस्य क्षितमसि प्राणशंसितमसीत्युक्त-

मुवाचे'त्यर्थः । 'अच्युतमसी'त्यत्र हे आदित्य 'अक्षितं' अक्षीणं अक्षतं वा स्वरूप'मसि,' 'अच्युतं' स्वरूपादच्युतं स्वरूपं 'असि' 'प्राण'श्चासौ 'संक्षितं' तनूकृतमसीति । मन्त्र-
त्रयार्थः । छान्दोग्यीयाः षोडशकला 'जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः' इत्यारम्भके प्रपाठके
उक्ताः 'प्राचीदिकला प्रतीचीदिकला दक्षिणादिकलोदीचीदिकलैष वै सोम्य चतुष्कलः
पादो ब्रह्मणः प्रकाशवान् नाम' । प्रमाणं चतुष्कमिदं 'अत्र प्रमाणं भगवान्'नित्यत्र 'तत्स-
म्बन्धात् कृतिस्तस्य प्रमाण'मिति । तत्तद्दिग्देवानां भगवच्चात् प्रामाण्यम् । 'पृथिवी कलान्त-
रिक्षं कला द्यौः कला समुद्रः कलैष वै चतुष्कलः पादः ब्रह्मणोऽनन्तवान् नाम,' कृत्या
पृथिवी, पृथिवीति प्रमाविषयं प्रमेयं भवति । 'अग्निः कला सूर्यः कला चन्द्रः कला विद्यु-
त्कलैष वै सोम्य चतुष्कलः पादो ब्रह्मणो ज्योतिष्मान् नाम,' ब्रह्मत्वात् फलत्वं स्पष्टम् ।
'प्राणः कला चक्षुष्कला श्रोत्रं कला मनः कलैष वै सोम्य चतुष्कलः पादो ब्रह्मण आयतन-
वान् नाम,' 'प्राण' इन्द्रियवाचकोपीति साधनत्वं स्फुटं इत्युक्तास्ता उच्यन्ते । उपक्रमस्य
सञ्जातविरोधित्वादुपसंहारोक्ता मनःकला । 'स मानसीन आत्मा जनाना'मिति श्रुतेः
'ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेर्जुन तिष्ठती'ति गीतायाः । स्वथित्यर्थं मनःकला मनोरूपमंश-
माचक्ष्व । कला धर्मो यद्यपि तथापि व्यापकत्वमपेक्ष्य धर्मत्वमस्त्येव ।

१०-२-२७. एकाग्रनोसावित्यत्र एवं प्रमाणेति पूर्वश्लोके सत्यस्य प्रमाणत्वकथने
'सत्यात्मक'मित्यनेन प्रमाणरूपतां भगवत उक्त्वाऽग्रे 'त्वमेक एवासे'त्यनेन श्लोकेन
साधनरूपतां वदित्यन् तदुभयसंदष्टेनैकाग्रनोसावित्यत्र भगवतो जगद्रूपतया जगत्त्वेन
जगतो लोकप्रमेयतां ज्ञानपुरःसरं स्तुतिपाठार्थमाहेत्यर्थः । ननु ब्रह्माण्डस्य वृक्षत्वमत्र
निरूप्यतेतः कथमत्र भगवतः प्रमेयत्वप्रपत्तिरित्याकाङ्क्षायासाहुः वृक्ष इवेत्यादि । वृक्षरूप
इति न पक्षी नापि वृषभः वेदे । वेदान्ते तु 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति श्रुते'रेकं' मुख्यं
रूपं वृक्षः । वेदवेदान्तसारत्वात् । इदं जगदित्यादि लोके घटपटकुड्यकुड्यानीत्यस्मिन्
प्रमेये न सर्वं जगत् प्रमेयं भवति, अत इदं जगदित्युक्तम् । समष्टिरूपम् । एतावतापि
न सर्वं जगन्निरूपितम् । गच्छतीति जगदिति व्युत्पत्तेरतो योगरूढ्या जडमपि, तेन चिज-
डात्मकं ब्रह्माण्डरूपम्, तदपि न लोके पक्षिरूपं वृषभरूपं वा । पक्षिणाश्चिच्चात् । 'ततो ह
जातो भुवनस्य गोपा हिरण्यः शकुनिर्ब्रह्म नामे'ति श्रुतेः । 'ब्रह्म' चित् । वृषभो धर्मरूप-
त्वात् क्रिया सद्रूपातो वृक्षत्वेन निरूप्यते लोक इत्यर्थः । ननु लोके श्रुतेः किं प्रयोजनं शक्तिग्रहे
भाषाया अपि कारणत्वादिति चेन्न स्तोत्रवेदगर्भत्वाद् वेदो वृक्ष इवेति । तेनादिवृक्षो-
सावित्यपि मूलान्वयो बोधितः । एवेति 'समानाः प्रजाः प्रजायन्त' इति संहिताया एवकारः ।
अनेनेति उभयोर्वृक्षतानिरूपणेन । महत्त्वं फलसहितत्वम् । परममहत्परिमाणवत्त्वं वा,
कार्येभ्यो महत्त्वात् कारणस्य । विष्णुरूपं वृक्षं दृष्टान्तयन्ति स यथाश्वत्थेति । आदिना

वटः । किंशुकश्च । कोटिश इति दीर्घासुप्तेन वर्षावृष्ट्या च कोटिसङ्ख्यां ददातीति कोटिशः ।
फलानीति दाष्टान्तिके कार्याणि । सोपीति भगवानपि । तादृश इत्यस्य तं भगवन्त-
मिवेवं जगद्बुधं पश्यन्ति जना इति दृश्यत इत्यर्थः । 'त्यदादिषु दृशेरनालोचने कञ्चे'ति सूत्रेण
कञ् । एवकारस्तु 'ऊर्ध्वमूलमवाक्छाखं वृक्षं यो वेद सञ्चन । न स जातु स नः श्रद्धान्
मृत्युर्मा मारये'दिति श्रुतेः । पञ्च गतो भ्वा० प० से० सञ्चतीति 'सञ्चनः' नन्वादित्वात्स्युः ।
हे 'सञ्चन' । अस्माभिः सह वर्तमानाः सवयं तेषां स नः पञ्चा बहुवचनस्य नम् । 'मा' माम् ।
तथा च मृत्युमारणाभावश्रद्धारूपफलेन तस्य वृक्षस्य भगवद्रूपतावगमात् । ननु सत्यरूपस्य
तथात्वमस्तु, कालात्मनस्तु 'कालात्मा भगवान् जात' इति कारिकोक्तस्य कथमिति चेन् न ।
कालात्मनः कालदेहस्य कृष्णस्य जगदभिव्रनिमिचोपादानत्वात् । 'गुणव्यतिकराकारो निर्वि-
शेषो प्रतिष्ठितः पुरुषस्तदुपादानमात्मानं लीलायासृज'दिति तृतीयस्कन्धे तथा सिद्धत्वात् ।
उपादेयस्योपादानात्मकत्वेन काले तथात्वसिद्धेरप्रत्यूहत्वात् । कचिदिति काले । ब्रह्माण्ड-
निर्माणमिति जगदात्मकब्रह्माण्डनिर्माणम् । 'तस्माद् विराडजायते'ति श्रुतेः । 'तस्मात्' काला-
त्मनः 'सहस्रशीर्षा पुरुष' इत्युपक्रमात् । 'भगवत एवेति कालात्मनः । एवकारस्तत्त्वयोग-
व्यवच्छेदकः । कचिदिति पूर्ववत् । तच्चद्वारेति तृतीयस्कन्धपञ्चाध्याये । 'जनयत् स्वामि-
मात्राभिरधिपूरुष'मिति वचनात् । 'अधिपूरुषं' ब्रह्माण्डम् । अधिपूरुषपदस्य 'तस्माद् विराड-
जायत विराजो अधिपूरुषः स जातो अत्यरिच्यते'ति पुरुषसूक्ते तथोक्तेः स्वराजि शक्तिः ।
तथापि देवदत्तपदस्य जीवदेहोभयत्र शक्तेस्तथात्रापि ब्रह्माण्डपदस्योभयत्र शक्तेः । अधि-
पूरुषपदे पक्षान्तरमपि सुबोधिन्यां 'पुरुषादप्यधिकं वे'ति तत्त्वयोगव्यवच्छेदं कृत्वा तत्त्वद्वारा
ब्रह्माण्डनिर्माणमुक्तं, तत्र तत्त्वनिवेशमाहुः अक्षरमत्रेति । अक्षरात् सृष्टावक्षरमुपादानं,
अत्र कालात्मनः सृष्टौ अक्षरं फलम् । कार्यत्वेन ग्राह्यं न तु अक्षरत्वेन । घटः पृथिवीत्यत्रेव,
अन्यथा तत्त्वाकारणतापत्तेरक्षरस्य । तथा चाक्षरद्वारा तत्त्वानि यानि तानि नैवकारव्यवच्छेद्यानि ।
अकारणत्वापत्तेः । फलतावच्छेदकमाहुः तस्य तत्त्वानीति । तत्त्वत्वं फलतायाः कार्यताया
अवच्छेदकम् । तस्य कालात्मनः अपि तत्त्वानि फलानि कार्याणीत्यर्थः । बीजमिति उपादान-
कारणम् । 'एतन् नानावताराणां निधानं बीजमव्यय'मिति । कृष्णसावतारत्वात् । तर्ह्यव-
तारेऽक्षरस्य कोपयोग इत्याकाङ्क्षायासाहुः शकुनीत्यादि । 'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समाने
वृक्षे परिष्वज्जाते, तयोरन्यः पिप्पलं स्वाहृत्वनशन्नन्योभिचाकशीती'ति श्रुतेः शकुनिः
स्वरादत्तेन भक्षितं कर्मफलं सुखदुःखसाक्षात्काररूपं विषयीकृतम् । तन्मध्ये किञ्चित् कर्म
निर्गमनस्वभावकं निर्गतमवतारे गतं स्वफलं सुखदुःखसाक्षात्काररूपं करोतीति फलतीत्य-
स्यार्थः । कृष्णे फलत्यक्षरं कर्म । फलमक्षरमुक्तं तद्ग्रहणे मनसि सर्वतो निवृत्तव्यापारे स्वयमुप-
लब्धनिजसुखानुभवो भवति ब्रह्मज्ञानरूपः, तदा गर्भो मानसीनः मनोऽक्षरात्मके मनसि

स्थितः तदा हृदयं भवति । हृदि अयं हृदयमिति छान्दोग्यव्युत्पत्तेः, हृदो मनसोक्षरात्मकत्वे जातेऽयं पुरुषोत्तमः कालात्मेति युक्तम् । क्षेमः फलं लोके । किञ्च 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति बृहदारण्यकात्, ततः शकुनेर्निर्गतां विद्याकर्मपूर्वप्रज्ञं फलति कृष्ण इति । ततश्च 'नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववि'दित्युक्त्वा 'इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्त इति धारय'न्निति भाष्यीयगीतायाः । अथ विनियोग उत्तरार्थे नारदकर्तृकदर्शने 'ध्यायन्तं ब्रह्म परम'मित्यत्र । अधुनाक्षरांशानां विनियोगं वदन्ति स इति तत्त्वानामिति । इति हेतोस्तत्त्वानां ब्रह्माण्डनिर्मातृणां तृतीयस्कन्धे पञ्चमाध्याये 'एते देवाः कला विष्णो'रित्यादिना निरूपिता । तथा च शकुनिभक्षितमेकैकं भूतं ततः शकुनेर्निर्गतां सत् तत्त्वरूपं कृष्णे फलति देहत्वे । असदादिदेहेषु पाञ्चभौतिकत्वदर्शनात् । प्रभुदेहश्चेतनपाञ्चभौतिक इत्यर्थः, दैत्यपक्षव्यतिरेकं साधयन्ति स तत्र दैत्यादिकल्प इत्यादि । 'द्वैत्यानामादिकल्पे मुख्यसिद्धान्त इत्यर्थः' । एको वृक्ष इति वृक्षपदेनातादृश्यो लतौषधयो व्यावृत्ताः । 'प्रवृत्तिं च निवृत्तिं चे'तिवाक्यादेवमुक्तम् । बाह्यादीति आदिना नैयायिकाः । बहुभ्य इति अन्नस्थविष्टांशविष्टान्तर्गतवहुभ्योन्नांशेभ्यः । अण्डमिति ब्रह्मणोण्डं ब्रह्माण्डमित्यत्र ब्रह्मकर्तृकमण्डमित्यत्र ब्रह्म वृक्षः कार्यमण्डं वृक्षः । तत्र कारणवृक्षनिरूपणं वृत्तम् । कार्यवृक्षोण्डमित्यर्थः । 'एतन्नानावताराणां निधानं वीजमव्यय'मितिवाक्यात् कृष्णावतारे वीजमण्डमयनं वीजं यस्य जगतः । तेनारम्भे ब्रह्माण्डात्मकं जगत् वृक्षत्वेन निरूपयत इत्यत्र ब्रह्मणोण्ड आत्मा स्वरूपं यस्य जगत इतिविग्रहः । पुराणमतेनाहुः प्रकृतिरिति । माया । 'आत्ममायासृते राजन् परखानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्धः स्वप्नद्रिवाञ्जले'तिवाक्यात् । श्रौतमतेनाहुः अक्षरमिति । 'अक्षरात् सौम्य विविधाः भावाः प्रजायन्त' इतिश्रुतेः । वीजमिति ज्ञेयम् । अन्य इति उपनिषद्भिन्तकाः । श्वेताश्वतरे 'कालः स्वभावो नियतियेदच्छे'तिश्रुतौ 'चिन्त्य'मित्यस्वरसादन्य इति । अनेनेति दैत्यपक्षव्यावर्त्ये एकायनचक्रकथनेन । अयमिति प्रपञ्चः जगत्पदार्थो वा ब्रह्माण्डो वा । सद्बृक्ष इति औपधिविद्यात्वेपि बहुबीजफलवृक्षाणां मायिककामहेतुकजगदितिसिद्धान्तपातित्वेन सुराविन्दुसृष्ट्यगङ्गाभोवदसद्बृक्षत्वम् । एकबीजयुक्तफलवृक्षत्वात् सद्बृक्ष इत्यर्थः । आवरणभङ्गे बहुबीजत्वमेकबीजत्वं ज्ञेयम् । 'आदिबृक्ष'स्यैकत्वलिङ्गेनाद्वितीयब्रह्मणि समावेशात्, किञ्च 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मितिश्रुतौ 'तमसः परस्ता'दितिकथनाच्च वैदिकवृक्षस्य धर्मत्वात् वृत्तत्वाच्चापेकरूपकार्यवदादिकार्यवृक्ष इत्याशयेनाहुः अत इति । कार्यसद्बृक्षत्वात् । 'असा'विति विप्रकृष्टे व्याख्यातमपि पदं प्रत्यक्षे छान्दसं सत्त्वाहुः असाविति परिदृश्यमान इति । अत एव लोको वक्ति । 'नमोस्तु राज्यवृक्षाये'ति, परं वृक्षत्वेन न प्रत्येति । न 'रूपमस्येह तथोपलभ्यत' इति गीता-

१. 'ध्यायन्तं' इतिमूलपाठः । 'व्यावृत्तौ' इति स्य त् ।

वाक्यात् । विदुषां शाब्दी प्रतीतिस्तु वृक्षत्वेन वर्तत एव । फले इति श्रुतौ कर्मकर्म-विकर्मणामुक्तत्वादितिभावः । कर्मणः सुखं फलम् । अकर्मविकर्मणोः दुःखम् । दुःखमेवेति विषयासक्त्या दुःखम् । 'प्रसक्ताः कामभोगे पतन्ति नरकेशुचा'वितिवाक्यादेवकारः । दैत्यफलाद् व्यतिरेकं साधयितुं दुःखफलोपादानम् । पुनर्दैत्यपक्षाद् व्यतिरेकं साधयितुमाहुः सृष्ट्यन्तर इति । अनीश्वरवादेन कामहेतुके सृष्ट्यन्तरे । अत्र त्विति दैत्यपक्षव्यतिरिक्तायां ब्राह्म्यां सृष्टौ । द्विविधाः विषयिणो विरक्ताश्च । ईश्वरप्राप्त्यर्थं विरक्ताः । 'नमाम ते देव पदारविन्दं प्रपन्नतापोपशमातपत्रम् । यन्मूलकेता यतय' इतिवाक्यात् । 'पानेन ते देव कथासुधाया' इतिवाक्याच्च । विशेषणद्वयं व्याख्याय तृतीयं व्याकुर्वन्ति स त्रयो गुणा इति । 'आत्ममायामृते राजन् परखानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्धः स्वप्नद्रिवाञ्जले'तिवाक्यात् । 'त्वं देवशक्त्यां गुणकर्मयोनी रेतस्त्वजायां कविमादधेजः' इतिवाक्यात् । 'कविं' गृहचन्म । अधःप्ररोहाः अधःशिफाः । अन्यत्रेति दैत्यपक्षे । तामसान्धेवेति 'प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न विदुरासुरा' इतिवाक्यात् । एवकारो गुणद्वययोगं व्यवच्छिनत्ति । क्वचिदिति वृषभासुरादेः राजसप्रकरणगतत्वात् । न भवन्तीति प्रह्लादादयस्तु नासुराः किन्तुद्वारार्थमासुरेषु प्रकटाः । रसा इति सुखाखादकाः । रस आखादने । अन्यत्रेति दैत्यपक्षे । विषयार्थमन्तरा न सिध्यतीति कामवादिनामर्थोपि पुरुषार्थः । एवकारेण धर्ममोक्षयोगव्यवच्छेदः पञ्चेति पाणिवाङ्मेषुद्विपायवः इन्द्रियाणि । गमनमङ्गिजन्यं कर्म । आकुञ्चनं पायुजन्यम् । प्रसारणं मेण्डूजन्यम् । अपक्षेपणं परिशेषाद् बाणजन्यम् । क्षिप प्रेरणे । वाचा प्रेर्यत इति । उत्क्षेपणं पाणिजन्यम् । अत्र वदन्ति । पञ्चानां गमनेन्तर्भाव इति । तत्र दोभ्यां गच्छतीतिप्रयोगापत्तिः । अन्यत्रेति दैत्यपक्षे । उत्क्षेपणाभावः 'अधो गच्छन्ति तामसा' इतिवाक्यात् । हस्तजन्यं कर्म तु वर्तत एव । श्रौतं मतमाहुः अध वेति । अन्नमयमदय इति अन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयास्तैत्तिरीयोक्ताः । 'स वा एष' इति श्रुतिः महानारायणे । पुरुषोत्तमपरापि तदन्तःस्थजगत्सहितपुरुषोत्तमपरेति जगदात्मकवृक्षपरा । तदेतदुक्तं ब्रह्माण्डविग्रहोपि तथेति । अन्यत्रेति दैत्यपक्षे । तमोरूपमायोपासकत्वादानन्दाभावः । षडिति पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि मनश्च । दैत्यपक्षव्यतिरेकमाहुः अयमात्मेति । दैत्यपक्षे मायिको जीवः चतुर्थस्कन्धोक्तः । षड्विधमिति जन्यं, अत उत्पत्त्या दैत्यपक्षे भिन्नम् । षड्विधज्ञानस्याप्याविर्भावतिरोभावौ देवपक्षे । त्वगादय इति नृवर्गे त्वक् मांसं शुष्कमांसं हृदयान्तर्गतमांसं वीपा रुधिरं एकान्या । इति त्वगादयः सप्त । त्वच इति बहुवचनेनोपलक्षणस्यचनान्द बोध्याः । वृक्षे वल्कलादीनि 'त्वक् स्त्री चर्मणि वल्के च मृदुत्वचि विशेषत' इति कोशः । आदिना मांसादिस्थानीयानि ।

१. =युद्धमांसत्वेहः ।

रुधिरं रक्तरूपम् । सप्तत्रयाण्डावरणानि । अष्टधेति पुरुषोत्तमयोगाध्याये गीतायामस्ति । देहछिद्राणीति विराजि सप्तदिवि । द्वे भ्रुवल्लोके । 'भ्रुवल्लोकोस्य नाभित' इतिवाक्यात् । मेढ्रपायुछिद्रे । छदानीति 'पत्राणि छदः पुमा' नित्यमरः । नपुंसकत्वं सार्वम् । 'द्वा सुपर्णे' ति-श्रुत्याहुः द्वौ जीवेति । जीवः स्वरट् । अन्तर्यामिणो नाजावताराः । 'एतन् नानावताराणां निधानं बीजमव्यय'मितिवाक्यात् । एतस्मादित्यादि एतस्मात् ब्राह्मात् चैलक्षण्यं मायि कत्वम् । अन्यत्रेति दैत्यपक्षे । युक्तय इति 'युक्तयः सन्ति सर्वत्रे'त्येकादशस्कन्ध-वाक्यम् । समष्टिरूप इति असाविति विप्रकृष्टः असाविति परिदृश्यमान इतिपक्षद्वयेपि समष्टिरूपः, व्यष्टयस्त्वन्वे वृक्षाः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । विस्तरः पूर्वश्लोक उक्तः । तैत्तिरीयेत्र पितोचररूपम् । वृक्षस्य पालकत्वात् । सुबोधिन्यां च 'पितरात्रिवोत्पादकत्वं स्रचित'मिति प्रश्ने कला । विशेषाभावात् । छान्दोग्ये प्राची दिक् कला, प्राच्यां दिशि देवताप्रत्यक्षाकाश-शरीराकाशे च दिगन्तर्भावात् प्रत्यक्षदिग्देहका । दिव्यादिवृक्ष इति । यद्यपि प्राची दिक् आधारस्तथापि कार्यवृक्षमपेक्ष्य कलाधर्मोस्त्येव ।

१०-२-२८. त्वमेक एवास्येत्यत्र प्रमेयमिति प्रमाविषयं प्रमेयम् । प्रमात्र विद्वत्सा शब्दी, लोकानां प्रत्यक्षम् । भगवदात्मकमिति अन्यथा 'भगवानिति शब्दयत्' इतिवाक्योक्त-प्रतिज्ञासन्न्यासाख्यनिग्रहस्थानापत्तेः । अत्रेत्यादि जगतो भगवदात्मकत्वे । उपपत्तिं जगत् सन्न स्याद् भगवतः प्रवृत्तित्वादि न स्यादित्यन्यथाज्ञानरूपाम् । साधनरूपं देवतात्रिकं समाप्तौ वाच्यम् । 'सामादिचारुगुष्पाथे'ति श्लोकतृतीयचरणं सामादिषु दानरूपं सेवासमर्पणं साधनम् । मायावादादीति आदिना बाह्याः 'सत' इतिपदकथनस्यावश्यकत्वमाहुः अन्यथेति । जगतः सत्त्वाभावे जगत्कर्तृत्वेनोच्यमानो भगवान् को ब्रह्मा वा असतः कर्ता स्यात् । आत्मसृष्ट्यभावात् सृष्ट्यन्तरवद् ब्रह्मद्वारकः कर्ता स्यादित्यर्थः । ब्रह्मणो रजउपाधि-त्वाद् रजसश्च मायैकदेशत्वादसदुत्पादकत्वम् । अस्मिन्निति अधिकरणे ल्युडित्युक्तम् अनेने-ति करणे षनुक्तः । कार्यलक्षणसन्निवेशोक्तेः 'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मितिवाक्योक्तं सारितम् । वक्ष्यन्ति च सुबोधिन्यां 'नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्वच'दिति । न नश्यतीति अनुग्रहशब्दात् अत्य-न्तानुग्रहे यं सृष्टोरपि रक्षतीति तथा । प्रह्लादमिव । चेतः प्रति मायायाः करणत्वाभावादाहुः चेतो मतिरिति चिती संज्ञाने मनु अवबोधन इत्येकार्थता । मायारूपतमसो ज्ञानावरक-त्वं न चेत्यावरकत्वमिति चेतोत्र मतिः । सार्ती योगरूढ्यादिषु काचिच्छक्तिः बाहुलकम् । सर्वे सर्वार्थवाचका इति वा । त इति माया च तमोरूपेति मायावृता मतिस्तामसी अखण्डे नानात्वप्रकारिका भवति । अतस्मिन् तत्त्वप्रकारिका । अखण्डे एके नानात्वप्रकारिका । 'अधर्मे धर्ममिति या मन्यते तमसा वृता सर्वार्थान् विपरीतान् बुद्धिः सा पार्थ तामसी'ति

गीता । 'मनसैवानुद्गृह्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मिति बृहदारण्यकमप्रमेयविषयकं, न तु लौकिकप्रमेयविषयकम् । चेतसः सुषुप्तिग्राहकत्वान् नात्र मुख्यवृत्तत्वम् । तथा च ते मायावृतमतयस्तामसा इत्यर्थः । न तु विपश्चित इति सात्त्विकज्ञानेन विविधपश्यच्चिच्चं तद्विशिष्टा विपश्चितः । पश्यतीति पश् किप् सर्वापहारिलोपः विपश् चासौ चित् चिती संज्ञाने । किप् । सात्त्विकज्ञानेन पश्यति ततः सम्पद् ज्ञानवन्त इत्यर्थः । लौकिकसाधने योजयन्ति स त एवेति । लौकिका एवेत्यर्थः । अल्पेनैवेति अणुना अल्पं परिच्छिन्नम् । यावत् तद्ग्राहं 'यत् तु कृत्स्नवदेकस्मिन् कार्ये सक्तमहेतुकं अतत्त्वार्यवदल्पं च तत् तामस-मृदाहृत'मिति गीतायाः । अनुभवादेवकारो परिच्छिन्नयोगव्यवच्छेदकः । चित्तं पुष्कलमिति व्यापकसृष्टं पुष्कलं भवति । 'तन्मनोकुरुते'ति बृहदारण्यके 'मन' इत्येकवचनात् । सङ्कोचा-भाव इति सत्त्वेन रजसा तमसा तदवान्तरभेदश्च सङ्कोचसाणुत्वस्याभावे । 'अणवश्चे'ति व्याससूत्रं अन्नमयमनःपरम् । अत एवेति लौकिकानां सङ्कुचितबुद्धित्यादेव । भिन्नतयेति अभिन्ने भिन्नतया तामसं बुद्ध्या स्वीक्रियत इत्यर्थः । मोहस्तमःकार्यम् । विपश्चित इति व्याख्यातम् । तत्तत्कार्येति सत्त्वरजस्तमसां कार्याणि जननस्थितिसंयमाः तदनुरोधेन तथा विलक्षणान् नाना पश्यन्तीत्यर्थः । त्वामेव मन्यन्ते न तु भिन्नं पश्यन्तीति साधनैर्भेदापगमादिति भावः । भेदः सत्त्वादिगुणकृतः । एवकारस्तु 'प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये । बन्धं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी'ति गीतायाः । सात्त्विक्या बुद्ध्या सत्त्वादिगुणोपमर्दात् । 'सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते । अविभक्तं विभक्तेषु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विक'मिति गीतावाक्यात् । न तु भिन्नमिति साधनैर्भेदापगमात् । अन्त इति श्लोकस्य माहात्म्यबोधकस्यान्ते । माहात्म्येति त्यदादीनामुत्सर्गतः पूर्वपरामर्शि-त्वात् तथा । गुणैरिति लौकिकानाम् । एत इति ब्रह्मविष्णुशिवाः । एवकारेण हरियोगव्यव-च्छेदः । भगवद्रूपा इति गुरुस्वाच् छ्रुत्वा सेवा लौकिकैरपि कार्येत्युक्तम् । तेन जगज्जन्मादि-कर्तृत्वरूपब्रह्मलक्षणस्य नातिव्याप्तिः, त्रयाणां भगवद्रूपत्वात् । साधनमिति कृपाविशिष्टो भगवान् प्रमेयरूपः साधनमित्युच्यते । कृपावेशस्तु कृपया सत्त्वादिगुणयुक्तानां जीवाना-मर्थे सत्त्वादिगुणैर्ब्रह्मविष्णुशिवादिरूपाङ्गीकारात् । स्वभावस्यान्यथाभावाभावात् । कृपा-पात्राणि जनाः । इदं यथारुचिपदेन ज्ञाप्यते । देवसेवोक्त्या देवेषु पक्षपातो बोधितो ज्ञेयः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये विद्या सन्धिश्च । 'ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामि सर्वज्ञानमनुत्तमां यत्रोत्पत्तिं लयं चैव ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा'दिति श्रुतेः । सुबोधिन्यामपि ब्रह्मविष्णुशिवसेवोक्तात्र, तथापि प्रजा सन्धिः एकचतुष्कगतत्वात् । 'अस्य सत' इति प्रजोक्तेः । प्रश्ने कला काचित् । विशेषानुल्लेखात् । छान्दोग्ये 'कले'ति श्रुतिः । भूमौ ब्रह्मादिदेवाः पार्थिवशरीरप्रजाः शब्द-

प्रतिकृतिलिङ्गद्वारा प्राणप्रतिष्ठया सेव्या इत्युक्तम् । यद्यपि वायुः आधारस्त्रयाणां देवानां तथापि न्यापकत्वांशकला धर्मरूपा भवत्येव ।

१०-२-२९. विभर्षीत्यत्र फलमाहेति लौकिकसाधनयुक्तेषु लौकिकेषु ये भक्तास्तेषां सायुज्यं फलम् । 'त्रिवर्गफलदायिन' इति बालग्रोथटीकायां श्रीपुरुषोत्तमैलिखितं वाक्यं तत्र त्रिवर्गे क्षेमः फलम्, 'क्षेमाये'ति तादर्थ्ये चतुर्थ्या क्षेममयुक्तफलत्वात् त्रिवर्गस्य च । तं क्षेमफलं चाहेत्यर्थः । आनन्दाविष्टो भगवान् प्रमेयरूपः फलम् । क्षेमरूपानन्दांशः त्रिवर्गनिविष्टः फलम् । लौकिके साक्षादानन्दाभावात् । 'लौकिकं नैव मनुत' इति श्रीमदाचार्योक्तेः । अनेन क्षेमार्थमवतारोक्त्या देवेषु पक्षपातो बोधितः । न च तृतीयमार्गोक्त-जन्ममरणे फले, प्रवर्तकत्वाभावात् । प्रवर्तकं फलं बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताज्ञान-प्रवर्तकं तस्य जन्ममरणयोरभावात् । स्वाधिकारानुसारि फलं प्रवर्तकम् । तत्र प्रथमं सायु-ज्यमाहुः त्वं अवबोध इत्यादिना । 'आत्म'न्नित्यत्र डेलुगित्याशयेनाहुः आत्मनीति । पूर्वोक्तेति पूर्वश्लोकोक्तप्रकारेण । तेषां सेवकानां रूपाणां ज्ञानरूपे आत्मनि भरणस्वरूप-माहुः सायुज्यमिति । तेभ्य इति ब्रह्मविष्णुशिषसेवकेभ्यो विपश्चिद्भ्यो नानात्वापश्यद्भ्यः सायुज्यं ज्ञानात्मनि भरणेन सयुजो भावं प्रयच्छतीत्यर्थः । 'सायुज्यं कृष्णदेवेन शीघ्रमेव ध्रुवं फल'मिति वाक्यात् । एवं विपश्चिद्व्यवस्थामुक्त्वा भगवन्मायासंवृतमतीनां नानात्वं पश्यतां भक्तानां व्यवस्थां वक्तुं पक्षान्तरमाहुः अथ वेति । अस्मिन् पक्षे अवबोध इत्यत्र सप्तम्या अभेदसम्बन्धोर्थः । निरर्थकविशेषणविभक्त्यपेक्षया सम्बन्धार्थकत्वस्य विभक्ते-ज्ययास्तत्वात् । आत्मनीति विशेष्यविभक्तेरर्थमाहुः शुद्धात्मेति । 'निमित्तात् कर्मयोग' इति सूत्रेण सप्तमी । निमित्तमिह फलम् । कर्मणा 'योगः' संयोगसमयायान्यतरसम्बन्धः, अत्र 'आत्मनि रूपाणि विभर्षी'त्यत्र फलस्यात्मनः कर्मणा रूपैः 'योगः' संयोगः । आत्मरूपयो-र्द्रव्यत्वात् । अवयवावयवित्वे समवायः । अवयवावयविनोः समवायात् । अवतारेति गुणा-वताररूपाण्यपि । अक्ता इति स्वस्वामिभावसम्बन्धेनावतारसेवकाः । लौकिकाः । चिद्रूप-मात्मानं लभन्ते, न तु सच्चिदानन्दरूपम् । लौकिकत्वात् । 'लौकिकं नैव मनुत' इति-वाक्यात् । पश्यन्ति नाना ये तेषां क्षेमफलार्थं रूपाणां भरणस्य फलान्तरमाहुरित्याहुः रूपाणां ग्रहणस्येति । अन्यदपि निमित्तमिति निमित्तान्तरं क्षेमरूपफलान्तरमिति-यावत् । चराचरशब्देनेत्यादि अत्र टिप्पण्याम् चराचरशब्देनेति चरान्तर्गतोचर-शब्दः चराचरशब्दस्तेन । मध्यमपदलोपी समासः । द्वन्द्वगर्भितकर्मधारयस्तु न । 'चरशब्देन सर्वत्रभ्रमन् मृस्यु'रिति भाष्ये व्याख्यानात् । इति तथेति इत्येवं चराचरशब्देन ब्राह्मणाः क्षत्रियाश्चेति न्यायविद इत्यर्थः । न्यायः सूत्रं तद्विदो व्यासादयः । सुबोधिन्यां द्विष्ट्यगर्भाभिप्रेतचराचरशब्दार्थमाहुः चराः प्राणिन इति । इतीति पूर्वार्थस्मात् ।

इत्युक्तमिति वा । शुणैरिति भगवद्दत्तैरैश्वर्यादिभिः । सत्त्वोपपन्नानि सत्त्वेन युक्तानि न तु सात्त्विकानि सत्त्वोपाधौ 'तत्र भव' इति ठक् । लोकेति लोकत्रिगुणोपि श्रेयआकाङ्क्षी अतस्तदनुसारीणारजउपपन्नानि तमउपपन्नानि तु न भवन्ति । 'सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणा स्तैर्युक्तः परः पुरुष एक इहास्य धत्ते । स्थित्यादये हरिविरिभिहरेति संज्ञाः श्रेयांसि तत्र खलु सत्त्वतनोर्गुणां स्यु'रिति प्रथमस्कन्धात् । मत्स्यादीनीति तामसपुराणोक्तान्यपि सत्त्वेनोप-पन्नानि भवन्ति । वने वासात् । 'वनं तु सात्त्विको वास' इतिवाक्यात् । वनं जलमपि ब्रह्ममहेति राजसतामसयोः । आधिदैविकयोरिति चिद्रमो रजः, आनन्दधर्मस्तमः, एतदुभय-रूपयोः । तथा च तादृशो भगवानेवेति ते नृसिंहवराहहंसा राजसाः मत्स्याश्चकच्छपा-स्तामसाश्च 'मत्स्याश्चकच्छपवराहे'ति श्लोके वक्ष्यमाणा भगवदवतारा एवेति भावः । भगव-दवतारेषु यत्र सत्त्वरजस्तमोभेद उच्यते तत्रैते रजस्तमसी ज्ञेये । चन्द्रद्रुवांससौ त्वाधिभौति-कयोरवतारावित्यर्थः । दैत्यानां नैतत् फलम्, किन्नेवन्धतम इति दैत्यपक्षव्यतिरेको ज्ञेयः । तत्रेत्यादि सत्त्वोपपन्नत्वे निदर्शनं हेतुः । यतः सुखावहान्यतः सत्त्वोपपन्नानीत्यर्थः । पक्षपातस्तोत्रत्वादिति पक्षपातस्तोत्रत्वात् सतामेव सुखदानीत्याहेत्याहेत्यनेनान्वयः । सर्वदोषनिधानमिति सर्वदोषनिधानं वस्तु, सर्वदोषनिधानं खला इत्यादि खललक्षण-प्रवेशार्थं नृपुंसकनिर्देशः सामान्ये । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोके उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते, तैत्तिरीये प्रजनन-संधानमिति । प्रजननं कन्दर्पः । 'प्रजनश्चासि कन्दर्प' इति गीतायाः । 'सायुज्यं तेभ्यः प्रयच्छती'ति सुबोधिन्या अक्षरात्मकजीवसायुज्ये कन्दर्पः । जीवानामक्षरात्मकत्वात् अक्षरस्य गर्भाधानयोनित्वात् कन्दर्पेण गर्भाधानमिति । माता पिता प्रजाः प्रजननमन्तरा न भवन्ति । प्रश्ने कला काचित् । छान्दोग्ये 'विद्युद् कले'ति श्रुतिः । तथा च विद्युद्रूपात्मनि विभर्षि । 'विद्युद् ब्रह्मेत्याहु'रिति बृहदारण्यकात् । लोका अपि केचन वदन्तीति लोका 'आहु'रित्यपि श्रुतौ कर्त्राकाङ्क्षाप्रणात् । ब्रह्मत्वात् फलत्वम् । अथवा लोककृतपक्षपाते चतुर्षु श्लोकेषु प्राची दिक् कला, द्यौः कला, चक्षुः कला विद्युत् कलाः निरूप्यन्ते प्रमाणादिरूपाः । तत्र 'प्राची दिक् कले'ति श्रुतिर्वा 'सत्यव्रत'श्लोकं प्रमाणम् । लौकिकपक्षपाते प्रमाकरणं प्रमाणम्, न त्वनधिगतार्थ-गन्तृत्वम् । तस्य वेदकृतपक्षपातमात्रविषयत्वात् । तदत्र प्राची दिक् देवतेन्द्रः भगवत्कृति-रूपः, तस्य प्रमाणत्वं तृतीयस्कन्धे द्वाविंशोऽध्याये 'यतोभवद् विश्व'मित्यत्र 'सर्वथादरणीयो यः स प्रमाण'मित्युच्यते । 'तत्सम्बन्धात् कृतिस्तस्य प्रमाणं वाक्यमेव चे'ति कारिकायां कृतेः प्रमाणत्वोक्तेरुक्तम् । तदित्यम् । विश्वकर्तुर्भगवतः प्रमाणत्वे तत्कृतेरपि प्रमाणत्वं प्रमाणान्तःपातात्, प्रमा उत्पत्तिः प्रथमज्ञप्तिरूपा, तस्याः करणं कृतिर्भगवन्निष्ठेतीन्द्रः प्रमाणम् । भगवान् विश्वमुत्पादयतीत्यत्र 'यतोभवद् विश्व'मित्यत्र तु न । अधिष्ठानकारणत्वात् ।

‘सत्यव्रत’मित्यत्र ‘सत्येन सुवर्गाहोकाच्च व्यवन्ते कदाचने’तिश्रुतौ स्वर्गस्थेन्द्रस्य सुवर्गपदेन सारणात् । ‘एकायनोसा’वित्यत्र ‘द्यौः कले’तिश्रुतिर्वा,द्योर्विश्वान्तर्गतत्वाद् विश्वसृष्टपादयतीत्यत्र प्रमाविषयत्वेन प्रमेयत्वम् । ‘त्वमेक एवास्ते’त्यत्र ‘चक्षुः (प्राण)कले’तिश्रुतिर्वा । ‘पश्यन्ति नाने’ति मूलोक्तेः । प्राणरूपेण त्वदर्शनम् । कृपाविधौ भगवान् ‘पश्यन्ती’ति ज्ञानविषयत्वेनोक्तः साधनं, ज्ञानविषयस्य फलानुकूलस्य साधनत्वात् । ‘विभर्षी’त्यत्र श्रुत्यादिकं स्पष्टम् ।

१०-२-३०. त्वय्यम्बुजाक्षेत्यत्र निरूपणमिति परपक्षनिराकरणपूर्वकस्वपक्ष-स्थापनं निरूपणम्, तच्चतुर्णां प्रमाणादीनां भगवच्चनिरूपणेस्त्येवाचार्याणां सर्वत्र भगवत्स्फूर्तेरावश्यकत्वात् । ‘सर्वभूतेषु मन्मति’रितिवाक्यात् । विगाढभावेन सर्वत्र भगवत्स्फूर्तिः सर्वात्मभावादिति वा । निरूपणमिति पूर्ववत् । स्मृतिष्विति कपिलोक्तासु वृत्तीयस्कन्धे । कपिलोक्तसाङ्ख्यप्रवचनसूत्रवृत्तिरपि न, भगवन्मागोपयोगाभावात् । योगो धर्म इति ‘अयं हि परमो धर्मो यद् योगेनात्मदर्शन’मिति स्मृतेः आत्मदर्शनं परमो धर्मः, योगो धर्म इति । ‘तस्माद् योगी भवार्जुने’ति गीतायां योगस्य चोदनाविषयत्वात् । बहुविध इति ‘भक्तिलक्षणे योगः उपनिषदि षडङ्गः । योगसमृताषट्ङ्गः’ इत्येवं बालवोधे । सुबोधिन्यां तु ‘योग आध्यात्मिकः पुंसा’मित्यत्र तृतीयस्कन्धे ‘योगो बहुविधः । भगवत्साक्षात्कारे य उपयुज्यते स आधिदैविकः, आत्मसाक्षात्कारे आध्यात्मिकः आधिभौतिकस्त्रिविधः । अणिमादिसाधकः शरीरसाधकः, प्राणसाधकश्च । आद्यस्तु शास्त्रान्तरङ्गम्, द्वितीयोत्र मुख्य’इति । कठिनत्वात् पदसम्बन्धमाहुः हे अम्बुजाक्षेति । आवेशितचेतसेति समाधिविशेषणम् । आ समन्तात् चेशितं चित्तं यस्मिन् तादृशेन समाधिनेत्येवमग्रे महद्भिः पादस्य पोतत्वकरणे समाधेरेव करणत्वस्य व्युत्पादनात् । प्रमाणत्वं चेतस एव, आवेशितचेतस्त्वेन रूपेण समाभ्युपस्थितेः । घटः पृथ्वीत्यत्र पृथ्वीत्वेन घटोपस्थितिवत् । समाधेस्तु ‘त्वत्पादपोतेने’त्यत्र कारणत्वमित्याशयेन समाधेरधिकरणत्वमाहुः योग इति । समाधौ । प्रत्यक्ष इति चेतसेति ज्ञेयम् । ‘एषोणुरात्मा चेतसा वेदितव्यो यस्मिन् प्राणः पञ्चधा संविवेशे’ति श्रुतेः । लोके योगमातिष्ठति स पर इत्युच्यत इति लोकवेदात्मिकस्मृतिकृतपक्षपात उक्तः, ‘तं यथा यथोपासते तद्धनं भूत्वावती’ति बृहदारण्यकात् । योगे समाधौ भगवत्प्रत्यक्षं प्रति चेतसः प्रमाणत्वं प्रमा करणत्वरूपं लौकिकं, अनधिगतार्थगन्तृत्वरूपं वैदिकम् । संसारादिति अहन्ताममतात्मकात् । ‘व्यवहारः सन्निपातो मनोमात्रेन्द्रियास्तुभिः’ । ‘सन्निपातस्त्वहमिति ममेत्युद्धव या मति’रितिवाक्याभ्याम् । सिद्धमिति श्लोकेन सिद्धम् । पदकृत्यमाहुः अम्बुजाक्षेतीति । पापं तापकं अज्ञानात् । ‘एतद्दृष्ट्वाव न तपती’तिश्रुतेः तादृशं पापं दर्शनेन ज्ञानेन नश्यति । अम्बुजवदिति विशेषणेन तापकाज्ञाननाशकत्वमुक्तम् । पापं लोके वेदे च नाशयम् । लोकेऽनुत्कृष्टत्वावेदकम् । वेदे भगव-

त्प्रत्यक्षं प्रतिबन्धकम् । योगेन च दहेदहं इतिवाक्यात् । श्रीभागवतस्य वेदवेदान्तसारत्वा-द्वन्द्व विहाय तदीययोगमाहुः यो योगस्तृतीयस्कन्ध इति । सर्वात्मक इति सर्वं आत्मा यत्र । यस्मिन् योगे सर्वः प्रपञ्च आत्मत्वेन भासत इत्यर्थः । भगवद्विषयक इति चित्त-वृत्तेरन्यतो निरोधेन भगवति स्थापनरूप इत्यर्थः । तदाहेति भवतीत्यन्तस्याभासोयम् । चेतसो भगवत्यावेशकथनेन चित्तवृत्तेर्मग्नति योजनमाहेत्यर्थः । उक्तस्थानमक्षरं ‘कृष्णस्तु भगवान् स्वय’मि ‘त्यखिलसत्त्वधाम्नी’तिपदेन कृष्णस्तुतिर्नेत्यरुच्या पक्षान्तरमाहुः सर्वसत्त्व-गुणेति । ‘विशुद्धसत्त्वं वसुदेवशब्दितं’ सत्त्वं विष्णुपाधिः । सत्त्वं मायिकम् । विशुद्धसत्त्वं सङ्गमणार्थं तस्य स्थानम् । विष्णुपाधिसत्त्वस्य स्थानं तद्गुणैर्वागगोचरस्य स्वस्य ज्ञापनार्थम् । ‘विष्णुराविरासी’दित्यत्र यथा । मायिकसत्त्वस्य स्थानं साहित्यार्थम् । ‘पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जात’ इत्यत्र यथा । करणेनेति चेतो भगवत्प्रत्यक्षे करणं समाधिस्तु त्व-त्पादस्य पोतत्वे करणमिति विवेकः । यस्मिन्निति समाधौ । कृत्वेति पूर्वमीमांसकसंख्यो-क्तम् । उपपादयन्ति स समुद्रेति । संसारः समुद्रः । संसारे तत्र समवायि मायिकान्त-रालिकसृष्टिजलं तद्गृष्टिः कर्तव्या । तस्य तरणसाधनमित्यर्थः । पृथ्वीरूपस्येति व्याहृतित्व-गुणोपसंहारे समाधौ भावितस्य पादः पृथ्व्या रूपयते व्यवहियत इति पृथ्वीरूपः तस्येत्यर्थः । आकाशेति वियतो विष्णुपदत्वप्रसिद्धे ‘यैः न्य’ इतिश्लोके व्युत्पाद्यत्वादितिभावः । अक्षर-रूपस्येति । पुरुषाकृतित्वे पादत्वमक्षरस्य निबन्ध उक्तम् । पृथिव्यादित्रयाणां चरणत्वेपि कथं पोतत्वमित्याकाङ्क्षायामाहुः भूमिश्चेदित्यादि । सर्वजनीनेति सर्वजनेषु विदितत्वात् भूमेः सर्वान् जनान् प्रति पोतत्वं स्थानं न तु समाधिकृतः प्रत्येवेत्यर्थः । पूर्व भगवांस्ता-रयतीत्युक्तम् । तत्र पादस्य पोतत्वं सम्पाद्येति शेषो ज्ञेयः । आकाशं चेति सर्वजनीनमिति सर्वान् जनान् प्रति पोतं स्थानं न तु समाधिकृतः प्रत्येवेत्यर्थः । भगवद्भावकेत्यादि अत्र टिप्पण्यां भगवत्तैवेति प्रमेयबलेनेति भगवतः पोतत्वं, एवकारेण चरणस्य पोतत्वयोगो व्यवच्छिद्यते । तावन्मात्रस्येति पादमात्रस्येत्यर्थः । तथात्वं पोतत्वम् । एतेन पादस्य पोतत्वाभावादिति सुबोधिनी विवृता । तेन पुरुषरूपेणेति समाधि-कल्पितपुरुषरूपेणेत्यर्थः । तत्सम्भव इति पोतत्वसम्भवोऽक्षरपादस्य । सुबोधिन्याम् । संसारेति तथा च संसारवत् संसरणसाधकत्वेन तरणसाधनपोतत्वं कथमितिप्रश्नः । न युक्तीति यथा स्नायिकपदार्थस्य मायाकल्पितत्वेपि न भगवदाज्ञादेर्मायाकल्पितत्वं तद्वन् न युक्तिविरोध इत्यर्थः । समाधिकल्पितस्यापि तारकत्वे उपपत्तिमाहुः अयं त्वित्यादि । तथा च समाधिकल्पितस्यापि दर्शनस्य मानसधर्मत्वात् पोतत्वम् । अकल्पितेपि रूप इयं स्मृतिरत्र मुख्या । अदृष्टद्वारेति पूर्वमीमांसका वदन्ति । आशङ्क्येति पूर्वमीमांसका-शङ्कां कृत्वा । महत्कृतेनेत्युक्तमिति महान्तो हि यथा यागादीनामेव स्वर्गोत्पत्तिपर्यन्तं

सतां सूक्ष्मरूपेण स्वीकुर्वन्ति पूर्वमीमांसकव्यतिरिक्ताः तथा योगेनात्मदर्शनस्य शिक्षणा-
वस्थायित्वमनङ्गीकृत्य संसारतरणपर्यन्तं साधनत्वमङ्गीकुर्वन्तीति महत्कृतेन त्वत्पाद-
पोतेनेत्युक्तमित्यर्थः । महान् कृत इति 'महत्कृत'शब्दावयवस्य 'कृत'शब्दस्य तात्पर्य-
मिदम् । यद्वा 'महद्' यथा भवति तथा 'कृतेने'ति 'महद्' क्रियाविशेषणम् । एतदेवाहुः
हृदयमित्यादिना । संसारपारमिति सेव्यसेवकभावसंसारम् । निरीश्वरसाङ्ख्यमनीश्वर-
साङ्ख्यं च योगोप्येवम् । निरीश्वरयोः साङ्ख्ययोगयोः । 'यश्चास्मिन् पुरुषे यथासावादित्ये
स एक' इति श्रुतेरादित्यसेव्यसेवकभावः । सेश्वरयोस्तु आत्मनः सेव्यसेवकभावः । तीर्ण-
संसारस्येति साङ्ख्ययोगयोरपि 'सेवातपःसमाधिप्रणिधानानि क्रियायोग' इति तत्त्वज्ञानम् ।
सूत्रे 'प्रणिधानं' यत् । तुच्छं मन्यन्त इति एतेन गोवत्सपदं कृत्वा तरन्तीत्यर्थः ।
अनतीति गोपदं कुर्वन्तीति नोक्तमिति भावः । अनतिगम्भीरेण तात्पर्यवृत्तिः वत्सपदस्य ।
शोषयित्वेति संसारस्यावुपादानकत्वान् नान्वयानुपपत्तिः । तूष्णीं तिष्ठन्तीति उत्तर-
श्लोके 'ऽदभ्रसौहृदा' इत्यस्य व्याख्याने स्पष्टम् । कुर्वन्तीति न तु वत्सपदं कृत्वा तरन्ति
तारयन्तीति पर्यन्तं श्लोक उक्तम् । 'गोवत्सपद'मित्यस्यायमभिधेयोर्थः । गावः किरणाः
तेषां मुख्यः वत्सपदेनोच्यते, चतुर्थस्कन्धे मनुप्रसङ्गे तथा दर्शनात् । सूर्य एव तस्य पदं
पदनीयं तावन्मात्रं संसारं कुर्वन्तीति । अत एवात्रे 'बुभुदि'ति सम्बोधनम् । तथा चारण्यक-
श्रुतिः 'स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानश्चतुष्टयम् । एतैः सर्वैरादित्यमण्डलमेव विधास्यत'
इति । प्रमाणसमाप्तिरिति समाधिविशेषणावेशितचेतोरूपे भगवत्प्रत्यक्षजनकत्वेन प्रमा-
णस्य समाप्तिः पर्यवसानमित्यर्थः । त्वत्पादपोतत्वकरणे समाधिः करणमिति स प्रमाणम् ।
पोतत्वोत्पत्तिः प्रथमज्ञप्तिरूपा । तथा च पोतत्वकरणे एव तत्समाप्तिः । तरणं त्वनुग्रह-
साध्यमत एवाग्निमश्लोके वक्ष्यत इति भावः । दैत्यानां विमार्गपरिपोषितो निरीश्वरयोग
इति तद्व्यतिरेकः पक्षपातस्तुतौ । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु
च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये चतुष्कद्वयं सार्तकृतपक्षपात
उक्तम् । तत्र पृथिवी पूर्वरूपम् । आदित्य उत्तररूपं चात्र । पूर्वस्या 'प्याधिलोक'मित्युपक्रम्य
पाठात् । द्वितीयस्या 'प्याधिज्योतिष'मित्युपक्रम्य पाठाश्लोकेवेदात्मकत्वं स्मृतेरिति । चरणस्य
पृथ्वीरूपस्य समाधौ ध्यातरूपावयवत्वेन तत्प्रामाण्यात् प्रामाण्यम् । आदित्यस्य गोवत्सपदा-
नभिधेयार्थ उक्तेः कालत्वेन चेष्टारूपस्य प्रामाण्यम् । 'तत्सम्बन्धात् कृतिस्तस्ये'ति कारि-
कायाः । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये दक्षिणा दिक् कलात्र । तस्याः स्वामी यमः तस्य
प्रामाण्यं 'यो यच्छुद्धः स एव स' इति वाक्यात् भगवत्त्वेन प्रामाण्यम् ।

१०-२-३१. स्वयं समुत्तीर्येत्यत्र तादृशेनेति समाधिविशेषणचेतोरूपेणेत्यर्थः ।

१. गोवत्सपद ।

प्रमेयमिति योगे प्रत्यक्षो भगवान् संसारात् तारयतीति सिद्धमिति पूर्वश्लोकसुबोधिन्यां
प्रमा भगवद्विषयिणी तारकत्वप्रकारिका, संसारात् तारयतीत्यत्र योगिनः संसारात् तरन्ति
तान् भगवान् संसारात् तारयतीति विग्रहात् तर्ह्यविषयिणी च । अतः प्रमेयं तारकत्व-
प्रकारको भगवान्, पादनोकारूपः प्रमेयम् । मोक्षसम्प्रदायरूपः । तत्रादभ्रसौहृदरूपं च ।
प्रमाविषयस्य प्रमेयत्वात् । तदत्र 'सदनुग्रहो भवा'नित्यनेन तारकत्वविशिष्टो भगवान् ।
अन्यग्रन्थेन तर्ह्ये । सुदुस्तरवत्सपदकरणपदयोर्विरोधं परिहरन्ति स तीर्णस्येति । सम्पूर्ण-
स्येति अन्यं प्रति सम्पूर्णस्य सुदुस्तरभवाणवस्थानुवादे । किमत्र श्लोके प्रमेयं योगविशेषण-
चेतःप्रमाणेन प्रमितं भवतीत्यत आहुः मोक्षेत्यादि । मोक्षः सम्प्रदायश्चेति 'स्वयं
समुत्तीर्ये'ति मोक्षः । 'भवत्पदाभ्रोरुहनामत्र ते निधाय याता' इति सम्प्रदायो भक्ति-
मार्गरूपः । फलत्वेन साधनत्वेन चेति शेषः । तथा चैतद् द्वयमिह योगजधर्मेण प्रमितं भव-
तीत्यतस्तथेत्यर्थः । सर्वशास्त्राणां शब्दरूपत्वात् मोक्षः सम्प्रदायश्च शाब्दीप्रमाविषयौ भवत
इति प्रमेये । कृत्वेति प्राचां शैली । भवाणवे नक्रादीनाहुः व्यसनेति । व्यसन्नं दुःखम् ।
अलौकिकेति समाधिकरणसामर्थ्यघातकः । द्युमन्त्रितीति द्युमन् चक्षुस्तदधिष्ठाता
सूर्यो वा, तद्वान् द्युमान्, तत्सम्बोधने द्युमन् । द्युमान् सूर्यो वा । 'कृष्णद्युमणिनिम्लोच'
इति वाक्यात् । योगरूढः शब्दः । चरणस्त्रिविधेति चरणस्त्रिषु आकाशरूपो द्युमतः पूर्वोक्तः ।
'कृष्णद्युमणी'ति वाक्योक्तसूर्यरूपोपसंहारप्रयोजकमाहुः त्रिविधेति । युगलगीते भक्ते-
ष्वाविश्य भक्तान्धकारं निवारयति । उद्ववाय ज्ञानोपदेशेन जगत्पूर्णजाल्यं, भक्तानां अर्थं
च, 'मा भैष्टेल्यभयाराव'मिति वाक्यात् । समर्थ इति 'आकाशशरीरं ब्रह्मे'ति श्रुतेराकाशस्य
शरीरत्वात् सामर्थ्यम् । निवारयतीति अनुभवाज् ज्ञेयम् । तेपीति पूर्वश्लोकोक्तप्रकारेण
कृतगोवत्सपदत्वा अपि सर्वांशेनोत्तीर्णाः प्रसादादेव । कपिलादिस्मृतिषु सेश्वरसार्तात्
तत्कृतपक्षपातात् । न तु योगबलमात्रेणैव तरन्तीत्यपिशब्दः । अन्येषामिति योगारूढ-
क्षणात् । तेषामिति आरूढयोगानाम् । अच्छिद्रं सफलमिति अच्छिद्रसौहृदत्वादन्येषामुद्धारः
सुखेन, सफलसौहृदत्वादन्योद्धारपक्षेति भावः । आभासोक्तशङ्काद्वयपरिहार इति । छिद्रं
जीवप्रत्ययजनकं तददर्शकं सौहृदं येषां ते 'ऽदभ्रसौहृदाः' । आकाशकार्यच्छिद्रे गते जीवमात्र-
मुद्धृतं मुक्तमित्यर्थः । 'छिद्रा व्योम्नीव चेतना' इति सिद्धान्तमुक्त्वावल्यामाचार्योक्तेः । यद्वा,
उपाधिमात्रे गते जीवमात्रमुद्धृतमित्यर्थः । द्वितीयमर्थं विवृण्वन्ति स अनेनेति । 'अदभ्र'पदेन ।
पूर्वमेव कृतमिति 'अदभ्र'पदार्थः सफलं, तादृशं फलं द्विविधं, दुःखाभावः सुखं च, तत्र
पूर्वं दुःखाभावार्थमेव कृतं सौहृदं सार्थकं सुखरूपफलेन सफलम् । जीवानन्दाविर्भाव-
सहितमित्यर्थः । सौहृदस्यानन्दजनकत्वादेवकारः । सौहृदेन कृपालानामन्येषामुद्धारे तेषा-
मपेक्षेति भावः । तथा च पूर्व पूर्वश्लोके 'महत्कृतं' महद्भिः कृतं पादपोतत्वप्रयुक्तं सौहृदमर्थः ।

तेषामित्यादि आरूढयोगानां स्वार्थमन्येषामर्थे च । तमिति सौहृदरूपम् । ननु श्लोकद्वयेषु संसारस्य समुद्रत्वकथनात् प्रत्युतास्मिन् दुस्तरत्वाद्युक्तेरत्र चरणस्य पोतत्वकथनमेव युक्तं, तदपहाय किमिति नौत्वादिकमुच्यत इत्याकाङ्क्षायामाहुः तेष्वित्यादि । तेष्विति योगारूढेषु । गत इत्यन्येषाम् । पोतरूप इति पूर्वश्लोकोक्तः पादः आकाशरूपः । सुखदो भगवदीयत्वात् । सर्वप्रदर्शक इति 'वहिरन्तरमेव चे'तिवाक्या'दाकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्वहिते'ति छान्दोग्याच्च कूपजलपरिच्छिन्नतया सर्वसंसारप्रदर्शकः । 'सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्त' इति श्रुतेः । तत्कूपयेति अत्र लोकवेदात्मकत्वमनुसन्धेयम् । अम्भोरुहस्य पादस्य समाधिकल्पितस्य लौकिकत्वम्, वैदिकत्वं समाधिकल्पितस्यात्मानारायणस्य । वेदेवात्मानारायण इति । गम्भीरत्वं नारायणपादस्याद्रूपस्य त्राणगोचरत्वं जलनौकास्तम्भनसाधनलोहशङ्खलानौकाचालनसाधनदीर्घवंशद्यगम्यत्वं तत्तत्कूपया तद् गच्छति, न तु भक्त्या, समाधौ दार्ष्टान्तिकमानसीसेवाया आभासात् । 'तानाविदन् मय्यनुपङ्गवद्भयि' इतिवाक्यात् । इदं महत्त्व उपयोक्ष्यते । मानस्याः सेवया आभासेन तद्वशभगवत्सम्बन्धात् । महत्त्वं भगवत्सम्बन्धात् । अतस्तत्कृपायाः करणत्वम् । महत्कूपयेत्यर्थः । अनतिगम्भीरं क्रियाविशेषणं समुद्रश्चेत्यादिनान्वेति । महत्कूपया वेदज्ञानेऽवात्मानारायणत्वेन सत्यज्ञानानन्तत्वेन च वेदवेदान्तसारे श्रीभागवते ज्ञानात् अनतीति । कल्पितपादस्य संसारसमुद्रस्य च मायिकत्वात् । तत्र व्यसनमृत्युजरादिसन्वात् गम्भीरं यथा भवति तथा इति समुद्रश्चेत्यनेनाग्नेन्वयः । अम्भोरुहनौकारूपः पादपोतो जातः । आकाशस्य वृद्धिहासभाक्त्वं वृद्धिहासखत्रे सिद्धम् । अम्भोरुहपदोक्तेनाब्धिसम्बन्धाभावादाहुः समुद्रश्चेति । 'भवः' सेवोपयोगी नदी वेदे यमुना तद्रूपो जातः यमुनायाः सेवोपयोगिनीत्वात् । लोके सिन्धुनदीरूपो जातः । संसारस्य कियतो मायायां स्वकारणे लयात् कारणमाया समुद्रः मार्कण्डेयं प्रतीवोर्वरितः । इत्यत्रैवेति चरणाम्भोरुहनौकारूपो जात इति हेतोः सर्वनिवेशरूपादत्रैव निधायेत्यर्थः । दैत्यानां न संमारोत्तरणमिति दैत्यपक्षाद् व्यतिरेकोत्र । त इति पोतारूढाः । वशीकृत्येति योगे समाधौ मानससेवाप्रवेशात् तथा । आरूढेति मनोद्वारा स्वजीवं समाधिकल्पिते एकीकृत्य । व्यापकेऽणोरारोहणम् । पोतस्य नौकारूपत्वेन महत्त्वप्रयोजनमाहुः सर्वमिति । योगसाधनमपि । सत्यत्रत इव । तदुपदेशिन इति स योगारूढकृत उपदेशो येषामस्ति ते तदुपदेशिनः योगारूढक्षवः । तद्विधाः योगारूढविधाः । सत्सु अनुग्रहो यश्चेति तथा चार्वाचीनानामतथात्वेपि तन्मूलभूताचार्येणनुग्रहात् तदनुसारिणस्तारयसीति भावः । 'सदनुग्रह' इत्यन्तवाक्ये विभक्त्युत्पत्तौ 'अस्ती'ति क्रियावश्यकत्वे तत्कर्ता 'भवा'नित्यनुक्तसिद्धे पुनर्'भवा'नित्युक्तेस्तात्पर्यमाहुः भवानित्यस्मिन्निति । सम्मतिरिति स्वसत्यवाक्यादेव सदनुग्रहायाजोपि जात इति

सदनुग्रहपोषणम् । नल्लूबरमणिग्रीवोद्दारेयं धर्मः स्फुटिष्यति । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये धौरुत्तररूपम्, आपः सन्धिश्चात्र । समाधेर्ब्रह्माण्डद्यौरुत्तररूपिरसि जायमानत्वात् । पूर्वस्या'थाधिलोक'मित्युपक्रम्य पाठात् । द्वितीयस्या'थाधिज्यौतिष'मित्युपक्रम्य पाठालोकवेदात्मकत्वं स्पृतेरिति । समाधौ ध्यातेन पृथ्वीरूपप्रमाणेन धोरपि प्रत्यक्षविषयत्वात् प्रमेयत्वम् । पृथ्वीरूपप्रमाणाश्रयत्वाद् द्योः शिरोरूपाया योभिनाम् । आदित्यरूपकृतिः तद्रूपप्रमाणविषयत्वमपि भवाब्धिरूपाणाम् । कार्यत्वात् । अपां पुष्पस्यादित्यस्य प्रमाणत्वं तत्कार्यस्य पीतापां निर्मोकविषयाणां प्रमायाः करणत्वरूपम् । प्रश्ने न विशेषः । छान्दोग्ये समुद्रः कला । यर्मरूपप्रमाणेन समुद्रस्याधिष्ठानस्य प्रमायाः सन्वात् । प्रमाकरणस्य चक्षुरादेर्यमेने स्वस्वविषयग्रहणे प्रेरणात् । 'समुद्रं मनसा ध्याये'दिति श्रुतेः वैदिकं प्रमेयं यमुनारूपं च । लोके च सिन्धुनदीरूपम् ।

१०-२-३२. येन्य इत्यत्र कृपाविष्टः साधनं भगवान्, अतस्तत्कृतिरिक्तसाधनलक्षणमाहुः साधनमिति । उपदेशक इति 'चन्द्रसूर्यग्रहे तीर्थे सिद्धक्षेत्रे शिवालये मन्मन्त्रप्रकथनमुपदेशः स कथ्यत' इति रामार्चनचन्द्रिकायां रुद्रयामिलवचनमुपदेशलक्षणम् । वैदिकोपदेशे 'तत्त्वमसी'त्यादौ लौकिकनामादिप्रवेष्टात् अज्ञातेर्थे ह्यर्थे वा कप्रत्ययः । तूष्णीमुपदेशो न फलायेति प्रकारपर्यन्तानुधावनम् । प्रकारः प्रकर्षेण करणं कृतिः । उपदेशकविषयिणी कृतिः फलाय भवति । एतेन नन्वस्मिन् श्लोके बहिर्मुखनिन्दैव दृश्यते, न तु किञ्चित् साधनम्, अतः कथं साधनवाचकत्वमिति शङ्का परास्ता । तथा च तदतिरिक्तेऽसम्प्रदायिके साधने निराकृते तत्र दृढविश्वासो भवति, अन्यथा पाक्षिकत्वं स्यादिति असम्प्रदायिकसाधननिन्दाद्वारा न हि निन्दान्यायेनात्र साधनस्यैव कथनमिति भावः । स चेत्यादि न हि निन्दा निन्दान् निन्दितुं प्रवृत्तापि तु विधेयं स्तोत्रमिति न्याये निन्दानि तदतिरिक्तसाधनानि । विधेयं उपदेशकस्य प्रकारः स अर्थात् आक्षेपात् अर्थापर्याय व्यञ्जनयोः स्तो'ऽनादत्तयुष्मदङ्गय' इति पदस्य । युष्मदङ्गयो यैराहताः पादसेवनेन ते न पतन्तीति । अर्थापत्तिस्तु प्रत्यक्षेण शब्देन वा प्रमितस्यार्थस्यार्थान्तरं विनानुपपद्यमानस्योपपत्तयेऽर्थान्तरकल्पना । अत्र शब्देन प्रमितोर्थः पतनम् । अर्थान्तरं अपतनम् । अनुपपद्यमानं अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्य कारणत्वात् । अपतनाभावः पतनमिति प्रतियोग्यपतनम् । अर्थान्तरकल्पना अपतनकल्पनेत्यत्र ज्ञेयम् । तदतिरिक्तेति उपदेशकप्रकारातिरिक्तसाधनानि । भावस्यात्तत्त्वकथनेन पूर्वं भावस्य सत्त्वमायाति । 'तं विद्याकर्मणी समन्वारमेते पूर्वज्ञा चे'ति बृहदारण्यकादित्याशयेनाहुः ते हीति । भगवन्तमिति तथा च कापिल-

साङ्ख्यमवचनसूत्रवृत्तिः 'क्लेशकर्मविपाकाशयैरपमृष्टः पुरुषविशेष ईश्वर' इति । एवमिति भगवदुपासनेन । ज्ञानप्रवृत्तादुपासनस्य कारणत्वं प्रसिद्धम् । विकर्मसहितमिति ज्ञान-विशेषणमिदम् । अत्र टिप्पणी स्पष्टा । सुबोधिण्याम् । भगवदंशमिति भगवतोसङ्ग-पुरुषस्यांशं उपाधिभेदभिन्नं, 'उपाधिभेदेऽप्येकस्य नानायोग आकाशस्येव घटादिभि'रिति, 'उपाधिभिद्यते, न तद्वा' निति सूत्राभ्याम् । पूर्ववदपीति विकर्मं चेन्न कुर्युः । तथाबुद्धि-रिति साङ्ख्यमायावादयोः कृत्कृत्वत्वेन ज्ञानकरणभूता वेदे आचार्यमतत्वात् । लोके निरीश्वरादि-बुद्धिज्ञानम् । बुद्धिज्ञानमिति नैयायिकाः । कीदृशीत्यत आहुः विकर्ममिति । विकर्मापेय-पानादिसाङ्ख्यमायावादावलम्बनज्ञानं फलं यस्याः तादृशी । पूर्वज्ञानेनेति बहुजन्मभिः प्रवृद्ध-ज्ञानेनोपासनाजन्येन । महतेति संसारावेशाः उपासकाश्चतो ज्ञानसंसारभ्यां महत्कष्टम् । इदं कृच्छ्रपदस्य विवरणम् । सर्वस्वेति संन्यासे शाङ्करमतावलम्बे एवं भवति । ब्रह्मा-न्मेति 'अहं ब्रह्मासी'त्येवम् । निरीश्वरसाङ्ख्येऽप्येवम् । 'पुरुषार्थसून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चितिशक्ति'रिति सूत्रात् । जीव एवात्मा ब्रह्म, स्वाश्रयैव मुक्तिरिति मायावादिमतावलम्बनेन 'विमुक्तमानिनो' जाताः । भावना सरणम् । शाब्दज्ञानविषय-स्यात्मब्रह्मणः । परपदारोहे पातोऽम्भाविता इत्यत आहुः तदेवेति । ब्रह्मत्वेनात्मभावनमेव । न तु भगवदाविर्भाव इति तद्योगव्यवच्छेदक एवकारः । परं पदमिति आवरणभङ्गादिति ज्ञेयम् । 'असङ्कोचं पुरुष' इति सूत्रोक्तं साङ्ख्यानम् । एव'मन्य'पदार्थं 'परं पद'मित्यस्यार्थमुपपाद्य पदानि व्याकुर्वन्ति स ये इतीत्यादि । प्रसिद्धा इति त्यदादित्रयाणां प्रसिद्धवाचकत्वम् । प्रधानरूपे जगति नित्यजगतोऽभेदं साधयन्ति स अन्ये भगवदिति । आन्तरालिक-सुख्युत्पन्नाः । प्रसिद्धा मित्राः पूर्वश्लोकोक्तेभ्यो भगवन्मार्गाभ्यो मित्रा लौकिकाः । भगवता-स्तिभातिप्रियत्वरूपेण रहिताः 'मायेत्यसुरा' इति वाक्येन प्रधानाजगज्जायत इति सांख्य-सूत्रेण प्रधानस्य कारणत्वात् समवायित्वात् । तेन भगवद्रहिता निरीश्वरा इत्यप्यर्थः । ईश्वरान्निष्क्रान्ताः । ननु 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इतिश्रुते'रात्ममायामृते राजन् परस्यानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्धः स्वप्नद्रष्टुरिवाज्ञसे'तिवाक्योपष्टब्धायाः कुतो भेद इत्यत आहुः भगवद्विचारेणेति । भगवद्विचारो जीवविचारश्च, तत्र जीवविचारः जीवस्य विचारः पृष्ठीतपुरुषः जीवकर्तृकविचारः साङ्ख्ययोगसम्बन्धी । ईश्वरविचारो वेदद्वारा भगवतो विचारो भगवद्विचारः, पृष्ठीतपुरुषः, भगवत्कर्तृको विचारस्तेनेत्यर्थः । पूर्वश्लोके भगव-द्विचारः, अत्र श्लोके जीवविचारः, तेनोभाभ्यां श्लोकाभ्यां वेदलोकप्रतिपादनादपि लोकवेदा-त्मकसमृत्तिचतुष्टयमत्र । न हि सर्वत्र भगवत्स्फूर्तौ ह्यत्र धर्मः धर्मादिपट्टं च व्यूहचतुष्टयं वा पुरुषार्थचतुष्टयं वा वक्तुं शक्यम् । व्याख्यानात् । बालबोधे 'धर्मार्थकाममोक्षाख्याश्चत्वारोर्था मनीषिणां जीवेश्वरविचारेण द्विधा ते हि विचारिवाः अलौकिकास्तु वेदोक्ताः साध्य-

साधनसंयुताः लौकिका ऋषिभिः प्रोक्तास्तथैवेश्वरशिक्षये'त्यनेन सन्दर्भेण साङ्ख्ययोगो द्वौ मोक्षोपयोगिनौ जीवविचारेणातो वेदविचारेण भगवदीयेन विचारेण । 'एकः सन् बहुधा विचचार' इतिश्रुतेः । अन्यानिति आत्मीयेभ्योन्यान् मित्रान् भेदेन यान् प्रसिद्धान् मन्यते जानाति । 'वेदाहमेतं पुरुषं महान्तं आदित्यवर्णं तमसस्तु पारे । सर्वाणि रूपाणि विक्षित्य धीरः नामानि कृत्वाभिवदन् यदास्त' इतिश्रुतेरभिवदनरूपप्रयत्नस्येच्छाद्वारा कारणं यज् ज्ञानं तदनुकूलन्यापारवानिति 'जानाती'त्यस्यार्थः । लोके ज्ञानाश्रय इत्यर्थः । असुरेति अन्य-पदोक्तानां निरीश्वराणां तथात्वात् । तेष्वित्यादि तेषु असुरपक्षपातिसाङ्ख्येषु आत्मीयत्व-ज्ञानाभावः । तेष्वित्यत्र विषयसप्तमी । अदर्शनं ज्ञानाभावः । रात्रिस्थैरिति रात्रिश्चरैः । आमोद इति पक्षपातः यौगिकः शब्दः । आ समन्तात् मोदो मोदनम् । अत्र इति व्यतिरेकात् । पूर्वैति दृढभावनया त्यक्तपूर्वापरविचारणम् । 'यदादानं पदार्थस्य वासनेति प्रकीर्तिते'ति योगवाशिष्ठस्मरणात् । सङ्गात् दृढस्मरणेनेत्यर्थः । पदार्थस्य विमुक्तत्वेन रूपे-णात्मनः अविमुक्तत्वमाहुः ज्ञानं शास्त्रोत्थमिति । ब्रह्मात्मभावनारूपं 'तत्त्वमस्या'दि-वाक्यैरेतं शाब्दम् । भक्त्यर्थं तद् भवति । निबन्धे 'तत्त्वमस्यादिवाक्यस्य शोधित-स्यापि युक्तितः न विद्याजनने शक्तिरन्यार्थं तच्च कीर्तितम्' । 'अन्यार्थं' भक्त्यर्थम् । तथाप्यन्ये एत आत्मीयेभ्य इति शाब्दापरोक्षमत्र । विषयत्वेनेति अभेदसम्बन्धस्तु आत्मस्वरूपसम्बन्ध इत्यात्मानतिरिक्तः । आवरणभङ्गाद्वाऽभेदसम्बन्धापेक्षाभावः । 'उपा-धिभिद्यते न तद्वा' निति साङ्ख्यसूत्रम् । शाब्दापरोक्षे वैदिके लोकप्रवेशे विषयविषयि-भावो भासत इति विषयत्वेनेत्युक्तम् । वेदे विषयविषयिभावे जडत्वापचिरिति । अत इति स्मृतिर्दिलोकवेदादिमकेति वेदे लोकप्रवेशादित्यर्थः । तस्मादिति विषयत्वेनात्म-ज्ञानात् । विषयान्तरवत् बन्धकम् । तस्यापीति विद्यारूपस्य विषयत्वेनात्मग्रहणस्यापि । अपिशब्देन वेदान्ते विद्ययाभिमान उक्तः । तथा च श्रुतिः । छान्दोग्ये 'महामना अन्-चानभानी स्तब्ध ध्याये'ति । श्वेतकेतुः पितुराज्ञया वेदानधीत्य 'महामनाः' सर्वज्ञेष्टोऽह-मिति मन्यमानः । 'अनूचानं' अनुवचनसमर्थमात्मानं मन्यत इत्य'नूचानमानी' । 'स्तब्धः' अप्रणतस्त्वभावः 'एयाय' स्वगृहान् प्रत्यायात इति श्रुत्यर्थः । 'त्वय्यस्तभावा'दित्यादि व्याकुर्वन्ति स अत एव त्वयीत्यादिना । अत एवेति जनिताभिमानादेव । पूर्वस्थित इति 'ते हि पूर्वज्ञानानुसारेणे'त्यादिग्रन्थोक्तो भगवदुपासनारूपो 'ज्ञानान् मुक्ति'रितिसाङ्ख्य-सूत्राज् ज्ञानरूपो भावः । साधनत्वेनेति भावनासाधनत्वेन परिग्रहात् । आत्मविमुक्त-त्वाभिमानसाधनत्वेन परिग्रहाद् वा । अस्तः स्वरूपात् प्रच्युतः । अस्तं गत इत्यत्रा-स्तमिति भावे क्तः । असनं गत इति प्रत्ययार्थो विषयः कर्मप्रत्ययात् । असनाभिव-गमनविषय इत्यर्थः । अहङ्कारादीति अविद्यासूत्रोक्ताहङ्कारादीत्यर्थः । महान्त इति

अविशुद्धबुद्धिषु तत्प्रतीत्या महान्तः साधनकरणात् । 'अन्य'त्वात् भगवत्सम्बन्धकृतं महत्त्वम् । यत्नमपीति 'तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोग' इति पातञ्जलसाङ्ख्य-प्रवचनसूत्रीयेश्वरप्रणिधानपदवाच्यक्रियायोगम् । अत इति यत्नाकरणात् । एव जाता इति विशुद्धबुद्धियोगव्यवच्छेदक एवकारः । ननु 'त्रय्या चोपनिषद्भिश्च साङ्ख्ययोगैश्च सात्वतैरुपगीयमानमाहात्म्यं हरिं सामन्यतात्मज'मितिवाक्यात् साङ्ख्ययोगशास्त्रिणःमवि-शुद्धबुद्धित्वं महत्त्वविरुद्धमतो विशुद्धार्थमाहुः परमेति । तथा च शुद्धबुद्धित्वं महत्त्वा-विरुद्धं वर्तत इति न महान्त इति पदविरोध इत्यर्थः । अहङ्कारादिसर्वदोषास्फुरणं च शुद्ध-बुद्धित्वेपि । अहङ्कारादिसर्वदोषस्फुरणे परमशुद्धेः कारणत्वात् । ज्ञानस्येति सात्त्विकस्य, सर्व एको भगवानित्याकारकस्यगीतोक्तस्य । पूर्वावस्थादोषत्वप्रकारकदोषविशेष्यकज्ञानस्य सात्त्विकत्वात् । एवं च दोषविषयकाराजसतामसधीशून्यत्वमन्तःकरणे परमशुद्धिसत्येत्यर्थः । अत इति संसारावेशा उपासकाश्चातो ज्ञानसंसाराभ्यां कृच्छ्रात् । आरुह्येति व्यापके औपा-धिकजीवारोहणम् । अनादृतेति आरोपापवादेनाङ्गीर्णां सगुणत्वात् आरोपविषयीकरण- 'मनादरणम्' । भगवच्चरणेति आकाशरूपभगवच्चरणातिरिक्तम् । शृङ्खलद्वीप इति तत्र शृङ्खलापरित्यागे सति यथा पतन्ति तथैते आत्मीयेभ्योन्ये पतन्तीति मूलसंस्कारेणान्वयः, पुराणान्तरादौ प्रसिद्धम् । आदरेति आदरः स्नेहभेदः । चरणस्थिताविति समाधावनु-भूतभगवच्चरणस्थितौ मनोनिवेशद्वारा तत्र जीवस्थितौ हेतुरित्यर्थः । अत्र विकर्मसहिताः ज्ञानिनोऽस्मिन् श्लोके उक्ता दैत्याः स्वयमर्घ्यादराक्षीकारेण दैत्यपक्षव्यतिरेक उक्तः । अथ तैचिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलामु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यते इत्याका-ङ्क्षायामुच्यते । तैचिरीये आकाशः सन्धिः अग्निः पूर्वरूपं चात्र । अधिलोके आकाशः वेदेऽग्निः । लोकवेदात्मकत्वं स्मृतेरिति । अत्र श्लोक आकाशस्य चरणत्वं अग्नेस्तत्प्रविष्टरूपस्यानादत-पदेन द्योतनात् । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'चक्षुःकले'तिश्रुतिः । लोके चक्षुः साधनम् । सूर्यः स्मृतिपक्षपाते चक्षुराधिदैविकः । अग्निरूपः सूर्यो वेदे । इति लोकवेदात्मकत्वं स्मृतिकृतपक्षपाते ।

१०-२-३३. तथा न त इत्यत्र । भक्तास्तु तादृशा अपि न पतन्तीत्याशयेनाभास-माहुः नन्वित्यादि । 'एकं साङ्ख्यं च योगं च वेदारण्यकमेव च परस्परान्धान्येतानि पञ्च-रात्रं च कथयत' इतिवाक्यात् साङ्ख्येपि पञ्चरात्रोक्तां स्वतो जातां वा आदरे जातेनादत-शब्दप्रयोगात् भक्ति निवेद्य साङ्ख्येपि भक्तिमार्गमाहुः भक्तिमार्गेति । विकर्मेति 'यः कश्चित् वैष्णवो लोके मिथ्याचारोप्यनाश्रयी'त्यादिवाक्येषु वैष्णवविशेषणतयोक्तेन विक-र्मादिना । साधनत्वेनेति निरीश्वरसाङ्ख्यमायावादावलम्बनसाधनत्वेन । यद्वा । त्वदीयतासाधनत्वेन । आशङ्काप्रन्थत्वादेवकारस्त्वदीयत्वासाधनत्वयोग्यवच्छेदकः । तुल्यत्वादिति बुद्धिनाशप्रसञ्जकत्वेन तुल्यत्वं आत्मीयान्ययोर्मार्गयोः, भगवद्भावे

साधनत्वेन परिग्रहस्य तुल्यत्वादित्यर्थो वा । मार्गान्तरं अन्यमार्गम् । स्मार्तस्येति आत्मीयेभ्यो येन्ये तेषां मार्गो गतः । तथा च मोक्षशेषभूतस्य । त इति स्मार्तभगवन्मा-र्गीयाः । पूर्वमिति बुद्धिनाशात् पूर्वम् । तद्वत् निरीश्वरसाङ्ख्यवत् । इदं मूलस्य 'तथा'-पदस्य विवरणं, तथा चैवमन्वयः । ये तथा पूर्वं तद्वत् प्रवृत्तास्तेपि तावकाः सन्तः न नश्यन्तीति । पाद इति इदं अर्थवन्त्यपि नेत्यस्य विवरणम् । एतस्यैव निष्कर्षमाहुः आरुह्यमाणेति । साङ्ख्यमार्गात् । स्वमार्गादिति भगवन्मार्गात् । स्मृति-कृतपक्षपाते लोकवेदात्मकस्मृतिसङ्ग्रहोद्येति । विशेष्यविशेषणभावो वा । मार्गस्यैवेति 'यानास्थाय नरो राजन् न प्रमाद्येत कर्हिचित् धावन्निमील्य वा नेत्रे न स्वलेभ्य पते-दिहे'तिवाक्यात् । प्राप्नोत्येवेति अत्यन्तायोगव्यवच्छेदककारः । भगवानितीति ऐश्वर्य-प्रधानः । कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं समर्थत्वमैश्वर्यम् । न भवत्येवेति अत्यन्तायोगव्यवच्छेदक एवकारः । तत्रत्यानामिति तावकानाम् । विलासचिह्नानां भगवति रात्रौ भवानां वा दर्शनार्थम् । विकर्मेति 'अकाले दर्शनं विष्णोर्हन्ति पुण्यं पुराकृत'मितिवाक्यात् तथा । द्वितीयपक्षे विषयासक्तिरङ्गावेन विकर्मतुल्यत्वं दर्शनस्य । 'अपि चेद् सुदुराचार' इति वाक्यादाहुः सैषापरत्वादित्यादि । अनेन सेवाया विकर्मबाधकत्वमुक्तम् । तदित्थम् । ये भक्ताः सेवां कुर्वाणा अपि न विषयासक्तिरहितास्तेषां विषयासक्तिनिवृत्त्यर्थं भगवान् स्वस्वरूपस्थितानि विलासचिह्नानि प्रदर्शयति, तदा चिह्नानामतिरमणीयत्वेन भगवद्विलासे सर्वोत्कृष्टत्वज्ञानाद् विषयेष्वतिहीनत्वबुद्धिरुत्पद्यते, तदा विषयं त्यक्त्वा भगवत्येवासक्ता भवन्तीति । नान्येषामिति 'येन्य' इतिपदोक्तानां प्रसिद्धान्येषां नेत्यर्थः । अत एवेति दर्शनवत्त्वादेव । रजिज्वति 'स्नेहानुबन्धो बन्धूनां घृनेरपि सुदुस्त्यज' इति-वाक्यात् । स इति स्नेहः, सः स्नेहः आत्मनि यस्यैतादृशं जीवम् । तेषामिति स्मार्त-भगवन्मार्गीयाणाम् । कालादय इति आदिना दुःसङ्गादयः । 'सर्वत' इत्यर्थक 'ममित'-इत्यव्ययमित्याहुः बाह्याभ्यन्तरेति । बाह्यं देहं कालादिभ्यः आभ्यन्तरं भक्ति दुःसङ्गा-दिभ्यः । कालादिभ्यः एव वा बाह्यमाभ्यन्तरं च । तदपि सर्वं यतः सर्वभावेन सर्वत्वेन । रक्ष्यमाणाः रक्षिताः । यथाश्रुतं वार्थः । बाह्यमाभ्यन्तरं च सर्वमाहुः बुद्ध्यादीनामित्यादि । आदिना मनश्चिचाहङ्काराः मनोवृत्तयश्च दशाभ्यन्तरं सर्वम् । अन्यप्रवेशो भूतादिप्रवेशो बाह्यं सर्वम् । सर्वेष्विति 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवती'ति छान्दोग्यश्रुतेः । 'तस्य' सर्वात्मभाववतो भक्तस्य । सर्वात्मभावदानेनापि रक्षिता रक्ष्यमाणा वा भ्रमन्तीत्यत्र कर्तारः । तदाहुः कालादिभ्यरहिताः निर्भया इति दुःसङ्गेपि निर्भयाः । यदिति सर्व-लोकेषु विनायकानीकपमूर्धरूपम् । एतेषामिति आत्मीयानां तावकानाम् । नायका दुष्टाना-मित्याशयेनाहुः विघ्नकर्तार इति । स्वयमपि दुष्टाः । प्रवर्णलोप इत्याशयेनाहुः विशब्देनेति ।

'विघ्नराज' इति शब्दसमानाधिकरणत्वाद् विघ्ना उच्यन्ते । जनका एवेति विघ्नजनका एव । अन्ययोगव्यवच्छेदक एवकारः । अनधिकारात् । बहव इति बहुवचनार्थः । बहव इति बहुवचनार्थः । भगवदीयेति आदिशब्देन बलभद्रमुदर्शनभयमम्बरीषप्रसङ्गे नवमस्कन्धे दुर्वाससः । बलभद्रभयं फलप्रकरणे भक्तनयने शङ्खचूडस्य । शंखचूडस्यशेष्यत्रत्यस्पर्शात् पश्चात्-
 यस्पृश्यैवेति ज्ञेयम् । उक्तदार्ष्टान्तिके दृष्टान्तमाहुः यथा प्रह्लाद इति । सामीप्ये सप्तमी । यथा प्रह्लादसमीपे अस्पृश्यैव तिष्ठन्तीत्यन्वयः । तेष्विति उक्तानां मूर्धसु सर्वसामर्थ्य-
 स्थानेषु परमकाष्ठापन्नेषु आरोहणं मर्यादार्यं जन्म तदर्थं भगवद्भक्ताः प्रह्लादादयः । सेश्वराङ्गनाः पादं चरन्तीत्यस्य गतिकर्मणः गत्याश्रयं, पादं पदनं गमनं स्वीयं कुर्वन्ति, प्रयच्छन्ति ददति । दैत्येभ्यः । अयमर्थः । पूर्वं सनकादिरूपस्य प्रह्लादस्य भगवद्धारि-
 क्रोधेन विकर्मणा दैत्येभ्यनुपदोक्तरीत्या जन्म जातम् । तथा च निबन्धे 'अत्रापि वेद-
 निन्दायामधर्मकरणात् तथा नरके न भवेत् यातः किन्तु हीनेषु जायत' इति सम्प्रदायः । इदं अशक्यत्वेन भातं प्ररिभ्रमणस्थानं जीवानामित्याभासोक्तं युक्तम् । किंच तदनु सर्वेषु लोकेषु परिभ्रमन्ति । यत्र तेषां विघ्नानां परमं सामर्थ्यं प्रभवति तादृशेषु निषिद्धदेशेष्वपि भ्रमन्तीति तेषामध इति । विघ्नतत्कर्तृणां भगवद्भक्तानां तत्कृतभयाभावाद् भगवद्बद्ध-
 सौहृदत्वेनाधःपातनसामर्थ्याभावात् । अत्राधःपातनं पादसेवनानादरः । पाद आकाशः । प्रतिष्ठाहेतवः भक्तिहेतवः एव भवन्ति । माहात्म्यसारकत्वात् । अत्र निबन्धः 'किन्तु हीनेषु जायत' इत्यस्याग्रे पूर्वसंस्कारतस्तत्र 'भजन् मुच्येत जन्ममि'रिति । अयं सिद्धान्तः समर्थितः । दृष्टान्तमाहुः यथा जडेति । तेषामिति त एते निरीश्वरसाङ्ख्या-
 धभिनिवेशिनोपि । अहं ब्रह्मासीति भावनावन्तः । तेषां मूर्धानः मुख्याः । सर्वेति यत्र तेषां विघ्नानां परमं सामर्थ्यं प्रभवति तादृशानि निषिद्धदेशरूपाणि । भौणनिषिद्धदेश-
 व्यावृत्त्यर्थं विशेषणं परमेति । परमकाष्ठापन्निदेशकाष्ठा । अतस्त इति तावकाः । न द्विषन्तीति । अधःपातनसाधनं क्रोधं न कुर्वन्तीत्यर्थः । अधोगमनत्वेन तमस्त्वेन कार्यकारणभावात् । 'अधो गच्छन्ति तामसा' इतिवाक्यात् । यत् तु यथा पूर्वश्लोकोक्ताः पतन्ति तथा ते तावकाः न भ्रश्यन्तीत्यन्वयं कश्चिदाशङ्कते । तथा च पातो भवति परं तथा न भवतीत्यर्थं चाह । तन् मन्दम् । 'त' इति पदस्य वैयर्थ्यापत्तेः । यदि हि तच्छब्द-
 स्येदं बहुवचनान्तपदं तदा तेन पूर्वश्लोकोक्ता एव परामर्षणीयाः । तेषां तु यात उक्त इति न भ्रश्यन्तीति वाक्यस्यैव विरोधः । यदि च युष्मच्छब्दस्य पञ्चैकवचनान्तं तदा तेनैव भगवदीयतायाः प्राप्तत्वात्, 'तावक'पदस्य वैयर्थ्यमिति दिक् । सिद्धमाहुः अतो भक्तीति । तथा चात्र स्तुत्या भगवद्देहादरस्य साधनस्य फलनिरूपकत्वं बोध्यम् । फलमभयम् । 'अमयं ह वै जनकं प्राप्नोती'तिवृहदारण्यकाद् वेदः, एकविंशतिदुःखध्वंसो

भोक्षः इति लोकः । दुःखं भयात् । 'मुक्तिरन्तरापध्वस्तेर्न पर' इति साङ्ख्यसूत्रम् । भाग्ये-
 त्येकैका भक्तिर्मुक्तिसाधनमित्युक्तम् । भक्तास्तादृशस्थानेषु गतास्तत्कृतभयरहिताः, दैत्या-
 नामभगवदीयत्वाद् भ्रंश एवेति दैत्यपक्षव्यतिरेकः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये 'वायुः सन्धानं' 'वैद्युतः सन्धान'मिति च श्रुतिः । वेदे वायुः अधिलोके वैद्युतः । लोक-
 वेदात्मकत्वं स्मृतेरिति । परिशेषादत्र श्लोके । 'माधव'पदेनात्मा वै पुत्र नामासी'तिश्रुते-
 र्वायुः वैद्युतश्च । विद्युताल्लिङ्गत इति वैद्युतः, शैषिकोऽण्, माधवः । सूर्यो विद्युत्स्थः, मा-
 शब्दस्य विष्णुपत्न्यां लक्षणा, एकभर्तृत्वसम्बन्धः । फलत्वसाम्यात् । जन्मप्रकरणत्वेन सहस्रयातात्पर्यस्य मुख्यत्वात् । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'सूर्यः कले'तिश्रुतिः । 'स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानश्चतुष्टयम् एतैः सर्वैरादित्यमण्डलमेव विधास्यत' इत्यारण्यकात् ।

१०-२-३४. सत्त्वं विशुद्धमित्यत्र पूर्ववदिति प्रमाणादि किं भगवत्पक्षपाते आह । सम्पन्नताद् वतिः । प्रमाणेन पक्षपातमुपपादयति स वेदो हीत्यादि न स्यादित्यन्तम् । वेदिके मार्गे सर्वधर्मप्रवर्तको भगवान् प्रमाणं, तच्चानधिगतार्थगन्तृत्वं, तत् सर्व-
 मुच्यते । प्रवृत्तीति 'निवृत्तं कर्म सेचेत् प्रवृत्तं दूरतस्त्यजे'दित्युक्तेः । प्रतिपादक इत्यभि-
 धया । तात्पर्यवृत्त्या तु 'तवाहर्णमर्थ' इत्यग्रे वक्ष्यन्ति 'ततोपी'ति ग्रन्थेन । 'आश्रमादाश्रमं गच्छेन् नान्यथा मत्परश्वरे'दितिवाक्यात् सर्वोत्तममार्गमेकादशस्कन्धे 'यथानुष्ठीयमानेन त्वधि भक्तिर्नृणां भवे'दित्याद्यध्यायद्वयेनोक्तं व्याख्यायामाहुः तादृशोपीत्यादि । प्रवृत्ति-
 निवृत्तिप्रतिपादकोपि, प्रत्येकं एकं प्रवृत्तं निवृत्तं वा कर्म लक्ष्यकृत्य, द्विधा भिन्नैः ब्रह्मचारि-
 गृहस्थावित्येको भेदः वानप्रस्थयती इत्येको भेदः । द्विधा भिन्नैश्चतुर्भिराश्रमैः । द्विविध इति ब्रह्मचारिगृहस्थाधिकारकः वानप्रस्थयत्यधिकारकश्चेति । सप्तदशाध्यायार्थैकवाक्यतयाहुः तत्र प्रवृत्ताविति । सिद्धमिति ब्रह्मचारिणोऽध्ययनं अर्थो वेदार्थः गृहस्थस्यानुष्ठानं तेना-
 ध्यात्मिकचित्तशुद्धौ अवबोधो ज्ञानमिति सिद्धम् । अष्टादशाध्यायार्थैकवाक्यतयाहुः तप इत्यादि । एतेन वेदः प्रमाणं भगवत्कृतिश्चाश्रमचतुष्टयधर्मरूपा प्रमाणमुक्तम् । कृतिसम्बन्धिनं प्रवर्तकं भगवन्तं प्रमाणमाहुः एतदित्यादि । धर्मानुष्ठानमित्यस्य विशेषणं वेदानुसारे-
 णेति । क्रियाकाण्ड इतिनामानुसरणेन । दैत्यांशानामिति आश्रमचतुष्टयाधिकारिष्वेवासुर-
 सम्पत्तिपताम् । सत्त्वमूर्तिरिति द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये 'प्रवर्तते यत्रे'तिवाक्ये शुद्ध-
 सत्त्वस्य वैकुण्ठ उक्तेः 'सत्त्वं यस्य प्रिया मूर्ति'रित्युक्तम् । द्वितीयनवमाध्यायोक्ता । मिश्रसत्त्व-
 प्रयोजनमाहुः स्वसत्त्वं प्रकटीकृत्येति । स्वं स्वीयम् । सात्त्विकानेवेति एवकारस्तामस-
 दैत्यांशयोगव्यवच्छेदकः । प्रेरयतीति बुद्धिद्वारा । विपरीतानिति तामसान् । श्लोकं व्याकुर्वन्ति स वैदिकाश्चेति । जगति प्रवर्तन्ते इति 'यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तददेवतरो

जनः स यत् प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते' इति गीतायाः। स्थितिपदार्थं विशदयन्ति स तदैव तेनेत्यादि। 'स्थितिवैकुण्ठविजय' इतिवाक्याद् वैकुण्ठरूपेणैक्येपि विजये न कर्तृकर्मभाव इति। श्रयते सेवते। क्रीडार्थं आत्मनेपदात्। द्वितीयस्कन्धनवम एव 'ददर्श तत्रे'त्यत्रेत्यादिवाक्योक्तः सात्वतां पतिर्वाक्ये भगवान्। भक्तवश्यत्वेपि क्रीडापि निमित्तम्। प्रसूतेनेति व्यापकधर्मस्य व्यापकत्वनियमात् व्याप्तेनेत्यर्थः। क्रमेणेति आश्रमक्रमेण। सम्यगनुतिष्ठन्तीति येन व्याप्तस्य सच्यस्याश्रयणेन हेतुना वेदादिभिः करणैस्त्यत्रार्हणं समीहितं इत्युक्ते वेदादीनां दृष्टद्वारकं भजनकरणत्वं न सम्भवतीति पूर्वं वेदाद्यनुष्ठानं ततश्चिच्छुद्ध्या भजनमित्यदृष्टद्वारा करणत्वम्। तथा चैतावदर्थत् अर्थापत्तिरूपाल् लब्धम्, 'आर्थिकं तु प्रवक्ष्यामी'ति कारिकाया इति ज्ञेयम्। वेदरूपप्रमाणस्याभिधया भगवान् तत्कृतिश्च प्रमाणं निरूप्य तात्पर्यवृत्त्या वेदप्रमाणसिद्धार्हणकृतिरूपप्रमाणमाहुः ततोपीत्यादि। शुद्धान्तरिति आधिदैविकी शुद्धिरत्र। तवार्हणमिति तदुक्तं, 'भगवान् ब्रह्म कात्स्न्येन त्रिरन्वीक्ष्य मनीषया तदध्यवस्यत् कूटस्थो रतिरात्मन्यतो भवे'दिति। भगवत्सेवेति सेवा रतिः। श्रद्धायां भक्तौ व्यसनरूपप्रेमभिलनात्। रतिरेवासक्तिः। अत्र 'श्रद्धारतिर्भक्तिरनुक्रमिष्यती'ति वाक्यम्। 'ततः प्रेम तथा सक्तिर्व्यसनं च यदा भवे'दित्याचार्योक्तिश्चानुसन्धेया। स्फुटिर्यथाऽनन्तपारस्य वेदस्यातिविस्तृतभगवत्सेवानिरूपकत्वेन विस्तरस्य स्कन्दपुराणचातुर्मास्यमाहात्म्यनिरूप्यत्वात् प्रवृत्त्यर्थं संक्षिप्तपूजनमेकादशैकोनविंशाध्यायोक्तम्। एकोनविंशाध्यायोक्तश्रवणादिकं च भगवत्सेवापदेन गृह्यते। भक्तिवर्धिन्यां 'पूजया श्रवणादिभि'रित्याचार्यवचनात्। अष्टाक्षरमन्त्रः श्रीभागवतमाहात्म्योक्तः साधनचतुष्टये मुमुक्षुकार्यम्। 'मुमुक्षुर्वै शरणमनुव्रजे'दिति श्रुतेः। आत्मनिवेदनं श्रद्धा, श्रवणादिसरणिः प्रेमान्ता, एकोनविंशाध्याय एकादशीये इयं मर्यादा भक्तिः। पृष्टिभक्तिस्तु सन्ध्यामन्त्रे। 'तच्चायामि ब्रह्मणा वन्दमान' इत्यादौ। 'तदाशास्त्र' इत्यनेन तच्छब्दार्थाशया यजमानो हविर्भिरिति मूर्तौ मर्यादामार्गकरणात्। सर्वात्मभावस्तु प्रदानसाध्य इत्यन्यदेतत्। भावनादिकं ग्रन्थान्तरादूह्यम्। फलाध्यायरश्मेश्च मत्कृतात् अप्रतीकालम्बनसूत्रीयात्। विस्तरमिया न लिख्यते। ननु वेदेनेति विधि-निरूपणेणैव। एवकारः सच्चश्रयणयोग्यवच्छेदकः। कार्यसिद्धाविति धर्मप्रमित्यादिसिद्धौ। मूले श्रेयः फलमित्याशयेनाहुः यदि फलेति। कोपीति वेदातिरिक्तश्वेतनो नियामकः। न च वपुर्विना वेदादपि न फलसिद्धिरिति वाच्यम्। तैत्तिरीये 'तस्य यजुरेव शिरः क्रगुदक्षिणः पक्ष' इत्यादिपक्षिणपुस्तत्त्वाद् वेदस्य। एवं वेदातिरिक्तापेक्षाभाव इति वाच्यम्। 'तासां मे पौरुषी प्रिये'तिवाक्यात् पुरुषविधनाङ्गणोक्तवपुषो मुख्यत्वात्। वेदातिरिक्तचेतनापेक्षासत्त्वात्। विसंवादि नमिति फलेन विगतसंवादोऽस्यास्तीति विसंवादी तं

विसंवादिनम्। फलरहितम्। न प्रवर्ततेति 'सिद्धार्थं सिद्धसम्बन्धं श्रोतुं श्रोता प्रवर्तते शास्त्रादौ तेन वक्तव्यः सम्बन्धः सप्रयोजन' इतिवाक्यात्। तथा च दृष्टविसंवादिपि केचिद् वेदमार्गेण प्रवर्तन्तेन्ये च न प्रवर्तन्ते इतिदर्शनात्, न वेदेन धर्मप्रमित्यादिसिद्धिः किन्तु श्रेयोजनकः सत्त्वोपाधिर्वैदिकपदार्थयथार्थज्ञानजननायात्रयकः, 'सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञान'मितिवाक्यात्, प्रमेयबलं चैतत्, वेदशब्दस्तु स्वज्ञानजनने भगवत्प्रसादसापेक्ष इति वेदातिरिक्तश्वेतनः फलदानायापेक्षितः। 'अलौकिको हि वेदार्थो न युक्त्या प्रतिपद्यते तपसा वेदयुक्त्या तु प्रसादात् परमात्मन' इतिश्रुतेः। एतदाक्षिपन्ति स नन्विति। शुद्धसत्त्वस्य प्रमेयबल-तुल्यत्वेनादृष्टभूतसंस्कारद्वारा प्रमेयबलेन ज्ञानभक्तिभ्यां वैदिकपदपदार्थयथार्थज्ञान-जननरूपकार्यसिद्धावित्यर्थः। समादधते स ते हीत्यादि। अत्र टिप्पणी। अदृष्टजनक-मिति प्रमेयबलजन्यज्ञानभक्तिव्यापारभूतं यददृष्टं तस्य जनकमित्यर्थः। ज्ञानमिति माहात्म्यज्ञानम्। 'य एवं वेदे'त्यन्तिमवाक्यं बहुषु स्थलेष्विति बहुवचनम्। तदभावा-दिति वेदान्तोक्तकर्तृस्वरूपस्य मुक्तस्य माहात्म्यज्ञानस्य चाभावेन यथोक्तत्वाभावान् न तादृशादृष्टजननं, षडङ्गाशुद्ध्या कर्मप्रकारज्ञानाभावाच्च न भूतसंस्कारः शरीरोत्पादन-लक्षण इत्यर्थः। जडत्वादिति शरीराभिमानेन जडत्वाच्चेतनधर्मस्यादृष्टस्य तत्र नोत्पत्ति-रित्यर्थः। सुबोधिन्याम्। जानीयुरिति ते चतुराश्रमस्थाः शरीराभिमानिनः शरीरमात्मे-त्यन्यथाज्ञानवन्तः। शरीरमात्मेन जानन्त्यतो यदि प्रथमं शरीरभिन्नतयात्मानं जानीयुः विद्वन्मण्डनोक्तरीत्या शरीरं नात्माऽनित्यत्वादित्येवमात्मविषयकानुमितिरूपज्ञानानुक्कल-व्यापारवद् व्यापारवन्तो विधिरसान् प्रेरयतीत्येवं विधिविषयतयात्मज्ञानं कुर्युरित्यर्थः। तदा कश्चित्ति भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तत्वे सत्येकार्थप्रतिपादकत्वं सामानाधिकरण्यम्! कर्तृपद-प्रतिपाद्यार्थक्येनार्थप्रतिपादकत्वमदृष्टपदे तत्प्रतिपाद्यमदृष्टमुत्पद्येतेत्यर्थः। 'अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् विविधाश्च पृथक् चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चमम् तत्रैवं सति कर्तार-मात्मानं केवलं तु यः पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्यति दुर्मति'रितिगीतायाः। दैवमदृष्टम्। तथा च कर्तृपदप्रतिपाद्यमदृष्टमुत्पद्येतेत्यर्थः। एवकारोत्यन्तायोग्यवच्छेदकः। देहान्तर इति तेषां विद्यमानशरीराणां देहान्तरे वा फले प्राप्ते भूतसंस्कारो देहान्तरोत्पादको भवेदित्यर्थः। अभावादिति ज्ञानाभावेन कर्मणो निरङ्गत्वान् नादृष्टोत्पत्तिः न वा भूत-संस्कार इति समाधानम्। भगवानेवेति कर्तृपदवाच्यो भगवान्। एवकारोऽधिष्ठानादि-कर्तृचतुष्टययोगं व्यवच्छिनत्ति। वेदकृतपक्षपातत्वाद् भगवान् वासुदेवः, 'वासुदेवश्छन्दसि पठ्यते' इति ज्योतिषे। तेन 'कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्य' इतिश्रद्धाद् भगवान् कर्मापेक्षः फलदातेत्यपि प्रत्युक्तम्। वेदान्तमतत्वेन भगवन्मार्गकृतपक्षपातविषय-त्वात्। 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामी'तिश्रुतेः, 'नाहं वैदे'रिति स्मृतेश्च। तथा च वासुदेव-

पदप्रवृत्तिनिमित्तत्वेन वासुदेवत्वरूपविशुद्धसत्त्वस्य वसुदेवशब्दितस्यापेक्षेति भावः। 'विशुद्ध-
सत्त्वं वसुदेवशब्दित' मितिनाम्नात्। अपेक्ष्यत इति फलदानार्थमपेक्ष्यत इत्यर्थः। श्रेय
इति श्रेयांसि सुदानसम्बद्धिः नन्दभक्तिः परीक्षिद्ब्रह्मास्त्रनिवारणं 'तेषां नित्याभियुक्तानां
योगक्षेमं ब्रह्मस्य' मिति योगक्षेमप्रापणम्। उक्तफलानि च। उप समीप इति अलौकिकी
व्युत्पत्तिः उप समीपेऽयतेनेनेति लौकिकी। 'करणाधिकरणयोश्चेति व्युत्'। यस्मादिति
वपुषः। वं सुखं पुष्पातीति वपुरिति व्युत्पत्त्याहुः। दैवगत्येति। पुष्पा अधीतिनामिति बोध्यम्।
किन्तु वपुषो व्यापकत्वादित्यपि बोध्यम्। अस्तु चेति यथाकथञ्चिच्छब्दादिज्ञानरूपात्
कर्तृस्वरूपज्ञानात् कर्मप्रकारज्ञानाच्चास्तु वा। तस्येति चतुराश्रीमणस्येत्यर्थः। भगवद्भजन
इति भक्त्यात्मके करणत्वं, प्रसृतसत्त्वात् ज्ञानं, ज्ञानादिच्छया यत्न इति। अन्यथासिद्धत्वे
तु कारणत्वमपि न सत्त्वस्य, कुतः कारणत्वमित्यरुच्येति। सहायत्वमिति। अन्यथासिद्धे
यत् प्रतीयते कारणत्वं तदेव सहायत्वम्। यद्वा सहायत्वमाधिदैविकत्वं सत्त्वस्य भगवदीय-
त्वात्। भगवत्तथाधिदैविकत्वात्। क्षयिष्णवेवेति 'जायस्य त्रियस्ये'ति छान्दोग्योक्त-
चतुर्थीयमार्गोक्तं क्षयिष्णवेव फलम्। एवकार अक्षय्यफलयोगव्यवच्छेदकः। 'अक्षय्यं ह
वै चातुर्मासयाजिनः सुकृतं भवती'ति श्रुत्युक्तं अक्षय्यं वैश्वदेवपर्वणि। तत् पूर्व-
मीमांसाभाष्ये वृत्तौ वा मत्कृतायां स्पष्टमिति ततोवसेयम्। पूर्वदोषेति
कस्याप्यप्रवृत्तिलक्षणदोषस्यानिवृत्तिः। देवानां पक्षेति अस्मिन् पद्ये पूर्वार्धेन सत्त्वस्य फल-
सिद्धौ धर्मज्ञानद्वारा करणत्वमुक्तं, तच्च सत्त्वं पूर्वोक्तं भैत्रायणीयोपनिषदुक्तो गुणान्तरसार-
भूतः कारणं सत्त्वगुणः कारणनिष्ठो वेदे ब्राह्मणरूपे प्रमाणं, मन्त्ररूपे वेदेनुष्ठीयमानवैदिक-
धर्मेषु भगवत्सेवाकरणतायाः तत्सहायतायाश्च प्रमितिर्भवति। ननु मन्त्रोक्तानुष्ठानेन फलं
न ब्राह्मणप्रमितधर्मोपैति चेन्न। श्रेयस्त्वेन फलस्योपादानात्। तद् देवानां सात्त्विकत्वात्
तत्पक्षपातार्थं भगवताधिष्ठीयते। सत्त्वेन धर्मप्रवृत्तिर्देवानां तमसा दैत्यानामिति। न च
भगवत्सेवाकरणतात्सहायताविशिष्टधर्मप्रमितौ सत्त्वस्यान्यथासिद्धत्वेन कारणत्वं कुतः
करणत्वमिति शङ्क्यम्। सत्त्वात् ज्ञानं ज्ञानादिच्छेच्छाया यत्न इति क्रमस्यात्राभावात्।
सत्त्वे ज्ञानपदप्रयोगात्। यत्नेपि ज्ञानपदप्रयोगः पञ्चरात्रशास्त्रे। अतः सत्त्वस्येच्छाव्यापार-
कत्वं वा। अत्र मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदानामधेयमिति वेदकृतपक्षपाते उत्तरार्धेन वेदक्रियायोग-
तदर्हणानां फलसिद्धौ करणत्वमुक्तं, तानि च शब्दभगवत्कृतिजीवकृतिरूपत्वेन मन्त्ररूपे
वेदे प्रमाणं अनधिगतार्थमन्तरूपम्। वेदादिभिः तदर्हणारूपधर्मानुष्ठानादि प्रमा
भवतीति। अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्रश्लोक
उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते तैत्तिरीये 'अधरा हनुः पूर्वरूपम्। उत्तरा हनुरुत्तररूपम्। वाक्
सन्धिः जिह्वा सन्धान'मिति चतुष्के वाक् सन्धिश्च। 'वाचा विरूपनित्यये'ति श्रुतेः। वाक्

प्रमाणं, शब्दरूपत्वात्। प्रश्ने विशेषाभावः। छान्दोग्ये 'प्रतीचीदिकलेति' श्रुतिः। वरुणेन
दिक्यपतिना नारायणप्रमाणम्। त्रियते वृणोति वा वृणुते वा वरुणः। वृज् वरणे। 'कृवृदा-
दिभ्य उन्नन्'। नारा आप इति प्रोक्ताः ता अयनं यथेति नारायणः।

१०-२-३५. सत्त्वं न चेदित्यत्र पूर्वश्लोके पूर्वार्धेनोक्तं पक्षपातमेकदेशेनाश्रम-
चतुष्टये आश्रमद्वयेनाक्षिपन्ति स नन्वित्यादि। भवतु नामेति भक्तिमार्गे पुष्टेः सत्त्वेन
तदुभयोपकारकं भवतु नाम श्रेयोदानार्थम्। गृहस्थश्लोके छान्दोग्योक्तात्। इत्याश्रमद्वय-
व्यवस्था। आश्रमचतुष्टये द्वितीयैकदेशेनाहुः ज्ञानस्येत्यादि। आत्मसाक्षात्कारस्य भगव-
द्विज्ञानस्य च। विज्ञानं ज्ञानमेकमेव मन्यन्ते। सिद्धफलेति देहाध्यासनिवृत्तिद्वारा सिद्धस्य
परमानन्दरूपस्य मोक्षाख्यफलस्य ब्रह्मज्ञानस्य दातृत्वात्, भगवद्विज्ञानस्य भेदनाशद्वारा
सिद्धस्य परमानन्दरूपस्य मोक्षाख्यस्य फलस्य दातृत्वात्। अस्मिद्वेति साध्यस्वर्गादिफले
द्रव्यादियागोपि ज्ञानस्य साक्षादेव कर्मभिरेव 'य एवास्मि स सन् यज' इतिश्रुतेः फल-
जननसम्भवात्। तद्ज्ञान इति संन्यासाश्रमीणज्ञान आत्मसाक्षात्काररूपे। तत्साधन
इति यतिज्ञानसाधने वानप्रस्थतपसि वन्यफलयारूपे। नापेक्ष्यत इति विवेकस्य
जातत्वादितिभावः। आत्मनात्मविवेकमन्तराश्रमद्वयेऽप्रवृत्तेः। आहेति विशुद्धानुवादक-
निनपदाभिप्रायपूर्वकं विज्ञानप्रमेयमाह। 'निजं सत्त्वं'मिति योजनयाहुः शुद्धसत्त्वमिति।
सत्त्वप्रद्योत्यार्थमाहुः सर्वरक्षकमिति। सार्धकर्मैति मोचकर्मसङ्ग्रहाय सर्वपदम्। 'शरीरिणां
श्रेयउपायनं वपु'रित्यस्य तात्पर्यार्थः चेदिति। च इदिति पदच्छेदः। चोष्यथे इदवधारणे।
विज्ञानमिति भगवद्विज्ञानं न भवेदिति पूर्वणान्वयः। कारणभावादिति हेतुः। अपिना
श्रेयः। पदार्थसम्भावनायामपिः। सत्त्वस्य श्रेयोदानार्थत्वमुक्तं, पूर्वश्लोके विज्ञानार्थत्वे
हेतुमाहुः सत्त्वात् सज्जायत इति। शास्त्रासिद्धेनेति शास्त्रीयवाग्विपयेण। उपेति
उप समीपे नियन्तुः। परकीयत्वात् शास्त्रीयत्वात्। तदैवेति तत्काले। अभ्यासेपि पद-
जन्यपदार्थोपस्थितेः कारणत्वात् शास्त्रानुसन्धाने शास्त्रार्थयागाद्यनुष्ठाने वा शास्त्ररूपपद-
जन्यत्वेन अनुष्ठाने मन्त्ररूपपदजन्यत्वेनैवकारोवधारणार्थकः। आविरिति अन्यथाऽन्यदापि
सत्त्वात् ज्ञानं भवेदिति। तद्धर्मैति पदसमानाधिकरणः शास्त्रानुसन्धातुः तदर्थांनुष्ठातुर्वा
धर्मः तत्त्वात्। यद्वा सत्यादिधर्मत्वात्। सत्याद् रजः ज्ञानात् सत्त्वं आनन्दाच्च तम इति।
स्वरूपलक्षणोऽनन्त आनन्द इति। इदमिति पार्थिवमिव प्रतीयमानमाकाशम्। निजं
वागगोचरमव्यपातिवागगोचरम्। 'धात'रित्यस्याभासमाहुः न च तैरपीति। शास्त्रैरपि
सात्त्विकराजसतामसैः। स्वमूलेति स्वीयसत्त्वादिगुणमूलं च तत्कारणभूतः सत्त्वगुणस्तम्।
यद्वा नैरित्यस्य निजैरित्यर्थः। सत्यज्ञानानन्तधर्मैः सत्त्वरजस्तमोभिः। उत्पादयितुमिति

उपासकहृदये उत्पादयितुम् । तेषामिति प्रकृतिसाम्यावस्थारूपस्य गुणत्रयस्य स्थित्यादि-
कालक्षुब्धानां विष्णुवदिशक्तिभूतानां सत्त्वादिगुणानाम् । विशुद्धसत्त्वकारणत्वाभावात् ।
तस्य नित्यस्य कारणायोगात् । यतो धाता निजसत्त्वोत्पादकस्त्वमेवेत्यर्थः । सत्त्वस्य विज्ञान-
हेतुत्वं व्युत्पादयन्ति सा विज्ञानमिति । अनुभवस्तु आत्मभगवद्विषयकः । आत्मविषयकं
भगवद्विषयकं चानुभवं व्युत्पादयन्ति सा स च सत्त्वैकेति । सत्त्वं एकं रूपे यस्यान्तः-
करणस्य तत् तथोक्तं तस्मिन् । 'माया मनः सृजती'ति चतुर्थस्कन्धात् । कारणस्य रजस्तमसी
अन्तःकरणे तिरोहिते । साधनात् । भवतीति 'कामः सङ्कल्पः' इतिश्रुतौ मनोवृत्तिषु
धीगणनात् । यथा यथेत्यादि ब्रह्मवित्प्रपाठके आनन्दमीमांसायां प्रत्यानन्दं 'श्रोत्रियस्य चा-
कामहतस्ये'ति विशेषणे छन्दोऽध्येतुः 'अकामहतत्व'मिच्छाऽपराभूतत्वं इच्छयाननुकूलेपि
प्रवृत्तत्वमितियावत् । 'यथा यथात्मा परिमृज्यतेसौ मत्पुण्यभाथाश्रवणाभिधानैः तथा तथा
पश्यति वस्तु सूक्ष्मं चक्षुर्यथैवाञ्जनसम्पयुक्त'मितियावयमप्यनुसन्धेयम् । शुद्धसत्त्वेति
आन्तं विशुद्धावन्तःकरणे भायिकसत्त्वाद्युपमर्देन शुद्धसत्त्वाविर्भावे भगवदधिष्ठानं तस्मिन्
सत्येव समानाधिकरणं मनस्यात्मविज्ञानम् । जगत्त्वे इति जगद्रूपेऽन्नेऽभेदान्वयः ।
क्षुधीति दार्ष्टान्तिके आत्मविज्ञानाकाङ्क्षा क्षुत्स्थाने । शक्यमिति 'वासुदेवं परित्यज्य योन्यं
देवमुपासते दृषितो जाह्नवीतीरे रूपं खनति दुर्मति'रिति पाण्डवगीताया न शक्यम् ।
अयमर्थः । जगतोन्नत्वं ईर्ष्यास्योपनिषदि 'ईर्ष्या वासुमिदं सर्वं यत् किञ्चिज् जगत्यां जग'-
दिति जगदुक्तम् । तस्याभत्वं तैत्तिरीये 'अन्नं बहु कुर्वीत, तद्व्रतम्, पृथिवी वा अन्न'मिति ।
'अन्नं पृथिवीं 'बहु कुर्वीत' पृथिव्या ओपधयाः ओपधीभ्योऽन्न'मितिश्रुतेरन्नोपधिरूपेण बहु
कुर्वीतित्यर्थात् । अन्नसम्पादनमिति दार्ष्टान्तिके विज्ञानसम्पादनम् । न तु क्षुदनन्तरमिति
दुःसहक्षुदनन्तरमित्यर्थः । दार्ष्टान्तिके दुःसहात्मविज्ञानाकाङ्क्षानन्तरम् । तत्सम्पादनं
अन्नसम्पादनम् । दार्ष्टान्तिके आत्मविज्ञानसम्पादनं शक्यम् । ननु जानातीच्छति यतत
इति आकाङ्क्षानन्तरं यत् उचित इति चेन्न । ननु क्षुदनन्तरं तत्सम्पादनं शक्यमिति
पाठान्तरसत्त्वात् । क्षुदनन्तरं क्षुञ्जानं तदनन्तरं तन्नैवर्तकात्राकाङ्क्षा तदनन्तरं तत्सम्पा-
दनमन्नसम्पादनं यत्नाख्यं शक्यम् । ननु प्रश्ने । अयं प्रश्नः । यद्वा ननु निश्चयेऽयं
निश्चय इत्यर्थः । दार्ष्टान्तिकमाहुः अतो भगवतेति । आविर्भावित इति अन्नदृष्टान्तेन
दृष्टान्तिते । तत्कृपयेति विज्ञानकारणभूतकृपया । विज्ञानत्वेन तत्कृपात्वेन कार्यकारण-
भावात् । आत्मविज्ञानाकाङ्क्षायां सत्यामिति बोध्यम् । सङ्कर्षणप्राकट्यस्याव्याप्यार्थत्वात्
तत्प्रतिपाद्यपूर्वाध्यायार्थोपि भगवता सह सत्त्वं वासुदेवाख्यमित्यर्थः । तदायमहमित्य-
भेदानुभवः । इदं सत्त्वं आविर्भावितसत्त्वं प्रसृतं बोध्यम् । न त्वन्यथेति भगवता सत्त्वे

अनाविर्भाविते । निषिध्यमानमिति न भवेदिति निषेधविषयीभूतं विज्ञानमित्यर्थः ।
शास्त्रीयमिति शब्दं यस्मिन् क्षणे शास्त्रानुसन्धानमित्यादिना पूर्वमुक्तम् । तथा च सात्त्विकं
ज्ञानं न भवेत् चेत् नावश्यकं अष्टादिनापि तदितिभावः । आवश्यकं तु ज्ञानभिदयोरप-
मार्जनं विज्ञानमित्यपि भावः । विज्ञानं विशिष्टं ज्ञानं, तच्च विषयविशिष्टमित्याशयेनाहुः
आत्मानु भव इति । आत्मनोनुभवः आत्मानु भवः अयमहमित्याकारकः । प्रतियोगिनः
स्वाभावनाशकत्वं दृष्टम् । 'मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति त' इति वाक्यादाहुः
भेदनाशकमिति । भिदा माया तन्नाशकं भगवद्विज्ञानं 'श्रीकृष्णः शरणं ममे'ति
विज्ञानम् । स्वसमीपे स्वाशयप्रकाशनात् 'प्रपत्तिमार्गः' शरणमार्गः । यद्वा आत्मा सविकल्पकं
ज्ञानम् । भगवान् ब्रह्म निर्विकल्पकज्ञानम् । 'ब्रह्मेति परमात्मेति भगवानिति शब्दत' इति
वाक्याच्छ्रुत्यादौ शब्दत्रयात् । उभयोरिति आत्मभगवतोरित्यर्थः । अत्र टिप्पण्याम्
अध्यासनिवृत्तिरिति आत्मानुभवेऽहं स्थूलोहं पश्यामीत्यादिदेहाद्यध्यासः तस्य निवृत्तिः ।
आत्मा स्थूलत्वादिरहितः शुद्धः बुद्धः मुक्तस्वभावः । द्वितीयस्येति भगवद्विज्ञानस्येत्यर्थः ।
अत्र 'सत्त्वं न चे'दित्युक्तं सत्त्वं भगवता सह सत्त्वरूपं हृदये समागतं वासुदेवरूपं
विज्ञानविषय इति विषयरूपेण कारणम् । अद्वैतस्फूर्तिः न सात्त्विकी गीताष्टादशा-
ध्यायोक्ता किन्तु आत्मसृष्टिविषया । निजसत्त्वस्य वासुदेवात्मकत्वेनाभिन्ननिमित्तोपादान-
त्वात् विज्ञानात्मसृष्टौ हृद्वैतस्फूर्तिर्या तामाहुः स वैदिकेति । सः अद्वैतविशिष्टत्वेन
स्फूर्तिविषय आत्मा । प्रमेयमिति वैदिके मार्गे प्रमाणं वासुदेवः । 'विशुद्धसत्त्वं श्रयत' इति-
वचनात् पूर्वार्धे उच्यते वेदः भगवत्क्रिया कृतिरूपा च प्रमाणमुक्तम् । सर्वथापि वैदिके
मार्गे सर्वधर्मप्रवर्तको भगवानिति सुबोधिन्या भगवान् प्रमाणमित्युक्तम् । तादृशभगव-
जन्यकृतिजन्या या आत्मसृष्टिः तद्विषयिणी प्रमा च तद्विषयत्वं आत्मसृष्टावित्यात्मसृष्टिः
प्रमेयं प्रमाविषयं प्रमेयमितिलक्षणात् । तत्त्वेनेति अद्वैतविशिष्टत्वेन । आत्मनः सृष्टिरूपस्य
स्फूर्तिरित्यर्थः । सुबोधिन्याम् । उत्तरार्धे व्याचिख्यासवो विज्ञानस्वरूपं विविच्य
सत्त्वस्य विज्ञानहेतुत्वं साधयन्ति स तच्चेति । शुद्धाद्वैतस्फुरणम् । न विषयेति किन्त्वा-
वरणमङ्गमात्रेण । तथा चात्मानुभव इत्यत्र भगवद्विज्ञानमित्यत्र च न पृथीतत्पुरुषः किन्तु
कर्मधारय इति भावः । पूर्वमिति 'येन्येऽविन्दाक्षे'त्यस्य व्याख्याने । किन्तु शुद्धाद्वैतं परि-
णामवादेन, 'आत्मकृतेः परिणामात्' इति व्याससूत्रात् । तच्च टिप्पण्युक्तत्वादात्मसृष्टौ भवति ।
तत्र स्वगतद्वैतस्य दुष्परिहरत्वाच्च लुद्धत्वं स्वगतद्वैतशून्यत्वं त्रिविधद्वैतशून्यत्वम् । आत्म-
सृष्टावपि भेदस्य प्रत्यक्षसिद्धस्य द्वित्वसङ्ख्यारूपद्वैतसापेक्षत्वं संशयज्ञानरूपद्वैतसापेक्षत्वं वेति
न द्वैतहानिस्ततो न शुद्धाद्वैतत्वमिति चेन्न । सात्त्विकज्ञानेन गीतोक्तेन भेदनिवृत्त्या तन्नि-
बन्धनसङ्ख्यारूपसंशयज्ञानरूपद्वैतयोर्निवृत्तेरज्ञानमूलकमेव भेदस्फूर्तिः । 'कार्यकारण-

वस्त्वैक्यमर्षणं पटतन्तुव'दितिवाक्यात् । एवं शुद्धद्वैतं पुरुषार्थसाधकमिति विवेकः । एवं विज्ञानस्वरूपं विविच्य सत्त्वं विज्ञानहेतुत्वं साधयन्ति स आविर्भावस्त्विति । स्वरूपस्येति जीवताच्चिकरूपस्य । शुद्धसत्त्वेति वासुदेवत्वादितिभावः । आत्मानुभवाधिकारिणावत्राश्रमद्वयस्थौ । आत्मविवेकस्य जातत्वात् । अत आश्रमस्थयोर्ज्ञानतपसी सत्त्वापेक्षे । आश्रमधर्मज्ञाने सत्त्वं हेतुतया तपसि तु ज्ञात्वा तपःस्वरूपं तपः कर्तव्यमिति । तपःस्वरूपं तु द्वितीयनवमाध्याये 'तपो मे हृदय'मिति वाक्योक्तम् । भगवतो हार्दकरणाथं सन्तापः । तदपेक्षेति सत्त्वापेक्षा । न तदिति वानप्रस्थाश्रमधर्मस्तपः पृथङ् न निरूपितम् । ज्ञानादिति बोध्यम् । श्लोकयोजनां स्फुटीकुर्वन्ति स न चेत्यादि । अत्र टिप्पण्याम् । यदित्पदमिति 'य इत् तद्विदुस्त इमे समासत' इति श्रुतौ ये इत् तद्विदुः समासते इति पदच्छेदः । तद्वत् यत् इत्पदमित्यर्थः । योजना तु विज्ञानं सत्त्वं स्वकारणस्त्वयुक्तं हे 'धातः' 'इदं' आत्मानुभवरूपं आत्मानुभवस्य मानसप्रत्यक्षविषयत्वात् । 'निजं' च भगवद्विषयकं 'च न भवे'दिति । सुबोधिन्याम् । ननु चेदित्येकं पदं यदि तदा लाघवमिति चेत् तत्राहुः अर्थवशादिति । तथा चार्थेन लाघवं बाधकं, अन्यथा कलशपदार्थं कर्तव्ये लाघवात् कुम्भार्थापत्तेः । अज्ञानभित्तिरिति अत्र टिप्पण्यां इति भवेदिति 'हेतुहेतुमद्भावे लिङ्नुशासनात्' । कृष्णं नमेचेत् सुखं यायादित्यत्रेव । श्रीधरव्याख्यानं प्रत्युक्तम् । स्वोक्ताशङ्काया इति श्रीधरेण हि मोक्षस्य तु ज्ञानैकसाध्यत्वात् किं भक्त्येत्याशङ्कावतारिकायामुपक्षिप्ता । सा तदा निवर्तते यदा मोक्षस्य ज्ञानस्य वा भक्त्येकसाध्यता व्याख्यायते, तत् तु न व्याख्यातमिति स्वोक्ताशङ्काऽनिवृत्तिः । स्वव्याख्यायतेति स्वव्याख्यातशास्त्रार्थो भक्तानां मोक्षप्राप्तिरूपः तस्याप्यनेनाप्राप्तिरित्यतः श्रीधरोक्तं द्वितीयव्याख्यानमयुक्तमित्यर्थः । सुबोधिन्याम् । उत्तरार्थस्याभासमाहुः नन्विति । अस्येति भगवदीयस्य । स्वत इति कार्यकारणभावसम्बन्धरूपलक्षणं विनाभिधयेत्यर्थः । साधन इति 'सत्त्वात् सज्जायते ज्ञान'मिति वाक्याज् ज्ञानसाधने । ज्ञानमत्र प्रथमज्ञप्तिरूपोत्पत्तिरूपम् । आविर्भावः । तथा च आविर्भावसाधन इत्यर्थः । यद्यन्यथैवेति अन्यथा सत्त्वं विनापीत्यर्थः । अर्थापत्त्याविर्भावः सिद्ध एव चेद् भवेत् तदा आविर्भावसाधनार्थं का सत्त्वापेक्षेत्यर्थः । भगवदार्थिभावो भगवद्विज्ञानम् । भेदनाशकमित्येव । आत्मन इति जीवस्य सविकल्पज्ञानस्य वा आविर्भावः प्रथमज्ञप्तिरूपः सिद्धो भवेत् । आत्मानुभवः सिद्धो भवेत् । अज्ञाननाशक इत्येव । केन प्रकारान्तरेणाविर्भाव इत्यपेक्षायां तं प्रकारमाहुः तत्रेन्द्रियाणामिति । तत्रेति आविर्भावप्रकारे वाच्य इत्यर्थः । प्रकाश इति विषयग्रहणं, इन्द्रियकर्तृकं ज्ञानं वा । स्वकारणेति स्वमिन्द्रियाणि तस्य कारणं प्रवर्तकं केनोपनिषदुक्तं ब्रह्म तस्य प्रकाशो ज्ञानं इन्द्रियविषयकं गृह्यते इन्द्रियप्रवर्तनेनेन्द्रियविषयकयत्नात् ।

आक्षिपतीत्याक्षेपं करोति । आक्षेपोर्थापत्तिः । तत्रेत्यादि तत्रेति स्वकारणप्रकाश आक्षिप्ते प्रवर्तकस्येति केनोपनिषदुक्तस्येन्द्रियप्रवर्तकस्य । अभिमानिन इति स्थूलत्त्वरूपत्वाद्यभिमानवतः । भगवत अभिमानिन इति स्मार्तप्रयोगः । भावी भावः सत्ता तद्वान् भावी, पदभावविकारेषु द्वितीयो भावः सत्ता । भवतीति शेषः । अत इति उभयोर्निर्घारात् । तदनुसन्धानेनेति उभयोरनुचिन्तनेन तदुभयोरत्मेन ज्ञाने व्यवधायकस्य प्रतिबन्धकस्य मलस्य देहात्मज्ञानस्य निवृत्तौ सत्यामुभयोः प्रकाश आत्मत्वेनानुभवो भविष्यति वेदादिप्रमाणाभ्यां शब्द इत्यर्थः । एवकारेण सत्त्वयोगव्यवच्छेदः क्रियते । इति प्रकाशेति इति हेतोः प्रकाशार्थं व्यर्थं सत्त्वमित्यर्थः । इन्द्रियेति इन्द्रियविषयाणां रूपादीनां आदिना सत्त्वादीनां गुणानाम् । ज्ञानैरिति तेनेन्द्रियाणां प्रकाशो विषयग्रहणं व्यावर्तितः । प्रेरक इति प्रेरक इन्द्रियाणां अभिमानीन्द्रियप्रेरकत्वद्रूपत्वादीनाम् । अनुप्रीयत इति इन्द्रियप्रेरकोभिमानी च तत्तदर्थप्रकाशवान्, तत्र तत्रेन्द्रियप्रेरकत्वात्, यन्नैवं तन्नैवमित्यनुमानेनेन्द्रियप्रवर्तकस्य प्रकाशेनुमितेपि तेन तत्सत्त्वाभावं सिध्यति । न तु तत्स्वरूपं प्रकाशते । यदि तत् प्रकाशेत तदास्यं भगवानयमहमित्येवं ज्ञानं स्यात् । तत् तु न जायते, तत्र हेतुः स हीत्यादि । तथा करोति प्रेरणं करोति । अग्राहत्वात् । ननु स्वरूपसत्तादिनैव स्वत एवाविर्भावो भवतु 'यदा यदा'हीति वाक्यादिति चेत् तत्राहुः न चेत्यादि । स्वरूपसत्त्वमिति स्वरूपसत्ता । कार्यकरणमिति कार्यं धर्मः 'यद्यद्विया त ऊरुगाय विभावयन्ति तत् तद् वपुः प्रणयसे सदनग्रहाये'ति वाक्योक्तवपुरूपः तस्य करणम् । प्रकृत इति पूर्वोक्तप्रकारकापरोक्षानुभवे । पूर्वमिति पूर्वार्थव्याख्याने । इदमाक्षिपन्तः तुरीयचरणं व्याकुर्वन्ति स न च प्रकाशोपीति । कार्यमुक्तमेवात्र । न सम्भवतीति अग्राहत्वात् । गुणप्रकाश इति सत्यादिगुणानां सत्त्वादीनां प्रकाशो ज्ञानम् । सम्बन्धिन इति भगवतः । केनोपनिषदः प्रेरक उक्तः । येनेतिपदोक्तस्य करणस्य । अत इति गुणेन कार्यरूपेण सम्बन्धिनः प्रकाशाभावात् । अपेक्षित इति तेन प्रकटस्य प्रमाणत्वे सत्त्वं पूर्वश्लोकोक्तं ग्राह्यं प्रमाणकमुक्तम् । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्रश्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षाया मुच्यते । तैत्तिरीये उचराहनुत्तररूपमत्र । परिशेषात् । अचराहनौ उपयोगाहोभोपयोगात् । 'लोभोधरोष्ठ' इतिवाक्यात् । उत्तरश्लोकयोः स्फुटिष्यति । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'पृथिवी कले'ति समर्थितम् । 'इद'मिति प्रत्यक्षगे पृथिवीरूपे प्रयोगात् । पार्थिवं शरीरं ब्रह्मेति पृथिव्याकाशस्थानीयेति । 'यस्य पृथिवी शरीर'मित्यन्तर्यामिब्राह्मणे । 'आकाशशरीरं ब्रह्मे'ति तैत्तिरीये । विशुद्धसत्त्वस्य मायाभावेन तत्र तत्सत्त्वाभावात् पृथिवीरूपत्वं वसुदेवे दृष्टम् ।

१०-२-३६. न नामरूपे इत्यत्र प्रमाणप्रमेये इति स्मृतिषु योगं इव, वेदे प्रमाजनकत्वात् सत्त्वं प्रमाणं भगवद्रूपं, अनधिगतार्थगन्तृत्वम् । प्रमाणम् । ज्ञानं भगवद्रूपम् । ज्ञानमात्रं परब्रह्मेति वाक्यात् । 'इन्द्रियाणां प्रमाणत्वं सत्त्वयोगान्न चान्यथे'त्यत्र तथा निरूपणात् । तत् सत्त्वं पूर्वश्लोके निरूपितम् । तेन साध्यः प्रमाविषयीभूत आविर्भावोऽत्र श्लोके विचारित इत्यर्थ इति श्रीब्रह्मभाना लेखे उक्तम् । 'स वैदिकमार्गं हि प्रमेय'मित्युक्तटिप्पण्यां 'स' अद्वैतविशिष्टत्वेन स्फूर्तिविषय आत्मा 'प्रमेय'मित्युक्तम् । श्रीपुरुषोचमैस्तु अत्र जीवस्वरूपप्रकाशः शुद्धद्वैतप्रकाशस्य वैदिके वर्त्मनि प्रमेयमित्युक्तमित्युक्तम् । प्रमाविषयीभूत आविर्भावः श्रीब्रह्मोक्तः, टिप्पण्युक्तोऽद्वैतविशिष्टत्वेन स्फूर्तिविषय आत्मा तच्चिष्टः । श्रीपुरुषोचमलेखे जीवस्वरूपश्च प्रकाशोऽन्य आत्मा ज्ञानरूपश्च जडो यस्मिन् प्रपञ्चे स तथोक्तः । स शुद्धद्वैतस्य यः प्रकाशो ज्ञानं तस्य प्रभाया विषयमित्येवं प्रमेयमित्यनेनान्वयः । क्वेति चेन्न । वैदिके वर्त्मनीत्यन्वयः । इति परस्परं न विरोधमानम् । वैदिकेति 'वेदक्रियायोगे'ति वाक्ये शब्दार्थयोरुक्तेश्चतुर्षु वाक्येषु वैदिकमार्ग इति भवत्यवप्रतिः । भगवानिति 'फलमत उपपत्तेरिति व्याससूत्रात् । भगवान् कृपाविशिष्टो बोध्यः । ननु भगवत्त्वेन भगवतः कृपया धर्मेण साधनत्वं कुतः धर्मार्थकामरूपसाधनस्य सत्त्वादिति चेन्न । 'वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा आदावन्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयत' इति वाक्यात् भगवतः कृपारूपेण साधनत्वात् । सर्वपुरुषार्थेष्विति तेषु मोक्षरूपः । स च गुणातीत एवेति 'गुणेश्वर्य परं वेत्ती'ति गीतायां आम्नायार्थदर्शिकायां 'गौणश्रेणात्मशब्दा'दिति न्याससूत्रादेवकारः । वेदे गुणाभावादिति 'वेदो नारायणः साक्षा'दिति वाक्येनात्मत्वादात्मनि च गुणाभावात् । उक्तसूत्रात् 'न यत्र माये'ति वाक्याच्च । तथा कृतवानिति मायिकसत्त्वभिन्नविशुद्धसत्त्वगुणाश्रयं कृतवान् । अत इति सत्त्वगुणसादृश्यात् । निराकरोतीति साक्षिण इति मूले, 'साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्चे'ति श्रुतौ साक्षित्वस्य निर्गुणत्वसमानाधिकरणत्वात् निराकरोति । गुणकर्मैति गुणाश्च कर्माणि च जन्मानि च गुणकर्मजन्मानि तैरिति श्रीधर्याम् । तत्र गुणाः करणानि जन्मकर्मणोः । सात्त्विकजन्म सात्त्विकं कर्मैति प्रत्ययात् । न तु निरूपितव्ये करणानि आत्मनि गुणाभावादित्युक्तत्वात् । एवं च गुणैः कृत्वा यानि कर्माणि जन्मानि चेति द्वन्द्वः । कर्माधीनत्वात् जन्मनः । तत्र मूले जन्मनोऽभ्यर्हितत्वाद् 'दभ्यर्हितं चे'ति सूत्रात् पूर्वनिपातः । अतः गुणकर्मजन्मभिरिति सुबोधिन्यां षष्ठः । अनिरूपणे हेतुमाहुः साक्षीति । सुषुप्तिसाक्षी । श्रुतौ चेतःपदसमभिव्याहारात् सर्वभूताधिवासपदाच्च । तथा च श्रुतिः 'कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्चे'ति । सर्वोपनिषदि ज्ञानज्ञेयानामाविर्भाव-

तिरोभाषज्ञानात् स्वयमेवमाविर्भावतिरोभावहीनः स्वयंज्योतिः स साक्षीत्युच्यते इति साक्षिलक्षणम् । अत उक्तं भगवानिति । सर्वकर्मफलदाता स्वयमेवमाविर्भावतिरोभावहीनो भवति । आविर्भावतिरोभावकाले कर्मफलदातृत्वाभावात् । कर्माध्यक्षः कर्माधिकृतः स स्वयंज्योतिर्भवति । साधनमिति भगवान् कृपाविष्टः साधनमिति बोध्यं, ग्रन्थान्तरात् । यद्वा 'द्रक्ष्याम गां धां च तवानुकम्पिता'मिति भगवदनुकम्पाया वक्ष्यमाणत्वात् कृपाविशिष्टः । स गुणसाधनपक्षनिराकरणं स्पष्टयन्ति स गुणैः कृत्वेति । प्राकृतैर्गुणैः सात्त्विकादिकर्माणि सात्त्विकादिजन्मानि । एवेति 'गौणश्रेणात्मशब्दा'दिति व्याससूत्रात् । 'कृष्णो ब्रह्मैव शाश्वत'मिति श्रुतेः । स्वरूपलक्षणधर्मैर्जन्मकर्माण्याहुः किन्तु क्रियेति । सद्रूपयेति 'सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति स्वरूपलक्षणे सत्यत्वरूपया । धर्मरूपेणेत्यस्य वेदार्थधर्मरूपेण जैमिनिविचारितेन । आविर्भावः धर्मविशेषकर्मरूपेणाविर्भावः, जनी प्रादुर्भाव इति धात्वर्थः कर्म, प्राकट्यापरनाम । जात्यपेक्षयैकवचनमित्याशयेनाहुः कर्माणीति । विशेष्यम् । 'कर्मैकं तत्र दर्शना'दिति जैमिनिसूत्रम् । एवं जन्मप्रकरणे सत्यत्वेन धर्ममुक्त्वा शरीरस्वीकृतिज्ञानस्य 'आत्ममायाश्रुते राज'श्रिति द्वितीयस्कन्धादतो ज्ञानमुक्तप्रायमिति ज्ञानं विहायानन्दानन्दमाहुः आनन्दरूपेणेति । 'अनन्त'मित्यानन्दविशेषणं स्वरूपलक्षण इति भाष्ये । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मिति महानारायणे । एवमुभयोरेकवाक्यतया रूपानन्दयोरेकरूपत्वे 'आनन्दरूपममृतं यो विभाती'ति श्रुत्युक्तेनानन्दरूपेणेत्यर्थः । 'अनन्तमानन्द'मित्यत्र श्रुतावानन्दमर्शआद्यजन्तम् । तेन नानन्दत्वेन रूपेणेत्युक्तम् । जन्मात्र चतुर्व्यूहसमुदायः । एतदेव ब्रह्माण्डपुराणेऽप्युक्तम् । 'स्त्रीपुंमलासुपङ्गात्मा देहो नास्य विजायते किन्तु निर्दोषचैतन्यसुखनित्यां स्वकां तन्तुं प्रकाशयति सैवेयं जनिर्विष्णोर्न चापरे'ति । ज्ञानानन्दसत्यरूपामिति 'चैतन्यसुखनित्या'मित्यस्यार्थः । निर्दोषां च चैतन्यसुखनित्यामिति निर्दोषचैतन्यसुखनित्याम् । तथा च 'प्रकटस्य तवे'ति सुबोधिन्यां 'धर्मरूपेणेत्यत्र 'प्रकृत्यादिभिरुपसङ्ख्यान'मिति वार्तिकेनाभेदे तृतीया, धर्मरूपामिन्नाविर्भावविशिष्टमित्यर्थः । एकत्वावच्छिन्नाविर्भावामिन्नानि बहुत्वविशिष्टानि कर्माणीत्यर्थः । आविर्भावो वर्तमानस्य वस्तुनो दर्शनविषयत्वयोग्यता विद्वन्मण्डनोक्तः । दर्शनविषयत्वयोग्यतास्वरूपसम्बन्धविशेषः । तैरेवेति जन्मकर्मभिरेव न तु गुणैः । जन्मनानन्दनन्दनः यशोदोत्सङ्गलालितः इत्यादीनि । कर्मणा गोवर्धनोद्धरणधीरः कालीयफणमाणिक्यरञ्जितश्रीपदाम्बुज इत्यादीनि नामानि । रूपाण्युद्वाहृत्थितरिङ्गणकर्त्रित्यादीनि । नामरूपे इति उदाहरणार्थमेकवचनं प्रत्येकम् । सिध्येदिति न हि मरुमरीचिकायां स्वानं सिध्यति । 'न निरूपितव्ये' इत्यस्यार्थमाहुः भवत्विति । कल्पान्तर इति लक्ष्मीकल्पे सरस्वतीकरणे गौरीकल्पे वा । मात्स्ये कल्पानुकीर्तने उपान्त्याध्याये । तथाभूते इति

प्राकृते। तदा नस्येति तस्य भगवतः। अत्र हेतुः कर्माध्यक्षत्वेति। अलीककर्माधिकाराभावात्। आत्मरूपमिति जीवात्मरूपम्। 'अयमात्मा ब्रह्मे'ति श्रुतेः। अनुभेयमेवेति यथाहुः 'कार्यायोजनधृत्यादेः पदात् प्रत्ययतः श्रुतेः वाक्यात् सङ्ख्याविशेषाच्च साध्यो विश्वविदव्यय' इत्युदयनाचार्याः कुसुमाञ्जलौ ग्रन्थे। मनः कर्तृपूर्वकं कार्यात् घटवत्। वेदः पौरुषेयः वाक्यत्वात् असदादिवाक्यवत्। तथा च मनोवचोभ्यां पक्षाभ्यामित्यर्थः। त्वं असि मनसः देवदत्तवत्। त्वं असि वचसः देवदत्तवत्। इति वानुनेयम्। एवकारव्यावर्त्यमाहुः न तु प्रत्यक्षेति। पराश्रि खानीति खानीन्द्रियाणि पराश्रि वहिष्ठग्राहकाणि। न सन्तीति स्वरूपव्यतिरिक्तानि न सन्ति। आत्मसृष्टिवत्। श्रौत्यामिति वैधसेवारूपायामपि। 'तं भजेत् तं रसे'दिति गोपालतापिन्याम्। 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य' इति मैत्रेयीब्राह्मणे। नान्निश्चयामिति नारदपञ्चरात्रोक्तायां पञ्चरात्रोक्तायाम्। प्रतियन्तीति भगवदिच्छयावगच्छन्ति। जगज्जन्मादिद्वारा व्यवहार्यो भविष्यामीतीच्छया। 'अथापी'त्यस्य नामरूपाभावमिन्नप्रक्रमेण नामरूपे उपपर्यापीत्यर्थमाहुः विष्णोरित्यादि। विष्णुर्नाम 'इदं विष्णुर्विचक्रम' इति त्रिविक्रमरूपम्। षडक्षरादिमन्त्राः। वषट् स्वधा। वह प्राणो। बाहुलकाङ्गुपट् वा। ध्यानादीति आदिना गुप्तभाषणम्। मन्त्र इत्यत्र मन्त्रि गुप्तभाषणे इति। इमामेवेति श्रुतार्थापत्तिरूपाम्। अत एवेति नामरूपकल्पनरूपार्थापत्तेरेव, तस्याः कारणीभूतान्यथानुपपत्त्या सह। दिव्यान्वेवेति एवकारो विवर्तनामरूपयोगव्यवच्छेदकः। अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकालेषु च कः कौशोत्रश्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते। तैत्तिरीये जिह्वा सन्धानमत्र। 'तव तस्ये'ति मूले तच्छब्दार्थस्य फलस्यास्वाद्यत्वात्। यद्वाऽधरा हनुः पूर्वरूपमत्र। अधरो लोभः। 'लोभोऽधरोष्ठ' इति वाक्यात्। तस्मिन् सति वेदेपि सरणेन क्रियायां पूर्णायामविभक्त्या नामरूपे प्रतियन्तीति। मूले 'प्रतियन्त्यथापी'ति वाक्यात्। प्रश्ने विशेषाश्रवणम्। छान्दोग्ये 'श्रोत्रं कले'ति। वचोनुपपत्तेन श्रोत्रस्यानुमेयत्वात्।

१०-२-३७. श्रुण्वन्नित्यत्र पुरुषार्थेति स्वज्ञानद्वारेति बोध्यम्। तैरिति नामरूपैः। फलमिति अभवम्। साङ्गानीति ससाधनानि। साधनानामसिद्धवदावृत्तिः कर्तव्येति सुबोधिन्यामतः फलसाधने एकीकृत्य निरूपिते। जनयेदेवेति अत्यन्तायोगव्यवच्छेदकैवकारः। नीलं सरोजं भवत्येवेत्यत्रेव। मोक्ष एवेति एवकारेण 'जायस्य प्रियस्वे'ति तृतीयमार्गीयशर्गलोकयागयोगव्यवच्छेदः क्रियते। उभयविधानीति श्रवणगृणनविषयाणि नामानि रूपाणि च। अन्यदेति श्रोत्ररहितकाले। ध्यानरूपमित्यत्रे विवेच्यम्। योगीश्वरप्रयुद्धवाक्यं 'सरन्तः सारयन्तश्च मिथोघौघहरं हरि'मित्तिवाक्यं, तदनुसारेण चकारार्थमाहुः चकारादिति। वैदिकमार्गे गोपालतापिनीये 'सुसुक्षुर्वै शरणमनुव्रजे'दिति श्रुतिरूपदेशादि

दानमाक्षिपति। अष्टाक्षरशरणमन्त्रः। आदिनाऽऽत्मनिवेदनम्। 'इमे विदेहा अयमहमस्मी'ति याज्ञवल्क्यं प्रति जनकवाक्यात्। योगाङ्गत्यादि एवं त्रिभिः श्रवणादिभिः ध्यानेन प्रेम्णि जातेऽवैधे 'भक्त्या प्रसन्ने तु हरौ तं योगेनैव योजये'दिति तृतीयस्कन्धनिबन्धाद् योगाङ्गध्यानत्वेन। इदं चिन्तननिष्ठम्। ध्यानं रूपस्येति नाज्ञो ध्यानस्वरूपमाहुः तथैव चित्तेति। योगाङ्गत्वेनैवेत्यर्थः। रूपध्यानप्रकारेणैवेति श्रीवल्लभाः। इदं योगाङ्गत्वं आवृत्तिनिष्ठम्। नामावृत्तिरिति नाम्नामावृत्तिः नाम्नां ध्यानमित्यर्थः। अप्रयत्न इति सरणविषये रूपादौ चित्तस्य व्यापारमात्रं न तु प्रत्यङ्गे रूपपरिकल्पने प्रयत्नवानित्यर्थः। रूपत्वप्रकारकं रूपविशेष्यकं सरणम्। सप्रयत्न इति रूपकल्पने यः प्रयत्नस्तेन सह वर्तमानो व्यापारो न तु प्रकटरूपकल्पनसमर्थः। 'संस्मरय'न्नित्यत्र 'स'श्रुपसर्गार्थमाहुः तदेवेति। चिन्तनमेव। एवकारः सरणयोगं व्यवच्छिन्नचि। रूपस्य प्रत्यङ्गे परितः कल्पनं समर्थं न येन प्रयत्नेन तादृशप्रयत्नवचित्तव्यापारो ध्यानम्। अत्रा'प्रयत्नश्चित्तव्यापारः सरण'मित्यादावभेदान्वयः। चित्तव्यापारः सरणानुकूलो व्यापारः, उपासनान्यमते। स्मरणं भावप्रत्ययान्तम्। भावो धात्वर्थः, तत्र स्मरणे सरतेः प्रकृत्यर्थः। फलं धात्वर्थो व्यापारः। फलव्यापारयोर्धातुराश्रये तु तिङः स्मृता इति भावप्रत्ययान्तसरणस्य सरणानुकूलो व्यापारोर्थः। स्मर्तव्यत्र सरणानुकूलव्यापाराश्रय इति बोधः। नैयायिकमतेप्येवम्। सरणमात्रं भाव इति मण्डनमिश्राः, तन्मते सरणमित्यत्र भावप्रत्ययार्थे पुनरुक्तिरतः सरणद्वयं प्रकृतं सरणं ज्ञापयति। प्रकर्षश्चोक्तव्यापारवैशिष्ट्यम्। स चाप्रयत्नः प्रयत्नभेदान्। चित्तस्य ज्ञानत्वेन प्रयत्नसम्भवात्। समानाधिकरणसम्बन्धेन। उदाहरणं 'सर्वं स्वस्विदं ब्रह्मे'ति सरणं अप्रयत्नश्चित्तव्यापारः। 'तज्जलानिति ज्ञान्त उपासीते'ति चिन्तनं सप्रयत्नश्चित्तव्यापारः, सरणेऽप्रयत्नचित्तव्यापारे तज्जलान्तवोपासनाज्ञाविषयत्वेन पदजन्यचिन्तनविषयपदार्थोपस्थितौ लक्षणाभिधातात्पर्यप्रयत्नसाहित्यात् सप्रयत्नत्वम्। प्रयत्नेनाप्रयत्नप्रतिबन्धो भवति। अभेदसम्बन्धः पूर्ववत्। यदा तु भक्त्या सप्रयत्नचित्तव्यापारे प्रयत्ने आधिदैविकरूपस्य विश्वरूपदर्शने गीतोक्तस्य परितः एकैकाङ्गे मनःकल्पनं प्रणयनं येन तादृशे जाते ध्यानमित्युच्यते, 'एकैकाङ्गे मनःप्रणयनं ध्यान'मिति ध्यानलक्षणादिति प्रपञ्चः। चकारादिति द्वितीयचकारात्। भगवत्सम्बन्धिनामिति समुद्रशेषचक्रव्यूहनृसिंहभगवद्भक्तानाम्। अन्येषामिति नामरूपाणामित्यर्थः। 'समुद्रं मनसा ध्याये'दित्यादिश्रुतेः शेषोपासनापञ्चमस्कन्धे। चक्रोपासना नृसिंहतापिन्यां, नृसिंहोपासना च। व्यूहोपासना गोपालतापिन्यां भगवद्भक्तोपासना, 'तस्मादात्मज्ञं ह्यर्चयेद् भूतिकाम' इत्युपनिषदि। निरूपित इति तेन 'कथितो वंशविस्तार' इत्यारम्भे मङ्गलामात्रेपि प्रतिबन्धाभाव इति ज्ञापितम्। मङ्गलत्वे युक्तिमाहुः अन्यथेति। प्रतिबन्धे तस्य श्रवणादेरसिद्धौ कार्यं फलं निरोधश्च

न स्यात् । ननु भगवदिच्छया श्रवणाद्यभावेपि फलं भविष्यति गोपीनामिवेत्याहङ्कार-
रिच्छायामिति । पुष्टेरनुग्रहसाध्यत्वेनानुग्रहस्य ज्ञातुमशक्यतया कार्यं न स्यादित्यर्थः ।
तदर्थमित्यादि प्रतिबन्धाभावात् नामरूपश्रवणाद्यादन्यत् । भजनानन्त्यत्वमङ्गकम् । मङ्गल-
रूपस्येति 'मङ्गलानी'त्यस्य समभिव्याहारात् प्राप्तमिदम् । उत्तरत्रेति उत्तरार्धे । उत्तरार्धे
व्याकुर्वन्ति स्म । वेदतात्पर्यार्थमाहुः भगवत्स्येवेति । 'अग्रये जुष्टं निर्वपामी'ति संहिता ।
जुष प्रीतिसेवनयोरिति धातुः तु० आ० से०, जुष परितर्कणे इत्यपि धातुः जु० प० से० ।
'लोकवत्तु लीलाकैवल्य'मिति सूत्रादाहुः लौकिकक्रियास्विति । 'कायेन वाचा मनसेन्द्रियै-
र्वे'ति वाक्योक्तास्विति वा । अस्तत्त्वदित्यादि आचार्योपायेन यः कोपि । त्वचरणार-
विन्दयोरिति पादकृतोपकारस्मरणत्वात् पादसेवनमुक्तम् । 'चरणं पवित्रं चित्तं पुराण'-
मिति वेदः । वैधवैधसेवोपलक्षणम् । आचिष्टचित्त इति मानसी सेवा तनुविचजसेवाफलम् ।
सर्वथेति लौकिकक्रियाप्रकारेण लोकवेदक्रियाप्रकारेण वैदिकप्रकारेण च । 'जायस्य
त्रियस्ये'ति तृतीयमार्गेपि सेवयाहन्ताममतात्मकसंसारनिवृत्तिमाहेत्याशयेनाहुः भवायेति ।
अत्रोक्तं मोक्षं व्युत्पादयन्ति स्म स्मरणेनेति । इदमुपलक्षणम् । श्रवणादिचतुर्भिरपि ।
यद्वा उपलक्षणं विनाप्यर्थः । 'यस्य स्मृत्ये'ति वाक्यात् । क्रियाः पूर्णाः साङ्गा भवन्ति
'आत्मानन्दसमुद्रस्थं कृष्णमेव विचिन्तये'दिति सिद्धान्तमुक्तावलीवाक्याच्च । क्रिया इति
वेदेनाभिहिताः तात्पर्यवृत्त्योक्ताश्च तनुजविचजरूपाः लौकिक्यश्च । पूर्णाः क्रियाः त्रयोदश-
गुणाः सत्य आनन्दरूपाः यास्ता गृह्यन्ते । फलनिरूपणात् । क्रियारूपो भगवानाविर्भवती-
त्यर्थः । चित्तावेशो मानसी सेवा । तत्र भगवति चित्तावेशः । क्रियया चित्तशुद्धौ भगव-
दावेशो युक्त इति हिशब्दः । उपकारस्मरणेन पादसेवने चरणाविष्टचित्तत्वे ज्ञानशक्तिरूपो
भगवानाविर्भवतीत्यर्थः । क्रियाशक्तिर्यथा सदंशप्रकटा चिदानन्दतिरोहिता सा यदा प्रकटान-
न्दांशा तिर्रोहितसच्चिदंशाऽऽनन्दरूपा, तथा ज्ञानशक्तिः चिदंशप्रकटा सदानन्दांशतिरोहिता,
सा यदा प्रकटानन्दांशा तिर्रोहितचित्सदंशाऽऽनन्दरूपा । ज्ञानक्रियेति ज्ञानक्रिये जीव-
निष्ठे जीवोऽनुभवंदंशः । एवं ज्ञानक्रिये भगवदीयज्ञानक्रियांशौ । एवं च 'ज्ञानशक्तिक्रिया-
शक्ती सन्दिहेते परस्थिते' इति भाष्ये ज्ञानशक्तिक्रियाशक्ती विष्णु । आनन्दत्वेन ज्ञानक्रिया-
शक्त्योर्ग्रहणात् । वाच्यत्वार्थं विष्णुः । ज्ञानक्रिये जीवात्मके इति वाक्यवृत्तिः । शक्तिमतो
'यतो वाचो निवर्तन्त' इति श्रुतेर्वागविषयत्वात् । तद्वज् जीवीये ज्ञानक्रिये यदा विष्णुः तदा
जीवस्य मोक्षः, ज्ञानक्रियाशक्त्योर्वैलक्षण्यात् । जीवे व्यापकत्वोद्गमाच्च । मोक्षश्च 'परं ब्रह्मा-
धिगच्छती'ति वाक्यात् संसारदुःखनिवृत्तिर्ब्रह्मबोधनं च । तदुक्तं सिद्धान्तमुक्तावल्यां 'ततः
संसारदुःखस्य निवृत्तिर्ब्रह्मबोधन'मिति वाक्यात् । अन्यथा ज्ञानमार्गीयो मोक्षः भगवद्रूपकर्मणो
मोक्षसाधकत्वं निबन्धे स्वर्गपदविचारे विवृतम् । सदोष इति 'दोषा हरौ न सन्त्येव तथा

भक्ताहिताः क्रियाः स्फुरन्ति बुद्धिदोषेण मूलं तस्य बहिर्दशि'रिति वाक्यात् । निर्दोषयोग-
व्यवच्छेदक एवकारः । 'निर्दोष एव स्मृत' इति वाक्यात् । हि युक्तश्रयमर्थः । अपहृत-
पाप्मत्वात् भगवतः । सर्वदोषेति 'जीवाः स्वभावतो दुष्टाः दोषाभावाय सर्वथा श्रवणादि
तथा प्रेम्णा सर्वं कार्यं हि सिध्यती'ति वाक्यात् । संसारेति संसारायासामर्थ्यं संसारा-
सामर्थ्यम् । 'सह सुपे'ति द्वयेण समासः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु
षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायाद्युच्यते । तैत्तिरीयेऽधरा हनुः पूर्व-
रूपमत्र 'गृण'नित्युक्तेः । जिह्वा सन्धानं वात्र । अभवरस आस्वाद्यत इति । लिह आस्वादेने
इत्यस्य जिह्वेति जायते । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'अग्निः कले'ति । 'अग्निमीले पुरो-
हित'मिति ऋग्वेदारम्भात्, 'ब्रह्म तर्हि अग्नि'रित्युत्तरार्धे, अथवा वेदकृतपक्षपाते चतुर्षु
श्लोकेषु आचार्यः पूर्वरूपम् । अन्तेवास्त्युत्तररूपम् । विद्या सन्धिः प्रवचनं सन्धानमिति
चतुष्कं निरूप्यते । 'विशुद्धसत्त्वं वपुराचार्यस्य । 'आचार्यं मां विजानीया'दित्यभेदः ।
'आचार्यवैत्यवपुषा स्वगतिं व्यनक्ती'त्यत्र वपुःपदम् । अतः आचार्यः पूर्वरूपमत्र । 'सत्त्वं न
चे'दित्यत्र 'विज्ञानमज्ञानभिदापमार्जन'मन्तेवासिनीत्यन्तेवास्त्युत्तररूपमत्र । 'न नामरूपे'
इत्यत्र वेदादिविद्या, अतः विद्या सन्धानमत्र । 'शृण्वन् गृण'नित्यत्र श्रवणाद्यर्थप्रतिपादको
वेद इति प्रवचनं सन्धानमत्र 'प्रवचनं' वेदः । पदजन्यपदार्थोपस्थितिरत्र । 'औत्पत्तिकस्तु
शब्दस्यार्थेन सम्बन्ध' इति जैमिनिस्त्रे शब्दार्थयोर्नित्यसम्बन्धोक्ते 'औत्पत्तिकमिति नित्यं
भूम' इति शाबरभाष्यात् ।

१०-२-३८. दिष्ट्येत्यत्र स्वसिद्धान्तेति वेदकृतपक्षपातस्य मार्गादिकस्योक्तत्वात्
तत्प्रसङ्गेन पौष्टिकपक्षपातं वक्तुं स्वस्य श्रीभागवतस्य सिद्धान्तः । 'नायमात्मा प्रवचनेन
लभ्य' इति श्रुत्युक्तः श्लोके 'दिष्ट्ये'ति पदेन साधनाभावोक्तेस्तदनुसारेणाहेत्यर्थः । भग-
वच्छास्त्र इति श्रीभागवते द्वितीयनवमेध्याये । भगवानेवेति 'हर' इति पदात् शास्त्रार्थ-
त्वेन व्याख्या भगवानेवेत्येवकारः । सर्वात्मभावाद् भगवानिति । 'यत्र नान्यत् पश्यति
नान्यच् छृणोति नान्यद् विजानाति स भूमे'ति सर्वात्मभावलक्षणं लिङ्गभूयस्त्वधिकरण-
भाष्ये । भगवतो 'न्यत्' 'यत्र' भावे सुखत्वेन सुखसाधनत्वेन 'पश्यती'त्यादि । 'भूमा' सर्वा-
त्मभावो भगवांश्च भूमाधिकरणे । 'स्वयमेवात्मनात्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तमे'ति वाक्यात् ।
उभयोर्भूमत्वम् । प्रमाणादीति प्रमाणं ज्ञानरूपो भगवान् । 'दर्शनं प्रमाण'मिति वक्ष्य-
माणत्वात् । 'अत्र प्रमाणं भगवानिति वाक्यमनुसन्धेयम् । आनन्दाविर्भावो भगवान्
प्रमेयं, वक्ष्यमाणश्लोके प्रमाविषयत्वात् । स एव कृपाविष्टः साधनम् । लीलायुक्तः फलं
लीला वा आनन्दयुक्तस्य लीलात्वात् । अग्रे स्पष्टीभविष्यति । तत्र प्रमाणं स्पष्टयन्ति स्म
भगवत्साक्षात्कार इति । 'ज्ञानमात्रं परं ब्रह्मे'ति श्रुतेः । 'अत्र प्रमाणं भगवा'नित्युपष्ट-

म्भानुरोधादाहुः साक्षात्कृत इति भगवच्छास्त्रं पञ्चरात्रमपीति । द्वितीयस्कन्धानुसारेण विराड्ध्याने पृथिवी पादरूपा सोपकारस्तरणात्, द्वितीयनवमाध्याये 'ऽहमेवाममेवाग्रे' इति वाक्ये भगवानग्र आस कारणात्मा, पृथिवी कार्यरूपा पूर्वमासीदिति । पञ्चरात्रेण भगवद्भार्या भक्तेति च । भगवच्छास्त्रे पूर्वं निरूपयन्ति स भूमीत्यादिना । 'यमेवे'ति श्रुतौ भार्यात्वेन भक्तात्वेन च वृत्ता । तस्याः प्रसङ्गादित्यर्थः । वयमिति ब्रह्माद्याः । कृतोर्थः भगवन्मार्गीयमोक्षः तदीयत्वलक्षणो यैस्तादृशा जाताः । 'भगवानेव हि फल'मिति निरोधलक्षणग्रन्थे भगवानानन्दाविष्टो लीलायुक्तः । लीलारूपो वा । द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये 'इदं मतं ममातिष्ठ परमेण समाधिना भवान् कल्पविकल्पेषु न विमुहति कर्हिचि'दिति मोहाभावश्च मोक्ष उक्तः, स तदीयत्वे निविशते । भगवन्मार्गे तदीयत्वं भर्तृशक्तप्रकारेण भूमेर्गृहीतम् । दत्तात्रेयवत् । तदुक्तं टिप्पण्याम्, 'स्त्रियो वा पुरुषा वापि भर्तृभावेन केशवं हृदि कृत्वा गतिं यान्ति श्रुतीनां नात्र संशय' इति । कृतार्थमासीदिति स्वस्वमार्गीयं फलं प्राप्तवत् । त इति 'भवत्' इत्यस्यार्थः । जन्मनेति चतुर्व्यूहैः । 'समुदायो जन्मवाची'ति निबन्धात् । वासुदेवेनासुरमोक्षदानाद् भारोपनीतः । सङ्कर्षणेन भूभारहरणेन । प्रद्युम्नेन गर्भसम्बन्धेन । अनिरुद्धेन धर्मरक्षणेन । अध्यायार्थसङ्कर्षणजन्मना वा । प्राकट्यरूपेण । अत्राश्वर्यरसोनुसन्धेयः । 'आश्वर्यवत् पश्यति कश्चिदेनमाश्वर्यवद् वदति तथैव चान्य' इति गीतायाः । 'आश्वर्यो वक्ता कुशलोऽस्य लब्धे'ति काठकोपनिषदश्च । एवं दुःखाभावरूपं फलमुक्त्वा सुखरूपं फलं भगवन्मार्गप्रवर्तकमाहुः मर्दनेति । तथा च मूले भारपदेन मर्दनकेशो ज्ञेयः । भर्तृगर्भसम्बन्धे आनन्दो भवति परन्तु मर्दनकेशस्तु परमानन्दप्राकट्येन न तु आनन्दप्राकट्येनेति परमपदम् । सर्वानर्थेति 'जगन्मङ्गल'मिति वाक्यात् । उपास्ये च्चेति विराजि स्वराजि । 'कृष्णद्युमणिनिम्लोच' इतिवाक्यात् । सूर्यदेहे चन्द्रस्य वंशीयस्य । 'मूर्तित्वे परिकल्पितः शशभृतो वर्त्मा पुनर्जन्मनामात्मेत्यात्मविदां क्रतुश्च यजतां भर्ताऽमरज्योतिषां लोकानां प्रलयोद्भवस्यितिविशुश्रानेकथा यः श्रुतौ वाणीं नः स ददात्त्वेनेककिरणस्रैलोक्यदीपो रवि'रिति बृहज्जातके । 'शशभृत'-श्चन्द्रस्य 'मूर्तित्वे' परिकल्पितपरिमाणत्वार्थं 'परितः कल्पितः' समर्थितः । यतो जलमयश्चन्द्रः प्रकाशहीनः तत्र रविकलाः प्रतिफलिताः ज्योत्स्ना भवन्ति । तदुक्तं 'सलिलमये शशिनि दीधितयो मूर्च्छितास्तमो नैशं क्षपयन्ति दर्पणोदरनिहिता इव मन्दिरस्थान्त' इति । 'यः पुनर्जन्मना' मोक्षमार्गीणां 'वर्त्मा' मार्गभूतः । मोक्षभाजो रविं भित्त्वा गच्छन्ति । एतत्करणमिति भारापनयनकरणम् । हरिरिति हरति दुःखमिति हरिः । अलौकिकत्वादिति तावतीं मार्यां दूरीकृत्य प्रकटत्वं चतुर्व्यूहसमुदायः तद्रूपभगवज्जन्मनः

१. पुनर्जन्मनाम्=द्विजन्मनाम् । इति नः प्रतिभाति ।

अलौकिकत्वात् । क्लृप्तेति मनस्तोपि धारणे तथा । सर्वात्मकत्वादिति भगवतः भिन्नं जन्मासम्भावितं भेदाभावादित्यर्थः । दिष्ट्या महता भाग्येन । तेन साधनाभावद्योतनाद् द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये पुष्टिसिद्धान्तोत्रेति सूचितम् । केचित् त्विति अस्मिन् पक्षे जन्मनेति न तृतीयान्तं किन्तु जन्मेति पदच्छेदः । भारोपनीतस्तत्र जन्म, ईशितुस्तत्र जन्म, नेत्यर्थः । समागमनस्य भारहरणहेतुत्वं, तत् तु न तु भारहरणहेतुत्वमेवेत्यस्वरस उक्तः । अत इति जन्माभावेनाप्राकृतत्वस्यचनात् । यद्वा आभ्यां दिष्ट्येत्युक्तेः । आकारसमर्पकत्वाच्च । जातमिति भविष्यतीति क्रियापदम् । शङ्कापरिहारार्थमिति भगवति आभासोक्तशङ्कापरिहारार्थं पद्मपुराणे चरणचिह्नाध्याये 'केनैव ज्ञायते देवो भगवान् भक्तवत्सलः तान्यहं वेद नान्योस्ति सत्यमेतन् मयोदितम् पौडशैव तु चिह्नानि मया दृष्टानि तत्पदे दक्षिणे नव चिह्नानि इतरे सप्त एव चे'त्युक्त्वाये चिह्नलक्षणान्युक्त्वा 'अङ्गान्येतानि भो विद्वन् दृश्यन्ते तु यदा कदा कृष्णाख्यं तु परं ब्रह्म भुवि जातं न संशय' इति वामचरणचिह्ननिरूपणानन्तरं वाक्यं, दक्षिणचिह्ननिरूपणानन्तरं 'चिह्नान्येतानि भो वत्स दक्षिणे चरणे सदा स वै कृष्ण इति ज्ञेयो बुद्धिमद्भिर्नरोत्तमै'रिति वाक्यम् । ताभ्याम् । देवपादाः भूमिं न स्पृशन्ति छायां च न जनयन्ति तदत्र देवदेवपदे जातमिति पुरुषोचमकृतपक्षपातो जात इति भाग्याभिनन्दनमित्याशयेन पुरुषोचमकृत इति हर्षात् प्राप्तं 'दिष्ट्ये'त्यस्यार्थमाहुः महदिति । महतां भूतारदवसुदेवनन्दानां भाग्यं अस्माकम् । असमस्तं वा पदद्वयम् । मूले पदकशब्दः सर्वलक्षणसम्पन्नैः पदैरिति स्वार्थकप्रत्ययान्तो व्याख्यातोऽधुना 'इवे प्रति-कृता'विति सूत्रेण कप्रत्ययेऽप्यज्ञातार्थेपि सिध्यन् यात्रथौ बोधयति तौ द्विधा पूर्वमाहुः भूमिः पदमित्यादि पदं छायामित्यादि च । पूर्वं पदं प्रतिकृतिरूपं द्वितीयं च । छायाम् । अज्ञातं पदमित्यर्थः । तृतीयं कप्रत्ययार्थमनुवदन्ति स पुरुषपदमिति । स्वार्थे कप्रत्ययान्ते पदकपदे कृते पुरुषस्य भगवतः पदकमित्यर्थः । उद्धृता चेत्याधिभौतिकी भूः अग्रे चाधि-दैविकी भूः, पक्षपातो जात इति पक्षपातज्ञानार्थं दुहितेति । त्रिलोकीकल्पनायां भूः पुरुषस्य पदम् । अवान्तरकल्पेषु ब्रह्मणा त्रिलोकी निर्मायत इति ब्रह्मजन्या भूततो दुहिता । सानुरागाया इति भूमिः पदं शृङ्गातीत्यत्रात्यनुरागेण सात्त्विकभावस्वेदोद्गमे पदं प्रतिफलतीति पदग्रहणे भूमेरनुरागः सूचित इति सानुरागायाः । भगवति अनुरागेण सह वर्तमानायाः । दिष्ट्येति देवा अपि भुवं न स्पृशन्ति तत्र देवदेवस्य भूस्पर्शे सानुरागत्वदर्शनं विषया-विष्टमिति भाग्येन । पदाङ्किता सतीति भगवदर्थे मनुमसङ्गे चतुर्थस्कन्धे 'सर्वेषां'मित्यादिः । पूर्वमिति प्रथमाध्याये, 'गौर्भूत्वाशुमुखी'त्यत्र । परमानन्देति मर्दनकेशहान्यन्तरमिति बोध्यम् । महदिति तेन भाग्यमित्यत्रैकदेशग्रहणं ज्ञेयम् । अपिशब्दात् । न इत्यपीति

१. हा=पुनर्जन्मनाम् । इति नः प्रतिभाति ।

नो देवानां सकलदेवानामपि पक्षपातदोग्ध्री । 'तवानुकम्पिता'मिति व्याकुर्वन्ति स किञ्चेति । तव पादैरेव न तु दैवान्तरपादैः । 'तवे'त्यत्र करणत्वसम्बन्धाविवक्षायां सम्बन्धसामान्ये षष्ठीत्याशयेनाहुः त्वय्या चेति । दिव्यवतारपादसत्तामाहुः देवानां सर्वेति । तथा च दिव्यपि देवोपकारकरणात् 'तवानुकम्पितां ग्राम्' । कुण्डलेति आदिना कुण्डलयोः स्वसत्त्वध्वंसाभावः । आदित्या इति षष्ठी, सामर्थ्यात् । रजकस्य वस्त्रं ददातीति वत् । अत्र स्वसत्त्वध्वंसपूर्वकपरस्वत्वोत्पादनाभावेन दानत्वाभावान् न चतुर्थी । अस्माकमिति देवानां एवकारेणासुरपक्षपातव्यतिरेकात् असुरयोग्यवच्छेदकः । उभयमिति अनुकम्पितां गां ध्यां चेत्युभयम् । दर्शनं प्रमाणमिति व्याप्तिज्ञानवत् प्रमाणम् । दर्शनं भाव-
ल्युडन्तप्रतिपाद्यं धात्वर्थरूपं भगवदनुकम्पितगोद्योसाक्षात्काररूपं, तेन देवैर्निरोधक्रीडाः कर्मरूपाः कर्मणां प्ररोहैकस्वभावत्वादाविर्भावजनकत्वम् । आविर्भावो वर्तमानस्य वस्तुनो दर्शनविषयत्वयोग्यता, सा च प्रथमज्ञप्तिरपि । विषयस्य ज्ञानत्वाद् विषयत्वयोग्यतापि स्वरूपसम्बन्धविशेषाज्ञानरूपैवेति तादृशप्रमाकरणत्वं धात्वर्थज्ञान इति करणल्युडन्तप्रति-
पाद्यप्रमाणं दर्शनमित्यर्थः । अभेदान्वयो भवत्येव । ते आविर्भाव इति प्रमाविषयत्वं प्रमेयत्वमनुकम्पितत्वाविर्भावस्वेत्याविर्भावः प्रमेयम् । दिव्योत्पुपक्रमोपसंहाराभ्यां चतुष्कं मित्रम् । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यते इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये अधरा हनुः पूर्वरूपमत्र । अधरोष्ठो लोभः । तस्य फलं 'वाक् सन्धि'रित्युक्ता वाक् । विद्याप्रवचनयोः पूर्वश्लोकचतुष्के गतत्वात् काण्ड-
द्वयार्थानन्तरं काण्डद्वयतात्पर्यार्थभक्तिमार्गीया 'मत्स्याश्चे'ति श्लोकोक्ता वागत्र गृह्यते । तत्र वाचि प्रवचनपदोक्तयावत्पुराणवेदस्मृतीतिहससातिरिक्तायां वरणभात्रैकलभ्यायां 'उपपध्मानीयानामोष्ठौ जिह्वामूलीयस्य जिह्वामूल'मितिवचनोक्तपुरुषोत्तमोङ्कारजिह्वास्वा-
दनस्य पारोक्ष्येण तात्पर्यवृत्त्या प्रतिपादिकायां ओष्ठद्वयं जिह्वा चोपयुक्तेतिक्रमेण चतुष्कोप-
योगः । अतोधरा हनुः पूर्वरूपमत्र उक्तवाकारणत्वात् । उकारशब्देनोङ्कारः परोक्षवादात् । बाहुलकाच्च । पुः पुरुषोत्तमः । उक्ताभ्यामेव हेतुभ्याम् । तेन पुष्टिमार्गीयां भक्तसंबलितं पुरुषोत्तमरूपम् । उपध्मानीयः पकारात् पूर्व अर्धविसर्गसदृशः उपध्मानीयः पुरुषोत्तमपकारात् पूर्व अर्धचन्द्रसदृशः उपध्मानीयः तुरीयतत्त्वं चन्द्रः तद्रूपपुरुषोत्तमः । जिह्वामूलीयस्येत्यत्र ककारात् आत्मसुखात् पूर्व अर्धविसर्गसदृशः जिह्वामूलीयः पुरुषोत्तमो मनसा चन्द्ररूपेणा-
त्मसुखम् । खकारादाकाशरूपशरीरात् पूर्व अर्धविसर्गसदृशोपि जिह्वामूलीयः तेनधरौष्ठलोभ-
कार्यपुरुषोत्तमप्रतिपादनात् उत्तरत्र उत्तरा हनुरुत्तररूपम् । वाक् मत्स्याश्चादिषु कृतावतार-
यदुत्तमवन्दनं त इति सेवापूर्णात्ताद्योक्तकवन्दनभक्त्यन्तप्रतिपादिका सन्धिः जिह्वा रसास्वाद-
कर्त्री पुरुषोत्तमरूपा 'परः पुमा'निति चतुर्थश्लोके उक्ता । अतो वाचः सेवापूर्णात्ताद्योक्तकवन्दन-

भवत्यन्तप्रतिपादिकायाः प्रपञ्चः पूर्वश्लोकयोः चतुर्थे चेति, तेनार्थापत्त्या प्रमाणेन तत्प्रति-
पादकाधरहन्वादेरुपस्थितिकल्पनं तत्प्रतिपादकपदाभावेपि श्लोके । पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते इत्यत्र रात्रिभोजनकल्पनवत् इति शुभम् । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'उदीची दिक् कले'ति । तस्याः स्वामी कुवेः । धनाधिपः लक्ष्मीपतौ मुख्यः शब्दः कुवति, कुवि छादने, कुवेर्नेर्लोपश्चेत्येक् । तदुक्तं वायुपुराणे । 'कुत्सायां कितिशब्दोयं शरीरं वेरमुच्यते कुवेरः कुशरीरत्वान् नाम्ना तेनैव सोङ्कित' इति । तत्रापि कौ वर्तमाने वातगणे । विराट्-
प्राणरूपे । 'वेरं वातगणेपि चे'ति विश्वात् । तथा च कौ पृथिव्यां वेरं वातगणः कुवेरः । वेरशब्दस्य पुंस्त्वम् । 'प्राणस्तथानुगमा'दिति व्याससूत्रात् । अतो भगवत्त्वात् कुवेरः प्रमाणम् ।

१०-२-३९. न तेऽभवस्येत्यत्र आविर्भावमिति पूर्वश्लोके 'द्रक्ष्याम' इतिपदोक्त-
दर्शनस्य प्रामाण्यार्थं ब्रह्मा समर्थयति स ते अभवस्येति । जन्मनः कारणमिति भक्त-
मनोरथविषयविनोदस्य जन्मकारणत्वं वक्तुं शक्यं, भक्तवश्यत्वाद् भगवत् इति । तर्क्याम इति तर्कः व्याप्तिशोधकः । निर्भवः स्यान्निरिन्दोदः स्यादिति । तथा च त्वं जन्मवान् लीलावत्त्वात् । विषयिवदित्यनुमानम् । वन्ध्यावली वाक्यमप्यत्र । इच्छावादेनाहुः वेः कालस्येति । कालो हि स्थिर इति अनन्तदेहत्वात् स्थिरः सन् । व्यापकश्च । अत एव प्रस्थानरत्नाकरे स्वरूपेन्तर्भावः कालस्योक्तः । बुभुषुः प्रभुर्यदा भवति तदा कालकर्मस्व-
भावान् गृह्णातीति श्रीभागवते । यथासुखमिति काल उपदेश इति धातुपाठात्, उपदेशेन सुखं प्रसिद्धः अधिकारिणि काले वेति वक्ष्यन्ति । अन्यथेति स इच्छया पुष्टिमार्गीयोपयोगी क्रियते । प्राकट्यानन्तरं कालस्य मर्यादायाः साधकत्वं वाधकत्वं वा नास्तीति भावः । 'यदा यदा हि धर्मस्ये'ति गीतामूलादाहुः विनावीति । मोक्षविरुद्धायामिन्द्रियरूपायां नावि । संसारनौरिति संसारस्थिता नौरिन्द्रियरूपा कामोदधितारिका पारं कामस्य पर्यवसानं न प्राप्नुपादित्यर्थः । 'कामस्यान्तं हि क्षुत्त्रुहभ्या'मिति सप्तमस्कन्धात् क्षुत्त्रुह् न भवेदित्यर्थः । इन्द्रियनौकायां सत्यां तस्या नोदं स्वस्मिन् प्रेरणं प्राकट्यकारणं तर्क्यामह इत्यर्थः । स्वस्य कामान्तरूपत्वात् प्राकट्येनेन्द्रियरूपाया नौकायाः स्वस्मिन् प्रेरणे निरोध-
लक्षणग्रन्थोक्तरीत्या पारं कृष्णं गच्छेत् प्राप्नुयादिति श्रीवल्लभजिह्वेसे । पारावारः कृष्णः तस्यैकदेशः पारः । सत्या भामेतिवत् । अस्मिन् पक्षे मूले नशब्दान्वयो न भवतीति तदर्थं अस्मिन्नर्थं इत्यादिना योजनान्तरमुक्तम् । अस्मिन्नर्थे भक्तो नागतः शरणागत इत्यर्थाच्च छरणमार्ग आगत इति । किञ्च पशुजातीयनागत इति शरणभक्तिमार्गार्थं पक्षान्तरमाहुः यद्वेति । तमिति नोदम् । विशब्दस्य वियोगरूपमर्थान्तरमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाहुः नौका-
रहितेति । तस्यामिति वियुक्ता नौः श्रेयःसाधनरूपा यस्यां संसृतौ तस्याम् । सत्याम् । सर्वप्रेरणमिति सर्वेषामवतारकालीनानां 'कामाद् गोप्यो भयात् केस' इतिवाक्यविषयानां

कामादिभिः स्वस्मिन् इन्द्रियाणां प्रेरणं स्वसम्बन्धकरणं निरोध इति यावत् । अनवतार-
कालीनानामपि शब्दरूपश्रीभागवते स्वस्वरूपे अधिकारिणां श्रवणादिभिरिन्द्रियाणां
प्रेरणं स्वसम्बन्धकरणं निरोध इति यावत् । अत्रेति कारणे । प्रमाणं ऐतिह्यरूपम् । शब्द-
रूपमपि प्रमाणं नास्तीत्याहुः अत्रापीति । तेन भगवन्मार्गकृतपक्षपाते भक्तकृततर्क-
शोधितव्याप्तिज्ञानातिरिक्तप्रमाणाभाव उक्तः । 'यमेवैष वृणुते तेन लभ्य' इति श्रुतेः । 'नाहं
वेदेर्न तपसे'ति स्मृतेश्च, 'भक्त्याहमेकया प्राह्य' इति स्मृतेश्च । भगवन्मार्गकृतपक्षपातस्तु
विश्वरूपदर्शनाध्यायोक्तधर्माणामुपसंहारात् । तत्र दैत्यानां क्षयः सुराणां जयः । कृष्णेपि
जृम्भालीलायां सुरपक्षपातः । तर्कयामह इति तर्क उक्तः वेदशुक्तिरूपः । अतः सत्य-
संकल्पात् 'वशीकुर्वन्ति भक्त्येत्येवंरूपात् । 'यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत
अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यह'मितिवाक्यरूपादुक्तरूपाद् वा । तर्के शोधके
व्याप्तौ हेतोर्विरुद्धत्वमाहुः वस्तुतस्त्विति । रजोभाजो ब्रह्मणस्तर्को व्याप्तिशोधकः संशय-
विषय इति तथा । एवं च लीलावत्त्वादिति हेतोः सन्दिग्धविरुद्धत्वमिति भावः । सकल-
शास्त्राग्राह्यत्वे सति चरणग्राह्ये तर्कोपि सन्दिग्ध उक्तः । 'प्रवर्तते यत्र रज' इति द्वितीय-
स्कन्धनवमाध्यायवाक्यात् । अधिकारिभक्तिः सर्वथाऽप्रयोजिका, केनचित् प्रकारेणैव
प्रयोजिका । यथा मानसी सेवा ब्रह्मणः मानसीसेवात्वेन प्रयोजिका । अत एवकारः ।
ममापीति कारणगुणाः कार्ये समायान्तीत्यदोषात् । अविद्ययेत्यस्य विवरणं देहा-
द्यध्यासेनेति । देहस्तु 'तं विद्याकर्मणा समन्वारभेते पूर्वंप्रज्ञा चे'ति श्रुत्युक्तविद्यादिभिः
तस्याध्यासो देहे गृहीते स्थूलोऽहमिति देहधर्मस्यौल्याध्यासः । स्थितिः स्पष्टा । प्रलयः
देहान्तरे व्यापकत्वे च मुक्तामुक्तयोः मुक्तस्य च । मुक्तस्यापि खोपास्याध्यासाङ्गीकारान् ।
एवमन्तःकरणाध्यास इन्द्रियाध्यासः प्राणाध्यासः स्वरूपविस्मरणं च उत्पत्तिरुक्ता तां
व्याकुर्वन्ति भाष्यत्वाय । जगति इति जगति ब्रह्माभिन्न आधारे, उत्पत्तिरुत्पत्त्यादीति ।
गीतादिस्तारो भागवतपतः सुबोधिन्या भाष्यत्वमविरुद्धम् । त्वर्थात्यधिष्ठानकारणम् ।
उदासीने न भवतीति किन्तु सिमुक्षाद्याविष्टेऽभवे भवति । अनित्ये नेति किन्तु
नित्ये आश्रयरूपे भवति । असमवायीति किन्तु समवायिन्यात्मरूपे सत्येव जीवाना-
मुत्पत्त्यादिर्भवेदित्यन्वयः । आधारेति आश्रयेत्यर्थः । अवश्येति उदासीनेऽक्षरे जीवाना-
मुत्पत्त्यादिर्भवतीति नावश्यकतानुदासीनत्वस्य । 'अमयाश्रयात्मनी'त्यत्रा'भवाश्रयात्मनी'-
तिपाठमङ्गीकृत्याहुः अत अभव इति । सार्तः प्रयोगः । अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु
चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यत इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये
उत्तराहुत्तररूपमत्र । तद्वाचकपदाभावेप्यर्थापत्तिः प्रमाणपूर्वश्लोकव्याख्यान उपपादितम् ।
प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये अन्तरिक्षं कलात्र । 'अन्तरिक्षदेवा वै पशव' इति श्रुतेः ।

'आदित्यः पशुरासीत् तेनायजन्ते'तिपञ्चमाष्टकसंहिता । यद्वा'ऽधिः पशुरासीत् तेनाय-
जन्ते'तिश्रुतिः । यतवैदिकपक्षे'वायुः पशुरासीत् तेनायजन्ते'तिश्रुतिप्रसरः । ब्राह्मणे वराहोक्तेः ।
'वराहो वायु'रिति । ब्रह्मणस्तो निर्गमात् । पश्यतीति 'पशु'पदनिरुक्तिः । अन्तरिक्षमाकाशः,
तेना'काशशरीरं ब्रह्मे'तिश्रुतेर्जरायुर्निरूपितम् ।

१०-२-४०. मत्स्याश्चेत्यत्र प्रथमपर्यायमन्य द्वितीयपर्यायमनुवदन्ति स स्वरूपेति ।
स्वरूपं चतुर्व्यूहरूपं जन्मवामगोचरस्य तस्य निमित्तं कारणमिच्छारूपं तस्या ज्ञानम् ।
अन्यथेति लीलया प्रादुर्भावे स्वरूपनिमित्तेच्छाज्ञानाभावे वा । न स्यादिति कारणगुणाः
कार्यगुणानारभन्त इति हेतौर्न स्यात् । आनन्दविर्भाव इति आनन्देन विनोदेन लीलया-
विर्भावो यस्य तादृशः भगवानिति ज्ञानं तद्विषयः अमेयं निरूपितः । स एवेति ज्ञान-
गुणात्तेन तेनाविर्भूत एव मत्स्यादिः साधनम् । उपास्यातिरिक्तस्य साधनत्वायोगात् । एव-
कारस्तु 'यत्किञ्च विज्ञातं वाचस्तद्रूपं वाग्धि विज्ञाता वागेन तद् भूत्वावती'ति वृह-
दारण्यकात् । 'एनं' 'वाग्धिवदं तद् भूत्वा' विज्ञातस्वरूपं भूत्वा । कृपाविष्टो बोध्यः कृपाविष्टं
साधनमिति । एवं च 'तवालोकम्पिता'मिति श्लोकादनुकम्पितपदमनुवर्त्यानुकम्पाविशिष्टो
मत्स्यादिरिति बोध्यम् । एवमन्यत्र । नवाहुरित्याशयेन व्याकुर्वन्ति स त्रयौ जलजा
इति । 'अप्सुयोनिर्वाऽश्व' इतिश्रुतेरश्वोपि जलजः । आपःसु योनयो यस्य सोप्सुयोनिः ।
अग्रे स्पष्टम् । तमो रज इति 'बहुष्वनियम' इति सूत्रात् सत्त्वस्थाने रजः । तथा च
तमःसत्त्वःसमानाकृतयः त्रयस्त्रयो बोध्याः क्रमात् । तमःसमाना निन्दिताकृतिः, सत्त्व-
समाना आपाततः पूर्वं निन्दिताकृतिः, विचारे तु न निन्दिताकृतिः । रजःसमानाकृतिः
आपाततः पूर्वमनिन्दिताकृतिः, विचारे तु निन्दिताकृतिः । अश्वो ह्येति ह्यः ग्रीवः
ह्यग्रीव इति नामत्रयमतस्तथा । जलज इति उक्तश्रुतेः । अतो ह्यग्रीवोपि जलजः ।
त्रयस्तामसाः वनवासगृहवासतिरिक्तवासात् । 'तामसं द्यूतसदन'मितिवाक्यात् । उपलक्षण-
विधयेदमपि । जगति हीनजातीयं मात्स्यमिति तामसं निन्दितत्वात् । 'निन्दन्ति तामस'मिति-
वाक्यात् । तमःसमानाकृतिः लोकनिन्दितमत्स्यसमानाकृतिः । न तु मत्स्यः । 'मायामन्स्यविड-
म्बन'मितिवाक्यात् । 'यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनमात्मनः निद्रान्त्रस्यप्रमादोत्थं तत् तामसं-
मुदाहृत'मितिगीतायाः कच्छपः तामसः । 'मेनेङ्ग कण्ठयन'मित्यादिवाक्यैर्दुःखसाधने मन्दरं
सुखसाधनत्वेन दशारेति दुःखसाधने सुखसाधनत्वज्ञानं तामसं, तादृशज्ञानवान् तामसः ।
वामसकच्छपपुराणप्रतिपाद्यत्वाच्च । आरण्येति आरण्यपशुस्वभावकः । अक्षोपीति अक्षः
अक्षजः हंस इति पाठत्रयं पुस्तकभेदेन । अक्षः हंसः । हन्तीति हंसः वृत्तवदिह नीति सः । यद्वा
पचाद्यच्च कृते भवेद् वर्णागमादंस इति सक् । तदर्थोक्षोपि व्यवहारः यौगिक आत्मजो वा
एकादशस्कन्धात् 'अक्षः कर्षे तुषे चक्रे शकदव्यवहारयोः आत्मजे पाशके चाक्ष'मिति विश्वः ।

व्यवहारस्तु 'व्यवहारः सन्निपातो मनोमात्रेन्द्रियासुभि'रित्येकादशस्कन्धादसुकार्यं अहं ममेति धीः । 'सन्निपातस्त्वहमिति ममेत्युद्धव था मति'रितिवाक्यात् । शरीरे बहिर्वायुस्थान-
त्वादारण्यः । अक्षजो हंसः । अक्षं मनोरूपमिन्द्रियम् । 'अधोक्षज' इत्यत्र तथा व्याख्यानात् ।
तस्मात् प्रकटः अक्षजः हंसः, स ब्रह्मणा ध्याने क्रियमाणे प्रकटः, ध्यानं च मानसम् ।
तथा च 'तदुदित' इतिन्यायेन तस्याक्षजत्वमुच्यते । तदुदितः तस्मादुदितो जातः । 'स
मानसीन आत्मा जनाना'मितिश्रुतेश्च । बहिर्वायुर्यत्रासौ बहिर्वायुराकाशः । तदेव स्थान-
मुच्यते यस्य स तथा । तथा च यौवतीर्यान्यान् वने प्रवेशयति तस्वारण्यत्वमुचितमिति
भावः । एवं व्याख्यानं मानसौक्यजलवासित्वेन जलप्रकृतिकत्ववारणयेति बोध्यम् ।
हंस इति पाठे स्पष्टम् । 'हंसः स्यान् मानसौकसि निर्लोभनृपविष्ण्वर्कपरमात्मन्यमत्सरे
योगभेदे मन्त्रभेदे शारीरमरुदन्तरे तुरङ्गमप्रभेदे चे'तिकोशः । एते त्रयः सात्त्विकाः ।
वनवासात् । 'वने तु सात्त्विको वास' इतिवाक्यात् । 'यत् तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतो-
पमम् तत् सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मबुद्धिप्रसादज'मिति गीतायाः । सत्त्वसमानाकृतयश्च ।
नृसिंहः पशुत्वांशे निन्दितत्वस्य पूर्वं भानेपि छान्दोग्य उपदेशे 'सिंहो वा व्याघ्रो वे'ति
कालोपाधिकपरदेवतारूपमिति ज्ञाने परमोत्कृष्टत्वज्ञानात्, एवं वराहेपि । 'त इह व्याघ्रो वा
सिंहो वा वृको वा ब्राह्मो वे'तिश्रुतेः । 'ते' जीवाः । हंसः सत्त्वाकृतिः प्रसिद्धः परमात्माऽपर-
पर्यायः । 'परमात्मनी'त्युक्तकोशात् । 'ततो ह जातो शुवनस्य गोपा हिरण्यस्यः शकुनिर्ब्रह्म
नामे'ति श्रुतेः । 'यद्यद् बुद्ध्याः प्रचक्षत' इतिवाक्यात् मुष्ट्याकृतयः । राजन्य इत्यादि एते
त्रयः राजसाः गृहे वासात् । 'गृहे राजस उच्यते' इत्येकादशस्कन्धात् । 'रघुनाथस्तु सीता-
भक्तार्थेनेकदैत्यानवधी'दिति पूर्वं एकभक्तार्थेनेकहृदनन माहात्म्यद्योतकमपि समत्वहानेः
पश्चात् 'विषमिवे'ति राजसः । 'विषयेन्द्रियसंयोगाद् यत् तदग्रेऽमृतोपमं परिणामे विषमिव
तत्सुखं राजस'मिति गीतायाः । क्षात्रधर्मो न समत्वबाधक इति चेद् रजः कर्मबहुलमिति ।
यागादिकर्मबहुलं यत्रेति राजसः । परशुरामो राजसः प्रसिद्धः । सहस्रार्जुनवधेन माहात्म्येपि
पश्चात्तापात् यागादिबहुलकर्मकरणाच्च राजसः । वामनस्तु राजसवामनपुराणप्रतिपाद्यत्वाद्
राजसः । रजःसमानाकृतयश्च । राजत्वात् राजकत्वाभ्यां च 'राजसं तदुपेक्षित'मिति-
वाक्यात् । तरतमेति मायाविडम्बनमत्स्यात् तामसतामसाद्वयग्रीवो राजसतामसः
उत्तमः । द्वितीयस्कन्धे ब्रह्मसत्रे हयग्रीवप्रादुर्भावस्योक्तत्वात् कर्मणां राजसत्त्वेन कर्मान्तः-
पाती हयग्रीवोपि राजसः । तामसस्तु द्विरूपत्वेनासुरसाहस्यार्जुकारात् । कूर्म इति
सात्त्विकतामसः, उत्तम इत्यर्थः । वास्तव्यत्वादिति सर्वदा जलवासित्वात् । तामसकूर्म-
पुराणप्रतिपाद्यत्वात् तामसः । जनवास्तव्यत्वात् सात्त्विकः । आश्रयः । इदं च तैत्तिरीय-

१. मानसं सर ओको यद्य हंसस्य ।

ब्राह्मणे कूर्मप्रजापतिसंवादे प्रजापतिना 'ममैव त्वं पूर्वः समभूरिति प्रोक्तः कूर्मः पूर्वमेवाह
हासीत्युक्त्वा सहस्रशीर्षां पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपाद् भूत्वोदतिष्ठ'दिति श्रावणात् स्फुटम् ।
ज्ञानांशः सात्त्विकः कूर्मस्तामस' इति । एवं तामसे तरतमभावं प्रोच्य सात्त्विकत्रिक
आहुः नृसिंहादिति । हिरण्यकशिपुमारकात् । नृसिंहः सात्त्विकः मारकस्तामसः । वराह
इति भूम्युदारे सात्त्विकः, सात्त्विकवराहपुराणप्रतिपाद्यत्वात् । हिरण्याक्षवधे राजसः । हिरण्य-
कशिपुवत् अत्यन्तापराधाभावेनान्ते विषमिव तत्सुखमिति नृसिंहेन प्रह्लादस्य यथास्थितस्य
रक्षणं कृतं न तु नश्याया भूमेरिवोद्धरणमिति भावः । ब्रह्मामिति सात्त्विकसात्त्विकः स्वयं
सात्त्विकः ज्ञानप्रदः सात्त्विकः । 'सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञान'मितिवाक्यात् । स्पष्ट इति
राजन्यो राजसतामसः । विप्रो राजसराजसः । 'रजो रागात्मकं विद्धी'ति कर्मणि रागाद्
राजसः । पितृमारकसहस्रार्जुनमारकत्वात् राजसः । विबुधो राजससात्त्विकः । देवाः
सात्त्विकाः, वामनो राजसः राजकार्यकर्तृत्वात् । एभिरित्यवतारैः । नवविधाः सगुणाः ।
एकेनेति कृष्णेन । निर्गुणेन । खगुणान् सद्गृह्य । अयमेवेति अवतारी अवताररूपेण
प्रत्यक्षः । एवकारस्तु 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूप'मितिश्रुतायनेकरूपस्य 'तमसः परस्ता'दिति
कथनेन तमःपरत्वमवतारिलिङ्गमिति । 'अनुकृतेस्तस्य चे'ति सूत्रादाहुः तत्तज्जातीति ।
मत्स्यादिजात्यनुकरणरूपेण मायाविडम्बनमत्स्यादिरूपेण अवतारं वैकुण्ठादाभमनं कृत्वा
स्वायम्भुपन्वादीन् पाति । त्वमेतेष्विति त्वमवतारी माधनरत्वात् कृपाविष्टः । ननु कृपा-
बोधकपदाभावात् कुतः कृपा यद्वैशिष्ट्यमुच्यते इति चेच्छृणु । कृपात्वेन मोक्षसाधनोपदेश-
त्वेन कार्यकारणभावस्य 'इति भारतमाख्यानं कृपया मुनिना कृत'मितिवाक्ये सिद्धत्वात् ।
पूर्वमिति अवतारिदशायां अवतार्यवतारयोरभेदः 'समान एवं चाभेदा'दिति व्यासपुत्रात् ।
हे ईशेति अवतारिन् आकृष्टसर्वांशेनावतीर्णः वैकुण्ठात् कृष्णात्वेनागतः । पूर्वोक्तत्रयं
त्रिभुवनं करोपि । अदित्याः कुण्डलदानेन द्यां पाप्सि । अन्तरिक्षशरीरग्रहणेनान्तरिक्षम् ।
द्वयोः पालनेन भूः पालितैव, देवाः भूमिं न स्पृशन्तीति । देव त्रैलोक्येति हे देव क्रीडितः
त्रैलोक्यधर्मरक्षाः 'उत्सीदेयुरिमे लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् संकरस्य च कर्ता स्यामुप-
हन्यामिमाः प्रजा' इतिवाक्यात् । भारनिराकरणमिति अवतारिणा रघुनाथावतारे रावण-
वधार्थं प्रार्थितत्वात् तावन्मात्रकरणम् । धर्मरक्षाप्रसङ्गेनान्यदपि शूर्पणखाविल्यादिकरणं न तु
मुख्यतया यावद्भारनिराकरणमिति भावः । यदूत्तमेति मत्स्यादिवद् यदूत्तमेति । 'यदूत्तमे'-
तिव्यवहारः क्वचिद् द्रष्टव्यः । प्रत्युपकार इति त्रिभुवनकरणादेः प्रत्युपकारः । एवेति 'नमो
नम इत्येव सदुपशिक्षित'मिति पञ्चमस्कन्धात् । ननु नवावतारकार्यं दशमावतारकार्यं भूभार-
हरणं चाधिकं प्रार्थितमवतारान्तरकार्यं कुतो न प्रार्थितमित्याशङ्क्याहुः एतान्येवेति । एतैरेव
सर्वकार्यसिद्धिरित्यर्थः । सर्वपुरुषेति दशरसत्वाज् जगतः । अत्रेति कृष्णावतारे । प्रार्थ-

यन्तीति 'हरे'ति प्रार्थनार्थकलोडन्तप्रयोगात् तथा । निगूढत्वेनेति अरूपवत्सदृशेन । 'अ-
रूपवदेष हि तत्प्रधानत्वा'दिति सूत्रात् । अन्यत इति बलपार्थभीमाह्वयतः । तेन (येन)
रूपेणेति मत्स्वरूपेण । उक्तरीत्वेति 'तथाधूने'ति मूलार्थः, 'तथा पूर्वोक्तत्रय'मित्यादि-
नोक्तरीत्या । प्रार्थना 'हरे'तिलोटा । राजसूय इति युधिष्ठिरराजसूये । यत्रेति रङ्गभूमौ ।
अमृतैति 'पयोनिधिं येन निर्मथ्य सुराणां राधिता सुधे'ति वाक्यादेवकारः । 'मेनेङ्ग
कण्डूयन्'मित्यादिवाक्योक्तं तु ग्रामं गच्छन् तृणं स्पृशतीतिवत् । स्वस्वरूपेति 'क्षुचृद्-
व्यथा'मित्यस्य सुबोधिन्यां स्पष्टम् । अत एवैवकारः । तेनेति गोवर्धनोद्धारणोनासारिडातो
रक्षाम् । पूर्वभक्तमिति पूर्वस्मिन् जयद्वारपालकाले भक्तम् । पाण्डवेति 'पितामहा मे'
इति श्लोके 'व्यवहितप्रतनासुखं निरीक्ष्ये'ति श्लोके च प्रथमस्कन्धे स्पष्टम् । श्रीभागवतमूले,
गीतायां तु स्पष्टम् । मारितवानिति ते मृतवन्तस्तान् मारितवान्, कंसादयो मृताः क्रूर-
कर्मणा तान् मारितवान् । पार्थरक्षार्थमिति भोजनानन्तरमागताद् बहुशिष्याद् दुर्वाससः
भक्षयित्वेति स्वार्थेण च । सर्वमिति पार्थरक्षप्रतिकूलम् । यदुद्धारार्थमिति पृथि-
व्युद्धारार्थम् । पक्षपातेति पक्षपातः सर्वत्र ज्ञेयः । पक्षपातस्तुतित्वात् । तन्मात्रेति पृथिवी-
मात्रविशेषगुणो गन्धः न्यायप्रसिद्धः तद्ग्राहकेन्द्रियं घ्राणं तस्याधिष्ठाने नसि ।
प्रकटो भवबिलयत्रा भवबिलि लिङ्गन्तं पदम् । आगच्छन्निति । तन्मात्रेति पाण्डव-
मात्रेत्यर्थः । 'अजातशत्रोः प्रतिपद्य दाय'मित्यादिवाक्येभ्यः । 'यद्वा अयं मन्त्रकृद् वा
भगवानखिलेश्वरः पौरवेन्द्रगृहं हित्वा प्रविवेशात्मसात्कृत'मिति वाक्याच्च । अभवदिति
लिङ्गन्तम् । स्थल इति मथुरायाम् । तथाकृतवानिति व्रजस्थानुद्भूतवान् । 'लोके विकुण्ठ
उपनेष्यति गोकुलं स्व'मिति वाक्यात् । अन्यत्रेति व्रजादन्यत्र । अत्रे चेति उत्तरार्धे ।
तथेति हननम् । ब्रह्मादि विषादेति एकादशे त्रयोदशे स्फुटम् । इहापीति अपिना
गीता । ननु मर्यादाविरोधितत्त्वोपदेशः शास्त्राणां विषयः कथमिति चेत् तत्राहुरन्यथेति ।
भूभारहरणमिति अयमर्थः मर्यादाविरोधितत्त्वोपदेशोयं मर्यादिकानामेव न तु पुष्टि-
मर्यादास्थानां पाण्डवानां यतो गुरुवधादिः पुष्टिमार्गे न दोषः, 'ज्ञानी चेद् भजते
कृष्ण'मिति निबन्धात्, ज्ञानिनस्तु तत्त्वोपदेशवन्तः 'नासाधुना कर्मणा कनीयांस' इति
बृहदारण्यक उक्तम् । 'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुतेर्जुने'ति भगवताप्युक्तम् । अतो
ज्ञानिनः पुष्टिमर्यादास्थाः पाण्डवाः । अत उक्तं भीष्मेण सर्वधर्मभृतां वरेण 'व्यवहित-
प्रतनासुखं निरीक्ष्य स्वजनवधाद् विमुक्तस्य दोषबुद्ध्या कुमतिप्रहरदात्मविद्यया य' इति ।
भगवदीयस्य तु भगवच्चिकीर्षितकार्योन्मुख्येव मतिरुचिता, तद्विरुद्धा कुमतिरेव । अन्यथा
धर्मशास्त्रादिषु गुर्वादिहननस्य निषिद्धत्वात् ततो निवर्तिका मतिः कुमतित्वेन नोच्येत
सर्वधर्मभृतां वरेण । तथा च मर्यादाविरोधितत्त्वोपदेशः पुष्ट्यंशे ज्ञानिनं विशेषणीकृत्य,

ज्ञानिपुष्टिमर्यादास्थाः पाण्डवा इति तथेति ज्ञेयम् । गीतातात्पर्यनाम्नि ग्रन्थे स्फुटम् ।
मज्जेनेति अश्मानम् । अयोध्यास्थानां द्वेषादिकं च । रामोयोध्यास्थान् वैकुण्ठं निनाय ।
द्वेषादिभाववतां तथा कृतवानित्युक्तोद्धारविषयत्वमाशङ्क्याद्दुः द्वेषादीति । 'कामाद् गोप्यो
भयात् कंस' इति सप्तमस्कन्धे स्पष्टम् । मात्रिति 'अदितेरास कश्यपा'दिति वाक्याददिति-
प्रार्थनया । वृकासुरेति अत्र मातृस्थानीयः शिवः । साक्षान्मातृप्रार्थनया प्राकृत्यमाहुः
देवकीप्रार्थनचेति । आविर्भूयेति द्विभुजत्वेनाविर्भूयेत्यर्थः । स्वानन्दमिति स्वार्थरूपं
स्वस्य ब्रह्मण आनन्दम् । एकादशे चतुर्दशाध्याये 'धर्ममेके यशश्चान्य' इति वाक्यात् । न
तु स्वयमिति दृष्टान्ते इन्द्राय दत्तवान् न तु स्वयं विबुधो गृहीतवानिति बोध्यम् ।
अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यते
इत्याकाङ्क्षायामुच्यते । तैत्तिरीये वाक् सन्धिरत्र 'मत्स्याध्वे'त्यादिवाक् । इत्युपपादितं 'दिष्ट्या
हरे' इत्यस्य व्याख्यानान्ते । प्रश्ने विशेषाभावः । छान्दोग्ये 'मनः कले'ति 'मनसैवानु-
दृष्टव्यमेतदप्रमेयं ध्रुव'मिति बृहदारण्यकात् । मनोत्र भक्तिरूपं 'भक्तिरहस्यभजनं, तदिहा-
मुत्र फलभोग्यनैराशयेनामुष्मिन् मनःकल्पन'मेतदेव च 'नैष्कर्म्य'मिति गोपालतापिनीये ।
'मानसो सा परा मते'ति सिद्धान्तमुक्तावल्याम् । 'भक्तियोगेन मनसि सम्पक् प्रणिहितेऽमले
अपश्यत् पुरुषं पूर्णं मायां च तदपाश्रयाम् यथा सम्मोहितो जीव आत्मानं त्रिगुणात्मकम्
परोपि मनुतेनर्थं तत्कृतं चाभिपद्यते अनर्थोपशमं साक्षाद्भक्तियोगमधोक्षजे लोकस्या-
जानतो व्यासः चक्रे सात्वतसंहिता'मिति समाधिभाषायां मनसः करणत्वमाभास उक्तमतो
मन्सः आश्रयत्वं करणत्वं चोक्तम् ।

१०-२-४१. दिष्ट्याध्वेत्यत्र नमस्कारान्तमिति वन्दनभक्तिः दास्यसेवापूर्यर्थं तद्वत्
स्वप्नरूपकीर्तनभक्तिपूर्यर्थं नमस्कारान्तं भगवान् स्तुत इत्यर्थः । विशेषेणेति 'भारं
भुवो हर यदूत्तम वन्दनं त' इत्यत्र तथा । प्रसङ्गादिति देवकीसान्त्वनमित्यनेनान्वेति ।
प्रसङ्गाद् देवकीसान्त्वनमप्याहेत्यर्थः । चरित्रं फलरूपमिति 'कुक्षिं गत' इति पदाभ्यां
देवानन्दजनकं पक्षपातस्तुतित्वेनानन्दफलरूपचरित्रमित्यर्थः । निरूपयन्निति भूमौ निरू-
पयन् । लोके 'विकुण्ठमुपनेष्यति गोकुलं स्व'मिति परलोकेपि फलरूपं चरित्रं कुक्षौ तु स्वल्प-
कालं फलमिति निरूपयन् । नन्वानन्दरूपं चरित्रं भूमावस्तु, वैकुण्ठे तु सगुणः, निर्गुणफल-
रूपं चरित्रं कथमिति चेन्न, विद्वन्मण्डने नित्यलीलावादान्ते निपुणतरमुक्तस्य प्रत्युक्तत्वात्,
'परः पुमा'निति परपुरुषत्वकथनात् तच्चरित्रस्य फलत्वं चोक्तम् । नृसिंहादीति आदिना
हंसवराहौ । कुक्षिं गत इति लोकरीत्या फलरूपानन्दज्ञापितेयं कुक्षिगमनक्रिया तद्रूपं
चरित्रम् । छान्दोग्यीयाष्टमोपदेशोक्तं 'अथ न ज्ञानाति स य एषोऽग्निमैतदात्म्यमिदं सर्वं
तत् सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेत'विति कुक्षौ भवतीत्युपसंहारे सान्त्वनम् । एकादशस्य

दशमेध्याये 'बन्ध इन्द्रियविक्षेपो मोक्ष एषां च संयम' इतिवाक्यादिन्द्रियसंयमो मोक्षः कुक्षिगतः। 'इन्द्रियाणि समस्तानां मूलव' इति बृहदारण्यके 'समुदाहृतः'। अतोयमग्रे गोविन्दो भविष्यति गवामिन्द्रियाणां इन्द्रः। 'पश्यन् चक्षुर्भवती'त्यादि बृहदारण्यकात्। उक्तमिति 'सर्वात्मकस्य'त्यादिनोक्तमर्थम्। पुरुषोत्तम इति तत्र सर्वं सम्भवतीतिभावः। ज्ञानक्रियेति काण्डद्वयार्थो, भगवद्दर्मभूते ज्ञानक्रिये। ममेति देवक्याः। सान्त्वनपक्षे का गतिः किं फलम्। 'अन्ते या मतिः सा गति'रित्यत्र गतिपदस्य फलवाचकत्वं दृष्टम्। आशंसार्थद्योतनाय विशेषद्वयमाहुः आशंसाग्यामिति। प्रथमार्थे इति अष्टाध्यायीक्रमेणा- 'शंसावचने लिङ्गिति सूत्रात् प्रथमस्य 'लट् शेषे चे'ति सूत्रस्यार्थे लडर्थे भविष्यति। आ- शसायां वाच्यायां 'छन्दसी'ति सूत्रेण लिङ्गिति श्रीबल्लभानां लेखः पुस्तकान्तरसूत्रानुसारी। कंसादिति कसि गतिज्ञानसंयमोः अदा० आ० से० पचायच्, कंसः तस्मात्। क्रियां कर्तु- मिति 'भयात् कंस' इति वाक्याद् भयभीतस्तथा। वचनेनेति उपेक्षितवचनमात्रेणेत्यर्थः। 'भविते'ति लुडन्तं न तु वृत् तजन्तमित्याशयेनाहुः भविष्यतीति। अद्यतनकालाभावा- दिति भावः। अनेनेति परः पुरुष इति स्वरूपम्। 'नो भवाये'ति कार्यम्। 'तव भयं माभू'दित्यानुपङ्गिकं च कार्ययुक्तमित्यर्थः। अथ तैत्तिरीयप्रश्नछान्दोग्योक्तेषु चतुष्केषु षोडशकलासु च कः कौशोत्र श्लोक उच्यते इत्याकाङ्क्षायाश्च्यते। तैत्तिरीये जिह्वा सन्धानमत्र, परः पुमा'निति वाक्यात्। पुरुषोत्तम आस्वादनीयः शृङ्गारसो भक्तिरसश्च, चतुर्थैः। लिह आस्वादाने अदा० उभ० अनिट्। लेटि लिहन्त्यनया वा, जिह्वा। शैव- यहु जिह्वेति साधुः। हस्य जः वप्रत्यय इति। प्रश्नेऽविशेषः। छान्दोग्ये 'चन्द्रः कले'ति, 'परः पुमा'निति वाक्यात्। शीक्षायां 'भूर्भुवः सुव'रिति वा एतास्तिस्वो व्याहृतयः। तासां ह स्वैतां चतुर्थम्। महाचमस्यः प्रवेदयते। भूरिति वा अग्निः, भ्रुव इति वायुः, सुवरित्यादित्यः, मह इति चन्द्रमाः, चन्द्रमसा वाव सर्वाणि ज्योतीःपि महीयन्त' इति। न च भक्त्येकवेद्यत्वहानिरिति वाच्यम्। 'नमामि हृदये शेषे लीलाक्षीराब्धिशाचिनं लक्ष्मीसहस्रलीलाभिः सेव्यमानं कलानिधि'मिति मङ्गलाचरणकारिकायां 'कलानिधि'पदा- दिति शुभम्। अस्वार्थो वृत्रोदरे। तदुक्तं षष्ठस्कन्धे द्वादशेध्याये 'कृत्वाधरां हनुं भूमौ दैत्यो दिव्युत्तरां हनुम् नमो गम्भीरवक्त्रेण लेलिहोल्बणजिह्वयै'ति। वाक् वृत्रासुरचतुः- श्लोकैतीति सर्वं सुस्पष्टम्। सङ्गातात्पर्यफलं चतुष्पाद्व्रक्षणैवैतं सम्भरति। षोडशविकार- मिन्नषोडशविकारसदृशसङ्गमदेहेन सम्भरतीति, च प्रश्नेऽविशेषः, य एवं चतुष्पादं षोडश- कलं च भावयति सः।

१०-२-४१. इत्यभित्यत्र उपसंहरतीति पक्षपातस्तुतिं ससान्धनां उपसंहरति, उपसंहारः समाप्तिः। चरमवर्णध्वंसस्तं करोति। इतिशब्देन। स्वतन्त्रतयेति 'स्वतन्त्रः

कर्ते'ति पाणिनिस्तत्रात्। अनिर्दयथेति मूले 'अनिर्दयथे'त्येकं पदमत्रापि। समासस्तु इदं च तद् यथा इदंयथा न इदंयथा अनिर्दयथेत्येवं बोध्यः। तथा न भवतीति 'सर्वं सर्वमय'मिति श्रुतेः। ऋषिः सिंहेपि भवति। श्रीगोवर्धनः पर्वतः सर्पोपि भवति। 'एषोव- मानितो मत्यान् कामरूपी वनौकसः हन्ति ह्यसौ नमस्यामः शुर्मणे ह्यात्मनो गवा'मिति- वाक्यात्। प्रकारेति प्रकारो ब्राह्मत्वं मायिकत्वं च। यद्वा इदं घटाद्येवं ब्राह्मत्वेन प्रकारेण भवेदपि देवमुक्तिदानार्थमित्यर्थः। तथा न भवतीति ब्राह्मत्वेन प्रकारेण न भवति किन्तु मायिकत्वेन प्रकारेण भवति दैत्यहितार्थमित्यर्थः। प्रकारेति प्रकारयोः ब्राह्मत्व- मायिकत्वयोर्भेदेन। इत्यर्थ इति 'अनृतेन प्रत्यूढ'मिति श्रुतेरित्यर्थः। स्थास्यत इति ननु तिष्ठतां नाम का चिन्तेति चेन्न। ब्रह्मापत्यान्तरा सुरपक्षपातं ईशानस्तु समत्वाद् दैत्यपक्षपातं कुर्यादिति तयोः पुरोधानस्यावश्यकत्वात्। एवं 'प्रते'लक्षणाथं उक्तः। वीप्सार्थमाहुः एक- विंशतीति। नृसिंहपुराणे प्रसिद्धाः। एवं 'शतं स्वर्ग' इति पक्षोपि पुराणान्तरादवगन्तव्यः।

इति श्रीमद्बल्लभचरणैकतानश्रीगोपेश्वरविरचितायां शास्त्रीत्या
बुधस्तुबोधिकायां द्वितीयाध्यायव्याख्यानम्।

तृतीयोध्यायः।

१०-३-०. जमनमित्यादि सङ्कतिरवसररूपा घृचिता। प्रथमाध्याये हेतुसुप्त्या सव्यापारो हेतुरिति कोस्य व्यापार इति प्रतिबन्धकीभूतजिज्ञासानिवृत्त्यर्थं कृष्णोद्यमं द्वितीयाध्याये निरूप्यावश्यवक्तव्यस्य रूपस्य रूपान्तरस्य चावश्यवक्तव्यत्वमवसरसङ्कति- लक्षणसमन्वयः। प्रतिबन्धकीभूतजिज्ञासानिवृत्तौ सत्यामवश्यवक्तव्यत्वमवसर इत्यवसर- सङ्कतिलक्षणम्। कारिकार्थेण वक्तव्यः स्वयमेव। स्तोत्रे इति द्विवचनान्तम्। वसुदेव- देवकीकृतं स्तोत्रद्वयम्। का० १। अत्र षडर्थानां निरूप्यत्वेऽध्यायार्थाननुगम इत्यत आहुः रूपान्तरेत्यादि। तथा चै'कमेवाद्वितीयं ब्रह्मेति'श्रुतेर्नाननुगम इति भावः। अनन्तेषु गुणेषु सत्सु षण्णामेव निरूपणे हेतुमाहुः प्रतीयमान इति। अनन्तेष्वपि गुणेषु सत्सु भगवत्त्वेन श्रोतव्यविषयतावच्छेदकाः पडेव धर्मा गुणाः 'तस्माद् भारत सर्वात्मे'त्यत्र द्वितीयस्कन्धे उक्ताः। तथा च भागवते प्रतीयमानो भगवानेवेति हेतोः षड्भिध उच्यते इत्यर्थः। का० २। ब्रह्म वेदेन भगवानिति अष्टभिरित्यादि श्लोकैरेवमग्रेपि। अत्रेति अध्याये। का० ३। ऐश्वर्यमिति। एकादशेऽणिमाद्यैश्वर्यम्। ननु कर्तृकर्तृमन्यथा- कर्तुं समर्थ ईश्वर इति वेशुगीतोक्तं त्रिधैश्वर्यं कुतोऽप्येति चेन्न। गताध्याये 'सर्वात्मकं

दधारे'त्युक्तेष्विधे प्राकाशये त्रिधैश्वर्यान्तर्भावात् । अत एव वक्ष्यन्ति 'ऐश्वर्यं सर्वमङ्गल'मिति । अष्टधैश्वर्यमौकारनिष्ठं सङ्ख्यातात्पर्यस्य जन्मप्रकरणे मुख्यत्वात् । अत आहुः अर्धमात्रेति । हराविति वेदवाच्यत्वाय तात्पर्यार्थे कृष्णे पुष्टिमार्गीयफलरूपे अकारभक्तविशिष्टेऽर्धमात्रा परा 'अर्धमात्रात्मकः कृष्ण इति तापिनीयश्रुतेः कृष्णः । तेन कृष्णो वाच्यवाचकरूप उक्तः । 'अर्धचतुर्थमात्रेणोमित्येतेनैवाक्षरेण परं पुरुषमभिध्यायीते'ति प्रशश्रुतेः ऊमिति प्रणवः । तदर्थः श्रीगोस्वामिभिर्गार्ग्यर्थकारिकासु कृतः । विविधहरिभावास्तत्रापि । सर्वमङ्गलमिति सर्वात्मकत्वाद् भगवतः सर्वमङ्गलम्, न तु वेषुगीतलक्षणकमात्रमैश्वर्यम् । का० ४ । अधिकारिणीति अत्र टिप्पण्याम् सतिस्त्विति तेन ननु जनने वर्णनीये कालगुणवर्णनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां सर्वगुणोपेतत्वोक्तिर्मूलेन्युपपन्नत्वाद्वा प्रयोजनमित्युक्तम् । अधिकारिणीति अनन्तदेहः कालः चेष्टारूपः सकलकार्याधिकारी । अधिष्ठानं चाविर्भावे । अधिकं तत्रेति तत्र सर्वगुणोपेतत्वोक्तिर्मूलेन्युपपन्नेति दोषेऽधिकं आधिभौतिककाले प्रादुर्भावः । तद्धानिः उक्तदोषहानिः । अत्र इति अत्रैव 'तमद्भुत'मिति श्लोकीयकारिकाव्याख्याने च । प्रादुर्भूत इति कालस्यानन्तदेहत्वाद् देहस्य प्रादुर्भावात् । किञ्च त्रिविधमुधाविर्भावोपि । अन्यथा 'न तदश्रोति कश्चन न तदश्रोति कश्चने'तिश्रुतिविरोधः स्यात् । देशादीति आदिना तत्रत्याः । नन्वाधिदैविककालप्रादुर्भावे किं मानमित्यत आहुः अत एवेति । आनन्तयैश्वर्यशब्दः मृबोधिन्यामभिधया व्याख्यातः, तात्पर्यवृत्त्या तु टिप्पण्यां भिन्नप्रक्रमार्थक उक्तः । विविधहरिभावार्थम् । तथा च पूर्वार्धसमाप्तौ मङ्गलाचरणश्लोकः 'सर्वेषु पुष्टहृदयेषु निवेदयामि मार्गो यदा भगवतो भवतामभीष्टः भक्तिप्रकारसहितो हरिभावयुक्तो ज्ञेयस्तदा विवृतिरेव सदा विचिन्त्ये'ति । वरदेयेति वरे देयानां रात्रीणाम् । तदा दिवापीति वरदानकाले दिवेत्यव्ययं प्रातःकालेपि । दिवा रूपत्व'मिति स्वाधिष्ठानदिवारूपत्वम् । अस्थेति आधिदैविककालस्य आधिभौतिकस्वाधिष्ठानरूपत्वम् । तथोक्तमिति सर्वगुणोपेतत्वमुक्तम् । अन्यथेति एतज्ज्ञापनाभावे । एवमिति पूर्वोक्तप्रकारेण सर्वगुणोपेतत्वम् । ननु प्रक्षालनपङ्कन्यायेन दक्षिणायनं विहाय उत्तरायण एव सर्वगुणोपेतत्वप्रकटनं भगवता कृतो न कृतमित्यत आहुः यद्यपीत्यादि । एतदिति सर्वगुणोपेतत्वप्रकटनम् । एतादृश इति दक्षिणायने काले । तथाकरणम् सर्वगुणोपेतत्वकरणम् । ज्ञानीम इति भगवत्कृतपक्षपातस्य साधनापेक्षया पुष्टिफलदातृत्वानुभवाज् ज्ञानीम इत्यर्थः । मयि दृष्टे साधनादिकेशनिवर्तनं भवतीत्यर्थबोधकवाक्याच्च । अत्रापि गमकमाहुः अत एवेत्यादि । भिन्नप्रक्रमेणेत्य'थ'शब्दार्थः । इदमिति सर्वगुणोपेतत्वमुक्तम् । ननु भवत्वेवम्, तथापि भगवदात्मकत्वे कालस्य किं मानमतः सर्वशब्दार्थार्पितं मानमाहुः असङ्कोचे-

त्यादि । सर्वशब्देनेति सर्वगुणोपेतशब्दैकदेशेन सर्वशब्देन । ऐश्वर्यादयः काले देहे सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन । एकं रूपं रसात् पृथगित्यत्रेव । तेनेति ऐश्वर्यादिमत्त्वेन । तेनेति जगद्दत्त कारणात्मनाऽभेदानुक्त्यैश्वर्यादिनाऽभेदेनेत्यर्थः । सुबोधिन्याम् । मूले कालस्य सर्वगुणोपेतत्वादिकथनेन सर्वथा भगवत्तुल्यत्वमायातीति तद्धारणायाहुः खण्डशै इति । भगवद्गुणैकदेशतस्ते गुणाः अवयवज्ञाः कालावयवदानेन कृत्वा सर्वेषां ग्रहर्क्षतारादीनां यत् फलं तस्य बोधका उद्बोधकाः 'कालावयवाः' उत्तरायणदक्षिणायनादयः । तथा च तावन्मात्रकार्यकरणान्न सर्वथा भगवत्तुल्यत्वमिति भावः । का० ५ । गुणप्राकट्यं देशादिव्यतिदिशन्ति स मूल इत्यादि सार्धद्वयेन । मूले कारणे । हरावित्याश्रयबोधार्थमधिकरणसप्तमीविवक्षा । विवक्षातः कारकाणि भवन्तीति । प्रदर्शनार्थायेति राज्ञः प्रदर्शनार्थायाभरणादिकं पुरतः स्थाप्यते तथा प्रदर्शनार्थाय । यथेति यथावत् । का० ६ । देशोपीति उपर्यधः परितश्च । आधिभौतिकादिभेदाद्वा । चैवेति चकारो मूलकारिकोक्तं कालव्यतिरिक्तस्य सर्वस्यानुक्तस्य सप्रुचायकः, एवकारः आधिभौतिकत्वयोगव्यवच्छेदकः । भूतानीति 'मही मङ्गलभूयिष्ठे'त्यादिपद्योक्तानि भूतान्यपि । तथैव च उक्तप्रकारेणैव च पुनः । किन्नरस्त्वाकाशगुणत्वोक्ता इति तत्र व्याख्यास्यते । तत्रत्या ये विदुरिति तत्रत्या देशोद्भवा ये भगवत्प्राकट्यं विदुरित्यर्थः । ज्ञापनार्थमिति अवतरतो मूलरूपत्वज्ञापनार्थमित्यर्थः । दोषनाशेति 'निर्मलोद्गुणोदय'मिति गगनदोषनाशः तत्पुरःसरम् । स्वामिन्यागते उद्गुणोपनं दोषो वा । तस्य नाशः प्राकट्यम् । एवं सर्वत्र । का० ७ ।

कारिकोक्तमर्थं विशदीकर्तुमाहुः एवमित्यादि भयवर्णनमित्यन्तम् । तत्र स्वीकरणमुच्यत इत्यन्तेन सङ्गतिबोधनायाध्यायार्थं उक्तः । तत्र त्रिविधेति आधिभौतिकादिदुःखदूरीकरणाय, कंसादेः कालतोऽज्ञानादित्यर्थः । अतो रूपवर्णनतात्पर्यमाहुः अत इति । रूपमिति भेदप्रतियोगि । रूपान्तरत्वमिति वर्णितरूपात् चतुर्भुजम् अन्यत् रूपं रूपान्तरं द्विभुजम् । तस्याध्यायार्थत्वं सार्वदिकत्वाभिप्रायेण । गोपालतापिनीये । 'कदाचिच्च चतुर्भुज' इति श्रुतेरुपक्रमगतत्वेपि नाध्यायार्थत्वम् । कादाचित्करूपप्रतिपादकत्वेन सन्दिग्धत्वात् उपक्रमस्य । ततो जननस्वरूपबोधार्थं सर्वगुणप्राकट्यतात्पर्यमाहुः तस्येत्यादि । जननेति 'अनित्ये जननं नित्ये परिच्छिन्ने समागमः नित्यापरिच्छिन्नतनौ प्राकट्यं चेति सा त्रिधे'ति कारिकोक्तजननापरपर्यायम् । न ह्येकस्येति कालस्य देहस्य । महतामित्यादि पृथ्व्यादीनां अन्येषां गन्धर्वादीनाम् । 'जगुः किन्नरगन्धर्व' इति वाक्यात् । ततो वसुदेवस्तोत्रयोस्तात्पर्यमाहुः जनकयोरिति । एकशेषः । स्तोत्रमिति जात्यपेक्षयैकवचनम् । स्तोत्रे इति पाठो वा । तादृशमिति धर्मरूपम् । तयोर्बुद्धिरिति तादृशी तयोर्बुद्धिरिति ज्ञानमसादादीनां स्यादित्यर्थः । यथास्थित एवार्थः स्यात् । तत'स्त्वमेव पूर्वसर्गे भू'रित्यादि-

गतस्वरूपकथनस्य तात्पर्यमाहुः रूपस्येति । चतुर्भुजरूपस्य । स्वरूपकथनमिति 'त्वमेव पूर्वसर्गे भूः' इत्यादिभिः स्वरूपत्रयकथनं शुकेन वक्तव्यमित्यर्थः । आश्चर्येति अकस्मादग्रे प्रकटे चतुर्भुजरूपे । आश्चर्यमात्रत्वेन निदानस्य कारणस्य वरसाज्ञानात् । सन्देहः भगवान् वा अन्यो (अक्षरो) वेति । एवकारो निश्चययोगव्यवच्छेदकः । तथा च 'मिद्यते हृदयग्रन्थिच्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे' इति श्रुतिविरोधः । परावरः कृष्णः । 'ततश्च शौरिर्मगवत्प्रणोदित' इत्यस्य तात्पर्यमाहुः रूपान्तरेणेति । कार्यं भक्तत्रिविधदुःखदूरीकरणं न भवतीति बृहदने गमनमावश्यकम् । कार्याप्रयोजकरूपान्तरग्रहणप्रयोजनमाहुः सर्वमुक्त्यभाववरूपं रूपान्तराभाव इति । 'तमेव विदित्वा अतिमृत्युमेती' तिथुतेरेवकारः सर्वमुक्त्यभावयोगव्यवच्छेदकः । ज्ञाताज्ञातौषधपानेन तद्गुणवत् । तर्हि भयवर्णनं कुत्रोपयुज्यत इत्यत आहुः अलौकिकमित्यादि । अलौकिकं माहात्म्यज्ञानम् । लोकात् स्नेहात् । इदं च टिप्पण्यां स्फुटं पष्ठे ध्याये । भयवर्णनमिति 'अयं त्वसभ्य' इत्यनेन 'समुद्रिजे भवद्वेतो' रिति वाक्याभ्यां तथा ।

१०-३-१. अथ मूलं व्याकुर्वन्ति स प्रथममित्यादि । अष्टैश्वर्येति अष्टैश्वर्ययुक्तं दर्शनविषयत्वयोग्यत्वमाहेत्यर्थः । युक्तत्वं सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन । वस्तुतो दर्शनविषयत्वयोग्यताविर्भाचः । ते इति पूर्वाध्याये ब्रह्मादयः । आधिभौतिककालसाधारतानिवृत्त्यर्थं वाक्यभेदेन व्याकुर्वन्ति स अथ तदनन्तरमिति । 'द्रव्यसंस्कारयोर्मध्ये द्रव्यं बलीय' इति न्यायेन 'स आत्मा स्वाश्रयाश्रय' इति द्रव्यं स्वाश्रयश्चासावाश्रयस्तत्त्वभङ्गो यदा तदा वाक्यभेदेन व्याख्यातं न दोषाय । संस्कारो यर्हि पूर्वोक्तं सर्वं जातं तदा विष्णुराविरासीदिति वाक्यभेदविरहेण व्याख्यानम् । एवं व्याख्याने कालसाश्रयत्वापत्याधेयत्वेनाश्रयत्वभङ्गः । आविर्भूत इति 'प्रादुरासी'दित्यस्यार्थोयम् । एवमेव जातपदमपि बोध्यम् । यद्यप्येवं दूरान्वयदोषो भवति तथाप्यध्याहारापेक्षया लघीयत्वादेवमुच्यते । अत एवेति भगवत्सेवापरत्वादेव । 'परमशोभन'पदार्थमाहुः परोवतारी मीयते ज्ञायतेनेनेति परमः तस्य । पूर्णा गुणा यस्य । पूर्णगुणरूपस्य वा । शोभाजनक इति तेन शोभन इत्यत्र नन्द्यादित्वात्पुः । शोभते शोभां कुरुते जनयतीति शोभाजनकः । पुः । पश्चाङ्गे नक्षत्रप्राधान्यमित्याशयेनोत्तरार्धं विवृण्वन्ति स्म कालावयवेति । कालः शरीरम् सावयवं भवत्येव । अवयवा अस्थिनि । 'नक्षत्राण्यस्थिनी'ति बृहदारण्यकात् । भगवद्वत्त्वादाहुः केवलेति । वक्ष्यमाणश्रुतेरेवकारः । भगवत्सृष्टसृष्टत्वादाहुः स्वगुणप्राकट्येति । 'दोषा हरौ न सन्त्येव तथा भक्ताहिताः क्रियाः स्फुरन्ति बुद्धिदोषेण मूलं तस्य बहिर्दृशि'रिति वाक्यादेवकार उक्तः । उत्पादित इति 'नारायणाद् ब्रह्मा प्रायत' इति नारायणोपनिषदः । रजो गृहीतवानित्यर्थः । 'सत्त्वं रजस्तम' इति प्रथमस्कन्धात् ।

सत्त्वरजस्तमोगुणान् भगवत्सृष्टान् सृजति ब्रह्मा । माया रजोदेहरूपा विकारान् पदभावविकारान् । गुणानेवेति एवकारो मायिकगुणयोग्यवच्छेदकः । तत्रक्षत्रमिति स्वदेवताकं रोहिणीनक्षत्रं गृहीतवान् स्वीकृतवान् । नक्षत्रस्य सर्वरोहरोहकर्तृत्वेन गुणप्राकट्यहेतुत्वात् । तस्येति ब्रह्मणः । 'ततो वै ते' इति श्रुतिस्तु यजुर्नाम्नो प्रथमप्रपाठके द्वितीयानुवाकेऽस्ति । 'प्रजापती रोहिण्यामग्निमसृजताम्, तं देवा रोहिण्यामादधत, ततो वै ते सर्वान् रोहानरोहन्, तद् रोहिण्यै रोहिणीत्वम्, रोहिण्यामग्निमाधत्ते तृप्तोत्येव सर्वान् रोहान् रोहती'ति । श्रुत्यर्थस्तु सायणाचार्यैर्मार्गधीये वेदार्थप्रकाश एवं कृतः । अथ निर्दोषनक्षत्रं विद्यते । 'ततः प्रजापति'रित्यादिश्रुतिमुपन्यस्य । रुहन्ते प्राप्यन्त इति रोहाः कामाः । ते च यस्यां रुहन्ते सा रोहिणी । रोहिण्यै इति पृथीत्यले चतुर्थी । तृप्तोत्येव समृद्धो भवति । समृद्धिरेव सर्वानित्यन्तेन विशदीकृतेति । तत्र असृजत अमिति पदच्छेदः । अम् प्रसिद्धार्थकमन्ययम् । रुह जन्मनि । भ्वा० प० अ० तुघ बुद्धौ । भ्वा० प० भ्वादेराकृतिगणत्वात् । विकरणव्यत्ययः । सर्वगुणोपेत इति काले सर्वगुणोपेतत्वं जातम् । कालस्य नित्यत्वात् । रोहिण्या रोहिणीत्वात् सर्वगुणोपेतत्वस्य । आनुगुण्यमिति निर्दोषनक्षत्रत्वादिति भावः । तेषामिति तारानक्षत्राणाम् । शान्तत्वमिति अशान्तत्वप्रतियोगिकं यत् शान्तत्वाभावाभावरूपं शान्तत्वमुक्तम् । अनेनेति सम्बन्धकथने रोहिण्याः कारणत्वेन । आनुषङ्गिका इति रोहिण्यनुषङ्गताः सर्वगुणोपेतत्वादयः । एवं पश्चाङ्गे नक्षत्रमुक्तम् । प्रत्यक्षत्वात् । 'यत् पुण्यं नक्षत्रं तद्दत्तं कुर्वीतोपपुष'मिति श्रुतिः । अर्थस्तु 'तत्' नक्षत्रं 'वट्' प्रत्यक्षं 'कुर्वीत' । वष वषे इत्यसात् किपि अव्ययम् । प्रत्यक्षकरणोपायमाह उपेति । उषः कालोष्टपश्चाद्दिति विध विचारे लिखितवाक्यादुपसीति द्युषमिति विभक्त्यर्थेव्ययीभानः । व्युषं समीपमुपपुषम् । पारिभाषिकधर्मोदयकाल इत्यर्थः । पश्चाङ्ग इतराणि तिथिवारयोगकरणानि नारदीये ब्रह्माणं प्रति भगवद्वाक्येषु 'सिहराशिगते स्ये' भगने जलदाकुले मासि प्रोष्यपदेष्टम्यामर्धरात्रे विधूदये बुधवारे वृषे लभे रोहिण्याश्रमर्शके शुभे हर्षणयोगे च कौलवेन युते तथा वसुदेवेन देवक्यामहं जातोऽसि पद्मज इहातः शिशुहास्यैव कृष्णजन्माष्टमीत्वत्' इति । शिशुहा नपुंसकत्वात् । एवं पश्चाङ्गं निष्पन्नम् । अत्रा'थ सर्वे'त्युपक्रमः 'देवक्यां विष्णु'रिति पदद्वये विष्णुः प्रद्युम्नप्राकट्यार्थम् । अध्यायार्थः स्पष्टः ।

१०-३-२. दिश इत्यत्र त्रयाणामिति देश आधिदैविकत्वाभावादाधिभौतिकत्रिकाभावात् तथा । वैकुण्ठे दिशोयं देश इति चातुरार्थिकप्रत्ययान्तदेशपदप्रयोगाप्रवृत्तेः । तत्रेति उक्तास्तु तिसृषु । देवतात्मिका इति श्रोत्रेन्द्रियदेवतारूपाः । भूतात्मिका इति प्राच्यादिरूपाः । आध्यात्मिका देवतारूपा एव । 'यस्तु आध्यात्मिकः प्रोक्तः सोसावेवाधिदैविक' इति वाक्यात् । चकारेणाध्यात्मिकाः । भूतात्मिकानां दिशां प्रसादमाहुः तत्रेति ।

मेघादिनेति चातुर्मास्य आविर्भावादिति भावः। मेघादिनेति द्वितीयः पाठः। आदिना दिशां व्यापकत्वं क्रियाव्यापकत्वम्। 'मेघास्तस्यात्ममूर्तय' इति वाक्यादिन्द्रक्रियारूपात्म-मूर्तित्वात् क्रियारूपाः। क्रियाणां करणत्वमिन्द्रियव्यापाररूपाणाम्। मेघादिना लग्नादिरूपेण तेषां फलानि। 'चण्डोभिमानी गुणवान् सकोपः सुहृद्द्विरोधी च सखा परेषाम् पराक्रम-ग्राप्तयज्ञोविशेषो मेघादयो यः पुरुषोधिरोप' इति मेघलग्नफलम्। 'भवति साहसकर्मकरो नरो रुधिरपित्तविकारकलेवरः। क्षितिपतिर्मतिमान् सहितश्च क्रिये रवि'रिति राशिफलम्। क्रिये मेघे। कालस्य करणत्वं प्रसिद्धम्। दूरदर्शनेति दूरे श्रावणप्रत्यक्षलक्षणः प्रसादः। दिशामिति भूतात्मिकानाम्। 'दिशः श्रोत्रा'दिति श्रुतेर्मेघादिना स्वव्यापारेण मेघादिना कालेन स्वगुणैश्चण्डत्वादिभिः क्षुब्धगुणो दूरे श्रुणोतीत्यर्थः। प्रसादस्तु प्रसन्नतेति करणे मनसि आनन्दः। 'मन आनन्द'मिति तैत्तिरीयश्रुतेः। भगवदाविर्भावे दिग्गादीनां साधारणा-साधारणधर्मा उच्यन्ते। देवताप्रसाद इति 'कर्णो दिश' इति वाक्याद् दिशः श्रोत्रेन्द्रिय-देवताः तासामाकाशेन्तर्भावात् तत्प्रसादः सर्वसाधकः। 'सर्वाणि ह वा इमानि भूतानि आकाशादेव समुत्पद्यन्ते आकाशं प्रत्यस्तं यन्ती'ति श्रुतेः सर्वकारणत्वात्। तद् विवृण्वन्ति स अत इति। ज्ञानमिति दूरदर्शनम्। निर्मलोद्गमणं च तदुदयमिति बहुव्रीहिसंज्ञितकर्म-धारयमाहुः निर्मला इति। बहुव्रीहौ यत्रेति गगने दर्शने वा। वर्षाकाले भाद्रपदे। उदयेतीति उदया सोरममो डा मूले। गगनं उदयरूपं भगवदेहत्वात्। प्रसिद्धिस्तैत्तिरीये। उदयोपि मलाभावरूपः सान्निध्यादित्याहुः उदयेति। गगने उदयकाले इत्यर्थः। अपि-शब्दात्। उदयस्य मलरहितस्य गगनस्य कालेपि मलाभावः, नीलिमा काले नास्तीत्यर्थः। 'कृषेर्वर्णे' इति पाणिनिस्त्रात् कृष्णस्वाभाविकनीलिमा गगने काले चेति भावः। यद् निर्मला उद्गमणा उदये यत्रेति समासो गद्वादिः स प्रयोजनशून्यः, अवतारकालेपि साधारण-गगनोक्तेः प्रयोजनाभावात्। उदयो दर्शनमिति आकाशरूपदेहस्य ज्ञानं तदानीं जातम्। उदयोस्यास्तीति उदयम्। अर्शआद्यच्। एवकारो ज्ञानरहितस्य गगनदेहत्वयोगव्यवच्छेदकः। विवाहेति षोडशसंस्कारादित्वात् पूर्वं ग्रहणं विवाहस्य। सर्वतयो विवाहस्येति वर्षाकालेपि विवाह उक्तः। अजायन्तेति निशीथकालेपि रोहिणीसच्चाद् भगवत एव वा सच्चात्। 'मही मङ्गलभूयिष्ठा' इति पाठेऽर्थगुक्त्वा 'मङ्गलभूयिष्ठपुरग्रामे'त्यादिपाठेऽर्थमाहुः पुरं नगरमिति। सर्वाण्येवेति रोहिणीभगवतोः सच्चादेवकारः।

१०-३-३. नद्य इत्यत्र भौतिकानामिति नद्यादीनाम्। तत्तद्भूतेति सलिल-जलरूपादिप्रधानानाम्। गुणान् श्रीप्रमन्नतादीन्। तत्रेति 'बहुष्वनियम' इति सूत्रेणा-नियमे। एकोनेति यद्यपि तैत्तिरीयसंहितायां 'रूपाभ्यः स्वाहे'त्यादिना 'सर्वेभ्यः स्वाहे'-त्यन्तेन विंशतिभेदा अपासुक्तास्तथापि 'सर्वेभ्यः' इत्यन्तिमस्य समष्टिन्वेन पूर्वोक्तसर्वसङ्गाहक-

त्वेन सर्वातिरिक्तत्वाभावात्। उभयविधा एवेति स्यावरजङ्गमजगद्भूत्। एतदेवाहुः स्थावरा इति। उभयेषामिति 'उभय'शब्दस्य द्विवचनं नास्तीति कैयटः। कालेति वर्षा-कालवशात्। कालनियन्तुरिति सङ्कर्षणात्। कालनियन्तु भगवद्भूतादिति पाठान्तरम्। कालनियन्तुर्भगवतो वशादित्येकदेशान्वयः। स इति दोषः। कालनियन्तुरिति कालनियन्तरि ई इति छेदः। इ आश्चर्ये। स्वाभाविक इति गुणः प्रसन्नता। कमलादि-रिति पार्थिवांशप्रतीतिर्भ्रमात्। मत्स्यादिष्विव। वायुपनीतपार्थिवांशप्रतीतिर्वात एव गन्धो रसयुक्तः। अनेनेति विशेषणेन। भूमेर्गुणानिति पूर्वं भूमेर्मेङ्गलान्युक्तानि। मुख्य इति पृथ्वीतन्मात्रत्वे सति गुणत्वं मुख्यत्वम्। गन्धरसेति भगवत्प्राकट्याद् रोहिणी-नक्षत्राच्च, गन्धास्वादः गन्धाप्राणाच्छब्दः, रस आस्वादने रस शब्दे इति घातुपाठे, 'सच्चादे'तिशब्दोक्तं शब्दः कार्यं, तत्कथनपूर्वकम्। भूमेरैश्वर्यख्यापकाः। मूढैरलिभ्रमैस्त-दाप्राणादिकरणरूपपूजनात्। 'ईश्वरः पूज्यते लोके मूढैरपि यदा तदा निरुपाधिकमैश्वर्यं वर्णयन्ति मनीषिणः' इति वेणुगीतसुबोधिनीकारिकायाः। कुलानीति समूहाः। पुष्प-गुच्छा इति मालत्यादिपुष्पाणामात्रादिपुष्पानां च गुच्छाः। जाता इति आधिदैविक-कालेनाधिदैविका जाताः।

१०-३-४. ववौ वायुरित्यत्र सुखस्पर्श इति त्रिगुणस्पर्शः रोहिणीनक्षत्रे गुणः भगवत्प्राकट्यात्। अन्यदा तु स्पर्शमात्रम्। सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन स्पर्शं त्रिगुणान् शीतमन्दसुगन्धानाहुः गन्धं चेति। भूमेरिति मालत्यादिपुष्पानामात्रादिपुष्पाणां च। तेन मन्दत्वगुणोऽयुक्तः। पुण शुभे पुणमर्हति पुण्यमित्याशयेन पुण्यशब्दार्थमाहुः शुभ-कार्यमिति। कर्मणि घञ् न कृतः। वेदवेदान्तसारत्वात् पचाद्यच् कृतः। वाह इत्यत्र अज्वि-कारो वा, वहतीति वहः पुण्यगन्धस्य वहः पुण्यगन्धवह इति षष्ठीतत्पुरुषो न कृतः। कर्मणि घञ्प्रस्थितेः। गन्धादिजलेति वर्षाकालत्वात् तथा। दोषेति जीवसाम्यदोषः प्राणत्वाद् भवति। 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'त्युपक्रम्य 'प्राणस्तथानुगमा'दित्युपसंहारो भाष्ये प्रथम-चरणस्य यतः। शुभसूचक इति हिरण्याक्षहिरण्यकशिपूत्पचौ कठोरवायुरशुभसूचकोयं तद्विपरीतः शुभसूचकः। लौकिका इति सार्ताः। निषिद्धेति चित्ताभ्यसंस्कृताभ्य इतरे येभ्यः ते निषिद्धेतराः। शान्ता इति अशुभकार्यस्थास्तु कूरा अशुभभावात्। जाता इति रोहिण्याः स्वभावात् शुभसूचका जाताः। कालोपि प्रतिबन्धपहितत्वनिवारक इति तत्पुरा-सरं विवृण्वन्ति स तस्मिन् समय इति। जाता इति पूर्ववत्।

१०-३-५. मनांसीत्यत्र भौतिकगुणसमय इति तामसाहङ्कारकार्याणि भूतानि निरूपितानि। सरणात् सात्त्विकाहङ्कारकार्यं मन इति तद्गुणा उच्यन्ते। राजसाहङ्कार-कार्याणीन्द्रियाणि मनोनिरूपणेन निरूपितानि। स्वस्वगुणप्रकटकानि। तदेवतास्तु 'दिशः

प्रसेदु'रित्यत्रोपलक्षणविधया निरूपिताः । तथा चाहङ्कारत्रयकार्यमपि निरूपितं जातमित्यर्थः । सत्त्वमारूढमिति । भगवदिच्छया स्वकार्ये मनसि आरूढं जातं प्रतीतिविषयं भवतीत्यर्थः । 'माया मनः सृजती'ति चतुर्थस्कन्धात् । श्रीब्रह्मभानां लेखे तु भगवतेति शेषः । 'देवक्यां देवरूपिण्या'मित्यत्र देवक्याः सत्त्वरूपत्वं व्याख्यास्यते । तथा च सत्त्वं यदारूढं भवति तदा स्वकारणे भगवदारोहात् मनसां प्रसादो भवत्येवेत्यर्थ उक्तः । प्रसन्नानीति 'सत्त्वात् सञ्जायते ज्ञान'मिति वाक्यात् । स्थूलेति भौतिककाले । निकटेति भगवद्रूपे रोहिणीरूपे जायमान इति जायमानेऽज्जने प्रद्युम्ने । 'निशीथ' इति श्लोकसुबोधिन्यां 'देवक्यां प्रद्युम्न' इत्युक्तेः । 'अजन' इति मूले पदच्छेदः । 'दिवि दुन्दुभय' इति पदसमभिव्याहारात् । तस्मिन्निति सामीप्ये सप्तमीं व्याकुर्वन्ति स तन्निकट इति । वटे गावः सुशेरत इत्यत्र वटनिकटे गावः सुशेरत इत्यर्थात् । नित्यत्वादित्राणीति नित्यशब्दा आकाशगुणाः वादित्तरूपाः । दुन्दुभिरिति तेषु दुन्दुभिरित्यर्थः । कैश्चिदिति मद्यापि (गोपेश्वरेण) दुन्दुभिरेतादृशी श्रुता आकृतिस्त्वाकाशत्वात् । 'आकाशो ह वै नामरूपयोर्निर्वहिते'ति छान्दोग्यात् । विरुद्ध-धर्माश्रयत्वं सर्वत्र । तेन कदाचित् कैश्चिद् वादिता अपि ।

१०-३-६. जगुरित्यत्र स्वत इति आनन्दस्य व्यापकत्वात्, मायाज्ञापनाच्च, 'मुदे'ति श्लोके पदात् । अज्ञात्वैवेति व्यापकानन्दज्ञानं न जातम् । मायाज्ञापनात् तत्कार्यमुल्लसित-हृदयत्वम् । अन्यथेति स्वत एवोल्लसितहृदया इति, आर्थिकोर्थोत्र न प्राप्नोतीति न्यून-पूर्णं कृत्वा । किन्नरगन्धर्वविशेषणाभावे । लेखे तु मुदेति दूरान्वयं कृत्वा मुदेत्यस्यार्थमाहुः । तदान्यथेत्यस्य मुदेत्यस्यात्रान्वयाभाव इत्यर्थः । माहात्म्येति देवत्वस्य प्रतिपादकं 'जगुः किन्नरगन्धर्वा' इति वाक्यं न स्यात् । अकस्मादित्यव्ययम् । कारणशून्ये । कृतवन्त इति ननु रोहिण्या अपि कारणत्वं भज्येतेति चेन्न । वाचनिकत्वात् । वैतालिकेति वैताला वंश-शंसकाः । विद्याधर्म इति तेन वाचकं विना विद्याधरा इत्यत्र नैकशेषः कर्तव्यः । पाठभेदेनो-भयप्राप्तेः । विद्याधरा इति पाठे एकशेषे कृते तु चकारस्तात्पर्यग्राहक इति भावः । आन-न्दावेशेनेति अद्यापि जन्माष्टम्यादौ विवशदशायामेवं नृत्यं कुर्वन्ति । शास्त्रीयं संगीतं नृत्यम् । केनचिदिति मुदा तु स्वकीयानन्दरूपेति न कारणत्वसमर्पिका । 'आपं चैव हलन्तानां यथा वाचा निशा दिशे'ति भागुरिर्वेष्टि । मुदारूपा इत्यर्थः । मुदेति करणत्वपक्षमग्रे वक्ष्यन्ति । अत्र पक्षे मुदा आनन्दरूपाः । मुदा इत्यत्र विसर्गलोपच्छान्दसो वा । स्वत इति आनन्द आविर्भूतो येषु । कपो वैकल्पिकत्वम् । अस्मिन् पक्षे मुदा आनन्दे केनचित् प्रेरिता इति पाठः । मुदा आनन्देन न केनचित् प्रेरिता इति पाठान्तरम् । अकस्मात् इत्यस्य कारणशून्ये । तस्मिन् समये कार्ये । मुदेति टावन्तं पदं लुप्तविसर्गकं पदं वृत्तीयान्तं च पदम् ।

१०-३-७. मुमुक्षुरित्यत्र देवा ज्ञात्वैवेत्यारभ्य पुस्तकेषु ग्रन्थः । कस्मिंश्चित् पुस्तके तु विनिघभावार्थं अथवेत्यारभ्येत्युक्तमित्यन्तो ग्रन्थोधिकः । सोप्याख्यायते । अथवेति तेनाथवेत्यस्य पूर्वं स्पष्टमिति ग्रन्थोऽस्युचि । श्लोकव्याख्यानां स्पष्टमित्यर्थः । तथापि भावविवशा आहुः अथवेति । स्पष्टव्याख्यानापेक्षया विविधभावव्याख्यानां श्रेष्ठ-मिति । 'भक्त्या भागवतं शास्त्रं न बुद्ध्या न च टीकये'ति श्रीव्यासं प्रति नारदवाक्यम् । 'न यद्वचश्चित्रपदं हरेर्यशो जगत्पवित्रं प्रगृणीत कर्हिचित् तद्वायसं तीर्थंमुशान्ति मानसा न यत्र हंसा निरमन्त्युसिःक्षया' इति वाक्याच्च । मानसाः सत्त्वप्रधाने मनसि वर्तमानाः । मनस इमे मानसाः । चातुरार्थिकः प्रत्ययः । 'उसिक्' कमनीयं ब्रह्म, 'क्षयो' निवासो येषां ते उसिःक्षयाः । सुमनांसि यद्यपि पुष्पाणि तथा चित्रपदत्वाच्छोभनानि मनांस्यप्यर्थः । यथा गतश्लोके मुदाशब्दः । अत आहुः सुन्दु निर्दुष्टानि मनांसीति । 'सुमनः'पदमहिम्नाहुः षष्ठ्युपरिति । सुमनोभिरिव पूजायै षष्ठ्युपरित्यर्थः । गर्भे ऐक्यस्यायुक्तत्वात् । देवक्यां षष्ठ्युः । 'तस्मारविन्दनयनस्य पदारविन्दकिञ्जल्के'ति श्लोकोनुसन्धेयः । उभयेति कर्तृसम्बन्धात् तथा । उपपद्यत इति मुख्यमुपपद्यते कादाचित्कत्वात् । आनन्दावेशेति शब्दबलत्वेन शब्दार्थानन्देन व्याप्ताः, भगवत्प्राकट्यानुभावात् । 'मन आनन्द'मिति श्रुतेः । तच्च गर्जितमिति तत् प्रसिद्धम् । बृहदारण्यके । भाणरूपं वेदारण्यके । विद्युद्ब्रह्म वाल्पशब्द-रूपं गर्जितं गगने नास्तीत्यर्थः । प्रतिबन्धकतामिति प्रतिबन्धकता अम् इति छेदः । अत्रायमाशय इति अत्र जलधरपदे । तादृशत्वेनेति नीलत्वेन । कवच इति 'तदेव ब्रह्म परमं कवीना'मिति महानारायणात् कवीनामधिकारः । जलधरा इति जलस्य धरा इति पुण्यगन्धवह इतिवत् । जाता इति रोहिण्याः । स्वस्य विशुद्धेति स्वस्य जलधरस्य विशुद्धत्सहभावोन्यकालेपि दृष्ट इति तस्मात् । गर्जतीति जलधराशयः । धर्मापेक्षयेति गर्जितशब्दापेक्षया । स्वस्येति समुद्रापेक्षया जलधरस्याधिकम् । अनुसागरमिति सागरं लक्ष्यीकृत्य । लक्षणोत्थम्भूताख्यानेति कर्मप्रवचनीयसंज्ञायां द्वितीया । इति 'अथवे'त्यारभ्य 'इत्युक्त'मित्यन्तग्रन्थारूपाणाम् । सङ्क्षेपेण सम्बन्धमाहुः देवा ज्ञात्वैवेति । अत्र मुदान्विता इत्युक्तम्, न तु मोचनक्रियायां मुदः करणत्वमतो भगवज्जन्मरूपहेतुज्ञानं सूचितमि-त्याशयेनाहुः देवा ज्ञात्वैवेति । गानादिकं रसोद्रेकात् स्वतोपि भवति । पुष्पवृष्टिस्तु हेतुज्ञानं विना न जायत इति भावः । हेतुज्ञानं योगजप्रत्यासत्त्येत्याहुः शब्दबला इत्यादि । मुनीनां व्यासमुख्यानां, व्यासस्य शब्दबलं भाष्ये उक्तमित्यन्येषामपि मुनीनाम् । अतो योगजघर्मेण भगवदनुभावरूपमानन्दं कृष्णजन्मीनं ज्ञात्वेत्यर्थः । अर्थबला इति बादरि-रथंवलविचारक इत्येवं भाष्ये उक्तस्तदनुसारिदेवाः अर्थेनानुभावसहितेन विचारविषयेणा-ह्नमयोगमायाकार्येण तद्विषयज्ञापनेन कृष्णजन्म ज्ञात्वेत्यर्थः । प्रामाणिका इति दैवी

सम्पत् तेषु वर्तत इति । स्वसेवां सुमनोवृष्टिरूपाम् । अभिज्ञताम् कृष्णविषयिणीम् । शुभेति सर्वोच्चैरूपशुभसूचनार्थम् । संहितायाम् पुष्पाणि ऊर्ध्वमेव शृङ्गतीति । हर्षेणेति 'मुदे'ति तृतीयान्तम्, न टावन्तम्, नापि लुप्तविभक्तिकं मुद्पदम् । विपरीतः कालधर्म इति वर्षायां सर्वथा मेघानामभावः, शरदि सर्वथा मेघाः, इति विपरीतः कालस्य शरदो धर्म इत्यर्थः । अशुभेति उत्पातेन्तर्भावात् । कार्यमिति अविपरीतं कालधर्मं जलधर-गर्जनमाहेत्यर्थः । सागरनिकट इति 'अनुसागर'मित्यत्र सागरं लक्षीकृत्येत्यर्थात् तथा ।

१०-३-८. निशीथ इत्यत्र भगवत्प्राकट्ये पूर्वश्लोकैः सह सप्तार्थी वक्तुमाहुः एवं देशकालयोरित्यादि । देशकालौ प्रकरणमिति निबन्धात् चतुर्व्यूहसमुदायो जन्म तस्य देशकालाविति । यद्यप्यनिरुद्धजन्म चतुर्थाध्याये तथापि शुक्रहृदयेस्त्येवेत्यदोषः । तत्रत्यानामिति भूतानां देवादीनां च । अनेन आनन्दत्वेन लीला शास्त्रार्थ उक्तः । 'जगुः किञ्चरगन्धर्वा' इत्यत्र स्वत एवोच्छसितहृदया इति न्यूनपूरणाय तस्य विशेषणमुक्तम् । सा लीलानन्दत्वेनात्र । ऋतोश्चेति 'मन्दं मन्दं जलधरा' इत्यनेन वर्षतीर्गुण उक्तः । तेनोत्स-वाविष्टचिचानां निरोधात् स्कन्धार्थ उक्तः । रात्र्या इति 'निशीथ'शब्दस्यार्धरात्रवाचकत्वात् तेनैवार्थवलात् रात्रेरपि प्राप्तस्तथेत्यर्थः । एतादृशनिशीथवत्त्वं रात्र्या गुणः । सुहूर्तस्य घटिकाद्वयात्मकस्य । निशीथस्य गुणस्तमउद्भूतत्वादिः । अध्यायार्थः रूपान्तरस्वीकरणम् । 'विष्णुराविरासी'दिति रूपं रूपान्तरप्रयोजकम् । अथ वाक्ये सप्तार्थान्यासिपरिहारोपि व्याख्यास्यते । सिंहाके निशीथविचारस्तु श्रीपुरुषोत्तमानां लेखेति । तथाहि । सिंहाके निशीथे इदानीं षट्चत्वारिंशत्सप्तचत्वारिंशद्घटिकाद्वयात्मको भवति तद्व्यावृत्त्यर्थं सौरमानत्राण्यमानाभ्यां घटीद्वयविषमभावात् विवक्षितं प्रादुर्भावसमयं निश्चेतुमाहुः षट्च-चत्वारिंशदिति । तत्रायमर्थः । द्वापरस्य षट्चत्वारिंशदधिकशरच्छतावशेषे भगवः (भगवतः ?) । 'शरच्छतं व्यतीयाय षट्चत्वारिंशदधिकं विभो' इति ब्रह्मवाक्यान् निश्चीयते । तत्र गणितविचारे स्फुटोक्तः ४-१९-०-१ चतुरङ्केन गतकर्कराशिः । सिंहेके इत्युच्यते । एकोनविंशत्केन सिंहराशयेकोनविंशत्शाः अंशादिना विकलाः पूर्णाः । एकाङ्केन विकला एका । गतिः ५९-९ सूर्यगतिः एकोनषष्टिः कलाः, नव विकलाः । अयनांशाः २४-३२-२० । मधुपुर्यां पलप्रभा ६-५ । चरखण्डानि ६०-४८-२० । चरपलानि ३२ । दिनमानं ३१-४ । रात्रिमानं २९-५६ । रात्र्यर्धम् १४-२८ । निषीथः ४५-३२ । एवं सति तत्रा-पादोधिकोभ्युपेयः । उक्तरीत्या स्पष्टेके सति ४-१९-०-१ । पूर्ववत् रात्र्यंशकलाविकला-श्चतस्रः । एतादृशस्य सूर्यस्य तदैव सिद्धेः । षट्चत्वारिंशद् घटिका द्वात्रिंशत्पलात्मिका भवति । इति षट्चत्वारिंशद्घटिकाद्वयमिति । ईदृशस्तु निशीथो विषुवदिने एकस्मिन् भवति । षट्चत्वारिंशद्घटिकाद्वयम् । 'यदा मेघतुल्योर्वर्तते तदाऽहोरात्राणि समानि भवन्तीति वाक्यात् ।

ज्योतिःशास्त्राच्च निश्चीयते । दिनमानं ३०-० । रात्रिमानं ३०-० । रात्र्यर्धं १५-० । निषीथः ४५-४६-० । तदत्रे तु पलद्वयं प्रत्यहं रात्रेर्दिनस्य च बुद्धिहासौ । एवं सति यदत्राष्टम्याः प्रान्तभाग इति । तत्र चन्द्रप्रकाशस्तेभ्यो द्वात्रिंशत्पलेभ्यः पूर्वं भवति । चन्द्रप्रकाशक्षितिज(पृथ्वीछाया)संयोगे तमसो निवृत्तेः । तदेवाभिप्रेत्य मूले 'तमउद्भूत' इत्युक्तम् । भगवत्प्राकट्यं तु द्वात्रिंशत्पलोत्तरं निशीथारम्भसमये चन्द्रोदयसमकाले । एतदेवाग्रिमश्लोके 'प्राच्यां दिशीन्दुरिवे'ति दृष्टान्तेन सूचयिष्यते । अतो द्वात्रिंशत्पला-न्यनादित्य यत् षट्चत्वारिंशत्षट्चत्वारिंशद्घटिकाद्वयमितिकथनं तत् प्रकाश-न्यायेन लक्षणादोषनिवृत्त्यर्थं भगवत्प्रभावादिति न कोपि विरोधः । ऊर्ध्वो भवतीति उत्क्षेपणकर्मोक्तं तमसः । गुणा उक्ताः । नन्वनन्तस्य कालात्मनोऽनन्तमाहात्म्ये कृष्ण-त्वोक्तेर्जनार्दनाविभावे निशीथे गुणाः क इत्याकाङ्क्षायां गुणा उक्ताः । निशीथे तम-उद्भूते सत्युत्क्षेपणकर्मणा रोहिण्या च जनार्दने सङ्कर्षणे सितकेशे जायमाने । इत्यन्वयोत्र । सर्वाविव्येति सर्वेषां निरोधाधिकारिणां पूतनाचैद्यप्रलम्बादिरूपाविद्यानाशकः । तादृश-गुणवानिति तमउद्भूतत्वगुणवान् । तमोऽविद्या विद्यया नश्यतीति वेदविद्यारूपः सङ्कर्षण उक्तः । ननु 'जायमानेऽजने' इत्यनेनैव चारिताध्यं, विद्यागुणनिरूपणसिद्धेः, अतो जायमाने जनार्दने इत्यस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुः भगवज्जननस्येत्यारभ्य हेतुरुक्त इत्यन्तम् । भगवज्जननस्येत्यस्य निमित्तत्वमित्यनेनान्वयः । भूलभूते-त्यादि काले स्थितानां मथ सर्वगुणोपेतः काल' इत्यारम्भश्लोकोक्तानां मूलभूतस्य भगवतो गुणानाम् । भौतिकानां नद्यादिगुणानाम् । दिशः प्रसेदु'रित्यादिभिः पञ्चमहाभूतानां दिश आकाशेन्तर्भाव्य प्राकट्ये इत्यर्थः । मध्य इति कालगुणभौतिकगुण'नेदुर्दुन्दु-भयो दिवी'त्याद्युक्तदेवगुणास्तेषां मध्ये । देहलीप्रदीपन्यायेन निमित्तत्वं वक्तुम् । काल-निमित्तत्वमिति कालो निमित्तं यस्य तादृशत्वमित्यर्थः । अन्ते चेति अष्टधर्ममात्रा-निरूपणान्ते च । प्रकटीति अविद्यानाशादिति भावः । ननु नेदं युक्तम्, देवक्यामिति-पद्येन 'देवकी सर्वदेवते'ति सर्वदेवतावाचकपदघटितेनैव चारिताध्यंदित्याशङ्क्यायामस्या-प्याशयं सूक्ष्मेक्षिकयाहुः एवं सन्दर्भ इत्यादि । त्रयमपीत्यपिशब्दः प्रामङ्गिकत्वं सूचयति स्म । पुरुषोत्तमस्यैव प्रकरणत्वात् । सर्वधर्मोति 'अनुसागर'मित्यन्तैः सप्तभिः श्लोकैर्धर्मरक्षोक्तेत्यैश्वर्यार्धमात्रामध्ये कथनमनिरुद्धस्यैवोचितमिति भावः । सर्वमुक्तीति सर्वेषां चैद्यप्रलम्बादीनामासुरसम्पत्तियुक्तानां सुत्तित्वात् तथेत्यर्थः । अज्ञाननिवृत्ति-रज्ञानसंहारः । विद्ययाऽज्ञाननाशे मोक्षो वासुदेवकार्यमिति विवेकः । तथा च जनार्दने-पदादयं सङ्कर्षण इति भावः । तथा चार्द हिंसायां चु० आत्म० से० तस्य रूपं न तु अर्द गतियाचनयोरित्यस्य भ्वादेः परस्मैपदिनः सेटः । देवक्यामिति 'देवक्यां देवरूपिण्या'

मिति श्लोके देवरूपाधिकरणत्वकथनात् । वासुदेव इति 'प्रागयं वसुदेवस्य क्वचिज्जात-
स्त्ववात्मज' इति वाक्याद् वसुदेवगृहेपि व्यूहचतुष्टयप्राकट्यम् । पुरुषोत्तमो नन्दगृहे पूर्वमुक्तो
वासुदेवोत्रोक्तो वेदसारः तेन वेदवेदान्तसारत्वात् पदभेदः । सर्वरूपेणापीति विश्व-
प्रदर्शनं मुखे करिव्यमाणमिति सर्वरूपेणेत्यस्य नार्थः, किन्तु चतुर्व्यूहरूपेण सह भगवान्
पुरुषोत्तम आविर्भूत इत्यर्थः । पूर्वपक्षस्या'शोभयैव ममारभकस्य यः कश्चनौत्पत्तिक आत्म-
योग' इति वाक्योक्तौत्पत्तिकत्वात्तयोक्तत्वात् । द्वितीयाध्याये 'कालात्मा भगवान् जात' इति
काल देहात्मा भगवानुक्तः, तत्रापि न कालस्य निमित्तत्वं किन्तु देहिनो भगवत एव ।
न तु देहस्य कालस्य तमोरूपदोषाभावे 'सर्वगुणोपेत' इति पदोक्ते गुणप्राकट्ये चेत्यर्थः ।
तादृश इति देहरूपः । सहज इति बलभेदे तु सहजः, अत्र तु चतुर्व्यूहरूपेण सह
पुरुषोत्तमो जात इति सङ्कर्षणाप्राधान्यात् न सहज इत्यर्थः । कश्चिदिति द्वितीयस्कन्ध-
नवमाध्यायेपि विशुद्धसत्त्वस्य तत्रोक्तेः तस्यैव देहत्वं, न तु कालस्येति भावः । एकमिति
कालरूपम् । 'निर्दोष एव रमत' इति वाक्यादाहुः भगवत्प्रादुरिति । गुणप्राकट्यमिति
पूर्वोक्ताज्ञाननिष्ठचित्तद्वारा । तेन नान्योन्याश्रयः । निरूपितमिति वारद्वयं 'जायमाने'
इत्यादि कथनाभिरूपितम् । सर्वांश इति कृष्णकेशनारायणांशावपि । तत्र कृष्णकेशः
सङ्कर्षणे शब्दे कृष्णशब्दात्मके नारायणांशो निरुद्ध इति विवेकः । तेन सर्वशब्देनेन्द्रिय-
देवता अपि । देवक्यां विष्णुरिति प्रभुः । विष्णुपदप्रयोगतात्पर्यमग्रे स्वयमेव वाच्यम् ।
देवानां समूह इति "गोत्रोक्षोष्ट्रैरभराजन्वराजपुत्रवत् समनुष्याजाद्बुज्" इति सूत्रेण
समूहार्थकप्रत्यये विष्णवाविर्भावः कारणम् । अन्यथाविर्भावो न स्यादधिष्ठानान्तरे ।
वृद्धभावश्छान्दसः । तदुपपादयन्ति स सम्पूर्ण इत्यादि । तथा च 'देवक्यां देवरूपिण्या'-
मिति पाठान्तरम् । पूर्णमिति भगवता पूर्णम् । मूपानिषिक्तन्यायेन । देवकी ब्रह्मविद्या,
भगवानपि सत्यज्ञानानन्तानन्दरूपविद्यारूपोसङ्गत्वात् । आधारत्वेनेति अवतारे आधार-
निमित्तं न दोषाय । भक्त्यन्तःपातित्वाद्वा । सत्त्वं ज्ञानं वा । तेन स्वाश्रयः । अनवतार-
दशायां त्वक्षरात्मकत्वे हृदयस्य जाते तत्राविर्भूतं 'परमं व्योम'त्याद्युक्तमेवाधारत्वेन
निमित्तम् । 'ब्रह्म तर्हि अग्नि'रित्युत्तरार्धे वक्ष्यमाणत्वादाधानोक्तः साधिष्ठानोत्तिष्ठन्ती-
क्रियते यथेति । भवतीति इतिशब्द उत्तरत्र हेतुवाची । मथनेति मथनदण्डस्थानीयम् ।
ज्ञानस्य प्रयत्नासाध्यत्वादाहुः भगवद्रूपमिति । देवकीत्वरूपम् । तत्रेति देवक्याम् ।
इदमेवेति सर्वभूतस्य जातिरूपं प्रादुर्बुभूषुरूपमेव वा । आधिदैविक इति ब्रह्मविद्यारूपः ।
यद्वा देवक्यां विद्यमानः सर्वव्यापकत्वेन यः स विष्णुपदेनोच्यते । पाठान्तर इति
'देवक्यां देवरूपिण्या'मिति पाठान्तरे । गुहा हृदय आकाशमिति हृदयाकाशमिति
समस्तौपि पाठः । तस्मिन्निति 'गुहायां परमे व्योम'न्नित्यत्रोक्त्यामित्यर्थः । व्योम-

भित्त्यत्र छेदुक् । आ समन्तादिति अन्तर्याम्यपि स्वांशजीवरूपेणापीत्यर्थः । सत्त्वगुणामि-
मानित्वव्यावृष्यर्थाद्वाहुः विष्णुव्यापक इत्यादि । पुरुषोत्तम इति विष्णुसमानयोग-
क्षेमत्वेनाकारकत्वेन च पुरुषोत्तमे विष्णुपदमुक्तमिति भावः । ब्रह्मशब्देनेति चतुष्पाद्-
प्रकृतत्वेन । अत्र चत्वारः पादाः व्यूहाः तात्पर्यवृत्त्या । सर्वान्तर इति सर्वेषामन्तमयादीना-
मन्तर आनन्दमय इत्यर्थः । सर्वान्तर्यामी अन्तर्यामिसमष्टिः, अन्तर्यामिब्राह्मणोक्तानां
सर्वेषां पृथ्व्यादीनामन्तर्यामी वा । अनेनेति अध्यायार्थप्रभुस्य राजसत्त्वेन तत्प्रकरणीय-
गुहाक्षयपदेनेत्यर्थः । सर्वेषामिति ब्रह्मप्रभृतीनाम् । भजनार्थमिति 'भगवान् ब्रह्म
कात्स्न्येने'ति वाक्यात् । तेन वेदे माहात्म्यज्ञानं ऐक्यं चेत्युभयं भजनार्थं भजनार्थमुच्यते ।
स्वयं हृदि स्थित्वेति 'तेने ब्रह्म हृदे'त्यत्रेति बोध्यम् । तदुक्तं गीतायाम् 'ईश्वरः सर्व-
भूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठतीति । वेदांश्चकारेत्यन्वयः । 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै
वेदांश्च प्रहिणोति तस्मा' इति श्रुतेः । किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुः तत्परा इति । वेद-
पराः, भजनद्वारा कृतार्था इत्यादि । तदुक्तं सुबोधिन्यां ब्रह्मा मानसीं सेवां प्रत्यहं
करोतीति । इयं सर्वदा व्यवस्थितिः । सोऽत्रैवेदानीं प्रकट इति हेतोरवतारपूर्वप्रक्रिया
नोपयुज्यते । अतः परं अवतारदशायाम् । अयमेवेति गुहाशय एव । गुहाशय-
प्राकट्यकथनेन निरूपितमिति अन्वयः । अन्तरन्विति विद्यारूपज्ञानस्य निर्विषयत्वा-
भावात् तथा । पूर्वोक्तप्रणाख्या वा । न त्विति जननिमित्तभूतस्तु जननाभावादेव न
जातः । अनिमित्तभूतोपि ज्ञानरूपो व्यापारोवधारणार्थं मनसस्तदेकपरता । साध-
धानता विनयेन स्थितिः, तादृशोपि व्यापारो न जात इत्यर्थः । सम्पूर्ण एवेति गति-
प्रतिबन्धकमुल्लङ्घ्य प्रियमोदप्रमोदादियुक्तः पक्षी न तु कश्चिदप्यंशं विहायानन्दमयः
प्रकट इत्यर्थः । चतुर्भुजत्वेने 'बभूव प्राकृतः शिशु'रिति न्यायो बोध्यः । आधारेति
विशुद्धसत्त्वमाधारः । यथा प्राच्यां दिशीन्दुरिवेति 'यथा प्राच्यां दिशी'त्येताव-
त्प्रतीकेनाधारदृष्टान्तः, 'इन्दुरिवे'ति प्रतीकेन प्रकटीभूतदृष्टान्तः । सर्वोपास्येति
'तस्यै दिशे नमस्कृत्ये'ति वाक्यात् । हेतुगर्भं विशेषणमाहुः सर्वदेवतेति । श्रीभागवते
तत्र देवताप्राकट्यकथनाद् ज्ञायते सर्वदेवतामयीति । तस्या आकाशेन्तर्भावा'दाकाश-
शरीरं ब्रह्मे'ति श्रुतेः सर्वदेवमयब्रह्मशरीरत्वात् तथा । आगमन इति चन्द्रागतौ । अमृत-
मय इति जलमयः । 'अपां पुष्पं यो वेदे'ति श्रुतेः । आनन्दरूपामृतमयो वा । 'आनन्द-
रूपममृतं यद्विभाती'ति श्रुतेः । इदीति औणादिक उः । आनन्दमय इति नवानन्द-
मयाधिकरणे आनन्दमयः परमात्मोक्तः कुतश्चन्द्र इति चेन्न । तैत्तिरीये देवताप्रयपक्षे
चतुर्ध्याकाङ्क्षायामस्योपादानात् । अत एव जन्माष्टम्यामर्धरात्रे चन्द्रार्ध्यदानं स्मृतम् ।
तथा च प्राचीदृष्टान्तेन श्रीदेवक्या आविर्भावप्रयोजकत्वमात्रम् । न तु भान्वज् जननीत्वं

द्योतितम् । इन्दुपदेन च परमैश्वर्ययोगात् पूर्णत्वं द्योतितम् । तर्हि दृष्टान्तेन कथं पूर्णत्व-
सिद्धिरित्यत आहुः स इन्दुः प्रथमं पूर्णमासां षोडशकलत्वदशायां प्रथमं पूर्वं पूर्ण एव
दृश्यते । खण्डास्त्विति चन्द्रमसः खण्डास्तु तिथ्यन्तरे आकाशमध्ये तत्प्रान्ते
पश्चिमदिशि च दृश्यन्ते । तथा च प्राचीपदेन्दुपदयोः समभिव्याहारात् दृष्टान्तेनापि
तत्सिद्धिरित्यर्थः । नन्वेवं दृष्टान्तेनैव पूर्णत्वसिद्धौ पुष्कलपदस्य विष्णुविशेषणप्रतिपादकस्य
किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षयामाहुः उच्चैरित्यादि । तथा च कृष्णद्वितीयादौ उच्चैः खण्ड-
स्यापि प्राच्यां दर्शनात् तद्व्यावृत्त्यर्थं पुष्कलपदमिति तत्समभिव्याहृतदृष्टान्तादेव पूर्णत्व-
सिद्धिरित्यर्थः । समाप्तपुनरात्तत्त्वदोषहान्यैतद्गतभूयोधर्माणां दार्ष्टान्तिके निरूपयितुं पूर्ण-
त्वातिरिक्तधर्मनिरूपणार्थं पुष्कलपदस्यार्थान्तरमभिप्रेत्यैतद् द्विधा व्याकुर्वन्ति स पुष्कल-
शब्देनेत्यादि, नन्वित्यादि च । श्लघेति लोके प्रसिद्धम् । अत्रेति एवं व्याख्याने ।
प्राच्यादीति 'यथेवे'तिपदद्वयस्य विद्यमानत्वात् प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुरिति
चतुर्णां पदानां प्रावृत्तिः । यथा प्राच्यां दिशि पुष्कल इन्दुस्तथा देवक्यामित्याधारदृष्टान्तः ।
प्राच्यां दिशीन्दुरिव विष्णुः प्रादुरासीदिति प्रकटीभूते दृष्टान्तः । तथेत्यर्थ इति पत्नीषु
बह्वीषु सतीषु देवक्यामेवाविर्भावः । अत इति समाप्तपुनरात्तत्त्वदोषनिवृत्त्यर्थं दृष्टान्ते
निवेश्य पुष्कलेन्दुदृष्टान्तकथनादित्यर्थः । आश्चर्येति 'सविस्सयोत्फुल्लविलोचन' इति
पदेन । आविर्भावे प्राप्तं सर्वैकरसत्वश्रुतिविरोधं कारिकया परिहरन्ति स दासीनामिति ।
भक्तानाम् । स्त्रीप्रत्ययस्तु प्रसादरूपशक्तिरूपस्त्रीत्वविवक्षायां भवति । 'स्त्रीद्वारा पुरुषे भवेत्'
इति च 'दास्यो वक्ष्यमाणा अङ्गीकार्या' इति लेखे(प्रकाशे) । सर्वैकरसार्थं सर्वपुरुषार्थरक्षानिमि-
त्तम् । स्वसमानाकारं वासुदेवं अत्युत्कटं भक्तदुःखं वा । निमित्तीकृत्य स्वाविर्भावे प्रयोजकं
कृत्वा । मम स्वामी पुरुषोत्तमः प्रादुर्भूतः । अत्र 'मायया सह जात' इति सुबोधिण्या
मायिकी विपयता जाता, तथा 'न तदश्नोति कश्चन, न तदश्नोति कश्चने'तिश्रुतिविरोधो
न । कृपारूपमाया त्रिविधा सुधा तस्या अप्याविर्भावो बोध्यः । नैश्चिन्त्यमिति, अत्र
टिप्पणी, स्पष्टार्था, पूर्वचदित्यस्य व्याख्या प्राकश्यात् पूर्वमित्यादिना । अयमर्थः
साधनाध्यायद्वितीयपादे । 'अरूपवदेवे'त्याधिकरणस्य द्वितीयसूत्रे 'प्रकाशवचावैयर्थ्या'-
दित्यत्रोक्तः (३-२-१५)

१०-३-९. तमद्भूतमित्यत्र ऐश्वर्येणेति 'ईश्वरः पूज्यते लोके मूढैरपि यदा तदा
निरुपाधिकमैश्वर्यं वर्णयन्ति मनीषिण' इत्यैश्वर्यलक्षणम् । अत्रान्यथाकर्तुं समर्थं ईश्वरः ।
अजनः प्रादुर्भूत इति । वीर्येति 'वीर्यं देवेषु तत्रापि स्त्रीषु तत्रापि कामतः साभिध्ये
पुरुषाणां च मूर्खा तेन ततो मह'दिति लक्षणकवीर्यनिरूपणार्थम् । देवे वसुदेवे वीर्यमत्र ।
अत्रे देवेषु वीर्यं अपि न, किन्तु दैत्येष्विति विपरीतलक्षणयार्थः । पुनः शुकोक्तीति

मूलेस्मिन् श्लोके 'श्री शुक्र उवाचे'ति पाठो वर्तत इति ज्ञेयम् । 'अद्भुत'पदसारित' नैश्चिन्त्यं
वाचि पूर्वव'दिति उत प्रपञ्चयन्ति स दश लीलेति । अत्र टिप्पणी, ऐश्वर्यसाधविध-
त्वात् तत्राष्टौ श्लोका उक्ताः । निरूपणीयस्य वीर्यस्य कुतो द्वौ श्लोकौ कुतश्च प्रथमे श्लोके
दश पदानि द्वितीयश्लोके च द्वे इत्याकाङ्क्षायां सार्धचतुष्टयकारिकाभिस्तत्तात्पर्यं वदन्ती-
त्याशयेन व्याकुर्वन्ति स विशेषणेत्यादि । अयमिति प्रथमचरणोक्तः । पदेनेति विशेष्येण
'पुरुष'पदेन । अत्र व्युत्पत्तित्रयम् । द्वादशात्मकः उभयश्लोकविशेषणसङ्ख्यातात्पर्यम् ।
समुदायसङ्ख्यातात्पर्यम् । द्विगुण इति 'द्वादशाङ्गोयं पुरुष' इति श्रुतेर्द्वादशाङ्गानां वक्तव्य-
त्वेनानन्दमात्रकरपादसुलोदरादिरूपेक्षानुद्दिजन्यद्वादशत्वाभावाज्जन्यत्वादाहुः मर्यादा-
मार्गीयमित्यादि । पूर्वं पक्षपातादधमाङ्गे ऐश्वर्यादिकं पुरुषोत्तमस्यो(=वासुदेवस्यो)च्यते ।
पट्टभागे भूभारहरणप्रवर्तकं सङ्कर्षणव्यूहरूपम् । वेदधर्मप्रवर्तकमनिरुद्धव्यूहरूपम् । विहित-
भक्तिः उद्धवद्वारैकादशकथोक्ता, तत्प्रवर्तकं गर्भसम्बद्धप्रद्युम्नव्यूहरूपम् । ज्ञानवैराग्ययोः
प्रवर्तकं वासुदेवव्यूहरूपम् । यशः समुदायेन । 'तस्य नाम महद्यश' इति महानारायणात् ।
चतुर्व्यूहैः पञ्चुणा उक्ताः । इदं रूपं वेदे देवासुरमर्यादया एकम् । वेदान्ते पुष्टिरूपं
उत्तमाङ्गे यक्षपाताभावादंश्वर्यादिकं वासुदेवस्य (पुरुषोत्तमस्य) उच्यते । मर्यादाया
अपीति पूर्वमैश्वर्यादिकं वासुदेवस्य पुरुषोत्तमस्य वा कारणरूपस्य व्यापारभूतमुक्तम् ।
अधुना कार्यरूपमैश्वर्यादिकमुच्यते । तथा च पुरुषोत्तमः स्वव्यापारेण वेदधर्मप्रवर्तका-
निरुद्धेन पुष्टिधर्मं मर्यादाया अप्युल्लङ्घनं कार्यं ऐश्वर्यरूपम् । तथा स एव स्वव्यापारेण
भूभारहरणप्रवर्तकसङ्कर्षणेन पुष्टिधर्मं दैत्यानामपि मुक्तिदानं कार्यं वीर्यरूपं करोति ।
उभयं ऐश्वर्यादिकं अदेयस्वरूपामृतदानादौ हेतुः । नपुंसकत्वविशिष्टैश्वर्यादिकाभिन्न-
पुंस्त्वविशिष्टौ हेतुरित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । अदेयस्वरूपामृतदानं ऐश्वर्यकार्यकार्यम् ।
स एव स्वव्यापारेण विहितभक्तिप्रवर्तकप्रद्युम्नेन पुष्टिधर्मं यशःश्रीरूपं करोति । आदि-
शब्देन देयस्वरूपदानं वीर्यकार्यकार्यम् । स एव स्वव्यापारेण ज्ञानवैराग्यप्रवर्तकवासुदेवेन
पुष्टिधर्मं ज्ञानवैराग्यरूपं करोतीति । समुदितेति समुदितं यच् छ्लोकद्वयं तत्तात्पर्य-
मित्यर्थः । तेन पुरुषपदे पुरा आसेति पुरुषपतीति व्युत्पत्तिद्वयम् । पुरि शेत इति वृतीया
व्युत्पत्तिर्नास्ति व्यापकत्वादिति बोधितम् । अत्र इति अग्रिमकारिकासु । सर्वेषामिति-
कारिकार्यां सर्वेषामितिपदं सङ्कुचितवृत्तिकमित्याशयेनाहुः भक्तानामित्यादि । ऐहिकः
पुरुषार्थरूपः पारलौकिकश्चेति द्वादशात्मक इत्यर्थः । तेन 'प्राणस्तथानुगमा'दिति सूत्रोक्त-
प्राणरूपता । वेदसारत्वात् । 'वासुर्वै क्षेपिष्ठा देवते'ति वेदः । तथा ज्ञानक्रियोभययुत इत्य-
ज्ञात्वा लीलाः प्रवर्तयन्ति करोतीति द्वादशधा मत इति ज्ञेयम् । तथा सगुणां नवधा भक्ति
इत्यत्र तात्पर्यार्थं भक्तिं प्रवर्तयन् काण्डद्वयस्यार्थं अभिधेयरूपं ज्ञानक्रियारूपं तनुत इति

द्वादशधा मत इति ज्ञेयम् । अत्र कारिकासार्धेनाद्भुतं कर्म 'कर्मैव गुरुरीश्वर' इति सिद्धान्तोक्तम् । बलं चोक्तम् । 'बलं भक्तिरिति सिद्धान्त' इति भाष्यात् । जन्मप्रकरणे द्विधा द्वादशधा सूक्ष्मरूपेण विद्यमानापीदानीं सङ्ख्यातात्पर्यरूपापि । सर्वप्रकाशक इतिकारिकां सार्धां विवृण्वन्ति स सर्वप्रकाशक इत्यादिना । तथेति 'कृष्णधुमणिनिम्लोच' इतिवाक्यात् सूर्यात्मकः । द्वादशस्कन्धे द्वादश सूर्या इत्याश्रयस्कन्धप्रतिपाद्यत्वादाश्रयरूपा द्वादश । सार्धेसिद्धान्तोप्यत्र । 'स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिसमनुमानश्चतुष्टयम् एतैः सर्वैरादित्यमण्डलमेव विधास्यत' इत्याख्यकात् । कालात्मेत्यादि कारिकांशं विवृण्वन्ति स लीलाया इत्यादि । तदवच्छेद इति कालावच्छेदः । एकहास्य इत्यादि नात्र कालावच्छेदः स्वरूपातिरिक्तः । इन्द्रियनायक इत्यनेनान्या विद्योच्यते सूक्ष्मदेहरूपेत्याशयेनाहुः लौकिकेति । आत्मैतिकारिकां विवृण्वन्ति स आत्मपदेनेत्यादि । अन्यदिति आनन्दमात्र इत्यन्यत् । अक्षरं भगवांश्चेति पदद्वयं स्पष्टम् । कारिकांशरूपं च । एतत्स्वरूपात्मिकैवेति भाष्ये फलाध्याये स्पष्टम् । छान्दोग्यीयश्रुतेरेवकारः । 'आत्मतः सर्वमिति श्रुतिः । एवमैश्वर्यं निरूप्य वीर्यं निरूपयन्ति स एवं तात्पर्येति । पूर्वोक्तप्रकारेण । इदमेवेति वीर्यमेव, ऐश्वर्यमेव वा । एवकारस्तु 'वीर्यं मे दुश्चरं तप' इति वाक्यात् । फलितमित्यन्वयः । हरिरिति सुबोधिन्यां प्रतिपाद्यत्वाय कृष्णस्याकारकत्वाय । सुबोधिन्याम् । तत्र प्रथमं दशधेति द्वादशसु विशेषणेषु, दशधेति विशेषणेषु, तमित्यस्य प्रसिद्धार्थकत्वे विशेषणत्वात् । आश्रयार्थकत्वे तु तमिति विशेष्यम् । यादृशस्तच्छन्देन परामृष्टः तस्य सामान्यतः स्वरूपमेतेनोक्तम् । 'पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यये'ति वाक्यात् । स्वरूपलक्षणानीति । 'दिष्ट्याम्भ ते कुक्षिगतः परः पुमान्' इति पूर्वाध्यायान्त उक्तत्वात् । तथा 'परः पुमान्' भगवानिति वक्तुं युक्तम् । यथा घट इत्युक्ते कम्बुग्रीवादिमानिति लक्षणविद् वक्ति, न त्वातानवितानवानिति पटलक्षणम्, अनाप्तत्वापत्तेः । एवं वाङ्मनोतीते परपुरुषे तत्राद्भुतत्वादिलक्षणानि न । तमिति 'यस्माद् क्षरमतीतोहमक्षरादपि चोत्तमः अतोऽसि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति वाक्याद् वा । एकं स्वरूपलक्षणं लोकवेदप्रसिद्धत्वम् । 'यस्यान्तःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं तत'मिति लक्षणान्तरसङ्गहायाहुः आश्रयेति । कृष्णाश्रयभूतः । सृष्टिरूप इति 'तदात्मानं स्वयमकुरुते'ति श्रुतावप्यकर्मत्वोक्तेः । केचिदिति विरलाः । मायापसारणादिकमत्रापि ज्ञेयम् । लेखे (प्रकाशे) मतान्तरमाहुः 'सृष्टिरूप इति केचिदिति अत्र युक्त्यल्लिखनादुक्तवाक्यविशेषाच्च तदसङ्गतमिति बोधित'मिति । श्रीबलभास्तु 'सृष्टिरूप इति सृष्टिं निरूपयतीति सर्गलीलाप्रवर्तक इत्यर्थः, अत्र लीलाप्रवर्तकत्वं सङ्ख्यातात्पर्यत्वेनोच्यते, न तु प्रत्येकं विशेषणेषु ता लीला व्याख्यातुं शक्यन्ते, अतोत्रापि न व्याख्येयमित्याशयेन केचि-

दित्युक्तमित्याहुः । आश्रयत्वं द्वितीयं स्वरूपलक्षणम् । अलौकिकमेवेति लोके भवं लौकिकं, अद्भुतं भवति, 'आश्रयवत् पश्यति कश्चिदेन'मितिवाक्यात्, परं परिचयात् प्रतीतिविषयं न भवतीत्यलौकिकमेवेत्येवकारः । अलौकिकत्वं तृतीयं स्वरूपलक्षणम् । न तु लोकवेदसिद्धमिति अत्र टिप्पणी 'तमद्भुत'पदयोर्विरोधपरिहरित्री यद्यपीत्यादि । सिद्धमिति तृतीयाष्टके सिद्धम् । 'प्रजापतिरकामयते'ति प्रजापतिपदेन । 'ब्रह्मन् पुंसि चे'ति लिङ्गानुशासनसूत्रम् । अत एव संवत्सरोत्सवः संवत्सरादिः । 'संवत्सरो वै प्रजापति'रिति संहिता । तत्तथैवेति तत् रूपं तथा विरुद्धधर्माधारत्वेन एव । 'उभयव्यपदेशात् त्वहिकुण्डलच'दिति सूत्रभाष्यादेवकारः । इदमिति लोकवेदप्रसिद्धत्वे सति अद्भुतत्वम् । 'अदि भुवो इतत्' इति पाणिनीसूत्रम् । पूर्वैणेति 'त'मिति विशेषणार्थेनेत्यर्थः । सुबोधिन्याम् । ननु प्रमाणैर्यतो वाच' इत्यादिभिर्विशेषज्ञानस्य निषेधाद्भुतत्वं ज्ञानं कथं भवतीत्याशङ्क्य व्युत्पादयन्ति स इदं हीत्यादि । हि यत इदम् लोकवेदप्रसिद्धत्वे सत्यद्भुतत्वं स्वेच्छया यदा प्रमाविषयं भवति तदा तस्य बलं भक्तिः स्नेहः प्रमाणाद् 'यतो वाचो निवर्तन्त' इत्यस्मात् अतिरिक्तं सिग्धभगवद्विषयकम् । तथा च पूर्वविशेषणोक्तं सामान्यतो ज्ञानं वेदेनापि भवति, तद्विशेषाणामद्भुतत्वादीनां ज्ञानं तु तदधिकेन प्रमेयबलेनैव भवतीति भावः । प्रमाणतोधिकबलत्वादेवास्य वीर्यरूपत्वमित्याहुः तदेव हीति । अनुलक्षणमिति उल्लङ्घनं लौकिकैः दूषणं वैदिकैरप्रमाणीकरणं तद्योग्यं न भवतीत्यर्थः । तदैवेति लौकिकवैदिकानुलक्षणवीर्यप्राकट्यकाल एवेत्यर्थः । अनेनेति लोकवेदाप्रसिद्धाश्रयरूपत्वकथनेनेत्यर्थः । दृष्टमित्यनुग्रहदशाद् दृष्टम् । उपपद्यत इति प्रत्यक्षप्रमाणादुपपन्नं भवति, युक्तियुक्तं कुरुतेऽन्योपि । इत्युक्तमिति तथा च श्रुतिः "अन्यदेव तद् विदितादथोऽविदितादधी"ति उक्तमिति तात्पर्यवृत्त्योक्तम् । वाच्योर्थस्तु त्यदादीनां पूर्वोर्थः प्रधानोर्थो वा । त्यदादीनां पूर्वपरामर्शित्वं प्रधानपरामर्शित्वं वा । अद्भुतपदसाश्चर्यं वाच्योर्थः । बाले बाले क इति 'नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्वव'दिति निशीथसूत्र उक्तत्वाद् रोमे 'ऊर्ध्वमूलमथःशास्त्र'वृक्षे समवायसम्बन्धेन ब्रह्माण्डविग्रहो यस्य, तथा बाले पुरो दृश्यमाने को ब्रह्माण्डविग्रहो यस्य जृम्भियतः । यद्वा । 'सर्वं सर्वमय'मिति श्रुतेः तथा । यद्वा । बालब्रह्माण्डयोराधाराधेयभावसम्बन्धमात्रम् । अस्मादिरोमशरीरयोः सम्बन्धस्तथा । श्रीभागवते वाक्यमपि । अद्भुतबालरूपदयोः सामानाधिकरण्यस्वभावात् सूचितमर्थमाहुः अद्भुतश्चेत्यादि । बलसम्बन्धिन इति 'रामाद्या गोपबालका' इत्यत्रोक्ता बालाः क्रीडायां तेषु मुख्यो भगवानिति । अद्भुतपराक्रमत्वेनेत्यादि अद्भुतः पराक्रमो वीर्यं तदभेदाद् बालके तत्त्वेन बालरूपदेन यशो निरूपितमित्यर्थः । 'यशो यदि विमूढानां प्रत्यक्षासक्तिवारणात् स्वधर्मं योजयेत् तेषु तदा भवति नान्यथे'ति लक्षणकम् । 'विमूढा' लौकिकाः

अद्भुतबालके बालकधर्मासक्तिपुक्ता भवन्त्येव । 'स्वधर्म' पीयूषरूपम् । चतुर्थं स्वरूप-
लक्षणमद्भुतबालकत्वम् । लक्ष्मीरीक्षण इति कामपुरुषार्थत्वात् तदीक्षणे लक्ष्मीः, प्रति-
विम्बद्वारा ईक्षणे भवति । सर्वतोर्ध्वत्वाद्वा । अम्बुजौ सूर्याचन्द्रमसौ अपां पुष्पत्वात्,
आरण्यके प्रसिद्धम् । ईक्षणे इति द्विवचनान्तं पदम् । पञ्चामीति अत्र 'क्षापः पुरुषवचसो
भूत्वा चदन्ती'ति श्रुतेस्तद्विद्यासाधितरूपस्याम्बुजत्वं बोध्यम् । ज्ञानं यस्येति विषयता
षष्ठ्यर्थः । यद्विषयकं ज्ञानमित्यर्थः । सप्तमी तु न भवति । तात्पर्यार्थत्वात् । भोगायतनेति
भोगायतनं शरीरम् । कादाचित्की क्रीडा । "प्राप्तं तन्निजरूपाय गोविन्दाय नमो नम" इति
श्रीगोस्वामिविज्ञप्तेः । पृथिव्यामेवेति पृथिवी पत्नी पञ्चरात्रशास्त्रे भगवतः । अन्यत्रे-
त्यन्तरिक्षे दिवि च । पृथिव्याः प्रकृतत्वात् । पादयोर्दक्षिणत्वात् न शिरसि न मध्येनरिक्षे ।
अनेकघेति पूर्वोक्तप्रकारेणैवेति बोध्यमदृष्टोत्पादकत्वात् । 'श्रियो हि परमा काष्ठा
सेवकास्तादृशा यदी'ति श्रीलक्षणम् । 'सेवका' ईक्षणं इन्द्रियाणि च । अत्रैव ज्ञानं
निरूपयन्ति स ज्ञानात्मिकेति । तत्रेत्यम्बुजे । दद्यात्तादय इति अमृतं जलम् ।
आदिना लक्ष्मीः । तत्सम्बन्ध इति भक्त्या बोध्यम् । प्राकृतैरिति 'लौकिकं नैवं
मनुत' इतिवाक्यात् पश्चान्तरमाहुः यथा वेति । कमलमेवेति हंसशैवालदयोऽद्भुता
भवन्ति तद्योगव्यवच्छेदायैवकारः । दार्ष्टान्तोपयोगिनो न भवन्तीति । ज्ञानलक्षणं तु,
'ज्ञानोत्कर्षस्तदैव स्यात् स्वभावविजयो यदी'ति सर्वो हि भगवद्व्यतिरिक्ते आसक्तः स्वभावात्,
स्वभावविजये भगवद्व्यामृतादिमकरन्दमधुपो भवति । तथाऽद्भुतरूपत्वेन नेत्रज्ञानं तद्धान्
भवति । इदं गीतोक्तज्ञानपक्षे । स्वयं प्रकाशत्वं ज्ञानत्वमितिपक्षे तु न । अम्बुजेक्षणत्वं
पञ्चमं स्वरूपलक्षणम् । चतुर्विधमिति 'क्रिया ज्ञान'मिति पञ्चरात्रमित्याशयेनात्र टिप्पणी
प्रमाणेत्यादि । सङ्घातात्पर्यम् । यद्वा । कामः प्रमाणं शृङ्गारसत्त्वात् । 'अत्र प्रमाणं
भगवा'नितिवाक्यात् । अर्थः प्रमेयम् । धर्मः साधनम् । मोक्षः फलम् । चतुर्व्यूह-
कार्यम् । निरूपितेति उभयकाण्डार्थौ । ज्ञानं निरूपयतीति पञ्चरात्रात् कर्म ज्ञान-
त्वेन निरूपयति । इति नेति जानातीच्छति यतते इति नैयायिकप्रवादात् । स्वयमिति
कर्मेन्द्रियाणि । चिद्रूपाणि ज्ञानरूपत्वात् । पूर्णज्ञानजनकानि अद्भुतत्वात् । तेषामिति
धर्मार्थकाममोक्षाणाम् । अत्र सुबोधिनी तान्येवेति "चतुर्णां पुरुषार्थानां दानाद् देव-
शतुर्भुज" इति प्रसिद्धेरेवकारः । यद्यत्र तिष्ठति तदन्यस्यै ददातीति तथा । चतुर्भुज-
रूपेणोच्यन्त इति चतुर्भुजरूपेण चतुर्भुजाभिरुच्यन्त इत्यर्थः । पुरुषार्था इति सङ्घा-
तात्पर्यं जन्मप्रकरणत्वात् । एवं स्पष्टेति न व्याख्याता । भूतानि वेत्यस्य तात्पर्यमाहुः
भगवद्भुजानामित्यादि । तदाधीति क्रियाधिदैविकरूपत्वमपि । तन्मात्राणि
गन्धादीनि तद्रूपत्वम् । अपिना तन्मात्राकार्यरूपपृथिव्यादिचतुष्टयरूपत्वं, 'आकाश-

शरीरं ब्रह्मे'ति भुजानामाकाशरूपत्वम् । ज्ञाननिरूपणप्रयोजनमाहुः तेनेत्यादि । तेषा-
मिति ज्ञानरूपकर्मेन्द्रियाणामित्यर्थः । भूतपदस्यार्थान्तरमाहुः जरति । सङ्घातात्पर्यं
प्रकरणात् । उक्तरूपाणीति जरायुजादीनामाधिदैविकरूपाणि । तेन जरायुजादीनां कर्म-
सिद्धान्ते क्रियारूपभुजामूलम् । अत्र वाक्यम् । 'कर्मणा जायते जन्तुः कर्मणैव प्रलीयते'
इत्यादि । भगवान् पुरुषद्वारा सृष्टा । पुरुषान्तःस्था जरायुजादयः । धर्मादयो दिक्पाला
वेति तु 'इन्द्रादयो बाहव आहुरुसा' इति द्वितीयस्कन्धवाक्यात् स्फुटमतो न व्याख्यातम् ।
द्विगुणपुरुषत्वं विवृण्वन्ति स पुरुषस्येत्यारभ्यालौकिकमित्यन्तम् । युद्धापेक्षेति 'कालः
कलयतामह'मिति वाक्यात् । अवस्थेति बाल्यावस्था । साधनं स्तनपीडनचरणोत्क्षेपणम् ।
घातकावितिकारिकायोजना तु चतुर्षु भुजेषु द्वौ द्वौ भुजौ घातकौ रक्षकौ विरोधे-
प्युक्तौ । च पुनः अतिसङ्कटेपि तथोक्तौ । किञ्च चतुर्भुजपदेन भुजतया वेदोक्तं
द्विविधं ज्ञानमुक्तम् । तथा भगवतो भक्तिरुक्तेति रूपामङ्गीकृत्य तां विवृण्वन्ति स
घातकावितारभ्य रूपा वेत्यन्तम् । विरुद्धमिति सहानवस्थानलक्षणो विरोधः । तथापि
विरुद्धधर्माश्रयत्वात् तद् विरुद्धं कृतवान् । कर्म ब्रह्मेति वेदशब्देन वेदान्तस्यापि
सङ्गहे बोध्यम् । वेदान्तासङ्गहे त्वाहुः आत्मपरमात्मेति । आत्मा वेदे । 'कृष्णाजिनं
ब्रह्मे'ति श्रुतौ । परमात्मा स्मृतौ । तेनोत्सन्नप्रच्छन्नशाखामूलत्वम् । स्मृतीनामृत्सन्न-
प्रच्छन्नशाखामूलत्वात् । अत्र द्वयं द्वयं घातकं रक्षकं च । भक्तिरपीत्यत्र सगुणा
साधनरूपा च घातिका । निर्गुणा फलरूपा च रक्षिका । मूलेन सकृदुच्चरितेषु पदेषु
अद्भुतत्वाद्नेकेर्थाः 'सर्वं सर्वमय'मिति श्रुतेर्ब्रह्मविषयिण्या उक्तास्ते खले कपोतन्यायेनात्र
बोध्याः । वैशिष्ट्येन तं प्रत्येकैकशः स्फुरन्तोपि भगवत्कृपावलोकितं सर्वज्ञं प्रति युगपत्
क्रमेण वा यथाधिकारं विषयीभवन्तीति न कोपि शङ्कालेशः । चतुर्भुजत्वं न लक्षणं,
अम्बुजेक्षणरूपस्वरूपलक्षणेन्तर्भावात् । 'ज्ञानं क्रिये'ति पञ्चरात्रात् । अग्रिमपदेन वैराग्यं
कथमुच्यत इत्याकाङ्क्षायां तद् विवृण्वन्ति स वैराग्यं हीत्यादि । सर्वदुःखेति भगवद्रूप-
त्वात् तथा । तेनेति यद् यजनकं तत् तद्गुणकं यद् यद्गुणकं तत् तदात्मकमिति व्याप्तेस्तन्याये-
नेत्यर्थः । अत्र विरुद्धधर्मौ व्यवस्थयेत्याहुः तेन भक्तेष्विति । वैराग्यलक्षणं तु, 'हरेश्वर-
णयोः प्रीतिः स्वसर्वस्वनिवेदनात् उत्कर्षश्चापि वैराग्ये हरेरपि हरिर्यदि भक्त्या च तादृश-
त्वं च सा सेवा सेवकोचिते'ति 'दृष्टानुश्रविकविषयविवृण्वन्त्यस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्य'मिति
साङ्ख्यसूत्रोक्तनिर्व्यापारं भक्तिमार्गेणुपपन्नम् । मिथ्याचारत्वस्य गीतोक्तस्यापत्तेः । सुबो-
धिण्यां शङ्कं तदादिश्रेत्यादि शङ्कादिः पञ्चम् 'तदादि'शब्दार्थः । शङ्कं आदिर्यस्येति ।
आदिशब्दोऽनपुंसकः । शङ्कं च गदा च शङ्कगदे । इन्द्रान्ते श्रयमाणः आदिः प्रत्येक-
मभिसम्बध्यते । तेन शङ्कगदे आदी श्रुतौ ययोः पृथिवीतेजसोः ते शङ्कगदादिनी । तद्गुण-

संविज्ञानो बहुव्रीहिः । तदनन्तरं शङ्खगदादिनी आयुधे यस्येति बहुव्रीहिः । गदादि-
 श्चेति गदा आदिर्यस्यैः स गदादिः । शङ्खादित्वं पञ्चस्य, गदादित्वं चक्रस्य व्युत्पाद-
 यन्ति स अपां तत्त्वमिति । श्रुतिस्तु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः, आका-
 श्चाद् वायु'रित्यादिसौचिरीये । इत्येवं स्फुटत्वाच्च व्याख्यातम् । टिप्पण्याम् उक्तरीत्येति
 लेखे(प्रकाशे)'दक्षिणहस्तयोरुपरि शङ्खो नीचैः पञ्चम्, वामयोरुपरि गदा नीचैश्चक्रम् । अनया
 रीत्या धारयन् मधुसूदनः, पुराणान्तरं तथाप्रसिद्धत्वात् । मन्दारमधुसूदनौ १ म. ३ ।
 तथा दर्शनाच्चेति भाति । एवं माधवरूपेपि, विन्दुमाधवादौ ३ मा. १ । तथा दर्शनात् ।
 नारायणस्वरूपेपि वैकुण्ठादौ ४ ना. २ । तथा दर्शनाद् भातीति । तथा एवं त्रिवृद्रूपत्व-
 मित्यादिटिप्पणीलेखे(प्रकाशे)'अत्र पूर्वं चतुर्भुजपदविवरणे चतुर्विधकार्यकरणार्थमवतार-
 चतुष्टयकथनेन चतुर्व्यूहत्वसिद्धावपि यदत्र त्रिरूपत्वेन विवरणं तत् 'शङ्खगदाधुदायुध'-
 मित्यत्र क्रमेण शङ्खस्य गदायाः 'आदि'पदोक्तस्य चक्रस्य च उत्पदेनोच्चैः स्थापनबोधनादङ्गी-
 कृतमिति प्रतिभाति । त्रिव्यूहकार्यस्यैव चतुर्भुजः करणादुक्तं ज्ञेयम् । वासुदेवकार्यस्य गीतो-
 षदेऽश्रीभूमस्युक्त्यादौ कचिदेव करणादिति भातीति । अत्र प्रथमभातीतिपदं एवं शङ्ख-
 पञ्चेति सुबोधिन्या दक्षिणावर्तनेपि क्रमो नायातीति क्रमेणेति सुबोधिन्या विरोधः,
 अतोयं क्रमो वासुदेवव्यूहे दक्षिणावर्तने नास्ति । वासुदेवो वेदे पञ्चत इति वेदत्रयीपक्षवत् ।
 व्यूहत्रयपक्षे वासुदेवव्यूहः पुरुषोत्तमः इति हेतोः क्रम उक्तः सुबोधिन्याम्, लेखे (प्रकाशे)
 तु प्रतिकृतिकानुरोधेनोक्तम् । तद्यथा १ म. ३ । द्वितीयभातीति तत्र माधवरूपेणे
 तथेति गदाचक्रे दक्षिणयोरञ्जशङ्खौ वामयोर्धारकत्वप्रकारेण । तद्यथा ३ मा. १ । नारायण-
 निरूपणे तथेति शङ्खान्जे दक्षिणयोः चक्रगदे वामयोर्धारकत्वेन प्रकारेण । तद्यथा
 शं. ना. च. ५. द. म. । त्रिरूपत्वेनेति त्रिवृद्भारायण इति नैकं पदं नारायणे त्रिवृत्करणस्य
 वेदादिबाधितत्वात् । प्रतिभातीति, समासस्य सुबोधिन्यामुक्तत्वात् प्रकारान्तरस्य व्यूहेषु
 युक्तत्वात् प्रतिभाति । ३ अ. २ । लेखोक्तप्रकारात् । ३ सं. २ । व्यूहप्रतिपादकत्वेन त-
 द्विरुद्धक्रमाप्राप्तेः । सङ्कर्षणो वेदात्मेति । ३ म. ४ । शङ्खगदादिनी पञ्चचक्रे उदायुधे
 यस्येति टिप्पण्याः । अस्याः शङ्खगदे आदी ययोस्ते शङ्खगदादिनी पञ्चचक्रे उदायुधे
 यस्येति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिरिति टिप्पणीफक्किंक्राया आधुनिकत्वे तु शङ्खगदादय
 एव उच्यतान्यायुधानि यस्येति सुबोधिन्युक्तविग्रहो द्रष्टव्यः । अग्रे स्पष्टम् । उक्तमिति
 उपलक्षणाविषया व्यूहत्रयपक्षादुक्तमित्यपि । भातीति ४ वा. २ । पञ्चमस्कन्धे 'श्रीवत्सलता
 मन्दरवरवनरुहवनमालाह्वर्यमृतमणिगदादिभिरुपलक्षित'मिति वाक्यात् । 'अहुरि' चक्रम् ।

त्रिधापि व्यूहाश्चतुर्धापि । वासुदेवो धर्मी वेदे । २ वा. ३ । वेदेऽस्पष्टत्वात् पञ्चरात्रं 'इत्युक्तो
 ब्रह्मणा देवः शङ्खचक्रगदाधर' इति । पुष्टौ तु विपरीतः क्रमः । ३ वा. २ । अत्र वासुदेवः
 पुरुषोत्तमो । न व्यूहः । ३ पु. १ । 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः, आकाशाद्
 वायुः, वायोरग्निरग्रेरापः, अद्भ्यः पृथिवी'ति श्रुतेः । अत उक्तं भातीति । तदग्रे शङ्खेत्यादि-
 विग्रहेति टिप्पणी । विग्रहवाक्ये शङ्खगदादय इत्यत्र शङ्खः गदा च शङ्खगदे आदिः
 आदिश्चेति आदी सरूपैकशेषः । शङ्खगदे आदी च शङ्खगदादयः । परवल्लिङ्गं इन्द्रतत्पुरुषयो-
 रित्यजहल्लिङ्गविषयत्वात् । 'आदि'शब्दो नियतपुल्लिङ्गः । क्वचित् स्त्रियामपि । आदिशब्दे
 न्यूनपूरणम्, आदिः तदादिः शङ्ख आदिर्यस्य । आदिः गदादिः गदा आदिर्यस्य । न
 त्वार्थिकमिदम् । अर्थस्यार्थान्तरं विनानुपपन्न्यभावात् । यथा पीनो देवदत्तो दिवा न भुङ्क्ते
 इत्यत्र रात्रिभोजनकल्पनमन्तरा पीनत्वानुपपत्तिस्तथात्र नेति । न च वसुदेवदर्शनादार्थिकं
 तत्र तु न्यूनपूरणमिति वाच्यम् । दर्शनस्य भविष्यत्वात् । एवकारो स्यादित्युष्टययोग-
 न्यवच्छेदकः । 'पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एव मायया सह जात' इति मायाशबलितस्य नन्दगृह
 एव सत्त्वात् । अष्टभुजामायासहितस्य उच्यतानीति उक्तं प्रधानानि तत्त्वरूपाणि यतानि ।
 उक्तं प्राधान्ये । इन्द्रियेत्यादिसुबोधिन्युक्तं पक्षं व्युत्पादयितुमवतारयन्ति स शङ्खा-
 ङ्गाभ्यामित्यादि । 'अपां तत्त्वं दरवर'मित्यादौ अपां तत्त्वे कारणताशक्तौ भगवन्निष्ठायां
 दरवरत्वं न तु दरत्वं तच्चेन्द्रियम् । दरवरस्यान्यविधस्यास्याविसर्जनाया ज्ञानाविषयत्वं
 इन्द्रत्वादिन्द्रसम्बन्धि क्वचित् तत्त्वमिन्द्रियम् । योगमात्रात् 'सर्वं सर्वमय'मिति 'सर्वं
 सर्वार्थवाचका' इति च वाक्याभ्याम् । यद्वा, प्राणपदस्येन्द्रियवाचकत्वमपीति प्राणपोषित-
 मपीन्द्रियम् । तदाहुः प्राणपोषितानीति । कार्येति गतग्राणेन्द्रियाणां कार्यासाधकत्वात् ।
 तादृशत्वादिति प्राणपोषितत्वात् । प्राणेन्द्रसम्बन्धेनेन्द्रियत्वात् । द्वे आयुधे आन्तरमारकौ
 इत्याहुः तेनान्तर इति । 'दपोहङ्कारकः सूर्य' इति विश्वः । 'सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्चे'ति
 श्रुतेः सूर्य आत्मा । प्रकृते चेति अवतारे च । पञ्चस्य देहरूपता, तां चोपपादयन्ति स
 ब्रह्माण्डेति । उपरीति कंसस्योपरि । तथा भवतीति दर्पहन्त् भवतीत्यर्थः । तथेति
 देहरूपत्वमायुधरूपत्वं च पञ्चस्येत्यर्थः । एवं दर्पोपमर्दके द्वे उक्त्वा प्राणघातके द्वे आयुधे
 आहुः गदाया इति । निहन्तीति तम उपाधिभैच्छिकं स्वीकृत्येति बोध्यम् । अतिदेशा-
 धिकरणे प्राणपदवाच्यत्वोक्तेर्ब्रह्मणः । तेजोरूपमिति मन ज्ञाने मनोन्तःकरणमतस्तेजो-
 रूपम् । सात्त्विकाहङ्कारकार्यत्वाच्च । पक्षान्तरमिति पञ्चदेहात् पक्षान्तरमाहुः । इति
 हेतो'राकाशशरीरं ब्रह्म' । अन्योपीति वेदान्तादन्यो वैदिकः भावः, 'आप मायामपः
 सर्वा' इत्यारण्यकोक्तो वात्मभावः । मज्जयतीति जलं कर्तुं । प्रापयन्तीति इच्छाविद्याकर्म-

पूर्वप्रज्ञाः कर्तव्यः। तेन न तु लिच्येत्यस्याः सुबोधिन्या अयमर्थः। देवासुरान् द्वैधीकृत्वा-
प्यासुराणां महाभूतपातनं न त्यजन्तीच्छाविद्यादयः। तदुक्तं दशमे नलकूवरमणिप्रीव-
स्तुतौ 'त्वमेकः सर्वभूतानां देहास्वात्मेन्द्रियेश्वर' इति चतुर्व्यूहेष्वेकत्वमापानाधिकरणेषु
शब्दप्रवृत्तिनिमित्ताभावादायुधेष्वेव देहास्वादीनां कारणेषु देहास्वादिरूपेष्वलौकिकेषु प्रवृत्तिः,
देहः असुः आत्मा इन्द्रियाणि च तेषामीश्वरः। आभिरीक्षिणीभिरीक्षते इतीश्वरः। यद्यपि
सर्वभूतानां देहास्वादीश्वरः तथापि तैस्तरुपैरीश्वरो बोध्यः। अलौकिकत्वाच्च चतुर्णाम्।
शङ्खगदाद्युदासुधत्वं षष्ठं स्वरूपलक्षणम्। एवं षड्गुण इति ऐश्वर्यादिगुण एवं 'तम-
द्भुत'मित्याद्युक्तप्रकारेण भगवान् निरूपितः, न तु तच्चाद्भुतत्वादिप्रकारेण। पर-
पुरुषस्य स्वरूपलक्षणलक्षितस्य वक्तुं युक्तत्वात्। वेदे स्मृतौ पुराणे च 'ब्रह्मेति परमात्मेति
भगवानिति शब्दयत' इति वाक्यात्। पुनरिति 'हरिः सर्वत्र गीयत' इति वाक्यात् पुरुषस्य
द्विगुणत्वात् सङ्ख्यातात्पर्यात् वेदान्तोक्तस्वरूपानन्तरं वैदिकैश्वर्यादेः प्राप्तत्वाच्च पुनरित्यर्थः।
श्रीचन्स इत्यादि, अत्र टिप्पणी, अत्रैतावदिति मूले लक्ष्मत्वकथनादत्र विशेषणे
ज्ञानक्रियाशक्तिरूपमधिकं किञ्चिद् व्याख्यातं वाच्यमित्यर्थः। लक्ष्म लक्षणं, तज्ज्ञानवत्त्वं
लक्षणम्। 'यः सर्वज्ञ' इति श्रुतेः। सर्वज्ञानमक्षरम्। अनन्तत्वात्। क्रियावत्त्वं च। जग-
जन्मादिकर्तृत्वं कृतिः। तत्र श्रीः कृतिः। कार्यलक्षणरूपा परम्परया स्वजनकाक्षरद्वारा।
'अक्षरं ब्रह्म परमं वेदानां स्थानमुत्तम'मिति वाक्यात्। अक्षरं 'सत्यं ज्ञानमनन्तम्'। इदं
स्वरूपलक्षणम्। तत्र श्रियः परम्परालक्षणभूतायाः 'जन्मा'दिमूत्रे साक्षालक्षणत्वेन प्रतीतेराहुः
पुरुषोत्तमेति। अनेन भाष्ये 'ब्रह्मलक्षणं पुरुषोत्तमे तु कृतिः श्रीरूपा परिचायिता अक्षरं
ब्रह्म परमं वेदानां स्थानमुत्तम'मिति वाक्यादक्षरसमावेशमाहुः तस्याश्चेत्तरेति। लक्ष्मी-
त्वेनागोचरत्वं भक्तिजज्ञानविषयत्वात्। ब्रह्मानन्दत्वेन तु प्रत्यक्षत्वम्। तत्प्रादुर्भावेति
लक्ष्म्याः प्रादुर्भावस्थानं च तत्, असाधारणधर्मः, अक्षरः तम्। धारयतीति तद्धार-
परम्परया श्रियं च धारयतीत्यर्थः। तद्दर्शनेनेत्यक्षरदर्शनेन। अत्र सुबोधिनी जनक-
मिति अक्षरमित्यर्थः। द्यवार्तकमिति क्षराक्षराभ्यां व्यावर्तकम्। ब्रह्मानन्द इति
ब्रह्मणोऽक्षरस्थानन्दः। इदं द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये सुबोधिन्यां स्फुटम्। सर्ववेदेति सर्वे
वेदास्तल्लक्षणमक्षरं ब्रह्म प्रतिपादयन्ति। स्वरूपं त्ववाङ्मनोगोचरमिति भावः। धर्माधारत्वं
तु अयोगोलके बह्वेतिव। तथा च बहिःप्रकटे भगवति लक्ष्मज्ञापनार्थं केनचिदंशेनाक्षरमपि
स्थानन्दधर्मेण भासते। प्रबलेश्रययोगोलकस्यामतेवेत्येवं स्फुटेति न व्याख्याता। सर्वा-
त्मकस्येत्यादिसुबोधिनीं विवरीतुमाहुः अस्य मुख्यत्वमित्यादि। साक्षात् सृष्टावुक्त्वा
परम्परामुद्यौ श्रुतिवीक्ष्यं जगत् लक्षणमाहुः यः पृथिव्यामित्यादि। अन्तर्यामिन्नाह्वोस्ति।
जगत् तथेति कृष्णाश्रयस्यादिपदार्थत्वेन वक्तव्यत्वाच्च जगदाश्रयलक्षणमुक्तम्, तथा

लक्षणम्। अक्षरमिति सत्यं ज्ञानमनन्तानन्दम्। जन्यमात्रं कालोपाधिः 'जन्यानां जनकः
काल' इति अलौकिकसृष्टौ कालोपाध्यामाहुः चेष्टेति। तथेति लक्षणम्। अक्षरलक्षणेऽन-
न्तानन्देस्य कालस्यापि निवेशात्। कृष्णाश्रयलक्षणमाहुः आदिपदादिति। लीलाविशेषा
दशमस्य विशुद्धार्थं नवविधलीलाः, देहिष्वसङ्गता लीला वा। अत्रेति मुख्यत्वे। अत
एवेतीति मुख्यलक्षणत्वदेव, श्रीवत्सस्याक्षरत्वादेवेति वा। जातीति ब्राह्मणत्वजातिः,
भृगुत्वं वा। तदानन्द इति अक्षरानन्दः। चकारात् सर्वर्षिदत्तविद्याः भार्गवी विद्या च।
तद्भूतस्तस्येति देहवतो भृगोः। गतिरिति महत्त्वपरीक्षार्थम्। तथेति मुख्यत्वम्। स्वा-
श्रयत्वादिति सुबोधिनी स्वमक्षररूपभृगुस्तदाश्रयोक्षरः तच्चादित्येव स्पष्टेति न व्याख्याता।
प्रकारान्तरेणापि भृगुपदस्य नानुचितत्वमित्याहुः किञ्चेत्यादि। अन्तर्बहिरिति ब्रह्म(प्राण)-
धर्मवत्त्वात्। तथा ज्ञानेति स्पर्शनप्रत्यक्षस्य ब्रह्मधर्मस्य जनकत्वात्। 'आत्तगजेन्द्रलील' इति
वाक्यात्। स्पर्शमुखं गजेन्द्रस्य प्रसिद्धम्। तथा च स्पर्शजातो भृगुरपि विशिष्ट इति नानु-
चितत्वमित्यर्थः। इदं प्रकारान्तरेणाप्याहुः स्पर्शेत्यादि। अनुचितत्वपरिहारार्थैवमुपपत्ति-
त्रयेण भृगोरक्षरात्मकत्वं तेन श्रीवत्सस्याक्षरात्मकत्वं समर्थितम्। अत्र "अच्च प्रत्यन्वव-
पूर्वात् सामलोन्न" इति सूत्रेऽजितियोगविभागादच्च। सुबोधिन्याम्। अस्मिन् विशेषणे
आभासोक्तमैश्वर्यनिरूपणं निगमयन्ति स ब्रह्मेत्यादि। ब्रह्मणोक्षरस्योक्तरीत्या निरूपितेन
लक्षणत्वेनैव भगवतोक्षरप्रयोजकत्वरूपं कर्तुं समर्थरूपमैश्वर्यं निरूपितम्। अयमर्थः।
'ईश्वरः पूज्यते लोके' इत्युक्तैश्वर्यलक्षणात् अकारके मूलरूपे 'मूढा' वैचित्यं प्राप्तास्तैरक्षरं
पुच्छं चरणं वैकुण्ठरूपं वा भगवत्कृतं 'पूज्यते' प्रतिपादनसौकर्यार्थं अहं क्रियते इति।
कयाचिदिति अक्षरब्रह्मण एवावस्थाविशेषो जीव इति काशकृत्स्नमत्तमनुसृत्येदमुक्तम्।
वैदिकत्वेन धर्मरूपैकदेशत्वात्। क्रियाशक्तेरित्यादि, अत्र टिप्पणी, ज्ञानशक्तीति
क्रियाशक्तिर्भुजा, तद्व्यतिरिक्तत्वं ज्ञानशक्तित्वम्। सरस्वती कीर्तनभक्तिरूपा ज्ञान-
शक्तिः। 'एतद् ज्ञान'मिति गीतायाः। स्थानमित्यस्य विशेषणं प्रभुगुणज्ञानमिति। प्रभु-
गुणा गीयन्तेस्मिन् कण्ठ इत्यधिकरणे व्युद्। तेन सुबोधिन्यां ज्ञानशक्तिरुत्तमेत्यत्रो-
त्तमा देहासमारम्भिका। क्रियाशक्तिस्तु देहारम्भिका। 'तं विद्याकर्मणी समारभेते पूर्व-
प्रज्ञा चे'ति शारीरब्राह्मणात्। न च पूर्वप्रज्ञाभावः। विद्यात्वेन सत्त्वात्। सुबोधिन्याम्,
'शोभी'ति विशेषणादाहुर्मध्य इति। ज्ञानक्रियाशक्त्योर्मध्ये। अत एव सर्वाङ्गेति जीवानां
द्विविधत्वादेव। उभयत्रेति कण्ठे भुजायां च। कण्ठं चेति चकाराद् भुजा। कण्ठ
इति अन्यविधं भुजायामिति ज्ञेयम्। 'चैत्यस्य तत्त्व'मिति विशेषणे 'तत्त्व'पदात्।
तत्त्वं कारणताशक्तिः। चैत्यमात्रमन्यत्र। अन्यथा जीवा नोत्पद्येरन्। कर्माभावात्। अत्रार्थं
प्रत्यक्षं प्रमाणमाहुः अत एवेति। उक्तचकारार्थात् 'तत्त्व'पददानाच्चैव। उभयेति भगव

दंशत्वादिति भावः। जीवा अक्षरांश इति स्त्रीप्रायत्वात् वीर्यलक्षणं सङ्गतम्। ब्रह्मद्वयेति अक्षरं कयाचिदवस्थयावस्थितं ब्रह्म जीवारुयं चेति ब्रह्मद्वयम्। तथात्वेति तादृगवस्थोत्पादनेन जीवत्वप्रयोजकभूतामित्यर्थः। प्रदेशविशेषेति यदवच्छेदेन मायासम्बन्धः स प्रदेशः अक्षरात्मकचरणः पुच्छं वा तत्र मायासम्बन्धः मायास्मृतेः। सुष्टीच्छा मायाया ज्ञाननाशयत्वप्रतिबन्धिका। आकाशशरीरे वा मायासम्बन्धः। पीताम्बररूपत्वं गोपालतापिनीये। निरूपयतीति देहसम्बन्धस्यार्थादर्थं कारणे निरूपयति। वर्णान्तरं विहाय पीतस्यैवाम्बरस्य धारणे हेतुमाहुः आकाशतनोरिति। एवेति सायं प्रातराकाशे सिन्दूरादिवर्णसम्भवेपि न तादृशी शोभेति भावः। पीतत्वमित्यादि तामसमाकाशीयकृष्णं रूपं सजलवालुकामु राजसं सूर्यात्परुषं रोहितं तयोः सम्बन्धात् संयोगरूपात् पीतं रूपं प्रसिद्धं लोके। इदं भास्वरशुक्लकं रूपम्। रूपाणां त्रैविध्यात्। यद्वा, पीतमम्बरं यस्येति विग्रहे पीताम्बररूपा माया सा तु ज्ञानकाशेति ज्ञानं विषयाविनाभूतं पीतं चाम्बरं वेति संशयात्मकं राजसं ज्ञानं तमोरूपमायायाः पीतत्वांशे सत्त्वात्। तथा पीतमम्बरमिति भ्रमात्मकं तामसं ज्ञानं शुक्ताविदं रजतमिति ज्ञानवत्। ननु रविकरा एकादशाङ्गुलसूर्यविम्बस्योदयास्तं गच्छतस्त्रिंशन्नारायणस्य भवन्तीति राजसतामसत्वं कथं नारायणस्य सात्त्विकत्वादिति चेन्न। तमसः पारे विराजमानस्य द्वितीयस्कन्धोक्तसत्त्वादिषु मायारूपपीताम्बरे सत्त्वसानुपयोगाद् द्वितीयतामसराजससम्बन्धग्रहणात्। अत्रत्येति पृथिव्याः। 'पृथिवी वा अन्न'मिति श्रुतेः। सत्त्वसम्बन्धाभावे हेतुमाहुः व्यामोहिकेति। तथा च सत्त्वसम्बन्धे नीलमपि रूपं प्रतीयेतेति भावः। लघेति भगवति दृष्टेपि विषयेषु मनोलयः विषयत्वेन भगवद्ग्रहणात्। चित्तविक्षेपोपि भवति। सुवर्णग्रहणे। आकाशे तथा दर्शनात्। तेन मायाप्राबल्यम्। चिक्रीडिष्या। पीताम्बरमित्यनेन यज्ञो निरूपितम्। 'यज्ञो यदि विमूढानां प्रत्यक्षासक्तिवारणा'दित्युक्तलक्षणकम्। काराग्रहे श्रीवसुदेवस्य वैचित्त्यसम्भवात् मूढानां प्रत्यक्षे स्वमोचनादिविषयकज्ञाने आसक्तिवारणात् 'स्वधर्म' दिव्यचक्षुरादियोजनाल्लक्षणसङ्गतिः। सान्द्रो हीत्यादि 'सान्द्रं घनकाननयोर्मूढा'विति विश्वः। घनकाननमृदावर्थे। सान्द्रपयोदखेव सौभगं कान्तिर्यस्य स तथोक्तः, तमित्यत्र सौभगपदार्थमाहुः परमानन्दस्येति। ननु परमानन्दः कालः प्रद्युम्नो वात्रेति चेन्न। 'कालदेहः प्रद्युम्नः' इत्युक्तम्। काल आनन्दमय इति कालविशेषणं परमानन्दस्येति। पूर्वमिति अत्र टिप्पणी, पूर्वमिति निबन्ध इति शास्त्रार्थनिबन्धे। रूपवद् द्रव्यमिति रूपविशिष्टं द्रव्यम्। रूपद्रव्यमाकाशम्। नीरूपो नील आकाश इति रूपं द्रव्यमिति कर्मधारयः। तथेति चक्षुः कर्तुः। अतिगाढमिति दृढम्। यथा गाढं जलं नीलं विषयति विश्लेषे शुक्लम्। अतिगाढमप्यगम्भीरं छिह्नं जलं शुक्लं भवतीति गम्भीरतयाऽगाढतथेत्युक्तम्। आकाशेन नील-

रूपत्वमुक्तम्। कालेन नीलरूपत्वमाहुः तत्तद्युगेति। तादृक्तादृगिति 'कृते शुक्लमतुर्बाहु'रिति 'आसन्नं वर्णास्त्रयो ह्यस्य गृह्यतो नुयुगं तनूरिति च तादृक्तादृगुपत्वात्। तत्तदिति स्फटिके जपाङ्गुसुमारुणिमेव। भूम्या नीलरूपत्वमाहुः भूमेर्नीलेति। 'यत् कृष्णं तदन्नस्ये'ति श्रुतेः। वैकुण्ठेन नीलरूपत्वमाहुः शुद्धस्येत्यादि। अयं च प्रकारो निबन्धे श्रुतः। उपलक्षणविधया व्याख्यातो ज्ञेयः। तदेव स्फुटीकृर्वन्ति अथवेत्यादिना। अंशावतारैत्यादि आकाशनीलः अंशस्य जीवस्याक्षरस्य, कालनीलः अवतारस्य अप्यायार्थस्य, 'कालोऽसि लोकक्षयकृत् प्रवृद्ध' इति देहविषयश्च भूमिनीलः विभूतिरूपव्याहृतेः, वैकुण्ठनीलः अवतारस्य लोकरूपस्याक्षरस्य, तथा च अंशः अवतारः विभूतिरूपं अवतारश्चेति द्वन्द्वः, एते विषया यस्य तच्चात्। अस्य प्रकारचतुष्टयस्य। निरूपयिष्यत इति यथा 'इदानीं कृष्णतां गत' इति, कृष्णता स्वाभाविकी, अन्यतिरोभावेन यथा जीवे चिदंशः प्रधान इतरयोस्तिरोभावः, तथा च 'प्रवर्तते यत्र रजस्तमस्तयोः सत्त्वं च मिश्रं न च कालविक्रम' इति सिद्धान्तोक्तशुद्धसत्त्वनीलो वास्तविक इत्युक्तम्। तस्य धर्मा इति सुबोधिनी 'नीलवर्णस्य धर्मा' इत्येवं स्पष्टार्थेति न व्याख्याता। यस्तु स्वकाल इत्यादि सुबोधिनी व्याख्यातुमाहुः यस्तु स्वकाल इत्यादीति। जन्मप्रकरणे भगवतः फलत्वात् फलांशे परोक्षवाद इति फलांशे परोक्षवादमाहुः परोक्षवादत्वेनापीति। अत्र एवेति लीलाकालस्य पारोक्ष्येण विवक्षितत्वादेव। अन्यथा प्रावृत्काल इति वदेयुरिति भावः। अकोत्पादक इत्यस्य परोक्षवादः। नूननरसोत्पादक इति 'दिनान्त' इतिपदात् तथा। आदिनान्यदपि। अग्रिम इति तापनाशक इत्यस्य परोक्षवादः स्पष्टः। सान्द्रः पयोद इति तस्येव सौभगं यस्येति ज्ञेयम्। एवमेवेत्यादिसुबोधिनीतात्पर्यमाहुः एवमित्यादिनेत्यादिना। अनेन प्राकट्यनिमित्तभक्तदुःखनिवारकधर्मस्य सर्वातिष्ठेत्याद्युक्तस्य वसुदेवकर्तृकदर्शनविषयत्वमुच्यते। स्वतोऽविषयत्वात्। विशुद्धसत्त्वात्मकत्वेपि वसुदेवस्य 'न वत्राप्येवर्गं मे मोहितौ भ्रम मायया' इति वाक्ये मोहकथनात्। अतो 'देवभोग्या सुधे'यम्। द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये 'विषयते'त्युच्यते। 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठे'ति ब्रह्मणः पादत्वमुक्तम्। भृगोर्ब्रह्माधारवतोत्र पादः प्रतिष्ठित इत्युक्तम्। पादः पृथिवी। भुवनत्रयपक्षे। एवं च श्रीवत्सो ब्रह्म, पाद इति यावत्। उपपादयन्ति स पुरुषोत्तमेति। तत्त्वेनेति अक्षरवत्त्वेन। मूलकारणेति 'अक्षरात् सौम्य विविधाः भावाः प्रजायन्त' इति श्रुतेरक्षरः श्रीवत्सः। अत्र इति शेषः। तस्येति श्रीवत्सस्य। नैतावता 'श्रीवत्सलक्ष्म'मित्यत्र साक्षाच्छ्रियाः लक्ष्मत्वं येन पृथिवीविषयि ज्ञानं तद्विषयणीच्छा तदनु पृथिवीप्रतीतीच्छयोच्चरितत्वम्। वक्तुः शुकसेच्छा वा पृथिवीप्रतीतिविषयिणी न स्यात् तात्पर्यरूपा। तत्प्रतीतीच्छयोच्चरितत्वं तात्पर्यम्। वक्तुरिच्छा वा तात्पर्यम्। अत्र आहुः वस्तुनस्त्विति। स इति श्री-

वत्सः । अन्यथा श्रीर्यथा तपः कृत्वा वक्षःस्थानं प्राप्ता तथा भूमिः हिरण्यगर्भद्वारा सर्वा-
निष्टनिवृत्तिपूर्वकसर्वेष्टकर्तारं प्राप्तेति प्रतीतीच्छया वक्तुरिच्छया वा 'श्रीवत्सलक्ष्म'मिति
विशेषणं नोक्तं स्यात् श्रीशुक्रेनोक्तं 'भूमिर्दमनृपव्याजे'तिप्रसङ्गकेन । जानातीच्छति यतते
इति नैयायिकोद्घोषात् । 'यन् मनसा ध्यायति तद् वाचा वदती'तिश्रुतेः । किञ्च, स्वरूप-
लक्षणवाचितं श्रीघटितं लक्षणं न ब्रूयाच्छुकः । गौणमुख्यन्यायेनाप्याहुः ब्रह्मानन्दरूप-
त्वादित्यादि । तद्रूपमिति ब्रह्मानन्दरूपम् । 'उरो वत्सं च वक्षश्चे'ति कोशाद् 'वत्स'पदं
वक्षो वाचकं तत्पक्षे लक्ष्मपदासङ्गतिः । श्रौतेन स्वरूपलक्षणेन विग्रहप्राप्तेनास्य विग्रहस्य
वाधात् । एवं 'श्रीवत्स'पदे व्याख्यातब्रह्मरूपायाः भृगोः पादरूपायाः पृथिन्याः सर्वा-
निष्टनिवृत्तिपूर्वकसर्वेष्टकर्तृत्वमुक्तम् । 'गलशोभिकौस्तुभ'मित्यस्य विशेषणस्य तात्पर्यं
स्वर्गस्य सर्वानिष्टेत्यादावाहुः कौस्तुभञ्चपेति । तथेति व्याहृतिरूपभगवतो धौः शिरः
अतः स्वर्गस्य सर्वानिष्टनिवृत्तीत्यादौ तात्पर्यमित्यर्थः । तेन कौस्तुभञ्चपदेशेने-
त्यादिवाक्यज्ञानवतः शुकसेच्छतात्पर्यलक्षणघटिका बोध्यात् । 'पीताम्बर'मिति विशेषणस्य
तात्पर्यं धर्मस्य सर्वानिष्टेत्यादावाहुः भूरूपेति । नरको हि धर्मग्लानिजनकः भूयः
तस्यावरणे ग्लानिनिवृत्त्या तथात्वं धर्मस्य सर्वानिष्टेत्यादौ तात्पर्यमित्यर्थः । अत्र 'यदा
यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यह'मितिगीता
ज्ञानवतः शुकसेच्छतात्पर्यलक्षणघटिका बोध्या । 'सान्द्रपयोदसौभग'मिति विशेषणस्य
तात्पर्यं भक्तानां सर्वानिष्टेत्यादावाहुः प्रावृत्तयेति । सुबोधिन्याम्, सर्वत्रेत्यादि,
अग्रे हेतुः प्राकृतेति । सान्द्रपयोदोपमा ।

१०-३-१०. महाहैत्यत्र वीर्यक्रीडां धारयितुं श्लोकार्थं सारयन्ति स एवं मूल-
भूत इति । एवं श्रीवत्सलक्ष्मलक्षणे 'तमद्भुत'मित्याद्युक्तमूलभूते ब्रह्मणि 'वस्तुतस्त्व'-
त्यादिटिप्पण्युक्तदिशा ब्रह्मानन्दे स्थित्वेत्यर्थः । 'गलशोभिकौस्तुभ'मित्यस्यार्थमाहुः
स्वांशानिति । 'पीताम्बर'मित्यस्यार्थमाहुः भूमिष्टानिति । व्यामोहः पीताम्बररूपमाया-
धर्मः । 'सान्द्रपयोदसौभग'मित्यस्यार्थमाहुः तेभ्य इति । अनुगृहीतेभ्यः प्रमेयवलेन ।
चतुर्विधेति भुजाभिप्रायेण । तत्रायुधेषु पृथिन्याः स्वभार्यायाः भारदूरीकरणेन कामः
धर्मो वा गदया स्थापितः, 'अस्त्रतेजः स्वगदये'तिवाक्यात् । 'गदा सा कालिका साक्षात्
सर्वशत्रुनिवर्हणी'ति उपनिषदि । पद्मेन खदेहरूपेण तु कंसतृणावर्तादौ भुवनभारदानात्
अर्थः । शङ्खनापां तत्त्वेन सर्वशुद्ध्या कामः । अङ्गिः शुद्धिः प्रसिद्धा । चक्रेण मोक्षः । 'ये
ये हताश्रकधरेण राज'त्रितिवाक्यात् । तत्रेति भगवत्स्वरूपे । सर्वशास्त्रेति वेदवेदा-
न्तयोः । ज्ञानक्रिये । साङ्ख्यादिषु प्रकारभेदाः । सांख्ययोगयोः असङ्गत्वम् । पञ्चरात्रे
चतुर्भुजत्वम् । पाशुपतशास्त्रे पशुपतित्वमिति सर्वशास्त्रै रूपायन्तेऽभेदेन व्यवहियन्त इति

सर्वशास्त्ररूपाणि शब्दार्थरूपाणि । ज्ञानवैराग्येति ज्ञानत्वं स्वरूपात्मकत्वात्, किरी-
टादीनाम् । भक्तैः सह निगूढभावकरणे उपयोगात् वैराग्यं तदितरेषु । यशःश्रीवाचक-
पदाभावात् तन्नोक्तम् । तादृशवैदूर्येति राहुरूपम् । सप्तप्रवाङ्गीकारपक्षे द्रव्याभावमाशङ्कोक्तं
उपलक्षणविधया केतुरपि । एवं पञ्चरागः । त्विषेति राहुकेतुत्वस्वरूपोपाधिका । 'स्वरो-
चिषा भारत धृतिकाग्रहं विरोचयन्त'मितिवाक्यात् । अत्र द्वितीयनवमाध्याये तत्र तमो-
निषेधात् समाकर्षाधिकरणोक्ताकृष्टार्थस्तमःपदस्य विवक्षितः । वसुदेवस्तत्र स्थित ऐक्षत
एव पुनस्तत्कथनेन योर्धोद्भुतरूपस्तमाहुः परिष्वक्तानीत्यादि । किमेतावता तत्राहुः
भगवन्मुखनिरीक्षका इति । अत्र टिप्पणी अत्रापि तद्रूप इति मौलौ किरीटरूपः ।
अवगम्यत इति शास्त्रप्राययाठादवगम्यते । तथात्वमिति शास्त्राभिज्ञत्वम् । यद्वा, तेषां
कुन्तलानां तथात्वं भगवन्मुखनिरीक्षकशास्त्राभिज्ञजीवत्वम् । वृत्तिस्तु तात्पर्यरूपा ।
अयुक्तेति भक्त्यभावादयुक्ता । भगवन्मुखेति भक्तिरूपभगवन्मुखेत्यादिः । भक्तिज्ञान-
मात्रं मकल्योक्तम् । सुबोधिन्याम् भगवन्मुखामोदेति भक्त्यामोदतजनकसाधन-
शास्त्राणि तेषां पानं समवधारणं पानं अनुभवार्थमन्तःप्रवेशनं तत्र रता इत्यर्थः । 'पुण्यस्य
कर्मणो दूराद् गन्धो वाती'तिश्रुतेर्भक्त्यामोदः । भक्ताविति मुखारविन्दरूपभक्तौ सत्याम् ।
अन्यदा तु अपरितः चकासु दीप्तौ । अथ वैराग्यसाङ्ख्ययोगे तु ज्ञानं फलं निबन्ध उक्तम् ।
दैवगत्यानुग्रहेण भक्तौ तु फलभक्तिरूपभगवन्मुखामोदपानरताः तद्रताः सारूप्य-
मुक्तिं प्राप्ताः कमलगताः षट्पदा इव भवन्ति । टिप्पण्याम् फलमिति मुखारविन्द-
सायुज्यं सारूप्यमुक्तिगतानाम् । वेदसाङ्ख्ययोगानामितिसुबोधिनीं विवृण्वन्ति स
अर्हस्येत्यादिना । शिष्यनिष्ठभगवद्भक्त्या प्रसन्नः शास्त्रत्रयामिज्ञः । तादृश इति यथा
महापौरुषिकत्वेन प्रसीदन् शुकस्तथा । तथोक्तमिति वैदूर्यरूपेणोक्तम् । महाहैत्वेन वैदूर्यं
निरूपितं वा । इदं चेति भगवन्मुखामोदपानम् । तथा विशेषणमिति 'महे'तिविशे-
षणम् । उक्तसायुज्ये काममार्गायकामप्राप्तेस्तत्र स्थितिरयुक्तेति भक्तिशाब्दव्यमाहुः कुन्त-
लानामिति । भक्तिप्रेति 'श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यत' इतिवाक्यात् ।
सुबोधिन्याम् । शास्त्रिणां मुक्त्यनन्तरं षट् शास्त्राण्याहुः चेदे काण्डद्वितयमिति । षट्पद-
त्वार्थमुक्तम् । 'त्रय्या चोपनिषद्भिश्च साङ्ख्ययोगैश्च सात्वतैरुपगीयमानमाहात्म्यं हरिं साऽ-
मन्यतात्मज'मित्यत्र द्वे शास्त्रे, अन्यत्र वेदान्ते भेदाभावरूपमद्वैतमिति साधनेन मुक्त्य-
नन्तरम् । सात्वते मुख्यतया विष्णुशिवपरत्वमिति साधनेन मुक्त्यनन्तरम् । टिप्पण्याम्
एतेष्वेतानीति । मुक्तजीवेषु एतानि त्रीण्येव तानि षट्पदानि । तत्प्रयोजकमित्यादि
कुन्तलानेकत्वप्रयोजकम् । आक्षेपोर्थापत्तिः । लौकिकज्ञानेत्यादिसुबोधिनी तु स्क-
न्धार्थानुस्यूततया लौकिकज्ञानं शास्त्रयोर्थं प्रपञ्चसम्बन्धि शास्त्रीयत्वेन रूपेण लोके-

अनेकविधतां प्राप्तं भगवद्विषयकं ज्ञानम्, तद्विस्मरणे पपञ्चविस्मृतिर्जाता, तत्पूर्वकमगव-
दासक्तिः परिपूर्वकश्चञ्चलात्तोरथः। तु० आ० अनि० ष्वङ्गिः। भगवतो निरोधस्तु वर्तते
एव। लोके ज्ञानमिति शास्त्रत्रयोत्थं लोके ज्ञानं 'महाहैवेर्द्वयकिरीटकुण्डलत्विये'त्यनेन
निरूप्य ज्ञानक्रिययोः काण्डार्थयोः द्वितीयं निरूपयतीति स्पष्टायैति तां विहाय कर्मा-
प्यनन्तानीत्यादिसुबोधिनीं विवृण्वन्ति स चयाणामित्यादि। दशमप्युक्तकर्माणां
स्वादेराकृतिगणत्वेन बहुविधत्वेपि पुराणे मायायाः व्यापारत्वेन तस्या गुणत्रयसाम्याव-
स्यारूपत्वेन गुणत्रयकार्येषु गुणत्रयरूपकर्मगुण्यत्वं, तत्र द्रव्येषु कर्मत्वं कथमित्यत आहुः
भूमावेवेति। तद्रूपकट्यामिति 'कर्ता कर्म च करणं च त्रिविधः कर्मसङ्ग्रह' इत्यत्र
कर्तरि पञ्चविधे 'धिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम्, विविधाश्च पृथक् चेष्टा दैवं
चैवात्र पञ्चमम्, तत्रैवं सति कर्तारं आत्मानं केवलं तु यः पश्यत्यकृतबुद्धित्वात् स पश्यति
दुर्मति'रित्यधिष्ठाननिवेशात् कर्मरूपकट्यामित्यर्थः। एकरसत्वाद् युक्तम्। द्रव्यत्वेपि
वेदान्ते। प्रतिष्ठितत्वेनेति पूर्ववद् द्रव्यत्वेपि कर्मत्वं वेदान्ते। सुबोधिन्याम्। जनयि-
ष्यन्तीति कर्मणः सजातीयोत्पादनस्वभावत्वाजनयिष्यन्ति। काञ्च्यां अद्भुतत्वं तमो-
रूपत्वं चाहुः लोके काञ्चीति। उद्गामेति 'अचमत्यन्वपूर्वात् सामलोम्न' इत्यत्राजिति
योगविभागादच्। प्रतिसाममित्यादिवत्। टापि उद्गामा। हिंसेति हिंसाप्रचुरं कर्म तामसम्।
तामसत्वं द्वितीयनवमाध्यायसिद्धान्तविरुद्धं मत्वाहुः न लोकेति। लौकिकदुःखनिवर्तक-
त्वात्। अनेनाभासोक्ता वैराग्यरूपता स्फुटीकृता। लोकदुःखनिवर्तकत्वं वैराग्यम्। हरेरपि
हरित्वे वैराग्य उत्कर्षः। दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णसंज्ञं वैराग्यमर्थात् सिद्धम्। तत्रेति
काम्यकर्मसु। तानीति कर्माणि। नित्यकर्मसङ्ग्रहायाहुः उत्कृष्टानि वेति। अलौकिकानि
नित्यानि। भगवद्रूपाणि। तत्र निरूपितानीति काञ्च्यां वैदिककर्मणि उपकरणानि।
'तत्साधनानि स हरिः प्रयाजादिसुगादि य'दितिसिद्धान्तात्। अङ्गदानां सात्त्विकत्वे
हेतुमाहुः अङ्गं चानीत्यादि। न च तामसत्वम्। दो अवखण्डने इति धातुपाठेऽव-
खण्डने शक्तेः। सात्त्विकबाह्वंशेवस्थानात्। भगवतः फलत्वेनाद्यमनोरथस्य सिद्धत्वात्
साध्ये आद्यमनोरथे पूर्वदेहावखण्डनेऽङ्गदं सात्त्विकं फलम्। 'यत् तदग्रे विषमिव परि-
णामेऽमृतोपमम् तत् सुखं सात्त्विकं विद्यादात्मबुद्धिप्रसादज'मिति गीतायाः। इति हेतोः
सात्त्विकं भवतीति शेषः। 'अलौकिकस्य दाने हि चाद्यः सिध्येन् मनोरथ' इति सेवाफल-
ग्रन्थे। कङ्कणं निरूपयन्ति स राजसं तदिति। कङ्कणम्। राजसं कर्मबहुलं कङ्कणम्।
सात्त्विकराजसयोरिति यावत्पर्यन्तं कङ्कणचलनं बाहौ तावद् राजसं कङ्कणं बाहुषु।
अङ्गदस्थानापेक्षया कङ्कणस्थाने कर्मबाहुल्यात् तद्विभ्रं सात्त्विकं स्थानमङ्गदस्थानम्। एवं
च सात्त्विकराजसयोरेकबाहोरंशद्वयोरित्यर्थः। मेदरूपा मायात्र कृपा। अन्यस्या निषेधात्।

कृपायां गुणत्रयं द्वितीयस्कन्धोक्तम्। इन्द्रान्ते श्रूयमाणं प्रत्येकमभिसम्भ्रयते तदादायाहुः
अङ्गदस्थानीयानीति। अन्यानीति अङ्गदोत्तरं सम्भ्रदादिशब्दार्थः। काञ्चीसम्भ-
दादिशब्दार्थमाहुः क्षुद्रघण्टिकेति। 'आदि'शब्देन चरणभूषणानि। धर्मभागोति प्रभु-
बाहवो धर्मरूपाः क्रियारूपत्वात्। वसुदेवज्ञानमिश्रीभावे मार्गत्वम्। भगवद्रूपाणां क्रिया-
रूपाणाम्। अन्यथा भगवद्रूपत्वमेव। एकादशसुबोधिन्यां तथोक्तेः। तद्वर्तिभिः। तेन
क्रमेण वसुदेवदर्शनविषयत्वं 'तमद्भुत'मित्यादिविशेषणोक्तानामर्थानाम्। भगवद्रूपाणां
जन्मनि सङ्घातात्पर्यमावश्यकमिति तद् वदन्त एव जन्मप्रकरणव्यतिरिक्तस्थले 'यतो
वाच' इति श्रुते'स्तमद्भुत'मित्यादिकथनं युक्तमित्याशङ्क्य तत्र गमकमाहुः वेद इत्यादि।
तथा च जन्मप्रकरणेपि हरिरेव नारायणस्तत्समानयोगक्षेमत्वात् कृष्णोपि। हरिवंशे
पुष्करप्रादुर्भावसमाप्ताविदं पद्यम्। तथापि नारायणपरमिति वेदपुराणसम्मतम्। किमर्थ-
मिति श्रीभागवतत्वेपि शब्दत्वात् प्रत्यक्षामूलत्वे किमर्थमित्यर्थः। यतो वेदेपि ब्रह्मण
आर्षं वर्तत इति किमर्थमुच्यत इत्यर्थः। तत्पूर्वोक्तानामिति ते पूर्वोक्ता धर्माश्चेति
इन्द्रः। अलौकिकत्वमिति अद्भुतत्वसमानाधिकरणम्। वसुदेव इति भगवदधिष्ठानं
ज्ञानरूपः। मंस्यत इति लोकः। उभयार्थमिति लौकिकालौकिकत्वार्थम्। शुक्र
आहेति दर्शनाङ्गनार्थकमैक्षतेतिपदमाहेत्यर्थः। वसुदेवस्य तत्समये तथाज्ञाने प्रमाणमाहुः
एतद् ज्ञानमिति। तथा च प्रमेयबलमिदमिति भावः।

१०-३-११. स विस्मयेत्यत्र भगवन्तमिति अङ्गदप्रधानमिति बोध्यम्। शुद्ध-
सस्वात्मक इति विशेषणं कर्मानर्हदेहिव्यावर्तकम्। साङ्गदभगवदनुभावेन कर्माह-
देहोत्पादनम्। तेन शुद्धसस्वात्मको जातः। तत्कार्ये इच्छाद्वारा क्रिया। यदा तु शुद्धं
सत्त्वं न ज्ञानं तदा साक्षाज्ज्ञानं च। कारागृहे क्रियाज्ञानप्राकट्ये हर्षो हेतुः। हर्षं पुत्र-
जन्म हेतुः। कर्मणीति जातकर्मणि। एतस्यैव विवरणं आसमाप्ति। इदं कर्म यथाकालम्।
न मुख्यं हर्षहेतुकम्। अर्थीति भगवत्प्रादुर्भावार्थी। गीतायामर्थार्थी। विद्वदादयोऽग्रे
स्पष्टाः। नैमित्तिकमिति नित्यकाम्यनैमित्तिकेषु कर्मसु। कारागृहे कर्मबाधादाहुः तस्येति।
जातकर्मणः। भगवन्निष्ठ इति भगवति निष्ठा स्थितिर्भक्तिर्वा येन स तथोक्तः। 'स
विसये'त्यत्रोत्फुल्ले विसयो हेतुस्तल्लाभाय स इति भिन्नं पदम्। एतत् सर्वेति दानस्तोत्र-
स्वाधिकाराणां परिज्ञाने। पूर्वोक्त इति ईक्षणकर्तृत्वेनोक्तः शुद्धसस्वात्मकः। अलभ्य-
लाभादित्यादि एतेनार्थितोक्ता। विस्मय आश्चर्यम्। पूर्वमिति 'वसुदेवगृहे साक्षाद्
भगवान् प्रकृतेः परः जनिष्यत' इति वाक्ये श्रुतम्। विद्वत्ता सुतविषयकज्ञानवत्ता।
गीतायां ज्ञानी। ननु कर्मविद्वानधिकारी, न तु हर्षद्वारा निमित्तसुतं विद्वानित्यत आहुः
निमित्तज्ञानेनैवेति। निमित्तं सुतं तज्ज्ञानेनैव, न तु पृथक्तया। नैमित्तिकं सवनकर्म

ज्ञातम् । करणात् ज्ञानेन स्पष्टं भविष्यति । ततो निमित्तसुतविद्वान् कर्मविद्वानधिकारी । नेदुरिति तेन गीतायामार्तोधिकारी । 'अतस्तनुर्न तदामोऽश्रुत' इतिश्रुतेः । सम्यक् भ्रमो यस्येति अत्र टिप्पण्यम् भगवच्छास्त्रेणापर्युदस्त इति श्रीभागवतेन अपर्युदस्तः, अतोधिकमस्तः । काशागृहेपि । स्मृतिशास्त्रे न त्वधिकारभावादधिकमस्तः । पर्यनर्थकः 'अपर्यनर्थक'वितिह्यत्रात् । सुबोधिन्याम् । तथाधिकार इति कारागृहे स्मृतिशास्त्रेणाधिकारभावेपि हर्षकृतोऽधिकारः । एवमङ्गचतुष्टयं विवृत्योक्तश्रद्धाङ्गं विवृण्वन्ति स मुदेतीति । सूचितार्थो मुदेत्यस्य भक्तिस्तयेत्यर्थः । 'श्रद्धा रतिर्भक्तिरनुक्रमिष्यती'ति वाक्याच्छ्रद्धा भक्तेः पूर्वरूपम् । 'अयुत'मित्यस्यार्थः दशसहस्रमिति । एवमेवेति स्नानं विनैव । हर्षजलेनैवेति न तु नेत्रजलमात्रेण ।

१०-३-१२. अथैनमित्यत्र इत्याशङ्कोति तेनाशङ्काग्रन्थे कारागृहेऽप्राप्तापि जातसंस्कारोक्तिर्न विरुद्धा । प्राकृत इति प्राकृत एव पुत्रे जाते तस्य पुत्रस्य संस्कारः । कृतधीत्वात् । कर्मसमाप्तिमिति हर्षजलाप्लवनान्तं कर्म मानसम् । अवधृशान्तकर्मवत् । तदनन्तरमित्यथशब्दार्थः । पुत्रत्वेनेति 'देवक्या'मितिश्लोके प्रयुञ्जाविर्भावस्योक्तत्वादि-त्यर्थः । पूर्वोक्तेति 'त'मित्यादिपूर्वश्लोकद्वयोक्तवर्णनप्रकारेण । तथात्वमिति अभि-नन्दननताङ्गे कृतधीत्वम् । प्रमाणसिद्धमिति शास्त्रसिद्धम् । द्वेषुराद्युष्मिकानिष्टजननम् । अग्निं प्रत्युक्तिर्यां धोरा तनुः तथा तान् प्रति गच्छ योसान् द्वेषि यं च वयं द्विष्म इतिशास्त्रं वेदः । भारतेति भरतोऽत्यगान् मायामिति । काषट्वाभावाद् विश्वासः, तदर्थम् ।

१०-३-१३. विदितोसीत्यत्र द्वादशात्मेत्यादि, अत्र टिप्पणी, द्वादशधा प्रादुर्भाव इति क्रमेणेत्युक्तम् । तद्रूपेति भगवद्रूपे दृशो ययोस्ताभ्याम् । पूर्ववदिति 'त'मित्यादिश्लोकद्वयवत् । त्रिधेति दशश्लोकैर्वमुदेवः अष्टभिर्देवकीत्यष्टादश श्लोकाः स्तुतौ, तदग्रे स्पष्टम् । स्तुत्योरिति दशभिरष्टमिश्च कृतयोरित्यर्थः । वैदिको लौकिक इत्यत्रा-वृत्त्या विशेषणं स्मृतेर्लोकवेदात्मकत्वादित्याहुः वैदिको लौकिक उच्यत इत्यनेनेति । आहुरिति कारिकाद्वयेनाहुः । 'भगवा'नित्यस्यार्थमाहुः षड्गुणैश्वर्यवानिति । षड्गुणाः तदाता धर्मोप्युक्तः ऐश्वर्यरूपः । शेषं पूरयति स साकारेति । ऐश्वर्यकृतः । तन्त्रे पञ्चरात्रे । फलितमित्यादि अवान्तराभासः । इदमेवेति न नवविधोपदेशोक्तं, वेदमार्गत्वेन तत्र-त्यागापत्तेः । नन्विति अवान्तराभासः । तत्रेति वेदे । अत्र त्विति तत्रे त्वित्यर्थः । तथेति भाव इति तन्त्रं वेदेन सम्मितमित्यर्थः । त्रिधात्व इति अष्टश्लोकैः कृता-यास्त्रिधात्वे । लौकिको हरिर्यस्त्रिगुण इत्यत्र गुणपदार्थमाहुः अत्र गुणेति । प्राकृतेति प्राकृतगुणवाची । सा तथेति तत्ररूपा स्मृतिलौकिकी लोकैर्भगवद्व्यतिरिक्तैः ऋषिभिः प्रणीतेत्यर्थः । अत आधिदैविकादिरूपपरो गुणशब्दोऽश्लोकेषु । त्रिधेति मुख्यव्यवहार

इति भावः । लौकिकस्यैवेति शास्त्रदृष्ट्या दर्शनविषयस्येति ज्ञेयम् । अत एवेति त्रित्वा-देव । अनुवदन्तीति भक्त्यानुवदन्ति । मुख्येति त्रिधाऽष्टययोर्मुख्या । एकेन प्रार्थन-मिति कारिकायां एकेनेत्यादेरर्थं उक्तः । त्रिधेत्यत्र पञ्चत्वाय देवकीस्तुतौ द्वयमाहुः द्वाभ्यां चेति । तदर्थमाहुः मर्त्यो मृत्पितृव्यादि । पर्यवसानत इति प्रपत्तिः विरोधपरिहारश्च तत्र प्रतीयते पर्यवसानतः स्तुतिरूपं अपरमित्यर्थः । पर्यवसानतः स्तुतिप्रतिपादकाभ्यामिति चकारार्थः । एवं च एकेन वसुदेवस्तुतौ प्रार्थनं, पूर्वं नवभिः श्लोकैः पूर्वम् । तेन वसुदेवस्तुतौ दश श्लोकाः इत्यर्थः । त्रिधा देवकीस्तुतौ त्रिभिराधि-दैविकादिभिः द्वाभ्यां श्लोकाभ्यां च पर्यवसानतः स्तावकाभ्यां अपरं प्रार्थनात् तथा अपरं स्तुतिरूपमेव न तु प्रपत्तिविरोधपरिहाराभ्यां परिसमाप्तार्थं श्लोकौ । सिद्धमाहुः दशभिरित्यादि । पञ्चभिरिति द्वौ श्लोकौ आधिदैविकादित्रयं चेति पञ्च तैरिति कारि-कार्थः । फलितमिति 'अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्या'मिति व्यासद्वयम् । उभाभ्यामिति शास्त्रप्रत्यक्षाभ्याम् । तथेति दृढीकृतः । आचक्ष्यकत्वमिति दृश्यमानस्य ब्रह्मत्वार्थम् । बाधकमितीति अन्यथाज्ञानं प्राकृतत्वेन ज्ञानं, अज्ञानं ब्रह्मत्वेन, एतदुभयं ब्रह्मत्वे वाधकम् । ब्रह्मसाक्षात्कारे ह्यज्ञानमन्यथाज्ञानं च न तिष्ठतीति भावः । शास्त्रप्रत्यक्षाभ्यां तन्नि-रूपणाभावे एतयोरन्यथाज्ञानमज्ञानं वा शङ्क्येत, तथा च दृश्यमानस्य ब्रह्मत्वं न सिद्ध्ये-दित्यर्थः । हेतुत इत्यस्यार्थमाहुः उभयोर्हेतुरिति । अज्ञानान्यथाभावयोर्हेतुः । आदिना प्राकृतत्वज्ञानम् । तस्मादिति हेतुतः । सुबोधिन्याम् । तत्रेति ब्रह्मत्वे साधनीये । प्रथममिति वाधकशङ्काभ्यः प्रथमम् । बाधकधर्मैरिति ब्रह्मत्वे वाधकमज्ञानमन्यथा-ज्ञानं च तद्वेतुभूतैर्धर्मैरित्यर्थः । चाक्षुषत्वनिमित्तेति चाक्षुषत्वस्य निमित्तं लोकद्वारा व्यवहार्यो भविष्यामीतीच्छा तदन्तर्गता ज्ञातस्वरूपो भविष्यामीतीच्छा तस्या अज्ञानात् । ज्ञातस्वरूपेति ज्ञातस्वरूपो भविष्यामीतीच्छेह ज्ञातस्वरूपाभ्यां कृते स्तोत्रे इत्यर्थः । जानातीच्छति यतत इत्यनुक्रमात् । ताभ्यां ज्ञातस्वरूपस्य स्तोत्रे इति वा । विदित इति पुरुषोत्तमत्वेन स्मृतः । सम्यगिति ज्ञाने सम्यग् यथा भवति तथा । अथ परः पुमान् कुक्षिगतो यश्छान्दोग्याष्टमोपदेशोक्तो भक्तानुग्रहाय चतुर्भुजः । धर्मग्लानि-र्मक्तदुःखादिजन्या कारणम् । भक्तमनोरथपूरकत्वात् । बहव इति शङ्कराचार्यप्रभृतयः । ज्ञातस्वरूपत्वं व्युत्पादयन्ति स यस्त्वित्यादि । अत्र टिप्पणी । सुबोधिनी । चतुर्भुज इति तेनात्रावतारविषये माध्वमतेन भागत्यागलक्षणेति भावः । सिद्धान्ते विरुद्धधर्माश्रयः । अद्भुतः । इत्यर्था स्फुटेति न ख्याता, यस्त्वित्यारभ्य प्रद्योगान्तं व्याख्यायते अत्रैवं ज्ञेयमिति । छान्दसः प्रथमपुरुषस्थाने मध्यमपुरुषप्रयोग इत्यनुक्त्वा व्याकरणोक्तरीत्या वाक्यभेददोषेण यत् सुबोधिन्यां व्याख्यातं तस्मिन् प्रत्यक्षव्याख्याने एवं षड्पमाण-

प्रकारेण द्वेषमित्यर्थः । छान्दसत्वकल्पनापेक्षया शब्दबलविचारकाणां 'भवान् असी'ति-
पदाभ्यां वाक्यभेदपक्षो ज्यायान् बाह्याभ्यन्तररूपनिरूपक इति व्याकरणस्मृतिः प्रचलति
हेतोः । किञ्च भवान् उत्पत्तिसामयिको विदितः । भवतेरुत्पत्त्यर्थकस्य षड्भावविकारेषु
प्रथमस्य वाक्यभेदेनोक्तिः । असिपदेन द्वितीयभावविकारः । स स्थितौ अस्तिपदवाच्याया-
मिति न वाक्यभेदो दोष इत्याशयेनाहुः असीति व्यवहार इति । 'व्यवहारस्त्वहमिति
ममेत्युद्धव या मतिः' । स्थितावपीति द्वितीयभावविकारेपि । व्यवहारमात्रोक्तिरिति
न तु युष्मच्छब्देनोपस्थितोक्तिः । स युष्मच्छब्देनोपस्थितः । तेन विना असीतिव्यव-
हारेण विना । तमिति युष्मच्छब्देनोपस्थितम् । अत एवेति स्थितौ अर्थाक्षेपादेव ।
सुबोधिनी । य इति चेतनस्थानीय इत्येवं स्फुटेति तां विहाय अप्याहारापेक्षाभावात्
तदपेक्षाकथनारुच्या पक्षान्तरमाहुः वस्तुतस्त्विति । पुरुषत्रयरूपो वेत्यारभ्य पदत्रय-
मित्यन्ता सुबोधिन्यत्र व्याख्याता । सुबोधिन्याम् । अतः शास्त्रत इत्यादि बाह्याभ्य-
न्तरभेदेन वेदनापेक्षणाच्छान्दसत्वस्थानावश्यकत्वात् । शास्त्रतः आभ्यन्तररूपः लोकतः
लोक दशने प्रत्यक्षतो बाह्यरूपः यः । अधुना भवान् विदितोसीति छान्दसप्रयोगेपि
बाह्याभ्यन्तरभेदोपपत्तिरन्यथा पूर्वेण चारितार्थमित्याशयेनाहुः अनेनेत्यादि । अङ्ग-
ग्रन्थेन । भवत्पदस्य द्वेषा व्युत्पादनेनेत्यर्थः । य इति भातीति भवानिति व्युत्पत्त्या यो
भवानित्यर्थः । 'चतुर्भुज' इत्यत्र भवत्युत्पद्यत इति भवान् । शता लोकतो चेतनः ।
इत्युक्तमिति वेदोपवीतिपक्षेयुक्तम् । अथ वेति अत्र टिप्पणी, भवच्छब्द-
सङ्गतीति आवृत्तिं विना तथा । देहरूपेणेति 'यथा दशमस्त्वमसी'त्यत्र । तदभीति
भातेर्भवतौ तथा । अग्रिमेणेति पुरुषपदेन । भवानिति वेदाङ्गनिष्पन्नात् पश्चात् पुरि शेत
इति पुरुष इति तथा । तेनेति भवत्पुरुषपदाभ्यामेकरूपत्वेनोभयोक्तिसारितकृत्वत्वेन ।
प्रतिज्ञायैति प्रतिज्ञाहेतुदाहरणोपनयनानि गमनानि पञ्चावयवा इतिवत् । सुबोधिन्याम् ।
सैन्धवदृष्टान्तन्यायश्छान्दोग्ये । उपसंहारिष्यन्निति वसुदेवः विशुद्धसत्त्वेऽवतारकारणे
स्वस्मिन्नुपसंहारिष्यन् । 'एवं भवान् बुद्ध्यनुमेयलक्षणै'रिति श्लोकेनोपसंहारिष्यन् । तत्र
स्वरूपमात्रमुक्तम्, बहिरन्तररूपोपसंहार उक्तः । अस्मिन् पक्षे एकैकं प्रार्थनं पूर्वं बोध्यम् ।
असीतिक्रियायाः प्रतिज्ञायां निवेशात् सर्वदृगास्त्विति प्रार्थने लोडन्तक्रियाध्याहारात् ।
यद्वा । विदिते प्रतिज्ञाते ब्रह्मत्वं विराड्वाधुपसंहारिष्यन् प्रापयन् । 'उपसंहारोर्थाभेदा'दि-
त्यादिव्याससूत्रात् । भवान् पुरुष इति भवान् विराट् पुरुषस्त्वण्डसंस्थितः अतः सर्वत्वं
प्राप्तः । 'तृतीयं सर्वभूतस्य'मितिवाक्यात् । तेन पूर्वोक्तः भवान् चतुर्भुजः महतः स्रष्टा
बोध्यः । भारते सारं गीता । गीतायामपि विश्वरूपदर्शनाध्यायः सारमिति । उपसंहार्या-
धिभौतिकरूपमुक्त्वाध्यात्मिकं रूपमाहुः प्रत्यक्ष इति । खेच्छया प्रत्यक्षः आध्यात्मिक-

रूपो भवान् अप्रत्यक्षः पुरुष इति । आधिदैविकं रूपमाहुः सम्मुख इति । भक्तसम्मुखः
भक्त्या प्रकटः भवान् । असम्मुखः पुरुषः व्यापकः । वेदान्तसारभागवतपञ्चमुक्त्वा वेदसार-
भागवतपक्षमाहुः पुरुषत्रयेति । टिप्पण्यां व्याख्यातम् । असि भवानिति अत्रापि
टिप्पणी समस्तं पदमिति असीति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययम् । तेन सह समासं प्राप्तमेकं
पदम् । यथास्ति क्षीरा गौरित्यादावस्तीत्यव्ययं प्रथमपुरुषार्थं । तथासीत्यव्ययमपि मध्यम-
पुरुषार्थं । संहितायामापस्तम्बादि'रसि विष्णव' इत्याह, 'अधस्तमसि विष्णवे त्वे'त्याह, 'यज्ञो
वै विष्णुः यज्ञयैवैनददस्तं करोती'त्यनेन । तेन सुबोधिन्यामसि भवान् साक्षात्पुरुष इति
पदत्रयं न व्याख्येयविरोधापादकम् । 'यस्यामतं तस्य मत'मिति श्रुतेरिति द्योतितम् ।
सुबोधिन्याम् । पुरुषपदकृत्यमाहुः पुरुषप्रवेशादिति । पुरुष आनन्दमयः पुरा आसेति
पुरुषपदव्युत्पत्तेः । तस्य प्रवेशादित्यर्थः । त इति अन्नमयादयः । न त्वात्मस्फूर्तावित्यादिः
'प्रकृतेः पर' इत्यस्याभासः । प्रकृतीति तेन परत्वं नियन्तृत्वं इत्युक्तम् । गुप्तानामिति
ग्रंथेष्वेकप्राधान्यं द्वयोस्तिरोभासः प्राकृतसत्त्वादिश्च तैर्गुप्तानाम् । मायाजीवेति 'आत्मानं
त्रिगुणात्मकं परोपि मनुत' इति समाधिभाष्यार्थां मायाजीवाः, तेषां, आदिना जडानाम् ।
प्राकट्यकरणादिति कौस्तुभपीताम्बराभ्यां प्राकट्यकरणात् । प्रत्यक्षदोषस्त्वित्यादि
अत्र टिप्पणी प्रत्यक्षविषय इति 'भवा'नित्यत्र भवतेरुत्पत्त्यर्थकस्य शतप्रत्ययान्तस्य
ग्रहणात् तथा । 'असी'ति षड्भावविकारेषु द्वितीय इत्येवकारः । उक्तव्यवहारेति प्रत्यक्ष-
व्यवहारविषयस्य । उक्तरूपत्वमिति असि भवानित्युक्तरूपत्वम् । तत्परिहार इति
इच्छया प्रत्यक्षदोषपरिहारः । शरीरप्रत्यक्षात् 'लोकद्वारा व्यवहार्यो भविष्यामी'ति
भाष्ये सत्त्वान् । तयोपिति विदिताविदितयोः । अन्यदितिपदेन भेदमाह । चद्व्याघात
इति शब्देन विदिते भगवति विदितभेदे वदव्याघातः । यदादृश्यमिति अदृश्यमिति
पदच्छेदः । उभयेति इन्द्रियसामर्थ्येनादृश्यत्वसिद्ध्या प्रभिवच्छालक्षणोऽदृश्यत्वधर्मसिद्ध्या ।
भाष्येनैकदेशिमतम् । सुबोधिन्याम्, तथा भविष्यामीति । प्रकृतेः परो भविष्यामी-
त्यर्थः । अनुभवानन्द इति ज्ञानानन्तानन्दः । अयोगोलके वह्निरिवेति पूर्वं उत्तरं
चान्वेति चिदित्यनुभवविवरणम् । नन्वपरोक्ष उक्तदेह इति षड्विधत्वभङ्गमाशङ्क्याहुः
आत्मा नोक्त इति बुद्धीः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि, ज्ञानकारणानि वा । षड्विध इति द्विगुण-
सच्चिदानन्दः । अद्यमिति वसुदेवज्ञानविषयः । प्रत्यक्षेति आदिशब्देनाप्रत्यक्षव्यवहारः ।

१०-३-१४. स एवेत्यत्र तत्रेति उदरे । दर्शनमात्रेणेति 'ततो जगन्मङ्गल'मिति-
श्लोके समाधौ देवकीं भावयित्वा 'देवक्यां' भगवन्तं 'स्थापितवा'नित्युक्तम् । तथा च दर्शन-
मात्रेणेत्यस्य मानसप्रत्यक्षमात्रेणेत्यर्थः । स्थित्यर्थमिति यावज्जीवं स्थित्यर्थमिति प्रथम-
श्रुतौ । कार्यार्थं भूभारहरणादिकार्यार्थमिति द्वितीयश्रुतौ । क्षुरोसि॥ विश्वम्भरो भगवान् ।

दृष्टान्तयोः कार्ये उद्ये, विश्वम्भरः कीटविशेषः । अनेकरूपभवनार्थमिति सृष्टानामनेकरूपत्वात् । अन्यप्रवेशनार्थम् आतपादन्या छाया तस्याः प्रवेशनार्थम् । त्रिभ्योऽन्यद्वा प्रवेशनं तदर्थं वा । छायाप्रवेशनार्थमित्यर्थः । कश्चनेति द्वितीयः । दक्षिणायां वेति इवार्थे वाशब्दः । “जातो रुचेरजनयत् सुयमान् सुयज्ञ आकृतिसुनुरमरानथ दक्षिणाया”-मित्यत्र द्वितीयस्कन्धे सिद्धः । चतुर्थस्कन्धारम्भेपि वर्तते । ‘यस्तयोः पुरुषः साक्षात् विष्णुर्ध्वजस्वरूपधृक्, या स्त्री सा दक्षिणाभूतेरंशभूतानपायिनी’त्यादिना दक्षिणाप्रसङ्गः । तथेति सोपाधिकः कार्यामिनिविष्टश्च वा । तथा चानुपाधिकत्वं कार्यार्थतया प्रवेशभावना चोपपद्यत इत्यर्थः । हत इति दक्षिणायाः । इदं शुकं कर्तुं । तामिति दक्षिणाम् । अवतारप्रवेश उक्तः । सामान्यप्रवेशप्रकारप्रभमवतारविषयकमाहुः तर्हीत्यादि इत्यर्थं इत्यन्तम् । प्रकार इति सामान्यप्रकारः । पूर्वमिति सृष्टेः पूर्वम् । स्वप्रकृत्येत्यादि स्वस्य भगवतः प्रकृतिः स्वभावः । आधिदैविकेति अत्र दिप्पणी तथोक्तमिति आधिदैविकस्वभावेनेति व्याख्यातम् । सुबोधिन्याम् अपेक्षयत इति स्वभोगार्थम् । अन्यार्थसृष्टावन्येषां मायाजीवानां भोगात् । यद्वा । साक्षित्वप्रकाशननियमनाद्यर्थमपेक्षते । न तु स्वार्थेति स्वार्थसृष्टौ कारणतया विद्यमानेनैव रूपेणान्तर्यामिकार्यस्य च कारणात् नापेक्षते । कारणत्वेनैवेति आधिदैविकरूपेणैव । आधिदैविकादिभेदस्य सर्वत्र सत्त्वादेवकारः । सृष्ट्यन्तरमिति पुरुषद्वारा सृष्टिः । सृष्ट्यन्तरन्यायेनेति वा पाठः । अग्रे तथोक्तेः । प्रकार इति उक्तसामान्यप्रकारः । ननु ‘तमद्भुत’मित्यत्र लीलोपयोगिप्रपञ्चस्य ब्रह्मात्मकत्वमभिप्रेतमित्युक्तम्, इह तु त्रिगुणात्मकत्वमुच्यते इत्यत आहुः यथेत्यादि ज्ञेयेत्यन्तम् । प्रवेशभावनेति प्रवेशसरणम् । तेषामेवेति सात्त्विकादीनामेव । एवकारोऽन्ययोगव्यवच्छेदकः । मायासाम्यस्य दौर्बल्यमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाहुः अत्रिगुणात्मकमिति । अकारप्रश्लेषमप्रतीतमनङ्गीकृत्य पक्षान्तरद्वयमाहुः यद्वेत्यारभ्य उक्तरीत्येत्यन्तम् । अत्रैव ‘स्व’पदानर्थक्यपरिहारः । ‘तद’न्वितिपदव्यर्थत्वपरिहारश्च । योऽग्र इदं प्रकृत्याऽक्षरद्वारा त्रिगुणात्मकं सृष्ट्वा तदनु स एव स्वप्रकृत्याऽत्रिगुणात्मकं सृष्ट्वा अग्रे पूर्ववत् । तदन्विति ‘अनुकृतेस्तस्य चे’तिसृष्ट्वादिसृष्टम् । अत्र युक्तिमाहुः अन्यथेति । ‘अनाविष्कुर्वन्नव्या’दितिष्ववादाहुः । यद्वा नन्तरमिति रूढमिति यौगिकशक्तिसङ्कोचात्मकरूढिसृष्टुक्तम् । वेदे योगरूढिः वेदान्ते ईदृशी रूढिः प्रस्थानरत्नाकरे ग्रन्थे उक्ता । उक्तदोषः इति आनन्तर्यस्य शब्दत्वदोषः । त्रिगुणात्मकत्वदोषो वा प्रपञ्चस्य । अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात् । अत एवेति अनुप्रवेशस्य रूढत्वादेव । अन्विति यथा श्रुत्वा ब्रजतीत्यत्रानुपसर्गाभावेऽन्यानन्तर्यस्य क्त्वाप्रत्ययेनैव सिद्धेनानुपसर्गः । उक्तरीत्या इति अतः पूर्वव्याख्यानोक्तरीत्या ।

१०-३-१५, यथेमे इत्यत्र दूषणान्तरमिति प्राकृततत्त्वत्वम् । तथैवेति तादृशै-

रयिकृतसदृशैः । मूलस्य तथा तैरित्यस्य विवरणम् । ‘तैः’ इति वक्ष्यमाणा ये विकृतास्तैः । तेन विराजि आध्यात्मिकानि चतुर्विंशति तत्त्वानि । रूपरसादीति पूर्वमादिपदेन गन्धादयः । अग्रे आदिपदेन क्रियादयः । अमिलिता इति चिक्रीडिषया विशेषपदार्थेनामिलिताः । विनापि ‘सह’पदप्रयोगं सहार्थं तृतीयेति व्यवस्थापितत्वात्, अत्र सहपदप्रयोगं विनापि ‘विकृतैरिति तृतीयया सहार्थलाभेपि ‘सह’पदप्रयोगादन्योन्यमपि सहभावो विवक्षित इत्याशयेनाहुः सर्वे संहृत्येति । तेनार्थिकान्यपूरणयोरङ्गग्रन्थाप्राप्तौ प्रसङ्गो बोध्यः । हिशब्दार्थमाहुः युक्तश्चेति । कार्ये इति देहे । सर्वांश इति अत्र सर्वांशो भगवानित्यंशसम्बन्धिधन एते भावाः । प्राकृताः प्रतीयन्त इत्यर्थः । अंशानां चतुर्विंशतितत्त्वानां सत्त्वव्यवहितत्वात् सत्त्वनिष्ठा विराड्देहजनकाः कारणभूता भावास्तत्र प्रतीयन्ते । पुरुषोत्तमस्य त्वानन्दमयत्वात् तत्र शिरआदयः प्रियादिरूपा एव, न हि ते कारणभूताः । ‘कारणत्वं न चैवास्ति चिदानन्दांशयोः स्वत’ इति सिद्धान्तात् । न कोपीति पृथिव्यादिभूतदर्शनकृतो यः स्वरूपेऽनित्यत्वविकृतत्वादिप्रतीतिरूपो दोषः सोपि नेत्यर्थः । किञ्चानन्दमयः लीलास्थकालः । तथा दुःखादिलीला अप्यानन्दमयः । यतः सुखात्मके जगति ईश्यादिभिश्चण्डे सुखं दुःखायते । भगवदिच्छाननुकूलत्वे च दुःखम्, न तु स्वत इति न कोपीत्युक्तम् ।

१०-३-१६. सन्नपत्त्येत्यत्र ‘नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्वव’दिति पूर्वश्लोकेवतारिविषयोऽवतारेऽप्युक्तप्रायः । अवतारेऽप्यन्यदप्युच्यते सन्नपत्त्येति । सन्नपत्तोवतारिणि सिद्धः । अवतारे त्वाहुः मिलित्वेति । मायाजवनिकां दूरीकृत्योद्घाटितांशे मिलित्वा । ‘यदेकमव्यक्तमनन्तरूप’मिति श्रुतेः । दर्शनाच्च । यद्वा, विराजि त्वाहुः मिलित्वेति । दाष्टान्तिरूपाग्रे कथनात् । विराजि मिलित्वा । पूर्वैति विराजमिव सम्यक् । ‘सौन्दर्यप्रकटीकरिष्यामी’तीच्छानुकूलम् । प्रद्युम्नपुहमुत्पाद्येति पूर्वस्य वैराजस्यानुवादः । सिद्धस्य कथनमनुवादः । कारणोऽपिचेति विराडादिषु । ‘एतन्नानवताराणां निधानं धीजमव्यय’-मितिवाक्यात् । आधिदैविकमिति यद्यपि विराज्याध्यात्मिकं रूपं तथाप्यवतार्यमेदादाधिदैविकमित्युक्तम् । विराज्यापि युक्तम् । ‘यस्तु आध्यात्मिकः प्रोक्तः सोसावेवाधिदैविक’ इतिवाक्ये आधिदैविकाध्यात्मिकयोरभेदोक्तेः । अनुगता इति अग्रिमव्याख्यानुसंधात् यतो दृश्यन्तेऽतोऽनुगता इव सन्तीत्यन्वयः । पटे तन्तव इव । पूर्वोक्ता अविकृता भावाः पूर्वं विराजि तत्त्वरूपेण दृष्टाः पुनः कार्यरूपव्यष्टौ तत्त्वकार्यत्वकृचर्मादिरूपेण दृश्यन्तेऽतः कार्येऽनुगता इव सन्तीत्यर्थः । अनुगतत्वं विश्वदयन्ति स पृथिवीति । सङ्घातरूपेऽदादिदेहे । कारणभूता आधिदैविकी पृथिव्यनुगतेव । विराज्यावरणरूपादौ रूपे आनन्दः पृथिवीरूपेण प्रतीयते । वायवीयदेहे वायुः पृथ्वीव प्रतीयते यथा । सर्वसङ्गहार्थमाहुः तत्तद्रूपा

वेति । घटादौ सर्वत्र तत्तत्कारणरूपा घटत्वादिरूपाधिदैविकी पृथिव्यनुगतेव । रुधिरादीति असदादिसमष्टौ देहरूपायां जलं रुधिरस्वेदादिरूपम् । विराजि जलमावरणरूपम् । हिम-
करकादौ च तत्तत्कारणरूपमनुगतमिव । अदौरूपे तु वायुर्जलमिव वायवीयदेहे तद-
दानन्दरूपं जलम् । अवतारे तु वैराजं जलम् । अन्यदपीति तेजआदि सत्वान्तरम् । अतः
परं तत्त्वानां कृत्स्नप्रसक्तिवारणाय वीजाङ्कुरन्यायमवतारयन्ति स तर्हीत्यादि । अत्रापीति
शेषः । भवन्त्विति उत्पद्यन्ताम् । प्रागेवेति अवतारिदशायाम् । कारणत्वेनेति न
तु कार्यत्वेन । 'एतन्नानावताराणां निधानं वीजमव्यय'मितिवाक्यात् । इहेति स्वरूपे,
ब्रह्माण्डोपरि च । इहोत्पत्तिरिति कार्ये गुणरूपचिः । विलक्षणत्वादिति आधिदैविक-
त्वादिना । 'तत् सृष्ट्वा तदेवानु प्राविश'दिति श्रुतिविरोधं वारयन्ति स साक्षादिति । एव-
कारेण न तु श्रुत्या । श्रुतिबोधितः कृष्णत्वप्रवेशस्तु वर्तते श्रुतिप्राप्त्यात् । पूर्ववत्
तेषामपीति अवतारिदशायाम् तेषां त्वकृचर्मादीनाम् । अत्रेत्यवतारे । न कोपीति
शास्त्रसिद्धत्वात् तद्विस्वादिप्रतीतिकृतो विरोधोक्तिश्चित्करत्वात्नेत्यर्थः ।

१०-३-१७. एवमित्यत्र दृष्टान्तद्वयमिति अवतारि विराड्रूपं द्वयम् । दार्ष्टान्ति-
कोक्तिस्तु प्रासङ्गिकी मुखबोधयेति ज्ञेयम् । भेद इति आधारार्थसम्बन्धे भेद आयातीति
तभिराकरणार्थमितिदिशति, अन्यत्रैव प्रतीतायाः कृत्स्नाया धर्मसन्ततेः अन्यत्र कार्यतः
प्राप्तावतिदेशः, स कथ्यत इति । अत्रान्यत्र दृष्टान्तद्वये । अन्यत्रावतारे । अतिदेशयुक्तिमाहुः
अन्यथेति । एतस्य विवरणं मूलस्येत्यादि । विराजो मूलस्येत्यर्थः । कार्यं कृष्णावतार-
रूपमत्र । तथा च व्यावहारिकः प्रपञ्चः स्वसत्त्वोत्कृष्टसत्ताकप्रपञ्चपूर्वकः मायिकप्रपञ्चत्वात्,
ऐन्द्रजालिकप्रपञ्चवदितिन्यायेन पारमार्थिकप्रपञ्चसिद्धौ पश्चात् तत्स्वरूपे विचार्यमाणे 'यदेक-
मव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्ता'दिति 'यदक्षरे परमे प्रजा' इत्यादिजातीयक-
श्रुतिभिः द्वितीयस्कन्धचतुःश्लोकयुक्तप्रकारेण च ब्रह्मरूपत्वं पर्यवस्यति । एवं तमःपरत्व-
लिङ्गेनाक्षरप्रतिष्ठत्वलिङ्गेन च ब्रह्मणः सर्वाकारत्वे सर्वात्मकत्वे च सिद्धे नाद्वैतश्रुतिविरोधः ।
अविद्यादिवदभेदस्यापि भेदविरुद्धसम्पद्रूपत्वात् । इदं चा'दृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्ते'रित्यधि-
करणे स्पष्टम् । अन्यथेति दृश्यत्वे । 'तमेव विदित्वा अतिमृत्युमेती'तिश्रुतेः । बाधक-
द्वयमन्यदाहुः बाह्यत्वेन भिन्नत्वेन चेति । आनन्दमयस्य सर्वान्तरत्वात् । व्यापकाद्
भिन्नत्वेन । दोषत्रयेति प्रतीतित्रयविषयत्वानि दोषाः तेषां त्रयम् । तत्राहेति तादृश्या-
माशङ्क्यामिन्द्रियसामर्थ्येनाग्राह्यादिकमाहेत्यर्थः । बुद्ध्येत्यादि तत्र तैजसाहङ्करोपादेयत्वे
सति ज्ञानक्रियान्यतरकारणत्वमिन्द्रियत्वम् । इदं साक्षात्सृष्टावव्याप्तमिति देहसंयुक्तत्वे
सति स्वफलेनातपज्ञापकत्वं लक्षणम् । इदं क्रमसृष्टौ नाव्याप्तम् । 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म'ति श्रुते-
र्नैसर्गानिं प्रति लक्षणस्य मूल्यत्वात् । कालिकसम्बन्धेनाव्याप्तेरदृष्टत्वात् । परं त्विहांश-

भेदेन विरुद्धवर्णसमाधानात् सैद्धान्तिकमतमिति यत् सम्प्रयुक्तार्थं विशदावभासं ज्ञानं
जनयति तदिन्द्रियमिति मीमांसकलक्षणम् । अथवा शब्देतरोद्भूतविशेषगुणानाश्रयत्वे सति
ज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वमिति नैयायिकलक्षणमादत्तव्यम् । उद्भूतविषयगुणानाश्रयत्वे
सति ज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वं श्रोत्रेन्द्रिये व्याप्तमिति शब्देतरेति । विशेषणदलं
घटादावति व्याप्तमिति विशेषणदलम् । तदपि व्यापकात्मकालादावति व्याप्तमिति विशेषण-
दलम् । सूर्यग्राहकमिन्द्रियं चक्षुरित्यादिलक्षणानि च बुद्ध्या विचारणानुमेयानि न तु
कम्बुप्रीवादिमस्ववत् प्रत्यक्षत उपलभ्यन्त इत्यर्थः । तत्रेति आनन्दमये गह्वरे । अत्रोक्तं
दृष्टान्तद्वयमनुसन्धेयम् । तेन विराज्यपि विद्यमानो गृह्यते, तेन तत्रेत्यस्य तयो-
रित्यर्थः । अपीन्द्रियसंयुक्तोपि इति सर्वे मां पश्यन्त्वित्येन्द्रियसंयुक्तः । दृष्टान्तीय-
विराट् तु साधारणेच्छयेन्द्रियसंयुक्तः । ननु विषयता काचिदस्ति तयेन्द्रियसंयुक्तोस्त्विति
चेत् तत्राहुः सन्नपीति । विषयता मायिकयं तु सन्नित्यर्थः । सर्वे मां पश्यन्त्वित्ये-
च्छया विषयतास्त्वयं तु विषयतानिष्ठः सन्नित्यर्थः । व्यावहारिकी सत्तेत्युच्यते । तद्-
गुणेति तद्गुणैरिन्द्रियसामर्थ्यैः । वर्तत इति व्यावहारिकी सत्तारूपेण वर्तते । न भगव-
दिति दिव्यचक्षुराद्यभावादवतारिवन्नेत्यादिः । इन्द्रियैरग्रहणेप्याधिदैविकैः सूर्यादिमिरेवा-
वतारिवद् ग्रहणं भवत्वित्याशङ्क्याहुः न वाधिदैविकानामिति । अन्याथमिति विषय-
ग्रहणार्थम् । निविष्टानां न भवद्ग्राहकत्वमित्यन्वयः । ग्राह्येति इन्द्रियैर्बुद्ध्यग्राह्यरूपादि
तत्स्वरूपत्वादित्यर्थः । न वा इति ग्राहकेति स्वनिष्ठग्राह्यत्वनिरूपितग्राहकत्वसम्बन्धः ।
ग्राहकेति भावप्रधानम् । इन्द्रियैस्तु वर्तते इति भावः । अत इति यत् आधिदैविकाना-
मन्यार्थत्वग्राह्यत्वाभ्यां न ग्राहकत्वं मायात्मिकानां तु सन्निकर्षराहित्यात् तथात्वमतो-
वतारिवत् त्वं न गृह्यस इत्यर्थः । विद्यमानोवतारिवत् रूपभूतो विराड्वत् । 'एवं
भवा'नित्युपपाद्य दोषत्रये दृश्यत्वेनात्राह्यत्वं निराकरोतीत्याशयेन पूर्वार्थं व्याकुर्वन्ति स
इन्द्रियाणामित्यादि । बुद्ध्यनुमेयत्वं साधयितुं प्रथमतः प्रत्यक्षतामुपस्थितां वारयन्ति
स प्रत्यक्षतेति । अर्षाद्यच् । प्रत्यक्षविषयता । प्रत्यक्षं चक्षुस्तत्त्वं न निषेधार्हमिन्द्रियेषु ।
प्रत्यक्षं ज्ञानं तच्चा ज्ञानेन्द्रियेषु नास्ति । तत्तद्रूप्यरूपत्वात्, आत्माग्राहकत्वात् । ज्ञान-
रूपापीन्द्रियाणि ज्ञानेन्द्रियाणीति न समासः आत्मग्राहकत्वापत्तेः । 'स्वयमेवात्मनात्मानं
वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम' इतिवाक्यात् । अतः स्वविषयरूपादिग्राहकापीन्द्रियाणि ज्ञानेन्द्रियाणि ।
अत इति 'अणवश्चे'ति सूत्रेणोन्द्रियाणां प्रत्यक्षविषयत्वाभावात् । बुद्धिरनुमानज्ञानजनिका ।
बुद्धिमानयं पदार्थाञ् जानातीति प्रत्ययात् । बुद्धिस्तत्त्वान्तरम् । क्रियात्वादिति साध्यता-
वच्छेदकसम्बन्धो ग्राहकता । हेतुतावच्छेदकसम्बन्धः समवायः । ननु स्वरूपासिद्धौ हेतुरिति

चेन्न, वेदवेदान्तसारत्वेनोपलब्धेः क्रियात्वेन विवक्षितत्वात् । तथा च पञ्चरात्रशास्त्रं ज्ञानं क्रियेति । छिदि क्रियायां दात्रं करणम् । नेत्रेत्यादि यत्र यत्र क्रियात्वं तत्र तत्र नेत्रगोलके इत्यन्वयव्याप्तिः । यत्र यत्र नेत्रगोलकाभावस्तत्र तत्र क्रियात्वाभावः । 'यस्तु ह्याध्यात्मिकः प्रोक्तः सोसावेवाधिदैविक' इति द्वयमुपात्तम् । आधिदैविकस्याध्यात्मिकाभेदात् । इत्यादीति शब्दोपलब्धिः स्पर्शोपलब्धिः । एतेन मूलस्य 'बुद्ध्यनुमेयलक्षणैरिन्द्रियै' रितिपदं न्यूनपूरणेन व्याख्यातं ज्ञेयम् । न च यथामूलं व्याख्यानमस्तिवति शङ्काम् । दृष्टान्तोपात्तेन्द्रियवदत्रापि न्यूनपूरणे कर्त्रभिप्रायात् । तेन सिद्धमाहुः अनेनेत्यादि । निरस्तमिति तेन विदिते-
प्यप्राकृतत्वमिति भावः । युक्तिरिति दृश्यस्य प्राकृतत्वकथनेऽदृश्यस्याप्राकृतत्वं यदङ्गीकृतं सा युक्तिरनुकूलतर्कशून्येत्यर्थः । एवमप्रत्यक्षत्वेनाप्राकृतत्वेन व्याप्तौ दूषितायां पुनराशङ्कान्तरभवतारयन्ति स नन्वित्यादि । प्रसिद्धानुमाने यथा व्यापकस्य बह्वेयोगोलकादौ हेतु-
व्यभिचारः हेत्वभाववद् वृत्तित्वं न दोषाय, तद्वदत्र अप्राकृतोऽप्रत्यक्षत्वादित्यनुमानेऽप्यप्रत्यक्ष-
त्वस्य व्यभिचारो न दोषाय । मया प्राकृतः प्रत्यक्षत्वादित्यनुमानाङ्गीकारात् । तथा सति यत् प्रत्यक्षं तत् प्राकृतमेवेति व्याप्तौ न दोष इत्याशङ्का चेत् यदीत्यर्थः । सर्वत्रेति तेन ग्राह्यैर्गुणैः सह सन्नपि प्राकृतं विदितत्वात् प्रत्यक्षत्वात् घटवदित्यत्र विदितत्वहेतुः सत्प्रतिपक्ष इति भावः ।
अनुमानं तु रूपादिषु भगवानप्राकृतः अप्रत्यक्षत्वात् भक्तनिष्ठभगवद्वत् । साध्याभावसाधकं हेत्वन्तरं यस्य स सत्प्रतिपक्षः । चक्षुषाऽग्रहणादिति अग्रहणादिति छेदः । पुनराशङ्कते कचिदपीति । प्राकृतः कचित्प्रत्यक्षत्वादित्यनुमानं वाधकं प्रत्यनुमानसत्प्रतिपक्षत्वेन मूला-
नुमानसत्प्रतिपक्षत्वविषयकमित्यर्थः । तत्राहेति आशङ्कायां बाधकानुमानसाधयोजकत्व-
माहेत्यर्थः । चक्षुषः सामर्थ्येनेति तद्गुणैर्ग्रहो यस्येत्यत्र तद्गुणान्तर्गतानेन । इदानी-
मित्यादि न हि ग्रहो यस्येत्यस्यार्थः । अत्रापि जन्मस्थानेपि । न दुष्टं भवतीति उक्तकचि-
त्प्रत्यक्षत्वहेतोः सोपाधिकत्वात् दुष्टम् । इन्द्रियसामर्थ्यमुपाधिः । यत्र यत्र प्राकृतत्वं तत्र तत्र इन्द्रियसामर्थ्यम् । यत्र यत्र कचित्प्रत्यक्षत्वं तत्र तत्र इन्द्रियसामर्थ्यमिति नास्ति, किन्तु
स्वेच्छयैव कचित्प्रत्यक्षम् । तथा कचित्प्रत्यक्षत्वहेतोर्व्यभिचारित्वं साध्याभाववद्वृत्तित्वम् ।
धीरप्रत्यक्षते दर्शने विषये प्राकृतत्वाभाववति कचित्प्रत्यक्षत्वहेतोः सत्त्वात् । अत एवा-
प्रयोजकत्वं च हेतोः । इन्द्रियग्रहणदोषेण न दृष्टं भवतीति पाठः । अत्रेन्द्रियग्रहणेन दोषः
प्राकृतत्वं तेन सह न धीरदृष्टं भवतीत्यर्थः । यद्वा । इन्द्रियैर्भगवद्ग्रहणे इन्द्रियाणां दोषः
पराकृष्टत्वं विषयदोषस्त्वपराकृतत्वम्, तेन पूर्वोक्तस्तु करणदोषः । दोषं व्युत्पादयितुं
प्रमाणमाहुः पराश्रयीति । स्वानीन्द्रियाणि । अन्तरात्मनित्यत्रामोलुक् । प्रत्यक्षजीवः ।
तथा च पराकृष्टत्वादिन्द्रियसामर्थ्येन सोपाधिकत्वम् । ऐश्वर्यादित्यनेन व्यभिचारः श्रुत्या
प्रदृश्यते । तत् एवाप्रयोजकत्वमपि सिध्यतीति श्रुतिरेवात्र मानमित्यर्थः । सिद्धमाहुः

तस्मादित्यादि । तस्मादिति श्रुत्या प्रतिपक्षहेतौ दोषप्रदर्शनात् । उत्तरार्धमवतारयन्ति स
भिन्नत्वेनेत्यादि । पूर्वमिति तृतीयस्कन्धे कापिलेये आकाशलक्षणे बहिरन्तरमेव चेत्यत्र ।
तदपीति आकाशकृतं बाह्याभ्यन्तरत्वम् । अन्यस्मात् द्रष्टुः गृहमध्यस्थितान्तर्गतात् ।
स्वस्य गृहस्य । स्वयं गृहम् । दार्ष्टान्तिके योजयन्ति स व्यापको भवानिति । उपा-
दयन्ति स तत् इति । व्यापकाद् भगवतः । अग्र इति उत्सृज्यलवन्धन इत्यनेनान्वेति ।
तदुद्भवैरिति तृणशैवालादिभिरित्यर्थः । तावदिति अनाच्छन्नप्रकटतडागमात्रत्वम् ।
जगदुद्भवानामिति तदुद्भवव्यतिरिक्तानां पुरुषद्वारोद्भवानामिति बोध्यम् । अवच्छेद-
कत्वम् । अन्यूनवृत्तित्वं अनतिरिक्तवृत्तित्वम् । न संभवतीति तादृशव्यापकत्वात् ।
एकदेशे इति कारागृहे भक्तहृदये च तावन्मायादूरीकरणेन प्रकटस्येत्यर्थः । उक्तदृष्टान्तेन
प्राकृतेन प्रतीतत्वं न सेत्स्यतीत्यत आहुः प्रतीतिरिति । दृष्टान्तोपाशेषधर्मापन्त्या
माभूत् प्रतीतिः । उपादिताऽलौकिकी प्रतीतिस्तु स्यादेवेत्यर्थः । पराश्रयि स्वानि इत्युक्त-
श्रुतेरेवकारः । तथा च न बाह्यत्वप्रतीतिकृत आनन्दमयत्ववाध इति भावः । एतेनैवाभिन्न-
त्वकृतस्यापि परिहारमाहुः परीत्यादि । अनेनैवेति 'अनावृत्त्वाद् बहिरन्तरं न त' इति
विशेषणेनैव । परिच्छिन्नत्वे हि भिन्नत्वं व्यापकत्वेन तस्मिन् परिहृते भिन्नत्वमपि परिहृत-
प्रायमेवेत्यर्थः । कथमित्याकाङ्क्षयां तत्र हेतुत्रयमवतार्य व्याकुर्वन्ति स अस्मिन्नित्यादि
विवेचनीय इत्यन्तम् । अस्मिन्निति तृतीयपादोक्त्यर्थः । प्रथमतो वेदान्तशास्त्रीयं हेतुमाहुः
सच्चिदिति । सच्चिदानन्दरूपो भवान् सर्वः अंशत्रययुक्तः । गवर्णलोपः 'सत्यं ज्ञानमनन्तं
ब्रह्मे'ति श्रुतेः । भगवानित्युत्तरत्राप्यन्वेति । 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दिति श्रुतेः । जीवा-
त्मेति द्वितीयनवमाध्याये स्पष्टम् । 'यतो वाचो निवर्तन्त' इत्युपक्रम्या 'नन्दमेतज्जीवस्ये'-
ति श्रुत्युक्तमानन्दं व्यावर्तयन्ति स न आनन्दरूप इति । किन्तु 'यतो वाचो निवर्तन्त'
इत्युपक्रम्या 'नन्दं ब्रह्मणो विद्वा'नित्युक्त आनन्दमयः । काल आनन्दमयश्चेष्टा सधर्मक
आनन्दमय इति, 'आनन्दरूपममृतं यद् विभाती'ति श्रुतेः । अत्रेति एकस्मिन् सर्वरूपे ।
व्यावर्तकत्वं भेदकत्वम् । जगत् इत्यादि जगतो जडस्य कर्ममयस्य, जीवानां ज्ञानानां,
फलस्य कर्मद्वारा जीवफलस्य । यथा जगदाश्रये सति जगद् भेदकम् । आश्रयो भिद्यते
जगद्वत्त्वात् । घटत्ववान् घट इत्यत्र घटत्वजगद्वत्ति घटे पटभेदवत् । पृथिवी इतरम्यो
भिद्यते गन्धवत्त्वादित्यत्र गन्धजगद्वत्त्वात् पृथिव्यामवादिभेदवत् । जगदाश्रयो भिद्यते
जीवभ्यः, कौस्तुभवत् । जडाश्रयाद् भिद्यते । एवं फलस्य भेदकत्वं, कृष्णाश्रयोः भिद्यते
आनन्दमयत्वात् । आनन्दमयजीववत् । एवं न सम्भवति भेदकत्वम् । त्रयाणां मतीति
'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'ति ज्ञानस्वरूपम् । 'ज्ञानमात्रं परं ब्रह्मे'ति वाक्यात् । अपि स्वरूप-
मिति पाठे स्वरूपं समष्टिः । एवकारस्तु व्यावर्तकाभावे समष्टित्वेन सति ज्ञानरूपत्वात् ।

सर्वरूपस्येति सर्वं त्रयं तद्रूपस्येत्यर्थः । 'सर्वात्मन' इत्यस्यार्थमाहुः सर्वेषामिति । तेन षष्ठीतत्पुरुषः । 'आत्मवस्तुन' इत्यस्यार्थमाहुः सर्वात्मनामिति । आत्मनेति स्वस्वरूपेण । महत् इति अवतारस्य । अंशान्तरैरिति सदानन्दरूपैः । भगवता आकाशशरीरेण । व्युत्करणे सति 'छिद्रा व्योम्नीव चेतना' जीवा भवन्तीति । आत्मनैवेति स्वस्वरूपेणैव । इतरव्यावर्तक एवकारः । अत्र इति उल्लखलबन्धनस्थले । तथा च परिछिन्नतया भिन्नत्वस्यापि स्वीयेच्छया स्वेच्छाकृतत्वाच्च तत्प्रतीत्याप्यानन्दमयत्ववाच्य इत्यर्थः । एवमेतैः श्लोकैर्विदितत्वे ब्रह्मत्ववाचकदोषपरिहारेण विदितोसीति प्रतिज्ञा समर्थिता । उपसंहरन्ति स एवमित्यादि । पञ्चात्मक इति पृथिव्याद्यात्मकः । कालात्मकः पञ्चनित्ययागात्मकः इति शास्त्रद्वयम् । वेदवेदान्तरूपम् । पञ्चरात्रशास्त्रीयम् । 'पञ्चात्मकः स भगवा'निति पञ्चरात्रात् । तीति इत्येवं निरूपितोवतारः ।

१०-३-१८. च आत्मन इत्यत्र पञ्चात्मक इति पृथिव्याद्यात्मकः । 'तसाद्वा एतसादात्मन आकाशः संभूत' इत्यादिश्रुतेश्चतुर्भुजः । उक्तरूपश्च । तन्त्रेत्यादि 'गहना कर्मणो गति'रिति बोधयन् अनुकल्पं वैदिकप्रकारानन्तरं 'पञ्चात्मकः स भगवा'निति पञ्चरात्रं तद्रूपेण वेदमेदेन तत्रस्योक्तत्वात् तत्रत्यचतुरूपो निरूप्यते भयाभावात् । 'सोविभे'दिति बृहदारण्योक्तं भयमेकस्येति । प्रथम इति परब्रह्मरूपः । यत् प्रवदन्तीति 'इत्थं विचिन्त्य परमः स तु वासुदेवनामा बभूव निजकारणमुक्तिदाता, तस्याज्ञयैव नियता परमापि रूपं वद्रे द्वितीयमिव यत् प्रवदन्ति माया'मिति पञ्चरात्रवाक्यात् । केवलयेति सदस्पृष्टया । न मुच्यत इति 'योन्यथासन्त'मिति श्रुत्युक्तपापापरया मर्यादाभक्तिप्रतिबन्धान् न मुच्यते । सद्बुद्धिरसंज्ञन्ये जगति या बुद्धिः सा तामसी । तमोऽज्ञानजमित्यज्ञानाच्च न मुच्यते । वदन्नेवेत्यस्य प्रथममाहेत्यनेनान्वयः । अन्तरेवेत्यादि स्वान्तरेव स्वसाद् बहिः पराकृदेशे । वासुदेवपदात् स्वस्य वसुदेवस्यान्तरे स्वसाद् वसुदेवाद् बहिः । केवलचिदानन्देति चित् श्रीरानन्दो ब्रह्मानन्दः तद्रूपः । श्रीकार्य उत्पन्नत्वात् । आत्मभूतस्येति केवलचिदानन्दरूपस्य । दृश्येऽपि चित् लौकिकेन्द्रियसामर्थ्येन दृश्येषु । आत्मनैवेति अन्तर्वर्तिनानुभवरूपभगवता । तेषामित्यादि सङ्घातरूपाणाम् । सत्त्वाभावात् व्यावहारिकसत्त्वस्याप्यभावः कारणे सत्त्वाभावात् । बन्धकेऽपि सर्जकत्वेनेच्छाविषयत्वात् । व्यवस्यति निश्चिनोति । तादृशस्य अनुधत्वं व्युत्पादयन्ति अस्तीति । परमार्थोऽस्तीत्यन्वयः । तेन तात्रिकोवस्यति । तत्र वेदविरुद्धांश इति परमार्थः । आत्मव्यतिरेकेणेति तसि ल् तृतीयाथे व्याख्याय षष्ठ्यर्थे तस्यैव व्याख्यानं आत्मसम्बन्धेत्यादि । मोहित इति गृह वैचित्ये, मायाधर्मो मोहः । आत्मसम्बन्धादिति अनुभवसम्बन्धात् । 'आत्ममायायुते राजन् परस्वानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्ध' इति वाक्यात् । तस्येति श्रीकार्पस्य । वैराग्यार्थमिति

अस्ति सत्त्वं तथापि प्रपञ्चे वैराग्यार्थं केवलया जगत् सृज्यत इति मतम्, अनुवादात् । अस्येति मतस्यानुवादः । तत्रोक्तत्वादिति भावः । नोपपद्येतेति स्वपुष्पत्यागायोगात् । अनुवादेनेति सिद्धस्य कथनमनुवादस्तेन । सिद्धं वैदिकमतम्, तस्यानुवादस्तत्रे पुनरुक्तिदोषरहितः । सम्बन्ध इति अज्ञातः । प्रतीत्यतीति अनुभवातिरिक्तः । सङ्घात इति 'अत्र मां मार्गयन्त्यद्दे'ति वाक्यात् । ज्ञानमार्गीयज्ञानानन्तरम् । आत्मव्यतिरिक्तमिति 'कामं कामं पुरुषो निर्ममाण' इति श्रुत्युक्तात्मव्यतिरिक्तम् । गृह्णातीति सत्त्वेन गृह्णाति । सत्त्वसिद्धिव्यतिरेकेणेति पाठे । सत्त्वसिद्धिव्यतिरेकेणेति पाठे सत्त्वेन गृह्णाति । पुरुषोपि भूत्वेति पुरमुपति दहतीति पुरुषः । 'स्यै आत्मा जगतस्तस्मिन्' इति श्रुतेः । पुरा आसेति ब्रह्मणि पुरुषपदव्युत्पत्तिः । पुरि श्वेत इति स्त्रीपशुसाधारणी व्युत्पत्तिः । 'निष्कृतै'रित्यत्र स्पष्टः । पूर्वैणैवेति भवतीत्यादि क्रियापदम् । एवकार इतरयोगव्यवच्छेदकः । समीप इति गृह्यत इति शेषः । न्यूनपूरणं स्पष्टम् । तथा चादरेण ग्रहणादबुध एव स इति भावः । अन्योपेति दत्तात्रेयगुरुवत् । आत्मसम्बन्धात् सत्त्वानुवादेन । ग्रहणमिति आदरेण ग्रहणम् । येनैव प्रकारेणेति आत्मव्यतिरिक्तत्वेन प्रकारेण । गृह्णातीतीति इति हेतो रन्योपदेशार्थमनुवादेनापि ग्रहणसम्भवव्यतिरेक इत्यर्थः । एवं 'निगमो वसुदेवोभू'दिति श्रुत्या वसुदेवनिगमस्य वैदिकप्रकारेणोक्त्वा स्तुतिं तद्रौपतत्रप्रकारेणोक्तौ 'वेदान्तरूपवेदेन स्तुतिं प्रभुचरणा आहुः अथवेत्यादि । व्यतिरेकमिति व्यतिरिक्तत्वं प्राप्य सन् व्यावहारिकः सन् । धर्मिग्राहकेति उभयव्यपदेशसङ्कोकेन । न हीति हि युक्तश्राप्यमर्थः । भक्तिमन्तरा स्वरूपाज्ञानात् । तस्यैवेति तैः सह सम्बन्धस्यैव । तदसम्भव इति व्यावहारिकसत्त्वोत्पत्त्यसम्भवः । इति भाव इति इति हेतोस्तादृशमुपादददबुध एवेति भाव इत्यर्थः । तथा च तत्रेपि भिन्नस्य जगत एव वैराग्यार्थमसत्त्वं स्मर्यते न तु स्वरूपात्मकस्येति तत्रमपि वेदेन समानम् । मोक्षधर्मं पञ्चरात्रस्य तथात्वनिश्चयनादिति बोधनार्थमेवं व्याख्यातमतो न कोपि दोष इत्यर्थः । श्रीधरीये व्यवस्यत इत्यात्मनेपदपाठदर्शनात् तस्मिन् पाठे जीवब्रह्मवादानुक्तेः । किञ्च । 'स्वव्यतिरेकत' इत्यस्य स्वपदघटितस्य स्वस्मिन् यदभावे यदभावो व्यतिरेक इति व्यतिरेकलक्षणासम्भवात् इत्यरुच्या पक्षान्तरमाहुः अथवेत्यादि । आत्मनो द्रष्टुरिति आत्मपदार्थः द्रष्टुरिति । अनुभवेन सत्त्वकर्तुः स्वस्यात्मीयस्य जीवस्य दृश्येषु स्वेन्द्रियसामर्थ्येन दृश्येषु भगवदीयकरणपादादिषु । वर्तमानः व्याप्य स्थितः । व्यवस्यत इति जीवब्रह्मवादेन जनविद्युत्करणनिष्पन्नं कुरुते इत्यर्थः । अत्र फलमात्मने भवतीत्यात्मनेपदम् । स्वात्मत्वेनेति अस्वव्यतिरेकपदविवरणम् । विवर्तनादे आत्मानात्मविभागाभावादात्मत्वमपि न वक्तुं शक्यते इत्यभिमततादित्युक्तम् । सिद्धान्ते कराम्बुजं पदाम्बुजमित्यत्र विशेषमाहुः अन्यपान्तेति । तसिलन्तमप्यपम् । कोपि त्वचीति व्यूहत्रयं गुणत्रययुक्तं

वासुदेवो गुणातीत इति तत्रे सिद्धान्तादिति भावः । एवमनुवादपदस्वारस्येन तन्मतमुक्तम् ।
 १०-३-१९. त्वत्तोऽस्येत्यत्र प्रद्युम्नरूपमिति यो भवान् प्रत्यक्षगोचरः परब्रह्मतया
 वासुदेवत्वेन निरूपितः गुणातीतस्तमेवेश्वरत्वहिरण्यगर्भत्वाभ्यां प्रद्युम्नरूपत्वेन निरूपय-
 तीत्यर्थः । स हीति प्रद्युम्नः, हिर्हेतौ, राजसत्त्वात् । निरूपित इति पञ्चरात्रे निरूपितः ।
 प्रकृतिमिति रजःसत्त्वतमोमयी भूतप्रकृतिम् । प्रकृतौ ह्येवेत्यादि । सामीप्ये सप्तमी ।
 प्रकृतिसमीपे शाक्तमते ऋषेव गुरुया । ननु राजसाज्जन्म भवतु स्थितिप्रलयौ कुत इत्यत
 आहुः सङ्कर्षणादिति । न प्रद्युम्नमात्रात् सृष्टिः, किन्तु ब्रह्मोपाधिरजोरूपात् प्रद्युम्नात् ।
 एवं चेश्वरवत् प्रद्युम्नोप्यनुस्यूतः । एवं च वासुदेवात् सङ्कर्षणः, सङ्कर्षणात् प्रद्युम्नः, प्रद्यु-
 म्नादनिरुद्ध इति । सङ्कर्षणादुत्पन्नेनैव स्रजनाम्ना तस्यां जगत् पुरुषो बोत्पाद्यत इत्यर्थः ।
 जगदुत्पत्तीत्यादि प्रद्युम्नादुत्पत्तिः, प्रद्युम्नानुस्यूतवासुदेवात् स्थितिः । प्रद्युम्नसङ्कर्षणात्
 मलय इति । तन्मात्रेणैवेति सन्निधिमात्रेणैव । एवकारव्यावर्त्यमाहुः न त्वित्यादि ।
 वासुदेववदिति विम्बप्रतिविम्बन्यायेन, प्रेरकत्वेनापीत्यर्थो वा । तदत्रेति तन्न मतं अत्र
 स्तुतौ । त्वत्तः प्रद्युम्नरूपादिति ननु वासुदेवादिति कुतो नोक्तं तत्रत्वादिति चेन्न ।
 गौणमुत्पन्न्यायात् 'वदन्ती'ति वचनेन तत्रे लोकमतस्य प्रबलत्वात् । शब्दबलविचारक-
 त्वादाचार्याणाम् । किञ्च, युष्मच्छब्दस्य गर्भसम्बद्धे प्रद्युम्ने प्रयोगः दशमस्त्वमसीत्यत्र
 तथा दर्शनात् । लोका वदन्तीति सन्नेषु लोकमतत्वादस्वरसः । अतो 'वदन्ती'तिपदेना-
 स्वरसार्थं प्रद्युम्नरूपादिति व्याख्यातम् । प्रद्युम्नेन रूपं यस्य, प्रद्युम्ने रूपं यस्मेति वा, प्रद्युम्नो
 रूपं व्यवहार्यं यस्मेति वा, प्रद्युम्नेन रूप्यते व्यवहियत इति वा । ननु सङ्कर्षणत्यागे किं
 मानमिति चेन्न । शब्दबलविचारकत्वादाचार्याणाम् । तत्रे तथाशब्दः । अस्तु तथैवेति
 सामर्थ्यात् साक्षात्कर्तृत्वमस्तु । महदैश्वर्यादीति महतां ऐश्वर्यं मूढपूजनाश्रयत्वे तदादि
 समत्वं सत्त्वं सत्यवध च । एतेषां गुणानां पालनकर्तृत्वं व्युत्पादयन्ति स आज्ञायैवेति ।
 विकारनियमाभावेऽप्याज्ञानियमस्तु वर्तत एवेति भावः । आज्ञायैवेति पाठोपि । तथा चागुण-
 पदस्यैश्वर्यादिगुणानाश्रय इत्यर्थः । अयं चेति वासुदेवः च पुनरयं प्रद्युम्नः । मायागुणानां
 ज्ञानिनां प्रत्युदस्तानामभावाद् गुणातीतः । अस्थेति प्रद्युम्नस्य । विक्रिया गुणानामिति
 भावः । अत इति गुणादर्शनात् । अघटमानमिति कर्तृत्वमघटमानमेव । तर्हि विरोध इति
 सामर्थ्यसत्तायां विद्यमानायामप्यकर्तृत्वे कर्तृत्वकाले, कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधः । अन्त-
 रङ्गेति स्वल्पापेक्षमन्तरङ्गं बहुपेक्षं बहिरङ्गम् । वलिष्टा इति तेन त्वत्तः अनीहात् अगुणात्
 अविक्रियादेर्षां सामानाधिकरण्यमिति भावः । पक्ष इति प्रद्युम्नपक्षे । वासुदेवादिति
 गुणातीतात् । तत्राहेति वासुदेवाद् भेदं वक्तुं कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधाभावे हेतुमाहेत्यर्थः ।
 एवमारोपवादसङ्ख्या कर्तृत्वाकर्तृत्वविरोधः परिहृतः । सिद्धान्ते तु निर्वाहकसङ्ख्याऽ-

विरोधमाहुः विरोधे ह्येकतरिति । नैवंकल्पनेति नैकतरपरित्यागकल्पना । देशभेदेनेति
 ज्ञेयम् । ननु ब्रह्मत्वेन सर्वभवनसामर्थ्येपि विकृतत्वस्य विद्यमानत्वाज्जगदकरणोऽस्येवो-
 भयोर्विरोध इत्यत आहुः किञ्च नेति । ब्रह्मरूप एवेति विशेष्यत्वात् पूर्वमुपादानम् ।
 'त्वयी'ति युष्मच्छब्दार्थः, प्रद्युम्नो वा विशेष्यम् । जगत्कर्तृत्वमिति अन्यथाकर्तृत्व-
 सामर्थ्येन, रजो विनापि कर्तृत्वम्, जगत इति बोध्यम् । नापेक्ष्यन्त इति
 कर्तृत्वार्थं नापेक्ष्यन्ते । ईश्वरत्वादिति कर्तृमकर्तृमन्यथाकर्तुं समर्थो यः स पूज्यते
 मूढैरितीश्वरः । विरोधाभावमुपादयन्ति स आज्ञादास्तिरिति । एकनरेति कर्तृत्वाकर्तृ-
 त्वयोरेकतरपरित्यागः । प्रकारान्तरेणाप्युपादयन्ति स किञ्चेत्यादि । इयमिति कर्तृत्वा-
 कर्तृत्वविषयिणी । शास्त्रीयेति श्रास्त्रं वेदान्तरूपम्, 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्त'
 इति 'निष्कलं निष्क्रियं शान्त'मित्यादि च । शास्त्रशब्दाद् 'वृद्धाच्छः' । सम्भवतीति
 विरोधाभावाय सम्भवति । यथेति सिद्धत्वमाणवकत्वे विरुद्धे, सिंहपदस्य गौण्या बुभ्या
 क्रौर्यादिगुणवाचकत्वम्, "लक्ष्यमाणगुणैर्योगात् वृत्तेरुक्ता तु गौणते"ति, सिंहपदेन
 क्रौर्यादिगुणाः लक्ष्यन्ते, आधेयतासम्बन्धो लक्षणा, तथा च सिंहनिष्ठक्रौर्यादिगुण-
 विशिष्टो भाणवक इत्यर्थः, तथा जगत्कर्ताऽविकृत इत्यत्र, वक्ष्यमाणरीत्या च, तथा च
 निर्वाहकसङ्कतिप्रकारादन्यः प्रकारः प्रकारान्तरम् । चतुर्थपादं व्याकुर्वन्ति स तथेत्यादि ।
 यथा दृष्टान्ते सिंहस्तथा । कर्तृत्वाधारभूतो भगवानेव । 'परात् तु तच्छ्रुते'रिति स्रज-
 देवकारः । आधारत्वे सिद्ध इत्यन्वयः । तत्र हेतुः निराश्रयस्थेति । त्रिगुणात्मकं
 जगत् कचिदाश्रितं गुणत्वात् रूपवत् । तद्द्वारेति आधारत्वद्वारेत्यर्थः । कर्तृत्वमाधारत्व-
 समानाधिकरणं गुणेषूपचर्यते । 'गुणै'रिति सप्तम्यर्थे तृतीया । भगवान् सगुणः कर्तेत्यत्र
 भगवन्निष्ठगुणेषु भगवच्छब्दं कर्तृत्वलक्षकं कृत्वा तद्वान् (तद्विशिष्टः) सगुणः, अर्थात् गुणः
 कर्तृत्ववन्त इति गुणेषूपचर्यते । यद्वा । गुणैः सह वर्तमाने त्वय्युपचर्यते, सहायं तृतीयान्तस्य
 क्रियायामन्वयो दृष्टः, पुत्रेण सहागतः पितेत्यत्रेतीहापि तथा । तेन वेदान्तगुणेषुवचार इति
 लक्ष्यते, न तु 'गुणै'रिति सप्तम्यर्थे तृतीया । ननु पूर्वोक्तहेतुद्वयेन कर्तृत्वाकर्तृत्वयोर्विरोधे
 सिद्धे पुनरुपचारेणाविरोधसाधनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायां तत्प्रयोजनं टिप्पण्यामाहुः
 अविरोध इत्यादि । द्वितीयकोटीति कर्तृत्वकोट्युपस्थितिः । न प्रामाणिकीति शुक्तौ
 रजतोपस्थितिवत् । हेत्वन्तरमिति 'त्वदाश्रयत्वा'दिति हेत्वन्तरम् । पूर्वणेति पक्षेण ।
 तच्छ्रुत्येति विरोधशङ्कया । तथा च मूलानुसरणं प्रयोजनमिति भावः । ननु मूले उपचार-
 पक्षः किमित्युक्तः सहायतृतीयान्तपदेन इत्याकाङ्क्षायां यत् सुबोधिन्यां वस्तुतस्त्व-
 त्यादिनोपपद्यत इत्यन्तेनोक्तं तदुक्तवेदान्तपक्षेपीत्याशयेन तद् विष्णुवन्ति स वस्तुतस्त्व-
 त्यादि ज्ञेयमित्यन्तम् । तथा च मूले गुणेषु कर्तृत्वोपचार इत्याशयो न तु भगवति तद्-

यचारो वेदान्तपक्षे, एवं च सुबोधिण्यां गुणा एव कर्तार इत्यस्य अभिमानेन कर्तारः। अत एवेत्यस्याभिमानादेवेत्यर्थो ज्ञेयः। अतो न वेदान्तपक्षे विरोधः। सुबोधिण्याम्, प्रद्युम्नस्य स्मृतिरूपश्रीद्वारा सृष्टौ मायिकत्वात् साङ्ख्यावलम्बनं स्पष्टमेव। अत एव साङ्ख्यादय इत्यादिशब्दः। सुबोधिण्याम्। अप्ययमाश्रय इति अपिनोक्तवेदान्तमतीयकर्तृत्वस्य। अयमिति भगवान्। कार्यकारणेति कार्यकर्तृत्वं कारणानि गुणाः तेषामभिमानाभावे-
प्याधारात्वात्। तथा चोपचारो लक्षणापि। आधाराधेयभावलक्षणा। कर्तृत्वेति भगवति कर्तृत्वकथनं मायिकसृष्टावपि तन्मत्तत्वात्तुपपद्यते इत्यर्थः। श्लोकार्थं निगमयन्ति एवं जगत इत्यादि। अमायिकत्वमिति स्मृत्यां प्रकृत्युत्पादकथनात् सातीं सृष्टिरमायिकीति। अकर्तृत्वमित्यादि तृतीयचरणेनोभयम्। चकारेण पूर्वार्धे लोका वदन्तीति कथनादकर्तृत्वम्, चतुर्थचरणेन कर्तृत्वमिति विभागः।

१०-३-२०. सत्त्वमित्यत्र वासुदेवात् प्रद्युम्नश्च वैलक्षण्येनानिरुद्धं निरूपयितुं पूर्वोक्तमनुवदन्तो निरुद्धमवतारयन्ति स इदमित्यादिना। प्रद्युम्ने प्रकृतिजननद्वारा इद-
मुत्पत्तिस्थितिप्रलयात्मकत्वं आध्यात्मिकत्वेन 'अनीहा'दित्यादिवाक्यादध्या-
त्मंभवत्वेनोपादानतया निरूपितम्। उत्पत्तिस्थितीति उत्पत्तिस्थितिप्रलया आत्मनि
यस्येति तथोक्तम्। 'अधिष्ठानं तथा कर्ते'ति वाक्यमनुसन्धेयम्। अतः परमधिदैवंभवत्वेन
प्रयोजकतयांशत उपादानतयात्रानिरुद्धं जगत्कर्तारमुपपादयति। तथा च वासुदेवः
तदस्थत्वेन, प्रद्युम्न उपादानत्वेन, अनिरुद्धः प्रयोजकत्वादिना कारणमित्येवं भेदमुपपादय-
तीत्यर्थः। तद् व्युत्पादयन्ति स यथा वेत्यादि। उत्पादक इति वीजद्वाराप्रयोजकः।
वृष्टिद्वारा इन्द्रादिः। आदिना भेदाः। यथा वा ब्रह्मादयः। गुणावतारा उच्यन्त
इत्यन्वयः। त्रितयमिति त्रयोवयवा यस्य तादृशरूपम्। विष्णोः श्यामत्वादन शुक्लत्वं
कथमुक्तमित्यत आहुः उपाधीति। उपाधिरूपो यः कालः कृतादिः तत्कृतानि श्रीण्यपि
रूपाणीत्यर्थः। कालात्मत्वाद् भगवतः। अस्मिन् पक्ष इति गुणावताररूपेषु सत्त्वस्य
श्यामः तमसश्च शुक्लो वर्णो निरूपितः ततो विपरीतपक्षे। तदर्थमिति रूपनिरूपणार्थम्।
गुणानिति स्थित्यादिगुणान्। रूपाणीति वर्णान्। त्रिलोकस्थितिपदेन पालकोनिरुद्धः
उक्तः। तत्र प्रद्युम्नस्य सृष्टिकर्तृत्वेनानिरुद्धस्य पालकत्वेन प्रसिद्धेः।

१०-३-२१. त्वमस्येत्यत्र सङ्कर्षणात्मकमिति वासुदेवकार्यम्। सङ्कर्षणकार्य-
मिति रक्षणस्य तद्वेपिदैत्यहननजन्यत्वेन कार्यकारणयोरैक्यात्। सर्वज्ञतेति अनागतज्ञानं
सर्वज्ञतान्तर्गतम्। तस्य वसुदेवस्य। आर्षज्ञानमिति ऋषेर्मन्त्रद्रष्टुरिदमर्षम्। मन्त्राः
लीलाप्रतियादका अपि।

१०-३-२२. अयं त्वित्यत्र लौकिकस्येति लौकिकः कंसकृतोपद्रवो बलिष्ठः

विद्युद्भवत्वे शूरत्वेपि विद्योपमदोऽविद्ययेति भगवते ज्ञापनाचेत्यर्थः। भयमविद्याकार्यं,
तस्मात्। 'तु'शब्द इति पूर्वार्थव्यावर्तने शक्तः। अज्ञाप्य इति ज्ञापयितुमयोग्यः कंसो-
सभ्यत्वात्। न इति बहुवचनं सर्वाभिप्रायेण। वर्तमानेतिफक्किका नातिप्रयोजना। पूर्व-
श्लोके आर्षज्ञानस्योक्तत्वाद् वसुदेवस्य। अस्वेति वसुदेवस्य। मारणीय इति शङ्खाद्यायुध-
धारित्वात्। गन्तव्यमिति शिशुर्भूत्वा मां प्रेरयित्वा गन्तव्यम्। लक्ष्यत इति अर्थाज्
ज्ञायते। ग्रन्थाच्च। न्यूनपूरणाद् वा ज्ञायते।

१०-३-२३. अथैनमित्यत्र प्रार्थयितुमिति 'प्रार्थिते वा ततः किं स्यात् स्वाम्यभि-
प्रायसंशया'दिति योगविषयं भक्त्याविर्भूतपुरुषोत्तमस्य न तु ब्रह्मविद्याविषयमिति ज्ञापितम्,
देवक्या ब्रह्मविद्यात्वात्। प्रथमत इति शरणगमनात् प्रथमतः। पदचतुष्टयार्थमाहुः स्वस्यै-
वेत्यादि। षष्मिः श्लोकेः विदितस्य ब्रह्मत्व उपपादिते आत्मजादिपदासङ्गतिर्ब्रह्मविद्यादेवकीं
प्रति तद्वारणाय भिन्नप्रक्रमार्थकथशब्दाभिप्रायेण पदचतुष्टयं सहेतुकं विवृतम्। स्वस्यैवे-
त्येवकारो'थ'शब्दस्य भिन्नप्रक्रमार्थत्वात् वेदादिरूपवसुदेवव्यावृत्त्यर्थः। 'वीक्ष्ये'त्यस्यार्थः
ज्ञातवतीति। तथा बुद्धेरिति 'वैष्णवीं व्यतनोन् मायां पुत्रस्नेहमयी'मिति वाक्यात्। तथा
तामस्याऽपुत्रेपि पुत्रत्वज्ञानात्। न तु 'स्त्रीशुद्धिजजातीनां त्रयी न श्रुतिगोचरे'ति ज्ञाना-
भावात्। 'महापुरुषे'त्यस्याभासमाहुः परमित्यादि। चतुर्भुजादीति आदिना श्रीवत्स-
लक्ष्मादि। इति तदर्थमिति इत्येवं श्रीदेवक्याशयज्ञापनाय। देवक्याः स्मृतिप्रकारेण
स्तुतो हेतुमाहुः स्वबुद्धयेति। स्त्रियाः श्रौतज्ञाने नाधिकार इति भावः। 'उपाधाव'दित्यस्य
'प्रपद्य' इति वक्ष्यमाणैकवाक्यतयार्थमाहुः शरणं गतेति। यथा प्रथमस्कन्धे पृथा
उपधावनानन्तरं शरणं गता। तत्र शरणं कार्पण्यरूपम्। अत्रापि तदेव। शरणमुपोपसर्गार्थः।
उप दाक्षिण्ये पूजार्थां वा विश्वकोशात्। दाक्षिण्यं पूजा वा शरणम्। धाच् गतिशुद्ध्योः।
भ्वा० उ० से०। आभासोक्तवाक्यार्थमुपपादयितुं स्तुतिमाहुः स्तुत्वैवेति। ब्रह्मविद्यात्वा-
देवकारः। गमिष्यतीति चतुर्थश्लोके। भीतेति ब्रह्मविद्यात्वादिति भावः। निवर्तयतीति
भगवान् अभयं मोक्षं कथं न ददातीत्यर्थः। येनेति साधनेन। विषय आश्चर्यरसः।
'तमद्भुत'मित्यत्रोक्तोद्भुतरसोत्र स्मारितः। विषयः स्थायिभावः। चमत्कारदर्शनस्पर्शनसरण-
जनितोऽपरिपूर्णो मनोविकारो विषयः। 'रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साहो भयं तथा जुगु-
प्सा विस्मयश्चेति स्थायिभावाः प्रकीर्तिताः'। 'स्थायिभावो रसः स्मृतः' परं तु परिपूर्णः।
'चित्रं महानेव ब्रह्मावतारः क कान्तिरेषामिनवैव भङ्गिः, लोकोचरं धैर्यमहो प्रभावः काप्या-
कृतिर्नूतन एष सर्ग' इत्यत्र विमावादयः। नायकवचनम्। एष पुरुषः महान् विकाररहितः
चित्रम्। बत हर्षे। एषा कान्तिः क? न कुत्रापि। प्रकारोभिनव एव। धैर्यं लोकोत्कृष्टम्।
अहो प्रभावः। आकृतिरपि का? अपूर्वैव। ब्रह्मण एष विषयसर्गः विषयसृष्टिर्नूतनः। अत्र

लोकोत्तरवस्तुदर्शनादिर्विभावः। नेत्रविकासाद्यनुभावः। हर्षादि व्यभिचारी। विस्मयस्याधि-
भावोऽनुत्तरसः। इतिसंस्वतीतीर्थः। एवं प्रकृतेषु। भङ्गिः, तत्र भग्नोपवेशनदर्शनादिगत-
सौन्दर्यातिशयस्येति विस्तारिकाकृतः। तस्याश्रया। 'स्याधिभावो रसः स्मृतः' इति रसशास्त्रे।
'अभिसरत्युदायुध' इत्युक्तं ततश्चो'पाधावत्कंसा'दित्येकं पदमतः क्रियापदाकाङ्क्षाया'मध'-
शब्दमन्ते धृत्वा भिन्नप्रक्रमस्तवनभिन्नप्रक्रमस्तस्मिन् सत्य'स्तौ'दितिक्रियापदमर्थल्लम्बमिति
तेनान्वयो न तु भिन्नप्रक्रमे वेदादिप्रकारेण तत्र स्त्रिया नाधिकार इति। अन्यथेति 'उपा-
धावत्कंसा'दित्येकपदाभावे 'उपाधाव'दित्यस्या 'थैनमस्तौदवथार्थ' पूरुष'मित्यत्रोक्तेना 'स्तौ'-
दित्यनेन पौनरुक्त्यं स्यात्।

१०-२-२४. रूपं यत् तदित्यत्र अष्टभिरिति श्लोकैः। 'पञ्चमि'रर्थैः। अर्थानां
संनिवेशादन्यत्र। अष्टानां स्वरूपमाहुः आधिदैविकमित्यादिना। रूपत्रयं क्रमतस्त्रयाणां
श्लोकानाम्। तुरीयस्यार्थमाहुः शरणागमने हेतुमिति। हेतुस्तुरीयस्य। 'मत्स्यो मृत्यु-
व्यालभीत'इत्यस्य 'पञ्चमि'रित्यत्रापि तुरीयस्यार्थस्य। प्रकृत इत्यारभ्य पञ्चमस्य। 'पञ्चमि'
रित्यत्राधिदैविकार्थस्य। इदानीमित्यारभ्य सिध्येदित्यन्तं षष्ठस्य। 'पञ्चमि'रित्यत्राध्यात्मि-
कस्यार्थस्य। 'मधुमूदने'तिपदात्। 'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मित्युक्तस्याधिदैविकस्याधिभौतिक-
वस्तुदेवमनःसम्बन्धात् आध्यात्मिकत्वम्। अत्र टिप्पण्याम्, तन्मारणेति आकाशावाणी-
ग्रामाण्यात् कंसमारणसंभवे। पूर्वज्ञानेति सुबोधिनीं विवृण्वन्ति स पूर्वमुच्यतेति।
तादृशतद्दर्शनमिति उग्रतायुधकंसदर्शनम्। आकाशादिकृतं मायिकं वा। तथेत्यर्थं
इति प्राणा न स्यास्यन्तीत्यर्थं इत्यर्थः। सुबोधिनी, प्रकारान्तरेणेत्यादिः प्रकारान्तरं
जन्माज्ञानरूपं, तेन। प्रार्थयन्ती देवकी। अज्ञानं 'मा विद्या'दित्यनेन षष्ठे श्लोके प्रार्थयत
इत्येवं स्पष्टार्थेन्यथेति सुबोधिनीं विवृण्वन्ति स अन्यथेतीति। जन्माज्ञानेति 'मा विद्या'-
दित्यनेन जन्माज्ञानोपस्थित्या तदभाव उक्तः, न तु जन्मज्ञान इत्युक्तं शक्यतावच्छेदक-
लाषवेपि। प्राणास्थितिरिति भगवतो युद्धार्थं प्रवृत्तावित्येव। अयमेव प्रथमपक्षः।
रक्षेति इदानीमुभयोरेकतरस्य कंसस्य। सुबोधिन्याम्, रूपेत्यादि सप्तमस्य श्लोकस्य।
'पञ्चमि'रित्यत्राधिभौतिकस्यार्थस्य। तत्रैव सुबोधिन्यां स्पष्टम्। अत्राप्याधिभौतिकत्वं स्पष्ट-
यन्ति स्म सर्वाधिक्य इत्यादिना। अलौकिक इति प्रार्थनाविषयेऽलौकिकत्वं उपसंहृते
लौकिकप्रमानेऽलौकिक इत्यर्थः। शीघ्रमिति संस्काराभावेपि। चे इत्यत्र इ इत्यस्याश्वर्थार्थ-
कस्य छेदः। स्वार्थमिति स्वस्याः ब्रह्मविद्याया विषयत्वार्थम्। आधिभौतिकम्। वस्तुदेव-
मनोपि ब्रह्मविद्या। मन ज्ञान इति धातुपाठात्। 'यतो वाचो निवर्तन्त' इति श्रुतेः। द्वयमिति
'स त्वं घोरा'दिति 'जन्म त' इति श्लोकद्वयोक्तं द्वयम्। प्रकृतेति प्रकृतायां भयकृतस्तुती।

१. मधुमूदनसरस्वतीतीर्थ इति प्रतिमापि।

स्वस्येत्यादिकोष्टमस्य श्लोकस्य। 'पञ्चमि'रित्यत्र पञ्चमस्यार्थस्य। स्वस्येति देवक्याः।
भगवत्सेवानुकूलत्वलक्षणं पुंस्त्वं विवक्षितम्। तदेतत् कारिकायां सहगृह्णन्ति स्म रूप-
त्रयमित्यादि। रूपत्रयमाधिदैविकादि। प्रार्थनात्रितयम् श्लोकत्रयोक्तम्। विज्ञान-
मित्यादिकं चतुष्टये प्रत्येकमन्वेति। स्वस्येति देवक्याः, पुंस्त्वं भगवत्सेवानुकूलत्वलक्षणम्।
यादृगिति ब्रह्मविद्यासामग्रीं न्यूनानां कृत्वा भक्तिमार्गोपसामग्रीप्रबलविषयकम्। तेन चतु-
र्भुजादिरूपोपसंहारप्रार्थनेपि न चतुर्भुजादिरूपे गोपालतापिनीयादिब्रह्मविद्यानिरूपिते काचित्
क्षतिः। स्वाभीति 'स त्वं साक्षाद्विष्णु'रित्यभिज्ञानम्। 'अध्यात्मदीप' इत्यनेन प्रमाणम्।
आधिदैविक इत्यर्थात्। आधिदैविको भगवान् प्रमाणं, 'अत्र प्रमाणं भगवा'निति
वाक्यात्। अन्यत्र ज्ञानमात्रं शाब्दं वा भवतु, न त्वभिज्ञानं, उक्तश्रुतेः। प्रसिद्ध्येति
प्रसिद्ध्या सह इत्यर्थः। 'यत् तत् प्राहु'रित्यनेन प्रसिद्धिरुक्तः। द्वयमिति आध्यात्मिक-
माधिभौतिकं च। आध्यात्मिकस्याधिदैविकाधिभौतिकसम्बन्धजन्यत्वात्। अन्यथेति
अस्यापि लोकसिद्धत्वे, 'योध्यात्मिकोयं पुरुष' इतिवाक्यात्। प्रमाणानामिति आधि-
दैविकादिशब्दानाम्। अनुवादकत्वमिति सिद्धस्य कथकत्वम्। तदेवेति प्रत्यभिज्ञा।
आनुपूर्व्येणेत्यादि यत्तदोर्नित्यसम्बन्ध इत्यानुपूर्व्येण। आकाङ्क्षावैपरीत्यं 'रूपं तत्
यत् प्राहु'स्तद्रूपमित्येवम्। स्वस्य देवक्या अनुभवः स्वबुद्ध्या स्मृतिजनकः तस्य दार्ढ्या-
र्थम्। अनुभवदार्ढ्ये स्मृतिर्दृढा भवति भगवद्विषयिणी। वैलक्षण्यादिति आधिदैविका-
दस्य वैलक्षण्यात्। अत्रैवेति जगत्सलक्षणत्वेन प्रतीयमान एवासिन् रूपे। नवधा हि
जगदिति पृथिव्यप्तेजोवाय्मकाशमनोबुद्ध्यहंकारजीवा इति नवधा, 'भूमिरापोनलो वायु'-
रित्यादिवाक्यात्। 'तत्रान्युक्तानि मे नवे'ति श्रीभागवते। आत्ममायागुणास्त्रयः, विस्तारे
नव, एकैकस्य त्रैविध्यात् इति वा। यद्वा। सच्चिदानन्दानां त्रयाणां विस्तारे नव। मूल-
रूपमिति 'अक्षरात् सौम्य विविधा भावाः प्रजायन्त' इति श्रुतेः। 'पुरुषोत्तमेऽव्यक्तत्वं
समाकर्षा'दित्यधिकरणोक्तम्। आद्यमिति सत्यज्ञानानन्तानन्दम्। जगच्चेति इदं त्वा-
धुनिकमिति लोकप्रतीतिरित्यनेनान्वयः। उक्तमिति अव्यक्तं स्वरूपलक्षणकं द्वेषापि
आद्यं कालकृतं परमित्येवमुक्तं 'अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्ते'रित्यधिकरणे च। वदन्
परिमाणेनेति शब्दो वदन् परममहत्परिमाणेन। तथैव रूपमिति इति लोक-
प्रतीतिरित्यन्वयः। तदिति प्रसिद्धं सूर्यादिनिष्ठम्। सूर्यादिनिष्ठतेजसो भगवदीयत्वे युक्ति-
माहुः अन्यथेति। तेजसो भगवदीयत्वाभावे जगत्वावच्छेदेन जगदभिव्यक्तिर्न स्यात्।
दशाहुलं विम्बमिति। तथा च तेजो भगवदीयं न स्यात् जगदभिव्यक्तिर्न स्या-
दित्यन्यथाज्ञानरूपा युक्तिः। ननु कारणवैजात्ये कार्यं कथं त्रिगुणमित्याकाङ्क्षायां समवायि-
कारणवैजात्ये तथा न तु कर्तृत्वे इत्याहुः गुणानामित्यादि। गुणानां कारणत्वं साङ्ख्यमते।

सिद्धान्तेपि 'आत्ममायामृते' इति वाक्यात् । भगवत्कारणतेति भगवतः कर्तृता । तत्र हेतुः स्वातन्त्र्येति । गुणाधीनत्वेन तथा । 'स्वतन्त्रः कर्ते'ति पाणिनिश्चात् । ब्रह्मविद्यारूपदेवक्याः स्तुतिर्वेदान्तरूपापि । तथा च गुणानां कारणत्वे वेदान्तश्रुतिविरोध इति गुणातीतमेव कारणमित्यर्थः । निर्गुणं विवृण्वन्ति स्म सन्दंशा इति । न चितीति ज्योतिरित्यनेन चिद्रूपत्वमुक्तम् । तद्विरुद्धा गुणा नात्र सम्भवन्तीति गुणातीतमेव कारणमित्यर्थः । कारणस्य स्वमतेन निर्गुणत्वमाहुः तदेवेति । प्रपञ्चविलक्षणमिति निर्गुणमित्यर्थः । रूपं त्वाधिदैविकभूतेन्द्रियादिरूपम् । निर्विकारं विवृण्वन्ति स्म प्रपञ्चस्त्विति । भावविकाराः षट्, जायतेऽस्ति विपरिणमते वर्धतेऽपक्षीयते नश्यतीति । अत इति प्रपञ्चविलक्षणत्वात् । तदेवाहुः लौकिकानीति । इदं तु प्रपञ्चविलक्षणम् । इन्द्रियादिभिरिति । आदिपदेन यद्यादिचक्षुराद्याधिदैविकसङ्ग्रहः । नन्वानन्दमात्रे वक्तव्ये 'सत्तामात्र'मिति किमित्युक्तमित्याकाङ्क्षयामाहुः विषयकृतमित्यादि । यद्वा । प्रपञ्चवैलक्षण्येऽङ्गीकृते आनन्दवैलक्षण्यं प्राप्तं वारयन्ति सेत्याहत्याहुः विषयकृतमिति । निराकरणीयमिति 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान्' इति 'आनन्दमेतज् जीवस्ये'ति श्रुतिद्वयदर्शनादिति भावः । मात्रचप्रत्ययः कात्स्न्ये इत्याहुः सर्वमेवेति । कृत्स्नमेव । अपीति अपिना चिद्रूपं आनन्दरूपं च । तेनानन्देपि न विषयकृतं वैलक्षण्यमिति भावः । आद्यपदेनानन्दमयस्य मूलभूतत्वात् । 'सत्तामात्र'मित्युपलक्षणम् । 'सत्यात्मकं त्वां शरणं प्रपन्ना' इत्यत्र सत्यपदवत् । तेन व्यष्टिसत्तायां कारणत्वभरः । 'सदेव सोम्येदमग्र आसी'दिति छान्दोग्यात् । तेन स्त्रीत्वेन स्मृत्या स्तुतिः, विद्यात्वेनेपनिषदनुसारिणी स्तुतिः । आनन्दांशे जगद्वैलक्षण्यं निराकृतं, अधुना जगद्वैलक्षण्यार्थं जगति वैलक्षण्यं विशेषरूपमग्रिमविशेषणप्रतियोगिरूपमाहुः विशेषनामेति । व्यावर्तकविशेषपदार्थानामरूपधर्मवद् भवति परमाण्वंशे । बृहदारण्यकात् षष्ठस्कन्धार्थेन विशेषदर्शनं भगवति षष्ठस्कन्धार्थवैलक्षण्यार्थम् । षष्ठस्कन्धे प्रकरणत्रयम्, नामप्रकरणं रूपप्रकरणं क्रियाप्रकरणं च, षष्ठस्कन्धार्थः पोषणम्, 'पोषणं तदनुग्रह' इतिवाक्याद् विषयतासम्बन्धेन जगदृच्यनुग्रहात् आश्रयतासम्बन्धेन नामरूपकर्मवान् भगवान् विलक्षणः । जीवे विशेषकर्म भगवति सामान्यं कर्मेति बोध्यम् । एवं सर्वमित्यादिक्रिकिकाभासे तात्पर्यार्थाभावदर्शनाद् व्याख्याता जगदानन्दस्यावैलक्षण्यार्थम् । आवृत्त्या व्याख्यायते । तर्हि मात्रचोवधारणार्थत्वमपीति तस्याङ्गीकारे निर्विशेषपदस्य किं प्रयोजनमित्यतो 'निर्विशेष'पदप्रवृत्तयन्ति स्म सर्वमित्यादि । सामान्यमिति सत्तारूपं नित्यमेकमनेकानुगतं सामान्यं न भवति किन्तु ब्रह्म । इयं व्याप्तिरिति सामान्यत्वेन विशेषवत्त्वेन व्याप्तिः । सत्ता विशेषवती, सामान्यत्वात्, घटसत्तावदित्यनुमानम् । इतीति एतज्ज्ञापनार्थम् । साध्यतावच्छेदकसम्बन्धभेदात् । सत्तामात्रं सामान्यत्वहेतुमदपि साध्यभाववदित्या-

हेत्यर्थः । अन्यथेत्यादि अन्यथा उक्तव्याख्यानाभावे । सत्तामात्रनिर्विशेषयोः पौनरुक्त्यं स्यात् । साध्याभावोपि सत्तामात्र एवेत्याहुः विशेषा हीति । नामरूपधर्मरूपाः । हीति 'चरमः सद्विशेषाणां' इत्यत्रापि विशेषा व्यावर्तकाः । मूलसत्ताध्यामिति आत्मरूपायां सत्तायाम् । तथा च विशेषवत्त्वं चित्तानन्दे चेति भावः । व्यावर्त्यसत्त्वात् । सत्तावन्तस्त्वयस्त्वाद्या इति सामान्ये सत्ताभावाद् धर्माभावप्रयुक्तो नामरूपाभावः । वाङ्मिवृत्तिश्रुतेः । आद्याः द्रव्यगुणकर्मपदार्थाः सामान्यसमवायविशेषाभावेषु । विशेषेणेति व्यावर्तकेन । कार्यं न व्यावर्तनीयमिति सत्तया कार्यं न व्यावर्तनीयम् । घटत्वद्रव्यत्वादिना तु व्यावर्तनीयम् । क्वचित् कार्यं न कर्तव्यवर्तयमिति पङ्क्तिः । सा यथा लिखितपाठकस्य भाष्ये पाठकाधमेषु पाठात् बाहुलकाद् व्याकृता । अधुना जन्मप्रकरणे फले परोक्षान्तिपरोक्षवादानुक्तेः परोक्षवादमाहुः कर्तव्यवर्तयमिति । अतिपरोक्षवादः । कर्तं छिन्नं तस्मान् न व्यावर्तनीयमित्यर्थः । काना-न्यधरयोस्तुत्वरति(१)परोक्षवादार्थम् । कर्तव्यवर्तयुतं वर्तने किप् । इ अम् अव्ययद्वयं आश्रयं प्रसिद्धौ चेति परोक्षवादः । कर्तव्ये वर्तनीयमित्यस्य । अन्यथेति सत्तायाः कार्यवैलक्षण्ये । तस्य कारणेति मूलसत्त्वसमवायिता । 'निरीह'पदं व्याकुर्वन्ति स्म पूर्णमित्यादि । चेष्टमानमिति 'अचेतनत्वेपि क्षीरवचेष्टितं प्रधानस्ये'ति साङ्ख्यसूत्रात् प्रधानचेष्टा । ननु कार्येपि न चेष्टा नियता, आकाशादौ व्यभिचारादित्यत आहुः आकाशेत्यादि । आदिना जडलोहादिकमभिमन्त्रितम् । चेष्टा व्यापारः महाभाष्येपि । ननु नैयायिकैश्चेष्टात्मधर्मो व्यापारो जडधर्म इत्युच्यत इत्याकाशे चेष्टाराहित्यं न कारणासाधारणलक्षणमित्यत आहुः आवरणेति । घटाद्याकाशावरणस्य घटादेर्गमने सर्वक्रियारूपे गमने कार्यापगमे घटादिनाशे तन्निष्ठाकाशे साकारे साकारत्वापगमवत् । तथा च चेष्टात्वव्यापारत्वजातिद्वयकल्पने गौरवमिति भावः । अयं दृष्टान्त उच्यते । आकाशापगमस्यापीति आवरणनिवृत्ताविति द्रष्टव्यम् । अन्धकारवदिति सप्तम्यन्ताद् वतिः । दीपचलनेन्धकारवत् । तथा च दीपचलनेन्धकारचलनवदाकाशेपि घटाकारे दृष्टानुरोधान् नैमित्तिकी चेष्टाङ्गीकार्या । अन्यथा घटाद्याकाराकाशप्रतीतेर्निविषयत्वापत्तेः । न च सा भ्रम इति वाच्यम् । भ्रमत्वेपि सविषयत्वस्वावश्यकत्वात् । आकाशस्य सर्वगतत्वात् । न च विषयोऽसन्नेव प्रतीयत इति वाच्यम् । श्रौते मते आकाशस्य कार्यत्ववदव्यापकत्वस्यापि सत्त्वात् । अन्यथा 'ज्यायानाकाश'दिति श्रुतिविरोधापत्तेः । एवं सिद्धेऽव्यापकत्वे तत्र क्रियाङ्गीकारोपि युक्त एवेति पूर्वोक्तप्रतीतेरभ्रान्तत्वमेव युक्तम् । धियां नाधकं विनोत्सर्गिकत्वादिति । नन्वेवं सति ब्रह्मण्यप्याकाशशरीरे चेष्टास्तु, मिषत्वस्य तत्रापि श्रौतत्वादित्यत आहुः ब्रह्मणीत्यादि । आवरणेति आकाशवद् घटाद्यावरकासम्भवात् । 'आकाशवत् सर्वगत' इत्याकाशदृष्टान्तादावरणसम्भवादाहुः अन्यथेति ।

जगज्जन्मादिकर्तृत्वेन वेदान्ते व्यवहार्यत्वं, साङ्ख्ये तु 'असङ्कोचं पुरुष इती'ति स्रष्टा-
दव्यवहार्यत्वात् । 'प्रधानाजगज्जायत इती'ति साङ्ख्यस्रष्टात् । प्रधानस्य व्यवहार्यत्वात् । एक-
स्मिन्निति यथाऽव्यक्ते नवधर्माणां क्रोडीकरणं पातङ्गिकरणम् । 'क्रोडः शूकरपातङ्गो'-
रिति विश्वः । पतदङ्कः पतङ्कः शकंश्वादिः । तस्यापत्यं पातङ्गिः अत इज् । पतङ्गार्भक-
करणम् । पृथिव्यामिदं सर्वमिति । अव्यक्तं प्रकृतिः पृथ्वीः १५ । एवमाद्ये नवधर्माणां क्रोडी-
करणं मूलकारणत्वात् सत्कारुपाणाम् । आद्यः बुद्धिः । आत्मत्वात् ॥१॥ एवं ब्रह्मणि नव-
धर्माणां क्रोडीकरणम् । 'मनोमात्रमिदं ज्ञात्वे'ति वाक्यात् । ब्रह्म मनः । 'आत्मा देहमनो-
ब्रह्मस्वभावधृतिबुद्धि' इति विश्वात् ॥२॥ एवं ज्योतिषि नवधर्माणां क्रोडीकरणम् । 'ब्रह्म
तर्हि अग्निः' इति सुबोधिन्याम् ॥४॥ एवं निर्गुणे, नवधर्माणां क्रोडीकरणम् । 'सर्वाणि
इमानि भूतानि आकाशात् समुत्पद्यन्ते आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति आकाशः परायण'मिति
छान्दोग्यात् । निर्गुणं आकाशः । 'आकाशशरीरं ब्रह्मे'ति श्रुतेः । 'नीरूपो नील आकाश'
इति प्रस्थानरत्नाकरग्रन्थे ॥३॥ तृतीयपञ्चमाङ्कव्यत्ययो वा । एवं निर्विकारे नवधर्माणां क्रोडी-
करणम् । 'आपमापामपः सर्वा' इति श्रुतेः । आपः विकारो शुद्धिः तद्रहिताः १६ । एवं
सत्तामात्रे नवधर्मक्रोडीकरणम् । अतिदेशाधिकरणे प्राणश्रुतेः प्राणैर्भूयत इति भावप्रत्य-
यात् ॥७॥ एवं निर्विशेषे नवधर्मक्रोडीकरणम् । निर्विशेषा निराकारा जीवाः । नामरूपधर्म-
रहिता वा । तत्र नवधर्माः शरीरद्वारा प्रसिद्धाः । 'नैव किञ्चित् करोमी'ति वाक्यात् ॥९॥
एवं निरीहे नवधर्मक्रोडीकरणम् । निरीहोऽहंकारः । अहंकारी सर्वत्र न गच्छतीति । 'ततोहं
नामाभव'दिति पुरुषविषयब्रह्मणश्रुतेः प्रथमकार्ये नवधर्मक्रोडीकरणं युक्तम् ॥८॥ अत्र 'भूमि-
रापो नलो वायुः सं मनोबुद्धिरेव च अहंकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा, अपरेय-
मितस्स्वर्णां प्रकृतिं विद्धि मे पराम्, जीवभूतां महाबाहो यदेदं धार्यते जग'दिति सप्तमे
ज्ञानविज्ञानयोगाध्याये । वाक्ये अनुसन्धेये । इमे पुरुषोत्तमयोगाध्याये योक्तव्ये ।
पुरुषोत्तमजन्मप्रकरणात् । तथाहि । 'यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम्, स सर्व-
विद् भजति मां सर्वभावेन भारते'त्यत्र । 'एवं' नाम क्षराक्षरोत्तमत्वेन । तत्र क्षराक्षरयोर्नव-
धात्वं, इति पुरुषोत्तमसम्बन्धस्तयोः । प्रकृतिर्यदि स्वरूपम्, तदात्मसृष्टिः । यदा तु माया
तदा पौराणी क्रमसृष्टिरिति ज्ञेयम् । वैलक्षण्यस्येति जगद्वैलक्षण्यस्य । वक्तव्यत्वादिति
अत्रैवाग्रे वक्तव्यत्वात् । तादृशमिति नवविशेषणविशिष्टम्, स्वदोषेणैवेति इच्छाभावात्
दिव्यचक्षुराद्यदानाच्च करणदोषेण । सर्वभोग्यसुधाया अपि तादृशविषयत्वेनाभावादेवकारः ।
नन्वेकस्मिन्नपि विशेषणे सर्वधर्मसङ्ग्रहसिद्धौ किमिति नवानामुक्तिरित्यत आहुः नवविध-
त्वेति । इयं भ्रमरूपा । आनन्दमात्रे गीतोक्तभूमित्वादिप्रकारेण ज्ञानात् । भ्रमरिक्तेति
दृष्टिरूपकरणदोषः । तस्यैवेति करणविषयान्यतरदोषदृष्टस्यैव । इतरयोगव्यवच्छेदकैवकारः ॥

एवेति न तु नवधात्वविशिष्टः । ननु भवत्वेवम्, तथाप्यत्रोक्तानां स्वरूपे प्रतीत्यभावात्
कथं सिद्धिरित्याकाङ्क्षायां वक्ष्यमाणव्याप्तिमूलभूतवर्कानुगृहीतानुमानात् सिद्धिरित्याशये-
नाहुः एवमत्रापित्यादि । अन्यथेतिपदमग्रेपि सम्बन्ध्यते । तथा च भगवान् अव्यक्तः
ब्रह्मादिभिस्तदभिव्यक्त्यर्थं प्रयत्नकरणात्, यन्नैवम् तन्नैवम्, घटादिवत् । भगवान् आद्यः
पश्चादुत्पन्नत्वेपि ब्रह्मादिभिस्तन्नमस्करणात् । यन्नैवं तन्नैवम्, घटादिवत् । भगवान् ब्रह्म,
ब्रह्मादीनां तत्र सायुज्यप्राप्तेः । यन्नैवं तन्नैवं, मायिकघटादिवत् । भगवान् ज्योतिः तज्ज्ञानेन
ब्रह्मादीनां सार्वश्यभवनात् । यदेवं तदेवं धूर्जटिवत् । यन्नैवं तन्नैवं, विष्णुमित्रवत् ।
भगवान् गुणातीतः तन्निष्ठानां निर्गुणभवनात्, यदेवं तदेवं ब्रजभक्तवत्, यन्नैवं तन्नैवं
घटादिवत्, भगवान् निर्विकारः तद्ब्रजने सर्वविकारराहित्यात् । यदेवं इत्यादि पूर्ववत् ।
भगवान् सत्तामात्रः सर्वेषु पदार्थेषु तेषां तद्दर्शनात् । यन्नैवं तन्नैवं घटसामान्यवत् । भगवान्
निर्विशेषः, तज्ज्ञानेन प्रपञ्चनिवृत्तेः । यन्नैवं तन्नैवं घटादिवत् । आनन्दमात्रो निरीहः
एतत्कृपया तेषां ब्रह्मनिष्ठत्वभवनात् । यन्नैवं तन्नैवं प्रेरितघटादिवत् । अत इति उक्त-
विधानुमानेभ्यः । सम्भवतीति किन्तु भक्तभजनीयत्व एव सम्भवति । 'यो मामेव-
मसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमं स सर्वविद् भजति मां सर्वभावेन भारत, इति गुह्यतमं शास्त्र-
मिदं ब्रह्मं मयानघ एतद् बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारते'ति पुरुषोत्तमयोगा-
ध्यायवाक्याभ्याम् । 'सर्वभावेने'त्यस्य सर्वात्मभावेनेत्यप्यर्थः । कालिकव्यमिचारमाशङ्क्य
परिहरतीत्याशयेनाहुः नन्विदानीमित्यादि । न त्वनवतारकालिकस्वरूपस्येति तद्योग-
व्यवच्छेदक एवकारः । आधिभूतस्येति कालात्मनः । शक्यत इति तथा च कालिका-
त्मनि सङ्कर्षणव्यूहेषु नैतादृशत्वस्य व्यमिचारः । विशेषेणाभितक्षरणम् । कालिकानवतार-
रूपे ज्योतिराद्यधिकरणोक्ते कस्मिंश्चित् प्रसिद्धव्यमिचारः साध्वाभाववदृष्टित्वरूपः ।
तत्त्वमेवेति प्रत्यभिज्ञा । सेयं दीपमालिकेतिवत् । तत्तादृताप्रकारकं ज्ञानं प्रत्यभिज्ञा ।
अयमर्थः । शब्दार्थयोर्द्वितीयाध्यायोक्तयोः कालात्मनोरैक्यं औत्पत्तिकसम्बन्धात् ।
गुणमच्छब्दार्थः प्रद्युम्नः व्यूहत्रयेयं प्रत्यक्षः । सः तत् इति पूर्वोक्तेति विष्णुः पुरुषोत्तम-
समानधर्मत्वेन पुराणे प्रसिद्धः । अत उक्तं पूर्वोक्तप्रकारेणेति । ब्रह्मवाक्यादिति
'दिष्ट्याम्ब ते कुञ्जिगतः परः पुमान्' इति 'विष्णुः सर्वगुहाशय आविरासी'दिति वाक्यैक-
वाक्यतया 'स त्वं विष्णु'रिति ब्रह्मविद्यात्वाद् देवक्या ज्ञानम् । तथा च ब्रह्मवाक्या-
दित्यस्य शुकवाक्ये 'विष्णुः सर्वगुहाशय' इत्यस्मिन् ब्राह्मे भगवद्वाक्यादित्यर्थः । 'वैया-
सकिः सभगवान्' इत्यत्र शुकवाक्ये भगवद्वाक्यत्वोक्तेः । अंशावतार इति सत्त्वावतारः ।
वाक्यमिति 'स त्वं विष्णुः साक्षा'दिति वाक्यम् । अप्याहृतक्रियया 'एकतिरू वाक्यम्' ।
अध्यात्ममिति पूर्वभाषिदैविकभगवन्मनःसम्बन्धाद् वसुदेवमनसः । वस्तुत इति

स्वरूपतः। तदेवास्येति त्वत्साभिध्यमेवास्य प्रकाशस्य कारणम्। मदनुभावेनेति ममा-
नुभावः त्वत्कृतः तेन। अनुभावो वस्तुत इत्यारभ्य प्रकाशयुक्त इत्यन्तेनोक्तः। कार्य-
मिति एवं प्रकाशरूपम्। लिङ्गमिति आधिदैविकत्वे।

१०-३-२५. नष्टे लोके इत्यत्र आध्यात्मिकं रूपमिति अध्यात्मनि
भवमाध्यात्मिकम्। तत्र भव इति दक्। लयम्। 'अशेषसंज्ञः' च। उपपादयन्ति
आधिभौतिकस्येत्यादि। 'अत्रात्मा स्वयंज्योतिर्भवती'ति श्रुत्युक्तस्यैव। 'अत्रे'ति स्वप्ने।
तथा सुषुप्तिसाक्षिप्राज्ञस्यैव। मुक्तावप्यात्मा तस्यैव। तत्र लयेऽनुभवं प्रमाणयन्ति स
दृश्यते चेत्यादि। अध्यात्मनीति अव्ययीभावभ्रमो न कर्तव्यः। सर्वस्य लोकस्या-
त्मनि लयाभावात्। अतोऽधिक आत्माध्यात्मा तस्मिन्नित्यर्थः। स्वकारणे इत्यर्थः। एवकार
आत्मसृष्टावप्येवमिति प्रकारान्तरयोगव्यवच्छेदकः। तस्यैवेति अभिमन्तुः। एवकार
इन्द्रियादियोगं व्यवच्छिन्नं। स्वप्नादाविति आदिना सुषुप्तिः। 'सुषुप्तिकाले सकले
विलीने तमोभिभूतः सुखरूपमेती'ति श्रुत्याध्यात्मिकस्याभिमन्तुर्ज्ञानस्य तमोरूपाज्ञानाभि-
भवेन लय उच्यते। सोऽप्यध्यात्मके। सुखमाधिदैविकमन्तर्यामिष्ठस्ये आधिभौतिके मिलितं
सुखरूपमाध्यात्मिकमित्यर्थः। अयमिति 'अत्रात्मा स्वयंज्योतिर्भवती'ति श्रुत्युक्त आध्या-
त्मिकः अयं प्रत्यक्षः। श्रुता'वत्रे'ति स्वप्ने। अयमात्माधिक इत्यर्थः। अन्यस्येति स्वप्न-
द्रष्टृजीवस्य। स लयेवधिर्न भवति किन्तु स्वप्नमात्र इत्यर्थः। लयावधित्वमिति लयाधि-
करणत्वेपि 'जन्माद्यस्य यत' इत्यारम्भे व्यासघ्ने चेति लयावधित्वम्। पञ्चमीश्रवणात्।
आहेति 'नष्टे लोक' इत्यनेनाहेत्यन्वयः। लोकस्य सविषयत्वात् लोकशब्दस्यार्थद्वय-
मभिप्रेतमित्याहुः लोक इत्यादि। लोकयतेनेनेति लोकः बाह्यप्रकाशः। लोकयन्त इति लोका
इति कर्मव्युत्पत्तौ ते चतुर्दश। सर्वनाश इति न तु यस्य कस्यचित् स्वात्मिकः। परार्थद्वय
इति द्वे परार्थे द्विपरार्थे द्विगुः। लोक इति ब्रह्मकार्ये। ब्रह्मण उच्यते इति एवकार इवार्थे।
ब्रह्माण्डस्थानामिति पूर्वार्थे विषयासक्त्या बन्धः। पञ्चाशद्वर्षपर्यन्तम्। उच्यते
मभिवृद्धितः। उत्तरायुषि सृष्टेरुचरोचरं हासोतोधिकारिणामपि क्रमेण बन्धनिवृत्त्या मोक्ष
इति ज्ञापनार्थम्। प्रलय इति प्राकृतिकप्रलयः 'ब्रह्मणा सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसञ्चरे,
परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पद'मिति विशिष्टजीवानाम्। प्रलय इति प्राकृतिकः।
तत्त्वानीति ब्रह्माण्डकारणानि। तदैवेति एतेनावान्तरकल्पेषु त्रिलोक्या इव अतमहा-
कल्पेषु सप्तलोक्याः प्रलयः। चतुर्दश लोकाः सात्त्विकपक्षे। त्रिलोकीपक्षस्तामसः। सप्त-
लोकीपक्षो राजसः। शेषा तु ब्रह्माण्डरूपा भूस्तिष्ठतीत्यनुसन्धेयमिति ज्ञापितम्। तत्त्वानीति
ब्रह्माण्डकारणानि। अत्र इति अत्रैवाग्रे। आदौ भूत इति अस्मिन् पक्षेऽहङ्कारो नायातीति
मूलस्ये'गते'ष्विति पदेऽहङ्कारद्वारा गतेष्विति व्याख्यानं बोध्यम्। प्रकृतिमिति अव्यक्तम्।

व्यक्ताव्यक्तेति महत्त्वे प्रकृतिमित्यस्य स्थले व्यक्ताव्यक्तपदाभ्याम्। एतदिति एकस्यैव
भगवतः स्थितिसंहारकाले वदन्ती देवकी व्याख्यायमानां प्रवेशक्रियां सूचयति। अक्षरा-
दिति साक्षात्सृष्टिः क्रमसृष्टिः मुण्डकेऽक्षरात् सृष्टिः। 'आसीज् ज्ञानमथो ह्यर्थः केवलं
निर्विकल्पितं वाङ्मनोगोचरातीतं द्विधा समभवद् बृहत्' इत्यादि श्रीभागवते। पुरुषो-
त्तमामिन्न इति अत्र टिप्पणी। अक्षरस्य रूपद्वयं वस्तुन एव तथात्वात् जातिव्यक्ति-
भेदेन। जातिशरणौ वाक्यपदीये जातेरात्मत्वोक्तेः। जातिगुणयोरक्षराक्षरत्वयोर्भेदः स्पष्ट
एवं स्पष्टार्था। इदं द्वयं आभासोक्तमध्यात्मरूपद्वयम्। तेना'दृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्ते'-
रित्यधिकरणेऽक्षरामिन्नपुरुषोत्तम उक्तः, स चरणरूपाक्षरामिन्न इति ज्ञेयम्। स्वरूपाणीति
'यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं विश्वं पुराणं तमसः परस्ता'दिति महानारायणोक्तानि। आधीति
तमःपरत्वलिङ्गात्। तन्निवृत्त्यर्थं लयनिवृत्त्यर्थम्। संज्ञा इति 'श्रीकृष्णः सच्चिदानन्दो
नित्यलीलाविनोदकृत् सर्वांगमविनोदी च लक्ष्मीशः पुरुषोत्तम' इत्यादिपुरुषोत्तमसहस्र-
नामस्तोत्रोक्ताः। ब्रह्मविद्यात्वात् देवक्या अशेषपदे तात्पर्यमुक्तम्। तत्प्रसङ्गेन शेषपदच्छेदे
त्वाहुः सर्वशब्देति। शेषाशेषादिशब्दवाच्यः। शेषः शब्दः वेदेऽशेषोर्थो वेदान्ते
ब्रह्मविद्यायाम्। वेदे। श्रुतिस्तु 'स ज्ञयानमसृजते'ति तृतीयाष्टके 'तस्मात् समानाः प्रजाः
प्रजायन्त' इति श्रुतिश्च।

१०-३-२६. योयं काल इत्यत्र अध्यात्मेति अधिक आत्मा। आधिभौतिकं
रूपमिति रूप्यते व्यवहियते येनाधिभौतिकत्वेन तदाधिभौतिकत्वं रूपम्। आधिभौतिक-
भूत इति आधिभौतिकत्वजातिरूपात्मा। अयमिति प्रत्यक्षः आधिभौतिकानामाधि-
भौतिकः काल आधिभौतिको भगवान् जातिरूपः। तथात्वेत्यादि आधिभौतिकाना-
माधिभौतिकत्वज्ञापकम्। इदंपदोक्तप्रत्यक्षसमानाधिकरणः कालः आधिभौतिकः चेष्टा
यस्य तत्सम्बन्धिनस्ते तव चेष्टामाहुरिति सम्बन्धः। कालरूप इत्यस्य चेष्टात्मकर्मपदार्थस्या-
भेदो यथा तथात्रैवाग्रे वाच्यः। कालेति आधिभौतिकवच् चेष्टारूपो भगवानिनो 'निमे-
षादिवत्सरान्त'स्तत्प्रेरितानि। चेष्टारूपकर्मपदार्थरूपत्वं प्रकाशाश्रयन्यायेन। सामान्यत्व-
तलादिप्रतिपाद्यजातिरूपत्वं 'तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविश'दिति छान्दोग्येन। 'योय'मित्या-
धिभौतिकः 'निमेषादिवत्सरान्तः'। तस्येति व्याख्येयम्। सर्वेषामित्याधिभौतिकाना-
मित्यर्थः। मूलभूतस्येति आधिभौतिकस्य जातिरूपस्य तव 'चेष्टामाहु'रित्यन्वयः। तत्र
हेतुः स एवेति। 'प्रकृतेर्गुणसाम्यस्य निर्विशेषस्य मानवि चेष्टा यतः स भगवान् काल
इत्युपलभित' इति तृतीयस्कन्धे कपिलवाक्यात्। स एव भवानिति हेतोः। तत्रेति तादृशे
विचारे मानमिति शब्दरूपं मानम्। 'तं चेष्टामाहु'रिति मूले योजना। यत्तदोर्नित्य-
सम्बन्धात्। चेष्टासत्त्वमुपपादयन्ति स न हीत्यादि। अस्तिभातिप्रियत्ववत्। समन्वया-

चिकरणे स्पष्टम् । 'आहु'रित्यन्यग्रुखेनास्त्रसेन चेष्टायाः कालत्वमुक्तम् । 'चेष्टते येन विश्व'मित्यनेन स्वमतमित्याशयेनाहुः कालवशाच्चेति । चकारः 'आहु'रित्युक्तमभेदपक्ष-
माह । चेष्टायाः कालत्वे 'आहु'रिति यन् मानमुक्तम्, तदस्त्रसयस्तमिति द्वितीयं यन्
तदुपपादयन्ति स काले कर्मेति । 'दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते'त्यत्र । अत इति यो यजनकः
स तदात्मक इति व्याप्तेः । प्रकृतीति वक्ष्यमाणैकादशवाक्योक्तपक्षे । द्वितीयस्कन्धे तु
'क्षात्ममायामृत' इत्यत्र मायाद्वारा कार्यपक्षस्तस्मिन् । सर्वकार्यकर्तेति तस्य सम्बोधनं
'अव्यक्तबन्ध'विति । प्राकृतेति 'प्रकृतिर्यस्योपादानमाधारः पुरुषः परः सतोमिव्यञ्जकः
कालो ब्रह्म तत्रितयं त्वह'मित्येकादशस्कन्धवाक्यादित्यर्थः । अत्र कालः सतोमिव्यञ्जकः ।
द्वितीयपक्षे चेष्टा कालस्तजनको वा । देहरूपस्य कालस्य चेष्टात्मकस्वरूपभूतकर्मरूपस्य च
व्यवस्थामाहुः आधिदैविककालस्येति । भगवद्भूतत्वं शब्दार्थयोरभेदात् साधनप्रकरणे
कर्मेश्वरवादाच्च । तद्व्यावृत्त्यर्थमिति 'अय'मिति मूलपदविरोधात् तद्व्यावृत्त्यर्थम् । ततो-
प्याहेति ततोप्यधिकमाह । एवमिति संवत्सरतो महीयान् । अवशिष्यत इति काल
इत्यन्वयः । आधिदैविकः कालः । प्रपद्य इति प्रपत्तिः शरणमार्गः । अनेनेति चेष्टा-
कालरूपत्वादिना । प्रमाणमिति 'आहु'रित्यादिशब्दात्मकम् । स ईदृश एवेति शरणा-
गतेरप्रयोजकत्वनिवर्तकः परिदृश्यमान एव । देवक्युदाहरणमत्रेत्याहुः ऐश्वर्यमित्यादि ।
आधाररूपधर्मस्येति आधारभूतस्य धर्मरूपस्य सत्त्वस्य । क्षेमधामेति लिङ्गव्यत्ययः ।
सत्त्वस्य नपुंसकत्वादिति भावः ।

१०-३-२७. मर्त्य इत्यत्र रूपत्रयं प्रपत्तिं चेति उक्तश्लोकचतुष्टयायाः ।
प्रकृतेति स्तुत्युपयोगित्वाय । हेतुमिति प्रपत्तिहेतुभूतं भयम् । अतीन्द्रिय इति
'कालोस्मि लोकक्षयकृत् प्रवृत्त' इत्युक्तम् । प्रत्यक्षस्तु दत्तदिव्यचक्षुषा । प्रकृतिं समुत्पा-
दितवान् 'सोनन्तोन्तकरः कालोनादिरादिकु'दिति वाक्यात् । 'आदिः' प्रकृतिस्तस्याः
कृत् । अयं कालो मृत्युभ्रातृरूपभयजनकत्वात् मृत्युप्रसङ्ग उक्तः । कालोयं मृत्युबालजनक-
त्वात् कुण्डिलिनीरूपप्रकृतिसमुत्पादकत्वाच्च सङ्कर्षणः शेषः शब्दात्मा । अतोर्थाभेदात्
सृष्टिरस्मान् न विरुद्धा । कालश्रेष्ठा इतिपक्षे निर्धर्मकत्ववारकः वेदार्थ इति वेदार्थेनाभेदः ।
ननु न सङ्कर्षणस्य शेषत्वेन प्रतीतिः, किन्तु 'देवप्रवर'त्वेनेति चेत् तत्राहुः लौकिकास्त्विति ।
दत्तदिव्यदृष्टिरहिताः । अलौकिकमिति अतीन्द्रियं भयजनकं कालम् । तद्वारा प्रकृति-
रूपकुण्डिलिनीद्वारा । लौकिकद्वारा वा । प्रतिपद्यन्ते जानन्ति । प्रतिकृत्या तादृश-
पदार्थान्तरप्रतिपत्तौ दृष्टान्तानाहुः यथा सिंहेत्यादिना । सिंहे हिंसकः । व्याघ्रो द्वीपीति

१. प्रकृतिं समुत्पादितवान् इति श्रीयोगिगोपेधरजित्सुबोधिनोपाठः अन्यपुस्तकेषु तु प्रतिकृतिं
सर्पमुत्पादितवान् इति पाठः ।

भेदः । कालः स्वभक्ष्यमिति कालस्य सृष्टिकर्तृत्वं तृतीयस्कन्धे 'सोनन्तोन्तकरः
कालोनादिरादिकुद्वययः, जने जनेन जनयन् मारयन् मृत्युनान्तक' इत्यत्र । अयमर्थः ।
मर्त्यास्त्रिविधाः । असन्मृत्युर्वृहदारण्यकोक्ताधिदैविकः कामरूपत्वात् । असन् कामी ।
सदासक्यभावात् ते मर्त्याः । ज्ञानिनो ज्ञानिभक्ताश्च, तेत्र श्लोके । अत्यन्तविस्मृतिर्भूत्यु-
राधिभौतिकः । अत्रानुभूयमानत्वात्, पाप्मा मृत्युराध्यात्मिकः । असदत्यन्तविस्मृतिरूप-
मृत्युभ्यां मिश्रः । स बृहदारण्यकोक्तोऽभ्यादिचन्द्रान्तानाम् । द्वितीयस्त्वत्रत्यमर्त्यानाम् ।
लौकिकभापोक्तत्वाद्वा । एतेन पूर्वश्लोकसङ्गतिरप्युक्ता । तत्र गमकमाहुः अत इत्यादि ।
मर्त्या इति मृत्युपसेचनयुक्ता ब्रह्मक्षत्राः ते शीघ्रं भक्षणार्थं स्थापिताः उपसेचनयुक्तत्वाच्
छीघ्रम् । शब्दसृष्टौ तदुपपादयन्ति स तस्येत्यादि । तस्येति कालात्मकस्य सर्पस्य । तदु-
द्बोधक इति कुण्डिलिन्युद्बोधकः । तच्छरणमिति कुण्डिलिनीशरणगतः यदा
भवति तदा तथा कुण्डिलिन्या प्रार्थितोतीन्द्रियः कालः शीघ्रं न भक्षयति । मृत्युभ्रातृ-
भयप्रेषणेन मृत्युजनकं भक्षणं न करोति । स्वजन्यमृत्युरनुकूलो यतः अर्थसृष्टिः वैश्य-
शूद्रौ सेवकावतः शीघ्रं नेत्युक्तम् । 'यस्य ब्रह्म च धर्मं चोमे भवत ओदनं मृत्युर्यस्योप-
सेचनं क इथा वेद यत्र स' इति श्रुतेः । तस्य चेति अतीन्द्रियस्य कालस्याधिक आत्मा
वेदः । 'स एष जीवो विवरप्रवृत्ति'रित्यत्र 'मनोमयो' वेदः । अतीन्द्रियः कालः । 'छिद्रा
व्योश्रीव चेतना' इत्यत्रोक्तार्थसंवलितः शब्दः । छिद्रवदाकाशधर्मः । तदुक्तेति 'अन-
भ्यासाच्च वेदानामाचारस्य च लङ्घनादालस्यादभदोपाच्च मृत्युर्विमान् जिघांसती'ति निब-
न्धात् । अपिना कुण्डिलिनीप्रार्थनया । यादृशमध्यात्मत्वं तदुक्त्वाधिभौतिकानाहुः अन्ये
चेत्यादि । वेदोक्ता नित्यानित्यभिया नाधिभौतिकाः पुराणोक्तास्तु तथा । तस्याधि-
भौतिकरूपाणीति अतीन्द्रियकालस्य । जन्यमात्रस्य कालरूपशब्दोपाधित्वात् । विलम्ब-
हेतव इति मन्त्रौषध्यादिभिः । त्रिविधा इति योगिनः कर्मठाः देवोपासकाश्च । धर्म-
मार्गत्यादि यथासङ्गम् । त्रितयमेकत्र वा । तत्प्रवणाः कालाधीनाः अपि सेवकाः
'चेतस्तत्प्रवणं सेवे'ति सिद्धान्तमुक्तावल्याः । द्वितीयान् मर्त्यानाहुः ये पुनरिति । लौकिका
इति उक्तत्रितयमिच्छाः । शीघ्रमिति अमार्गवर्तिनां रक्षकाभावाच् छीघ्रम् । अमुमुक्षु-
त्वादेवकारः । ओदनभूता इति उक्तश्रुतेः । धर्मानिति काम्यान् उपवेदोक्तौषधिरूपा-
नपीत्यर्थः । पलायनमिति काम्यधर्माचरणमन्याश्रयरूपम् । मुख्यार्थेन दृष्टान्तः । मूषक-
स्येवेति व्यालभीतस्य । पतितस्येति पलायनशून्यस्य । मृत्युः कालस्य मुखम् ।
भक्षणे उपायः उपसेचनरूपः । सोपीति मृत्युरपि । व्यालत्वमुपपादयन्ति स भयेत्यादि ।
विधिभालमनर्थोऽसादिति क्षीरखामिना निरुक्तत्वाद् योगेन भयवाचको व्यालशब्दः ।
तथापि तात्पर्यवृत्त्या मुखं वक्त्रं तद्वेतुक एव । 'व्यालो दुष्टगजे सर्पे शठे श्वापदसिंहयो'रिति

विश्वे मुखवतामेवोक्तेः । तेषु योगरूढः । अन्यथा नदीप्रवाहपतङ्गिनिर्दिशादावपि योगस्य तुल्यत्वात् तत्रापि प्रयोगः स्यात् । गच्छन्निति काम्यकर्माणि कुर्वन् । क्षुत्पिपासे असन्मृत्योर्धरे तन् । जरावलीपलितादि, आदिना अपस्मृतिः । भयेन मृतस्य देवादि-
 देहप्राप्तौ भयं निवर्तत इत्याशङ्क्याहुः देवत्वेत्यादि । चतुर्कालः स्थितो घर्मो येषु तेषु ।
 अभ्यासाद् भयं निवर्तते । लोकान् देहानपि । निर्भयमिति निर् इत्यस्याभावोर्थः ।
 वेदेङ्गविकल्पात् । अत इति कार्यकारणमृत्युन् प्राप्य । 'निरादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयये'ति
 प्रसिद्धेराहुः भयनिवर्तकेति । अभ्यासेन कुतो नाप्यगच्छदित्यत आहुः शास्त्रेत्यादि ।
 शास्त्रं पञ्चघटकेच्छाविषयोनुभवश्च जनकस्य । 'अभयं ह वै जनक प्राप्नोसी'ति श्रुतेः काम्य-
 कर्मभिर्नानुभवः, किन्तु तत् तद् फलम् । नित्यकर्मभिस्तु चित्तशुद्धिद्वारा ज्ञानेऽभयं
 भवति । एवं लौकिकसाधारणविषये उक्त्वा उक्तत्रिविधविषय आहुः चेपीति । पूर्वमिति
 अत्रैव पूर्वमुक्ताः । कालाधीना इति योगिनः समाधिकालाधीनाः । कर्मठा दर्शपूर्णमासा-
 दिकालाधीनाः । देवोपासकाः प्रातरादिकालाधीनाः । अवश्यभक्षकत्व इति सप्तम्यन्तम् ।
 भगवतोवश्यभक्षकत्वनिमित्तं सामर्थ्ययुक्ता न भवन्तीत्यर्थः । काले प्राप्ते तु भवन्ति ।
 तत्र हेतुः प्रार्थनेति । कुण्डलिनीकृता । दुर्बला ईश्वरस्य स्वातन्त्र्यात् । तर्हि कथं भय-
 निवृत्तिरित्याकाङ्क्षायामयमर्थं इत्याद्युक्तप्रथमपक्षेणोत्तरार्थं व्याकुर्वन्ति स एवमित्यादि ।
 भगवच्चरणप्राप्तिरिति छान्दोग्ये 'उपरि उपरि सञ्चरन्तो न विन्दन्ति ब्रह्मे'त्युक्तं
 परितुष्टस्तु प्रतिबन्धनिवारणे प्रेरकः स्वचरणप्राप्तिकरो भवतीत्युक्तं सुबोधिन्याम् ।
 अक्षरस्य चरणत्वे एकत्वं व्यापकत्वं च स्यात्, तद्वारणायाहुः सत्सङ्ग इत्यादि । शब्दायौ ।
 पुष्टिमार्गस्य मुख्यत्वात् सत्सङ्गरूपोर्थ उक्तः अर्थविशिष्टः शब्द एको व्यापकश्च । सत्सङ्गो
 भगवत्प्रापकश्चरणश्चेति सत्सङ्गस्य । सत्सङ्गत्वेन रूपेणाक्षरप्राप्तौ भगवत्प्राप्तिः अक्षरत्वेना-
 क्षरप्राप्तिरक्षरैक्यम् । भागवतं भगवत्प्रापकं प्रसिद्धम् । सत्सङ्गवाचकमपि । अक्षरं सर्वं
 यद्यपि तथापि प्रकृतोपयोगि चरणरूपं यत् तद् गृहीतम् । आध्यात्मिकमिति ज्ञानभक्ती
 भगवद्दर्शौ सत्सङ्गे भागवते च मिलितौ आध्यात्मिकम् । चरणावेवेति ज्ञानभक्त्यो-
 राध्यात्मिकत्वोक्त्या ज्ञानभक्तिरूपौ धर्मौ चरणौ, चरणयोरिव भगवत्प्रापकत्वात् । प्रस-
 जस्येति चरणविषयत्वार्थम् । तन्मध्ये इति त्रिविधयोर्द्वयोः । षण्णां मध्ये द्वयोरन्यतरस्य
 प्राप्ताविति वा । पूर्वोक्तं स्फुटीकर्तुं त्वत्पादाब्ज'मित्यत्र समासार्थमाहुः भगवत्सहित-
 मिति । समासे न समासघटकानां शब्दानां पृथक्शक्तिः । समसनं समासस्तद्वैयर्थ्या-
 पत्तेः । अतस्त्वथा(भगवता)सहितमिति व्युत्पत्त्या विशेषणस्याक्षरव्यावर्तकत्वात् तथार्थः
 स्फुरति । भगवच्चरणारविन्दमिति 'त्वत्पादाब्ज'मित्यस्यार्थः । लोक एवेति सप्तम्यन्तं
 लोकपदम् । ज्ञापको भगवज्ज्ञापकः । शोभातिशयः चरणयोः । त्रितयेति कुण्डलिनी-

वेददेवापेक्षया । ते च कालाधीनाः अक्षरात्मानः, इदं च तदतीतमिति ततोतिशयः ।
 स्वल्पपदार्थमाहुः मृत्त्वित्यत्यादि । तर्हि मृत्युः स्वतः कुतो न प्रवर्तत इत्यत आहुः
 मृत्युरित्यादि । निवर्तत इति प्राप्तचरणान् मर्त्यात् । भगवच्चरणारविन्दमिति मृत्यु-
 त्रयप्रतियोगि । चिद्रूपत्वात् । निवर्तत इत्यनुक्त्वा 'पैती'त्युक्तं तत्स्वरूपमाहुः अस्मा-
 दित्यादि । असाध्यत्वं त्वक्षरब्रह्मत्वात् । अप आ एतीति छेदः । अन्यथा त्वपेतीति । युक्त-
 मेवेति मृत्योरुपसेचनत्वाद् युक्तियुक्तम् । एवं सर्वं व्याख्याय सिद्धमर्थं निगमयन्ति स
 शास्त्रं त्वित्यादि । 'अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेदमे'ति श्रुतौ 'नास्य
 जरपैतज् जीर्यति न वधेनास्य हन्यत' इति । तैत्तिरीये च 'यदा ह्येवैप एतस्मिन्नदृश्येऽना-
 त्म्येऽनिरुक्तेऽभयं प्रतिष्ठां विन्दते अथ सोऽभयं गतो' इति शास्त्रं प्रमाणम् । संवादस्तु
 सखालौकिकभावसिद्धिः । युक्तिस्तु 'सर्वस्य वशी सर्वस्वेषान' इति । 'भीपासाद् वातः
 पवत' इत्युपक्रम्य 'मृत्युर्धवति पश्चम' इति श्रुत्युक्ता । कालनिपन्ता च भगवान् । अत
 एभ्यो हेतुभ्यः अनुभवादिः । अत्रैवेति साङ्ख्यवेदान्ते । पूर्ववदिति वसुदेवोक्तवैदिक-
 मार्गवत् । शङ्केति विदितत्वादिनाऽब्रह्मत्वशङ्कावन्न शङ्केत्यर्थः । ननु लोके व्यभिचारो
 दृश्यत इत्यत आहुः निःकपटेत्यादि । 'दासवद् यदमायये'त्येकादशस्कन्धात् । 'माया'
 कापट्यम् । तथा च यथा प्रह्लादस्य तथान्यस्यापि प्रवृत्तिश्चेत् तदा न व्यभिचार इत्यर्थः ।
 अब्रह्मविदितत्वाद् घटवदित्यत्र शङ्का वसुदेवस्य ब्रह्मत्वे भवेत् । अत्र तु 'रूपं यत् तत् प्राहु-
 रव्यक्तमाद्य'मित्यत्र श्लोकेन्यगुत्वेन सर्वैर्विदितेपि साक्षादविदितत्वात् । 'यतो वाचो निवर्तन्त'
 इति श्रुतेः । तथा च ब्रह्मविदितत्वेपि साक्षादविदितत्वादक्षरवदित्यत्र न व्यभिचारः साध्या-
 भाववद्गुचित्त्वरूपः । अब्रह्मविदितत्वादित्यत्र घटे व्यभिचाराभावेपि नृसिंहादौ व्यभिचारात् ।

१०-३-२८. स त्वं घोरादित्यत्र हेतुमिति भयम् । त्रयमिति उग्रसेनात्तज्जात्
 पालनं, जन्माज्ञानं, रूपोपसंहारं च । वसुदेववेदस्य गतभीत्वाद् देवक्या ब्रह्मविद्यात्वात्
 कंसस्य कनिष्ठत्वाद् भयाभावेऽविद्यया विद्यानाशे भयसम्भावनयाहुः अत्रेति । अत्र
 'श्लोके' भयावसरे । तत्र प्रथमे 'प्रार्थनीये'त्यन्तेन रक्षाप्रार्थनतात्पर्यमुक्तम् । तत्र ज्ञान-
 दापनयोरिति आकाशवाणीवाक्यान् मारकत्वेनाष्टमगर्भज्ञानम् । 'तथेति सुतमादाये'ति
 दापनं तयोर्विनोगादवधारणात् । एतत् कंसस्य । श्लोकोत्तरार्थीयप्रार्थनतात्पर्यमाहुः इदानीं
 वेति । इदं रूपमिति कंसमारकं रूपम् । प्रार्थनीयमिति 'कृपीष्ठा' इति लिङ्गनमिति
 तथा माह्योगे छान्दसम् । एवमित्यारभ्य युक्तैवेत्यन्तेन तत्रैव पश्चान्तरोपपादनेन युक्त-
 त्वसमर्थनम् । एवं रूपेणेति दृश्यादृश्यरूपेण । अत्रैव काराग्रह एव । यद्यपि सर्वदैव-
 ममारयित्वा स्थितौ कंसकंसपक्षपातिकृतमारणदोषनिवृत्तिस्तथापि दोषान्तरं भवतीत्याहु-
 स्तदेति । अक्षिरसेति 'पुत्रभावेन' भक्तिरसानुभवः । मर्त्यादेति अलौकिकत्वेपि द्विभुज-

त्वमयादा कपिलदेवादौ दृष्टेति तथा । द्वितीयश्लोकीयप्रार्थनातात्पर्यमाहुः एतदित्यादि । एतेषां पूर्वोक्तानां सर्वेषां दोषाणां इदानीमेवान्त इत्याद्युक्तानां कंसकंसपक्षपातिप्राकृत-
लोकासदादिनिष्ठानां मारणद्वेषशीघ्रमुक्तिभक्तिरसानुभवानाम् । प्रार्थनेति 'मा विद्या'-
दिति प्रार्थना । 'ननु 'त्रयं प्रार्थयती'त्युक्तम् । चतुर्थीप्रार्थनोपसंहारविषयिणी कुत
इत्यतः 'शङ्खचक्र'त्यादिविशेषणात् इदानीं मारणे वेति पक्षान्तरे प्रार्थनानुवाद इत्येवमुप-
संहारस्य प्रार्थयत्वं समर्थयन्ति स इदानीमित्यादि । स्वजीवनार्थमिति कंसपक्षपातिभ्यः ।
अत्र टिप्पणी । अस्मिन्निति अनुवादपक्षे । तत्कृत्विति 'उपसंहरे'ति श्लोकोक्तं रूपोप-
संहरणं द्वेषाभावादिभ्यः कृत्वत्यर्थः । सुबोधिन्याम् । पूर्वोक्तपक्षेति अलौकिकं दृष्टे-
त्याद्युक्तपक्षसम्भवात् । प्रार्थय इति अनुवादत्वेपि प्रार्थयः । प्रसङ्गादाहुः भगिनीपति-
रिति । पक्षपातिभिर्न मारयेत् । प्रार्थनीयेति अग्रेतनग्रन्थाभासः । पूर्वोक्तेति विरुद्धधर्मा-
श्रयत्वादिति भावः । त्रैड् पालने । भ्वादिः आ अनिद् । त्रायस्वेति प्राप्त आहुः उभय-
पदीति । प्रचुरेति उत्तरार्थे इदं द्रष्टव्यम् । इयं फक्किाऽनिविष्टापि । नन्वित्यादि भगव-
दधिष्ठानत्वेन 'न मे भक्तः प्रणश्यति' इति वाक्यार्थज्ञानेन पर्यवसाने वाधस्य मारणस्या-
भावात् । प्रार्थयत इति ज्ञानदापनयोर्नियोगे आकाशवाणीप्रामाण्याद् दापननियोगाभावात् ।
सङ्कल्प इति 'कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यती'ति वाक्यात् । स्थिताविति
अन्यत्रापि कंसममारयित्वा स्थितौ । अयुक्तमिति 'कदाचिच्च चतुर्भुज' इति श्रुतिविरोधाद-
युक्तम् । सर्वमिति श्रुतिविरोधाभावः मुक्तिश्च अन्यदपि । इत्यनेनेति छान्दसप्रयोगेण ।
चकारात् स्वरेण । 'मांसदृशा'मित्यस्य विश्रहमाहुः मांसमेव पश्यन्तीति । पश्यन्तीति
दृशः मांसस्य दृशः मांसदृशः । विहितमित्यादि 'कृष्णो ब्रह्मैव ज्ञाश्चत'मिति विहितम् ।
'योन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यत' इति मांसदर्शनं निषिद्धम् । उक्तसमुच्चयेति
उक्ततात्पर्यसमुच्चयार्थः । आद्य उक्तोन्तेर्था चकारः सर्वतात्पर्यसङ्ग्रहार्थम् ।

१०-३-२९. जन्म त इत्यत्र अन्यतरेति अत्र टिप्पणी । तथात्वायेति
करणाभावात् । इदानीमेव मारणं अन्यत्र गमनेनैतद्रूपादर्शनम्, तस्मै । इदानीमेवामारणं
लोके चैतद्रूपदर्शनं तस्मै च । इदानीं मारणमिति 'रूपं चेद'मित्यस्य व्याख्यानम् ।
द्वितीयः पक्षः मध्यमपक्षस्तस्मिन् । एवं सत्यपीत्यादि अयं प्रथमपक्षः । स्वत इति स्व-
साद् भगवत इत्यर्थः । स्वस्य भगवत इति वार्थः । दोषानिवृत्तिरिति मारणदोषानिवृत्तिः ।
स दोष इत्यस्याः सुबोधिन्या अर्थः मध्यमपक्षे स्वत इत्यादिनेति । मध्यमपक्षे पक्ष-
द्वयम् । स्वत उपेत्य युद्धेन कंसस्य मारणमित्येकः पक्षः । स्वतो निवृत्तावपि कंसो युद्धार्थ-
मायाति चेत् तदा मारणमिति द्वितीयः । एवं पक्षद्वये सत्यपि स स्वतो नायाति तदा
तममारयित्वैवान्यत्र गतिर्भवति । इत्युक्तम् । जन्माज्ञानस्येति मूलश्लोकोक्तस्य । सुबो-

धिन्याम् । स चेदित्यत्र सञ्चेदिति पाठे सञ्च गतौ । भ्वा० प० से० । अत इति ब्रह्म-
विद्याकृतनिषेधात् । पापः जन्मज्ञानकारणमर्यादाभक्तिप्रतिबन्धरूपापात्मा । मत्स्वरूप-
मिति सर्वसामर्थ्यसहितम् । अविद्ययोपमदौ विद्याया ज्ञेयः । ममाकारकत्वाद्वा । मधुसूदन
इतीति अकारकस्य दूरात् सम्बोधनं सम्भवति । अतः प्लुतत्वम् । मधुसूदनाशुभकमः 'शङ्ख-
गदाबुदाशुभ'मित्यस्य व्याख्यान उक्तः । अविश्वास इति सर्वेषामर्थ्ये विश्वात्मत्वे ।
विश्वास इति विश्वात्मत्वेनैकतमरक्षणभावे । तथा । उचित इति एतादृशज्ञानवत्यह-
मधीरधीः । भवद्वेतोरिति भवान् हेतुस्तस्मात् सकाशात् । अतो 'जन्म ते मय्यसौ पापो
मा विद्या'दिति जन्माज्ञानं प्रार्थयत इति भावः ।

१०-३-३०. उपसंहरेत्यत्र पूर्वमिति 'तथेति सुतमादाये'ति वाक्ये । 'अदसस्तु
विप्रकृष्टे' इति कोशात् अदसश्चन्दस्यार्थमाहुः अलौकिकरूपमिति । अलौकिकप्रकारकम् ।
श्रीश्चेति तथा च पयान्तैः श्रिया च जुष्टमिति मूले समासः । यद्यपीति अत्र टिप्पण्याम्
तदभाव इति अलौकिकांशदर्शनाभावः । नान्यतरेति उक्तादर्शनयोरन्यतरस्य वैयर्थ्यं
न शङ्कनीयमित्यर्थः ।

१०-३-३१. विश्वं यदेतदित्यत्र विरोधं परिहरतीति फले समवायिरूपस्वरूप-
विरोधं नृलोकस्य विडम्बनकथनेन परिहरतीत्यर्थः । विरोधीति विराड्रूपत्वम् । विरोधीति
दीर्घान्तपाठे ई आश्रयं । अन्यतरस्येति विराड्रूपत्वनृलोकविडम्बनयोरन्यतरस्य कर्मा-
दीनामपि सम्बन्धसामान्यविवक्षया षष्ठीप्रदर्शनपरत्वं विडम्बनपरत्वं तेनेत्यर्थः । उपपा-
दयन्निति देवकीपदार्थः । देवकी भगवत्सेवासुकूलत्वलक्षणपुंस्त्ववतीत्यतः देवकी उपपाद-
यन्नित्यत्र पुंस्त्वविशिष्टोपपादनकर्त्रमिन्ना स्त्रीत्वविशिष्टा एका देवकीति बोधः । विराजीति
'यथावकाश'मितिपदात् । 'यदेकमव्यक्तमनन्तरूपं तत्रे'ति नोक्तम् । 'रूपं चेद'मितीदमः
प्रयोगात् । पुनश्चा'दो रूप'मित्युक्तम् । तदकारकम् । स्तुत्यविषयम् । अत आहुः ब्रह्माण्डा-
ख्य इति । 'कालात्मा भगवाञ् जात' इत्युक्तकारिकायामपि कालः समवायी विराद् आत्मा
स्वरूपं यस्येत्यपि ज्ञेयम् । गीताप्रसिद्धेः । चतुर्दशैति सात्त्विकपक्ष उक्तः । किर्मीरिततयेति
सङ्कुचिततया । पुरुष इति विराद् । विराट्त्वेनोपासनार्थमुक्तम् । तदत्र मृत्नाभक्षणविश्व-
दर्शने जातम् । 'सर्वत्र प्रसिद्धोपदेशा'दिति छत्रभाष्य उक्तम् । सङ्गल्यर्थमिति समष्टिसङ्ग-
ल्यर्थम् । 'कृष्णस्तु भगवान् स्वय'मिति वाक्यात् । समाधानमिति प्रथमाभासोक्तविरोधस्य
द्वितीयाभासे विरोधिगुणस्य च परिहार इत्यर्थः । विडालमिति विडालोनिच्छतीमपि मार्जारि
भुनक्तीति दृष्टान्तः । उपकारं कृत्वा भुनक्तीति वा । गृहीव तिष्ठतीति वा । अनेनेति महत्पदेन ।
गर्वाभाव इति भगवतो बोध्यः ।

१०-३-३२. त्वमेवेत्यत्र स्तोत्रे इति कीर्तनभक्तिरूपे, भगवान् वदन्नित्यत्र हेतुः ।

जन्मप्रकरणत्वात् सङ्ख्यातात्पर्यमाहुः चतुर्दशेति। प्रामाण्यार्थमिति भगवद्वाक्यत्वाद् वेदत्वेन प्रामाण्यार्थम्। अत्र टिप्पण्यम्। चतुर्दशविद्यासम्बन्धिप्रमाणार्थमिति स्वाधे व्यजि भवति तद्व्यावृत्त्यर्थमाहुः प्रमाणस्येति। व्याख्यानात्। सङ्ख्याया इति तत्प्रतीती-
च्छयोच्चरितत्ववचनरूपे तात्पर्यवचने। अतः षष्ठी। वक्तुरिच्छारूपतात्पर्यविषयत्वे सप्तमीप्रसङ्गः।
मोक्षे इच्छास्तीतिवत्। वैश्वानरमिति वैश्वानरो देवतास्य पुरोडासस्य, 'सास्य देवते'त्यण्।
तद्वचयवेति पुरोडाशविशेषणभूतद्वादशकपालस्य सङ्ख्यायाः फलोक्त्या। तत्तत्फलेति
सजातीयत्वं अष्टत्वादिना। त्रिवृदिति अस्थिमज्जावायूपम्। नवकपाल इत्युक्तत्वात् तेजस्त्रिवृ-
द्दत्तं त्रिवृत्। पुरीषमांसमनोरूपम्। एवमापः त्रिवृत्। मूत्ररुधिरप्राणरूपाः। यद्वा। 'तेज-
स्त्रिवृ'दित्युक्तेराधिदैविकादिभेदान्नव। विराडिति छन्दः। फलसङ्ख्यासजातीयत्वायाहुः
अत्र विराडिति। 'पृथिवी वा अन्नमिति'श्रुतेः दशधा पृथिवी सात्त्विक्यादिभेदात्। श्रुति-
भ्य इति न च वाच्यमिति पूर्वेषान्वयः। सुबोधिण्याम्। भगवद्वाक्यार्थानाहुः पूर्व-
स्थितिरित्यादिकारिकाभिः। त्रिगुणमित्यादि अत्र टिप्पण्यम्, सर्वाधिकमिति
लौकिकाद् वैदिकान् महदित्यत्र महदित्यस्यार्थः। तथेति द्विगुणं सत्यम्। तेध्विति
आधिदैविकादिसत्येषु। 'बहुषु बहुवचन'मिति सूत्रात्। सुबोधिण्याम्। इत इति सारस्वत-
कल्पात्। प्रत्येवेति 'धृतिर्वाक् श्रीश्व नारीणा'मितिवाक्याद् धृतेरेवकारः। 'कश्चिद्दीर
आत्मानमैक्ष'दितिश्रुतेः। पृथित्वं सतीत्वं वा न भगवज्ज्ञाने जानातीच्छति यततं इति
प्रक्रियोक्ते प्रयोजकमिति हेत्वनन्तरमाहुः तस्या दीनत्वेनेति। 'भक्तानां दैन्यमेकं हि इरि-
तोपणसाधन'मिति वाक्यात्। अयमपीति वसुदेवोपीत्यर्थः।

१०-३-३३. युवां वा इत्यत्र एतादृशावित्यादौ 'पुमान् स्त्रिये'त्यनेनैकशेषः।
कच्चित्त्यादि न्यूनपूरणम्। सन्तापेति द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायोक्तराद्द्वान्तीयसन्तापस्य
वक्ष्यमाणकामस्फूर्त्यर्थं जननादित्यर्थः। भगवद्विषयकत्वादिति भगवन्तमुद्दिश्य कृतत्वात्।

१०-३-३४. वर्षवातेत्यत्र अन्तरिक्ष इति बुद्ध्याद्युपरि। पञ्चाग्नीति चत्वारः
सर्वतः उपरि सूर्य इति पञ्चाद्यग्रयः। उभावापीति दम्पती।

१०-३-३५. शीर्णपर्णेत्यत्र 'सती'त्युक्तत्वाद् धर्मातिशयात् सेवां। द्वितीयत्व-
मात्रविषयाऽपरे इति पुंस्त्वम्। पूर्ववद्वा। भगवत्सेवामाहेति अखण्डब्रह्मज्ञानस्य वसुदेवं
प्रत्युत्तरार्धे वक्तव्यत्वाज्ज्ञानाङ्गभगवत्सेवां 'भक्त्याग्राह्ये भक्त्या जानाति चान्यय'मिति
वेदाद् वेदरूपवसुदेवस्याहेत्यर्थः। कियत्कालतपसेति कर्मविशेषेण। यथायिना हेज्ञा
मले त्यक्ते ध्माते हेभि पुनः स्वं रूपं भजते तद्वत् शुद्धसात्त्विकगुणाविर्भावके चित्त इत्यर्थः।
कार्यमिति भगवतः पुत्रत्वम्। सेवयैवेत्यत्रैवकारार्थमाहुः नान्यथेति। सेवां विना

१-२. गतश्लोकप्रतीकद्वयम्। ३. 'भगवत्सेवयैव कार्यं नान्यथा' इति श्रीयोगिभाष्येभरजित्सुबोधिण्यां
पठ इति भाति।

केवलतपस्त्वेन प्रकारेण। बहिःसंवेदनेति बहिर्ज्ञानाभावे। परिचर्येति तपसा भवति।
स विशेष इति स तपोविशेषः। वसुदेवस्य स्वरूपलाभो जात इत्याहुः शुद्धसात्त्विकेति।
यथा बुद्धिः सात्त्विकी गीतोक्ता तथा। स्वभावत इति अधिष्ठानकृतो विशेषः। अन्येषां
साधनकृत उपशमः। 'शीर्णपर्णे'त्यनेन स्नानादयो यमा आराधनशब्देनाराधनादयो
नियमा इत्याशयेनाहुः एवमिति। सकामाविति अनेन ज्ञानाङ्गभक्तिः सकामा। 'अकामः
सर्वकामो वे'ति वाक्यात्। न समुणा भगवदाधिष्ठानत्वात्। भगवदाविर्भावाच्च। समुणत्वे
भस्महोमप्रसङ्गः।

१०-३-३६. एवं वामित्यत्र दिव्यवर्षेति दिव्यं वर्षमस्यदादिपष्ठिवर्षाधिकत्रिशतं
वर्षाणि, एतादृशां सहस्रसङ्ख्याकानि। चतुर्युगमिति कृतयुगप्रमाणं १७२८०००, त्रेतायुग-
प्रमाणं १२९६०००, द्वापरयुगप्रमाणं ८६४०००, कलियुगप्रमाणं ४३२०००, गतकलि-
प्रमाणं ४९४२ भोग्यकलिप्रमाणं ४२७८। अहमेवात्मनीति अत्र सप्तमी विशेषणे
बहुव्रीहाविति ज्ञापकाद् व्यधिकरणपदे बहुव्रीहौ गङ्गादेः परा सप्तमीति परिनिपातः पद्मनाभ
इतिवत्। आत्मपदं देहवाचकम्। आत्मोपपदा। तथा च परिलिङ्गदेहस्य व्यापकात्मत्वेन
नित्यकस्य स्थितित्वात्कालमित्यार्थम्। द्रष्टव्यम्।

१०-३-३७. तदा वामित्यत्र स्थापयन्तीति वं सुखं पुष्पातीति वपुरिति व्यु-
त्पत्त्या स्थापयति। अन्यथेति सुखसोपाभावे। पुत्रत्वस्थापनाभावे वा। परमेति स्नेहस्तु
स्यादेवेत्यर्थः। इच्छेति काम इच्छा। तदपि च बालेति अमुनेत्यस्य पदस्य तात्पर्यमिदम्।
'तमद्भुतं बालकमित्यत्र 'बालक'मिति विशेषणस्य पूर्वमुक्तत्वात्। रूपस्येति उक्तेच्छापेक्षयेति
बोध्यम्। तेन वात्सल्यरस उत्पन्नः। स्थानादिति करणव्युत्पन्नम्। पातिप्रत्यादित्यर्थः।
चेति आधिदैविकाध्यात्मयोरेक्याच् छद्वापरिचर्ये उक्ते, 'श्रद्धारतिर्भक्तिरनुक्रमिष्यती'ति
वाक्यात्। बहिर्मुखानामिति बहिर्मुखानामपहेतुत्रयसहिताः तत्सम्बन्धी न परितुष्यति
यथा मानसपूजादिना इति हेतोः। भावितः स्मृतः। अन्तर्मुखानामपि परितुष्यतीत्यर्थः।

१०-३-३८. प्रादुरासमित्यत्र पूर्वश्लोकोक्तभवसाधने तु हेतुत्रयमित्याशयेनाहुः
चिन्तित इति। भावित इत्यस्यार्थो वा। भावत्वेनाविर्भावत्वेन कार्यकारणभावः। फल-
नैकत्वेति फलस्य नैकत्वानियमार्थम्। आविर्भावस्य फलस्येत्यन्वयः। चैत्रस्य गुरुकुल-
मित्यत्रेव। यावदिति तादृश्याः क्रीडेच्छाया नियामकत्वात्। वरदराज इति वरदराद्
वरदराज इति प्रयोगद्वयं छन्दसि समासान्तविकल्पात्। ताभ्यामिति अजुष्टग्राम्यविषया-
भ्याम्। बालकेति 'सोविभेत् तस्मादेकाकी विभेती'ति पुरुषविषयान्तरश्रुतेः। भयं
बालकलिङ्गमिति भाष्यप्रकाशे। प्रथमज्ञप्तिरुपचरिति बोत्पत्तिमत्त्वं बालकत्वम्। 'जन्म
त्वात्मतया पुंसः शरीरस्वीकृतिं प्राहु'रिति शरीरस्वीकृतिमत्त्वं बालकत्वम्। त्वाद्दृश इति

चरणस्वरूपम् । तत्रापि सङ्घेप इत्याशयेन विवृण्वन्ति वा युवाभ्यामित्यादि । पदद्वयं विवृत्य वृत्तपदं विवृण्वन्ति भूयादिति । आशीरुक्ताहिताशंसा ।

१०-३-३९. अजुष्टग्राम्येत्यत्र प्रीतीति प्रतिनिधिः । भगवदधिष्ठानत्वब्रह्मविद्या-
त्वाभ्याम् । स्थितैवेति 'मदाराधनमीदृत्'रिति वाक्यात् । सेवा न वा वृत्तेति जुष प्रीति-
सेवनयोरित्यत्रार्थयोर्विकल्पेन सेवा न वृत्ता । प्रीत्या सेवायां 'प्रतिगुत्वस्य यथा मुखश्री'रिति
सप्तमस्कन्धवाक्यान् न जुष्टो ग्राम्यविषयो याभ्यामिति अत्र टिप्पण्याम् ।
पाठान्तरं लौकिकप्रीतिः स्थितैव, सेवा न वृत्तेति । अजुष्टग्राम्यविषयो याभ्यामिति ।
द्वितीयमिति सेवनरूपम् । सुबोधिनी । तत्सम्भवेपि काम्यकर्मणां वैदिकेन ग्राम्य-
विषयजोपसम्भवेपि । तन्निषेधेति लौकिकसिद्धापत्यनिषेधार्थम् । अलौकिकप्रकारकापत्य
निषेधार्थकं वा । अतोपीति विशेषणत्रयात् । अपिना चिक्रीडिषा । मोक्षस्यावरणं
'मोहिता'वित्यनेन मोह उक्तः । एवं स्पष्टेति न विवृता । तदिति अनपत्याविति विशेषणम् ।
रागस्येत्यादिसुबोधिनीं विवृण्वन्ति अजुष्टेत्यादीति । सुबोधिन्याम् । ऋणादीति
देवर्णपितृर्णमनुष्यर्णेत्युणत्रयम् । आदिना पूर्णता पुत्रकृता । अनपत्या द्वौ मदाराधनमिति
पञ्चसु त्रयं पुत्रधनेन स्त इति । विरुद्धेति मोक्षविरुद्धगृहस्याश्रमनिष्ठत्वात् । मोक्षस्येति
'मोहिता'वित्युक्तमोहस्तस्य तमोधर्मत्वादवरणम् । सर्वत इति चतुर्भिः । शास्त्रार्थेति
विशुद्धसत्त्वाद् वेदत्वाच्च । शास्त्रं गीता 'सर्वेन्द्रियाणि संयम्ये'त्युपक्रम्य 'मिथ्याचारः स
उच्यते' इति । शास्त्रं 'ऋणानि त्रीण्यपाकृत्ये'ति । शास्त्रं 'मनो मोक्षे निवेशये'दिति । त्रितय-
मिति विशेषणत्रयोक्तम् । इयं विशेषेति अत्र टिप्पणी आभासे मोक्षावरणेति मोहेन
मोक्षावरणम् । एवमाधिक्यमिति भक्तिमार्गे मोहे मोक्षे मोहाभावादाधिक्यम् । तर्हीति
मोक्षस्य लीलासृताब्धिफलकवरणानाधिक्यकाले । मदनुग्रहादिति अनुग्रहस्य दास्वरूपा-
पवर्गे कारणत्वं, न तु साधारणापवर्ग इति । कारणमात्रोक्तिर्न तु साधारणापवर्गकारणोक्तिः ।
न त्वेवमिति मोक्षप्रतिबन्धकमायामोहितत्वेन 'न वत्राथे' इति । ज्ञानशक्तेरिति भग-
वत्साभिध्याद् वसुदेवज्ञानशक्तेः । मोहसृते इति तथा च वसुदेवमोहो नृद्यते भगवता
'मोहिता'वित्यनेनेति भावः । तथेति ब्रह्मत्वेन भगवत्त्वफलत्वविराट्त्वैः । अद्यमिति ब्रह्म-
त्वादिना ज्ञानाभावः । अनुग्रहादिति भक्तिमार्गीयत्वादिति भावः (द्वितीयं) एवेति 'वैष्णवीं
व्यतनोन् मायां पुत्रस्नेहमयी'मिति वाक्यात् । एवंविध इति मोक्षरूपेथे । भक्तेति
शास्त्रीयभक्तेत्यादिः । सर्वा इति शक्तयः । एतच्छक्तीति विशेषमायाशक्तिकार्येथे मोहे
मोहत्वोक्तिरित्यर्थः । सर्वशक्तीति सर्वाः शक्तयः । प्रमाणेति शास्त्रीयज्ञानमार्गात् ।
प्रमेयेति लीलारसाब्धिफलकवरणे विशेषमायामोहमार्गः । 'नैषा तर्केण मतिरापनेये'ति
काठकात् । 'आश्वर्यो वक्ते'तिकाठकः । बलिष्ठः स्वकार्यकरणात् । अत एवेति लीलार्थ

मोहस्यावश्यकत्वादेव । अत एवेति विशुद्धज्ञानत्वादेव । अत एवेति अनिवृत्तौ कारणद्वया-
देव । असमास इति समासशक्त्या निवृत्तावेककारणबोधकसमसनाभाव इत्यर्थः । दास्य-
भावादिति ज्ञानकृतात् । पितृत्वादिभावो विशेषमायाकृतः तस्य । न्यूनत्वं भक्ति-
वात्सल्यरसकृतमपि बोध्यम् । एवं मोक्षस्य लीलारसाब्ध्यपेक्षया मुख्यत्वमागतम्, मोहा-
भावादित्यरुच्या पक्षान्तरमाहुः यद्वेति । तथोक्तिरिति 'मोहितौ भम मायये'त्युक्तिः ।
तथा च परम्परया ज्ञानकार्यत्वान्न साक्षाज्ज्ञानकार्यमोक्षस्याधिक्यमिति भावः । अधुना तु
रुद्ध्यापवर्गपदार्थ उक्तः, अङ्गेन व्याकरणेन योगोपस्थित्यर्थमाहुर्योगरुद्ध्या वस्तुत इति ।
म इतीति 'अदृश्यत्वादिगुणको धर्मोक्ते'रित्यधिकरणोक्तः पुरुषोत्तमः । तत्र निःसम्बोधो-
पवर्गो व्याख्यातः प्रसिद्ध्या ससम्बोधोपवर्ग उच्यते तत्राक्षराधिकरणकाधेयतासम्बन्धेन
तत्र स्थितः पुरुषोत्तमोत्र गृह्यते, न त्वक्षराभिन्नः पुरुषोत्तमः । दास्यरूप इति 'स्वरूप-
लाभात् परं विद्यत' इति श्रुतेः । 'य एवासि सन् यज' इति 'ब्रह्मदासा' इति श्रुतिभ्याम् ।
उच्यते इति योगरुद्धोच्यते । अप वर्जने । एज वर्जने उभाभ्यां वर्जनाभ्यां उत्कृष्टाप-
वर्गो मायावर्जनरूपो यौगिकार्थः, स च दास्यरूपः । तथेति यथाश्रुतं मूलं तु 'गौणमुख्य-
योर्मुख्ये कार्यसम्प्रत्यय' इतिन्यायविरोधि मूलमित्यर्थः । श्लोकासङ्गतिं शङ्कते ननु
तदेवेति । तदवरणेति दास्यावरणोक्तिप्रयोजनम् । उपपत्तेरिति अर्थादुपपत्तेः । एत-
दुक्तिरिति तदास्यवरणाभावोक्तिः । कुत इत्यत आहुः तथा विनेति । दास्यावरणोक्त्या
विना । दास्वरूपावर्गार्थेन विनापि प्रकृतो यः एतच्छ्लोकार्थस्तस्योपपत्तेर्भगवद्ब्रह्मचरैः ।
यथा 'तेपाथे परमं तप' इति वचनेना 'जुष्टग्राम्यविषया'वित्यस्यार्थस्योपपत्तिः । नियते-
च्छयैवेति आविर्भावे कारणत्वेन नियतेच्छया न तु ब्रह्मणादिप्रजासर्गेच्छया । न देय-
मिति अतो दास्यं परमं मोक्षरूपं न देयम् । काम्यत्वाभावादिति भावः । तथेति दास्यं न
दत्तयामिति ज्ञापयितुं तदुक्तिः श्लोकोक्तिः । एवं कुत इति दास्यान्यलीलायामङ्गीकारम् ।
प्रागेवेति अत्रैव प्राक् । कामाभावस्येति दास्यकामाभावस्य । तदनुवाद इति 'न वत्राथे-
पवर्गं मे' इति कामाभावस्यानुवादः । न तु श्लोकोत्तुवादक इति चेच्छृणु । अनुवादस्यो-
त्कृष्टार्थत्वबोधकत्वादस्यार्थस्य । अन्यथेति दास्यकामाभावहेतुत्वाभावे । कृतवानिति स्वा-
धिष्ठाने विशुद्धसत्त्वे । सुबोधिन्याम् । समाप्तिरिति चरमावयवकध्वंसः । स च दास्येपि ।
यद्वा समाप्तिरभावमात्रं प्रतियोगिनोरुक्तत्वात् । जन्ममरणप्रतियोगिकाभावः । अपवर्गस्य
मायानाशरूपत्वेनाभेदसम्बन्धः । भक्तिमिति ज्ञानाङ्गम् । प्रमेयेति प्रमेयस्य भगवतो
चलं साधनसत्त्वे तदकार्यं बलकृतम् । एवं 'व' इत्यस्यापवर्गेणान्वयमुक्त्वा मुख्यापवर्गार्थे
त्वाहुः म इति पाठ इति ।

१०-३-४०. गते मयीत्यत्र भोगा इति 'अकर्तरि च कारके संज्ञायामित्यत्र 'संज्ञायामित्यस्य प्रार्थिकत्वसिद्धान्ताद्वापि कर्मणि घञ् । लाभस्य भावित्वाच्छब्देति क्त्वा-प्रत्ययासम्भवमाशङ्क्याहुः चरत्त्वेनेति । निर्धारं कृत्वेति सादृश्यनिर्धारं कृत्वा । तत्रेति सदृशप्राप्तौ । अकृत्वेति किन्तु साक्षात्प्राप्तौ विघ्नशङ्केति भावः । 'युवा'मिति पुनरुक्त-सार्थक्यायाहुः यत् इत्यादि । एकतिङ्वाक्यम् । तथापि 'युवा'मित्यधिकं मत्वाहुः पुनरिति । अयमर्थः । 'वरं लब्ध्वे'त्यनेनैव प्राप्तमनोरथत्वं जातम्, पुनः सरणजनकसंस्कारस्योद्बोधे 'युवा'सुदुद्भसंस्कारौ इति । पूर्व'युवा'मित्यस्य कृतनिर्धारवित्यर्थः । सम्मत्यर्थ इति । यथा युवासुदुद्भसंस्कारौ तथाहमिति वसुदेवसम्मत्यर्थः । अन्यथा'ऽपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वत' इति न्यायेनात्रापि वसुदेवप्रश्नः स्यादिति ।

१०-३-४१. अहृष्टान्यतममित्यत्र अमादिति 'न तत्सम' इति श्रुत्या सदृश-सुतवरणे भ्रमः असदृशे सदृशत्वज्ञानात् । मर्यादेति 'एक एवेश्वर' इति मर्यादाभङ्गः । अदानेपीति वरादाने सत्यसङ्कल्पत्वमर्यादाभङ्गः । ननु स्वसदृशयाज्ञायां योगिवत् स्व-दानेपि मर्यादाया भङ्गः स्यादेव वक्ष्यमाणज्ञानाद्भक्तिमत्त्वाद् वसुदेवस्येत्यत आहुः सादृश्येत्यादि । भगवतः सर्वभावेन सर्वैरंशैः सादृश्यं साम्यं तस्य भेदः तत्सहिष्णुत्वं योगिवत् स्वदाने स्वरूपं योगिवद् गृहीतं रूपं नेत्येवं छान्दोगीयस्येषु फलप्रकरणोक्तेषु सप्तसु वर्तत इति । सप्तसु साम्यं नेति भेदसहिष्णुत्वं, तच्चेपि, धर्मधर्मिभावात् । आकार एवेति एकरस आकार एव विशुद्धसत्त्वतादेवकारः । अभिधा तु वेदस्य विद्यायाम् । आकारे तात्पर्यस्य तत्प्रतीतीच्छयोच्चरितत्वरूपस्य ज्ञापकम् । चचनं त्वादृशः पुत्रो भूयादिति वचनम् । त्वमाकारः दृश्यते यत्र त्वादृशः योगरूढः शब्दः । जीवेति भ्रान्तजीववसुदेववाक्यत्वात् । चाधित्वेति पूर्वतन्त्रे श्रुत्या स्मृतिवाधोक्तेः । अन्यतमं विशिष्यन्ति यद्यपीति । नास्तीति शास्त्र इति ज्ञेयम् । तथापि लोकेऽसतो मरुमरीचिकादेर्दर्शनादाहुः असत् इति । खपुष्पादि-वदाकारस्य । कृत्रिम इति मिथ्यावासुदेवे । नोत्पादनीया इति कृत्रिमस्यासत्त्वात् तत्र ते उत्पादयितुमशक्या इत्यर्थः । विशिष्टस्येत्यादि व्यावहारिकसत्ताविशिष्टस्य, उत्कृष्टस्य वा । आन्तरालिकसदृशो मूलसदृशमिलितस्तस्य दर्शनं ज्ञानवतोपि प्राप्तं तस्याभावोऽदर्शन-मेव । अत्यन्तायोगवच्छेदक एवकारः । मानव इति प्रद्युम्नगर्भशब्दतात्पर्यार्थः । मनु-रलौकिकः पुरुषविधम्राज्ञाणात् । क्रमेणेति जन्मत्रयक्रमेण । 'आविवेशे'त्यत्रोक्तक्रमेणेति वार्थः । ननु तथापि जन्म तादृशस्य न सङ्गच्छत एवेत्याशङ्क्या'मभव'मितिपदतात्पर्यमाहुः स एकचेति । तथा तस्य भवन इति सुतत्त्वेन भगवतो भवने । अनेकप्रकारे मध्ये तस्यापि सङ्गहात् । जन्मैव मुख्यमिति उपक्रमोपसंहारयोः सज्ञातविरोधित्वेन प्रकरणाथ

एव मुख्य इत्यर्थः । अध्याप्यार्थत्वात् । उभयोरव्याप्तिर्वारिता । तन्नाम्ना पृथिनाम्ना । स्मृत इति 'पृथिगर्भस्तु ते बुद्धि'मिति पष्ठे स्मृतः । शब्दरूपं प्रमाणम् ।

१०-३-४२. तयोर्वामित्यत्र तुल्यत्वादिति पुत्रत्वकामेन तौल्यम्, जन्मना तौल्यं वा । पुनरेवाहमिति मूलस्थपदानि व्याख्येयानि ।

१०-३-४३. तृतीयेस्मिन्नित्यत्र जात इति अहं जातः, अमःपूर्वा । भव इति वसुदेवदेवकीत्वेन भवः अहन्ताममता । अत्रेति तृतीये जन्मन्यपि । नामद्वयमिति राम-कृष्णश्वेत्यवतारद्वयस्य पृथिगर्भवामनरूपस्य नामद्वयम् । बहूनीति नामानि । चकाराद् रामः कृष्ण इति । शब्दार्थवैविध्यात् । देवकीनन्दन इति अवतारान्तरे वक्तुमशक्यमिति मुख्यम् । तदत्र इति देवक्यां पूर्णाविर्भावो न केनाप्यंशेन प्राकृतत्वमतो न देवकेय इति भवतीत्यष्टमाध्याये वक्ष्यामः । रूपभेद इति 'तमद्भुत'मित्युक्तं रूपं पूर्वभवयोर्नेति भेदः । प्रसन्नेनेवेति वृत्तेनैव एवकारः 'तदा वां परितुष्टोहममुना वपुषानधे'ति वाक्यात् । 'मया प्रसन्नेने'ति गीतैकवाक्यतया प्रसन्नपदम् । वाक्यमिति 'अहं सुतो वामभव'मिति वाक्यम् । अहं जात इत्यत्रासच्छब्दप्रयोगतात्पर्यार्थमाहुः पूर्वदेहस्येति 'आत्ममायामृत' इति वाक्यान् मायिकदेहत्यागः । तत्पुत्र इति पूर्वदेहपुत्रः । कल्पादाविति कल्पो ब्रह्मणो दिनम् । शास्त्र इति स्त्रीशास्त्रे वात्स्यायनसूत्रे तत्र स्त्रीशास्त्रपदप्रयोगात् ।

१०-३-४४. एतद् वां दर्शितमित्यत्र हेतुमिति 'सत्यं मे व्याहृत'मित्यनेन वाक्यं हेतुः । आविर्भावे हेतुमिति प्रथमज्ञप्तौ हेतुं विषयं रूपम् । आविर्भावो विद्वन्मण्ड-नोक्तो वा । तत्र हेतुं रूपमेव । अत्र प्रथमान्तविशेष्यको बोध इति सूच्यते । युवयोरर्थे इति अर्थे प्रयोजने मद्भवज्ञाने वैषयिकाधारे सप्तमी । मद्भवज्ञानविषयम् । भवतीति यथा हस्तिदर्शने हस्तिपकस्य संबन्धिनः सरणजनकः संस्कार उद्बुद्धो भवति तथा । एत-दिति समीपतरवर्तिरूपविषयकः । ननु भगवत्सान्निध्यजनितसर्वज्ञतयाऽलौकिकप्रत्यक्षसिद्धेः प्राग्जन्मादिविषयकमलौकिकमेव प्रत्यक्षं सेत्स्यतीत्येवं तत्सारणस्य किं प्रयोजनमत आहुः सान्निध्यादित्यादि । तथा च यथा सान्निध्यस्य सर्वज्ञताद्वारा प्राग्जन्मसारणं फलं तथा वैराग्यमपीति वैराग्येणायमविहित भक्तिरसलीलानुभवप्रतिबन्धो दोषः स्यादिति सर्वज्ञतां प्रतिबन्धयैतद्वालकरूपेणालौकिकप्रत्यक्षसारणमिति भावः । तदुद्बोधन इति 'सदृशादृष्टचिन्तायाः स्मृतिवीजस्य बोधका' इत्युक्तसंस्कारोद्बोधो रूपं सदृशत्वेनोद्बोधकम् । तत् प्राकालजन्मनोः सरणजनकसंस्कारोद्बोधकम् । तथा च रूपप्रदर्शने । अदृष्टचिन्ताद्यैः संस्कारोद्बोधने तु, तुः सदृशस्य रूपस्योद्बोधनसाधनत्वं व्यावर्तयति । एवकारो रूप-योग्यवच्छेदको मात्रचोवधारणार्थकत्वं कात्स्न्यार्थव्यावर्तनेन निश्चिनोति । कालमात्रं स्मरणं यथा तदिदं जलं सेयं दीपमालिका सायंकाले दीपः इत्यादौ जलाद्यभावे काल-

मात्रस्मरणम् । जलादिसत्त्वे तूमयस्मरणम् । तद्वत् । ननु रूपप्रदर्शनाभावेपि 'एतद् वा' पूर्वं वरदानकाले 'रूपं दर्शित'मिति वाक्याज् ज्ञानं शब्दं रूपज्ञानम् । दुर्बलमित्युद्बोधकम् । न कापीति साक्षिभ्यस्य प्राधान्ये मोहकाभावाद् वाक्याज् ज्ञानं तथा भगवद्वाक्यत्वाद् वैदिकं प्रत्यक्षात् प्रबलं स्यात् । भगवांस्तु यावत् स्वेच्छया मोहं ज्ञानं च सम्पादयतीति न वैदिकज्ञानेपि प्रत्यक्षस्य दुर्बलत्वमिति वैदिकीया शब्दात् प्रत्यक्षं दुर्बलमित्यनुपपत्तिर्नेत्यर्थः । कापीति शब्दाभ्यां 'अथवा शून्यवद् गाढं व्योमेव ब्रह्म तादृशं प्रकाशते लोकदृष्ट्या नान्यथा दृक् स्पृशेत् पर'मिति शास्त्रार्थनिबन्धोक्तापि शङ्का नेत्यर्थः । रूपं दृष्टं वसुदेवेन भायिकं भगवता स्वेच्छया रूपमाकाशशरीरं दर्शितमिति । स्मरणफलमाहुः एतावतेति । क्लेशेनेत्युक्तिस्तु द्वितीयस्कन्धनवमाध्यायोक्ततपोद्योतनार्थम् । ननुरूपमदर्शयित्वा केवलवाक्यमेव कुतो नोक्तवानित्यत आहुः केवलवाक्ये त्वित्यादि । लौकिकरीतिक-वालकरूपेणोक्ते वाक्ये । उत्तरार्धस्याभासोपमम् । शास्त्रेति शास्त्रं वेदः । तदर्थपरं स्यात् । उत्तरार्धं व्याकुर्वन्ति अन्यथेत्यादिना । अनुभवेति सदृशेन स्मरणं यतः ।

१०-३-४५. युवामित्यत्र अधुमेति वाक्यार्थानुसन्धाने । मुक्तिर्भवतीति 'दश-पूर्वान् दशापरान्'मिति वाक्यात् । 'अनिच्छतोपि गतिमण्वां प्रयुङ्क्त' इति वाक्याच्च । ननु 'न वम्राथेपवर्गं म' इति वाक्यादपवर्गं अप्रार्थितेप्येतच्छास्त्रस्य वेदरूपस्य मुख्यत्वात् कुतो मुक्तिरित्याशङ्क्याहुः प्रमेयेति । अप्रत्यक्षोपि प्रत्यक्ष इति प्रमेयबलम् । तस्य । शास्त्रस्येति 'दुर्दशोहं कुयोगिना'मिति प्रथमस्कन्धशास्त्रवद् 'युवयोः कामदित्सये'ति शास्त्रस्य । धर्म्य-पेक्षया धर्मस्य गौणत्वात् । तुल्यत्वादिति विशेष्यांशे तुल्यत्वात् विहिताविहितत्वं विशेष्यांशेऽतौल्यमिति फलैक्यम् । प्रकारस्येति ब्रह्मभावरूपस्य ब्रह्मत्वस्य पुत्रभावरूपपुत्रत्वस्य च । प्रकारस्यात् प्रयोजकत्वादिति पाठे वैदिका वेदे हलन्तकारं मध्ये पठन्ति । मज्जति-मिति मत्सम्बन्धिनीं गतिं फलम् । व्यापिवैकुण्ठाख्यामिति सालोक्यमुक्तिम् । अधिष्ठानलीलायामङ्गीकारात् । ज्ञानाङ्गभक्तिमत्त्वाच्च । ननु वक्ष्यमाण उत्तरार्धे वसुदेवस्य ब्रह्म-भावे ब्रह्मभावरूपस्मारिते सति 'परा'मिति विशेषणं न देयम्, ज्ञानमार्गीयत्वादित्याशङ्क्य समाधानमाहुः माहात्म्यज्ञानेति । तुल्यत्वादिति ज्ञानमार्गे वक्ष्यमाणोक्तस्नेहे च तुल्यत्वात् । ज्ञानमार्गे ज्ञानाङ्गभक्त्या श्रवणादिरूपयान्द्युतविषयिण्या 'यथा यथाःत्मा परि-मृज्यत' इति वाक्योक्त्या सूक्ष्मज्ञानविषयस्याधाराधेयसम्बन्धे माहात्म्यज्ञानं देवत्वज्ञानं तस्मिन् सति स्नेहः । 'ज्ञाते स्नेह' इति भाष्यादतस्तौल्यात् । ननु ब्रह्मभावाधिकारिणि वसुदेवे वेदे स्नेहाय माहात्म्यज्ञाननिविशे किं बीजमित्याकाङ्क्षायामाहुः अत एवेति । माहात्म्यज्ञानपूर्वकस्नेहस्य मुख्यत्वादेव । तेन मुख्यत्वं बीजमुक्तम् । गोपिकादीनामिति ज्ञानकाण्डीयब्रह्मभावरूपीनाम् । उत्पादयिष्यतीति पुनः, 'ते तु ब्रह्महृदं नीता' इति

वाक्ये ब्रह्महृदनयनानन्तरं कृष्णोद्धारकथनात् । अन्यथेति पुनर्माहात्म्यज्ञानप्रवेशाभावे । अत्र टिप्पणी । ननु ज्ञान एव विषयतया माहात्म्यं प्रविष्टं भक्तिमार्गे पुनर्माहात्म्यज्ञानस्य स्नेहाङ्गत्वेन प्रतिपादने कावश्यकतेत्याकाङ्क्षयां तदावश्यकत्वे युक्तिं वदन्तीत्याशयेन टिप्पण्यामाहुः यदीति । स्वातन्त्र्येणेति उत्तरार्धे उपदेक्ष्यमाणज्ञानेन ज्ञानिनां ज्ञाने माहात्म्यस्यापि विषयतया निवेशात् ज्ञानिकोटिनिविष्टस्यानुवादेपि स्वातन्त्र्येणेत्यर्थः । यथा कथञ्चिदिति विविधहरिभावेषु येन केनापि भावेन । अत्रेति निरोधस्कन्धार्थे । सुबोधिन्याम् । योधांश इति पुनः क्रियमाणमाहात्म्यज्ञानांशः, वसुदेवज्ञानांशो वा । विविधभावेषु एको भावोधिक इत्यापाद्यते । ज्ञानोपदेशे यो निरोधः स्कन्धार्थे निविशते तं प्रतिपादयन्ति भक्तानां प्रपञ्चेति । 'संस्था दशमार्थ' इति द्वादशस्कन्धे । संस्था प्रलयः प्रपञ्चविस्मृतिः प्रपञ्चाभाव इति यावत् । स्मरणान्तकः प्रपञ्चः । नन्वापादितभावः क इष्ट इति चेत्, तत्राहुः अत एवेति । यतो विविधभावेष्वस्यापि निवेशोत एव । अत एव 'पार्थिवानि विममे रजांसि न तु भगवद्गुणा'निति श्रुतिः । उत्पत्तीति यथा प्रथमाध्याये मृद्युश्रे ब्रह्मविष्णुशिवकृत-स्त्रीत्वपुंस्त्वोभयत्वनिरूपणेन देवप्रसादयुक्तभक्तनिरूपणेन जीवस्वरूपतः । चतुर्विंशतिधा निरूपिताः । ननु तर्हि प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिनिरोध इति प्रसिद्धभावे भगवदासक्तिः कदा जायत इत्यत आहुः प्रेम ज्ञानमिति । प्रेम प्रपञ्चविस्मृतिमताद्युत्पन्नानां भक्तानां भगवदासक्तिः । ज्ञानं माहात्म्यज्ञानमपि । निरोधो विविधहरिभावाः । अत्रैवेति कारिकासु, 'एवंविधानन्तभावे'रित्येवम् । ननु मातृप्रार्थनयान्यत्र गमनस्यावश्यकत्वेपि तत्स्यला-दिकमनुक्त्वा कथमत्र भगवता वाक्यं समापितमित्याकाङ्क्षयां समापनतात्पर्यमाहुः आर्थिकमित्यादि । यदत्रार्थच्छिद्रेतरत्वादिवत् सिध्यति तदत्र कण्ठतो नोच्यत इति हेतोः भगवता वाक्यपरिसमाप्तिः कृतेत्यर्थः । आर्त्येति गीतोक्ताधिकाररूपया । अत एवेति अधिकाराभावादेव 'लोकवसु लीलाकैवल्य'मिति सूत्रात् । अत इति प्राकट्यात्पूर्व । तद-नन्तरं च दुःखात् । निर्वन्धोप्रे वक्तव्यः । अयमिति दण्डः । एवं स्मरणे स्नेहातिशयो दुर्लभ इत्याशङ्क्याहुः अद्भुतेत्यादि । विस्मयकर्मत्वात् । अत एव 'स विस्मयोत्फुल्लविलोचन' इति वाक्यम् । तस्येति स्नेहातिशयस्य । स्नेहातिशयं कारिकाभिराहुः आविर्भाव इत्यादि । पुत्रतयेति न तु पुरुषोत्तमत्वेन । तप इति द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये साध्यसाधनभावः स्पष्टः । आर्तिः सन्तापोधिकाररूपः । व्यापारेण व्यापारिणो नाथासिद्धत्वात् । मृग्यं साधन-माहुः भक्तिमार्गीयमिति । मार्गीये भगवत्साक्षिण्यात् प्रमेयबले पुष्टिमार्गीयं भक्तिज्ञानम् । इत्यात्मैति इति हेतोः आत्मविद्योगं स्वविप्रयोगं संयोगानन्तरं लीलारसप्राप्त्यर्थम् । संयोगविप्रयोगयोर्विप्रयोगस्य विविधभावजनकत्वेन मुख्यत्वात् । तदा त्विति प्राकृत-शिशुकाले । 'संयोगे विप्रयोगभावनं प्रमे'ति भक्तिः सूत्रात् संयोगे विप्रयोगभावानाहुः

एतावन्तीति । तत्रेति बृहद्भने । अत्घान्त्येत्यधिकाररूपया । तयोर्वसुदेवदेवकयोः । मिथस्तथेति तयोरेव मिथस्तथाभावपूर्वकमालापतश्चकारादन्तःस्थितभगवत्प्रभावतः इन्द्रियाणामेकादशानां वृत्तयो हरिपरा आसन्नित्यर्थः । अत्यार्तो भगवद्दर्शनं गुणप्रकरणे ऐश्वर्याध्याये निबन्धे विवृतम् । तादृशातीवपि जीवने उपपत्तिमाहुः स एवेति । दर्शनं कदाचित् । हृदये स्थितिस्तु सततमित्यर्थः । तेनैकादश वर्षाणीति तृतीयस्कन्धे 'एकादश समास्तत्र गृहार्चिः सबलोवस'दिति । दशमस्कन्धे द्विचत्वारिंशाध्याये एकादश-वार्षिकस्योपनयनम् । 'अथ शूरसुतो राजन् पुत्रयोः समकारयत् पुरोधसा ब्राह्मणैश्च यथावद् द्विजसंस्कृति'मिति वाक्यात् 'एकादशवर्षं क्षत्रियमुपनये'दिति गृहसूत्रादाविति तथा । ननु 'सर्वा हरिपरा आस'न्नित्युक्त्या सर्वात्मभावको भवति स च प्रदानसाध्य इति किं प्रदानमिति चेत् तत्राहुः युवां मामिति । एवेति 'प्रदानव'दितिव्याससूत्रादेवकारः । सस्वजाते नेति कंसवधानन्तरम् । शङ्किताविति ब्रह्मत्वज्ञानात् । एवं स्नेहातिशयः प्रासङ्गिक उक्तः ।

१०-३-४६. इत्युक्तत्वेत्यत्र एवमुक्तत्वेति निरोधस्कन्धत्वात् कारिकोक्तनिरोध-वन्तौ प्रत्युक्त्वा कीर्तनभक्तित्वेन । रूपान्तरेति 'बभूवे'त्युत्पत्त्यर्थको धातुः घटो भवती-त्यनेन । उत्पत्तिर्जन्मप्रकरणात् । 'जन्म त्वात्मतया शरीरस्वीकृतिं प्राहु'रितिवाक्यात् । तादृशकृत्यनुकूलो व्यापारः । अत्र कृतिव्यापारयोर्भेदः । ज्ञानस्यापीति कीर्तनजनका-प्राकृतज्ञानस्यापि । जानातीच्छति यतत इति । ज्ञानसत्त्वे तत्कार्याभावः तूष्णीम्भावो न स्यात् । यद्वा ज्ञान क्रियेतिपञ्चरात्राज्ज्ञानस्य क्रियाधास्तिरोभावो बाले दृष्टः । सर्वदुःखेति विहिताविहितभक्तिमतां सर्वेषां दुःखानां हन्ता । स्वरूपमिति यथार्थज्ञानरूपं अन्यथा तिरोभावे सति ज्ञानस्य प्राकृतज्ञानस्वीकारात् । भगवानितीति ऐश्वर्येण तथा न करिष्य-तीत्यर्थः । रूपज्ञानेति रूपं चतुर्भुजं ज्ञानमखण्डब्रह्मज्ञानादि । तयोः कार्ययोः चतुर्भुजो-त्थापनमखण्डज्ञानोपदेशश्च । सर्वभवनेति उक्तैश्वर्येण्यथाकर्तुं सामर्थ्यमुक्तम् । अत्र टिप्प-ण्यां यद्यत्तुलया तदास्या मायात्वं कुत उक्तमित्यत आहुः संसारेत्यादि । तथा चैतत्कार्यं किञ्चित्दमसाम्पेन तथोक्तम् । कौण्डिपायिनामयनेऽग्निहोत्रशब्दवत् । तर्ह्यात्मशब्दस्य किं प्रयोजनमित्यतस्तदाहुः वस्तुत इत्यादि । एतमर्थं न्यायेनोपोद्बलयन्ति एवं सतीत्यादि । कर्मधारय इति आत्मा चासौ मायेति तेन भगवत्पदाव्यवधानस्य मायाया भगवदीय-त्वाप्रापकत्वेऽप्यक्षतिः । भगवच्छक्त्येति आत्ममायया । अनन्येति दर्शितरूपादनन्य-लभ्यत्वात् । तद्विरुद्धेति लीलाविरुद्धाविषयकत्वं स्वस्य सर्वभवनेत्यादिप्रपञ्चकार्ये यदैव तूष्णीं स्थित इत्यादिसुबोधिन्या बालकत्वेद्भुतरसं सारयन्त आहुः वस्तुतस्त्वित्यादि योजनेत्यन्तम् । शिशुरूप इति प्रथमस्कन्धवाक्यसुबोधिन्या भगवानेवैवमवस्यो जात इतिसुबोधिन्याम् । नन्वेवं सति सर्वत्र पदेऽन्वयासीदितिक्रियया सम्बद्धेषु सत्सु बभूवेति

क्रियान्तरं व्यर्थमसङ्गतं वा स्यादित्याकाङ्क्षायां तदवैयर्थ्यमाहुः अपरोक्षेत्यादि । सौंश इति अप्राकृतत्वांशः । तथा च 'प्राकृतो बभूवे'ति भिन्नं वाक्यमतो न वैयर्थ्यादिदोष इति भावः । लिङ्गिति परोक्षार्थकलिङ्गप्रयोगः । प्राकृतो बभूवेति वेदविद्ययोर्दर्शनेपि प्रकारस्य कथनत्वमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाहुः अपरं चेत्यादि । इत्याद्युक्तमिति प्रपञ्चकार्यत्वाद्भौतिके-त्यादिसुबोधिन्याद्विष्णुक्तरीत्या लोकज्ञाने नैपुण्यं परमार्थस्य ब्रह्मणो ज्ञाने नैपुण्यं च प्राक्षम् । 'युवां मा'मितिवाक्यात् । ननु 'प्राकृतो बभूवे'त्यस्य दर्शनप्रकारकथनत्वाङ्गीकारे भवनक्रियां प्रति प्राकृत इत्यस्य कर्तृत्वमसङ्गतं स्यादित्यतः पक्षान्तरमाहुः अथवेत्यारभ्यो-क्तमेवेत्यन्तम् । 'युवां मा'मितिवाक्यादाहुः लौकिका लौकिकेति । अस्मिन् पक्षे कल्पना-च्छेसादरूच्या पक्षान्तरमाहुः यद्वेति । पूर्वचदिति 'अथवे'त्याद्युक्तपक्षवत् । चतुर्थाध्याये तस्योत्पत्तिर्निरूपितेऽप्युक्तत्वाद्भुना तत्स्वीकार इत्याशयेनैतद्भव्याख्याने प्राकृतपदस्यार्थ-न्तराण्युक्तानि । (सुबोधिन्याम् ।) लौकिकज्ञानेत्यादि । अत्र टिप्पणी । 'न भगवत्साम-र्थ्यस्य प्रतिबन्धक'मिति सुबोधिनीपाठः । पूर्वव्याकृतद्विष्णुविरोधेनाधुना तु भगवत्सा-मर्थ्यस्य प्रतिबन्धकमिति नवरहितपाठमप्यङ्गीकृत्याहुः सामर्थ्यस्येत्यादिना । श्रीबल्लभ-लेखेप्ययं पाठः । लोकविद्वेत्तेति अलौकिकचतुर्भुजरूपे तथा । मातुरिति लोकविद्वेष-भिषेत्यादिनान्वेति । यथाश्रुत एवान्वयो वा । एतद्रूपेति चतुर्भुजरूपोपसंहारः । न तदिति न भयम् । 'अभिसरत्युदायुध' इतिवाक्यात् । उक्तरूपस्येति 'अत्रैव वसुदेवदेवकयोः सामर्थ्यस्येत्यादिग्रन्थेनोक्तरूपस्य भयहेतुत्वं सूचयते न तु अभिधीयते अभिधावृत्तेः 'पित्रोः सम्पश्यतो'रित्यत्रोपक्षीणत्वात् । तथात्वमिति सामर्थ्यस्य प्रतिबन्धकत्वम् । सुबोधिन्याम् । उभयोरेकतरनैपुण्यस्य वक्ष्यमाणभगवल्लीलाप्रतिबन्धकत्वमित्याशयेनाहुः उभयमपीति । विद्यमानमिति 'ज्ञानं यथा न नश्येते'तिवाक्याज्ज्ञानमपि विद्यमानमेव मोक्षायेतिज्ञेयम् । भगवत्क्रीडाया मोक्षरूपायाः । 'लोकवत् तु लीलाकैवल्य'मिति व्यास-सूत्रादित्यर्थः ।

१०-३-४७. ततश्च शौरिरित्यत्र स्वीकृत्य रूपान्तरमिति तेन 'हेतूद्यमकाप-त्यस्वीकरणैः प्रथमो महा'नितिकारिकायां बहुष्वनियमोऽपि । यथा हरिहरगुरुवः गुरु-हरिहराः इत्यत्र । तेन कापद्यं चतुर्थेऽध्याये । अयमपपाठो 'हेतूद्यमस्वीकरणकापद्यैः प्रथमो महा'नित्येव पाठः । तत्रेति मथुरायाम् । तस्य चाज्ञानादिति तच्छब्देन प्रधानरूपस्य शिशुभाविनः परामर्शः तस्य शिशोरज्ञानात् । तस्य रूपान्तरस्वीकारस्येति वा ज्ञानं यथा स्वप्ने । एवं स्वीकारवैयर्थ्यावैयर्थ्यं ज्ञानाज्ञाने सर्वं तस्य समाधानार्थम् । तं बोधयित्वेति वसुदेवं बोधयित्वा । मां नय कन्यामानयेत्यादिप्रकारं मनसा बोधयित्वे-त्यर्थः । तूष्णीं भावस्योक्तत्वात् । 'भगवत्प्रचोदित' इतिपदस्यार्थः । अयमर्थः । वसुदेवो बुद्ध्वा तं बोधयित्वा मनसा मानसीनरूपेण व्यापकेन तस्य तूष्णींभावो नोक्तः ।

रूपान्तरस्वीकारज्ञानाज्ञानयोरप्येवम् । मूलनिष्ठज्ञानाज्ञानयोरप्येवम् । समुपसर्गसार्थमाहुः
उक्तमेति । ह्येषेति इषु इच्छायाम् । भयाभाव इति शूरस्य भयाभावः तत्सम्बन्धात्
पुत्रस्यापि । स इति प्रसिद्धो भगवदधिष्ठानम् । स इति भगवत्स्तोता भगवद्भाषण-
योग्यश्चेति वार्थः । भगवद्वाक्य इति 'युवां मां पुत्रभावेने'तिवाक्ये । प्राकृते चेति
च पुनः प्राकृते । प्राकृतेव जातेति श्रीवल्लभलेखे । वकार इवार्थे इति च । आत्म-
मायाकार्यम् । साधारणमायाकार्यं वा तामसत्त्वात् । अत्रेपि । साधारणमोहस्येति अत्र
टिप्पण्यां तथेत्यर्थ इति साधारणेत्यादिः । साधारणत्वमिति चौरवमुदेवयोजने साधा-
रणत्वम् । मोह एव भवेदिति मोहाभावप्रतियोगी मोहः अन्यथा कस्याभावे भवेदित्येव-
कारः । अन्यत् स्पष्टम् । सुबोधिन्याम् । भगवतः कार्योपायाः । योगमायाकृतानाहुः गमन
स्वाच्छन्द्यमित्यादि । आत्मन इवेति मोहे दृष्टान्तः । आत्मानं माया मोहयतीति
स्पष्टम् । प्रस्वाप इति योगमायेतिनामतः प्रमादालस्यनिद्रं तत्कार्यसाम्यम् । सुहृत्तानन्तर-
मिति 'नवम्यां योगनिद्राया जन्माष्टम्यां हरेरतः नवमीसहितोपोष्या रोहिणीबुधसंयुते'ति-
भविष्योत्तरवाक्यान् नवम्यां सा जातेतिज्ञायते । किञ्च 'अथ सर्वगुणोपेत' इति सन्दर्भे
निरूपितस्याधिदैविककालात्मकपञ्चत्वारिंशच्छब्दत्वारिंशद्दृष्टिकाद्वयरूपनिशीथस्वारम्भे
मथुरायां पुरुषोत्तमजन्माभूत्, निशीथवासानसमये नन्दगृहे पुरुषोत्तमजन्म । एव मथुरायां
श्रीगोकुले च पुरुषोत्तमजन्मनः एक एव निशीथकालः । तावत्येवाष्टमी तिथिः वक्ष्यमाण-
वाक्यात्, तदनन्तरं नवमी प्रवृत्ता । तस्यां गोकुले मायाजन्म । भविष्ये 'नवम्यां योग-
निद्राया जन्माष्टम्यां हरेरतः नवमीसहितोपोष्या रोहिणीबुधसंयुते'त्यनेन, विष्णुपुराणे
प्रथमाध्याये 'प्रावृट्काले च नभसि कृष्णाष्टम्यां महानिशि उत्पत्स्यामि नवम्यां च प्रवृत्ति
त्वमवाप्स्यसी'त्यनेन चाष्टम्यां पुरुषोत्तमजन्म नवम्यां मायाजन्मकथनात् । एवं चोक्तमुद्धृतं
आद्यन्तयोः कृष्णजन्माष्टम्यां सुहृत्तानन्तरं नवम्यां माया जातेत्युपपन्नम् । रोहिणीति
'अथ सर्वगुणोपेत' इत्यत्र 'यज्ञेवाजनजन्मर्क्ष'मितिनिशीथारम्भे रोहिण्यारम्भकथनाद् रोहिणी
तु भगवन्मायाजन्मनोस्तुल्या । तेन रामानुजमतीर्यैत् कृत्तिकाविद्धा रोहिणी नाद्रियते
तदचारु उक्तवाक्यविरोधात् । दोषार्थेवेति 'सकृत्क्षापि न कर्तव्या सप्तमीसंयुताष्टमी
अविद्धायां सरक्षायां जातो देवकीनन्दनः' इतिब्रह्मवैवर्तवाक्यात् । अन्तःस्थित इति
कारागृहे स्थिते । न भवतीति ज्ञानरूपभगवता तमोरूपमायोद्गमो नाशान्न भवति ।
तर्ह्येव जातेति गमनस्वाच्छन्दादिस्वकार्यकाल एव । योगार्थमित्यस्य व्याख्यानं कार्यो-
पायार्थमिति । कार्यं गमने उपायः प्रतिबन्धकाभावः तदर्थम् । लोकान् पौरान् न्या-
मोहयति शाययतीत्यर्थः । स्वतन्त्रेति कार्योपायं जानातीत्यति यतत इत्यत्र माया यत्र
स्वतन्त्रा कर्त्रीत्वात् । इमं पक्षम् । नन्दजाययेति स्वतन्त्रकर्त्री । 'स्वतन्त्रः कर्ते'तिवृत्तात् ।
भगवानिचेति 'विष्णुः सर्वगुहाशयः आविरासी'दित्युक्तस्तत्र इव ।

१०-३-४८. तथा ह्येत्यत्र संशयादय इति आदिना विपर्यासनिश्चयस्मृतयः ।
आसुरामिभवमाशङ्क्य सर्वपदार्थं वदन्तोनूपसर्गार्थमाहुः मायेति । मुग्धाः स्वयं मायया
स्वदेवतया मोहिताः मूर्च्छिताः मायाविशेषकार्यवन्तः । एवकारः 'मायेत्यसुरा'इतिवाक्यात् ।
अप्रभावन्तोज्ञानवत्त्वाद् यशोदादयः । तानाहुः यशोदादय इति । तुः आसुरपक्षं व्या-
वर्तयति । क्रमेणेति अनुक्रमेण । द्वा स्था मुग्धाः असुराश्चेन् मूर्च्छिताः । पौरा इति पूर्ववत् ।
पूर्ववदिति कार्योपायार्थं लोकपौरव्यामोहवत् बुद्धिरेव गृहीताऽऽवृता । लोकान्तरमिति
देशान्तरम् । कार्यमेवेति प्रत्ययवृत्तिहरणमनुशायनं च । भिन्नप्रक्रमार्थका 'श'शब्दादेवकारः ।
अन्यत्त्विति द्वारपिधानादिकं तु कंसाज्ञया पूर्वमेव जातं स्थितम् । व्याघ्रा दुर्गे । क्वचिदिति
नगराद् बहिररण्ये । बन्ध इति द्वारपालकैः । 'बृहत्कपाटायसकीलशृङ्खला' इतिपाठे आहुः
चृहन्तीति । अयं न बहुव्रीहिः किन्तु पिहिता इत्यस्यार्थकथनमिति श्रीवल्लभाः । तेन
तृतीयान्तः पाठः न प्रथमान्तं पाठान्तरम् ।

१०-३-४९. ताः कृष्णवाह इत्यत्र जाता इति द्वार इत्येव भगवत्कीडोपयोगि-
त्वप्रादुर्भावो निरूपितः । सर्वमोक्षेति स्वयमित्यस्यार्थः । अचेतनानामिति प्रजतीति
त्रजः तत्सम्बन्धिकपाटानाम् । अचेतनानामिति भगवन्माहात्म्यार्थम् । अतितामसैरिति
द्राक्ष्यैः । आसुरैः । मुक्तिरिति सदानन्दतिरोभावनेन चित्प्राकट्यान् मुक्तिः । त्रयं वा प्रकटम् ।
अन्येषामिति चेतनानाम् । जडभेदवत्त्वात् । ननु मुक्तिः सायुज्यं कथं जातमित्यत आहुः
यदीति । यदि शुद्धसत्त्वं जडान्यनिष्ठं भगवद्वाहकं विशुद्धसत्त्वं च यदि तदा विशुद्धसत्त्वं
व्यापकत्वात् सायुज्यमित्यर्थः । सत्त्वरूपज्ञानानामपि सायुज्यम् । एतदिति विशुद्धसत्त्वे
भगवद्वाहकत्वप्रदर्शनार्थम् । अयमेवेति कृष्णवाहवसुदेव एव । एवकारोऽक्षरज्ञानं व्याव-
र्तयति । योगमायात्वात् । स्वत एवेति पुरुषोत्तमादेव, तमः स्वभावादेवेति वार्थः । नान्य-
थेति अक्षरज्ञानेन न । निर्गतेष्विति वसुदेवेन निष्क्रान्ते तु । निष्क्रमणकर्माकृतेषु । उभयोः
साम्मुख्य इति मायाभगवतोः साम्मुख्ये । योगमायाकार्यमाहुः वृष्टिरपीति । पर्जन्यः
क्रियाशक्तिर्वैदार्थः उपांशुगर्जितं आरण्यके विद्युच्छब्दः । शब्दार्थावृत्तौ भगवत्साम्मुख्ये
फलं वीर्यं फलमासीत् । द्वारां पृथ्वीत्वात् कृष्णस्य धौस्त्वात् आसीत् । अत्र मायासाम्मु-
ख्यमप्याहुः एतावन्मायचेति । आन्तरालिकसृष्टिरूपम् । प्रवृत्तमिति प्रमादालस्यनिद्रा-
रूपम् । शेष इति शेषः शब्दो वैदिकः अन्वगमनं योगमायाकार्यम् । तेनोभयसाम्मुख्य-
कार्यमुक्तम् । योगमायाकार्यं पाताले स्थितं शेषस्य भगवति योजनम् । फणैरिति मायिकैः ।
तत्कृतं शेषकृतम् । भगवत्साम्मुख्यकार्यमाहुः अन्तरिक्ष इति । अन्तरिक्षमाकाशः
'आकाशशरीरं ब्रह्मे'तिश्रुतेः ।

१०-३-५०. मघोनि वर्षतीत्यत्र निवृत्ता इति सर्वगुणोपेतः काल उक्तः, 'अथ
सर्वगुणोपेत' इतिश्लोक उक्तः । 'मघच्छनेहि दुर्दिन'मितिकोशः । समागता इति अविद्या-

गर्भत्वात् । दुर्दिनं जातम् । महतीति भगवति । महत्परिमाणेनोपादानं विरोधस्य दुर्दिन-
स्यासम्भवे हेतुत्वार्थम् । अतिवेग इति तेन वेगः सात्त्विक इत्युक्तम् । राजस इति कर्म-
बाहुल्यात् । तामस इति निन्दितत्वात् । तामसा इति अधो नीत्वा मज्जनसामर्थ्यात् ।
राजसमिति चित्तविक्षेपरूपत्वात् । अय इति सभ्रवाहः सात्त्विकः सभ्रवाहराहित्यं वा ।
सात्त्विकस्य स्तम्भहेतुत्वात् । अत्र इति फलप्रकरणे जलक्रीडायाम् । लक्ष्मीभिरिति लक्ष्मी-
रूपामिर्गोपीभिः । जामातुरिति लक्ष्मीः समुद्रपुत्री यतः । चहूनामिति बहवश्च बह्व्यश्च
बहवः तेषाम् । गोपिकाकदम्बानां फलप्रकरणपद्युध्यायलीलायां स्वीकृतानाम् । यद्वा श्रुति-
रूपाः भगवत्सेवानुकूलत्वलक्षणपुंस्त्ववन्त इति वेदाः । कुमारिका(कपिरूपा)नां वृन्दम् ।
कामपुरुषार्थवश्वेन मोक्षपुरुषार्थाभावान् नपुंसकतौल्यात् । नित्यसिद्धायुधः । यमुनाजितां
यूथ इति सामान्ये नपुंसकं वा विशेषणम् । कामुक इति काम इच्छा प्रेमेति यावत् ।
प्रेमवान् । कुमारिकानां कामुकः । नित्यसिद्धानां यमुनाजितां च कामधर्मवान् । तत्र स्थापित-
लक्ष्म्यां अर्थकामुकः ।

१०-३-५१. नन्दव्रजमित्यत्र शौरिरिति शूरस्यापत्यमिति । नन्दभयं नास्तीत्याहुः
नन्दस्येति । अयं नन्दो न वसुदेवपुत्रः नवमस्कन्धोक्तः किन्तु भ्राता । 'दिष्ट्या भ्रातः
प्रवयस' इति पञ्चमाध्यायवाक्यात् । अत आहुः । यद्वा पुत्रः तत्सम्बोधनं च वाक्य इत्यत
आहुः मित्रत्वादिति । द्वितीयपक्षे पुत्रे राजधर्मे पितुर्वचनं भ्रातुरित्युपपद्यते । ननु द्वितीय-
पक्षे 'प्रवयस' इति पुत्रेणुपपन्नं पदमिति चेन्न प्रवयसः लघुकाले बलीपलितयुक्तस्येत्यर्थात् ।
अत इति शब्दस्य जागरणहेतुत्वाभावात् । जागरणेति प्राहरिकान् । भगवच्च इति
व्यापकत्वात् स्थापनस्य । स्वगृहानिति भगवत्प्रादुर्भावस्थानत्वेन मान्यत्वाद् बहुवचनम् ।

१०-३-५२. देवक्या इत्यत्र अत्र त्विति देवकीशयने । अनादर इति भग-
वन्तमिवास्थापयित्वा ।

१०-३-५३. यशोदेत्यत्र पत्नीशब्दः 'पत्युर्नो यज्ञसंयोग' इति सूत्राभिषेचन इति
यज्ञसंयोगमाहुः तादृशो समय इत्यादि । तादृशसमयः कालः जागरणं निद्राविरुद्धं
ज्ञानकम् । अयं यज्ञः । नन्दस्य पत्नीत्यनेनोक्तः नन्द आभीरः वेदाधिकारी । त्रैवर्णिकत्वात् ।
अतः पूर्वमिति अपगतस्मृतित्वात् पूर्वश्लोकोक्तम् । सुस्थमिति स्त्रीस्वभावकृतकार्याभावा-
द्विघ्नमित्यर्थः । इति श्रीति कृष्णजन्मेति त्रिभिर्व्यूहैः कृष्णजन्म । चतुर्थाध्याये
धर्मेनिरुद्धः चतुर्थव्यूहः ।

इति श्रीमद्भक्तचरणैकतानश्रीगोपेश्वरनिरचितयां शास्त्रीत्या
बुधुत्सुबोधिकायां तृतीयाध्यायव्याख्यानम् ।

चतुर्थाध्यायः ।

अथ चतुर्थाध्यायं विवरिष्वो जन्मप्रकरणार्थस्य हेतुधर्मस्वीकरणकापट्याख्यायार्थचतु-
ष्टयघटितत्वात् तत्पूर्वाङ्गयोर्हेतुधर्मयोः पूर्वाध्यायद्वय उक्तत्वात् स्वीकरणोत्तरमत्रोत्तराङ्ग-
भूतं कापट्यं वक्तव्यं तदत्रावसरसङ्गत्या निरूपयतीत्याशयेनाहुः । यद्वा । कापट्यं विना
रूपान्तरस्वीकरणं न सम्भवतीति प्रकृतघटकोपोद्घातसङ्गत्येदं निरूपयतीत्याशयेनाहुः
मायायाः कार्यमित्यादि । तच्च कपाटावरणादिसर्वधर्मनाशान्तं ज्ञेयम् । माया कापट्यम् ।
'दासवद् यदमायये'त्यत्र 'मायये'त्यस्याकापट्येनेत्यर्थात् । अध्यायार्थस्तु निबन्धोक्तमनिरुद्ध-
कार्यमिति भावः । एतयोः परस्परमन्वयस्तु कारिकोक्त एव । भगवत्कार्यमनिरुद्धकार्यं तस्य
भवनाथं मायायाः कार्यं निरूप्यत इति कार्यकारणभावेन । नन्वेतन्निरूपणस्य किं प्रयोजनमत
आहुः अन्यथेत्यादि । यदि कपटरूपं मायाकार्यं न भवेत् तदाऽनिमित्ततो भगवत्कार्यं न
भवेत् । अतस्तदर्थं तत्प्रयोजकं मायाकार्यमत्रावश्यं निरूपणीयमित्यर्थः । अनिमित्तत
इति अत्र टिप्पणी स्पष्टार्था । यद्वा । ननु मायाकार्यं पूर्वाध्याये निरूपितमित्युच्यते'तिकथनं
न सम्भवतीत्याशङ्क्याहुः चतुर्थ इति । यद्यपि पूर्वाध्याये निरूपितं तथापि तत्र भगव-
त्प्राकट्यकार्योपयोगि किन्तु नाद्योपयोगि, अधुना तु चतुर्थे च चतुर्थस्यानिरुद्धस्य प्राकट्य-
निमित्तं निरूप्यत इत्यदोषः । तद्विशदयन्ति अन्यथेति । मायाकार्यभावेऽनिरुद्धप्राकट्या-
भावेन भगवत्कार्यं सर्वधर्मरक्षा देवक्यादिबन्धननिवृत्तिश्च न स्यादित्यर्थः । अध्यायावान्त-
रार्थान् कारिकाभिराहुः ज्ञापनेत्यादि । अत्र टिप्पणी । तत्र स्वज्ञापनमिति बालज्ञापनं
गृहपालेषु । तथेत्यर्थ इति दुःखसुखदे इत्यर्थः । पितृभ्यामिति बोध्यम् । दुःखसुखदे
इति वसुदेवादीनां दुःखदं कंसस्य सुखदमिति वा । सुबोधिनी । कंसस्य ह प्रसिद्धभृत्यस्य
स प्रसिद्धः धर्मबाधः गोब्राह्मणहिंसनहितमाननरूप इत्येवं स्पष्टार्थेति तां विहाय न
चान्यथेति कारिकांशं व्याकुर्वन्ति स मायामोहमिति । इदं 'इति प्रभाष्ये'त्यस्य सुबो-
धिण्यां स्फुटम् । भगवदवेति अनिरुद्धस्य । वाक्यश्रवणेनैवेति वाक्यश्रवणस्य तन्नाश-
हेतुत्वमित्युक्तम् । एवकारो भगवदवतारस्य तन्नाशयोगहेतुत्वयोगं व्यवञ्चिनति । तामस-
प्रभुक्त इति निन्दितकरणात् कंसस्तामसः भृत्यैः कृतोऽधर्मः तद्गतो राजगतः कालपाशा-
वृतत्वरूपो धर्मः अन्यथा भृत्याः कालपाशावृताः स्युः । अत इति तथा चावतारस्य तामस-
राज्यकतामसधर्मैर्धर्मनाशकैर्निरोधकत्वात्, पूर्वस्य प्रतियोगिनो धर्मस्य नाशौ वै निश्चयेन
कर्तव्यः धर्मरक्षकेनानिरुद्धावतारेणेत्यर्थः । तामसाश्च त इत्यत्र तद्गताः पश्चादय
इति पश्चात् हननकर्मत्वाधिकार उक्तः । कण्टकेति 'कण्टकं कण्टकेनैवे'ति वाक्ये कण्टक-
न्यायत्वेन । धर्मेति धर्मप्रतिपक्षः तामसधर्मपदेनापि शून्यः । तस्य दूरीकरणम् । सुबोधिनी ।

नित्यक्रीडास्थस्य ज्ञानवतः कंसस्य सर्वश्रेयोहनने कर्मणि प्रवृत्तिनैरपेक्ष्यमाशङ्क्योपपत्तिमाहुः
ब्राह्मणा इत्यादि । तद्देश इति तामसराजकस्य देशे । स्वभावादिति चिक्रीडिषया
स्वभावस्तस्यात् । तथाविध इति भगवत्सेवार्थमागतः बालकाकाङ्क्षानुकूलत्वात् तामसः ।
तम काङ्क्षायाम् । यस्मादिति बालेच्छावशात् इत्येवं स्फुटार्थेति न व्याख्याता । पश्चादि-
त्यादिकारिकां विवृण्वन्ति तमःकार्यनिवृत्तेरिति । पश्चात् साधिवकप्रकरणे जातः ।
तथेति साधिवकः ।

१०-४-२. ते त्वित्यत्र ननु पक्षव्यावर्तनार्थकतुशब्दप्रयोगे व्यावर्त्यपक्षः क इत्या-
काङ्क्षायामाहुः देवक्यादिभिरिति । तुशब्द इति पक्षव्यावर्तकः । निलायमादिकमिति
द्राहुक्ते देवक्यपि शृणुयात् ततो बालस्य निलायनं कुर्यात् । आदिना शब्दान्तरेण प्रति-
बन्धश्च कंसश्रवणे । वस्तुतस्त्वतद्गुणसंविज्ञानः निगडगृहीतानां निलायनासम्भवात् ।
एतादृशायेति प्रतीक्षमाणाय । उद्विग्न इतीति ओविजी भयचलनयोः । क्तप्रत्ययः ।
'ओदितश्चे'ति नत्वम् ।

१०-४-३. स तत्त्वादित्यत्र महानिति ससेवकः । उत्थित इति भयात् । 'भयात्
कंस' इतिवाक्यात् । भयाङ्गीवन्मुक्तो वा तदा जातः । उत्थितोशुरूपेणाङ्गुष्ठमात्रेण सदेहः ।
देहस्य विद्यमानत्वाज् जीवन्मुक्तत्वेपि ।

१०-४-४. तमाहेत्यत्र हननेऽदर्शनं लिङ्गज्ञानं च कारणं सर्वावयवविकलस्य मार्गा-
ज्ञानवतो देहाज्ञानवत्त्वापि । तेन हननजन्यभयमपि तस्य भगवद्भयैः 'स्त्रिय'मितिविशे-
षणाभिप्रायमाहुः पुत्रत्रुड्वैवेति । ननु 'मा हंतु'मिति हनननिषेधो कंसस्य मारणार्थं
प्रवृत्तौ सम्भवत्यत आर्थिकार्थमाहुः मारणार्थमिति । दृष्टेत्यादि । अधिकेति । तस्या
देवक्या एव । त्वदीयेति पापस्य तव सम्बन्धिनी । कन्येव कन्यका इवार्थे कन् ।
भ्रातृत्वात् । हेतुकार्यफलैरिति प्रतिलोमक्रमः । दाने स्तुषात्वं फलम् । अष्टममारणं
कार्यं हतपुत्रेषु । अवरजात्वादि हेतुः । त्रिषु श्लोकेषु । सात्त्विक्यपि स्त्रीति यद्यपि
ब्रह्मविधात्वाज्ज्ञानयुक्ता तथापि स्त्रीस्वाभावादाहेत्यर्थः । देधीत्यत्र दिवु क्रीडाविजिगीषा-
व्यवहारश्रुतिस्तुतिभोदमदसप्तकांतिगतिध्वितिधानोरर्थानाहुः ज्ञात्वेत्यादि । श्रुतिरर्थो
दिवेः । कृतवतीति पचाद्यच् प्रत्ययार्थः । दिवेर्व्यवहारार्थमाहुः असत्यमपीति ।
अनेन क्रीडाशौच्युक्तः । 'प्राणसंकेते नानृतं स्याज्जुगुप्सित'मितिवाक्यात् । अनालोचितेति
न विचारितं कन्यायाचकस्य कंसस्य स्वरूपं यथा तादृशी । अनालोचितेति अनालो-
चितो याचको येन । अनालोचितस्य याचकोनालोचितयाचकः इति वा । कालज्ञाना-
दिति क्षत्रियस्य त्रिकर्मत्वाद्याचनानौचित्येपि आपत्काले तदुचितमेवेति तादृशकालज्ञानात् ।
तथेति भगवान् तथायाचनानुरूपं तस्या मोचनं करिष्यति । कंसक्रियायाः भगवदीयत्वात् ।

दाने प्रतारकत्वदोषनिवृत्त्यर्थमिति नार्थः । कन्यानैकव्याभावादित्याशयेनाहुः अन्यथेति ।
अयाचने, कन्यामारणे । मातुलेति मातुभ्राता मातुलः । अयं पक्षः क्वचित् वर्तते 'त्यक्त्वा
चांद्रायणं चरे'दिति वाक्ये तादृशवाक्ये क्वचिन्मातुलकन्यापरिणयनपक्षाभावे तत्रयागो
नोपपद्येत । पितोप्रसेनो यथा तथा देवकोपि पितृभ्रातृत्वात् । तस्य कन्या देवकी कंसस्य
स्वसा भगिनी । तस्याः कन्या तत्र सुतेन परिणया । यथा माता तद्भ्राता तयोः सम्बन्ध-
स्तुल्यः तथा पिता कंसस्तत्स्वसा देवकीति कंसपुत्रसम्बन्धस्तुल्यः । तत्र दृष्टान्तः यथेति ।
'राजाधिदेव्यास्तनयां मित्रविदां पितृष्वसुः प्रसह्य हतवान् कृष्णः राजन् राज्ञां प्रपश्यता'मिति
वाक्यात् । पितृष्वसुः वसुदेवभगिन्याः तनयामित्यर्थः । स्तुषा भवतीति स्तु प्रसवणे ।
स्तु ब्रथिकृत्यृषिभ्यः किदिति सः । पत्वम् । 'समाः स्तुषाजनीवध्व' इतिकोशात् । त्रीणि
पुत्रभार्याया इति व्याख्यानम् । तथापि 'समा' इति षदस्वान्यत्रापि शक्तिमाहुः अनेनेति ।
स्तुषेति पुत्रीपुत्रभार्यासमपददानेन समतया भ्रातृभगिन्योः पुत्रिकेतिवक्ष्यमाणत्वात् । पुत्रि-
केतिवक्ष्यमाणपदे तवपदव्यवहितस्य देवीपदस्य नान्वय इति । यशोदादेवकीकंसानां समा
पुत्रिकेयमिति । सहजमिति कन्यया सह प्रादुर्भूतम् । पुत्र एवेति नवमस्कन्धेऽनुक्ते-
रेवकारः । व्याख्यानतो विशेषप्रतिपचेराहुः त्वं पुत्रजननेति । तवापि पुत्रो भवि-
ष्यतीति पुत्रिकाधर्मेणापि ।

१०-४-५. बहव इत्यत्र लोकारूपायिकायां क्वचित्स्त्रियाः हंवीत्वमत आहुः
शास्त्र इति । हता इति तत्र मंडलेष्टानां कृते श्लोकोपि हत इति भावः । बहव इति कंस-
संतोषार्थम् । पराक्रमोपीति कंसस्य सः । तस्येति कंसस्य । आहेति दैवसृष्टेनेति विशेषणे-
नाहेत्यर्थः । अभ्रातृमतीति दाने हेतुः । भ्रातृमती तु न देया । दत्त्वेति कंसपुत्रायपि ।

१०-४-६. नन्वहमित्यत्र हेतुमिति कारिकोक्तफलकार्यं पूर्वश्लोकाभ्यामुक्ते इति
भावः । अधुना तु हेतुकार्यफलैरितिकारिकांशमानुलोभ्यक्रमेणाहुः अचश्येति । फलमिति
याचनफलम् । तेन पूर्वश्लोके दानपात्रकार्यं याचनम् । ततः पूर्वश्लोके दानपात्रे हेतुरित्यपि
बोध्यम् । उभयेति कंसदेवक्योरनुभवः । सूचित इति मंदशब्दार्थाः विश्वकोशे 'मंदः
खले मंदरवे मूर्खेऽल्परोगिणि अभाग्येपि च पातंगिगजजातिप्रभेदयो'रिति । अयं तु सूचितार्थं
इत्यर्थः । मंदात्परोगिणीत्यर्थः । अत इति रजःशुक्रमिश्रणाभावात् ।

१०-४-७. उपगृह्येत्यत्र यशोदात्मजात्वेन स्वात्मजत्वाभावाच्छुकोक्तात्मजपदा-
भिधौ वार्थमाहुः आत्मन इत्यादि । 'अहं बीजप्रदः पिते'तिवाक्यात् । नन्वेवं शुक्रस्य
परमार्थोक्तिः कुत इत्यत आहुः व्यवहार इत्यादि । यतो घटापटादिशब्दा अन्येषु-
भ्रंशशब्दस्य । गवाक्ष इत्यादयो भवन्ति तत्र 'गोख' इत्यादयः । अन्ये भिन्नाः यथा नाम-
पल्लव्या भाषायां कथमर्थं केनचित्संकेतितादपि केशवशब्दात् तत् ज्ञानं कथमर्थस्यैव बोध

इतरेषां तु नेतिवदत्र शुक्लैरात्मजाशब्द उक्त इत्यर्थः । देहादाविति भाषायां तथाप्रयोग आत्मोपनिषदुक्तपरमार्थानामेव । अपीति अपिनात्मजाशब्दः । 'हस्ता'दित्यत्रैकत्वं विवक्षितमित्याशयेनाहुः एकैनेति । हेतुरिति स्नेहसूचनेन संचयकरणादेवक्याः खलत्वं संचायकत्वं हेतुः । खल संचय इति धातुपाठात् । सकलदोषनिधानत्वं खलत्वं तु नास्ति । 'जिघांसंतं जिघांसीया'दितिमनुवचनात् ॥ सौहृदोन्मूलनस्य वक्ष्यमाणत्वात् । सति सौहृदे तन्मूलनस्य युक्तत्वात् ।

१०-४-८. तां गृहीत्वेत्यत्र खलत्वमिति यद्ययं निरभिमानः स्वमरणे तिष्ठेत् तदा भगवान् कंसं न मारयेदतः खलत्वं सकलदोषनिधानत्वं व्यंजनया समर्थितम् । उभयेति भगिनीतपुत्रीविषयकम् । स्वार्थमिति स्वजीवनार्थम् । अत्र कंसस्य देवक्यां स्नेहो गत इत्याहुः उन्मूलितमिति । सौहृदं स्नेहः ।

१०-४-९. सा तद्धस्तादित्यत्र अनुजात्वं हि न भगवज्जन्मोत्तरकालिकजन्मता । तत्कालजातेष्वतिप्रसंगात् । प्रकृते च सममावृत्त्वस्य विष्णुमाययोरभावाच्छुकेन कथमस्थामनुजात्वमुक्तमित्यत आहुः यशोदेत्यादि । एकैवेति यशोदामुक्तिरैक्यरूपा देवकीरूपब्रह्मविद्यासाध्या । अतः स्रघनफले एकीकृत्य निरूपिते । यथा भाष्ये फलाध्याये तथा च श्रुती । कृष्णोपनिषदि । 'यो नन्दः परमानन्दो यशोदा मुक्तिगेहिनी'ति । तथा 'देवकी ब्रह्मविद्या सा या वेदैरुपगीयत' इति । पश्चाच्च जातेति अनुजापदस्यार्थः । देवक्यां विष्णुः यशोदायां माया विष्णोः पश्चाज्जाता । लोकप्रसिद्धेरिति ऐतिह्यरूपायाः । 'श्रुतिः प्रत्यक्षमैतिह्य'मिति श्रुतौ प्रमाणत्वेनाङ्गीकारात् । भगवत्कार्यमिति निबन्धोक्तप्रकारेणानिरुद्धकार्यम् । विपरीतमिति बालरूपमलौकिकरूपाद् विपरीतम् । इयं तु लौकिकरूपं कृत्वा तद्विपरीतमलौकिकं रूपं प्रदर्शितवती । अतो भगवत्कृतिसिद्धिः । तस्या मायाया निवृत्तेर्ज्ञानसाध्यायाः सर्वेष्टत्वात् । 'बन्ध इन्द्रियविक्षेपो मोक्ष एषां च संयम' इति निरोधेयं मोक्षो भवति । एवमियमपीत्यस्य गृहीतवतीत्यनेन ग्रन्थेन नान्वयः, किन्तु 'प्रदर्शितवती'त्यन्वयः । विष्णोरनुजा देवी प्रसादकैरदृश्यतेत्यन्वयः ।

१०-४-१०. दिव्यस्त्रगित्यत्र तस्याः सामग्रीमाहेत्याभासो न किन्त्वाविर्भावादिद्यादिग्रन्थ आभासः । पौथानन्तरं मृतकमदृष्ट्या रूपान्तरमलौकिकमन्वरं गताम्बररूपं आविर्भावाद्देतोः गृहीतवतीतिहेतोस्तस्याः रूपान्तरेण भिन्नायास्तच्छब्दाव्यायास्तच्छब्दार्थ-भर्मरूपायाः सामग्रीं कारणकलापमाहेत्यर्थः । दिव्याः स्रज इति 'आकाशशस्त्रिङ्गा'दिति-व्याससूत्रादनुजात्वेनाकाशशरीरिण्या आकाश आकाशः शरीरिणि शरीरिणी लीना । मुक्ता जाता । तस्या आविर्भावात् 'तं विद्याकर्मणी समन्वारमेते पूर्वप्रज्ञा चे'ति शारीरत्राक्षणीकानं न सामग्री किन्तु सायुषाष्टमहाशुजाया अदृष्टायाः शाब्दप्रतीतिविषयायाः । दिव्याः स्रजः

सामग्री आविर्भावाकारणम् । दिवि देवी दिवि भवा दिव्या स्रजः वर्तमानस्य वस्तुनो दर्शन-विषयत्वयोग्यतारूपाविर्भावाकारणम् । दर्शनं तु देवीप्रसादकानाम् । एवमस्वराणीत्यादि अलङ्करणेति जातेष्टेरावश्यकत्वात् सङ्ख्यातात्पर्यम् । अलङ्करणचतुष्टयसाहित्येन चतुष्पा-द्वस्त्रैनां समयतीति फलम् । देव्या अदर्शनं सामग्रीया दर्शनमत आहुः दर्शनेति । गन्धा-दिति स्वपुष्पाभावात्, यथा 'सम्पुष्पितस्य वृक्षस्य दूराद् गन्धो वाती'ति श्रुते 'वृक्ष इव स्तब्धो दिवि तिष्ठत्येक' इत्युक्तपुरुषस्य पुष्पाणां गन्धात् । तान्युदाहामालि । स्रजप्रोतानि वा । अदृष्टाया मायायाः स्रजां कर्णकरकण्ठसम्बन्धिनीनां प्रतीतिरनुपासकानामपि । धनुर्वामेति स्त्रीणा-मङ्गस्फुरणं वामे श्रेष्ठमिति वामपरावृत्तायुधधारणम् । धनुषो धनुर्वेदोक्तस्य देहसम्बन्धित्वं 'यजुर्वेदोपवेदत्वात् । यजुर्वेदस्तु मानुष' इति मनुस्मृतेः । अतः प्राथम्यम् । वामप्रथम-हस्ते । शूलं सप्तमे दक्षिणहस्ते । इषु पञ्चमे दक्षिणहस्ते । चर्म वामे चतुर्थे । असि-दक्षिणेऽष्टमे । शङ्खो वामे द्वितीयहस्ते । चक्रं दक्षिणे षष्ठे हस्ते । गदा वामे तृतीये करे । गदाधरा । भगवदायुधानां ज्ञानरूपाणां शङ्खचक्रगदाशूलानामावरकैर्धनुरिपुचर्मासिभि-रावरणमित्येवमायुधक्रमः । भूषः शूलस्थाने पद्मम् ।

१०-४-११. सिद्धेत्यत्र भगवत् इवेति 'देवी भगवती'तिवाक्यात् । त्रिगुणा इति तथा सृष्टाः । सत्त्वगुणः सिद्धाः । रजोगुणश्चरणाः । तमोगुणो गन्धर्वाः । रजस्तमसो व्युत्क्रमो वा । चारणानां तमोगुणत्वम् । अन्ये चेति अप्सरआदयः । अप्सराः सत्त्वगुणः । किन्नरा रजोगुणः । उरगस्तमोगुणः प्रसिद्धाः । ऐकपद्यमिति 'अप्सरःकिन्नरोरगै'रित्येव-मैकपद्यम् । षड्गुणेति षड्गुणैः सत्त्वादिभिरुपजीवनं सिद्ध्या वंशसंसनेन मानेन नृत्येन किञ्चिन्नरत्वेन उरगत्वजात्या च भगवद्दर्शनैश्चर्याघावरकैः कुर्वन्ति । कंसदर्शन इति सति-सप्तमी । कंसदर्शनकालसमानाधिकरणाः । कंसदर्शनकाल इत्यर्थः । कंसवधमिति स्वनेन स्त्रीस्वाभाव्यात् तथा, भगवदावेशेन मृत्यौ कंसस्य निरभिमानत्वाभावाद् वा ।

१०-४-१२. किं मयेत्यत्र न हन्यत इति कंसः । रक्षार्थमिति देवक्यादीनाम् । तदाहेति उभयसमाधानमाह । न करोमीति समर्थापि सङ्कर्षणकार्यत्वेन स्वाकार्यत्वात् । मन्द इति अज्ञानी मम कर्तृत्वस्य । प्रथमचरणेन द्वितीयं समाधानमुक्तं 'हतये'त्यस्यासत्य-वेत्यर्थात् । प्रथमसमाधानं पादद्वयेनाहुः अवधे हेतुरित्यादिना । देवगुह्यमिति देवगोप्यं प्रियम् । 'अस्याः न्वामष्टमो गर्भ' इतिवाक्ये गर्भपदोपादानात् । 'देवाः प्रत्यक्षद्विपो' यतः । भगवानिति भवान् कालः । अबुद्धेति अहं तु हननेप्यपकारं न करोमीतिवृत्तान्ताज्ञानेन । पूर्वंशत्रुरिति पूर्वस्य कालनेमेः शत्रुः । तथैवेति गर्भ इत्यत्र पुंसत्वविशेषात् । अत इति यत्र क्वचिदष्टमगर्भस्य जातत्वात् । न कोपीति पुत्रान्तरेऽष्टमत्वाभावात् कोपि शत्रुहननरूपः ।

१०-४-१३. इति प्रभाष्येत्यत्र गतेति निकृतेषु स्वप्रतिमासु गता । अनेनेति प्रोपसर्गोक्तस्य निरूपणस्य परपक्षनिराकरणपूर्वकस्वपक्षस्थापनरूपत्वेन । संवादान्तरं पूर्वपक्षनिराकरणरूपमित्यर्थः । अहं तु हननेप्यकारं न करोमीति स्वपक्षस्थापनात् । अन्यथेति सर्वस्य मायाकार्यत्वाद्धाने । न कुर्यादिति कंसः । ब्राह्मत्वादिति भावः । तेनेति कंसेन । सर्वमिति अर्चनकर्मत्वादिकं स्वस्य । देवीति तेन दिव्यैर्गुणैर्ज्ञानमत्रार्थः । स्वरूपमुक्त्वा तस्या मोहरूपं कार्यमाहुः यद्यन्य इति । अन्यथा चरेदिति मायावादविरुद्धं चरेत् । चदेदिति पाठे चद याचने भ्वा० उभ० से० । भगवद्भावेति भगवतीत्वप्राकृत्यम् । भगवद्भावेति 'अविष्यन्ति मनुष्यास्त्वा'मिति भगवद्भावनुसारेण । रूपभेदस्येति द्विभुजचतुर्भुजत्वादिरूपभेदस्य ।

१०-४-१४. तथा कथितमित्यत्र वाक्यं त्विति भगवता सह वाच्यवाचकसम्बन्धोऽस्तीति वाच्यवाचकसम्बन्धि तस्य भावस्तथा । तथा । तस्या असत्त्वात् । विस्मयमाहुः यदीयमिति । मारिताभ्यनपकारकर्त्री । धृत्वैवेति ज्ञानसाधनाद्बुद्धिं धृत्वा स्थाप्येत् । मायासिद्धान्तस्योक्तत्वात् । शृङ्खलां दूरीकृत्येति तेन विभागानुक्तफलो व्यापारो मुञ्चतेत्यर्थः । शुद्धभाव इति मानसः । प्रश्रित इति कायिकशुद्धभावः । वाचिकमिति 'अत्रवी'दित्यनेन वाचिकं शुद्धभावम् ।

१०-४-१५. अहो इत्यत्र फलस्येति स्वापराधफलस्य मृत इव श्वासस्य । अमाक्षेति मारकपुत्रभ्रमाद्बुधैव शिशुहननरूपः शोकदूरीकरणं 'मा शोचतं' इत्यत्र स्पष्टम् । आत्मनो न हीति भावार्थः । ज्ञानाद्दृष्टश्चेति मायिको दृष्टः आत्मभेदः । मायासिद्धान्तस्योक्तत्वात् । शोको न कर्तव्य इति 'मानुशोचत' इतिपदेन स्पष्टः । 'यावद्दुःखी'त्यत्र स्पष्टम् । कर्माज्ञानेति कर्माज्ञानयोर्वशः । तथैवेति आश्रयेणैव । प्राणरक्षार्थमिति राक्षसाः मक्षणाभावे म्रियन्ते । सर्वोपि । तत इति राक्षसेभ्यः ।

१०-४-१६. स त्वहमित्यत्र दैत्यावेशादिति इदमाविष्टदैत्ये दोषजनकम् । त्वं स्वतः समीचीनः । तं पक्षमिति आविष्टे दोषपक्षम् । करिष्यमाणत्वादिति ज्ञानोक्त्या ज्ञानयज्ञस्य करिष्यमाणत्वात् । तदभाव इति अपकीर्त्यभावः । सर्वजनीनत्वं व्युत्पादयन्ति स सर्वार्थमकत्वादिति । भगवत इति भयात् प्राप्तस्य जीवन्मुक्तताकारणस्य । अत्रापराधफलं मृतश्वास उक्तः ।

१०-४-१७. दैवमित्यत्र न भवतीति किन्तु भ्रमाच्चैवापराधोयमिति स्वदोषपरिहारमित्यादिः । स्वदोषपरिहारो न वाच्यार्थ इतीवशब्दप्रयोगः । दुर्गायां त्वनृतवन्त्रीत्वाभावाद्वैवपदार्थमाहुः आकाशेति । वाच्यमिति अनुत्तम् । कुर्वन्ति विष्णोरनुजा । अपिना माया साधारिणी । आकाशवाणी वा 'दुर्गा देवता पर्वतेराध्यास'मिति श्रुतेः । देवतास्मरणम् ।

एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धिस्मारकमितिन्यायात् । प्रत्यक्षेति 'यत्र क्वचित् पूर्वशत्रु'-रित्यादि । विसंवादीति अष्टमो गर्भो हतः न तु हन्तेति विसंवादि । ननु न विसंवादि कृष्णो हनिष्यतीति चेत् तत्राहुः देवगुह्येति । देवरूपदैवगुह्यस्य गोप्यस्य प्रियस्याज्ञानात् कंसस्येत्यर्थः । विपरीतमिति सत्यविपरीतमनुत्तम् । यद्वेति वाक्यात् यद्वा विश्वासात् । सुतानिति सुताश्च सुता च सुताः तान् । वृधैवेति दुर्गापि देवतेति विश्वासाद् वृथा । सन्देह इति दैववाक्यात् सन्देहः । यत्र क्वचित् पूर्वशत्रुर्हतो वा पूर्वशत्रुर्वेति । प्रकृतय इति हृदि धृत्वा स्थापिताः माया दैवदुर्गाः । भगवत्य इति प्रमाणम् । 'अत्र प्रमाणं भगवा'निति वाक्यात् । अन्तःकरणप्रवृत्तय इति पाठे अन्तःकरणस्य प्रवृत्तयो यामिरिति पूर्वोक्त एवार्थः । हृदयमिति हृदेव हृदयम् । हरतेः अयं च हृक् च । वयः प्रसिद्धं विरुद्धं हनने । विरुद्धां सङ्ख्यामाहुः अष्टम एक इति । सामर्थ्येति शब्दसामर्थ्यमष्टमो गर्भो हन्तेति वाक्येष्टमपदैकसङ्ख्यासामर्थ्यं 'कपिञ्जलानालभेते'त्यत्र त्रित्वे बहुत्वपर्यवसानवत् । हन्तार्यमिति सप्तसु ज्ञानं नास्ति किन्त्वष्टम एवेत्येकत्वे शब्दसामर्थ्यम् ।

१०-४-१८. मा शोचतमित्यत्र कर्तव्यमाहुः महतामित्यादिना । महतां देवकसम्बन्धिनामखण्डब्रह्मज्ञानाधिकारिणां शोके शोकनिमित्तं शोकफलाय । प्रायश्चित्तेऽप्यनधिकारी ब्रह्मवित्, 'एतद्देव वाव न तपती'ति श्रुतेः । एतं ब्रह्मविदं साधुकर्म असाधुकर्म वा न तपतीति श्रुत्यर्थः । शोके हेतुभूतो न भवतीत्यर्थः । भवतीति नवरहितपाठेऽविद्यया विद्योपमर्दात् प्रायश्चित्तेऽनधिकार्यपि शोके हेतुभूतो भवतीत्यर्थः । अनधिकारी वसुदेवोत्र । मत्कृपयेति मयि कंसे कृपया । भागोत्र शत्रुभिन्नोदासीनभावाभाव इत्याहुः महतां शत्रुमित्रेत्यादि । स्वाकृतार्थत्वेनेति न कृतोऽर्थः लोकजयलक्षणः पुत्रोत्पादनेन येन सोकृतार्थः । मरीचिपुत्रा इति उच्यते पञ्चविंशत्याये भगवद्वाक्यानि 'आसन् मरीचेः षट् पुत्राः उर्गायां प्रथमान्तरे । देवाः कं जहसुर्बाह्य सुतां यमितुष्टयतम् । तेनासुरीमगन् योनिमधुनाद्यकर्मणा । हिरण्यकशिपोर्जाता नीतास्ते योगमायया । देवक्या उदरे जाता राजन् कंसविर्हिसिता' इति वल्लिं प्रति । तेन एवं जाता इत्यस्याः देवकीपुत्रा जाताः । न जानातीति 'आत्मजा'नितिपदात् । कात्यादिति 'स्वकृतंभुज' इत्यत्र स्वकृतपदार्थः । अनुमिनोतीति स्वकृतंभुजः तादृशकर्मकर्तृत्वात् । अस्मदादिवदिति अनुमानं करोति । तैरिति हिरण्यकशिपोर्जातैः । हता इति पूर्वं द्वितीयाध्याये षट् पुत्रा ऐश्वर्यादिरूपा वेदान्तानुसारेणोक्ताः । उत्तरार्धे तु वेदमार्गानुसारेण मरीचिपुत्रा भगवतोक्ताः । वेदान्ते पुरुषोत्तमोऽत्मकः वेदे पुरुषोत्तमोऽत्मकः शब्दात्मकः वेदोपि शब्दः । जायस्वेति अयं तृतीयकर्ममार्गश्छान्दोग्ये । दैवाधीना इतीति फलबलकल्प्या हि भगवद्विद्योक्ता । न सम्यग्मिति नैकरूपतया । 'समासत' इति पाठमङ्गीकृत्योक्तम् । अत्र शोकदूरीकरणं कारिकोक्तं स्पष्टम् ।

१०-४-१९. भ्रुवि भौमानीत्यत्र प्रियन्त इति 'जायस्व प्रियस्वे'ति तृतीय-
कर्ममार्गः । न कदाचिदनीदृशं जगदिति जैमिनिः कर्मतत्त्वज्ञः । कूटस्थो निर्लेपः । ननु
मायादेवदुर्गाधृतवतः कंसस्य वेदवेदान्तप्रकारः कथमित्यत आहुः साङ्ख्यानामित्यादि ।
प्रकृतिः कर्त्रो पुरुषः पुष्करपलाशवन्निलैय इति साङ्ख्यसूत्रम् । भूमावेव लयमिति कार्याणां
स्वस्वकारणे लयनियमात् तथा । भूमित्वेन भूमिः दृष्टाविरोधेन लयस्थानम् । न चाप्सु लय
इति वाच्यम् । अत्रिष्टकृतभूविषयत्वा'दङ्गिः पृथिवी'ति श्रुतेः । एतेन श्रुतिस्मृत्योर्विरोधे श्रुतिः
प्रबलेति श्रुतिकृतबाधः प्रत्युक्तः । आत्मोपेति मायादिहृदयः विद्यापूर्वप्रज्ञे न मन्यते ।
चतुर्थस्कन्धे 'माया मनः सृजति कर्ममय'मित्युक्तेः । अत एवैवकारः । भ्रुवि भौमानीति
अत्र टिप्पणी तेषु विद्यमानस्येति तेषु भूतेषु विद्यमानस्यात्मनः । तद्धर्मोति विकृत-
त्वभूतधर्मत्वर्थः । तथात्वमिति सार्थकत्वम् । सुबोधिनी । आत्मपदमावृत्त्य सप्तम्यन्तं परि-
णमय्य भूतानीत्यनेनान्वितकरणे गौरवमालोच्य पक्षान्तरमाहुः भूतानि जानानि वेति ।
एवं स्पष्टार्थेति तां त्यक्त्वा दृष्टान्त एवेति सुबोधिनीं व्याकुर्वन्ति स दृष्टान्तरूपकेति ।
भिन्नं वाक्यमिति एकतिङ्गक्यमिति तिङन्तरग्रहणेन तथा । अग्रे त्विति उक्तेषु
मनुष्यादिदेहेष्विति ग्रन्थे । उक्तेष्वेतेष्विति टिप्पण्यां पाठः । सुबोधिन्याम् । तथा चैव-
मन्वयः । प्रथमपक्षे 'विपर्ये'तीत्यनेनोक्तो विकार उत्पत्तिलयरूपः, स एव 'यान्त्यपयान्ती'-
त्यनेनोक्तः । द्वितीयपक्षे 'यान्त्यपयान्ती'त्यनेन गमनागमने उक्ते । 'विपर्येती'त्यनेन विका-
रोन्यथाभावरूप उच्यते । तत्रैवमन्वयः । 'भ्रुवि भौमानी भिर्यादीनीत्येव सम्बन्धत' इति
सुबोधिन्यामेवकारेण 'भौमानी' भूविकाराणि 'भूतानि' कृमिकीटादीनि वृक्षादीनि वेति
सहैवान्वयस्य व्यवच्छेदकेनैवकारेण । यथा भ्रुवि भिर्यादीनि यान्त्यपयान्ति तथैवात्मनि
भूतान्यबादीनि जानानि वा यान्त्यपयान्ति । एतेषु विद्यमान एवात्मा 'न तथा' न याति
नापयातीति । दृष्टान्तेनात्मनो गमनागमने निषिद्धे । द्वितीयदृष्टान्तेन विकारं निषेधति ।
न तथैतेष्वितिपदत्रयस्यावृत्तिं कृत्वा यथा भूमिर्बहिः स्थिता न विपर्येति तथैतेषु भूतेष्वन्त-
र्विद्यमान आत्मापि न विपर्येतीति । अत्रैव पक्षे भूमेर्विकारोपलब्धेरुचिं पत्वा यथा भूरित्यत्र
नकारसंयोज्य यथा भूर्विक्रियेत तथात्मा न विक्रियत इतिव्यतिरेकदृष्टान्तपक्ष उक्तः ।
तेनात्मनो न हि शोकोस्तीति कारिकोक्तशोकाभाव इति भावः ।

१०-४-२०. यथा नैवमित्यत्र ऐकात्म्य इति देहेषु मिश्रेष्वत्मा एक एव तस्य
भावः । आहृति ज्ञानाद् दृष्टो भेदो नश्यतीत्याहेत्यर्थः । यथेत्युक्तमिति यथावदर्थक-
यथेत्युक्तम् । एकं पदमिति वेदनं चित् भावे क्तिप् । तत एवमित्यनेन केवलसपासः । ततो
न एवंविदनेवंविदिति नञ्जतपुरुषः । ततो यथावदनेवंचित् यस्येति बहुव्रीहिः । समा-
सान्त इति शेषाद् 'विभाषे'तिवृत्तेण कप् प्राप्तः । स त्वनित्यो वैकल्पिक इत्यर्थः । ननु भेद-

स्यानेवंविद्विषयत्वे किं मानमित्याकाङ्क्षायां भेदस्थानेवंविद्विषयत्वमुपपादयन्ति स भेद-
स्त्वित्यादि । इमौ द्वौ घटपटौ अथमसाद् भिद्यत इति । भेदप्रत्यक्षे प्रत्यक्षं प्रमाणमुक्तम् ।
ननु द्वित्वमेव भेदसाध्यं कृतो नेत्यत आहुः न खेकस्मिन्निति । तथा चैकस्मिन् दृष्टे
एक एवेति बुद्धिर्भवति न तु भिन्न इत्यतो द्वित्वसाध्य एव भेदो न तु भेदसाध्यं द्वित्व-
मित्यर्थः । अपेक्षाबुद्धीति अयमेकोयमेक इमौ द्वावित्यपेक्षाबुद्धिः । चस्त्विति आत्म-
निष्ठम् । अतस्तत्साध्यो भेदोपि नात्मनिष्ठः । बुद्धिस्थेति यथावदनेवंविद्बुद्धिः अपेक्षाबुद्धिः,
आत्मा तत्स्थं विशेषेण सिनोति वध्नाति यद् द्वित्वं तद्बुद्धिस्थविषयं स्वार्थं कः । यथावदने-
वंविद्बुद्धिस्थ आत्मा विषयो यस्य द्वित्वस्येति बहुव्रीहौ कञ्वा । एकरसश्रुतेरेवकारः ।
नन्वान्तरं द्वित्वाभाववति द्वित्वप्रकारकं ज्ञानं भ्रमः स न युज्यतेन्यत्र सिद्धस्थान्यत्रा-
रोपाङ्गीकारात् । तस्माद् बहिर्द्वित्वं(द्वित्वसाध्यो भेदः)बुद्ध्याकाशादौ घटपटनिष्ठे उत्पाद्यते
तदन्तरात्मन्यध्यस्यते इतिपक्षं निराकुर्वन्ति बुद्ध्येति । यथा यन्मायया बहिःक्षिप्त्वा रूपायते
बुद्धिरर्थवच्छुक्तिरजतादौ तथा विषयोत्पादनासम्भवात् । तेन किमत आहुः अत इति ।
अज्ञानं यथावदनेवंविद्वत् तत्कृत एव भेदो द्वित्वसाध्यः, न तु बुद्धिकृत इत्यर्थः ।
नन्वात्मन इदमित्यतया ज्ञानाविषयत्व भाष्य उक्तमिति यथा कथञ्चिद् भेदोपि द्वित्व-
साध्यः बुद्धिकृत इति चेत् तत्राहुः अपेक्षेति । पदस्य पदान्तराभावप्रयुक्तान्वयानुभाव-
कत्वमपेक्षा । तत्र विषयतया प्रविष्टानां द्वित्वसाध्यभेदानां परमार्थेऽभावात् । आत्मरूपे तु
भवतु सा वेत्यन्यदेतत् । निरपेक्षेष्वाति घटः पटः कुड्यं कुड्यल इत्यादिशब्देषु । उक्तापेक्षा
तद्विषयिणी बुद्धिरित्यर्थः । अज्ञानेन तमसा कृता तामसी । अतश्चवति तत्त्वप्रकारकज्ञान-
रूपत्वादेवकारो नैयायिकपतेनापि । भेद इति आत्मनां परस्परं भेदः । एतदनुमानं बाधक-
तर्केण दूषयन्ति आत्मविपर्ययो न स्यादिति । बाधकतर्कप्रणयनं तच्च व्याप्तिरोधक-
मन्यथाज्ञानम् । तथा चात्मभेदः अपारमार्थिकः स्वकृतव्यवहारेणात्मविपर्ययादन्यथाज्ञान-
वदिति प्रत्यनुमानेन सत्प्रतिपक्षत्वं पूर्वानुमानस्येति भावः । आत्मविपर्यय इति आत्म-
विकारः यथा शरावादिरूपेण मित्रा भूमिदेन विकृता । अन्यथाबुद्धीति अभेदवति
आत्मनि भेद(विकृतत्व)प्रकारकबुद्धिहेतुत्वात् । नन्वात्मविपर्ययोऽज्ञानेन न तु भेदेनेत्यत
आहुः अन्यथेति । नोत्पद्येतेति विक्रिया नोत्पद्येत । भिन्नयोर्देवदत्तयज्ञदत्तदेहयोर्विक्रिया
पद् भावविकारा भवन्त्येव । प्रत्याहारन्यायेन देहयोगवियोगाभ्यां पद् भावविकाराः प्राप्ताः
चकारस्य कोर्थ इत्याकाङ्क्षायामाहुः चकार इति । सर्वव्यवहारेति भेदकृतगौरोहं
श्यामोहमिति सर्वव्यवहारसमुच्चयार्थः । संसार इह प्रपञ्चोहनताममतात्मको वेत्याशयेनाहुः
भेदज्ञान इत्यादि । मायाकार्यं भेदज्ञाने विद्यमाने । 'मिदा मायामात्र'मितिवाक्यात् । जन्म-

१ रो द्वित्वसाध्यभेदाभाववति द्वित्वसाध्यभेदप्रकारकं ज्ञानं भ्रमः ।

मरणयोरिति तमोऽविद्याकार्ययोरन्यथाज्ञानाभावरूपयोर्विद्यमानत्वं भेदमायाकार्यत्वात्। माया तत्कार्यान्वतरमन्वे संसारः प्रपञ्चोहन्ताममतात्मको वा न निवर्तते। 'आत्ममायाश्रुते राजन् परस्यानुभवात्मनः न घटेतार्थसम्बन्ध' इतिवाक्यात्। 'अर्थसम्बन्धो' देहसम्बन्धः। अत इति जन्ममरणोपलक्षितपदभावविकाराणां विद्यमानत्वात्। कूटस्थ इति मायादेव देवतानां हृत्स्थत्वात् कंसस्य कूटस्थः मायिकस्थः। न तु सर्वोपनिषदुक्तः कूटस्थः, उपनिषत् 'ब्रह्मादिपिपीलिकापर्यन्तं सर्वप्राणिवुद्धिरष्टविशिष्टतयोपलभ्यमानः सर्वप्राणिवुद्धिस्यो यदा तदा कूटस्थ इत्युच्यते' इति। शोको न सम्भवतीति ज्ञानाद् दृष्टो भेदो नश्यतीति शोको न सम्भवति। द्वितीयाभावात्।

१०-४-२१. तस्माद् भद्र इत्यत्र शोको न कर्तव्य इति कारिकोक्तः। न करिष्यतीति शुद्धसत्त्वत्वात् न करिष्यति। अपत्यमिति नवमस्कन्धे 'बलं गदं सारणं चे'त्यष्टकथनं क्रीडोपयोगिनाम्। 'स्तुपेयं तव कल्याणे'तिवाक्यसत्यत्वार्थम्। मानुशोचेति मूले शोचेति यत इति च मित्रं पदद्वयमिति ज्ञापितम्। 'माळि लुङ् सर्वलकारापवादः' 'लोद् चे'ति सूत्राभ्याम्। व्यापादिता इति मृता इति रूढोर्थः। यौगिकार्थस्तु, तनयाः पण्मरीचिपुत्राः, अकृतार्थगतत्वात्, यन्नैवं तन्नैवम्, देवदत्तवदित्येवमनुमाने यदि मरीचितनया न स्युः अकृतार्था न गच्छेयुरित्येवं मारितपट्टपुत्रेषु मरीचितनयत्वमापाद्यते। अतो मया व्यापादिताः षट्। अनुशोक इति कर्मानुसन्धानरूपान्तर्मुखा नामननुशोके उपपत्तिर्युक्तिः। अनुपपत्तिः कर्मानुसन्धाननिषेधरूपा। कर्मानुसन्धानं पदार्थसम्भावनार्थ-कापेयर्थः तदभावो द्योत्यः। एवं बहिर्मुखानां मय्यविशेषेत्यर्थः। एवं अनुशोके बहिर्मुखानामप्येकानुपपत्तिः तामाहेति पाठेऽर्थ उक्तः। अथ पाठान्तरम्। अननुशोके बहिर्मुखानामस्त्युपपत्तिः तामाहेति। यतः सर्वं इति प्रतीकसर्वपदार्थमाहुः बहिर्मुखानामपीति। तथा च बहिर्मुखान्तर्मुखरूपः सर्वः। भुञ्जत इत्यत्र विन्दत इत्यपि पाठः। भुङ्क्त इति तेन 'भुञ्जत' इति बहुवचन छान्दसं मूले। ततः प्रेरककर्मानुसन्धानमिति भावः, यत्तदोर्नित्य-सम्बन्धात्। यतः कर्मणः सर्वोपशः स्वकृतं कर्मफलं भुङ्क्ते, ततः कर्मणः प्रेरककर्मानुसन्धानमितिपदद्वयसहितोत्तरार्थार्थः। अस्य मत्त इति दैत्यमते सुष्टेः पुष्टिप्रवाहमर्यादाचर्षणी-भेदेन चातुर्विध्यं न। आत्मा एक उक्तः। तस्य नानात्वप्रतीतावुपाधिभेदः कारणं, तेन तथा प्रतीतिमाहुः भुञ्जत इतीति। 'उपाधिभिद्यते न तद्वा'नितिसाङ्ख्यप्रवचनीयसूत्रोक्तसिद्धान्त उक्तः। मयेति कंसेन। दण्डाभावेनेति निमित्तेन। अपिना देवक्याः।

१०-४-२२. यावदित्यत्र कर्मत्वमिति इत इत्यत्र कर्मणि क्तप्रत्ययात्। कर्तृत्व-मिति हन्तेत्यत्र कर्तरि वृचः। नन्वेवकारो न देयः इतत्वहन्त्वव्ययोरुपाधिदेहधर्मत्वादित्यत आहुः कर्मत्व इत्यादि। अनेन कर्माज्ञानवश इति कारिकोक्तं कर्मात्कम्। तदुपपादयन्ति

स अक्रिय इति। मन्यत इति अभिमन्यते। प्राप्नोतीति प्रकृतिस्वामात्मनि दैवेभि-मानेन प्राप्नोति। आत्मा दैवं पाध्यो वाधको वेति। दृष्टिः प्रत्यक्षम्। जानातीति शब्दज्ञानविषयं करोति। एवकारव्यावर्त्यमाहुः न त्विति। जानातीति सम्बन्धते, न तु प्रत्यक्षज्ञानविषयं करोतीत्यर्थः। देहाद्यध्यास इति देहोहं स्थूलोहमित्यादिरित्य-न्यत्रान्यावभासः। स्वरूपेति दैवत्वेन मायात्वेन देवतात्वेन वा स्वरूपस्याज्ञानं देहत्वेन स्थूलत्वेन चान्यधर्मेण ज्ञानम्। तदभिमानी वाध्यवाधकत्वरूपदेहधर्माभिमानी। अज्ञ इति दैवत्वादिना स्वरूपं जानातीति ज्ञः, तद्भिन्नो ज्ञः। तेन कारिकोक्तमज्ञानमुक्तम्। एवेति एवकारो यथारूपत्वेन षटादिज्ञानवानहः तथेति।

१०-४-२३. क्षमध्वमित्यत्र हृदय इति हृदि अनुशये पश्चात्तापे 'भवेदनुशयो द्वेषे पश्चात्तापानुबन्धयो'रिति विश्वः। भूयानिति मनसः कण्ठत्वात् यावदात्मानं न गृह्णाति तावत् शोको भूयान् भवति। 'तरति शोकमात्मवि'दिति श्रुतेः। अतो महतां पूर्वापराध-मविचार्य क्षमैवोचितेति भावः। पादग्रहणमिति क्रियाविशेषणम्। अकर्तव्यमपि करोति चेत् कर्तव्यं तु कुर्यादेवेत्याहुः गृहीतेति। इदं कैमुत्यन्यायेनोक्तम्। स्वप्नोरिति द्विवचनं साधयितुं श्रीधरमतं दूषयन्ति स स्वप्नशब्देनेत्यादिना। अभिधीयेते इति एकयो-क्याभिधीयेते यथा पुष्पवच्छब्देन दिवाकरनिशाकरोऽभिधीयेते। इति न स्वप्नपदे श्रीधरोक्तमिश्रलक्षणा। 'लक्षणां नैव वक्ष्या'मीति प्रतिज्ञातत्वात्। तदुक्तम्। महाभाष्ये 'साधू-नेव प्रयुजीते'ति। तथा च स्वसा च स्वसा च स्वसारौ तयोः स्वप्नोः। 'सर्वे सर्वार्थवाचका' इति श्रुतेरेकं स्वप्नपदं तत्पतिवाचकम्। यथैकयोक्त्या पुष्पवन्तो दिवाकरनिशाकरो। स्वप्-नपदेन तत्पतिग्रहणे हेतु(युक्ति)माहुः तत्सम्बन्धादेवेति स्वप्नसम्बन्धादेव। अन्यथा ज्ञातिव मान्यः स्यात्। तथा च मान्यत्वद्योतनाय वसुदेवे स्वप्नपदप्रयोगः। तं प्रतीति वसुदेवं प्रति। एकशेषे लुप्तस्य स्वप्नः पादाभ्यां नान्वय इत्याहुः लुग्विधानसामर्थ्यात् सति वाधके। एकस्या एवेति एवकारो वसुदेवयोगं व्यवच्छिनत्ति। द्विवदिति 'पादा'वित्यत्र द्वित्व-समर्थनम्। द्वितीयान्तादितिः। राजकर्तृकपादग्रहणकर्मत्वस्यैकपादे पर्यवसानम्। कपिञ्जल-बहुत्वस्य त्रित्वे पर्यवसानवत्। एकशेषे लुप्तस्य पादस्याग्रहीदित्यत्रानन्वयाच्च लुग्विधानसाम-र्थ्यात् सति वाधके भवति अन्यथा लोपं लुक्स्थाने वदेत् सवे। 'न लुप्तताङ्गस्ये'तिपाणिनि-सूत्रात्। एवं 'स्वप्नो'रित्यत्रापि द्वित्वसमर्थनम्। अथैकशेषे'त्यादि'रिति चे'त्यन्तो ग्रन्थो-नतिप्रयोजनः काकपाददानात्। तथापि व्याक्रियते ग्रन्थस्यत्वात्। ननु स्वरूपैकशेषस्य स्वसा तत्पतिश्चेति द्वन्द्वे वक्तुमशक्यत्वाद्द्विरूपैकशेषस्य पाणिनिना ननुशिष्टत्वात्। कथं स्वप्नोरिति प्रयोगसिद्धिरित्यत आहुः एकशेषेत्यादि। तृतीयेति 'स्त्रीपुंसयोः पुमा'निति सूत्रयितव्ये तृतीयाघटितसूत्रेष्वप्रधाने तृतीयेत्यर्थः। न च शरीरगौरवमिति वाच्यम्। अकारस्य विष्णु-

वाचकस्य सत्त्वेन विष्णुसहस्रादिस्तोत्रापलापमसङ्गात् । न चादृष्टोत्पत्तिः सूत्रपाठे स्यादिति वाच्यम् । महाभाष्ये 'भीत्रार्थानां भयहेतु'रित्यादिसूत्राणां प्रत्याख्यानात् । ननु यथा-
व्याख्यानं तृतीयास्तु किं ज्ञापनेनेत्यत आहुः अन्यथेति । पुरुषयोरित्येव स्यात् । पुम्भ्या-
मिति च प्रयोगः स्यात् । उभयोः प्राधान्ये त्वेवं प्रयोगः स्यादेव । अतिप्रयोजनानतिप्रयो-
जनग्रन्थसाधारण्येनाहुः अत्रापितीति । स्वसैवेति तत्पत्युः स्वसुम्बन्धेन मान्यत्वात् स्वसुः
प्राधान्यात् । एवकारस्तु श्रीभागवतप्रामाण्यात् । भिन्नप्रक्रम इति दैत्यावेशस्याऽप्रेमृतमिव
जातत्वेन राजसभावस्य च त्यागात् ।

१०-४-२४. मोचयामासेत्यत्र दैत्यावेशस्येति अयं ग्रन्थः पूर्वान्वय्यप्यत्र
श्लोकाभासेपि पुस्तके वर्ततेत्यणिजनुभावेनाथेत्यनुवर्त्य तदर्थत्वेन व्याख्येयः, स्वकृतिभिन्नेन
भृत्यप्रेरणप्रक्रमेण स प्रक्रमः दैत्यावेशस्येत्याद्यर्थः । निरोधं चेति निगडम् । तामसं निरोधं
प्रपञ्चविस्मृतिपूर्वकभगवदासक्तिरूपं च स्वस्येतः परं 'भयात् कंस' इतिवाक्यात् भयेन
निरोधो नावेशदशायात् । 'निगडौ मोचयामासे'त्यनुक्त्वा पञ्चम्युक्तेस्तात्पर्यमाहुः निगडा-
विति । निगडैति तेन न निगडौ मोचयामास भृत्यद्वारेति णिजन्तप्रयोगः । अक्षुब्धाविति
'यत्र क्वचिज्जातस्तवात्मज' इति वसुदेवगृहे निषेधसूचनात् हृष्टौ । एताभ्यामिति वसुदेव-
देवकीभ्याम् । विचारितवानिति वसुदेवदेवकी हर्षेण विचारितवान् अनुमितवान् तौ
कापट्यवन्तौ तादृशवाक्येन हर्षात् । तादृशासदादिवदिति । असत्यमपीति तमोरूपत्वेन
मायाया भ्रान्तिविषयवाक्यमसत्यम् । अपीति सत्यं विष्णोरनुज्ञात्वात् । लिङ्गवचने इति
विश्वासहेतोर्वचने । वसुदेवेनैवेति एवकारो देवकीयोग्यवच्छेदकः । तथाकृतत्वादिति
यत्र क्वचिज्जातत्वेन कृतत्वात् । ननु कृष्णेन यत्र क्वचिज्जातत्वं न देवक्याः कृपणात्वमिति
मायायाः कंसेऽन्यथाबुद्धिकर्तृत्वमत आहुः अन्यथेति । सिद्धमेवेति माया च तमोरूपेति
चृत्सिंहवापिनीये सिद्धमेव । असिद्धत्वयोग्यवच्छेदकैवकारः । पाठक्रमेणाहुः प्रथमत
इति । स्वयं परिचर्यामिति सौहृदं स्नेहवाचकम् । स्नेहेन परिचर्येत्यवैधभक्तौ सिद्धम् ।
स्वयमिति च भयकार्यम् । सौहृदं स्नेहम् ।

१०-४-२५. आतुरित्यत्र प्रसाद इति स्नेहेन परिचर्याफलं प्रसादः । 'यद्वृष्या
तुष्यते हरि'रितिवाक्यात् । 'जातो भवे'दिति पूर्वसुबोधिन्यां जात' इत्यत्र सुवृत्तपर्यै क्रिया-
पदस्य विवक्षणात् प्रार्थनायां लिङ्गतः प्रार्थिते । 'क्षान्त्वा रोषे'त्यत्र 'क्षान्त्वा रोष'मिति
पाठं मत्वाहुः रोषं क्षान्त्वा क्षमित्वेति । क्षमृप् सहने । म्वा० आ० सेडा । तस्य
रूपमिति द्योतितं व्याख्यानेन । क्वोविचारे विशेषो नात्र । तेन नात्र क्षन् वन्धे इत्यस्य
तनादेरुदितः सेटो रूपमिति बन्धित्वा बध्वेति वा व्याख्यानं छान्दसमिडभावं कृत्वा न
भवतीति भावः । पाठभेदादिति 'क्षान्त्वा रोष'मिति पाठभेदात् । 'रोषं क्षान्त्वे'ति वा

पाठः । अतो रोषं वा व्यसृजदित्यत्र कर्म । सोढ इति क्षान्तः सोढो रोषः पूर्वापराधो
यथा । तथा स्वकीयं रोषं तु व्यसृजत् त्यक्तवतीत्यर्थः । कृतकार्यस्येति कृतं कार्यं
गायाहननं येन कंसरोषेण तस्य । अकृतेति न कृतं कार्यं ब्रह्मविद्यया येन स्वकीयेन रोषेण
तस्य । गूढहृदय इति गूढं प्रसादज्ञापने गुप्तं हृदयं हृद्यस्येति तथोक्तः ।

१०-४-२६. एवमेतदित्यत्र तस्यैवेति मायाप्रधानकंसस्य । एवकारो ब्राह्मयोग-
व्यवच्छेदकः, न तु ब्राह्मणेति । अज्ञानादिति देहादिप्रवित्तात्माज्ञानात् । एवकारो
ज्ञानयोगव्यवच्छेदकः । मायायुक्त्वा तःसृष्टिं भेदरूपामाहुः तस्मात् स्वपरेति । देहाध्या-
सेति देहोहमित्यध्यासवताम् । संयोगः सम्यन्धो देहिनामित्यत्र । अहङ्कारस्येति अहं देहोहं
स्थूल इत्यहङ्कारस्यात्मानात्माविवेकरूपाज्ञानजनितत्वे देहाध्यासः प्रयोजक इति देहाध्यासी
अहङ्काराति अधिकारत्वेनाध्यासो 'यत' इतिपदेन मूले निरूपितः । न च यतः अहंधियः
स्वपरेति भिदेति योजनया न पूर्वोक्तमिति वाच्यम् । अहंधियः स्वपरभिदारूपमायाकारण
त्वाभावात् । एवं चाज्ञानप्रभवा, यतोध्यासात् प्रभवाहर्षीः स्वपरेति भिदा यस्याम् । अहं-
धीरित्यत्राहं स्वं विषयः तत्सम्बन्धिपरोपि विषयः स्वं पर इति भिदा स्वनिष्ठा परनिष्ठा चेति
सापि विषयः । तथा च यत इत्यस्याध्यासादित्यर्थः । तथा सत्यन्वयमाहुः अन्यथेति ।
अज्ञानप्रभवा पुनर्देहाध्यासात् प्रयोजककारणाच्चाहं वीरित्यर्थः । तदिति अन्यथाज्ञानं, अज्ञानं
माया तत्कृतम् । अज्ञानप्रभवेतिपदस्यार्थः । अन्यथेति स्वरूपे सौत्वेन देहोहमिति प्रत्य-
येऽसदर्थं भासमाने । अन्यत्र भावः सौत्वेत्येति बोध्यम् । अन्यत्र भावादिति पाठः ।
अन्यत्र भावादिति पाठान्तरम् । अन्यत्र आत्मनि सौत्वं भावादित्यर्थः । 'यत' इत्यस्या-
हंधियः अहं स्थूल इत्यध्यासरूपाया इत्यर्थः । यद्यप्यहंधीरित्यत्राहं स्थूल इत्यप्रत्ययः अहंधी-
रित्यस्य तु नाध्यासरूपत्वम् । असदर्थस्य धियाऽभेदात् 'ज्ञानमात्रपरं ब्रह्मे'त्युक्तेः । धीरपि
मनोवृत्तिः 'स मानसीन आत्मे'ति मनोवृत्तिरात्मापि, तथापि धर्मज्ञानस्य धर्मिज्ञानेध्यास एव ।

१०-४-२७. शोकहर्षेत्यत्र तदुक्तमिति कंसोक्तम् । नित्यानित्येति नित्य
आत्माऽनित्यो देहः । यथा 'शुचि भौमानी'त्यनेनाविकृत आत्मा भूविकृता नित्याऽनित्या
च । कूपयेति साधुत्वदीनवत्सलत्वाभ्यां कृपा । 'साधवो दीनवत्सला' इतिवाक्यात् ।
न मारयतीति 'यावद्धतोसि हन्तासी'तिवाक्ये । स्वसिद्धान्तं स्वीयवेदान्तसिद्धान्तमाह
किन्तु केनेति । अन्तर्यामिणा अन्तरो यमयतीत्यन्तर्यामिब्राह्मणात् । प्रविष्ट इति
'तत्सृष्टा तदेवानुप्राविश'दिति श्रुतेः । मारयतीति 'कर्ता शास्त्रार्थवचना'दित्यधिकरणे
'जीवीयकर्तृत्वं परा'दित्युक्तत्वात् । शास्त्रं भाष्यं वेदान्तं वा । बाधका इति भगवतो ज्ञानं
धर्मैस्तादृशज्ञानरूपधर्माणां तामसत्त्वान् मायाकृतधर्माः बाधकाः आवरकाः । 'परोपि मनु-
तेनर्थं तत्कृतं चाभिपद्यत' इतिवाक्यात् । भगवदिति ज्ञानप्रतिपक्षाः अज्ञानरूपाः । स

हीति ईश्वरो हि । तत्कृतेर्थे जीवेशतः कर्तुमकर्तुमन्यथा कर्तुं सामर्थ्यस्य सत्त्वात् साक्षात्सृष्टौ । कथं शोक इति जगत आनन्दत्वेन शोकाभावः । आनन्दावरकत्वेनानन्दाभावः शोकः कथमिति प्रश्नः । मायासत्त्वात् स्वरूपे शोकाभावेपि जीवे शोकः 'भावां च तदपाभ्र्यां यया सम्मोहितो जीव आत्मानं त्रिगुणात्मकं परोपि मनुत' इति प्रश्न एव शास्त्रपरिसमाप्तिः । परन्तु समाधिभाषावासनावतां पुंशाम् । परस्य जीवस्य मायासम्बन्धं तत्कृतं शोकं चाह । शरीरसम्बन्धे मायाशरीरसम्बन्धानन्तरं शोको मायागुणः । आनन्दरूपे जगति शोके युक्तिमाहुः अन्यथेति । शोकाभावे अन्यथापेक्षितं भगवद्विचारात् प्रकारान्तरेण यदपेक्षितं शोकजनकं नाशप्रतियोगि स्वार्शानां जीवानां तत् अन्यो भगवदंशः परः न नाशयेत् । आनन्दजनकस्य नाशयोग्यत्वाभावात् प्रतियोगित्वाभावात् । अन्यस्य सामर्थ्याभावात् । दण्डप्राप्तेषु भगवानेव नाशयतीति ज्ञानाभावादैश्वर्यविरुद्धः शोक इत्यर्थः । हर्षभययोः वीर्यविरुद्धत्वं व्युत्पादयन्ति स हर्षश्चेत्यादि । कालरूपवीर्यकृते स्वांशानामपेक्षितनाशे कथं हर्षो भयं चेति प्रश्नः पूर्ववत् । तदिति अव्ययम् । हर्षः । न भवेदिति पाठः । भगवतो वीर्यं कालः प्राप्तिविरुद्धः इति ज्ञाते प्राप्तिजन्यो हर्षो न भवेदित्यर्थः । भयविरुद्धवीर्यरूपकालश्चेद् भयं न भवेदित्यर्थः । द्वेषस्य यशोविरुद्धत्वं व्युत्पादयन्ति स न भवेदिति । तत्कृतेर्थे यशोविरुद्धो द्वेषश्च न भवेदित्यर्थः । द्वेषशब्दो पूर्वन्यान्तः । यथा रुयुपाधिको दोषस्तथा धनोपाधिको लोभ इत्याहुः द्वेषश्चेति । तदुभयमिति 'कामस्यान्तं हि क्षुत्तृहृष्यां क्रोधस्यान्तं फलोदया'दित्युक्त्वा 'लोभस्यान्तं न विद्यत' इति सप्तमस्कन्धात् । त्रित्वसामर्थ्येन स्वरूपलक्षणभेदेन भगवत् एव । एवकारव्यावर्त्यमाहुः न स्वस्येति । वसुदेवस्य मायाया वा । भगवता तथा कर्तुमुचितम् । द्वेषस्यापकारित्वात् । लोभस्य भक्तिविरोधात् । प्रसिद्ध इति ज्ञानस्य भगवद्धर्मत्वात् मोहस्य मायाधर्मत्वात् प्रसिद्धः । ज्ञानस्य तमोनाशकत्वात् । ज्ञानविरुद्धो मोहः । मदस्तिथि विराग्यविरुद्धो मद इति भावः । अत इति साधनाभावात् । मारयन्तमिति भगवन्तं न पश्यन्ति । अन्यथेति यदि पश्येयुः । एको भगवान् घातकः ज्ञातः स्यात् । भगवच्छास्त्र इति श्रीभागवते वेदान्ते वा । 'भावैर्भाव'मित्यस्य 'भावैः' कंसवाक्यादिभिर्विषयैर्मिथो ज्ञन्तं 'भाव' भगवन्तमविषयं न पश्यन्ति चक्षुरादिकरणस्य भावेपूपक्षयात् । न पश्यन्तीत्यन्वयेपि भावानां बाधकानां कारणत्वं बाधे भगवद्रूपे भावेऽभावाद् बाध्याकाङ्क्षयामाहुः बाध्या इति । एवकारव्यावर्त्यमाहुः न तु धर्मीति । 'भाव'मितिपदेनोक्तो भावः । कृत इत्यत आहुः ये हीति । बलीयस्त्वमिति उत्पादने विलये च, बलीहीनास्तु नोत्पद्यन्ते, न विलीयन्ते च, तत्तत्सत्त्वात् । वक्ष्यमाणस्य करणे सम्बन्धस्य वक्तुं बाध्यं भावं धर्मिणो भावात् पृथक्कर्तुं क्रीडेच्छया प्रवेशमाहुः यद्बाधार्थमिति । एवकारोत्राबाध्ययोगं व्यवच्छिनन्ति । भाव इति बाधके भावे । निवि-

शानीति अनुदात्ते तामात्मनेपदानित्यत्वम् । स तमिति स भगवान् निविष्टद्वारा तं बाध्यम् । भवदादीनामिति कंसादीनाम् । आदिना वाक्यादि । करणमिति कंसवाक्यादि । उपालभ्यते स्तूयते वेति त्वं कुण्ठितधारं त्वं तीक्ष्णधारं इति । कुण्ठितधारं तीक्ष्णधारमिति तूपालभ्यते स्तूयते च । सम्बन्ध एवेति पाठे दृशा करणे कंसवाक्यादौ सम्बन्धो न त्वेकात्मनि । सम्बद्ध इति पाठे कर्तेत्यनेन सम्बन्धते । कर्तेति आत्मा देवदत्तादिश्च । करणं वेति करणं वा कर्तुः पृथक् ज्ञायत इत्यर्थः । तत् इत्यादि तदनन्तरम् । एवं बुद्धिरिति वध्यघातकभावबुद्धिः । त्वमिति कंसः । न कर्तव्य इति असद्बुद्धिः ।

१०-४-२८. कंस एवमित्यत्र स्वकार्यमिति कंसवसुदेवज्ञानसहितम् । 'परिभाषित' इत्यत्र परिशब्दार्थमाहुः राज्ञिति । 'एवमेतन् महाभागे'त्यत्र 'महाराजे'ति सुबोधिनीपाठाद् राजसभावस्य ज्ञानकथनेन गतत्वान् महत्पदरहितं सम्बोधनमुक्तम् । 'एवमेत'दिति कंसकृतानुवादत्वेन निरूपितौ विशुद्धिप्रसादौ निरूपितौ, प्रसन्नौ कंसवसुदेवौ निरूपिताविति या । 'प्रतिभाषित' इतिपाठे प्रतिनिधिज्ञानेन भाषित इत्यर्थः । देवकीवसुदेवाम्यामित्यस्य तात्पर्यमाहुः एकस्येति । वसुदेवस्यैव एवकारो देवकीयोगव्यवच्छेदकः । प्रतीकाररूपकर्मणोक्तौ न्यूनं पूरयन्ति स प्रतीकारमकृत्वेति गृहातिरिक्तकर्मयोगव्यवच्छेदार्थक एवकारः ।

१०-४-२९. तस्यामित्यत्र भगवत्प्रेरणयेति 'गच्छ देवि ब्रजं भद्र' इत्यत्र लोटा भगवत्प्रेरणा प्रतीयते तथा । स्वतन्त्रतयेति भगवत्प्रेरणां विनापि स्वातन्त्र्येण । ननु तस्याः स्वतन्त्रतया कार्यकरणस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षायामाहुः यदीति । अवध्य एवेति कंसोऽवध्य एव । मृत्वा निरभिमानत्वात् । एवकारोऽक्लिष्टकर्मत्वाद् भगवत् । एवं च मायाया असत्त्वत्वेपि भगवदिच्छया स्वातन्त्र्यमुक्तं तत्तत्पुराणसिद्धम् । दैवं देवता मायेति तिस्रः योगमायापदेन मूले व्यावर्त्यन्त इत्याहुः न च देवानामिति । अनिष्टमितीति इति हेतोः दैवं माया न तत्कार्यं क्षतवत् किन्तु देवतामायेत्यादिः । 'न चे'त्यन्वेति । सर्वशास्त्रेति अन्धं तमः । सम्पादयतीति 'न चे'त्यत्राप्यन्वेति । तथा कथेति योगमायात्वेन योगमायाकथनम् । राजधर्मा इति कनिष्ठत्वेन राजधर्मादरः सूचितः । पूर्वमिति देवक्युद्वाहे । कृतमिति देवकीहननकम् । अन्यथेति शत्रुहननं न जातं प्रत्युत्तसद्हननं क्राप्तमित्यन्यथा । पूर्वमिति भगवच्छक्तियोगमायोक्तम् । ज्ञानस्येति आत्मज्ञानस्य स्वशत्रुत्वचिज्ञानस्येति वार्थः । कार्यस्येति यत्र कुत्र जातहननस्य । विलम्बसहिष्णुत्वादिति पाठः । विलम्बासहिष्णुत्वादित्यपि पाठः । तन्नाम्नेति कंसपदस्य पुनरुपादानप्रयोजनम् । स तु नोक्त इति 'यदुक्तं योगमायये'त्यस्य कर्मतया 'चष्टे'त्यत्रान्वयादिति भावः । योगनिद्रापि योगमाया नाम तदाहुः योगनिद्रयेति । आचष्टेति चक्षिड् व्यक्तवाचि । अदादिः आ० सं० लङ् ।

१०-४-३०. आकर्षणं भवित्यत्र तेषामिति 'यथे'त्यादिनोक्तानां नातिकोविदानां दैतेयानाम् । अतिकोविदास्तु 'विवेकस्तु हरिः सर्वं निजेच्छतः करिष्यती'त्याचार्योक्त-विवेकवन्तः । देवद्वेषेत्यादिना 'देवान् प्रति कृतामर्षा' इत्यस्यार्थस्यानुवादः । अतः सुबो-धिन्त्यामुत्तरार्थं न व्याख्यातम् ।

१०-४-३१. एवं चेदित्यत्र भविष्यतीति इतिनिश्चयसमाप्तौ । तरतमेति पृ-पालनपूरणयोः । पचाद्यच्चि गुणः । पालयति विष्णुः सात्त्विक इति पुरस्थाः सात्त्विकाः । पुर अग्रगतौ वा । तु० प० से० । ग्रामस्थास्तामसाः । ग्रस अदने । ग्रसेरा चेति मन् आत्वम् । ब्रजस्था राजसाः ब्रजतीति ब्रज इति कर्मप्रधानत्वात् । अतिक्रान्तेति अतिक्रान्तानि दशा-हानि यैरिति विग्रहः । समासान्तः । विशेषाकारेण स्त्रीपुंविशेषाकारेणेत्यर्थः । दैत्यग्रहे-ष्विति उग्रग्रहेषु दैत्यसम्बन्धिष्वपि । हन्तव्या इति निश्चयाकारः । अन्यैरपीति त्वदी-यैरिति ज्ञेयम् । न चदेदिति यदुक्तं योगभायया तन्न वदेन् मन्त्रिभ्य इत्यर्थः ।

१०-४-३२. किमुच्यमैरित्यत्र स्वकृत्यमिति दैत्यकृत्यम् । तस्येति कंसस्य । तं कंसम् । तच्चेति भयात् प्राप्तजीवन्मुक्तिकस्य । सामर्थ्यं चेति राज्ञो जीवन्मुक्तस्यैश्वर्यादि-पशुणा अनाविष्टस्यैते । दीनत्वं यद्यपि तृतीयश्लोके भीतेषु तथापि 'यथा राजा तथा गजे'ति-वाक्यात् कंसे राज्ञि कारिकोक्तं सामर्थ्यमुक्तम् ।

१०-४-३३. अस्पृत इत्यत्र हन्यमान इति हननमत्र हन्यमाननिष्ठम् । तच्चेत् प्राणवियोगानुकूलव्यापारवद् भवेत् 'समन्तत' इत्याद्यप्रेतनश्लोकविरोध इति तदनुरोधेन हन्यमानपदार्थमाहुः संश्लिन्नेति । तथा च हन्यमाना इत्यत्र न हि सार्थकहन्तेः प्रयोगः । प्राणवियोगाभावात् । किन्तु हन्यमाना अह्नैर्गम्यमानाः सर्वाङ्गेष्विति गत्यर्थकहन्तेः प्रयोगः । चेति प्राणवियोगमिति चकारार्थः । 'जिजीविषव' इतिपदेन द्योत्यते । 'ययु'रित्यत्र कर्म किमित्याकाङ्क्षा तु देशस्याविवक्षणाद् यं कमापि देशमिति पूरणीया । कारिकोक्तजय उक्तः ।

१०-४-३४. केचिदित्यत्र अन्तःकरणस्य त्याग इति युद्धे तथा जाते दयावता त्वया न हन्यते । 'भयसन्नता'निति वक्ष्यमाणवाक्यात् । अन्तःकरणस्य अवस्था प्रदर्शिते-त्यन्वयो वा । युद्धत्यागे सति न हन्यत इति च । यद्वा त्यागे सति न हन्यत इति शास्त्र-परिपालनाय न्यस्तशस्त्रा इति । स्वधर्मेति युद्धत्यागे । स्वर्ग इत्यात्मसुखकम् । कार्यकारण-भावात् । स्वर्गभोग इति स्वधर्मफलमित्यर्थः । केषाञ्चिदिति बोध्यम् । साधनतरतम-भावात् । देवा इति स्वर्गक्रीडावन्तः । दिवु क्रीडाविजिगीषेति धातुपाठात् । येषामिति सुप्रनसाम् । परमापदाविति परमपदा औ इति छेदः । औ अव्ययमन्बुध्यर्थकम् । परमापदा औ अम्बुधिः तस्मिन् । तेषां धर्माणां शास्त्रे उक्तं विकल्पमुक्तवानित्यर्थः । एवं परमापदा विकल्पं तेषामुक्तमिति पाठार्थं उक्तः । परमापदा वैकल्पं

तेषामुक्तमिति पाठार्थः सुगमः । केचिदिति पुनरुक्तेरभिप्रायमाहुः येषां पुनरिति । कारिकोक्तं दीनत्वमुक्तम् । 'यथा राजा तथा प्रजा' इति प्रजानिष्ठम् ।

१०-४-३५. न त्वमित्यत्र वचनेपीति 'प्रपन्नं विरथं भीतं न रिपुं हन्ति धर्मवि'दिति वचने 'भीताः से'ति वचने वा । विमुग्वाश्चेति कर्मधारयः । चकारः समुच्चयार्थकः । द्वन्द्वे-नाहुः उभयेति । तथा चान्यासक्ताः विमुखाश्चेति विग्रहः । अत्र श्लोके कारिकोक्तदयोक्ता ।

१०-४-३६. किं क्षेमशूरैरित्यत्र सप्तेति द्वन्द्वसमासे सप्तविधाः । पूर्वन्यायेनेति 'न हंसी'ति पूर्वश्लोकोक्तन्यायेनेत्यर्थः । साधारणानामिति देवानाम् । महतामिति वाय्वशिवरुणादीनाम् । विबुधा इति विशेषेण परितो बुधाः । बुध ज्ञाने । 'ईगुपधज्ञाप्रियकिरः क' इति सूत्रेण कः । वाचनिकमिति मानसिकमपि बोध्यम् । 'यन् मनसा ध्यायति तद्वाचा वदती'तिश्रुतेः । यस्त्वेकान्त इति 'रहोजुषे'त्यत्र 'रहः'पदार्थः । 'जुषे'त्यस्यार्थमाहुः तदेक-पर इति । एवं रहोजुषा सह वर्तमानेन हरिषेत्यर्थः । रहोजुषा हरिषेतिपक्षेर्थाहुः हरिरपीति । रहस्करं जुषतीत्यर्थः । पक्षान्तर इति अप्रयोजकत्वपक्षे स्त्रीतुल्यता प्रयोजकता । हर्यक्षरयो-र्महानारायणे पर्यायता स्तूयते । 'तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः स हरिः सेन्द्रः सोक्षर' इति । अतः स्त्रीतुल्यता । 'मम योनिर्महद् ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यह'मिति गीता । द्वितीयव्युत्पस्याहुः सर्वदुःखेति । निरूपित इति 'रहोजुषे'तिपदेन निरूपितः । असमत्त्वादिति वैराग्यातिशयेपि त्रिपुरान्तकत्वेनासमत्त्वात् । अत्र शत्रूणामल्पता कारि-कोक्तोक्ता । शत्रूणामल्पता शौर्ये बोध्या । विशेष्यविशेषभेदेनाभासोक्तं चतुष्टयम् । विशिष्टं शुद्धान्नातिरिच्यत इति हरिः सात्त्विकः । नीलमुत्पलमितिबद् विशेषणस्य व्यावर्तकत्वे राजस-सात्त्विकः । द्वौ भेदौ । विशिष्टं शुद्धान्नातिरिच्यत इति शम्भुः तामसः । नीलमुत्पलमिति-बद् विशेषणस्य व्यावर्तकत्वे सात्त्विकतामसः । 'वने तु सान्त्विको वास' इतिवाक्यात् । एवं चत्वारः । सार्धश्लोकाभासो वा । तेन हरिशम्भुवन्द्यब्रह्माणश्चत्वारः ।

१०-४-३७. किमिन्द्रेणेत्यत्र 'ब्रह्म जानाति ब्राह्मण' इति विग्रहः गोपालतापिनीये प्रसिद्धः । तपस्वीति द्वितीयस्कन्धनवमाध्याये 'अतप्यत सास्त्रिलोकातापनं तप' इति वाक्यात् । 'अतप्यते'ति तप ऐश्वर्ये इत्यस्य रूपं लङ् । अयं० दिवा० आत्म० अनि० तप इति तप सन्तापे भ्वा० प० अ० तस्य रूपम् । तथा च तपोनिष्ठैश्वर्यानुकूलभूतव्यापारवानिति ब्रह्मविशेषणम् । राजनीतीति कारिकोक्तः पष्ठो धर्मः कंसस्य । कश्यपेति 'पश्यकः कश्यप' इत्यारण्यकेति । तस्य दायं भागमदन्ति ते कश्यपदायादाः । 'वयं मन्मह' इत्येनान्येप्रामपि ज्ञानं व्यज्यते तदाहुः अयमर्थ इति ।

१०-४-३८. तत इत्यत्र योगेन रूढ्या चेति अनुव्रतं येषामिति योगः, भृत्ये

१ 'इगुपधज्ञाप्रियकिरः क' इतिमुद्रितपाणिनीसूत्रपाठः ।

रुद्धिः । अग्र इति 'मूलं विष्णु'रिति श्लोके । मध्य इति 'तस्मा'दिति श्लोके दैत्यमतिदैत्य-
कृत्योर्मध्ये ।

१०-४-३९. यथामय इत्यत्र उपेक्षायामिति 'उपेक्षया' इति पूर्वश्लोकोक्त्याम् ।
मारणीया इति सापत्न्याः । सर्वनाशेति आत्ममात्रद्वेषित्वे सति कुलद्वेषित्वात् । षडङ्ग-
नाशकत्वमाहुः इन्द्रियैर्विषयेति । 'इन्द्रियैर्विषयाकृष्टैराक्षिप्तं ध्यायतां मनः । चेतनां हरते
बुद्धेः सत्त्वस्तोयमिव हृदा'दिति वाक्यम् । चालयितुमपीति सापत्न्या इत्यन्यत्र गच्छन्विति
चालयितुमपिना मारयितुं जेतुं वा ।

१०-४-४०. मूलं विष्णुरित्यत्र स त्विति यागादिः । 'यथेन्द्राय स्वाहे'ति । इन्द्र-
मुद्दिश्य हविस्त्यागः । यज्ञो देवानां मूलमिति यज्ञस्य विष्णोः कार्यं पालनं भक्ष्यं मूलम् ।
पालनमित्यत्र करणे ल्युट् । मूलशब्दो विष्णौ तत्कार्यं चोक्तः । स चेति स च यज्ञः ।
'यज्ञो वै विष्णु'रिति आधिदैविक्याध्यात्मिकयोरभेदान्वयः 'तच्चक्षुर्देवहित'मिति श्रुत्यन्तरे
यथा । पञ्चात्मकत्वं वक्तुमधिष्ठानकारणं वदत एव धर्मद्वैविध्यमावृणुमाहुः न केवलमिति ।
आवृत्तेः फलं लौकिकदेवानां लौकिकधर्मो वैदिकदेवानां वैदिको धर्मः । अधिष्ठानकारणत्वं
च । प्रभुरित्याधिदैविकः । 'मूल'माधार इत्युक्तम् । तस्मादिति धर्मद्वैविध्यादधिष्ठानकारण-
त्वाच्च । लौकिकेति लौकिकदेवा अक्षरमूलाः । वैदिकदेवाः शब्दमूलाः । 'शब्द इति चेन्नातः
प्रभवात् प्रत्यक्षानुमानाभ्यां'मितिसञ्जात् । मूलमधिष्ठानम् । तस्यापीति विष्णोः, अपिना
तत्कार्यस्य पालनस्य यागस्य (भक्ष्यस्य) । मूलमाहेति विष्णोर्देवतयोर्योगरूपयोश्च
मूलमाधारमाहेत्यर्थः । ब्रह्म वेद इति वेदो देवानां मूलम् । 'शब्द इति चेन्नातः प्रभवा'-
दितिन्यासञ्जात् । विष्णोर्मूलं कारणमपि वेदः । शब्दार्थयोरौत्पत्तिकसम्बन्धात् । 'औत्प-
त्तिकं नित्यं ब्रूम' इति ज्ञानरभाष्यात् । विष्णुकार्ययाग(भक्ष्य)रूपपालनाधारो 'गावो विश्वा-
श्वेत्युक्तौ । गोषु हविर्द्रव्यम् । विप्रेषु मन्त्राः 'मन्त्रमयी देवते'ति भाइदीपिकायाम् । तपोधि-
कारः । यज्ञाः साधनानि । परं सदक्षिणाः । एवं षड्गुणो यज्ञं उक्तः । तमाहुः प्रमाणं वेद
इति । एकत्रेति गोषु । एकत्रेति विप्रेषु । भार्येति चतुर्थस्कन्धेति । अनेनेति दक्षिणाया
भार्यात्वनिरूपणेन गृहस्थाश्रमत्वसूचनेन । तस्येति यज्ञस्य । गृहस्थाधिकारात् । पश्चान्तरमाहुः
पश्चात्तमको वेति । 'अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् । विविधाश्च पृथक् चेष्टा
देवं चैवात्र पञ्चमम् । शरीरवाञ्छानोभिर्यः कर्म प्रारमते नरः । न्याय्यं वा विपरीतं वा
पञ्चैते तस्य हेतवः । तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः । पश्यत्यकृतबुद्धित्वान् न स
पश्यति दुर्मति'रिति । प्रकारान्तरेण द्वयमेव मूलमित्याहुः अनेनेति । मूलनिरूपकवाक्ये-
नेत्यर्थः । द्वयं किमित्युक्ते 'ब्राह्मणा गावश्चेत्युत्तरश्लोकाभासोक्तमनुपज्यते ।

१०-४-४१. तस्मादित्यत्र ब्राह्मणा गावश्चेति एतयोः पूर्वान्वय उक्तः । तत्रेति
उभयोर्मध्येत्र श्लोके गावो दुहन्त्यो ग्राह्याः 'हविर्दुषा' इति विशेषणात् । प्रातिलोम्यक्रमेण ।
यज्ञकर्तारो मूले 'दानशील'पदेनोक्ताः । यजेदानीर्थस्य ग्रहणात् । नङ् । तपस्विन इति
स्पष्टम् । अधिकारार्थत्वात् । ब्रह्मवादिनो वेदान्तविदः । वेदविदो 'ब्राह्मणा गाव'श्चेत्यत्र
पूर्वश्लोकाः । विशेषणस्य व्यावर्तकत्वात् । खननमिति तेषां दर्शनाद्दन्म इत्यनेन खननं
विखनःसृष्टित्वात् । खननमासुरभावत्याजनेन शुद्ध्या स्वकर्मयोग्यतासम्पादकं निराकरणम् ।
खन अवदारणे भ्वा० उ० से० सम्पादकमित्यन्तं अनोपसर्गार्थः क्रियारूपः । दारणं दृङ्
अनादरे तु० आ० अ० इत्यस्य रूपं तस्यार्थो निराकरणम् । 'कामक्रोधादयो दैत्या' इति
कुष्णोपनिषदः नित्यक्रीडास्याः पूतनादयो बाहिर्दुष्टेन्तर्दृष्टिसम्पादकाः । विखनसा कृतं
वैखनसं मतम् । विखनःसृष्टिकृतमन्तर्दृष्टिसम्पादनं मतम् । 'दैतेया नातिकोविदा' इति
वाक्यात् । वेदवेदार्थविद इति ब्रह्मणोर्वादिनो ब्रह्मवादिन इति पट्टीतत्पुरुषे वेदो ब्रह्म न
च वेदादृते किञ्चिच्छास्त्रं ब्रह्माभिधायकमिति कौर्म्यात् ब्रह्मार्थ इति तथोक्ताः । वेदशब्देन
वेदान्ता वा । उभयमिति कर्मज्ञानात्मकमिति लेखेथः । ब्रह्म कुर्वन्तीत्यर्थः । 'तमेव धीरो
विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वन्ति ब्राह्मणा' इति बृहदारण्यकात् । ज्ञानात्पकं ब्रह्म कुर्वन्ति । 'प्रज्ञा' भावना
वा । भावना ज्ञानं स्मरणं कर्म च, भू सत्तायाम् । क्रियावाचिनो भ्मादय इति च । उभय-
विधं च कुर्वन्तीति पाठः । यज्ञशीलाः । दानशीलानित्यत्रार्थत्रयमुपलक्षणीयमित्यर्थः । लटीति
'वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवद्दे'तिसञ्जान् मन्त्रकरणसमीप एव ब्राह्मणादिनिराकरणज्ञापनार्थो
'हन्म' इति प्रयोग इति भावः ।

१०-४-४२. विप्रा गाव इत्यत्र साक्षादिति साक्षाद्विष्णुनिराकरणाय तनुद्वारा ।
अन्यस्य साक्षात्पेपि निराकरणाविषयत्वात् । अन्यान्यप्यत्रानीति गोनिष्ठपयसोन्यानि
हविःसाधनानि त्रीहियवादीनि उपलक्षणविधया । 'विप्रा गाव' इत्याभ्यां द्रव्यदेवात्मक-
यागाधाराशुक्तौ । तत्प्रतिपादका वेदाः । अङ्गानि शिक्षा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो
ज्योतिषमिति षट् । वेदप्रतिपाद्यधर्मानाहुः तपः सत्यमित्यादि । क्रमेणाश्रमधर्माः कायिक-
वाचिकैन्द्रियकमानसधर्मा अप्येत इत्याहुः तपः शारीर इत्यादि । सर्वत्रेति आश्रमधर्मेषु ।
मूलोक्ततनुपदसामर्थ्यादाहुः एवं दशेति । अवतरणं तनुषु हरेरवतारः । विप्रो वामनः
गौः पृथिव्याधिदैविकी गन्धरूपापीति नासाप्रविवरप्राणरूपवराहेपि । सत्यं नवमोपदेशरूपं
कृष्णः । दया बुध इत्येवं वा ज्ञेयम् । सङ्ख्यातात्पर्यं जन्मप्रकरणत्वात् सा । 'ब्रह्मवादिन' इत्यत्र
वेदवेदान्तयोर्ब्रह्मपदेनोक्तत्वाद् वेदान्त उक्त्वा वेद आहुः कृतव इति । ज्येतिष्ठोऽभ्यादय
इति आदिना कारीर्यादयः । सर्वदुःखेति हरेरित्यस्यार्थः । प्रयत्न इति साङ्ख्योक्तं

प्रणिधानम् । उभयविधं च कुर्वन्तीत्युक्तं कर्म । प्रतिष्ठितः पर्यवसितः दैत्यानां वा विष्णोः प्रयत्नः प्रतिष्ठितः ।

१०-४-४३. स हीत्यत्र उपसंहरन्निति दैत्यमन्त्रणम् । तस्येति विष्णोः । पूर्वोक्तेति मूलन्यायेन 'मूलं विष्णुर्हि देवाना'मिति श्लोकोक्तेन । सहभाव इति अमुरैः सहभावो देवानाम् । एवकारोसुरसहभावयोगं व्यवच्छिनन्ति न त्वसुरसहभाववान् । न शक्यत इति सहभावे कदाचिद्धनशक्तिः तदभावान् न शक्यते विष्णुः सत्त्वोपाधिर्न गुहाशय इत्यत आहुः गुह इति । गुह संवरणे भावप्रत्ययः । गुपू रक्षणे भावे क्तः । रक्षणे गुहायां सत्त्वगुणे शेत इति । गुहा हृदयकाश इत्यत्र हृदयमात्रे वा सात्त्विके हृदि । अचरणेनेति इन्द्रपराधीनत्वात् तथा । अघमित्यत्र एवेति साक्षात्प्रतीकारयोगव्यवच्छेदक एवकारः असुरद्विदत्त्वात् गुहाशयत्वाच्च । ऋषीति ऋषयो मन्त्रद्रष्टारः । सर्व इति मन्त्रैः सर्वे धर्मा इति तथा ।

१०-४-४४. एवमित्यत्र तेषामिति दैत्यानाम् । कृतवानिति कंसः । हितत्वेनेति मेने । पर्यवेति यद्ययं कंसः स्वमरणे निरभिमानस्तिष्ठेदक्रिष्टकर्मा भगवान् न तं मारयेदतः साभिमानपर्यवसाने दोषः कंसमारणं तस्य दर्शनस्याभावात् । जात इति ब्राह्मणरक्षकत्वस्वभावतिरोभावात् । दुर्मितित्वमुत्पन्नम् । तत्रापीति दुःसङ्गेपि । मन्त्रित्वेन गृहीत इति मन्त्रित्वेन गृहीतो मन्त्री दुष्टश्चेत् तदा तस्य सङ्गो दुःसङ्गः बाधकः । यदा तु दुष्टत्वेन गृहीतो मन्त्री तदा तत्सङ्गस्तथा न बाधक इत्यर्थः । मित्रत्वेनेति पाठेपि तथैवार्थः । अत एवेति दुष्टस्य मन्त्रित्वेन ग्रहणादेव न तु दुष्टत्वेनेत्यर्थः । भाव इति ब्राह्मणरक्षकत्वरूपः । अन्यथेति दुर्मितित्वेन परिणतः । आपद्ग्रस्त इति 'कालपाश' आपत् । 'आवृत्तो' ग्रस्तः । तत्रापीति कालपाशेपि अथवा आपद्ग्रस्तत्वेपि । 'काल' आकाशवाणी शब्दभयं, 'पाशो' दुर्मन्त्रिणः ।

१०-४-४५. सन्दिश्येति कदनेति कदनमन्यायपीडितम् । स्वविषय इति स्वदेशेन्यदेशे च । स्वविषय इति तालव्यमध्यपाठे तु कंससंशय इत्यर्थः । प्रवेशनमिति प्रवेश उक्तः ।

१०-४-४६. ते वै रज इत्यत्र द्विषन्त्येवेत्यत्यन्तायोगव्यवच्छेदकैवकारः सात्त्विकविद्वेषसम्भावनायै । चेरुः कृतवन्त इति चर गतिभक्षणयोरस्य प्रकृत्यर्थः । 'विद्वेष'पदेनोक्त इति व्यापारमात्रार्थ उक्तः, कृतवन्त इत्यनेन । अनेनेति अनेन श्लोकेन । तेषां दुर्मन्त्रिणां स्वरूपतोन्तःकरणनाशात् अन्तःकरणं हि वैकारिककार्यत्वाच्च ज्ञानजनकत्वाच्च स्वरूपतः सात्त्विकम् । तत्स्वरूपनाशश्च रजोरूपत्वे संशयेऽज्ञानस्यापि निवेशात् । तस्य धर्मो ज्ञानं तमसा ज्ञानमात्रनाशाद्धर्मतश्च नाश इति उपद्रवं कृतवन्त इत्युक्तं भवतीत्यर्थः । मृत्युग्रस्ता इति 'नैवेह किञ्चनाग्र आसीत् मृत्युनैवावृत्तमासी'दिति बृहदारण्यकात् ।

१०-४-४७. आयुः श्रियमित्यत्र विकल इति कलावतां कृष्णादिद्रोहासम्भवात् विकलः । सर्वनाशार्थमिति सर्वदैत्यनाशार्थम् । महदतिक्रमस्येति सर्वा विद्वेषकृतमहदतिक्रमस्येत्यर्थः । महदतिक्रमत्वेनापुरादिहृत्तित्वेन कार्यकारणभाव उक्तः । जीवा युक्ता जीवन्मुक्ताः साधारणाश्च, तत्र मुक्तानां जीवानां भगवद्गुणाः स्पष्टाः । जीवन्मुक्तगुणाः कंसस्य 'सामर्थ्यं च जयश्चैव दीनत्वं च दया तथा । शत्रूणामल्पता चैव राजनीतिसत्त्वैव च' तिकारिकया 'किमुद्यमै'रिति श्लोके पूर्वमुक्ताः । साधारणानां जीवानामाहुः जीवानामिति । उक्तमा इति आत्ममाययार्थसम्बन्धो जीवस्य द्वितीयस्य नवमाध्याय उक्तः । षड् मायागुणा निकृष्टाः । उक्ता मध्यमाः । एते उक्तमा इत्यर्थः । जीवन्मुक्तगुणसादृश्यात् । अकृतार्थ इति न कृतः ऐहिकः आमुष्मिकः अर्थः प्रयोजनं येन स तथोक्तः । अन्तरङ्ग इति यशसो हि श्रयपेक्षा । धर्मस्य श्रयपेक्षा । सन्तापात्मकार्यधिकारसत्त्वादधनिकस्यापि धर्मसिद्धेः स्वल्पापेक्षत्वलक्षणमन्तरङ्गत्वं वर्तत एव । पुत्रादय इति आदिशब्देन स्त्रीधनकर्माणि । पूर्णत्वं पञ्चानां सत्त्वे भवति । बृहदारण्यकात् । पूर्णत्वं प्रपञ्चस्य 'पूर्णमदः पूर्णमिद'मिति श्रुतेः । नन्वन्धतमः प्रवेशे मुक्तौ मायिकापुरादिपञ्चदशतिः प्रकृते इष्टेवेति दैत्यवेष्टितमिष्टमेवेति चेत् तत्राहुः एवकारेणेति । षड्गुणेषु प्रविष्टाप्याशीराशिष्टेन पञ्चातिरिक्ताशिषं गृह्णानापुरादिनिष्ठाशीष्टं न जहाति । 'आशिष एवे'त्यस्याशिषः द्वितीयावहुवचनान्तं, 'एव' समान्, एवकारः साम्यार्थकः । सन्निहितत्वादाशीष्टेन व्यापकधर्मेण समा सर्वानित्यर्थः । नाशयतीति महदतिक्रमः नाशयति । नन्वेवं गौरवेण व्याख्यानस्य किं प्रयोजनमिति चेत् तत्राहुः अन्यथेति । तस्येत्यनधिकारिणः । चेष्टितमिति दैत्यादिभिश्चेष्टितम् । किं कुर्यादिति किमनिष्टं कुर्यात् । गणिता इति षड्गुणाः । स्वतन्त्रस्येति अतिक्रमकर्तुः । 'स्वतन्त्रः कर्ते'त्यनुशासनात् । न विशेषेण भगवत्सम्बन्धेन महान् किन्तु भगवदीयत्वमात्रम् । तस्य । भगवत्सम्बन्धादिति आरात्रेति जीवस्य । तथा तृतीये प्रद्युम्नश्चतुर्थे तुर्य ईर्यते । न निवद्धो यतः कैश्चिदतः सर्वे विमोचिताः । धर्मरक्षार्थहेतुत्वायै धर्मबाधश्च वर्ण्यत' इति चतुर्थीध्यायार्थ उक्तस्तमाहुः एवं भगवदिति । एवं प्रकारेण यन् मायाकार्यं सर्वदुःखात्मकं निरूपितं तद् भगवतो निरुद्धस्य यच्चरित्रं सर्वधर्मरक्षारूपम्, तत्सिद्धार्थं हेतुत्वेन निरूपितमित्यर्थः । तथा च सर्वविमोचनधर्मबाधश्च यत्राप्रे कृतः सोनिरुद्धांश इति भावः ।

इति श्रीमद्ब्रह्मचरणैकतानश्रीमोपेश्वरविरचितायां शास्त्रीत्या बुभुत्सुबोधिकायां चतुर्थाध्यायव्याख्यानम् । जन्मप्रकरणं समाप्तम् ।

जन्मप्रकरणोपरि अमुदितस्वतन्त्रलेखाः ।

श्रीहरिः । नम इति श्रीकृष्णस्य यत्पादाब्जे तयोस्तले तत्र यद्रंजिते कुंकुमपङ्के तयोः रुचे नमः । श्रीकृष्णपदेन भक्तसहितलीलारसाविष्टत्वं सूचितम् । तादृशस्य चरणयो- रञ्जत्वोक्तस्या लीलायां परस्परसंबन्धेन उभयोस्तापहारकत्वं सुखदत्त्वं च ज्ञापितम् । किञ्च । अर्द्धं विकसितं भवति । अत्रापि तत्तद्बंधादिषु तत् तथैव भवति । अर्द्धे अरुणत्वं भवति, तदत्र सहजमपि विशेषतः कुंकुमपङ्केन तादृशम् । पद्मिनीनां तलमप्यारक्तं भवति । शृंगारा- दिषु कुंकुमपङ्केन रंजितमपि क्रियते । अत एव रुचे नम इत्युक्तम्, न तु पंकाय तद- भावादिति । तत्कान्तेः सर्वोत्कृष्टत्वज्ञापनाय नमनमेवोक्तम् । तदेवाहुः यदरुणमिति । मदीयं हृदयाम्बुजं यतः संबन्धेन शश्वदारक्तं जातम्, निरंतरं तत्कान्तेः स्थित्या तदात्मक- तथा तादृशमेव जातमिति भावः । यद्वा, अत्र प्रभुचरणसरोजतलसंबन्धिकुंकुमपङ्कमुक्तम् । तन्नायिकानामेव संभवति, न तु नायकस्येति कथमुपपद्यत इति चेत्, तत्रोच्यते । श्रीकृष्ण- पदेन गूढभावात्मकत्वम्, तेन तद्भावात्मकस्य विरचितप्रियावेपोचितसकलशृंगारस्य प्रभो- श्ररणतलमपि तेन रंजितं क्रियत इति तत् स्पृत्वा तथोक्तम् । प्रियायास्तु पूर्वं तादृशमेवे- त्युभयोश्चरणतलस्यारुणत्वमुक्तम् । अत एव पङ्कयोरिति द्विवचनं चोक्तम् । अन्यथा पङ्क- सैकरूपत्वात् कथमेवं वदेयुः । तयो रुचे नम इति । तत्तलशोभां दृष्ट्वा प्रणयभरेणात्या- तुरतया रसेन नमनम्, अन्यथा चरणं विहाय रुचे नम इति कथमुक्तं स्यात् । किञ्च । यत्संबन्धेन मामकं हृदयांबुजं सततमरुणं जातम् । रसात्मकतत्संबन्धेन हृदयमपि तल्लीलारसात्मकं जातम् । तादृशलीलासमये प्रियासहितप्रभुचरणतलं स्वकरतलेन यदा लालितं क्रियते, तदा तच्छोभादर्शनेन परमरसावेशेन तदात्मकतया तच्चरणतलं हृदये स्थाप्यते । तदा तदा तद्द्रव्यं पूर्वमपि अंबुजत्वेन सरसं तथापि तदानींतनप्रचुरभावेनांत- लीलारसभरेण पुष्टं विशेषतो जातमिति तथोक्तम् । अत एव तादृशलीलाविवरणमभूत् । सर्वदा तल्लीलात्मकमेव तिष्ठतीति शश्वदित्युक्तम् । किञ्च । यथा रविसम्बन्धेन कमलं विकसितं भवति, तदा तदरुणकान्तिसम्बन्धेनैतद्द्रव्यांबुजमपि विकसितं पुनस्तस्य तद्रसा- त्मकतया तद्रूपत्वमेव जातमिति तथोक्तम् । किञ्च, यथा प्रियमिलने तदात्मकतया प्रिय- रूपत्वं भवति, तथा तलस्यारुणत्वे तत्सम्बन्धेन हृदयस्याप्यरुणत्वं युक्तमित्यारक्तादिपदानि विशयारुणपदोपादानादवगम्यते ॥ इति टिप्पण्याः प्रथमश्लोकस्य केषांचिद्द्रव्याख्यानम् ॥

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः । टिप्पण्याम् । तेन लोके सत्यं व्रतं चेत्यारभ्य धर्मी चेति षोडशधेत्यन्ते ग्रन्थे सत्यं विव्रीयते । लोके सत्यवचनम् । व्रतमेकादश्या- धुषोषणादिरूपम् । लोके लौकिकं नियामकं सत्यं तप्ततैलादौ शपथरूपम् । वैदिकं द्वादशविधम् । भगवतो व्रतानि 'कौंठेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति' 'द्विः शर'मित्यादिना निरूपितानि । लोकानुसारेण देवहितकारिणो नियामकं भगवतो भगवद्रचनसत्यत्वम् । भूरादित्रयं, कायादित्रयम् । इदमष्टविधं सत्यम् । लोके व्रतं शपथरूपं च सत्यमुक्तद्वादशविधं वैदिकं चेति द्विविधम् । लोके सत्यवचनम्, व्रतमेकादश्यादि, तप्ततैलादौ शपथरूपं सत्यं चेदं त्रयं लौकिकत्वेनैकविधमुक्तद्वादशविधं वैदिकत्वेनैकविधमिदं द्विविधं इदं त्रिविधमपि व्रतत्वेनैकम् । शपथस्य नियामकत्वेनान्येषा- मुत्कृष्टत्वेन च परत्वात् । भगवतो व्रतं नियामकं भगवद्रचनसत्यत्वं चेति द्विविधम् । भगवद्रचनत्वेनैकम् । भूरादयः फलरूपाः । कायादयः साधनानि । भूरादीनां फलत्वेन कायादीनां साधनत्वेन चैक्यम् । इदं चतुर्विधं सत्यम् । प्रमाणादिचतुरूपं सत्यम् । तत्र प्रमाणरूपं सत्यं वेदो भगवद्दर्शाः । प्रमेयरूपसत्यं सत्यस्य कारणरूपो भगवान् । साधन- रूपं सत्यं सत्ये स्थितः सत्यरक्षको भगवान् । फलरूपं सत्यं सत्यस्य लयस्थानमाधिदैविक- सत्यरूपो भगवान् । भगवति प्रतिष्ठितं वस्तु सत्यं चैतद्भयं फलितसत्यत्वेन पंचमं सत्यम् । इदं पंचविधं सत्यम् । सत्यत्वेन परत्वेन साधनत्वेन ऐहिकफलमूलत्वात् फलत्वेन रमणाधिकरणत्वेनेतिप्रकारैः पंचविधं सत्यं वेदे निरूपितम् । तदष्टविध एव प्रविशति । पूर्वोक्तमष्टविधं प्रमाणादिरूपं पंचविधं चेति त्रयोदशधा । इदं त्रयो- दशधा ज्ञानशक्तिद्वयं वेदो भगवद्दर्शाश्च धर्मी चेति षोडशधा । वेदभगवद्दर्शाणां प्रमापकत्वात् प्रमाणात्त्वोपाधिना क्रियाशक्तिरूपपंचविधसत्यमध्ये प्रवेशेपि द्रुतं भगवत्सा- क्षात्कारसाधकत्वेन तद्ज्ञानशक्तित्वेनापि निरूपणं न दोषाय, सर्वत्रोपाधिभेदेन भेदात् । इति सत्यविवरणम् ॥ १०-२-२६ ।

अचेतनकपाटादिधन्धनिवृत्तौ च वसुदेवागमनस्यैव हेतुत्वम्, न तु साक्षाद्भगवतः, वृष्टिभयाद् वस्त्रपिहितत्वात्, परं वसुदेवस्य तथा सामर्थ्ये कृष्णवाहत्वं हेतुरिति ज्ञापयितुं तथा विशेषणम् । अत एव भगवद्रहितस्य तस्यागमने पुनर्मुक्तानां बन्धो भविष्यति । न हि साक्षाद्भगवद्रिमुक्तानां पुनर्बन्धो भवितुमर्हति । एवं सति रवेर्दृष्टान्तत्वमुपपद्यते, यतो रत्नावपि भगवद्रूपमदृश्यमस्तीति ततस्तमोनिवृत्तिः, पुनरागतिश्च दृश्यते । तथा च कौमुदि- कन्यायेन उभयत्र भगवन्माहात्म्यमेवेति भावः । निरूपितमित्यनन्तरं प्रभूणां स्वतन्त्रः । १०-३-४९ ।

जन्मप्रकरणोपरि अन्ये स्वतन्त्रलेखाः वेणुनादमासिकपत्रे मुद्रिताः ।

जन्मप्रकरणे शोधः ।

अ० १-२

पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् १८-१ भक्तत्व- २६-२ धनार्पण- २८-१८ साक्षादेव २९-३५ करणं अश्व- २९-३५ एकप्रक्रम ७०-२० बालकाः ७१-३४ न मरिष्यति ७४-२२ प्रसूतास्तथा ७५-९ तु साधूनां ७६-१७ न कालभेद- ८३-१७ विदेहांस्ते- ८६-६ आकांक्षार्थं ८७-२४ सा चानेक- ९०-१० 'तन्मातरा'	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् २०-१६ 'गां मता तत् ९३-९ निगडगृहीता ९६-१६ वशास्तथापि विक्रमं ९६-१९ सत्येवा- ९६-२६ वधः ९८-१२ भगवाञ् १०२-९ सत्यपर- १०५-२१ -माहुर्यथेत्यादि, यथा १०८-६ भवन्ति । तत्र एक- स्मिन् फलेऽसंख्यानानि व्रीजानि भवन्ति । एकस्य वीजस्यायं ब्रह्माण्डात्मको वृक्षो भवति । सोपि १११-१६ -पोतेनेत्यत्र ११४-२४ श्रीवल्लभमहाराज- कृतलेखः ।	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् ११४-२८ श्रीपुरुषोत्तमचरण- प्रणीतः प्रकाशः । ११६-१ श्रेयउपायनं ११७-१० " ११७-२५ भवेन ११७-२८ सत्त्वगुणो ११७-२८ सात्त्विक- ११७-३० -र्भवती- १२२-२ यस्त्वचरणारविन्द- १२३-७ नामच्यानं १२८-२ भूम्युद्धारपूर्वक- १२८,९-१२९,२० "अत्र" इत्यारभ्य "गणितः" इत्यन्तं प्रभूणां स्वतन्त्रः । १३०-२४ एकविंशतिः ।
---	---	--

अ० ३-४

पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् १-१७ 'न नामरूपे' इत्यत्र ४-८ भूर्भुवःस्वरिति ८-१० वनपङ्क्तयो ८-२१ पश्चीकृतत्वात् ११-३ प्रादुरासीद् ११,१६-१८ delete ईदृशस्तु- निशीथो... एवं सति यद् ११-२३ सिद्धेरिति, अत एतावत् भवति, पञ्चचत्वारिंशत्पदचत्वारिंशदष्टिकाद्वयमिति । ईदृशस्तु निशीथो विषुवदिने एकस्मिन् भवति पञ्चमस्कन्धीयात् । यदा मेघतुल्योर्वर्तते तदाऽहोरात्राणिसमानि भवन्तीतिवाक्यात् ज्योतिःशास्त्राच्च निशीथते । तदग्रे तु प्रत्यहं पलद्वयं रात्रेर्दिनस्य च वृद्धिहासौ । एवं सति यद्वाष्टम्याः ... १६-१२ सर्वपुरुषार्थ- १७-२ -मम्बुजेक्षणं	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् १८-७ आद्यश्लोकस्यद्वितीय- श्लोकस्यविशेषण- २०-७ साधितरूपवति २०-३३ -र्ध्या २२-२१ कारिकायोजना २३-१९ कार्यकरणार्थमवतार- चतुष्टयकथनेन	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् २४-३२ क्रमोत्र २६-२४ कण्ठे स्थापनस्य २७-६ प्रभुगुणगानं २९-१४ तन्निर्हरूप- २९-१६ तन्निष्पेकत्वोक्त्या २९-२५ क्रियाशक्तौ प्रति- ३१-१५,१६ गम्यास्तेत्रा-
--	---	--

पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् ३१-२१ ज्ञानमिति ॥१०॥ ३१-२५ विशेषेण दानादिकं ३१-२८ delete ॥१०॥ ३१-३० तथा मध्ये ३२-७ नैमित्तिकं ज्ञानमपि जातं करणात् ३२-८ सामर्थ्यम् । असामर्थ्ये ३२-२१ भगवत्वान्यत्रापि ३३-१ अन्यथासन्त- ३३-३० सह पञ्च- ३३-३४ प्रकारमाहु- ३३-३५ स्तुत्योः ३४-२६ शास्त्रमप्युच्यते ३५-१६ -माहुरत्रैव- ३६-१९ भवत्पदेन ३८-२० delete आधिदैविक- स्वभावेनेति ३८-३४ इन्द्र इवेति ३९-५ सुष्टेत्यग्रे ३९-८,९ स्यात्, उक्तरीत्या ॥१४॥ ३९-१७ -त्येत्यन्तम् ॥१४॥ ३९-२३ धर्मो ४०-८ येऽचिकृताः ४१-२२ सन्नित्येत्यस्य ४३-२० प्रतीयन्ते ४४-४ सामर्थ्येन ४४-३१ प्रहणं ४६-१८ प्रतीतिकृत- ४६-२५ भगवानिति	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् ४८,९-४८,२१ 'अथवात्मनो' इत्यारभ्य 'भवान्' इत्यन्तं प्रभूणां स्वतन्त्रः । ५०-२३ वासुदेववदिति- ५१-१ सत्त्वं ५१-३ सत्त्व- ५१-१३ विरोधाभावं ५१-२७ वृष्टिद्वारेन्द्रादे'त्तदग्रे ५१-३३ इन्द्रादय ५२-३१ न त्वित्यारभ्य ५३-१ श्रुत्वाग्रजांस्ते ५३-१७ स्वबुद्ध्या ५३-१८ पुरुषोत्तमस्य ५७-१८ नवविधेत्यादि ६०-४ पुनर्लौकिकाः ६०-११ नाध्यगच्छद् ६०-३२ -मालभन- ६२-३१ वेत्यनेन ६४-१ delete श्रीभगवा मुवाच । ६४-२० संख्याया अपि ६५-१ श्रीभगवानुवाच । ६५-१४ यदा ६६-११ तपसा सह ६६-१६ संख्याया एव ६८-२० मोक्षावरण- ६९-३० तिष्ठेदेवेति । किञ्च, 'स्वर्गापवर्गनरकेष्वपि तुल्यार्थ- दर्शिन' इतिवाक्यान् निरयतुल्यत्वं यस्मिन् भगव- त्परा मन्यन्ते, तस्यापवर्गस्यावरणं भक्तामां माया- मोहकार्यमिति कथं वक्तुं शक्यम्, अतो यथोक्त एवार्थो ज्ञेयः ॥३९॥	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम् ७०-१२ -मदृष्ट्या ७१-४ जायते ७३,४-७४,९ 'एमि'रित्या- रभ्य 'शङ्कितौ' इत्यन्तं प्रभूणां स्वतन्त्रः ७३-८ -मन्यत्रादृष्ट्या ७४-७ तेनासीत् जीवनं ७४-१७ एतद्व्याख्याने ७६-२८ delete सतीत्यादि ७६-३० न्वेतद् वा'मित्यादि ७६-३३ क्रियायाः ७७-८ 'प्रकृतिमगन् ७७-१२ delete पित्रोः सम्पश्यतोरित्यत्र ७७-२८ -रत एवेत्यादि ७८-४ चाज्ञानात् ७८-३० मा'मिति ७९-१३ आत्मन इवेति, ७९-१६ भगवददर्शने ७९-२६ बुधसंयुते'- ८०-७ देवकीनन्दन' ८०-२७ प्रयुजते ८१-१ -म्पभावे केंवला नवम्य-
--	--	--

पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम्	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम्	पत्रे, पङ्क्तौ, शुद्धम्
८१-४ 'यर्हेवा-	९०-२९ जुगुधित'	९५-३१ त्वद्ददये
८१-१० नवम्यप्यु-	९१-६ विनिर्भर्त्य	९६-३४ गमनागमने
८४-११ दुरत्ययाः	९१-२० विनिर्भर्त्य,	९९-३९ चातुर्विध्यं
८४-२१ 'निरूपित'मित्यन-	९१-३० इत्यादिना, व्यवहार	१००-२ स्वप्नोरथा-
न्तरं प्रभृणां स्वतन्त्र-	९१-३२ देहेत्यादि ॥७॥	१००-१० कर्मत्वे वाध्यत्वं
लेखोक्तिं सोस्मिन्	९३-१५ गदाधरा	कर्तृत्वे वाधकत्व-
ग्रन्थे मुद्रितोक्ति ।	९३-३१ इत्युक्तम् ॥१२॥	१०२-२४ अन्यथाज्ञान-
८५-१० मघोनि	अग्रे, वाक्यं तु इति १४श्लोके	१०४-८ देवक्या
८७-६ नाशो वै कर्तव्यस्ता-	९३-३३ -त्यर्थः ॥१४॥	१०४-१७ -माचष्ट ॥२२॥
८७-२२ निमित्ततो	९४-१५ -निर्वन्धो	१०४-१७ delete ॥२९॥
८७-२९ हताः	९५-६ समासते	after तन्मन्त्रिणोपि
८७-३२ पश्चाज्जातो	९५-११ नरकसम्भावने-	१०५-१० यथा
८८-५ ध्वनिमिव ध्वनिं	९५-१३ तथात्वे वा	१०५-१२ तथा
९०-५ परकन्यामारणं	९५-१६ सम्भावनयापि	१०६-२८ सम्मुखो
		१०८-७ विहितसम् ॥४३॥

जन्मप्रकरणस्थश्लोकानामकारादिवर्णानुक्रमः ।

अ०श्लो०	अ०श्लो०	अ०श्लो०
अग्रेयथा दारु— १-५१	अहो भगिन्यहो भाम ४ १५	उपगृह्यात्मजामेवं ४ ७
अजुष्टग्राम्यविषया— ३-३९	आकर्ष्य भर्तुर्गदितं ६-३०	उपसंहर विश्वात्मम् ३-३०
अथ काल उपावृत्ते १-५६	आत्मानमिह सञ्जातं १-६८	ऋषेर्विनिर्गमे १-६५
अथ सर्वगुणोपेतः ३-१	आयुः श्रियं यशो धर्म ४-४७	एकायनोसौ द्विफल— २-२७
अथाहमंशभागेन २-९	आसीनः संविशंस्तिष्ठन् २-२४	एके तमनुरुन्धाना २-४
अथैनमस्तौदवधार्य ३-१२	इत्यभिष्टूय पुरुषं २-४२	एतत् कंसाय भगवान् १-६४
अथैनमात्मजं वीक्ष्य ३-२३	इत्यादिश्यामरगणान् १-२६	एतदन्यस्य सर्वं मे १-१२
अदृष्टान्यतमं लोके ३-४१	इत्युक्त्वासीद्धरिस्तूर्णी ३-४६	एतद् वां दर्शितं रूपं ३-४४
अन्यैश्चास्तुरभूपालैर्— २-२	इत्युक्तः स खलः पापो १-३५	एतं निशम्य भृगुनन्दन १-१४
अयं त्वसभ्यस्तव ३-२२	इति धोरतमाद् भावाद् २-२३	एषा तवानुजा बाला १-४५
अर्चिष्यन्ति मनुष्या— २-१०	इति प्रभाष्य तं देवी ४-१३	एवमेतन् महाराज ४-२६
अवतीर्य यदोर्वशे १-३	उग्रसेनसुतः कंसः १-३०	एवं चेत् तर्हि भोजेन्द्र ४-३१
अस्वतस्ते शरघातैर्— ४-३३	उग्रसेनं च पितरं १-६९	एवं दुर्मन्त्रिभिः ४-४४

अ०श्लो०	अ०श्लो०	अ०श्लो०
एवं भवान् बुद्ध्यानुमेय— ३-१७	तथा न ते माधव २-३३	दिष्ट्याम्ब ते कुक्षिगतः २-४१
एवं वां तप्यतोर्भद्रे ३-३६	तथेति सुतमादाय १-६१	दिष्ट्या हरेस्या भवतः २-३८
एवं विमृश्य तं पापं १-५२	तदा वां परितुष्टोहं ३-३७	दृष्ट्वा समत्वं तच्छौरैः १-५९
एवं स सामभिर्भेदैः १-४६	तमद्भुतं बालकमम्बुजेक्षणं ३-९	देवकीं वसुदेवं च १-६६
कथितो वंशविस्तारो १ १	तमाह आतरं देवी ४-४	देवक्या जठरे गर्भं २-८
कंस एवं प्रसन्नाभ्यां ४-२८	तया हृतप्रत्ययसर्व— ३-४८	देवक्याः शयने न्यस्य ३-५२
कस्मान् मुकुन्दो भगवान् १-९	तया कथितमाकर्ष्य ४-१४	देहे पञ्चत्वमापन्ने १-३९
किमद्य तस्मिन् २-२१	तस्मात् सर्वात्मना ४-४१	देहं मानुषमाश्रित्य १-११
किमिन्द्रेणाल्पवीर्येण ४-३७	तस्माद् भद्रे स्वतनयान् ४-२१	दैवमप्यनुतं वक्ति ४-१७
किमृद्यमैः करिष्यन्ति ४-३२	तस्मान् न क्रस्यच्चिद्रोहं १-४४	द्रौण्यस्त्रविपुष्टमिदं मदङ्ग १-६
किं क्षेमशूरैर्विबुधैः— ४-३६	तस्यां तु कर्हिचिच्छौरिः १-२९	न चास्यास्ते भयं सौम्य १-५४
किं दुःसहं तु साधूनां १-५८	तस्यां रात्र्यां व्यतीतायां ४-२९	न तेऽभवस्येश भवस्व २-३९
किं मया हतया मन्द ४-१२	तयोर्वा पुनरेवाहं ३ ४२	न त्वं विस्मृतशस्त्रास्त्रान् ४-३५
कीर्तिमन्तं प्रथमजं १-५७	ताः कृष्णवाहे वसुदेव ३ ४९	नद्यः प्रसन्नसलिलाः ३-३
कुमुदा चण्डिका कृष्णा २-१२	तृतीयेस्मिन् भवेहं वै ३-४३	न नामरूपे गुणजन्म— २-३६
केचित् प्राञ्जलयो भीताः ४-३४	ते पीडिता निविविशुः २-३	नन्दब्रजं शौरिरुपेत्य ३-५१
गते मयि युवां लब्ध्वा ३ ४०	ते वै रजःप्रकृतयम्— ४-४६	नन्दाद्या ये व्रजे गोपा १-६२
गर्भसङ्कर्षणात् तं वै २-१३	ते तु तूर्णमुपव्रज्य ४-२	नन्वहं ते ह्यवरजा ४-६
गर्भे प्रणीते देवक्याः २-१५	तं जुगुप्सितकर्माणं १-३६	नष्टे लोके द्विपरार्था— ३-२५
गिरं समाधौ गगने १-२१	तां वीक्ष्य कंसः प्रभया— २-२०	नामधेयानि कुर्वन्ति २ ११
गौर्भृत्वाश्रुमुखी खिन्ना १-१८	तां गृहीत्वा चरणयोर— ४-८	निर्वन्धं तस्य तं ज्ञात्वा १-४७
चतुःशतं पारिषहं १-३१	त्वमेक एवास्व सतः २-२८	निवृत्ततर्पैरुपगीयमानाद् १-४
जगुः किन्नरमधर्वास्— ३-६	त्वद्यम्बुजाक्षाखिल— २-३०	निशीथे तमउद्धूते ३-८
जन्म ते मध्यसौ पापो ३-२९	त्वचोस्य जन्मस्थिति— ३-१९	नैषातिदुःसहा शुन् मां १-१३
ज्योतिर्यथैवोदक— १-४३	त्वमस्य लोकस्य विभो ३-२१	पथि प्रप्रक्षिणं कंस— १-३४
ततश्च शौरिर्भगवत्प्र— ३-४७	त्वमेव पूर्वसर्गभूः ३-३२	पितामहा मे समरे— १-५
ततस्तन्मूलस्वनने ४-३८	दासीनां सुकुमारीणां १-३२	पुरैव पुंसावृत्तो १-२२
ततो जगन्मङ्गल— २-१८	दिव्यस्त्रगम्बरालेप— ४-१०	प्रत्यर्थं मृत्युवे पुत्रान् १-४९
तत्र गत्वा जगन्नाथं १-२०	दिशः प्रसेदुर्गमनं ३-२	प्रतिघातु कुमारोयं १-६०

અંશો	અંશો	અંશો
પ્રલમ્બકચાણુર- ૨-૧	યથામયોક્તે સમુપેક્ષિતો ૪-૩૧	શૂરસેનો યદુપતિર- ૧-૨૭
પ્રસાર્ય વદનામ્બોજં ૧-૫૩	યથેમેઽવિકૃતા ભાવામ્-૩-૧૬	શૃષ્વન્ ગૃણન્ ૨-૩૭
પ્રાદુરાસં વરદરાહ ૩-૩૮	યદોશ્ચ ધર્મશીલસ્ય ૧-૨	શોકહર્ષમયદ્વેષ- ૪-૨૭
વહ્વો હિંસિતા ભ્રાતઃ ૪-૬	યશોદા નન્દપત્ની ચ ૩-૬૩	શ્લાઘનીયગુણઃ શૂરૈઃ ૧-૩૭
વહિરન્તઃ પુરદ્વારઃ ૪-૧	યાવદ્દતોસિ હન્તાસી-૪-૨૨	સ એવ સ્વપ્રકૃત્યેદં ૩-૧૪
વિભર્ષિં રૂપાણ્યવબોધ ૨-૨૧	યુવાં માં પુત્રભાવેન ૩-૪૬	સ એવ જીવન્ સ્વહુ ૨-૨૨
વ્રહ્મા તદુપધાર્યાથ ૧-૧૧	યુવાં વૈ વ્રહ્મણાદિષ્ઠૌ ૩-૩૩	સ તલપાત્ તૂર્ણમુત્યાય ૪-૩
વ્રહ્મા ભવશ્ચ તત્રૈત્ય ૨-૨૬	યેન્વેરવિન્દાક્ષ વિમુક્ત-૨-૩૨	સ ત્યગ્રતં સત્યપરં ૨-૨૬
મગવાનપિ વિશ્વાત્મા ૨-૬	યોયં કાલસ્તસ્ય તે-૩-૨૬	સ ત્વહં ત્યક્તકારુણ્ય-૪-૧૬
મગવાનપિ વિશ્વાત્મા ૨-૧૬	રાજધાની તતઃ સામૂત્ ૧-૨૮	સત્ત્વં ત્રિલોકસિતયે ૩-૨૦
મુચિ મૌમાનિ મૂતાનિ ૪-૧૧	રૂપં યત્ તત્ પ્રાહુ- ૩-૨૪	સ ત્વં યોરાદુગ્રસેનાત્મ-૩-૨૮
મૂમિદ્દમ્નૃપન્યાજ- ૧-૧૭	રોહિણી વસુદેવસ્ય ૨-૭	સત્યં ન ચેદ્ ધાતરિદં ૨-૨૬
આતુઃ સમ્પુત્તમસ્ય ૪-૨૩	રોહિણ્યાસ્સનયઃ પ્રોક્તો ૧-૮	સત્ત્વં વિસુદ્ધં શ્રયતે ૨-૩૪
મધોનિ વર્ષત્યસકૃદ્ ૩-૬૦	વર્ષવાતાતપહિમ- ૩-૩૪	સન્દિશ્ય સાધુલોકસ્ય ૪-૪૬
મત્સ્યાશ્ચકચ્છપનૃસિંહ-૨-૪૦	વવૌ વાયુઃ સુલ્લસ્પર્શઃ ૩-૪	સન્દિષ્ટૈવં ભગવતા ૨-૧૪
મતાંસ્વાસન્ પ્રસન્નાનિ ૩-૬	વસુદેવગૃહે સાક્ષાદ્ ૧-૨૩	સન્નિપત્ય સમુત્પાદ્ય ૩-૧૬
મત્યૌ મૃત્યુવ્યાલમીતઃ ૩-૨૭	વાસુદેવકથાપ્રશ્નઃ ૧-૧૬	સમ્પ્રમો વૈષ્ણવં ધામ ૨-૬
મહાર્હિવૈદ્યકિરીટ- ૩-૧૦	વાસુદેવકલાનન્તઃ ૧-૨૪	સ વિપ્રત્ પૌરુષં ધામ ૨-૧૭
માતરં પિતરં ભ્રાતૃન્ ૧-૬૭	વિદિતોસિ મવાન્ ૩-૧૩	સમ્યગ્ન્યવસિતા બુદ્ધિઃ ૧-૧૬
મા શોચતં મહાભાગા-૪-૧૮	વિપર્યયો વા કિં મ ૧-૨૦	સર્વે વૈ દેવતાપ્રાયા ૧-૬૩
મુમુર્સુનયો દેવાઃ ૩-૭	વિપ્રા ગાવશ્ચ વેદાશ્ચ ૪-૪૨	સ વિસયોત્ફુલ્લવિલો-૩-૧૧
મૂલં વિષ્ણુર્હિં ૪-૪૦	વિશ્વં યદંતત્ સ્વતનો ૩-૩૧	સ હિ સર્ષસુરાધ્યક્ષો ૪-૪૩
મૃત્યુર્જન્મવતાં વીર ૧-૩૮	વિષ્ણોર્માયા ભગવતી ૧-૨૬	સા તદ્વસ્તાત્ સમુત્પત્ય ૪-૧
મૃત્યુર્બુદ્ધિમતાપોહ્યો ૧-૪૮	વીર્યાણિ તસ્યાસ્તિલ- ૧-૭	સા દેવકી સર્વજગન્- ૨-૧૧
મોચયામાસ નિગઢાન્ ૪-૨૪	વ્રજે વસન્ કિમકરોન્ ૧-૧૦	સિદ્ધચારણગન્ધર્વૈઃ ૪-૧૧
ય આત્મનો દ્વશ્યગુણેષુ ૧-૧૮	વ્રજંસ્તિષ્ઠન્ પદૈકેન ૧-૪૦	સુહૃદ્વધાન્ નિવૃત્તે ૧-૬૫
યતો યતો ધાવતિ ૧-૪૨	શક્તૃર્મૃદગ્ગાનિ ૧-૩૩	સ્વપ્ને યથા યદ્યતિ ૧-૪૧
યથાનેવંવિદો ભેદો ૪-૨૦	શીર્ષાવર્ણાનિલાહારા- ૩-૩૬	સ્વયં સમુત્તીર્ય સુદુસ્તરં ૨-૩૧
		ક્ષમધ્વં મમ દૌરાત્મ્યં ૪-૨૩

પ્રસ્તાવના

આ સર્વગ્રાહી ટીકાના કર્તા શ્રીચોગિગોપેશ્વરજી છે. એમને પ્રાહુર્ભાવ સં. ૧૮૩૬ ના ન્યેષ શુકલ પંચમીને દિવસે થયો હતો. રસિમને અતિ પોતાને પરિચય એકો નીચે પ્રમાણે આપે છે:-

શ્રીદામોદરજિત્પુત્રૌ દ્વૌ શ્રીવિઠ્ઠલરાયજિત્
શ્રીગિરિધારિજિત્તૈષ્વ તત્પુત્રો રઘુનાથજિત્ ।
શ્રીગોવિન્દરાયજિત્ તત્પુત્રો વિઠ્ઠલરાયજિત્ ॥
શ્રીગોકુલોત્સવો ભ્રાતા શ્રીગોપેશ્વરજિદ્દમ્ ।
તત્પુત્રસ્તુ પ્રકાશેસિન્ રસિમ્ તુ વિતનોમિ હ ॥

એમણે જે ગ્રન્થો લખ્યા છે તે બહુજ વિસ્તારપૂર્વક લખ્યા છે. એમના લખાણોમાં પ્રમાણોની પરંપરા આલીજ આવે છે. રસિમમાં શ્રુતિરચ્છિત પુરાણો અને અન્ય શાસ્ત્રોનાં પ્રમાણુ એટલાં બધાં આપ્યાં છે, કે તેના સંગ્રહ કર્યો હોય તો એમના અગાધ પાંડિત્યનો ભાસ થયા વિના રહેજ નહિ. વળી ન્યાં ન્યાં મુખ્ય પ્રમાણુબૂત શ્રુતિઓનો ઉપન્યાસ કર્યો હોય છે, ત્યાં તે તે ઉપનિષદનો અર્થ પોતે આપી બધ છે કે જેથી શુદ્ધદેવ સિદ્ધાન્ત પ્રમાણુ તે ઉપનિષદનું ભાષ્ય કાર્થ વિદ્યાનને કરવું હોમ તો દિશાની સઙ પડે. રસિમને વિસ્તાર શ્રીચોગિગોપેશ્વરજીના પોતાના લખવા પ્રમાણુ ૪૨૬૬૬ શ્લોકનો છે. સં. ૧૮૮૭ ના ચૈત્ર શુકલ ત્રયોદશી મંગળવારે એ ગ્રન્થ એમણે પૂર્ણ કર્યો એટલે આજે ૬૭ વર્ષ થઇ ગયાં. સ્વર્ગસ્થ ભાટિયા સમજન ઠા. લાલજી તારણજીને આ ગ્રન્થ ઉપાવવાનું મુખ્યમા અધ્યક્ષિના કીર્તિમાન ગો. શ્રી ૧૦૮ ગોકુલનાથજીએ કહ્યું. એ ગ્રન્થ જેનો ઉપશોગી છે તે સમજવવાને ભાઈ તેલીવાળાને યોલાવ્યા, અને તેમણે એ ગ્રન્થની ઉત્તમતા બહુ સારી રીતે સમજવી, તે એમને ગણે ઉત્તરવાથી એમણે તુરત મૂળજી જેઠા દ્વાંમાંથી ઉપાવવાની યોજના કરી, અને આજે મંગલકૃપાથી પીજો, ત્રીજો અને ચોથો અધ્યાય લખાઈ ગયા છે, અને પ્રથમ અધ્યાયનો પ્રથમપાદ પણ પ્રકટ થયો છે. માત્ર પ્રથમ અધ્યાયના પીજો ત્રીજો અને ચોથો પાદ બાકી છે અને તે કાર્ય ચાલુ છે, અને પ્રભુકૃપાથી શીઘ્ર સંપૂર્ણ થઇ બધ એવી અમારી તીવ્ર ઇચ્છા છે.

એમને ભક્તિમાર્તણ્ડ નામનો ઉત્તમ ગ્રન્થ પંડિત રત્નગોપાલભટ્ટે પ્રકટ કર્યો છે. તે શુદ્ધ કરી ફરી સારી રીતે ઉપાવવાની આવશ્યકતા છે. તેમાં લેખકે ભક્તિતર્ક પ્રમાણુ, પ્રમેય, સાધન અને ફલનું વિસ્તારપૂર્વક વિવેચન કર્યું છે. દરેક વિષયના બુદ્ધિબુદ્ધિ વિભાગ પાડી, આપેલાં પ્રમાણુની નોંધ કરી, તે જે જે ગ્રન્થોમાંથી હોય તે દર્શાવી, એક વિરત્ત અનુક્રમણિકા સાથે એ ગ્રન્થ આપ્યો હોય તો ઘણુંજ ઉપશોગી થઈ પડે. પરિવ્રતાજીક નામનો શ્રીમદ્ આચાર્યજીનો સુંદર ગ્રન્થ છે તેના પર શ્રીચોગિગોપેશ્વરજીએ ટીકા લખી છે તે પણ અને ઉપાવી છે.

આ શાસ્ત્રીયા બુદ્ધિસુવોધિકા ગ્રન્થ એમણે છેલ્લો લખ્યો, એમ લાગે છે. કેમકે એમણે લખેલા ગ્રન્થોની નોંધ એમના હાથની હતી. તેમાં આ ગ્રન્થનું નામ નથી, તેથી એ નોંધમાંના સર્વ ગ્રન્થ પછી અને એ નોંધ લખ્યા પછીનો આ ગ્રન્થ લખાયેલો હોવા જોઈએ. શાંતિથી દરેક શ્લોકના દરેક પદનો અર્થ વિસ્તારથી એમાં સમજાવ્યો છે, અને સુબોધિની, ટિપ્પણી, પ્રકાશ, લેખ સર્વ ટીકા સમજાવવાને સક્ષમ પ્રયત્ન પોતે કર્યો છે. શ્રી પુરુષોત્તમજીના પ્રકાશને પોતે હમેશાં

“ક્ષેપ” કહે છે, તે આ ગ્રન્થ વાંચતી વખતે ધ્યાનમાં રાખવાનું છે. એમ લેખને બદલે “પ્રકાશ” એમ ઘણું સ્થલે લખ્યું પણ છે.

આ ગ્રન્થ ઈ. સ. ૧૯૨૧ માં અમારા હાથમાં આવ્યો. અને બીજી કાંઈપણ હસ્તલિખિત પ્રતિ અમારા જ્ઞેવામાં આવી નથી. આ એક પ્રતિ શ્રીચોગિગોપેશ્વરજીના હસ્તાક્ષરથી લખેલી હોવાથી તેની પ્રેસકોપી કરવાનું કાર્ય તરતજ ૧૯૨૧ માં શરૂ કર્યું. પ્રથમ અધ્યાયનું પ્રથમ પત્ર ચારે બાલુપર એટલું બહું ખીચોખીચ ઝીણા અક્ષરોના ઉમેરાથી ભરેલું હતું કે તરત સમજ પડે તેમ ન હતું. વળી શરૂઆતમાંજ અત્ર શોધપત્રમસ્તિ એમ લખેલું હતું, તે શોધપત્ર બંધ નહિ, વળી સમગ્ર ગ્રન્થ ક્યારે લખાઈ રહેશે, અને હપાવાશે, તે કાંઈપણ નિશ્ચિત ન હોવાને લીધે મારા પોતાના ઉપયોગને માટે તૃતીય અધ્યાય પ્રભુના જન્મનો અધ્યાય-લખવાનો શરૂ કર્યો. તૃતીય અધ્યાયના ૪૩ શ્લોક સુધીમાં લગભગ ૧૪૦ પાનાં લખ્યાં અને પછી શા કારણથી એ લખાણ મેં બંધ કર્યું તે હાલ સ્મરણમાં નથી. ઉત્સાહથી લખતાં આંખોને વિશેષ શ્રમ પડ્યો હતો અને આંખો, ઘણી વખત દુખે છે તેમ, દુખવા આવી હતી તેથી પડતું મૂક્યું હોય એમ સંભવિત છે. ગમે તેમ હો પણ આજથી આઠ દશ માસપર પંચ ગદ્વાલાજીનું અધ્યાય ગોઠવવાનું કાર્ય હાથમાં લેતાં એ ગ્રન્થ પાછો હાથમાં આવ્યો, અને ભાષ મંગલદાયકને તે બતાવતાં તેમણે ખાકીના અધ્યાય લખી લેવાનું કાર્ય શરૂ કર્યું, અને તે પુરુ યતાં પ્રેસની ગોઠવણ કરી લગભગ સત્તરથી અઠાર વર્ષ પર શરૂ કરેલું કાર્ય આજે સંપૂર્ણ થતું જોઈ હૃદયને અતિ આનંદ થાય છે, અને પ્રભુએજ પૂરું કરાવ્યું એમ નિશ્ચય થાય છે. જો ઈ. સ. ૧૯૨૧માં જાપવા માંડ્યું હોત તો જેટલી કાળજી ભાષ મંગલદાયકે મુક શોધવામાં લીધી છે, તેટલી લેવાઈ ન હોત, અને મોડું થયું તેમાં હાનિ નહિ, પણ લાલ થયો છે, એમ સ્પષ્ટ થાય છે.

જેટલી શાંતિથી આ ગ્રન્થ લખાયો છે તેટલી શાંતિથી કાંઈ વાંચનાર નીકળશે ખરા ? ઉત્તર, અવશ્ય નીકળશેજ. જે ગ્રન્થની એ વર્ષ સુધીમાં એકપણ હસ્તલિખિત નકલ થઈ નથી, જે ગ્રન્થની પ્રેસકોપી અઠાર વર્ષ પર શરૂ થઈ અને હવે જે હપાયો, અને હજાર પ્રતિ થઈ. તેને વાંચનાર કાંઈ ન જ નિકળવાના હોત તે પ્રભુ તે લખવાની સર્વવેદ્યા લેખકને. અને હપાવવાની અમને પ્રેરણા તથા જોગવાઈ શું કરવા કરત ? અમારો તો દૃઢ વિશ્વાસ છે કે સંસારના સર્વ કાર્ય જોડીને ભગવતસ્વરૂપ શ્રીમદ્ ભાગવતને વાચવા સમજવામાં પ્રયત્ન કરશે તે ભગવાનની સાથે નિકટના સંબંધમાં આવવાના સકલ પ્રયત્નરૂપ છે. અને જ્યારે ભગવત્સ્થિતન કરનારનું ચોગક્ષેમ પ્રભુ વહન કરે છે એમ સ્વમુખનું વચન છે, ત્યારે સર્વ ચોગક્ષેમનાં કાર્ય જોડી જવનું આજ કર્તવ્ય છે એમાં દેશ માત્ર પણ શક નથી. કલિયુગ હવે તો ઘણી ત્વરાથી આગળ વધે છે, તેટલીજ ત્વરાથી કલિયુગમાં ઉત્પન્ન થનારા ભક્તો આવા ભગવત્સ્થિતનના ઉત્તમ કાર્યમાં પ્રસન્નતાથી લાગી જશે. તેમને માટેજ આવી સામગ્રી પ્રભુ તૈયાર કરાવી રાખે છે.

આ ગ્રન્થ હપાવવામાં અમને ઘણીજ કાળજી રાખી છે. પ્રેસકોપી સંભાળપૂર્વક મેં તથા ભાઈ મંગલદાયકેજ કરી છે. આકરણના ભાગે સમજવાને કોણેની ઉપયોગ કર્યાં છતાં જ્યાં જ્યાં આવશ્યકતા જણાઈ ત્યાં ત્યાં સંપ્રદાયના પ્રાચીન વિદ્વાન શાસ્ત્રી કલ્યાણજી કાનજીની સહાય લીધી છે, અને તેમણે પ્રસન્નતાપૂર્વક સહાય કરવાથી તેમનો ઉપકાર ભૂલાય એમ નથી. વળી કાંઈ કાંઈ સ્થલે શબ્દોની ભેદભૂમિમાં પણ બદલે શ, જા ને બદલે ન અને કાંઈક સ્થલે નામોમાં ઉપર ઉપરથી અશુદ્ધ જેવું લાગે તે અમે ઘણું સ્થલે જેવું હતું તેમજ રાખ્યું છે, કેમકે એવા મહાન લેખકના લેખમાં કાંઈપણ ફેરફાર કરવાની અમારી ચોખ્ખા અમને લાગી નહિ. છતાં જ્યાં કાંઈ

અક્ષર લખતાં પડી ગયલો જણાયો ત્યાં અમે ઉમેર્યો છે. હપાવવાને માટે હસ્તલિખિત પ્રતિ વિના સંકોચે અમારે સ્વાધીન કરવા માટે પંચ ગદ્વાલાજીની સંસ્થાનો પણ અમારાપર મહાન ઉપકાર થયો છે.

શ્રીચોગિગોપેશ્વરજી રક્ષિમાં દરેક અધ્યાયને છેડે પોતાને સર્વજ્ઞ, કૃતકૃત્ય હૃદીશ્વરજ્ઞ વગેરે લખે છે. રક્ષિમાં ચતુર્થ અધ્યાયને છેડે આ શ્લોક છે:—

બ્રહ્મજ્ઞઃ કૃતકૃત્યથ હૃદીશ્વરજ્ઞ एव च । कृतार्थश्च प्रमाणज्ञस्तरुक्तिं ज्ञातुमश्नत ॥

આથી અમે પણ એમને સર્વજ્ઞ, કૃતકૃત્ય અને હૃદીશ્વરજ્ઞ કહ્યા છે. એમના હૃદયમાં શાસ્ત્રો એટલાં બધાં ભરેલાં હતાં કે સંસારને માટે અવકાશ હતોજ નહિ. જે સમયમાં ગ્રંથો હસ્તલિખિત સ્થિતિમાંજ હતાં તે સમયે આટલા બધા ગ્રંથો વાંચી, તે મનમાં ભરી રાખ્યાં, અને ગ્રંથો સ્થલે તેનો ઉપયોગ કરવો એ કાર્ય કેટલું વિકટ છે તે હાલના જાણેલાં અને તૈયાર અનુક્રમલિખિતવાળા ગ્રંથોમાંથી પ્રમાણે યાંકનાર મનુષ્યોને એકદમ સમજાય તેમ નથી. એ તો કાંઈ કૃપાપાત્રથીજ થઈ શકે. એમનું ચિત્ત સર્વદા શાસ્ત્રો તથા અલૌકિક વસ્તુઓથી એટલું તો ભરપૂર હતું કે એમને મળવા આવનાર વૈષ્ણવને, તે આગલે દિવસે આવી ગયા હોય તોપણ એમને અનુસંધાન ન હોવાથી “ક્યારે આવ્યા, ક્યાંથી આવ્યા,” વગેરે પ્રશ્નો ફરી ફરીને કર્યાજ કરતા. શ્રીનાથદ્વારમાં શ્રીવિહલનાથજીના મંદિરમાં જ્યાં શ્રીહરિનાથજી બિરાજતા તે વિદ્યાગૃહમાં પોતે પણ બિરાજ ગ્રન્થોનું ચિંતન કરતાં. શ્રીનાથજીની સેવાના સમયની ખબર એમને કરતાં એઓ ઉઠતાં અને રસ્તામાં પ્રીતમપોલની ગલિમાં કાંઈ મનુષ્યને આડકતાં ઉભા રહી પૂછતાં કે ‘તમે કાણ છો ?’ અને જો ઉત્તર મળતો કે “વૈષ્ણવ”, તો તરત ન્હાયા સિવાય શ્રીનાથજીની સેવામાં દાખલ થઈ જતાં; પણ જો ‘વાલ્મીકી’ ‘બ્રાહ્મણ’ વગેરે ઉત્તર મળતો તો તો તરત સ્નાન કરી પછી સેવામાં દાખલ થતા. એમને **અલૌકિકમન** ની સિદ્ધિ હતી તે નીચેના પ્રસંગપરથી જણાય છે:—એકવાર શ્રીનાથજીની સેવામાં પોતે હતા, તેવામાં ઘણું દુર ગૌશાલામાં કાંઈ વાઘ આવ્યો, તેથી ગાયો બહીને ખરાડવા ઘાબી, આનું જ્ઞાન એમને મંદિરમાં થયું, અને તરત ભોંતપર જોરથી “ભાગ, ભાગ”કરીને હાથ ઠોક્યા, તેથી વાઘ ન્હાસી ગયો. આવાં આવાં પ્રસંગો એમના પ્રસંગમાં બન્યા હોય તો અમને કાંઈ આશ્ચર્ય લાગતું નથી. ન જ્યાં હોય અને માત્ર લોકવાણી હોમ તો તેથી અમને કાંઈ એમની ક્ષતિ લાગતી નથી, કેમકે કાંઈ પણ ચમત્કારોની આવશ્યકતા વિના એમનું રક્ષિ, છુલુત્સુખોષિકા વગેરે સર્વ ગ્રન્થોમાં પ્રતીત થતું જ્ઞાન અમારા મનને અત્યુત્તમ ચમત્કારરૂપજ છે. વેદંતાધિકરણમાલાનો શ્રીપુસ્તોત્તમકૃત ચતુર્થ અધ્યાય એમને ન પ્રાપ્ત થવાથી એમણે પોતે લખી કાઢ્યો, તે અમે અધિકરણમાલામાં છપાવ્યો છે, તેમાં ભક્તોને મરણ સમયે વેણુનાદનું શ્રવણ થાય છે એમ લખ્યું છે તેમજ પોતે લખે છે કે મેં પણ શ્રવણ કર્યું છે. આ એમના પોતાના વચનમાં તો કાંઈપણ શંકા હોયજ નહિ. એમના સમયમાં કાંઈ રામાનુજીય પંડિતો શાસ્ત્રાર્થ કરવા શ્રીનાથદ્વાર આવ્યા હતા. ચોગિગોપેશ્વરજીને કાંઈ કાંઈ કહી શકતા નહિ, કેમકે આસપાસ શુ ચાલી રહ્યું છે તેનું તેમને ભાનજ-અનુસંધાનજ ન હતું. એમ છતાં કાંઈ શિષ્યે નમ્રતાથી પૂછ્યું કે શે રામાનુજીય પંડિતોકી સાથ આપ શાસ્ત્રાર્થ કરોજો. ઉત્તરમાં હા કહી અને શાસ્ત્રાર્થ બયો, અને એ પંડિતો અત્યંત પ્રસન્ન થઈને ગયા.

એમનું ચિત્ત પ્રમાણથી ભરપૂર હતું, શાસ્ત્રો હસ્તામલકવત હતાં, પ્રભુનો હૃદયમાં અનુભવ થતો, છતાં એમને પૂર્વજે અને વડિલો તરફ અત્યંત માન હતું, અને ચિત્ત નમ્રતાથી પૂર્ણ હતું,

તેમજ પ્રમાણુમાર્ગિય ગણુતા શ્રીપુરુષોત્તમજી અને પ્રમેયમાર્ગિય ગણુતા શ્રીગોકુલનાથજી અને શ્રીહરિરાયજી બંનેનું ઐક્ય એમનામાં શિક્ષ થયલું જણાતું હતું.

આવા એક પ્રભુના સાક્ષાત્કારવાળા ઉત્તમ ભક્ત, ધુરંધર પંડિત, મહાન લેખક, અને અલૌકિક મનની સિદ્ધિવાળા પુરુષના આ અતિમ સમયે લખેલા ઉત્તમ ગ્રંથના સંપ્રદમાં પ્રભુએ અમારા જેવા અજ્ઞને મૂકવાથી અમે પ્રભુના મણી છીએ, અને એના બલવામાં અમારા સંસાર-કુષ્ટ હલ્મના સાશ્વત પ્રભુમ શિવાય બીજું કંઈપણ અર્પણ કરવાનું અમારી પાસે દીસતું નથી. શ્રીમહાપ્રભુના સુબોધિનીના અધ્યયનમાં શ્રીચુસાંધજીના ટિપ્પણીના અધ્યયનમાં, શ્રીપુરુષોત્તમજીના પ્રકાશના અધ્યયનમાં, તેમ આ **વુઠુસુવોધિકા** ના અધ્યયનમાં, જેમ પાંડિત્ય વધારે, જેમ શાસ્ત્રોના અભ્યાસ વધારે, તેમ આનંદ વધારે, એમ અમને લાગે છે. અને જે પંડિતો આ ગ્રંથનું અધ્યયન કરશે તેમને અત્યંત આનંદ થશે એ વિચારથી જે યત્નિચિત્ત સેવા અમે કરી શક્યા છીએ તેથી અમારા પ્રયાસની સફલતા અમે માનીએ છીએ. ઉપર અમારાથી બની તેટલી કાળજીથી પ્રકટ કરેલો આ ગ્રંથ અત્યંત આનંદથી પ્રભુના ચરણકમલમાં અમે સમર્પણ કરીએ છીએ.

આ જન્મપ્રકરણને લગતા જન્મશુભી નિર્ણય તથા પ્રભુપ્રાકટ્યના સંબંધના નવ સ્વતંત્ર લેખો 'વેણુનાદ' માસિકમાં છપાયા છે. તે ઉપરાંત જે અમને મળ્યા તે અહીં લીધા છે.

શ્રીકૃષ્ણાર્પણમસ્તુ ।

આવા સંસ્કૃત ગ્રંથોની કિંમત સમજનાર અને પ્રકટ કરવા દ્રવ્યની સહાય કરનાર બહુ થોડા હોય છે, માટે શેઠ જેકીસનદાસના દરજ્ઞે ફૂંડના દરસ્તીઓનો અમે ખાસ ઉપકાર માનીએ છીએ.

॥ શ્રીજન્મપ્રકરણસુબોધિન્યામુપન્યસ્તવાક્યાનાં સ્થલનિર્દેશઃ ॥

અં ૧-૨

પત્રે	વાક્યમ્	કુવ્રત્યમ્	પત્રે	વાક્યમ્	કુવ્રત્યમ્
૨૦	અદીનલીલાહસિતેક્ષણો-	મા. ૨-૨-૧૨	૩૫	કૃષિર્ભુવાચકઃ શબ્દો	ગોપાલપૂ.તાપિની
૨૧	નાતો ગતઃ પિતૃગૃહાત્	મા. ૧-૨૪-૬૬	૪૫	યાવદાસીનઃ પરા-	તૈ. બ્રા. ૩-૨-૧-૬
૨૮	સંજ્ઞાયાં મૃતૃવૃજી	સિ.કૌ. ૩-૨-૪૬	૪૭	પ્રજાપતેઃ પ્રજાપતિઃ	
૨૮	અસ્તિ મત્સ્યઃ	શબ્દકલ્પદ્રુમે પુ. ૬-૧૮	૪૮	પુરુષો વા નારાયણઃ	સ્વપિતા
૩૦	જનપદે હૃપ્	સિ.કૌ. ૪-૨-૮૧	૫૪	સિતકૃષ્ણકેશઃ	મા. ૨-૭-૩૬
૩૨	અસ્ત્રતેજઃ સ્વગદયા	મા. ૧-૧૨-૧૦	૬૩	લજ્ઞા સાપત્રપાન્યતઃ	અમરઃ ૧-૭-૨૩
૩૪	બલં ગદં સારણં ચ	મા. ૧-૨૪-૪૬	૬૫	દ્વૌ સમ્મતાવિહ મૃત્યુ	મા. ૬-૧૦-૩૩
૩૪	વસુદેવસ્તુ દૈવક્યામ્	મા. ૧-૨૪-૫૩	૬૫	મૃત્યુનૈવેદમાયુતમાસીત્	વૃ. ૧-૨-૧
૩૪	કીર્તિમન્તમ્	મા. ૧-૨૪-૫૪	૬૫	અજ્ઞાનાયા મૃત્યુરેવ	વૃ. ૧-૨-૪
૩૪	સક્ષરપણમહીશ્વરમ્	મા. ૧-૨૪-૫૪	૬૭	તં વિદ્યાકર્મણી સમારભેતે	વૃ. ૪-૪-૨

પત્રે	વાક્યમ્	કુવ્રત્યમ્	પત્રે	વાક્યમ્	કુવ્રત્યમ્
૬૭	તદુદિતઃ સ હિ યો	ન્યાયઃ	૧૦૯	અયમાત્મા વિજ્ઞાનમયઃ	સર્વોપનિષત્સારઃ
૭૦	પ્રકાલનાદિ પક્ષસ	ન્યાયઃ	૧૦૯	ભૂમિરાપોનલો વાયુઃ	ગીતા ૭-૪
૭૦	કામાત્તોદનયાષિ વ	મા. ૧-૨-૭-૧૩	૧૦૯	અસત્યમપ્રતિષ્ઠં તે	ગીતા ૧૬-૮
૭૧	અત્રાત્ર વૈ મૃત્યુર્જાયતે	તૈ.બ્રા. ૧-૭-૭-૫	૧૧૧	અયં તુ પરમો ધર્મો	યાજ્ઞ.સ્મૃ. ૧-૧-૮
૭૧	યત્ર યત્રૈવ મૃત્યુર્જાયતે	તૈ.બ્રા. ૧-૭-૭-૫	૧૧૮	સત્ત્વાત્ સજ્ઞાયતે જ્ઞાનમ્	ગીતા ૧૪-૧૭
૭૧	લોકાલ્લોકાદેવ	તૈ.બ્રા. ૩-૨-૧૫-૧	૧૨૨	યતો વાચો નિવર્તન્તે	તૈ. ૨-૧
૭૨	અલૌકિકાસ્તુ યે	મ.મા. મી. ૫-૧-૧૨	૧૨૨	પરાશ્ચિ સ્વાનિ વ્યવૃણત્	કઠ. ૨-૧
૭૨	નાપરાધોસ્તિ દેહિનઃ	મા. ૧૦-૧-૪૮	૧૨૨	વિષ્ણોર્તુ કમ્	તૈ. બ્રા. ૨-૮-૩-૨
૭૩	પૃથ્વીકૃતહીમયાઃ		૧૨૨	તદસ્ય પ્રિયમ્	તૈ.બ્રા. ૨-૮-૩-૨
૭૫	પુત્રેણ જયતે લોકાન્		૧૨૨	હદં વિષ્ણુઃ	તૈ.બ્રા. ૨-૭-૧૪-૩
૭૫	ત્વં યજઃ	વૃ. ૧-૫-૧૭	૧૨૨	મ તદ્. વિષ્ણુઃ	તૈ. બ્રા. ૨-૮-૩-૨
૭૫	લ્યજેદેકં કુલસ્યાર્થે	મ.મા.આ. ૧-૧૫-૩૬	૧૨૩	યસ્યૈ દેવતાયૈ હવિર્ગૃહીતં	દે.બ્રા. ૩-૮-૧
૭૯	કીર્તિમન્તં સુપેણં ચ	મા. ૧-૨૪-૫૪	૧૨૩	યસ્ય સ્મૃત્યા ચ નામોક્ત્યા	
૮૨	યદૂનાં ફદનં ચક્રે	મા. ૧૦-૨-૬	૧૨૪	હૃદયુદરે સમાગમનં	
૮૭	યદૂનાં નિજનાથાનામ્	મા. ૧૦-૨-૨	૧૨૮	રૂપં ચેદં પૌરુષમ્	મા. ૧૦-૩-૨૮
૯૦	દેવકીજઠરમ્	મા. ૧૦-૩-૨-૨૩	૧૨૮	જન્મ તે મય્યસૌ	મા. ૧૦-૩-૨૯
૯૦	તવ સુતઃ	મા. ૧૦-૩-૨-૧૪	૧૨૮	મેનેજ્ઞ કમ્હ્યનમ્	મા. ૮-૭-૧૦
૯૦	તન્માતરૌ	મા. ૧૦-૮-૨૩	૧૨૮	વિક્રીડિતં તજ્જગ-	મા. ૧૦-૩-૧-૨૯
૯૦	નન્દસ્ત્વાત્મજ ઉત્પન્ને	મા. ૧૦-૫-૧	૧૩૦	હન્દસિ હ્લહ્લહ્લિટઃ	સિ.કૌ. ૩-૪-૬
૯૬	ગુહાં પ્રવિષ્ટાવાતમાનૌ	બ્રહ્મવૃત્તં ૧-૨-૧૧	૧૩૦	માહિ હુહ્	સિ.કૌ. ૩-૩-૧૭૫
૧૦૧, ૧૦૧	સત્યં પરં ધરં સત્યં	ના. ૭૮	અં ૩-૪		
૧૦૦	પ્રાજાપત્યો હારુણિઃ	ના. ૭૯	૬	તતો વૈ તે સર્વાન્ રોહાન્	તૈ.બ્રા. ૧-૧-૨-૨
૧૦૨	સત્યં તપો દમઃ ક્રમો	ના. ૭૯	૧૯	અતોઽસિ લોકે વેદે ચ	ગીતા ૧૫-૧૮
૧૦૨	કૌન્તેય પ્રતિજાનીહિ	ગીતા ૧-૩૧	૨૨	અર્ણ તત્ત્વં દરવરમ્	મા. ૧૨-૧૧-૧૪
૧૦૨	દ્વિઃશરં નામિસન્ધત્તે	વા.રામાયણમ્ ૧	૨૨	તેજસ્તત્ત્વં સુદર્શનમ્	મા. ૧૨-૧૧-૧૪
૧૦૨	સાધવો હૃદયં મહ્યમ્	મા. ૧-૫-૩૮	૨૫	ભૃગોઃ રુવાત્વાં સમૃત્પજા	
૧૦૫	પૂર્ણસ્ય પૂર્ણમાદાય	વૃ. ૫-૧-૧	૨૬	ચૈત્યસ્ય તત્ત્વમમલં	મા. ૩-૨૮-૨૮
૧૦૮	વૃક્ષશ્ચ સ્તંધો	શ્લે. ૩-૯, ના. ૧૨-૩	૨૬	કર્ણં ચ કૌસ્તુભમણે-	મા. ૩-૨૮-૨૬
૧૦૯	સ વા એવ પુરુષઃ પશ્ચાદા	ના. ૭૯	૨૬	યદયે રોહિતં રૂપં	જાં. ૬-૪-૧

पत्रे	वाक्यम्	कुत्रत्यम्	पत्रे	वाक्यम्	कुत्रत्यम्
२८	सर्वत्र पूर्णगुणकोपि तत्त्वदीपनि.शा.४३		७३	वरं मत्सदृशं सुतं	भा. १०-३-४०
३१	वेदे रामायणे चैव हरिवंशे पु. प्रा.		७३	अदृष्टान्यतमं	भा. १०-३-४१
३१	अर्था विद्वान् समर्थश्च वाच.पृ.१-२७		९०	कृपणः स तु विज्ञेयो	
३३	अन्यथासन्तमन्यथा म.भा.आ.७४-२७		९०	स्त्रियाः स्वसुर्गुरुमत्या	भा. १०-२-२१
३८	स एष इह प्रविष्टः	बृ. १-४-७	९१	अनुरक्तो गुणान् ब्रूते	
३८, ३९	तत् सुष्ट्रा तदेवानु-	तै. २-६-१	९१	व्यवहारे शब्दाः	न्यायः
३८	गुह्यं प्रविष्टौ परमे परार्थे	कठ. ३-१	९३	बहुलं छन्दसि	सि.कौ.
३८	यो वा इतो जनिष्यते तै.सं.६-१०-३-६		९४	भामस्तु भगिनीपतिः	शब्दरत्नावलिः
४०	चक्षुषः चक्षुः श्रोत्रस्व श्रोत्रं	केन. १-२	९५	जिघांसंतं जिघांसीयात्	म.भा.शां.अ.३४
४५	पराधि स्वानि	कठ. २-१	९५	आतापि भ्रातरं हन्यात्	भा. १०-५४-४०
४७	यत् प्रवदन्ति मायाम्	पञ्चरात्रम्	९५	ब्रह्महा पच्यते घोरे	
४८	स यथा सैन्धवघनो	बृ. ४-५-१३	९५	अस्वास्तवामष्टमो	भा. १०-१-३४
४८	असङ्गो ह्ययं पुरुषः	बृ. १-३-१५	९५	मल्येष्वनृतं प्रतिष्ठितम्	
४८	अथात आदेशो	बृ. २-३-६	९५	सन्देहे प्रमाणमन्तःकरण-	शाकुन्तले
५०	अन्तरङ्गबहिरङ्गयोः	न्यायः	९६	जायस्व त्रियस्व	छां. ५-१०-८
५१	कृते शुक्रश्चतुर्बाहुः	भा. ११-५-२१	९६	नित्यः सर्वगतः स्थाणुः	गी. २-२४
५२	यस्मिन् विदिते सर्वं विदितं		१०१	पुमान् स्त्रिया	सि. कौ. १-२-६७
५३	वर्तमानसामीप्ये	सि. कौ. ३-३-१३१	१०१	अप्रधानं न शिष्यते	
५५	अव्यक्तादीनि भूतानि	गीता २-२८	१०२	'यत्र क्वचित्' इति-	भा. १०-४-१२
५५	बृहत्त्वाद् बृंहणत्वाच्च ब्रह्म		१०६	प्रपन्नं विरथं भीतं	भा. १-७-३६
५५	प्रकाशकं तच्चैतन्यं तत्त्वदीपनि.शा.५५		१०७	इन्द्रियैर्विषयाकृष्टैः	भा. ४-२२-३०
५६	पूर्णमदः पूर्णमिदं	बृ. ५-१-१	१०७	तानि धर्माणि प्रथमा-	तै.आ. ३-१२-७
७०	स एकधा भवति दशधा		१०७	यज्ञो वै विष्णुः	तै. ब्रा. १-२-५-१
७१	या प्रथमं न म्रियते		१०८	धर्मस्य प्रभुरच्युतः विष्णुसह.श्लो.१३८	
७३	मत्तः कामानभीप्सन्तौ	भा. १०-३-३५	१०८	मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययः	न्यायः

उपन्यस्तवाक्यसम्बन्धिसंक्षिप्ताक्षराणां विज्ञानम्—

तै. सं.	तैत्तिरीयसंहितायां	म.भा.भी.	महाभारते	भीष्मपर्वणि
तै. ब्रा.	तैत्तिरीयब्राह्मणे	म.भा.आ.	„	आदिपर्वणि
ऐ. ब्रा.	ऐतरेयब्राह्मणे	म.भा.शां.	„	ज्ञान्तपर्वणि
बृ.	बृहदारण्यकोपनिषदि	भा.		भागवते
ना.	नारायणोपनिषदि	गी.		गीतायां
छां.	छान्दोग्योपनिषदि	याज्ञ.स्मृ.		याज्ञवल्क्यस्मृत्यां
तै.	तैत्तिरीयोपनिषदि	सि. कौ.		सिद्धान्तकौमुद्यां
कठ.	कठोपनिषदि	वाच. पृ.		वाचस्पत्ये(कोषे)पृष्ठे
केन.	केनोपनिषदि			

श्रीमती टिप्पणी।

श्रीमद्गोस्वामिश्रीमद्विडुलेश्वरदीक्षितप्रणीता।

श्रीमत्प्रभुचरणनिजश्रीहस्ताक्षरलिखनेन संवादिता।

श्रीगोपीजनवल्लभाय नमः ।
श्रीमद्भागवतदशमस्कन्धविवृतिप्रकाशः ।

श्रीटिप्पणी ।

गोस्वामिश्रीश्रीविद्वलनाथदीक्षितविरचिता ।

नमः श्रीकृष्णपादाब्जतलकुङ्कुमपङ्कयोः ।

रुचे यदरुणं शस्त्रमामकं हृदयाम्बुजम् ॥ १ ॥

पितृपदसरसिजनतिततिविनिहृतविआशुभैर्निरोधस्य ।

विवृतो संशयवंशच्छेदः श्रीविदुलैः क्रियते ॥ २ ॥

दशमस्कन्धविवरणं विकीर्षवोऽत्र स्कन्धार्थरूपोऽपि भगवानेवेति ज्ञापनाय तद्रूपं
तं नमस्यन्ति नमामीति । 'निरोधोऽस्यानुशयनमात्मनः सह शक्तिभि'रिति वाक्यात्
तद्रूपं तं विवृण्वन्तो, यथा नारायणो दास्योपयोगिशय्यादिसर्वाथरूपत्वेन प्रभोः शेषमात्रं
प्राप्तत्वेन तस्वैव प्रसिद्धे वेदात्मकत्वेन प्रमाणरूपे शेषे लक्ष्या सेव्यमानः क्षीराब्धौ
शेते, तथा सर्वात्मभावेन दासत्वं प्राप्तत्वेन शेषरूपेऽस्मद्बुद्धये पुष्टिरसप्रेप्सुपेयोऽत्यन्तागाधो
यो लीलाक्षीराब्धिस्तत्र शयानत्वेनाऽन्यत्र गतिरहितो यस्तं नमामीत्यर्थः । लक्ष्मीसहस्रैस्त-
ल्लीलाभिश्च सेव्यमानं चतुःषष्टिकलानिधिं तद्रसपोषणेऽतिचतुरम् । अथवा स्वांशकलानि-
धानत्वेन पूर्णं पुरुषोत्तममिःयर्थः । एतेन नारायणाद्वैलक्षण्यमुक्तं भवति । तत्रैका लक्ष्मी-
रत्रापारिमितास्ताः । तत्र क्षीगन्ध्यधिकरणके शेषे शेते, अत्र तु हृदयात्मकशेषाधिकरणक-
लीलाक्षीराब्धौ शेते । अत्रेदमाकृतम् । सर्वात्मभाववति हृदये सततभावनया प्रकटो यो
रसात्मकः पुष्टिमागीयो लीलाब्धिः स्वयमेव कृतो यथा वृन्दारण्यप्रवेशेणुकूजनादिः ।
तत्र पुष्टिमागीर्भक्तैः स्वस्वरूपेण स्वलीलाभिः कटाक्षादिरूपाभिश्च तादृशम् । तेन नायिका-
नामपि प्रसुलीलामध्यपातित्वात् पृथक्कृत्स्नितुपपन्नैति शङ्का निरस्ता । यथा पुरि शयनं
पुरुषस्योच्यते, तथात्र तत्तल्लीलानुरूपा स्थितिः शयनपदेनोच्यते । न तु निद्रा । तथा सति
विविधनायिकालीलानामनुपबोगात्तस्तेवनोक्तिर्विरुध्येत । नारायणे कमलवत् रथायिभावा-
त्मके स्वस्मिन् विचित्रान् भावानुपाय ब्रह्मवत्तादृशं कश्चन प्रचुरं भावसुत्पादितवान् येन
तल्लीलाविवरणात्मकमखिलरसात्मकं जगदाविरभूदिति । तेन^१ मूले शयनपदोक्त्या नारायणे

१. निधित्वेन इति पाठः । २. सेव्यमानमिति । ३. तेनेति नास्ति कश्चित् ।

तत्रसिद्धमिति तदर्थसाम्यमाचार्यैर्निरूपितम् । मूलेऽनुशयनशब्दस्य भावार्थकत्वपक्षे त्वनु-
शय्यतेऽनेनेत्यनुशयनमिति करणव्युत्पत्त्या ताभिः सहात्मनो निगूढभावकरणं येन स
निरोधः । स्वकीयेषु स्वविषयकभावोपादनं यथा लीलया क्रियते सा निरोधशब्दवाच्ये-
त्यर्थः । अथ प्रकरणार्थरूपं नमस्यन्ति चतुर्भिरिति । दशमस्कन्धे पञ्चप्रकरणानि
सन्तीति पञ्चधा प्रकरणार्थरूपो मम हृदये यो विराजते तं नमामीति सम्बन्धः । पञ्च-
रूपत्वं प्रकटयन्ति । आद्यं चतुर्भिरध्यायैः । द्वितीयं प्रमाणप्रमेयसाधनफलामकैश्चतुर्भिः
प्रकरणैः । तथैव तृतीयम् । चतुर्थं त्रिभिः प्रकरणैः । पञ्चमं षड्भिरध्यायैः । एवं पञ्चधा
यो विराजत इति सम्बन्धः । पूर्वोत्तरेति । अशरीरस्य विष्णोः पुरुषशरीरस्वीकारः सर्गः,
पुरुषात् ब्रह्मादीनामुत्पत्तिर्विसर्गः, उत्पन्नानां तत्तन्मर्यादाया स्थापनं स्थानम्, स्थितानामभि-
वृद्धिः पोषणमिति प्रकारकः कार्यकारणभावः । प्रकृते च पूर्वस्कन्धे भक्तानां निरूपणात् तेषां
चित्तवृत्तिनिरोधे कथ्यमाने स तिष्ठति, अन्यथा मुक्तानामाश्रयत्वेनाश्रयनिरूपणात्सुक्ति-
मनिरूप्य तन्निरूपणमशक्यमिति तदसंगतं स्यात्, निरोधः प्रलयत्वेन तेऽभिमत इति
मुक्तयनन्तरं तन्निरूपणे मुक्तानां प्रलय इति संगतिर्भवेत्, सा चायुक्ता, अनेवंकथने
कार्यकारणभावक्षतिरित्यर्थः । आद्यन्तयोरिति । प्रकरणयोरिति शेषः । तत्र दुष्टमरणा-
भावालक्षणस्याप्रवेश इत्यव्यापकं लक्षणमिति भावः । मुक्तावपीति । स्कन्धान्तरे तन्निरूप-
णादतिव्यापकं तदिति भावः । एवं सति तस्या लीलया दशविधलीलामध्यपात्तिव्याभावेन
भागवतेऽप्रवेशः । अथ प्रहिलतया प्रवेशो वाच्यस्तदा ^१दशविधलीलाभ्यो भिन्नत्वेन भागव-
तमध्यपात्तिव्येन चैकादशी सा भवेदित्याहुः लीलाधिक्यमिति । नवलक्षणज्ञानं ह्याश्र-
यज्ञाने कारणम् । तथा सति तयोस्तथात्वहानिश्चेत्याहुः कार्येत्यादि । 'दशमस्य विशुद्धचर्च
नवानामिह लक्षण'मित्युपक्रान्तत्वात्तैभ्यः पूर्वमाश्रयोक्तौ तस्यागश्च भवेदित्याहुः प्रक्रा-
न्तेति । ब्रह्मेति । तेषां भक्तत्वेऽप्यधिकारित्वात् केवलभक्ताया भूमेराधिवयं तदपेक्षयेति

१. श्रीमत्याष्टिप्पण्याः प्राचीनमेकं श्रीप्रभुचरणश्रीहस्ताक्षरलिखितमूलपुस्तकं प्राप्तम् । उपरिस्था
सुद्विपाठाः केचित् क्वचिरेतन्मूलपुस्तकस्थपाठेभ्यः संस्कृता अपि सन्तीति नः प्रतिभाति । ते च
श्रीमत्प्रभुचरणैरेव पश्चात् संस्कृताः स्युरित्यनुमीयते, परन्तु बहुवारं लेखकभ्रणत् मूलस्थपाठा विकृता
अपि दृश्यन्ते, तत्र त एवादर्थेभ्य इति । क्वचित् मूलपाठा एव शोधिताः । ते च विद्यमानसम-
दृष्टधीटिप्पणीपुस्तकेषु दृश्यन्ते । तथापि मूलस्था एव पाठास्तत्रास्मभिराहताः । श्रीहस्ताक्षरलिखि-
तमेतन्मूलपुस्तकमेव श्रीपुष्पोत्तमचरणै रासपञ्चाध्यायीप्रकाशे पाण्डुलेखनत्वेनोपन्यस्यते । एते मुद्रित-
पुस्तकस्थोचिततरात्राः श्रीमत्प्रभुचरणैरेवाहता इति सुष्ठु निश्चयते । क्वचित् टिप्पण्यां शोधः
श्रीमद्दीकृत्तनामचरणैरपि कृतो दृश्यते, क्वचित् पाठाश्च शोधिता इत्यतः पाठादरणे विवेकः कर्तव्य
इति । तत्र तत्र एषानेषु मूलपुस्तकस्थपाठाः टिप्पणे मू. पा. इत्यनेन निर्दिष्ट, यथा—
दशलीलाभ्यो मू. पा. ।

भावः । अन्यसंश्रय इति । भक्तेष्वेवाविश्य सेवितवन्तो, न स्वातन्त्र्येणेत्यर्थः । यद्वा
प्रभोराविर्भावस्य स्वस्यापीष्टत्वेऽपि न स्वर्थे विज्ञापयितुं शक्तास्तादृगात्येवावात्, किन्तु
तादृशीं भुवमग्रे कृत्वेत्यर्थः । प्रद्युम्न इति । अत्र निबन्धानुरोधादयं क्रमो न विवक्षित
इति ज्ञेयम् । हेतोर्लैचिव्ये तात्पर्यमाहुः गुणा इति । सत्त्वादय इत्यर्थः । तत्रतम् ।
भक्तागतमित्यर्थः । द्वादशभिः प्रश्ने हेतुमाहुः गुणदोषग इति । षड्गुणाः लोके
दोषत्वेन प्रसिद्धा धर्माश्च षड् देशान्तरगता गर्भमातुलमारणादयः । उभयविषयकत्वात्तस्य
तथात्वमित्यर्थः । गुणवाच्यसाम्यं दोषवाक्यानामयुक्तमित्याशङ्क्याहुः समत इति । यथा
गुणा उत्तमास्तथा लोके दोषा अप्युत्कटा इत्युभयोः साम्येन राज्ञा प्रश्नः कृत इति
तथेत्यर्थः । समत इति भावप्रधानः ।

१०-१-३. अग्रिमप्रयोजनार्थमिति । अनवतारसामयिकजीवोद्धारार्थमित्यर्थः ।

श्रवणानन्दत्वेनेति गानतत्पर्यम् । अनिवाया इति । भगवद्विषयकत्वेन निवा-

रयितुमयोग्याः कामादय इत्यर्थः । तथापि श्रवणस्येति । अथा प्रवृ-

१०-१-४. चित्तविषयत्वेनैवेति तथा प्रवृत्तस्याखिलपुरुषार्थसाधकेऽर्थे प्रवृत्तिप्रयोजकं

विषयान्तरसमानधर्मवत्त्वं जघन्यमेवेति तथोक्तम् । अनिर्वर्त्यदोषेण चेति । सहजासुरत्वे-

नेत्यर्थः । वैराग्यजनकस्येति । गुणानुवादे वैराग्यजनकस्येत्यर्थः । दैत्यानां मुक्तिस्वरूपमाहुः

अपुनरावृत्तीति ।

पुण्यद्वारमात्रमिति । अग्रे हि भगवान् साक्षादेव भक्तदुःखं निवारितवान् तु

केनचिद् द्वारेणेत्युच्यते । तेन तच्चरित्रेऽपि साक्षात्पुरुषार्थसाधकत्वं, न तु

१०-१-५. पुण्यद्वारेति ज्ञापितं भविष्यतीति तथेत्यर्थः । क्षेत्रं पाण्डोः, बीजिनो धर्मे-

न्द्रादयः । एकस्वामिकक्षेत्रजत्वेन पश्चापि । एकक्षेत्रजत्वेन तु त्रय एव पितामहा भवन्ति ।

स्वधर्मत्याजनसामर्थ्यमपीति । भगवद्विद्विक्तकरणं तद् देववत्, तद्विरुद्धं तद् दैत्य-

वत् । तथाच देववते भीष्मे तिमिङ्गलत्वं दैत्यवते कौरवैः संपादितमिति तेषां कौरवाणां

तथासामर्थ्यं जातमित्यर्थः । इदमतिशामर्थ्यमिति भावः । सैन्यसागरपदतारपर्यमाहुः

बहिःस्थितमपीति । सैन्यस्था हीतस्ततः स्वसेनाबहिःस्थितं मारयन्ति, न तु स्वसेनाम् ।

समुद्रस्थास्तु स्ववृन्दमध्यस्थमपि । इह च उभयरूपत्वमुक्तम् । तेनोक्तकैमुक्तिकन्यायसूच-

नाय सैन्यत्वं समुद्रत्वं चोक्तमित्यर्थः । पोतमपि गिष्ठन्तीति साधनयातकत्वम् । चेत-

नेति । जलात्मकः समुद्रः स स्वयं न मारकोऽचेतनत्वात्, किन्तु तत्तथाश्चेतनाः । इह

समुद्रस्यैव चेतनत्वात् स्वस्वरूपेणैवान्यनाशकत्वं ज्ञाप्यत इत्यर्थः । पुत्रवोक्तितत्पर्यमाहुः

१. देववत् मू. पा. (न तद् देववत्)

भगवत् इत्यादिना । प्लवो हि समुद्रात् स्वल्पतरस्तस्वरूपानन्तःपाती च । स्वाश्रयणमात्रेण तारको, न तु मकरादिनिवारणे स्वक्रियावान्, एवं भगवानपि पाण्डवसैन्यमशेष रक्षितुं नोद्यतः । तदा बहद्ररूपः स्यात् । किन्तु पाण्डवानेव रक्षितुम् । अतोऽल्परूपत्वमयुद्धच- मान्वात्तदनन्तःपातित्वम् । 'पितामहा म' इति श्लोकविवरणे तथापि सम्यगित्यादि । उक्तसागरं वत्सपदमकुर्वन्नित्येतावतैव चारितार्थ्ये प्रभोः प्लवत्वनिरूपणं तत्तरणोक्तिश्च निरर्था । वत्सपदे मज्जनासंभवेन प्लवानपेक्षणादित एव तरणस्याप्यसंभवादुल्लङ्घनस्यैव तत्र संभवाद्विश्वाशङ्क्य तत्तार्थ्यमाहुः तथापीति । वत्सपदे तासामेव मज्जनसम्भवात् प्लवतर- णोक्त्या तेषां तथात्वं ज्ञाप्यत इत्यर्थः । तत्र हेतुः सम्यगित्यादि । तथापि हेतुः स्वहृद्येति । स्वसाम्येनेत्यर्थः । लौकिकदृष्ट्येति वा । भगवत्त्वेन भगवति ज्ञाने वत्सपदे मज्जनसंभावना न स्यादित्याहुः भगवद्भ्रात्र इति । ब्रह्माक्षदशीन उतरावच्छरणगमनमेव स्याद्, न शस्त्रग्रहणम् । तदा चक्रेण प्रमुणा चेन्न रक्षिताः स्तुतदा स्वसामर्थ्यस्याप्रयो- जकत्वाद् नाश एव स्यात् । इदमेव मज्जनरूपम् । स्वसामर्थ्येनास्माकं जय इत्यभिमानेन हि तदा शस्त्रग्रहणम् । एवं सति पूर्वमपि प्रमुणैव रक्षितत्वेन तदुपकाराज्ञानामाहास्या- ज्ञानाच्च क्षुद्रत्वमेव तेषु पिपीलिकात्वम् ।

दौष्यक्षेत्रस्य विवरणे अर्जुनस्येत्यादि । सर्वात्मना गर्भदाहे गोप्यस्याभावाद् गोपनासम्भव इति गोप्यमंशमाहुः अर्जुनस्येत्यादिना । स्थूलांशे दम्भेऽप्युक्त- १०-१-६. वीजत्वांशात्क्रो धर्मस्तु वैष्णवांशात् स्थित एवेति दग्धानप्यंशान् स्वसा- मर्थ्येन अर्धधान् भावितवानिति तैः सहमूर्तं बीजभावं जुगोपेत्यर्थः । योगविभागादिति । 'जनपदशब्दात् क्षत्रियादन्वि'ति सूत्रप्रामाञ्जप्रत्ययस्य लोपस्तु 'जनपदे लुवि'ति सूत्रेण भवति, इह कुरुशब्दस्य जनपदावाचित्वेऽजो लोपासम्भवादेवं प्रयोगासम्भव इत्याशङ्क्य तत्संभव- प्रकारमाहुः योगविभागादिति । जनपदशब्दे विभक्ते कृते, लुबिःयेतावन्मात्रं सूत्रमिति जनपदावाचित्वेऽपि तत्प्रत्ययलोपात्तथा शब्दसिद्धिरित्यर्थः । अन्यथा प्रतीतैरिति । पूर्वं दग्धत्वेन प्रतीतानामदग्धत्वेन प्रतीतिरन्यथाप्रतीतिः । धर्मस्यार्थ इति । वेद- मन्त्रेणाधिष्ठापितब्रह्मरूपदेवताकं हि ब्रह्माक्षम् । तत्कार्यस्य भगवता प्रतिबन्धे भगवतो वेद- मार्गैरक्षत्रवश्रणो धर्मो गच्छेदिति तथा न एतेनादाहेऽपि सामर्थ्यं प्रभौ सूचितम् । मोक्ष इति । वेदमन्त्राधिष्ठिता देवता हि स्वकार्यं कृत्वा निवर्तते । तदकरणे तदनिवृत्त्या मोक्ष- प्रतिबन्धः स्यान्मर्यादामार्ग इति तदभावार्थं तथेत्यर्थः । तत्त्वसहितमिति । 'तेजस्तत्त्वं सुदर्शन'मिति वाक्यादिति भावः । इह चक्रपदं भगवति स्थितानां सर्वेषां तत्त्वानामुपलक्ष-

कम् । तानि तु 'द्वादशस्कन्धे, 'अथेममर्थं पृच्छाम' इत्युपक्रम्य, 'तान्त्रिकाः परिचर्यायां केवलस्य श्रियः पतेः । अङ्गोपाङ्गानुष्ठाकल्पं कल्पयन्ति यथा च वै'रिति शौनकेन पृष्टः सूतो 'नमस्कृत्य गुरुन् वक्ष्ये विभूतीर्वैष्णवीरपी'त्युपक्रम्य 'अङ्गादीनि पूजायां येन रूपेण ध्याय- न्त्याचार्यास्तानि रूपाण्यवदत् । तथाच ध्यानार्थमेव तथा प्रदर्शनमिति साधून् उपकार इति । रक्षार्थं चक्रोक्तावग्रिमोक्त्या विरोधः स्यात् 'तूकरीत्याहुरत् एवेति । काल- निग्रहार्थं वेति । चक्रं मारकत्वेन कालरूपम् । तद् धृत्वा तिष्ठतीति तत्र स्वकार्यकरणक्षमं भवतीति तथा । चक्रपदोपादानतात्पर्यान्तरमाहुः अत एवेति । दग्धस्यापि पूर्वभावसम्पा- दनेन जीवितसम्पादनगनुभावः । तादृशो भगवान् पूर्णं गर्भं प्रयोजनाभावात्ततो निवृत्त इति सोऽनुभावोऽपि निवृत्तः; अन्यथा भगवता रक्षित इति कालदेरपि भयाभावादर्थं देहो नित्य एव स्यात् । तथाच चक्रं भ्रमणशीलमिति व्याघुट्य मरुपरितो भ्रमणं कृतवदिति कालाधी- नत्वं सम्पन्नमितीदानीं न जीवनसम्पत्तिरित्यर्थः ।

वीर्याणीत्यत्र अनेनेत्यादि । वारद्वयं वीर्यप्रश्नकथनेनेत्यर्थः । यदुर्वंशो वंशसंबन्धि- कार्यकरणार्थं प्रद्युम्नांशेनावतीर्य वीर्याणि कृतवानिभमल्लकसमागवादिबधरू- १०-१-७. पाणि प्रवयसामपि यौवनं यदूनां द्वारकानयनवैदभीहरणादिरूपाणि चेति 'तत्रांशेनावतीर्येत्येनेनावताररूपं निरूपितम् । 'वीर्याणि तस्येत्येनेनोक्तरूपद्वैयमुक्तफल- द्दाने वाशीवत् करणभूतं यस्य तन्मूलभूतं रूपं निरूपितम् । अखिलदेहमाजामितिपदादेत- दवतारात् पूर्वमपि तेषामुक्तफलादानोक्तेस्तथात्वं ज्ञायते । एवं सत्यवतारकार्यस्य मूलरूप- कार्यस्यापि करणादुभयरूपत्वमस्मिन्नवतारे ज्ञाप्यत इत्यर्थः । तेन वीर्यवहुत्वसम्भावनास्तीति तत्रश्च इति भावः । अत्रैतदवतारवीर्यं पृच्छंस्तत्कर्तृर्यन्मूलरूपत्वमुक्तवान् तेनास्यैववतारस्य मूलरूपत्वोक्त्या माहात्म्यमेवोक्तवानित्याशयेन पक्षान्तरमाहुः इदमेवेत्यादिना । आत्मानेन वृत्त्युदानमनुपपन्नमित्याशङ्क्य समादधते निमित्तबशादिति । देहभावोक्तितात्पर्योक्ति- रियम् । 'पराभिश्चानानु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्यया'विति तत्स्ववृत्तात् । 'स नैव रेमे, सस्मादेकाकी न रमते, स द्वितीयमैच्छ'दित्यादिश्रुतिभ्यश्च जीवानां देहसम्बन्धः स्वकीडार्थमेव भगवता कृत इति क्रीडैव निमित्तं, तद्वशात्तथेत्यर्थः । भगवद्दधानरूपा- णीति । आन्तरत्वादिति भावः । अतः कथमपीति । अतेति पदादन्तर्मुखेभ्यो रूपद्वये-

१. द्वादशे स्कन्धे मू. पा. । २. अङ्गादीन् मू. पा. । ३. तूकरीत्याहुरत् मू. पा. ।

४. पूर्वभाव इति मूलस्थः पाठः । वाचिमिति पाठस्वनिष्ठः ।

५. पुरुषकालरूपत्वम् ।

६. दानोपरि मू. पा. मू. योः इति टीका वर्तते.

७. रूपत्वमुक्तम् मू. पा. ।

नाम्नमृतदानम् । विषयपक्षे भजनोपयोगित्वेन तथात्वम् । ब्रह्मादिपक्षे भगवत्कीडोपयोगित्वेन विभूतिरूपत्वेन च ज्ञानात्तथात्वम् । बहिर्मुखेभ्यस्तथात्वं स्पष्टम् ।

क वासमित्यत्र । अथवेत्यादि । अधुनापि, 'वयं गोवृत्तयोऽनिरां, श्रूयतां मे पितेरित्यादिवचनानामश्रवणाद्दुःखदेवपुत्रत्वेन यादवत्वेन ज्ञानादेवमपि कथनं सम्भाव्यते इत्याशयेनेदमुक्तम् ।

देहं मानुषमित्यत्र । तन्नैवोक्तमिति । तत्रैव वृष्णिमानुषदेह एवाश्रयणमत्रोक्तमित्यर्थः । तेषु सर्वेषु भूभारराजपृतनानिरसनसामर्थ्याय भगवानाविष्टस्तिष्ठतीति तथा । 'वृष्णिभिः सह संव्यवहारे क्रियमाणे वृष्णिदेहेभ्याश्रयणसंभवादिपि तथा । एतज्ज्ञापनायैवाश्रयण उक्तः । अन्यथा तं विनापि प्रशंसम्पत्तरं न वदेत् । एवं सति, 'वृष्णिभिः सह देहं मानुषमाश्रित्य कति वर्षाणि यदुपुर्यामवासी'दिति सम्बन्धो ज्ञेयः । अत एवाग्रे प्रभुर्वस्यति, 'नैवान्यतः परिमवोऽस्य भवेत् कथञ्चि'दित्यत्र हेतुभूतं विशेषणं मत्संश्रयस्येति ।

उच्चारविषयनिर्द्धारमाहुः ये भक्ता इति । शास्त्रीयसाधनरहितानामित्यर्थः । ननु ससाधनानामपि कथं न विषयत्वमित्याशङ्क्य तत्र बाधकमाहुः येषामिति । १०-१-१७ किञ्च, एतेषां निरोधपदार्थोऽपि पूर्वस्माद्विलक्षणोऽतोपि न विषयत्वमित्याहुः संसारेति । अत्र ससाधनेभ्यस्त्यर्थः । निरूप्यते । त्वयेति शेषः । तथाच संसारस्याविषयाकार्यत्वेन तन्निवृत्तेश्च ज्ञानैकसाध्यत्वेन तद्रूप एव निरोधस्तेषां वाच्य इत्याह अत इति । तथाच बद्धेव वैलक्षण्यमिति भावः । किञ्च । भक्तानां संसारो लीलोपयोगित्वेन सुस्वरूपस्तेषां तु दुःस्वरूप इतीतोपि तद्वैलक्षण्यमित्याहुः दुःखेति । प्रासङ्गिकमुत्तना पूर्वोक्तमुपसंहरन्ति एवमिति । एकं निःसाधनानां भगवत्पातिलक्षणमित्यर्थः । ननु भगवत्कृतनिरोधो न शक्यैर्जनयितुं शक्य इति पूर्वोक्तशेषभावासम्भवात् ससाधनानामपि विषयत्वं वक्तुं युक्तम् । अत एव, 'तथा परमहंसानां मुनीनाममलामनाम् । भक्तियोगवितानार्थं कथं पश्येमहि ख्यः' इतिप्रथावचनमपि गीयत इत्याशयेन पक्षान्तरमाहुः द्वयं चेति । उभयोर्निरोधस्यैकरूपत्वेनोक्तवैलक्षण्यभावात्तयेत्यर्थः । एवम्प्रकारेण लीलाकरणे कथने च हेतुमाहुः साङ्गस्येति । निरोधस्येति शेषः । अत्रोपपत्तिमाहुः तत इति । यतश्चिकीर्षितनिरोधमवतीर्थं स्वयं कृतवानतो हेतोरयं स्कन्धो दशमत्वेन युज्यत इत्यर्थः । अन्यथाऽनवतीर्थैवाम्बरीषादेरिवान्नापि भक्तदुःखनिवारणोक्तौ भक्तकथैवोक्ता भवतीति ईशानुक्त्यैवेयमपि

१. 'वृष्णिभिः सह.... संभवादपि तथा' इति हस्ताक्षरपुष्टेयु न वर्तते, पश्चात् ग्रन्थकारैः लिखितमिति प्रतिभाति ।

भवेदित्यस्य स्कन्धस्य दशमत्वं न स्यादिति भावः । अङ्गमाहुः अवतार इति । येन विना यत्र सम्भवति तत्तदङ्गमत्रोच्यते । तथाचानाविभवि निरोधपदार्थ एव न स्यादिति भावः । यदा, यतः संसारभवदुःखव्यावृत्तिरेव निरोधप्रयोजनमतो निरन्तरं भगवत्स्मरणामको निरोधो दैवासुरसाधारणो निरूप्यत इत्याहुः संसारेति । स्मृतिश्च क्वचित् स्नेहात् क्वचित् द्वेषादिनेति परं विशेषः । एकं पूर्वोक्तमित्यर्थः । अथवा यतो 'लीलानुपयोगिसंसारवतां' संसृतिरपि दुःस्वरूपातोधिकारिभेदेन विरोधाभावाद् दुःखनिवृत्तिः संसारनिवृत्तिश्चेति द्वयमपि फलमित्युक्तमित्याहुः दुःस्वरूपा च संसृतिः, द्वयं वा न विरुध्यत इति । एवमनुक्तौ दुःस्वरूपेत्याद्यनर्थकं स्यात्, केषाञ्चिद्भक्तानां दुःखमेव निवारितम् । अहम्ममामकः संसारस्तु लीलोपयोगित्वेन स्थापित एव । केषाञ्चिद्भक्तानामन्येषां च संसारोऽपि नाशितः । तेन द्वयमपि फलमित्यर्थः । नन्वाधिदैविकप्रवर्तनं विना वाण्यदमासम्भवे भक्तदुःखहेतुवार्णो स कथं प्रवर्तितवानित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः सर्वमुक्त्यर्थमिति । हर्षाविर्भावं विना सा न भवतीति स्वयं तं कर्तुमशक्तस्तद्वेतुहेतुं चक इत्यर्थः । तदनुगुणदेवतायास्तदुत्कर्षमसहमानाया इतिरूपेऽग्रिमग्रन्थे तापदाभ्यां कंस एवोक्त इति ज्ञेयम् । मुक्तिहेतुत्वेन तदनुगुणत्वम् । भगवन्मातृदास्यं देवपक्षे परमोत्कर्षः । अयं चासुर इत्यसहमानत्वम् । एवमविरोधः पूर्वापरयोः । कालो ह्यत्र प्रतिबन्धको जात इत्यत्रापि अत्रपदस्य दैवानुगुणत्वे कंसस्येत्यर्थो ज्ञेयः । तथा सति मातृदुःखासम्भवेन मातृत्वमेव न स्यादिति भावः । अतस्तेऽप्यन्त इति । भीष्मादय इत्यर्थः । तद्धर्मा इति । नृपधर्मा इत्यर्थः ।

वासुदेवकलानन्त इत्यस्य विवरणे । तदाविष्टस्तस्मिन् सङ्कर्षणे आविष्ट इत्यर्थः ।

अत्र पूर्वं शय्यारूपे सङ्कर्षणे शयानस्यावतारदशापक्षे तस्मिन्नावेशरूपा स्थितिः १०-१-२४ रनुशयनं भवति । तथाचानुशयनस्यैव स्कन्धार्थवाद बलदेवाविष्टवासुदेवकलाया एव लीलास्कन्धार्यः स्यादित्यत आह अत इति । यतः शयानस्यावेशोऽतो हेतोर्विष्णोः सार्विककल्पाधिष्ठानुरेव बलभदेण कृत्वानुशयनमुच्यते, नाम्नः पुरुषोत्तमस्य नेत्यर्थः । 'निरोधोऽस्यानुशयनमात्मन' इति मूलवाक्यादिति भावः । तेन नोक्तदूषणमिति भावः । तर्हि बलदेव एव निरूपणे किं तात्पर्यं तदाह एकवदिति । पूर्वोक्तवासुदेवस्यांशत्वाद्देशांशिनोश्च तादात्म्येनाभेदादेकवदेव प्रोच्यते । तेन तत्रापि तथा निरूपणमित्यर्थः । अतस्तच्चरित्रमपि मूलरूपचरित्रमेवेति भावः । नन्वेवं लोके न प्रतीयत इत्यत आह कृष्ण इति । यथांशत्वेनैक्येपि स्वरूपे द्वैविध्यप्रतीतिस्तथा चरित्रेपीत्यर्थः । अत एव यथा चतुर्व्यूहरूपेण प्राकटयं मथुरायां, पुरुषोत्तमस्य त्रजे तथान्नापीत्याह देवक्यामिति ।

१. संसृति-मू. ण । २. लीलानुपयोगिसंसारवतामिति मूलपुराणे न वर्तते । ३. यथा चतुर्व्यूहरूपेण सह प्राकटयं पुरुषोत्तमस्य, तथा त्रजे बलभदेपि वासुदेवावेशेन सह प्राकटयमित्यर्थः । ४. व्यूहरूपेणेत्यर्थः ।

शूरसेनो यदुपतिरित्यत्र । ननु मातृचरणानां दुःखप्रापणोपायमात्रं हात्र वाच्यम् । तत्तु विवाहं कृत्वा गृहगमनसमये तथाकाशवाण्यभूदित्येतावतैवोक्तं भव-
१०-१-२७. तीति देशकालवस्थादिभिः सर्वोत्कर्षवर्णनं व्यर्थमित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः सर्वोत्कर्षे त्वित्यनेन । भगवदाविर्भावस्थानमिति । यथा वसुदेवजन्मसमय आनका दुन्दुभयश्च नेदुरिति सर्वत उत्कर्षो लोके ज्ञातस्तथा क्रिया भर्तृगृह एव पुत्रजन्म भवति । तत्र विवाहो निमित्तमिति तं कृत्वा तद्गृहगमनसमये मातुः सर्वोत्कर्षे भगवता सम्पादिते सति यत् दुःखमुपस्थितं तत् स्वल्पके निमित्ते शीघ्रमनायासेन भगवता निरसितुं योग्ये सति भवतीति भगवन्मार्गे शास्त्रे निरूपितमित्यत्रापि न काचिच्चिन्तेति ज्ञापनाय तदर्णनमित्यर्थः । सुष्ठु अल्पकमतिदुःखं दुर्ज्ञेयमिति यावत् । तादृशे निमित्ते सतीत्यर्थः । भवतदुःखं विना भगवदाविर्भावो न भवतीति तदर्थं तत्कथनमित्यपि तात्पर्यं ज्ञेयम् । देहगतः कालत इत्यादि । सप्तैव सुखदा इत्युक्त एकस्य द्वयोर्वपि सुखदत्वं सम्भवतीति नायं नियम इत्याशङ्क्य निमित्तानां तावदुपस्थात्तथेति बोधयितुं ताव्येवोक्तानि, देहगत इत्यादिना । अथवा, सार्वविभक्तिकस्तसिलिति केचिदिति वाक्याद्वा प्रथमास्त- सिलिति ज्ञेयम् ।

तस्यां तु कर्हिचिदित्यस्य विवरणे सर्वानित्यायाचकर्षेत्यन्तम् । पूर्वसंनिध्ये सति भवतदुःखाभावे स्वात्रतारो न सम्भवतीति तदर्थं तत्सान्निध्यं दूरीकृत-
१०-१-२९. वान् । अग्रे च तःप्रयोजनाभावात् स्वस्मिन्नेव लीने कृतवानित्यर्थः ।

पथि पद्महिणमित्यत्र । अनेनाधिभौतिकः काल इति । भगवत्प्रादुर्भाव- हेतुर्भक्तमार्गोऽयं विवाहश्चेत्युभयोः साम्यादेतत्सम्बन्धमार्गे कालकृतप्रति-
१०-२-३४. बन्धकथनेन भक्तमार्गोऽपि तथात्वं ज्ञाप्यत इत्याशयेनेदमुक्तम् । एवं सत्य- स्मिन् मार्गे भगवत्प्रापकमार्ग इत्यर्थो ज्ञेयः ।

सङ्गपाणिः कचेऽग्रहीदित्यत्र । कचेषु किञ्चिदित्यादि । ग्रहणक्रियाकर्म- त्वेपि कचानां कर्तृग्रहणक्रिययेऽसितत्तमत्वाभावात्तथात्वज्ञापनाय सतस्युक्ता,
१०-१-३५. न द्वितीयेत्यर्थः ।

इष्ट्वा समत्वमित्यत्र । अनेन पञ्चवार्षिक इत्यादि । अत्रायं भावः । अग्रे निगडनिग्रहानन्तरमेव, जातं जातमहन्निति वक्ष्यमाणत्वात् समर्पणानन्तर-
१०-१-५९. ममारणे तन्नोचितमिति मत्वा नारदेन तथा कथनादेतदनुपदमेव तत्कथन- मिति ज्ञायते । तथाच निग्रहे गर्भासंभव इति । अत एव, जातं जातमिति न कालभेद- ज्ञापकमित्यमे वक्ष्यते । भगवत्स्त्वलौकिकी रीतिरिति नानुपपत्तिः ।

इति प्रथमाध्यायः ।

द्वितीयाध्यायार्थोक्तौ कुष्णोद्यम इत्यादि । भगवदुद्यमे हेतुमाहुः महत्त्वेति । हेतोरिति शेषः । अत एव तावन्तमपि विलम्बमसहिष्णुर्गर्भकर्षणमाज्ञप्तवान् ।
१०-२०. न ह्येवमन्यत्रेति भावः । अथवान्येभ्योऽवतारेभ्योऽत्र महत्त्वज्ञापनाय माया- ज्ञापनवसुदेवादिमनःप्रवेशलक्षणः स उच्यत इत्यर्थः । अथवा महत्त्वं पुरुषोत्तमत्वं तज्ज्ञा- पनाय सविशेषणः स उच्यत इति सम्बन्धः । असाधारणत्वेनेतरेभ्यो व्यावर्तको धर्मो हि विशेषणम् । तदत्र मायाज्ञापनमेकम् । न हि ब्रह्मादिव्यामोहिकां तामन्य भाङ्गस्तुमर्हति, सान्याधीना वा भवति । वसुदेवदुरासदत्वादिकं, देवक्यां स्वहन्तृज्ञानेप्यासुरभावत्याजने कंसस्य, ब्रह्मादिस्तुतिश्च ।

हृतेष्वित्यस्याभासे देवक्या बन्धनावधीति । अत्रेदमाकृतम् । सप्तमे गर्भे जाते नन्दाद्या ये वज इत्यादि नारदेनोक्तम् । तदा षट्पुत्रइतिमातृनन्धने
१०-२-४. च जातम् । तदत्र, हृतेष्वित्येकेनामूढ स गर्भो देवक्या हर्षशोकवर्धनो बभूवेत्यर्थेन शीघ्रं भगवदुद्यमे हेतुरक्तः । पूर्वं शोकवर्धनो नासीत् । हृतेषु तेषु व्ययमपि तथा भविष्यतीति ज्ञानेन तथा बभूव । तथाचेदं सर्वं बन्धनानन्तरं जातमिति तदेव पूर्वा- वधिर्नस्य तादृशं चरित्रमाहेत्यर्थः । अत एवाग्रे वक्ष्यन्ति 'षट्पुत्रवधात् पूर्वमेव सङ्कर्षणगर्भ' इति । 'असुरहनने सङ्कर्षणगर्भविषयकं दुःखं च भगवच्चरित्रमेव । तर्हि हर्षवर्धनत्वमनुपपन्न- मित्याशङ्क्य तन्नोपपत्तमाहुः स चार्धमित्यादिना । पुरुषोत्तमस्यैव पूर्णानन्दत्वान्मातुर्मनसि तदागमने तत्रानन्दाविर्भाव एवाभूत्, परपरं तादृशी नामूर्च्छिरोधवशादिति सरस्वती- दृष्टान्तेन वक्ष्यते । अस्यानन्दमयत्वेपि प्रभुसङ्गम एव पूर्णानन्दप्राकट्यकरणं भवतीति तथा ।

गच्छ देवीत्यत्र स्वावराङ्गरादिति । न गृणातीति नगरमतः स्थावर-
१०-२-६. तुल्यम् । अभिमानेन स्तब्ध एव तिष्ठतीति तथा ।

आविवेशेत्यावाभासः^३ । अथाक्रोशानन्तरमित्यादि । ननु मूल एतदानन्तर्भ- वाचकपदाभावात् स्वयं तत्कथनमनुपपन्नमिति भातीति चेन्मैवम् । भावानव-
१०-१-१५. बोधात् । तथाहि । इह हि शीघ्रं स्वागमनार्थमेव गर्भकर्षणज्ञापनम् । तसु 'गां गता तत्तथाकरो'दित्येतावतैव निरूपितमभूत् । आक्रोशस्तु प्रकृतानुपपन्नः । एवं सत्यपि 'गर्भे प्रणीत' इति श्लोककथनं यत्तद्भगवद्वाक्यस्थाशब्दतात्पर्यकथनायेति ज्ञायते । अन्यथा 'तत् सन्निकृष्य रोहिण्मा उदरे सन्निवेशये'त्युक्ते प्रयोजनाकाङ्क्षायामहं

१ आसुर म. पा. । २ परस्पर म. पा. ।

३ आविवेशेत्यावाभासः म. पा. ।

देववयाः पुत्रतां प्रास्थामीत्येतावतैव चारिताध्यादशब्दं न वदेत् । एवं सति यस्मा-
दानन्तर्यं प्रसुबुद्धिस्थं स पदार्थो 'गर्भे प्रणीत' इति श्लोकेन विवृतः श्रीशुकेन । आचार्यै-
रपि तमेवाशब्दं प्रतीकत्वेनोक्तवा, गर्भ इति श्लोकोक्ततात्पर्यमात्रोपान्तरमित्यादिना नू-
दितम् । अयमर्थो भगवतोऽयन्तं गोपनीय इति तत्सम्पत्तिर्लोकानामन्यथाज्ञानोक्त्या तत
एव तदज्ञानसूचनेन च ज्ञापितेति सर्वमनवद्यम् ।

पुरुषोत्तमस्तु नन्दगृह एवेत्यादि, भवतीत्यन्तम् । अत्रायं भावः । उक्त-
वाक्यानुसंधानाद्गृहे पुरुषोत्तमाविर्भावोऽवश्यमङ्गीकार्यः । एवं सति 'सुतं यशोदाशयने
निधायैत्यग्रिमवाक्यं चानुपपन्ने भवति । तत्र स्वरूपद्वयदर्शनप्रसङ्गात् । आगतस्य तिरोधानं
न वक्तुं शक्यम्, आगमनवैयर्थ्यापातात् । 'प्रागयं वसुदेवस्ये'तिवाक्यविरोधश्चेति उभयतः-
पाशाभञ्जुरिति चेत् । अत्र ब्रूमः । नन्दगृहे प्रादुर्भूतस्यैव पुरुषोत्तमस्य सर्वतःपाणिपादा-
न्तत्वेन तदा 'कार्यमस्तीति वसुदेवगृहे प्रादुर्भाव इति ज्ञायते । स एव 'बभूव प्राकृतः
शिशु'रित्यनेन उक्तः । पूर्वरूपस्य तिरोधानेऽग्रिमकार्यार्थं स्वस्मिन्नेव स्थापितवान् । यतो
मुक्तिभ्रूमाहरणवशात्सम्बन्धित्वेनाविर्भावपित्रादिसुखदानवेदमार्गक्षानारदशापविमोक्तद्विसंभा-
ननादिकार्याणि वासुदेवादिमुत्तिनियतकारणकानि उक्तकार्याण्यग्रे स्पष्टानि । एतदेवोक्तम्
एवं सति सर्वेषां चरित्राणामभिनिवेशो भवतीत्यनेन । अत्र श्रुतार्थापत्तिरेव भानमिति
नानुपपत्तिः काचित् । रूपान्तरमिति । रूपान्तरत्वेन भानमित्यर्थः । तच्च मानुषत्वम् ।
तथाच श्रुद्धे पुरुषोत्तम एव तथा भानस्याग्रे वाच्यत्वान्मायानिरूपणेन तन्नियतकार्यविषय-
स्याप्युत्पत्तिरिति रूपिता भवतीत्यर्थः ।

दधार सर्वात्मकमित्यस्य विवृतौ वृद्धिराकाशस्येवेत्यारभ्य, भवतीत्य-
न्तम् । यथा यथा भित्त्याद्यावरणापसारणं तथा तथाकाशप्राकट्यं यथा, तथा
१०-२-१७. यावथावन्मायारूपं येन प्रकारेणापसार्यते तावत्तावत्तेन प्रकारेण भगवत्स्वरूपं
प्रकटं भवतीति क्रमेणैव गर्भलक्षणाविर्भावरतेनेतरगर्भेभ्यो भगवद्गर्भसम्बन्धिन्यपि बुद्धिर्दे-
वक्या अविलक्षणापोपन्ना भवति । एवमेव यावता अंशेनेतोपसारणं तावतांशेन यशोदागर्भे
मायाप्रादुर्भाव इति यशोदाया अप्यविकृता बुद्धिस्तथेत्यर्थः । अन्यथा त्वलौकिकत्वेन पूर्वं
तल्लक्षणाभावे पश्चात् प्राकट्ये च उभयोर्यशोदादेवयोर्बुद्धिर्विकृता भवेत् । तथा सति लीला
न सम्पद्येतेति तथैव ज्ञेयमिति भावः । साकारव्यापकब्रह्मणः स्तोकाकारमात्रावरणापसार-
णेपसारितस्यापि तस्य तथाकारत्वं लोकन्यायेन सिद्धम् । अत्रावरणस्य व्यापकत्वेनाविशेषाद्
यशोदागर्भदेशेपि तत्प्राकट्ये नानुपपन्नं किञ्चित् ।

१. विरहेण स्ववाललीलाभावनमित्यर्थः

सत्यत्रतमित्यस्य विवरणे अष्टविधं भवतीत्यादि । अष्टविधत्वं चाग्रे स्प-
ष्टीभवित्यति । यत् सत्यं तत् परमित्यादिवक्ष्यमाणश्रुत्यर्थनिरूपकमिति ज्ञे-
१०-२-२५. यम् । यदा सर्वोक्तमिदमत्र वाशब्द एवकारार्थो वाक्यालङ्कारे । श्रुताविव
स्तुतावप्येतयोरैक्यं प्रतिपादनीयमित्यतिदिशन्ति एवं सत्यत्वेत्यादिना । लोके हि मत-
मुक्तमिति यदुक्तं तत्रोपपत्तिर्यस्यैवत्यादिना उच्यते । तथाच लोके व्रतं सत्यं चेति द्विविधं
सत्यं निरूपितं भवति । मूले व्रतपदेनैतदुभयप्राप्तौ हेतुमाहुः उभयोः परत्वादिति ।
सत्यव्रतमित्यनेन सत्यं परमिति श्रुतिपदस्यार्थं उक्तो भवतीति भावः । तेन लोके सत्यं व्रतं
चेति द्वैविध्यम् । अग्रे परं सत्यमिति श्रुत्यर्थनिरूपकं सत्यपरमिति पदं व्याकुर्वन्ति । अतः
परमिति । अत्रापि लोके लौकिकं नियामकं वैदिकं द्वादशविधं चेति द्वैविध्यम् । भगवतो
व्रतं लोकानुसारेण देवहितकारिणे नियामकं चेति द्वैविध्यम् । त्रिसत्यमिति पदार्थे भूरादि-
त्रयं कायादित्रयं चेति द्वैविध्यम् । एवमष्टविधत्वं सत्यस्य भगवतः कालरूपस्य । यदि
सत्यरूपत्वं न स्यात्तदा लोके व्रतादिकं नियामकं च वैदिकं च द्वादशविधं भगवद्ब्रतानि
च लोकाश्चात्मादयश्च न स्युरित्युपपत्तिरूपत्वम् । व्रतं हि उपोषणादिरूपमहोरात्रादिसा-
ध्यम् । सत्यमपि तस्यैलादिध्वप्यदाहोऽत्युक्तपापेऽपेनैव कालेनानिष्टमनुकटवेचिरेणे-
त्यादि । अन्यत् स्पष्टम् । लौकिकमुक्तद्वादशविधं वैदिकं चेति द्विविधम् । भगवदीयं व्रतं
नियामकं चेति च द्विविधम् । लोका मूर्धुवःस्वर्लक्षणाः । आर्मानः कायजीवपरमात्मानः ।
लोकाः फलरूपाः । इतरे त्वितराणि । इदं च द्विविधम् । एवमष्टविधत्वं सत्यस्योक्तभेदेन ।
पदद्वये विधेयभेदेन द्वैविध्यम् । त्रयं च द्विविधम् । एवं चतुर्विधत्वम् । इतराविति ।
प्रमाणफललक्षणावर्थावित्यर्थः । आद्यन्तयोरिति । सत्यात्मकमित्यन्तिमेन पदेन फलम् ।
एतस्मादाद्येन, ऋतसत्यनेत्रमित्यनेन प्रमाणमित्यर्थः । भगवत्स्वरूपज्ञानशक्तयोः फलस्वप्रमा-
णत्वे प्रसिद्धे । अथवा सत्यस्य योनिमित्यनेन प्रमाणम् । सत्यस्य सत्यमित्यनेन फलम् ।
'मानाधीना मेयसिद्धि'रिति कारणान्तपाति भानमिति तथा । पूर्वमज्ञस्य ज्ञानेन विषयस्व-
रूपमपि तदैव सिद्धं भूतमिति यतो भानम् । फलं विवृततावेव स्फुटं, सत्य एवेत्यादिना ।
प्रमाणादिचतुरूपं भगवति प्रतिष्ठितं चेति पञ्चविधम् । पूर्वोक्तमष्टविधमेतत्पञ्चविधं चेति
त्रयोदशधा । अग्रे ज्ञानशक्तिद्वयं धर्मा चेति षोडशधा ।

विभर्षीत्यस्य विवृतौ चराचरशब्देनेत्यादि । 'यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत
ओदन' इति श्रुत्यर्थनिर्णयं कुर्वन्, 'अत्ता चराचरप्रहणा'दिति सूत्रे विषय-
१०-२-२८. वाक्योक्तब्रह्मक्षत्रे चराचरशब्देन व्यासोवददिति तथेति ज्ञेयम् ।

१ व्याकुर्वन्ति अतः परमिति मू. पा. । २ कालरूपस्य यदि-मू. पा. ।

त्वत्पादपोतेनेत्यत्र भगवद्भावकैःयादि । अक्षरपक्षेऽनुपपत्तिरियम् भगवतः
 १०-२-२९. पुरुषरूपेणाविभवे ह्यक्षरस्य चरणरूपत्वम् । तदा भगवतैव तरणसम्भवे ता-
 वन्मात्रस्य तथाऽवमयुक्तम् । एतदेवोक्तं भगवतीत्यादिना । न च तेन
 पुरुषरूपेणापि तत्सम्भव इत्याह समाधिकल्पितस्यैवेति ।

येन्येर्विन्दाक्षेत्यत्र । सम्यग्वायुसञ्चारो नाडीशुद्ध्या भवतीति तदर्थमपेयपानादिकं
 १०-२-३१. यत्तदेव विकर्मेति ज्ञेयम् । एतदुक्तं विकर्मसहितमित्यनेन ।

शरीरिणां श्रेय इत्यत्र ते हि शरीराभिमानिन इत्यादि । वैदिकं कर्म
 १०-२-३३. यथोक्तमेव कृतमदृष्टजनकम् । ज्ञानमपि तत्राङ्गम् । 'य एवं वेदे'ति वाक्ये-
 भ्यः । तथाच तदभावात्तथेति भावः । जडत्वादपि तथाऽव ज्ञेयम् ।

सत्त्वं न चेदित्यत्र उभयोः साक्षात्कार इत्यादि । आत्मसाक्षात्कारस्य फल-
 १०-२-३४. मय्यासनिवृत्तिः । द्वितीमस्याद्वैतस्फूर्तिः । वैदिकमार्गे हि प्रमेयं 'स हैतावा-
 नासे'तिश्रुतेर्ब्रह्मात्मकम् । अतस्तत्त्वेन स्फूर्तिः फलमिति भावः । इत्पद-
 व्यतिरिक्तमिति । न चेदित्यत्र यदिपदं तद्व्यतिरिक्तमित्यर्थः । 'अज्ञानभिद्विज्ञानं
 मार्जेनमापेति न व्याख्यायामिति । क्रियापदस्य समानलकारेणैवान्वयनियमान्मार्ज-
 नमानुयादिति भवेत् । 'स्वोक्ताशङ्काया अनिवृत्तेश्च स्वव्याख्यातशास्त्रार्थोप्राप्तेश्चेति भावः ।

इति द्वितीयाध्यायः ।

तृतीयाध्याये प्रकरणार्थसंदर्भे अधिकारिणि काल इति । दक्षिणायनकृ-
 १०-३-०. ष्णपक्षनिशीथादिदोषेषु सर्वकर्मणि निन्दितेषु सत्सु सर्वगुणोपेतत्वोक्तिर्मूलेऽ-
 नुपपन्नेत्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः अधिकारिणीत्यादिना । तथाऽप्यधिकं त-
 त्रानुप्रविष्टं, न तु तद्भानि'रिति न्यायेनोक्तदोषानिवृत्तिस्तदवस्थैवेति चेत् । अत्र वदामः ।
 नात्र पूर्वोक्ताधिभौतिककाले प्रादुर्भाव उच्यते, किन्त्वधुनैव लोलाविर्भावारम्भ इति लोला-
 कालो योप्रे भगवदात्मकत्वेन वाच्यः स प्रादुर्भूत इति । एवमेव देशादिरपि । अत एवाथ-
 शब्दो भिन्नप्रकारार्थक उक्तः । आधिभौतिकस्य तस्य जन्मनिमित्तत्वाभावाद् भौतिकस्याधि-
 ष्टानत्वेऽपि यथा वरदेयरात्रीणां तदा दिवापि प्रकटनं कृतमिति तद्वाराणां दिवारूपत्वमपीति
 न वक्तुं शक्यम् । तथास्याधिभौतिकतद्रूपत्वं न वक्तुं शक्यम् । एतज्ज्ञापनायैव शुक्तैस्तथो-
 क्तम् । अन्यथा प्रकटे त्वदुक्तदूषणे सत्येवं न वदेत् । यद्यप्याधिभौतिक उत्तरायणत्वादि-

विशिष्टेऽप्येतत्प्रकटनं सम्भवति, तथापि यदेतादृशे तस्मिन्तथा करणं तन्मर्यादामार्गात् पु-
 ष्टिमार्गोऽतिविलक्षणो विलिख्येति ज्ञापनायेतिःजानीमः । अत एव सर्वदेवतासान्निध्यप्रयुक्त-
 सर्वगुणोपेतत्वव्यावृत्त्यर्थं तद्गमनानन्तरं भिन्नप्रक्रमेण इदमुक्तम् । असङ्कोचात् सर्वशब्देनै-
 श्वर्यादय उच्यन्ते । तेन भगवदात्मकत्वमुक्तं भवति । तेन लीलाकालत्वमायाति ।

प्रादुर्भावस्थले नैश्चिन्त्यं वाचि पूर्ववादिति । वाचि उपनिषद्प्रपायामित्यर्थः ।
 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह,' 'अदृश्यमप्राहं,' 'न तत्र सूर्यो
 १०-३-८. भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः,' 'न चक्षुषा दृश्यते
 नोत वाचे'त्यादिविरोधः प्राकट्यकथने आपतति । स च, 'कश्चिद्दीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत,'
 'ततस्तु तं पश्यति निष्कलं ध्यायमान' इत्यादिश्रुतिभिर्भगवद्विच्छया भगवान् दृश्यः, इ-
 न्द्रियसामर्थ्येनादृश्य इति श्रुत्योस्तात्पर्यनिरूपणेन निरस्यत इति प्राकट्यात् पूर्वमविरोधो
 यथा, तथा प्राकट्यानन्तरमपीति न काचिच्चिन्तेत्यर्थः ।

तमद्भुतमित्यत्र । विशेषणसंख्यातात्पर्यं वदन्त आद्यश्लोकस्थद्वितीयश्लोकस्थविशेषण-
 १०-३-९. संख्ययोः प्रत्येकसमुदायाभ्यां तात्पर्यमाहुः दशलीलेत्यादिना । आद्यस्थ-
 तत्संख्याभिप्रायोऽयम् । द्वितीयेन पदेन समुदिततत्तात्पर्यमुक्तम् । द्विगुण
 इति । मर्यादामार्गार्थमैश्वर्यादिकं भूमारहरणवेदधर्मविहितभक्तिज्ञानादिप्रवर्तकमेकम् । ब्रह्म-
 मर्यादाया अप्युल्लङ्घनं, दैत्यानामपि मुक्तिदानमदेयस्वरूपाभृतदानादौ पुष्टिमार्गार्थैश्वर्यादिकं
 हेतुः । एवं सत्युभयविधं प्रकटीकृत्य प्रकट इति समुदिततत्तात्पर्यम् । एवमत्रोपि ज्ञेयम् ।
 भक्तानां दशप्रणादिरूपः । सर्वप्रकाशकः सूर्यो द्वादशामेति तथा । लीलासम्बन्धिपदार्था-
 नामनन्यप्रकाशत्वात् लीलायाः कालातीतत्वेन तदवच्छेदो न सम्भवतीति द्वादशमासामको
 लीलाधारभूतो यः संप्रसारणकः कालस्तद्रूपोपि । ते'नैकहायनल्लैमासिकः कुमार' इत्याद्यु-
 क्तिर्न विरुध्यते । लौकिकेन्द्रियाविषयत्वाल्लीलायास्तन्मध्यपातिभक्तानामेकादशेन्द्रियरूपस्त-
 न्नियामकश्चेति द्वादशमासा । आत्मपदेन जीवपरमात्मानावुच्येते । कार्यं महत्तत्त्वम् । भूता-
 न्येकविधानि । उभौ प्रकृतिपुरुषौ । त्रयो गुणाः । अन्यत् स्पष्टम् । एतेन लीलासम्बन्धि-
 पदार्थसृष्टिरेतत्स्वरूपार्थिकैवेति फलितम् । एवं तात्पर्यनिरूपणेपीदमेव सूत्रम् । अन्यथा
 प्राकृतसम्बन्धे ब्रह्मत्वानुपपत्तिरिति ।

न तु लोकवेदसिद्धिमिति । यद्यपि साकारत्वेन वेदे सिद्धं, तथापि यादृशं प्र-
 कटमधुना तत् तथैवेति तदभिप्रायेणेदमुक्तम् । तेन पूर्वोक्तं न विरोधः ।

चतुर्भुजमित्यस्याभासे चतुर्विधमपीति । प्रमाणप्रमेयसाधनफलरूपमपीत्यर्थः ।
 अत्रायं भावः । सम्पूर्णस्वरूपवर्णने ज्ञानेन्द्रियाणि कर्मेन्द्रियाणि च वाच्यानि । तत्र ज्ञाने-

न्द्रियेष्वीक्षणमेवोक्तम् । कर्मेन्द्रियेषु भुजा एवोक्ताः । तेनैकैकेनैव पूर्णा ज्ञानशक्तिः क्रिया-
शक्तिश्च निरूपितेति ज्ञायते । एवं सति कर्मेन्द्रियाणि निरूपयन् यद्गमशब्दार्थरूपं ज्ञानं
निरूपयति तेन...वानामिव भगवतः कर्मेन्द्रियाणि न ज्ञानजनकानीति न, किन्तु स्वयं
चिद्रूपाणि पूर्णज्ञानजनकानीति ज्ञापयति । चतुर्विधकार्यार्थमित्यादिना चतुर्विधक्रियाशक्ति-
विवरणम् । व्यूहकार्याण्येव चतुर्विधानि तानि । तेषां नियतकार्यत्वात् । भगवदभुजानां
क्रियाशक्तिरूपत्वेन सर्वेषां क्रियावतां मूलत्वात् पृथिव्यादिचतुर्णामिव भूतेषु क्रियावत्त्वात्-
दाधिदैविकरूपत्वमपोऽप्याशयेन भूतत्वमुक्तम् । तेन लीलात्म्यपतितानां तेषां प्रभुसुजरूपत्व-
मेव, न प्राकृतत्वमिति भावः । जरायुजस्वेदजाण्डजोद्भिज्जानि वा । तान्यप्युक्तरूपाणीति
ज्ञेयम् । पुरुषस्य द्विभुजत्वमौत्सर्गिकमित्यत्र द्विगुणपुरुषत्वम् । एतस्यैव विवरणं, लौकिक
इत्यादि । युद्धादिना जरासन्धादिमारणं लौकिकसदृशम् । अन्येष्वरस्यैतच्चमूमारणे का
युद्धापेक्षा स्यात् । अवस्थासाधनविरुद्धकार्यकरणं पूतनाशकटादिमारणमलौकिकम् । घात-
काविति । हननरक्षणयोरैकत्रैकदा करणं विरुद्धं, तथापि तत् कृतवान् । परीक्षितो लौकि-
कबीजांशस्य दाहनं, वैष्णवांशस्य गर्भस्य रक्षणं, तन्मातुश्च । तत्राप्यनिवर्त्यत्रहासात् ।
एतदेव सङ्कटरूपमपि । तथैवेन्द्रवृष्ट्यादिकमपि ज्ञेयम् । वेदोक्तमिति । कर्मब्रह्मविषयक-
मात्मपरमात्मविषयकं वा ज्ञानमित्यर्थः । भक्तिरपि सगुणा निर्गुणा च साधनफलरूपा वा ।
वैराग्यं हि सर्वदुःखनिवर्तकम् । भक्तदुःखनिवर्तनं ह्ययुधैः । तेन तेषां वैराग्यरूपता । तेन
भक्त्येव रागरतद्वेषेषु तदभाव इति ज्ञायते । अत एव मातुलादयोऽपि हताः । मधु-
सूदन इत्यादि । उक्तरीत्या मधुसूदनो गदाचक्रं दक्षिणयोरञ्जशङ्खौ वामयोर्धारयन् मा-
धवो भवति । एवं सति गदाचक्रयोरैकत्र अञ्जशङ्खयोरैकत्रस्थितिमात्रसाधर्म्येणात्र माध-
वत्वमपि । शङ्खाञ्जे दक्षिणयोश्चक्रगदे वामयोर्धारयन्नारायणो भवति । तेन शङ्खाञ्जयोश्च-
क्रगदयोश्चैकत्र स्थितिमात्रसाधर्म्येण नारायणत्वम् । एवं त्रिवृद्रूपत्वं सङ्कर्षणप्रधुम्ना-
निरुद्धरूपतापि । शङ्खेऽद्यादिविग्रहवाक्ये, शङ्खगदे आदी ययोस्ते शङ्खगदादिनी पद्म-
चक्रे उदायुधे यस्येति तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । शङ्खस्वाञ्ज्यां मारणासम्भवादा-
युधत्वं कथमिति शङ्खाभावाय तत्तात्पर्यमाहुः इन्द्रियेऽद्यादि । प्राणपोषितानीन्द्रियाणि
हि कार्यसाधकानि । 'विष्णोर्मुखो थानिलप्रितस्य यस्य ध्वनिर्दानवदर्पहन्ते'ति वाक्याच्छ-
ङ्खस्य तादृशत्वादिन्द्रियरूपता । तेनान्तरो मारको, दर्पाभावे मृतप्रायो यतः । गतदर्पस्य
बाह्योपमर्देनाकुनाशो भवति । प्रकृते च ब्रह्मण्डविग्रहो नारायण इति तदात्मकान्ज-
धारणेनैव यथा उपरि पतित्वा उपमर्दनं तथा भवतीति तथा । गदाया आधिदैविकप्राणा-
त्मकत्वादधिभूतासुरप्राणानिहन्ति । तेजोरूपमन्तःकरणं, चक्रं च तथा । मुक्तिदिक्षायां

चक्रेण मारयतीति तद्वतारतथैव भवन्ति । 'ये ये हताश्चक्रधरेणे'तिवाक्यात् । स्वयं निर्लेप
एव महाभूतैरेव मारयतीति तात्पर्येण पक्षान्तरमाहुः आकाशेत्यादि । शङ्खगदाधायुधमेता-
वतैव चारितार्थेऽयुदायुधमितिकथनेनान्योपि भावः सूच्यत इति तमाहुः उदायुधानीति
वेति । उदमुदकं तद्रूपाणीत्यर्थः । उदकत्वोक्तितात्पर्यमाहुः तत्रैवेति । गुरुपदार्थे हि तत्
स्वस्मिन् पतितं मञ्जयति । तद्वदहङ्कारेणानघानासुरान् प्रावप्रायान् महाभूतान्येव पुनः
प्रापयन्ति, न तु मुक्तिमित्यर्थः ।

श्रीवत्स इत्यादि । अप्रैतावद्राच्यम् । पुरुषोत्तमैकनिष्ठत्वेन तदसाधारणं लक्षणं
श्रीर्भवति । तस्याश्चेतरागोचरत्वेन लक्ष्यज्ञानं कस्यपि न भविष्यतीति तद्प्रादुर्भावस्थाना-
साधारणधर्मं सर्वगोचरं कृत्वा स्वस्मिन् धारयति । तदर्थेनेन तत्र श्रीस्थितिज्ञानेन पुरुषो-
त्तमत्वज्ञानं भवति । अस्य मुख्यत्वमुपपादयन्ति सर्वात्मकस्येति । 'पुरुषः सः परः पार्थ
मस्य लभ्यस्त्वनन्यया यस्यान्तःस्थानि भूतानि' इति भगवद्वाक्यात्, 'यः पृथिव्यां तिष्ठ'-
न्नित्यादिश्रुतिभ्यश्च जगत्तथा । 'परस्तस्मात्तु भावोऽयोऽव्यक्तो व्यक्तः सनातन' इत्युप-
क्रम्य, 'अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् । यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्वाम परमं
ममे'ति प्रभुवावयाच्छ्रीब्रह्मजनमनोरथपूर्तये, 'दर्शयामास लोकं त्वं गोपानां तमसः परम् ।
सत्यं ज्ञानमनन्तं यद्ब्रह्मज्योतिः सनातनम् । यद्धि परयन्ति मुनयो गुणापाये समाहिता'
इत्यादिवाक्यैः सर्ववेदप्रतिपाद्यत्वेनाप्यक्षरं ब्रह्म पुरुषोत्तमस्य लक्षणम् । चेष्टारूपत्वेन, 'अथ
सर्वगुणोपेतः काल' इत्यादिना निरूपितो य आनन्दमयो लीलाकालः सोऽपि तथा । आ-
दिपदाहोलादिशेषाश्च । तथाच सर्वात्मकत्वभगवत्त्वजगदादिलक्षणेषु ब्रह्म मुख्यं लक्षणम् ।
सर्ववेदप्रतिपाद्यत्वादाविर्भूतसच्चिदानन्दरूपत्वाञ्जानिमुवितस्थानत्वात् पुरुषोत्तमगृहचरण-
त्मकावात् । अतः श्रीवत्सस्य लक्ष्मत्वमुक्तमन्यथेतरविशेषणवदिदमप्युक्तं स्यादिति भावः ।
अत्रोपपत्त्यन्तरमाहुः अत एवेति । जातिवेदाक्षरब्रह्माणि तदानन्दश्च सर्वशब्देन उच्यते ।
तदाधारभूतो भृगोर्देहः । तद्वत्तस्य गतिर्भगवत्पर्यवसायिन्येवेति तथेत्यर्थः । किञ्च भगव-
त्त्वगिन्द्रियाद् भृगोरुत्पत्तिः । तच्चेतरेन्द्रियेभ्यो विशिष्टमन्तर्बहिर्व्यापित्वात्तथा ज्ञानजनक-
त्वाच्च स्पर्शसुखाभिव्यक्तिहेतुत्वाद् भगवतः स्पर्शसुखाभिव्यक्तिहेतुः । श्रीस्तत आविर्भूतेत्या-
शयेनाहुः लक्ष्म्याश्चेत्यादि ।

गल्लोमीत्यत्र । सरस्वत्या ज्ञानशक्तिरूपत्वात्तथा कृतिः । अत्र विद्यादिपदानि
त्यक्त्वा सरस्वतीपददानस्यायं भावः । सा हि वीणागानपरा, प्रसुश्च मुक्तोपसृप्य इति मुक्ताः
सर्वे सङ्गीतविद्यया यथा प्रभु सन्तोषयन्ति तदर्थमेवं करणम् । एतेनैवविधानां लीलास्थम्-

क्तानां न प्राकृतत्वं, किन्तु कण्ठभूषणरूपत्वमेवेति ज्ञायते । स्थानं प्रभुगुणगानम् । मुक्ता-
नामेव शुकादीनां तत्राधिकारदिति भावः ।

सान्द्रपयोदेत्यत्र पूर्वमिति । निबन्धे निरूपितमित्यर्थः । तत् स्मारयन्ति
आकाशोऽद्यादिना । चक्षु रूपवद् द्रव्यं गृह्णत्तदभावे निर्मेष आकाशे दूरं गतं सनीलमिव
पश्यति । तथा ब्रह्माप्यतिगार्ढं गम्भीरतया नीलमिव पश्यतीत्येकः प्रकारः । तत्तद्युगाधिष्ठा-
तृदेवतानां तादृक्तादृशत्वात् तत्प्रतिबिम्बेन नियतानेकरूपत्वमिति द्वितीयः । भूमेर्नील-
रूपत्वेन तत्राविभाषे तत्प्रतिफलनेन तथा भातीति तृतीयः । शुद्धस्य सत्त्वस्य नीलरूपत्वेन
तत्प्रतिफलने वैकुण्ठाविभूतं ब्रह्म तथा भातीति तुरीयः । अथवा भूमिवैकुण्ठं श्वेतद्वीपम् ।
हन्तेदं ब्रह्मणो नीलरूपत्वपर्यवसायित्वेन न दासविद्वज्जनमनोरमं भवतीति चेन्नैवम् । अंशा-
वतारविभूतिरूपावतारविषयत्वादस्य । श्रीपुरुषोत्तमाख्ये तु वस्त्वेव तादृशं, न त्वोपाधिकं
तत्राप्यस्ति, शुद्धब्रह्मरूपत्वादित्यनुपदमेव प्रमाणप्रकरणे निरूपयिष्यत इति विद्वद्भक्तम-
नोरमेतदिति जानीहि । यस्तु स्वकाल इत्यादि तु परोक्षवादत्वेनापि ज्ञेयम् । स्वकाळे
लीलाकाळे । अत एव स्वपदम् । नूतनरसोत्पादको दिनान्तादिष्वग्रिमश्च । एवमित्यादिना
श्रीवत्सेत्यादिविशेषणोचिततापर्यमुक्तं क्रमेण, पुरुषोत्तमासाधारणचिह्नत्वात् तत्त्वेन ज्ञाने मू-
लकारणभूतः श्रीवत्सः । तस्य ब्रह्मत्वं निरूपितम् । वस्तुतस्तु श्रीरूप एव सः । ब्रह्मानन्द-
रूपत्वात्तस्यस्तत्र स्थितो लीलां करोतीति लीलामूलभूतमपि तद्रूपं ब्रह्म । 'कौस्तुभ्यपदेशेन
स्वात्मग्योतिर्बिभर्त्यज' इति वाक्यात् । स्वीयत्वेनाङ्गीकृतानामात्मनामाधिदैविकं रूपं स्व-
कण्ठे स्थापयन् जातु व्यजति । स्वरूपानन्दं च ताननुभावयतीति तथा । भूरूपकटञ्चा
आवरणोक्त्या तथात्वम् । प्रावृद्धघनस्यामत्वोक्त्या सर्वातिष्ठनिवृत्तिपूर्वकं सर्वार्थदानम् ।

महाहोत्रं भगवन्मुखा निरीक्षका इत्यादि । अत्रायं भावः । 'विभर्ति सांख्यं
योमं च देवो मकरकुण्डले' इति वाक्यात्तद्रूपयोस्तयोः सहभावेन किरीट-
१०-३-१०-
स्योक्तैर्भलिपदं, पारमेष्ठ्यमित्यत्रापि तद्रूपो वेद एवोच्यत इत्यवगम्यते ।
सर्वप्रमाणानामुपरि स्थितिस्तस्यैवोचिता यतः । एवं सति तज्जनितज्ञानमेव तत्स्वरूपमिति
तत्परिभ्रष्टोक्त्या तेषां तथात्वमेव संपद्यत इति जीवानां तत्र स्थितिरयुक्तेतिशङ्कानिवारणाय
भगवन्मुखेत्यायुक्तम् । अपरं च तेषां बहुत्वेपि तत्स्वप्येकत्वोक्त्या तज्जनितस्य भक्तिभाव-
स्यैकरूपत्वं मूले ज्ञायते । तेन वेदादीनां भक्तिरेव फलमिति ज्ञापितं भवति । अर्हस्य प्रा-
पकद्रव्यरूपत्वेन तादृशोत्र गुरुरेवेति तथोक्तम् । अन्यथा त्वमूर्यपदमेव वदेदिति भावः ।
इदं च भक्तिमन्महापुरुषानुग्रहादेवेति ज्ञापनायार्हे महस्वमुक्तम् । अत एव, 'वेदवादरताः
पार्थे'त्यादिनोक्तशीलानां न भक्तिलाभः । एतदेवामिसंघाय सर्वलोकप्रसिद्धादिति विशेषणं

दत्तम् । अर्हस्य लोकसिद्धत्वेनापि तथा विशेषणमिति ज्ञेयम् । कुन्तलानां रसोद्दीपकत्वेन
तेषु भवितप्रवर्तकत्वमपि सूच्यते । तान्येव पदानीति । कुन्तलानां भ्रमरसुखत्वेन तेषां
वटपदत्वेनैतेष्वेतान्येव तानीत्यर्थः । त्रयाणामपीति । वेदसांख्ययोगानामित्यर्थः । कुन्त-
लानां शाखाभिज्ञजीवत्वेन पूर्वमुक्तत्वात्तेषामनेकविधत्वे तज्ज्ञानप्रकारानेकविधत्वमेव प्रयो-
जकमिति कुन्तलानेकत्वोक्त्या तत्प्रयोजकमप्याक्षिप्तं भवतीत्यर्थः ।

उद्दामेत्यत्र । त्रयाणां कर्मत्वोक्तेरयं भावः । भूमावेव कर्ममार्ग इति तद्रूपकटञ्चां
भूषणत्वेन स्थितस्य कर्मत्वं युक्तम् । इतरयोः क्रियाशक्तौ प्रतिष्ठितत्वेनेति ।

कृष्णावतारेत्यत्र सम्यग्भ्रमो यस्येति । विविधपदार्थैर्महानुत्सवः कार्य इति
बुद्ध्या तत्र तत्र मनोधावनं भ्रमः । पुरःप्रकटे भगवन्व्यग्रापि मनोधावन-
१०-३-११-
स्यानुचितत्वात् परं तृत्सवरसस्तादृश एवेति भवितमार्गं स गुण एवेति
भगवच्छ्लेणोपपद्यतः । (वैसुदेवदेवकीस्तुतितात्पर्यनिरूपणं द्वादशात्मैत्यादिभिः क्रियते ।
पूर्वं तमदभुतमित्यादिना द्वादशधा प्रादुर्भाव उक्तः । अग्रे तद्रूपदृग्भ्यां वसुदेवदेवकीभ्यां
ततो म्यूनाधिकभावेन निरूपणे विसंवादादयत्राप्रामाण्यशङ्का स्यात्, तन्निरासः स्तुतिनि-
रूपितार्थाभ्यां भवतीति^१ ज्ञापयन्तीति द्वादशात्मैत्यादिना । स्तुतिभ्यामिति पूर्ववद् द्वादश-
धैव निरूपितो हरिर्ज्ञेयः । तत्र प्रकारमाहुः त्रिधा च नवधेति । देवकीभिक्षिधा, वसुदेवै-
र्नवधैत्यर्थः ।^२स्तुत्याः रवरूपमाहुः वैदिकोऽलौकिक उच्यत इत्यनेन । आद्यस्य नवधात्व
इतरस्य च त्रिधात्व उपपत्तिमाहुः यज्ञस्त्वित्यादिना । अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिरूपः
पञ्चात्मकः ।^३चतुर्व्यूहात्मकश्चतुर्मूर्तिः षड्गुणैश्वर्यवान् साकारब्रह्मरूप उपास्यत्वेन तत्र
उच्यते । तत्रपदेन भगवत्तशास्त्रमप्युच्यते । एतज्ज्ञापनायैव भगवत्पदम् । फलितमर्थमाहुः
पञ्चात्मकश्चतुर्मूर्तिरिति । वेदे तन्त्रे चोपास्यत्वेनोक्तं रूपभेदमेवेत्यर्थः । ननु वैदिकत्वे-
नैव चरितार्थ्ये द्वितीयस्योक्तिः कुतस्तत्राहुः तन्त्रमिति । यथा वेदो भगवत्प्रापकः, तथा
तन्त्रमपीति वेदतुल्यं तदित्यर्थः । तत्र त्रैवर्णिकानामेवाधिकारः, अत्र तु सर्वेषामिति मय्या-
दापुष्टिभेदेनोभयमपि भगवत्प्रापकम्, यतोतस्तथेति भावः । द्वितीयस्याः स्तुतेत्रिधात्वे
हेतुमाहुः लौकिक इति । अत्र गुणशब्दः प्रकारवाची, न तु प्राकृततद्वाची । 'अतोस्मि
लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति भगवद्वाची । 'अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरु-

१. षोडशपरिमिदं श्रीमन्मथुरेशपुस्तकस्यम् । २. ज्ञापयन्ति मू. पा. ।

३. स्तुतिभ्यामपि मू. पा. । ४. स्तुत्योः मू. पा. । ५. वैदिको लौकिक मू. पा. ।

६. षोडश मू. पा. । ७. चतुर्व्यूहात्मकश्चतुर्मूर्तिः मू. पा. ।

८. 'अतोस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम' इति भगवद्वाचीति मूलपाठे नास्ति ।

पोतम' इति भगवद्वाक्याल्लोकेपि तत्त्वरूपं प्रथितं वाच्यम् । तच्चाधिदैविकादिरूपं त्रिविधं स्मार्तमिति सा तथेत्यर्थः । लौकिकस्यैव हि वस्तुन । आधिदैविकादिरूपत्रितयं रूपमुच्यते । अत्र एव स्पृता परमात्मत्वेनैव भगवानुच्यते, आधिदैविकत्वात् । इदं स्तुतिव्याख्याने स्फुटीभविध्यति । उक्तार्थमनुवदन्ति संदेहाभावाय नवधेत्यादिना । पूर्वं वस्तुदेवेनैकेन श्लोकेन प्रार्थनं कृतं, तेन दशश्लोकाः । त्रिरूपत्वोक्तिरेव मुख्येति त्रिधेत्युक्तम् । 'भक्त्यो मृत्युव्याले'ति 'विश्वं यदेत'दिति च श्लोकद्वयं पर्थवसानतः स्तुतिरूपमिति चक्ररेण समुच्चितम् । प्रतिपात्तहेतुविरोधपरिहारयोरेव तत्र स्फुटं प्रतीतेः । फलितमर्थमाहुः शास्त्रत इति । प्रतीयमानस्यैव शुद्धभगवद्रूपत्वमुभयान्यां तथेत्यर्थः । एवं निरूपणस्यावश्यकत्वमाहुः बाधकमिति । उभयोर्हेतुश्लाघुषत्वादिति ज्ञानं तस्मादित्यर्थः ।)

विदितोसीत्यत्र यस्त्विदितारम्य प्रयोगान्तम् । अत्रैवं ज्ञेयम् । असीति व्यवहारो गुणच्छब्देनोपस्थित एवं भवतीति स्थितावपि व्यवहारमात्रोक्तिर्यथा सा, १०-३-१३. स तेन विनानुपपन्नस्तमाक्षिपतीत्यन्यत्वान्मिप्रायेणेति । अत एव, पिषेहीत्यादौ द्वारादिपदार्थस्यैवाध्याहारो, न तु पदस्यापि लाघवादिति भाद्रा मन्यन्ते । प्रकृते स्वर्थस्य पुरःस्थत्वेन नाध्याहारोपेक्षापि । वस्तुतस्त्वसिभवानिति समस्तं पदम् । तथाचासिश्चदयुक्तो भवानित्यर्थः । तद्युक्तत्वं तेन व्यवहार्यमाणत्वम् । पूर्वोक्तपक्षे भवच्छब्दसंगत्यावावाह्या पक्षांतरमाहुः अथवेत्यादि । क्षराक्षरपुरुषोत्तमाः, आधिभौतिकवादयो वा प्रथः पुरुषाः । असीति देहरूपेण सत्त्वेन प्रतीयमान उक्तः । भवानिति तदभिमानित्वेन अग्निमेण परमात्मत्वेन प्रतीतिविषय उक्तः । तेन श्रुत्युक्तसैन्धवघनदृष्टान्तन्यायोत्राभिप्रेत इति ज्ञायते ।

प्रकृतेः पर इत्यस्याग्रे प्रत्यक्षदोषस्त्वित्यादि । शुद्धब्रह्मत्वेन पुरुषोत्तमत्वेन च वेदज्ञं हि विदितोऽसीत्यनेन प्रतिज्ञातम् । असि भवानितिव्यवहारश्च प्रत्यक्षविषय एव भवति । एवं सत्युक्तव्यवहारविषयस्यैव प्रभोरुक्तत्वरूपत्वं सिध्यतीति तत्परिहार इत्यर्थः ।

ननु ज्ञातत्वे प्रामाणिके सत्युक्तदोषपरिहारः । तच्च न वक्तुं शक्यम्, दोषवदित्यत आहुः ज्ञातत्वेति । भवत्पुरुषपदान्यां पूर्वं तथोक्तत्वादलौकिकचक्षुस्तस्मात्पर्यरूपेणापि स्वयमेव हरिः प्रकटो जात इति स्वस्य ज्ञानं यथा न विरोधि तथा वस्तुदेवज्ञानमपीत्यर्थः । 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदिता'दित्यादिश्रुतिरपि लौकिकयोस्तयोः सकाशादेव सेदमाह । अन्यथा वदद्वाघात इति भावः । नन्ददृश्यत्वादिप्रतिपादकवेदाप्रतिपाथत्वाद्

१. आधिदैविकादित्यत्र सू. पा. । २. प्रथितं सू. पा. ।

३. ज्ञानमिति पाठः ।

ब्रह्मत्वमपि न वक्तुं शक्यमित्यत आहुः विरुद्धा इति । यद्रूपं यदा दृश्यं तदैवाह-स्यमपीतीन्द्रियसामर्थ्यलक्षणोनाशेन प्रभिवच्छालक्षणेन तेन चोभयधर्मसिद्ध्या ब्रह्मत्वं न क्षतं भवतीत्यर्थः ।

स एव स्वप्रकृत्येत्यत्र आधिदैविकस्वभावेनेत्यादि । लौकौपयिकपदार्थानामलौकिकत्वेन लौकिकवया प्रकृत्या न तत्सृष्टिः सम्भवतीति तथोक्तम् । अ. १०-३-१४. न्यथा स्वपदानर्थक्यमिति भावः ।

त्वयीश्वर इत्यत्र, आविरोधे ईश्वरत्वब्रह्मत्वलक्षणं हेतुद्वयमुक्तं तृतीये पादे । चतुर्थेऽपि द्वितीयकोट्युपस्थितिर्न प्रामाणिक्यतोऽपि न विरोध इति हेत्वन्तरमुक्तमिति, किञ्चेत्यादिना व्याख्यातम् । अन्यथा त्वविरोधः पूर्वोक्त एषेत्यग्रे तच्छब्दयोपचरोक्तिः शशशृङ्गमिया पलायनमनुहरेत् । वस्तुतस्तु, ननु सांख्यादिषु गुणानामेव कर्तृत्वमुच्यते, इत्यत आह स्वदाश्रयत्वादिति । त्वमेवाश्रयो येषां तादृशत्वाद्गुणानां त्वनिष्ठं कर्तृत्वं तेषुपचर्यत इत्यर्थोभिप्रेत इति ज्ञेयम् ।

देवकीस्तुतितात्पर्योक्तौ, इदानीं मारण इत्यादि । युद्धे भगवत्तैव तन्मारणसम्भवेऽपि पूर्वमुद्यतलुपेन वाला मारिता इत्युधनापि तादृशतदर्शनं पूर्वज्ञानसदृशम् । १०-३-२३. तथाच तन्मात्रेणैव तथेत्यर्थः । अन्यथेति । जन्माज्ञानाभावे प्राणास्थित्तिरेव स्यादित्यर्थः । न सिध्येदिति पाठे प्रथमः पक्षो रक्षा ।

१०-३-२५. व्यक्तेऽव्यक्तमित्यत्र गुरुषोत्तमाभिन्न इति । पुरुषोत्तमचरणामक इत्यर्थः । त्वत्पदान्त्रं प्राप्येत्यत्र, ननुक्तपलायनविशिष्टस्य साक्षाद्भगवच्चरणप्राप्तिर्न संभ- १०-३-२७. वत्यतोनुपपन्नमिदमित्याशङ्क्य तत्तात्पर्यमाहुः सरसङ्गो भागवतं चेत्यादिना ।

स त्वं घोरादित्यत्र, इदानीं मारणे वेत्यादि । रक्षाप्रार्थनेति शेषः । अस्मिन् पक्षे रूपानुपसंहारातिरिक्तबाधकाभावात्तत् कृतवान्यत्र स्थेयमिति भावः ।

१०-३-२८. एतदेवोक्तम्, अनुपसंहार इत्यादिना । अन्यतरंति । इदानीमेव मारणं लोके चैतद्रूपदर्शनमित्येतयोश्चरस्य तथात्वायेत्यर्थः । इदानीममारणमन्यत्र गमनं च मध्यमः पक्षः । एवं सत्यपि यदि तममारयित्वैवान्यत्र गतिर्भवति तदा स्वतस्तन्मारणान्ति- १०-३-३०. धृत्तिर्भवतीति, तथापि दोषानिधृत्तिरित्याहुः मध्यमपक्षे स्वत इत्यादिना । तेन जन्माज्ञानस्यावश्यकत्वमुक्तं भवति ।

शास्त्रचक्रेत्यत्र यद्यपीति । केचिदेवा अपि चतुर्भुजा भवन्तीति तादृशे रूपे देवानां नालौकिकत्वेन भनम् । इतरेषां तु भवतीति तथा । तादृशमपीति । १०-३-३०. उपसंहृतलौकिकप्रभे चतुर्भुजाकारमात्रमपीत्यर्थः । रूपं चेदमित्यनेन

कसादीनामदर्शनं प्रार्थितम् । अत एव, मांसदशमित्युक्तम् । अनेन तु तददर्शनेऽपि मनुष्यमात्रस्य तथा दर्शनं नास्मद्विदमिति तदभावः प्रार्थितोऽतो नान्मसरक्षैमर्थं शङ्कनीयम् । किञ्च, यद्यथावेनैव द्वितीयचारितार्थं भवति, तथापि रूपपदमात्रं ध्यानधिष्यपदं च श्रुत्वा सर्वशेन तिरोधानं हरिर्मां करोत्विति विशेषप्रार्थनं द्वितीयं कृतमिति ज्ञेयम् ।

त्वमेवेत्यत्र, भगवदुक्तवाक्यसंख्यातपर्यमाहुः चतुर्दशेति । पूर्णब्रह्मणो देवकी-
पुत्रत्वं न प्रमाणसिद्धमिति भ्रमाभावाम सर्वा अपि विद्या अत्र प्रमाणातीति
१०-३-३२. ज्ञापनाय तत्समानसंख्यैवैवैर्भगवतोक्तमित्यर्थः । प्रमाणस्य भावः प्रामाण्यं प्रमाणत्वमिति यावत् । तदर्थमित्यर्थः । नच संख्याया अपि तात्पर्यवत्त्वे प्रमाणाभाव इति वाच्यम् । श्रुतिसिद्धत्वात् । तथा हि । 'वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत्, पुत्रे जाते यदष्टाकपालो भवति, गायत्र्यैवैतं ब्रह्मयज्ञसेन पुनाति, यत्नवकपालं लिखितैवास्मिन्स्तेजो दधाति, यदशकपालो विराजैवास्मिन्स्तेजो दधाति, यदेकादशकपालं लिखितैवास्मिन्स्तेजो दधाति, यद्वादशकपालो जगत्सैवास्मिन् पश्यन् दधाती'श्रुतौ कपालेषु द्वादशसंख्याविधानतात्पर्यं तदवयवभूतसंख्याफलवत्या निरूपितम् । तत्तत्संख्यायास्तत्फलसाधकत्वोक्तेरपि तत्फलसंख्यासजातीयत्वमेव प्रयोजकमिति ज्ञेयम् । 'अष्टाक्षरा गायत्री' तेजलिखितं, दशक्षरा विराडं विराट्, एकादशक्षरा त्रिष्टुप्, द्वादशक्षरा जगती, जागताः पशवः' इतिश्रुतिभ्यः । ननु सकृदुत्पन्नैषि वरवाक्यसत्यत्वे चारत्रयं तथात्वं कुत इत्यत आहुः त्रिगुणमित्यादि । लौकिकमेकगुणं, द्विगुणं वैदिकं, भगवदीयं त्रिगुणमतः सर्वाधिकमिहोक्तमिहैव फलति चेत्तत्रा सत्यं भवति । वैदिकं तु जन्मान्तरेऽपि फलतीति तथा । भगवदुक्तं त्वामोक्षं यावन्ति जन्मानि तेषु सर्वेष्वेव फलतीत्येतदेवैकगुणत्वादिकं तेषु ।

अजुष्टग्राम्येत्यत्र । ननु प्रीतिसेवनार्थत्वाज्जुषेरनयोः प्रीतिसत्त्वाद्जुष्टत्वं^१ कथमिति चेत् । सत्यम् । तथापि द्वितीयमर्थमादाय तथोक्तमित्याहुः सेवा न जु-
१०-३-३२. नेतीति । नन्वजुष्टत्वेऽनपत्यत्वं प्राप्तमेवेति कथनं तस्य किंप्रयोजनकमित्याशङ्क्य तत्तत्पर्यमाहुः वैदिकेनापीति । अलौकिकप्रकारकतन्निषेधार्थकं तदित्यर्थः । अजुष्टेत्यादिविशेषणतात्पर्याणि रागस्येत्यादिना क्रमेणोक्तानि । ननु मोक्षाधिकविवाक्षितलीलाऽश्रुताधिक्यफलेके मोक्षावरणपूर्वकहरिसदृशपुत्रवरणे मायामोहस्य हेतुत्वोक्तिर्भक्तिमार्गविरुद्धा, मोक्षस्य चैवमाधिक्यं भवेदित्यत आहुः इयं विशेषमाथेत्यादि । तर्हि मदनुप्राहात्तत्र वनाथ इति वक्तुं युक्तं, न त्वेवमिति चेद्, न । अनवबोधत् । प्रकटे भगवति

१. तदर्थेने इत्यपि पाठः । परं सोऽप्यत एव । २. गायत्री । मू. पा. ।

३. जुष्टत्वं मू. पा. । ४. जुष्टत्वे मू. पा. ।

ज्ञानशक्तेरपि प्रकटत्वेऽपि ब्रह्मत्वेन भगवत्त्वादिना च ज्ञानाभावो यः स न मोहयते । तथा ज्ञानं च लीलारसविरोधोति न तथा ज्ञापनम् । नन्वयमप्यनुग्रहादेवेति चेन्ननु मोहोऽप्यनुग्रहादेवेति बुद्धयस्त्व । तथाप्येवंविधेऽर्थे मोहोक्तिः कथं भक्तमनोरमा भवेत् । इत्थम् । अचिन्त्यानन्तशक्तेर्भगवतो नियतकार्या हि ताः सर्वा लीला अप्यनेकविधाः । एवं सति यात्ररङ्गलीलायामेवाधिकृता सा तल्लीलारथभक्तानां मध्ये यस्मिन् यादृशी लीला प्रभोश्चि-
कीर्षिता तरिर्भस्तदुपयोगिपदार्थेष्वसक्तिं तदतिरिक्तविस्मृतिं च करोतीत्येतन्मात्रसाध्यैर्जै-
तच्छक्तिकार्येषु मोहत्वोक्तिः । प्रकटे प्रभौ सर्वशक्तिप्राकट्येऽपि स्वानुरूपतिरिक्तज्ञानाव-
भावात् प्रमाणमार्गात् प्रमेयमार्गोतिविलक्षणो बलिष्ठश्चेति ज्ञापनाय च । अत एव, 'न न्य-
वर्तन्त मोहिता' इति वक्ष्यते । न हि तन्नामोह उत्तम इति वक्तुं शक्यम् । निवृत्तिहेतु-
त्वात् । यथा यथैतन्मोहाधिक्यं तथा तथा पुष्टिमार्गे भावप्राचुर्यमिति ज्ञेयम् । अत एव गोविन्दापहृतात्मत्वेनैवानिवृत्तिसम्भवेऽपि मोहिता इत्युक्तम् । अत एव भगवन्मायावाच-
कपदयोरसमासः । दास्यभावात् पितृत्वादिभावस्य न्यूनत्वात् । यद्वा, 'समो मशकेने'ति श्रुतेर्भगवतः सर्वसत्त्वेपि भगवत्समत्वं नान्यस्यारतीति तादृक्पुत्रवरणं मोहकार्यमिति त-
थोक्तिः । वस्तुतस्तु. 'अपवर्गं न वनाथे' इत्येतावतैव चारितार्थ्येपि 'म' इति यदुक्तं तेन पुरुषोत्तमसम्बन्धी भक्तिमार्गीयो दारयरूपो योपवर्गः स उच्यते । तस्य सर्वाधिकत्वात्तद्व-
रणं मोहादेवेति तथा । ननु तदवरणोक्तिप्रयोजनं न पर्यायः । तथा विनापि प्रकृतार्थो-
पपत्तेः । उच्यते । भगवद्भवैरुक्तप्रकारकरत्वरूपदर्शनेन च सर्वार्थतत्त्वज्ञानमभूदित्येवम्भू-
तास्मत्कलेरोनाविभूतो भगवान् दास्यमेव कुतो न दत्तवानित्याशङ्काभावयैतदुक्तम् । अत्रायं भावः । कामदित्सयेतिवचनात्त्रियतेच्छयैवाविर्भाव इति भवदकामितं स्वतो न देयम् । अप-
वर्गे च भवतोः कामो नाभूदिति तथेति ज्ञापयितुं तदुक्तिः । तथापि परमकपालेरेव कुतः कृतवानिति शङ्का तु, एवं सति यात्ररङ्गेत्यादिना प्रागेव निरस्ता । एतेनैव कामदित्सयेति वाक्यादेवाकाभितादानस्य प्राप्तेः कामाभावस्य च स्वतः सिद्धत्वात्तदनुवादः किमर्थं इत्याश-
ङ्कापि निरस्ता हेया । कामाभावहेतोर्मोहरयापि निरूपणात् । अन्यथा मोहनमेव कुतः कृतवानिति शङ्का तिष्ठेदेवेति । किञ्च, 'स्वर्गापवर्गैर्यावरणं भक्तानां मायामोहकार्यमिति त्रिरयतुल्यत्वं यस्मिन् भगवत्परा मन्यन्ते तस्यापवर्गैर्यावरणं भक्तानां मायामोहकार्यमिति कथं वक्तुं शक्यम्, अतो यथोक्त एवार्थो ज्ञेयः ।

युवां मामित्यत्र, यदि भवत्यङ्गत्वेन ज्ञानं नोच्येत, किन्तु स्वातन्त्र्येण, तदा यथाकथञ्चित् स्नेहमात्रेण निरोधपदार्थसिद्धेरस्मिन् रक्तन्धे ज्ञानमुच्यमानमे-
१०-३-४५. तदर्थोऽसङ्गत्यात्र प्रवेशमलभमानं वाक्यमेदापादकं भवेदित्याहुः अन्यथा बोधांश इत्यादि ।

१. तिष्ठेदेव मू. पा. ।

इच्छुक्त्वासीद्धरिस्तूष्णीमित्यस्य विवरणे, अत्र आत्मपदेन इदमाकृतम् । यथा
 १०-३-४६. 'तादृशगुणविशिष्टलीलायाः प्रत्यायिका, नासत्पदार्थस्य । संसारहेतुभूता माया
 यथा जीवस्य स्वरूप विस्मयित्वा प्रापञ्चिकविषयासक्तिं जनयत्येवमियमपि भक्तानां स्वरव-
 रूपविस्मृतिं भगवदासक्तिं च जनयतीत्येतावद्दर्शनसाध्यनास्यामपि मायाशब्दप्रयोगः । वस्तुतस्तु
 यथाऽन्ये लीलोपयोगिनो गोपीगोपादय आनन्दरूपा एवमियमपीति ज्ञापनायात्मपदम् ।
 अन्यथा पुरुषोत्तमवाचिभगवत्पदाव्यवहितोक्त्यैव मायाया भगवदीयत्वप्राप्तेरस्यपदं व्यर्थं
 स्यात् । एवं सति, 'प्रकाशाश्रयवद्वा तेजत्वा'दिति न्यायेन भगवदूपात्वाद्ग्न कर्मधारयो-
 प्यभिप्रेत इति ज्ञेयम् । तथाचेदं पदं सर्वत्रानुपपद्यते । तथाहि । अत्र लीलार्थं भगवता
 तौ पितृत्वेनाङ्गीकृताविति भगवच्छव्यैव तयोस्तथाविर्भावः । अन्यथा निषेकजननाद्यभावेन
 तयोस्तथात्वमुच्यमानं बाधितं स्यात् । एतदेवाह आत्मपदायया पित्रोरिति । तत्तु 'एतत्त्वां
 दर्शितं रूप'मिति वाक्यात् पूर्वरूपदर्शन एव भगवद्विच्छाया उक्तत्वाद्, 'नान्यथा मद्भवं
 ज्ञान'मिति वाक्यादर्शनेनान्यलभ्यत्वाच्चैतद्रूपदर्शनं कथमेतयोरेत आह आत्ममा-
 यया सम्पश्यतीति । एतेन चक्षुरसामर्थ्येनादृश्यत्वं सूचितम् । अतिशयोकोपकान्तका-
 योपयोगित्वं हि सम्यक्त्वम् । तेन पूर्वमीश्वरत्वेन जानतोलीलोपयोगिमायाकरणकदर्शने
 सम्यक्त्वं स्वपुत्रत्वेनापि दर्शनं ज्ञेयम् । तथैव लीलायाः करिष्यमाणत्वात्, पित्रोरिति वच-
 नाच्च । यद्वा, लौकिकभावे सत्येव लीलोपपत्तिरिति दर्शने लीलोपयोगिमायाकरणत्वनिरू-
 पणेन पितृत्वोक्त्या च पुत्रत्वज्ञानं प्राप्तमेव । तच्च न केवलं, किन्त्वोश्वरत्वानुसन्धानसहि-
 तमिति तदेव सम्यक्त्वम् । 'युवां मां पुत्रभावेन ब्रह्मभावेन चे'ति भगवद्वचनात् । अथवो-
 क्तरूपमायाकरणकदर्शने तद्विरुद्धाविषयकत्वमेव सम्यक्त्वम् । तथाच ब्रह्मभावस्य लीलाविरो-
 धित्वेन तद्विहितं स्वस्मादुत्पन्न इत्येव ज्ञानं सम्यग्दर्शनम् । एवं सति तथा पश्यतोस्तयोः परं
 प्राकृतः शिशुर्वभूवेति तदर्शनप्रकारकथनम् । वस्तुतस्तु भगवान् षड्गुणसम्पन्नः परमकाष्ठा-
 पन्नः शुद्धब्रह्मरूप एव यः शिशुः शिशुरूपः स सचस्तस्मिन्नेव क्षण आसीद् दृष्टः प्रकटो
 वा जात इति योजना । तत्रामवद् भगवान् व्यासपुत्र इत्यत्रेवात्राप्यासोदिति पदस्य नोत्पत्तिरर्थः,
 जातो हि वालो रोदिति । तच्च द्वाःस्थजागरणहेतुरिति तूष्णीं तथासीत् । अपरोक्षत्वव्य-
 लौकिकत्वेन ज्ञानाभावात् सोऽज्ञः परोक्ष एवेति लिट्प्रयोगः । अपरं च । इह हि तत्तत्क्षण-
 सम्बन्धित्वेनोच्यमानापि सर्वा लीला तथाभूतैव शुद्धब्रह्मधर्मरूपा नित्यैवेति, 'कृतागसं-
 त'मितिश्लोकोक्तरूपवनालादिसहितशिशुरूपस्यापि शुद्धब्रह्मत्वात्थाश्रुतेपि न काप्यनुपपत्तिः ।

तच्छ्लोकोक्तरूपयैव, नचान्तरित्वादिना शुद्धब्रह्मत्वमग्रे शुकेनोक्तमिति न काचिच्छङ्कात्र ।
 लीलाया निरोधार्थत्वाद् यथैव 'सम्भवति तथैव करोतीति न प्राकृतानुकरणलीलायां काचि-
 न्न्यूनता । प्रसृत भक्तार्थ' एवमपि करोतीत्यदभुतमाहात्म्यस्यापकमित्येतत्सर्वं हृदि कृत्वा
 स्वस्यैव सर्वमवतनसामर्थ्येन तथा कृतवानित्याशुक्तमिति ज्ञेयम् । अत एव 'बन्धु प्रकृतं
 यथे'ति प्राकृतदृष्टान्त उक्तोऽग्रे । अथवा 'शेषे इदं सूत्रं शेषाधिकारकाण्प्रत्ययान्तोत्र प्रकृ-
 तिशब्दः । तेन यथा चक्षुषा प्राप्तं रूपं चाक्षुषमित्यादिशब्दास्तथायमपीति प्रकृत्या प्राद्यः
 प्राकृत इत्यर्थः सम्पद्यते । लौकिकालौकिकभेदेन हि द्विविधा जीवाः । तेषां प्रकृतिरपि
 तथा । तथाच, 'महानामशानि'रितिश्लोकोक्तरीतिवदलौकिकप्रकृतिभिरलौकिकत्वेन प्राद्यो,
 लौकिकप्रकृतिभिरौकिकत्वेनेत्यादृशो, वस्तुतत्त्वलौकिक एव शिशुर्वभूवेत्यर्थः सम्पद्यते ।
 अत्र लौकिकव्यवहारोपयोगि ज्ञानं लौकिकं, तद्वन्तस्तथा । शास्त्रीयं ज्ञानमलौकिकम्, तद्व-
 न्तस्तथेयुच्यन्ते । तेन नन्दादीनां लौकिकत्वेन भानेपि लीलाया अलौकिकत्वात्तन्मध्यपा-
 तित्वेन तज्ज्ञानादीनां न लौकिकत्वम् । तेषां पुत्रत्वादित्वेन ज्ञानं शास्त्रेणानुद्यते परं, न
 तु विधीयत इति 'शास्त्रीतिमपेक्ष्य लौकिकत्वमुच्यते । नैतावता काचिन्न्यूनताप ।
 लीलात्वेनालौकिकत्वमुक्तमेव । यद्वा, प्रथमस्कन्धे भीष्मोक्तौ, 'प्रकृतिमगन् किल यस्य
 गोपवत्' इत्यत्रेवात्रापि प्रकृतिशब्दो भगवत्त्वरूपयाचि । तथाच पूर्ववत् प्रकृत्या स्वरूपेणैव
 'प्राद्यः । तथा, 'न तत्र सूर्यो भाती'त्यादिश्रुतिभिः, 'नाहं वेदै'रित्यादिस्मृतिभिश्चेत्तरसाधन-
 निषेधाच्छ्रुत्यन्तरे च, 'नायमात्मा प्रवचनेन लभ्य' इत्यादिनेतरसाधननिषेधपूर्वकं, 'यमेवैष
 हृद्यते तेन लभ्य' इत्यादिना भगवत्तैव भगवत्त्वलभ्य इति निरूप्यते । 'तथाचैतादृशशुद्धब्रह्म-
 रूपो लोकावैदप्रसिद्धः पुरुषोत्तमः शिशुर्वभूवेत्यर्थः । तयोः सम्पश्यतोरेव तथाकरणे उपपत्ति-
 माहुः लौकिकज्ञानेत्यादिना । सामर्थ्यस्य सामर्थ्यप्रकटनस्येत्यर्थः । इदमत्राकृतम् ।
 अनेनैव रूपेणाधुनैव कंसं मारयित्वा सर्वसमाधानं कर्तुं सामर्थ्यं सत्यपि यदूपात्तरप्रकटनं
 तत् 'समुद्विजे भवद्वेतोरधीरधी'रित्यादिवाक्यैर्लौकिकरीत्यैव रनेहातिशयो ज्ञायते' । येन
 भगवतः कंसाभिसुखत्वमात्रेपि प्राणापगमो भवेत् । लोकविद्वेषमिया रूपोपसंहारप्रार्थनेनापि
 लौकिकरीत्यैव स ज्ञायते मातुः । पितुरस्तु पूर्णमाहात्म्यज्ञानवत्त्वेनोक्तशङ्काभावेप्यनेनैव
 रूपेण अधुनैव कंसमारणे भक्तदुःखनिवृत्तौ सत्यां, स्थितौ प्रयोजनाभावादागमकं पुनर्दर्शनं
 न भविष्यति चेन्न प्राणस्थितिर्भविष्यतीत्यभिप्रायेण तदवृत्तान्तकथनादेतदूपात्तसंहारोच्यन्ते-

१. स भवति मू. पा. । २. भक्तार्थं मू. पा. । ३. शेषे इदं सूत्रमिति मूले टिप्पणम् ।
 ४. शास्त्रीय मू. पा. । ५. प्राद्यः तथा । मू. पा. । ६. तथा चैतादृशः मू. पा. ।
 ७. ह्राप्यते मू. पा. ।

धुना गमनमभिप्रेतमिति ज्ञायते । अन्यथा माहात्म्यज्ञानवत्त्वेन सर्वज्ञतामपि प्रभोजानातीति न तन्निवेदयेत् । तथाच तदा तद्दर्शनसत्त्वोक्त्या तज्ज्ञानस्योक्तरूपस्य हेतुत्वं सूच्यते इति युक्तं तथात्वमिति ।

ततश्च शौरिरित्यत्र । सर्वमोहनस्वभावायास्तस्या आविर्भावे वसुदेवे तथात्वं कुतो नेत्याशङ्क्य तन्निवारणाय, भगवत्प्रचोदित इतिपदतापर्यमाहुः साधारणमोहस्येति । भगवता गोकुले स्वनयनार्थं ततः कन्यायाश्चानयनार्थं स प्रेरित इत्येतावति कार्ये भगवज्ज्ञानशक्त्यैव व्याप्त इति योगमायाजनितसर्वसाधारणमोहस्य निवर्तकसुकरूपं ज्ञानमिति तथेत्यर्थः । यथान्यः कश्चिच्चौर्येण गच्छन् पदभ्यां शनैश्च गच्छति स्वचातुर्येण, तथैव वसुदेवोपीति ज्ञाने साधारणत्वम् । अन्यथा गोपाला भाण्डारमिवायमपि गोकुलं प्रापितः स्यात् । यद्वा, भगवद्विषयकज्ञानतारतम्येन मोहापगमतातम्यमिति भगवति लोकसाधारणं ज्ञानमधुनास्यास्तीति तादृङ्मोहोपपन्न इति तथेत्यर्थः । तावान् बाह्योपि बन्धो निवर्तत इत्याहुः कपाटोद्घाटनं चेति । तदा देवकीत्यादि । दर्शनेन हि मोहाभावः । समानकालत्वे जन्मनो दर्शनेक्षणे मोह एव भवेदित्यर्थः ।

इति तृतीयाध्यायः ।

चतुर्थाध्यायोक्तिसन्दर्भे, अनिमित्त इति । भक्तदुःखाभावादित्यर्थः । ज्ञाने इति । मायाकृतरोदनेन स्वज्ञापनम् । ततो गृहपालकृतबालजन्मज्ञापनं च कसे । एते उभे अपि तथेत्यर्थः । ततोपीति । एतदुभयज्ञापनानन्तरं, 'यत्र क वा जात' इति मायाकृतं भगवज्जन्मज्ञापनं, कंसकृतज्ञापनं च मन्त्रिषु । एते उभे अपि दुःखसुखदे इत्यर्थः । न चान्यथेति । मायामोहं विनेत्यर्थः । ननु धर्मस्यापनहेतोर्भगवद्वतारस्य तन्नाशहेतुत्वं कथमुच्यते । 'जातः खलु तवान्तकृद्, यत्र क वे'ति वाक्यश्रवणेनैवानिर्देशान्निर्देशाक्षेप्यादिमन्त्रणस्य जातत्वादित्यत आहुः तामसप्रभुः इति । तामसाश्च त इति । तद्वताः पश्वादय इत्यर्थः । एवमपि कण्टकन्यायेन धर्मप्रतिपक्षदूरीकरणं युक्तमिति भावः । पश्वादिति । तमःकार्यनिवृत्तेः पश्वाज्जातो धर्मस्तथेत्यर्थः ।

भुवि भौमानीत्यत्र । ननु 'भुवि भौमानि यथा यान्त्यपयान्ति तथात्मा न याति नापयाती'त्येतावतैव वाच्योऽर्थः सम्पद्यत इत्यन्यानि पदानि व्यर्थानि । किञ्च, यथा भूर्न विक्रियत इति द्वितीयो दृष्टान्तो वाधितः । भौमानां भुविकारत्वादिशक्या पक्षान्तरमाहुः भुवि भौमानि भिन्नादीनीत्यादि । भुवि भौमानि भिन्ना-

१ दर्शनेक्षणे इति पाठः मूलस्थः । प्रथमावृत्तेः 'लक्षणं लक्षणो वे'ति टिप्पण निरर्थकम् ।

२, अनिमित्तत सू. पा. ।

दीनि यथा यान्त्यपयान्ति च । भूतान्यवादीनि च यान्त्यपयान्ति । आत्मा त्वेषु भूतेषु विद्यमान एव न तथा । न याति नापयातीत्यर्थः । एतेन भूतानीतिपदस्यात्मनि सम्बन्धे प्रकार उक्तः । यद्यप्येवमपि भूतपदमेतेष्वित्यादिपदानि च न सार्थकानि भवन्ति, तथापि तेषु विद्यमानस्यापि तद्वर्मासंबन्धकथनात्तथात्वम् । अन्यथैतदर्थप्राप्तेः । दृष्टान्त एवेति । दृष्टान्तरूपकवावये भूतपदस्यापि प्रवेश उक्त इत्यर्थः । अतः परं, यथा भूतिं दृष्टान्तं विवृण्वन्ति यथा बहिरित्यादिना । भौमानि यदा विक्रियन्ते तदा तेभ्यो बहिः स्थिता स्थूला भूर्न विक्रियते, तथैतेष्वन्तस्थित आत्मापि तथा । एवं सति तथैतेष्वित्यस्यावृत्तिः कार्या । तदेतदुक्तं, तथैतेष्विति भिन्नवाक्यमित्यनेन । अस्मिन्नेव पक्षे, एतेष्वित्यादिपदानि प्रकारान्तरेण व्याकुर्वन्ति एतेषु मनुष्यदेहेष्वपीत्यादिना । यथा बहिःस्थिता भूर्ननुष्यदेहेष्वप्यधमानेषु न विक्रियते तथात्मापीत्यर्थः । अप्रे तूक्तेऽर्थे प्रमाणमुक्तमेतेष्वित्यादिना । अथ प्रकारान्तरेणार्थमाहुः वर्षाकालेत्यादिना । एतेषु तृणादिपुष्पधमानेषु यथा भूर्नविक्रियते, न तथा तदन्तर्गत आत्मेत्यर्थः । व्यतिरेकेऽत्र दृष्टान्तः । 'यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिवीमन्तरो यं पृथिवी न वेद यय पृथिवी शरीर'मिति श्रुतेः पृथिव्यन्तर्गतोऽभिमान्यात्मारतीति मन्तव्यम् । विपक्षे बाष्कमाहुः अन्यथेति । एकतृणरूपेण एकस्यात्मनो विकृतो सत्यां निरवयवत्वेनांशभेदस्य वक्तुमशक्यत्वाद् द्वितीयादिषु तेषु भिन्नो भिन्न आत्माङ्गीकार्यः स्यादित्येकस्मिन् पृथिवीलक्षणशरीरेऽनन्ता आत्मानः कल्पनीयाः स्युरित्यर्थः । अधिष्ठात्र्य इति । त्वगादिगोरकेषु लोमादीनामिन्द्रियाणामोष्यादयो देवताः शरीराभिमान्यात्मनः सकाशाद् भिन्ना इत्यर्थः । इति श्रीजन्मप्रकरणश्रीटिप्पणी समाप्ता ।

इति चतुर्थाध्यायः ।